

77 Pa. 62

①

(2)

(3)

(6)

॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ॥ ॥ ੩੩੦ ॥ ਮੀਰੀ ਕੀ ॥

- ੧ ॥ ॥ ਖੋਜਨ ਮਧੜੀ ਲਿਖ ਦਾਈ ॥ ਪੰਨੇ ੨
- ੨ ॥ ॥ ਜੋਨ ਮਧੜੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਲਿਖੀ ॥ ਪੰਨੇ ੫
- ੩ ॥ ॥ ਪਾਏ ਦੇ ਪੜਨਿ ਪਾਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੬
- ੪ ॥ ॥ ਬਾਬਾ ਮੰਡੀ ਚਾਹਣਗਾਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੧੦
- ੫ ॥ ॥ ਮੈਦੀ ਖੀਨ ਕੀ ਤਾਰ ਮਾਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੨੧
- ੬ ॥ ॥ ਕਹਾਣੀ ਤੋਈ ਮੁਲੇ ਚੋਟੇ ਦੇ ਘਰਿ ॥ ਪੰਨੇ ੨੬
- ੭ ॥ ॥ ਕਹਾਣੀ ਤੋਈ ਮੁਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ॥ ਪੰਨੇ ੩੨
- ੮ ॥ ॥ ਗੁਤ ਦੀ ਭਰੀ ਕਤ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੩੩
- ੯ ॥ ॥ ਗੋਇੰਦ ਲੋਕ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਗਾਸ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੩੭
- ੧੦ ॥ ॥ ਸਾਮੇ ਪੰਡਿਤ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੩੮
- ੧੧ ॥ ॥ ਗੋਸਟਿ ਨ ਬਾਬ ਦੁਲਤ ਖੀਨ ਲਿਖਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੪੧
- ੧੨ ॥ ॥ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਨ ਲਿਖ ਬਾਬ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੪੨
- ੧੩ ॥ ॥ ਗ੍ਰਿਸਤ ਬੰਨਿ ਕ ਲਿਖਤ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੪੬
- ੧੪ ॥ ॥ ਫਿਰੰਦਾ ਬਾਬੀ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ॥ ਪੰਨੇ ੫੨
- ੧੫ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰੰਦੇ ਨੁਪੁਛਿਆ ॥ ਪੰਨੇ
- ੧੬ ॥ ॥ ਲਾਲੈ ਤਖਾਣ ਦੇ ਘਰਿ ਆਇ ॥ ਪੰਨੇ ੫੯
- ੧੭ ॥ ॥ ਮਲਕ ਭਾਗੀ ਬੋਝ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੬੨
- ੧੮ ॥ ॥ ਅਤੇ ਖਾਠਾਣ ਨਾਲਿ ਭਰੀ ਕਤ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੬੪
- ੧੯ ॥ ॥ ਤਲਵੰਡੀ ਆਇ ਭਰੀ ਕਤ ਕਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੬੬
- ੨੦ ॥ ॥ ਤਖਾਣੇ ਬੁਲਾਹ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੬੯

- ੨੨ ॥ ਮਹਦਾਨ ਚੜ੍ਹੇ ਭੋਇ ਆ ॥ ਪੰਨ ੭੩
- ੨੩ ॥ ਸੀਘਲਾ ਦੀ ਪਗ ਏਹ ਜੇ ਸਿਉ ਨ ਭਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ਪੰਨੇ ੭੪
- ੨੪ ॥ ਦਿਲਾਇ ਤਗ ਜੇ ਅਸਹਾਧਨਾ ਦੀ ਆਤਮ ਹਦਨਾ ॥ ਪੰਨੇ
- ੨੫ ॥ ਮਹਦਾਨ ਕੜੇ ਪਾਇ ਅਕੜ ਪਠੇ ਚੜ੍ਹੇ ਭੋਇ ਆ ॥ ਪੰਨੇ ੭੫
- ੨੬ ॥ ਸਾਖੀ ਲਾਲ ਦੀ ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਜਿਉ ਹੀ ਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ਪੰਨੇ ੭੬
- ੨੭ ॥ ਬਿਸਾਹ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਮੁੰਦਰੇ ਟਪੁ ਗਏ ਤਬ ਮਛਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ॥ ਪੰਨੇ
- ੨੮ ॥ ਕਲਿ ਨਾਲਿ ਮੁਕਾਬਲਾ ਭੋਇ ਆਗੋ ਸਟਿ ਨ ਕਰ ਗੁਮੀ ਟੀਨਾ ਲਿਉ ਤਈ ॥
- ੨੯ ॥ ਸੁਧਰ ਮੈ ਤਬ ਏਹ ਮੈ ਤਬ ਏਹ ਬਾਢੀ ਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ॥ ਪੰਨੇ
- ੩੦ ॥ ਸਿਲਾ ਮਿਲਾ ਦੀ ਪਾਗ ਏਹ ਜਾਂ ਪਧਰ ਬੈਠਾ ਮਿਲਾ ਆ ॥ ਪੰਨੇ ੯
- ੩੧ ॥ ਗਜੇ ਦੇ ਉਲੂਤ ਤਬ ਦੇਵਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ॥ ਪੰਨੇ ੯
- ੩੨ ॥ ਗਜੇ ਦੀ ਪਟ ਤੇਟ ਬਟ ਮੁਟੂ ਨਾ ਲਿਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ॥ ਪੰਨੇ ੯
- ੩੩ ॥ ਸੁਦਹਨ ਪੁਰਨ ਗਰਤ ਬਰਾਤ ਕਵਲ ਨੈਨ ਗਜੇ ਜਨ ਕਰ ॥ ਪੰਨੇ ੯
- ੩੪ ॥ ਮਕੇ ਗਏ ਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ਮੁਜਾਦਹਨਾ ਲਿਮਹਦੇ ਨੇ ਦੀ ॥ ਪੰਨੇ ੧੧
- ੩੫ ॥ ਮਦੀ ਨਿਗਏ ਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ਮੁਲਾਇ ਆਨਾ ਲਿਗੋ ਗਫਿਰੀ ॥ ਪੰਨੇ ੧੨
- ੩੬ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਿ ਬੇਬੇ ਜੀਨ ਮਿਲੇ ਆਏ ॥ ਪੰਨੇ ੧੩
- ੩੭ ॥ ਮਹੁੰਦ ਤੇ ਸਪਾਹੁ ਤੇ ਸਿਧਾਨਾ ਲਿਮਿਲੇ ਗੋ ਸਟਿ ਤਈ ॥ ਪੰਨੇ
- ੩੮ ॥ ਮਿੰਚਲ ਪਰਬ ਤਉ ਤੇ ਆਏ ॥ ਪੰਨੇ ੧੦੩੦
- ੩੯ ॥ ਮਿਰਥ ਪਰਬ ਤਉ ਤੇ ਆਏ ॥ ਪੰਨੇ ੧੦੩੩
- ੪੦ ॥ ਭਰਬੀਂ ਗੀਤ ਗੀ ਪਰਚਿਕਰਿ ਆਇ ਆ ॥ ਪੰਨੇ
- ੪੧ ॥ ਕੁਨਾ ਪਰਬ ਤਉ ਤੇ ਆਏ ॥ ਪੰਨੇ

੪੩ ॥ ਬਿੰਦੁ ਪਰਬਤ ਤੇ ਦਤਾ ਤਿਉ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੯੩
੪੪ ॥ ਅਲਾਲੀ ਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਗਇ ॥	ਪੰਨੇ ੯੪
੪੫ ॥ ਪੁਲਾਦ ਭਗਤ ਨਾਲਿ ਮਿਲੇ ॥	ਪੰਨੇ ੯੫
੪੬ ॥ ਕਉਲਾਸ ਪਰਬਤ ਤੇ ਪੁਰ ਭਗਤ ਨੁ ਮਿਲੇ ॥	ਪੰਨੇ ੯੬
੪੭ ॥ ਸੁਮਾਰ ਜੋ ਜਨਾ ਦਾ ਤੇਇ ਆ ॥	ਪੰਨੇ ੯੭
੪੮ ॥ ਸੀਲਾ ਪਰਬਤ ਤੇ ਰਸਦੀ ਸਾਖੀ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੯੮
੪੯ ॥ ਸੀਲ ਮੈ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੯੯
੫੦ ॥ ਇਸਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਰਜੇ ਜਨ ਕਨੁ ਮਿਲੇ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੦
੫੧ ॥ ਕੁਚ ਗਤਿ ਦਾਤ ਲਊ ਇਸਨ ਕੀ ਤਾਰਖੀ ਸਗਨੁ ਮਿਲੇ ॥	੧੦੦
੫੨ ॥ ਉਲਕਾ ਪਰਬਤ ਤੇ ਸੁਖ ਚੈਨ ਮਿਲਿ ਆ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੧
੫੩ ॥ ਮਰਦੇ ਨੁ ਖੁਰਮੇ ਸਹਰ ਸਾਹਿ ਆ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੨
੫੪ ॥ ਸੇਤ ਬੰਦ ਗਤੇ ਸਿਧ ਮਿਲੇ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੩
੫੫ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਅਚਲਿ ਆਇ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੪
੫੬ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁ ਲੇਚਲੇ ਮਰਦੇ	ਪੰਨੇ ੧੦੫
ਦੀ ਸਮਾਧ ਤੇ ॥	
੫੭ ॥ ਸਜਣ ਬੈਸਨ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੬
੫੮ ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁ ਮਰਦੇ ਨ ਦੀ ਸਮਾਧ ਦਿਖਈ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੭
੫੯ ॥ ਕੰਧਾਰ ਗਇ ਪਾਰ ਅਲੀ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੮
੬੦ ॥ ਗੋਸਟਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਦੀ ਸੇਖ ਸਹਨਾਇ ॥	ਪੰਨੇ ੧੦੯
੬੧ ॥ ਗੋਸਟਿ ਦੀ ਨਾਥ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ॥	ਪੰਨੇ ੧੧੦

੬੨ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ॥ ਪੰਨੇ ੨੯੬

੬੩ ॥ ਕਾਬਲਿ ਮਾਨਚੰਦ ਬੜੀ ਨੁਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੨੯੭

੬੪ ॥ ਬਾਲਗੁ ਦਾਣੀ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੨੯੮

੬੫ ॥ ਲਾਲੇ ਤਖਾਣ ਦੇ ਤਬ ਮੰਝੋ ਤਲੀਤੀ ॥ ਪੰਨੇ ੨੯੯

੬੬ ॥ ਪਥਰੇ ਅਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ॥ ਪੰਨੇ ੩੦੦

੬੭ ॥ ਕੁਲਖੇੜ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਗੋਏ ॥ ਪੰਨੇ ੩੦੧

੬੮ ॥ ਏਕ ਬੜੀ ਬ੍ਰਿਹਮ ਧਾਮਿ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ॥ ਪੰਨੇ ੩੦੨

੬੯ ॥ ਬਾਬਰ ਪਤਿ ਮਾਊਚ ਉਗਤੇ ਨਾਲਿ ਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੩੦੩

੭੦ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਪਥਰੇ ਰੰਧਾ ਦੇ ਅਏ ॥ ਪੰਨੇ ੩੦੪

੭੧ ॥ ਮੁਲ ਤੇ ਚੰਦ ਤੇ ਮਤਾ ਚੋਟੀ ਦੀ ਭਵੀ ਕਤਾ ॥ ਪੰਨੇ ੩੦੫

੭੨ ॥ ਬੁਝੇ ਰੰਧਾ ਦੇ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੩੦੬

੭੩ ॥ ਗੋਸਟਿ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੩੦੭

੭੪ ॥ ਗੋਸਟਿ ਉਬਰੇ ਧੰਨ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੩੦੮

੭੫ ॥ ਗੋਸਟਿ ਅਦਰਸ ਮਾਨ ਨੁਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੩੦੯

੭੬ ॥ ਪਥਰੇ ਮਤਾ ਚੋਟੀ ਨੁਦਰਸ ਨ ਦਿਤਾ ॥ ਪੰਨੇ ੩੧੦

੭੭ ॥ ਮਤਾ ਮੰਝੋ ਤਨੁ ਚਲਾਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੩੧੧

੭੮ ॥ ਉਚ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਨੁਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੩੧੨

੭੯ ॥ ਬਾਲੇ ਪੁਛਣ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ॥ ਪੰਨੇ ੩੧੩

੮੦ ॥ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਦਾ
ਜਬਾਬ ਲੈਣਾ ॥ ਪੰਨੇ ੩੧੪

੮੧ ॥ ਬਾਲੇ ਪੁਛਣ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋ ॥ ਪੰਨੇ ੩੧੫

ਗੁਰੂਗੋਸਤਿ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂਗੋਸਤਿ ॥ ੧ ॥

੮੩ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਤਲਵੇਡੀ ਅਏ ਪੰਨ ੨੪

ਚਾਚਾਲਾ ਲੁਮਿਲਿਆ ॥

੮੪ ॥ ਠੇਹਿ ਪੱਥਰੇ ਅਏ ਨਾਲੇ ਬਾਲਾ ॥ ਪੰਨ ੨੪੧

੮੫ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ

੨੪੨

੨੪੩

੨੪੪

੨੪੫

੨੪੬

੨੪੭

੨੪੮

੨੪੯

੨੫੦

੨੫੧

੨੫੨

੨੫੩

੨੫੪

੨੫੫

੨੫੬

੨੫੭

੨੫੮

੨੫੯

31

੨
੧੪ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ ਜਨਿ ਮਧਤੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ॥ ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੮
ਪੰਚਾਸੈ ਬੈਆਸੀ ਅਮਿਤੀ ਦੈ ਖੁਸਦੀ॥ ੫ ॥ ਪੰਚਮੀ
ਨਯੋ ਬੀਲਿਖੀ ਪੈ ਨੇ ਮੋ ਬੇਸੁਲਤਾਨ ਯੁਗ ਕੇ ਬਤਰੇਟੇ ਗੁ
ਰੁ ਅੰਗਦ ਲਿਖਵਾਈ ਪੈ ਨੇ ਲਿਖੀ॥ ॥ ਮੁਖਾਸਤ ਬਾ
ਲੇ ਸੰਯੁਜਟੇ ਟੇਕੀ ਗਇ ਭੋਟੇ ਦੀਤਲ ਵੰਡੀ ਅਤੁਆਇ
ਆਆਤਾ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਨੂਹੁ ਛਿਓਂ ਸੁਲਧਾ ਆਤਾ॥
ਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਸਤਹਰ ਦਿਨ ਲਿਖ ਦਿਅਲਗੇ ਆਤੇ॥
ਜੋਤ ਕੀ ਕਤ ਆਹੀ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਫਿਰੇ ਆਤੇ॥ ਤਿਥੇ ਭਿ
ਬੋ ਦੀਤ ਕੀ ਕਤ ਸਤਨਾ ਲਿਖਾਈ ਬਾਲੇ ਲਿਖਵਾਈ॥
ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਉਪਰਿ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਤੋ ਆਭ
ਈ ਬਾਲ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਬਾਬੀ ਨਾਲੇ ਫਿਰਦੇ ਆਤੇ॥
ਮੋ ਦੀਖਾਨੇ ਦੈ ਖੁਸਤਿ ਬਾਲ ਨਾਲੇ ਆਤਾ॥

॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਦੇ ਜੀਉ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਤਾ॥ ਉਸ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਚਿ ਰਿਦਨ ਆਪ
ਗਾਇਖਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਜਨਮੁ ਕਿਸਰ ਉਸਲੀਤ ਆਤਾ॥ ਏ

ਭੇਦੁ

ਚਾਤਸੀ॥ ਜੇਗੁਰੂਪਯਗਾਟ ਤੈਵੈ ਤੰਦਰਸਨਿਜਾਈਐ॥
 ਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕ ਇਕਖਤਰੇਟਾ ਅੰਗਦਤਿਤੁਹੁਓਸਨੁਬਾ
 ਪਿਚਾਇਆਏ॥ ਪਰਗਠੀਜਾਈਦਾਕੇਤਜੇਬਾਵਦੁਪਿ
 ਬੈਠਾਏ॥ ਪਰਗਠਿਰਿਖਬਹਿਸੁਈ॥ ਜੇਖਡੁਰਖਪਰਿਅ
 ਦੀਵਿਚਿਬੈਠਾਏ॥ ਏਤਸੁਟਿਕੈਬਾਲਾਗੁਰੂਅੰਗਦਚੇ
 ਦਰਸਨਿਅਇਆ॥ ਜੇਕਿਦੁਸਰਤਿਅਪੀਸੰਭੇਟ
 ਲੈਅਇਆ॥ ਚੁਛਿਲਧੋਸਾ॥ ਅਗੇਦੇਖੈਤੰਗੁਰੂਅੰ
 ਗਦਬੈਠਾਬਾਣਦਰਪੈ॥ ਬਾਲੇਸੰਧੁਜਾਇਮਥਾਟੇਕਿ
 ਆ॥ ਅਗੋਗੁਰੂਅੰਗਦਬੋਲਿਅ॥ ਅਓਰਾਈਸਤਕ
 ਰਤਾਬੈਠੀ॥ ਅੰਗਦਵਾਣਵਟਨੋਰਤਿਗਇਆ॥ ਬਾ
 ਲੇਨੁਪੁਛਣਲਗਾਭਾਈਸਿਖਾਕਿਬੋਲਾਇਓ॥ ਕਿਓਰ
 ਹਿਅਵਣਾਤੋਇਆਏ॥ ਕਉਣਤੋਦੇਤੋਤਸੀ॥ ਤੰਬਾਲੇ
 ਸੰਧੁਤਥਿਜੇਤਿਕਹਿਅਹਦਾਮਿਕੀਤੀਜੀਗੁਰੂਜੀਤੋਦਸ
 ਏਟਗੋਤਸੰਧੁਤੰਨਾਵਬਾਲਾਏ॥ ਵਤਨਜਨਮਗਾਇਓਏ
 ਦੀਤਲਵੰਡੀਏ॥ ਗੁਰੂਜੀਚੇਦਰਸਨਿਅਇਆਤੰਗਾਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂਅੰਗਦਪੁਛਿਅਭਾਈਬਾਲਤੰਸਿਖਕਿਸਦਾਏ॥
 ਤੈਨੁਕਉਣੁਮਿਲਿਅਸੀ॥ ਫਿਰਿਬਾਲਾਬੋਲਿਅਜੀ
 ਉਗੁਰੂਜੀਉਤਉਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਸਿਖਤੰ॥ ਮੈਨੁਨਾਨਕਬੇ

ਅੰਗਦ ਬਾਲੇ ਨੁਪੁਢਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਕੁਟੁ ਤੇ ਨੁਪੁਢ
 ਭੀ ਮੁਲੁ ਮੈਠਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਜਨਮਿ ਅਸੀਸੋ ਕਿ ਕੁਜਨ
 ਮਿਅਸੀ ਆ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਅਤਿ ਮੈਨੁ ਮੁਲੁ ਮਨਾਈ
 ਪਰੁ ਜੀ ਇਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣੀ ਸੀ ਲੋਕ ਦੇ ਮੂੰਹ ਭਰਿ ਦਿ
 ਆਲ ਮਿਸਰ ਆਖ ਦਾਏ ਜੋ ਭਾਈ ਇਨੇ ਮੁਹਰ ਤੇ ਅ
 ਤੇ ਸਤਾਈ ਸਨ ਛੜ ਅਤੇ ਕਤ ਕਦੀ ਪੁਰਨ ਮੀ ਸੀ ਸਾਹ
 ਤੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਜਨਮਿ ਆਇ ਭੁਕਾਨੁ ਦੇ ਦੀ ਦੇ ਅਰਿ
 ਕੋਈ ਵਡਾ ਅਉਤਾਰੀ ਜਨਮਿ ਆਇ ਆਇਤਨੀ ਮੈ ਸੁਣ
 ਦਾਸੀ ਅਰੁ ਤੁਰੁ ਸੁਣੀ ਸੀ ਜੋ ਮੁਹਰ ਤੇ ਕਾਨੁ ਤਿਤੇ ਸਮੇ
 ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਿਖਾਈ ਸੀ ਛੇ ਰਿਗੁ ਅੰਗਦ ਕਹਿ
 ਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਕਿਵੇਂ ਜਨਮ ਪਤੀ ਭੀ ਭਿਅਵੈ ਤੇ
 ਛੇ ਰਿਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਗੁਰੁ ਜਾਏ ਪਰੁ ਥੋ ਜਿ ਕੀਤਿ
 ਅਭਿਅਵੈ ਤੇ ਛੇ ਰਿਗੁ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿ ਆ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲ ਕੋਈ ਇਵੇ ਭੋਭੋ ਜਿ ਸਬ ਥੋ ਜਿ ਜਨਮ ਪ
 ਤੀ ਦਾ ਅਕੇ ਜਨਮ ਪਤੀ ਭੀ ਭਿਅਵੈ ਤੇ ਛੇ ਰਿਬ
 ਲੇ ਸੰਧੁ ਆਖਿ ਆ ਜੀ ਚੁਛੀ ਮੈ ਤੇ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕ
 ਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੁਮੀ ਭਿਯੁ ਦੇ ਬਸ ਕੀਨ
 ਸੀ ਭੀ ਥੋ ਥੋ ਜਿ ਭਿਅਵੈ ਅਕੇ ਤੁਮੀ

ਈਬਾਲਜੀਤੁਮੀਥੋਜਿਕਰਣਾ। ਤੀਬਲੇਸੰਧੁਕਰਿ
 ਅਜੀਗੁਰੁਜੀਤੁਮੀਕੋਈਆਪਣਾਅਦਮੀਦੇਵੇ
 ਉਤੁਭੀਉਦੈਅਤੇਉਭੀਨਾਲੇਜਾਇਕਹਿਲਾਲਦੇ
 ਦੀਨਾਅਖੀਐ। ਭਾਈਲਾਲੁਤੁਬਤੁਬਿਗਧਿਓਉਇ
 ਅਭੈ। ਤੇਹੋਉਤੇਗੁਰੁਅੰਗਦਚੀਬਤੁਤੁਮਿਤਰਵਾਨ
 ਗੀਉਈਭੈ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਦੀਜਨਮਪਤੀਦੇਖਨੇਤੇ। ਤਿ
 ਜਨਮਪਤੀਦੁਇਕੈਲੇਦੇ। ਗੁਰੁਅੰਗਦਅਸੀਦੁਇ
 ਕੈਲਧਾਏ। ਨਾਨਕਅਤੇਅੰਗਦਦਿਚਿਕੋਈਕੇਦਨ
 ਭੀ। ਤੀਗੁਰੁਅੰਗਦਕਹਿਭਲਾਭਾਈਬਾਲਸੰਗਤਿ
 ਅਖਦੀਉਸੰਧੁਗਵਚਨਅਖਦੀਭੈ। ਗੁਰੁਅੰਗਦ
 ਬਲੇਸਿਖਸੰਧੁਤੇਬਤੁਤੁਖੁਮੀਉਇਆ। ਬਤੁਤੁ
 ਤੁਸਟਮਾਨਉਇਆ। ਭਲਾਭਾਈਬਾਲਕੋਈਸਿ
 ਖਲੇਜਾਇ। ਬਲੇਕਹਿਅਜੀਗੁਰੁਜੀਕੋਈਭੇਜੇ
 ਸੰਮੈਨਾਲਿਲੇਜਾਦਾਭੈ। ਤੀਗੁਰੁਅੰਗਦਲਲੇਪੰ
 ਨਨਸਦਿਅਸਿਖਸੀਜਟੇਟਾ। ਤੀਗੁਰੁਅੰਗਦਕ
 ਹਿਅਭਾਈਲਾਲਪੰਨਤੁਮਿਖਏਗੁਰੁਮੁਖੀਏਭ
 ਨਾਲਿਜਾਹਿ। ਤਲਵੰਡੀਉਗੁਰੁਨਾਨਕਦੀ
 ਜੀਲੇਅਭੈ। ਲਾਲੇਪੰਨਅਖਿਅਭ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ
ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ

ਨਕੀਤਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਖਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲਾ ਤੇ
ਨੁਕਤਾ ਹਰਿ ਤੇ ਅਦੈ ਬਾਲਾ ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਪੰ
ਨੁਗ ਇਭੋ ਏਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਏ ਆਇਕ ਰਿਲ
ਲੁਵੇਦੀ ਨੁਮਿਲੇ ਲਾਲਾ ਨੁਅਖਿ ਓਨੇ ਭਾਈ ਲਾਲਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇ ਹਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਮੰਗੀ
ਤੋ ਲਾਲਾ ਕਰਿ ਆਮੇਰੇ ਕੋ ਲਿਤਾ ਨਾਹੀ ਬਾਲੇ ਕਰਿ
ਅਜੀਤੁ ਕਲ੍ਹਾ ਭਿਗਉਤੀ ਤੁਘਾ ਹਿੰਦਿ ਟੇ ਲਿਅ
ਤੋ ਲਾਲਾ ਕਰਿ ਆਬਾਲਾ ਤੁਨਾਨਕ ਦਾ ਮਿਤ ਮੈਤੁ ਮ
ਦੁਆ ਖੁਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦੁ ਕ੍ਰਿ ਅੰਗਦੁ ਤੇ ਤੋ ਹੋਰਿ ਤੁਸ
ਣਾਇ ਆ ਬਾਲੇ ਕਰਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦੁ ਤੇ
ਇਆ ਜਿਸੁ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੰਜਯੋ ਮੇਰਾ ਤੇ ਨਾਲੀ
ਏਰੁਗ ਖਿ ਮਥਾਟੇ ਕ੍ਰਿ ਆ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਬਾਗ ਬਰੀ ਕੇਤੀ
ਅਸੀਛੁ ਛਿਲ ਪਾ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਤੋਰੀ ਅਵਲ
ਦਕ ਰਿ ਪੁਜੀ ਅਨਿਗੇ ਤੋ ਲਾਲਾ ਅਖਿ ਆਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਦਿ ਖੀਟੇ ਲਦਾ ਤੋ ਬੀਬੀ ਕੀ ਚਲਿ ਗਈ ਅ
ਤੇ ਭਾਈ ਕਲ੍ਹਾ ਭੀ ਚਲਿ ਗਇਆ ਪਰ ਦਿ ਚਿਟੇ ਲ
ਣ ਲਗੇ ਪੰਜ ਦੇ ਦਿਨ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਈ ਲਾਭਿ
ਕਰਿ ਬਾਲੇ ਨੁਲਾ ਲੁਵੇਦੀ ਦਿਤੀ ਬਾਲੇ ਲਾਲੇ ਪੰਨ
ਨੁਦਿਤੀ ਤੋ ਲਾਲੇ ਪੰਨੁ ਕਰਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲੇ

ਦਿ

ਨਮ ਪਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਲੇਖ ਲੇਖ ਪਰਮੇਸਰੀ ਭੀ ਭੇਟ ਕੁਝ
 ਲੇਖਾਉ ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਭਾ ਲਾਈ ਲਾਲੂ ਜੀ ॥ ਜੋ ਕਿ
 ਦੂਤ ਸਾਡੇ ਜੀ ਆਵਦੀ ਤੇ ਸੋਭ ਲੀ ਤੇ ਦੇਹ ॥ ਲਾਲੂ ਪੰਜ
 ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਾਲੀ ਏਹੁ ਦਿਤਾ ॥ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਗੁਰ ਅੰਗ
 ਦ ਅਗੇ ਹਥ ਏਈ ॥ ਅਤੇ ਆਖਣਾ ਜੀ ਕਦੀ ਸਿੰਗੀ ਚੰ
 ਦ ਤੋਹੀ ਬੁਧ ਮੰਨਣ ਤੇ ਤੁਸੀ ਖਸਮ ਮਾਨ ਕਰਣਾ ॥ ਬਾਲੇ
 ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੂ ਪੈ ਖਕੋਈ ਨਹੀ ਤੁਸੀ ਗਿਨਤੀ ਮ
 ਨ ਤੇ ਕਾਈ ਹਥ ਨਹੀ ॥ ਜਨਮ ਪਤੀ ਬਾਲਾ ਤੇ ਲਾਲੂ ਲੇਖ ਰਿ
 ਖਤੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਪਾਸਿ ਆਏ ॥ ਆਨਿ ਅਗੇ ਹਥੀ ਗੁ
 ਰੂ ਅੰਗ ਦ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੇ ਏਹੁ ਆਖਿ ਆਬਾਲਾ ਭਾਈ
 ਤੇ ਨੁਕਰਤ ਹਰਿ ਤਿ ਆਵੈ ॥ ਅਜੁ ਤੁਹਿ ਅਸੀ ਨੁਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕਦਾ ਦਹਸੁ ਨੁਕਰਾਇ ਆ ॥ ਜਪੁ ਬਿਲੇ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗ ਦ ਚੁਸੀ ਅਖੀ ਅੰ ਅਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹਥੀ ॥ ਦੇਖੋ ਤੋ ਕਿ
 ਆ ਦੇਖੋ ਅਖਰ ਸਾਸ ਕੀ ਤੇ ਨਿ ॥ ਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਵੀਚ
 ਹੁਕੀ ਭਾਕੋਈ ਏਹੁ ਤੇ ਸਿਖੁ ਤੇ ਦੇਖੋ ਦੇਖੋ ਅਖਰ ਪਾਤਿ
 ਆ ਤੇ ਦੇਖੋ ॥ ਤਿ ਮਹਾਂ ਖਤੁ ਗੁਰੂ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਜਿਸ ਦੇ
 ਪਾਹਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਹੁਦਾਸੀ ॥ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਪੈ
 ਜਾ ਮੋ ਖਾਖਰੀ ਤੇ ਓਹੁ ਦੇਖੋ ਅਖਰ ਪਾਤਿ ਆਏ ॥ ਅਤੇ
 ਦੇਖੋ ਵਾਚ ਦਾਏ ॥ ਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਮ

ਗਿਆਮਤਿਮਾਂਸੁਲਤਾਨਪੁਰਤੁਪੇਜੇਮੇਥੇਨੁਲੇਆਇ
ਆਪੇਜੇਮੇਥੇਆਇਮਥਾਟੇਕਿਆਗੁਰੁਅੰਗਦ
ਉਸਤਾਈਜਨਮਪਤੀਦਿਖਾਈਓਤਤਜਿਤਜਿਵਾ
ਚਿਗਇਆਗੁਰੁਬਤੁਤੁਖਸੀਤੋਇਆਗੁਰੁਕਤਿ
ਅਪੇਜਾਏਤੁਅਸੀਨੁਗੁਰੁਮੁਖੀਅਖਗਾਵਿਚਿਲਿਖਿ
ਦੇਹਿਯੇਜੇਕਹਿਅਭਲਾਜੀਕਾਗਦਓਛੇਮੰਗਦ
ਹੁਮੇਲਿਖਿਦੇਦਾਤਾਗੁਰੁਅੰਗਦਕਾਗਦਲੇਖਣ
ਸਿਅਧੀਮੰਗਇਦਿਤੀਯੇਜੇਮੇਥੇਲਿਖੀਗੁਰੁ
ਅੰਗਦਲਿਖਾਈ॥ ੧ ॥ ॥ ॥

॥ ॥ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ॥
ਜਨਮਪਤੀਨਾਨਕਦੇਦੀਦੀਸੀਮਤੁ ੧੫ ੨੬
॥ਮਿਤੀਕਤਕਸੁਦੀ॥ ੧੫ ॥ਪੁਰਨਮਾਨਾਨਕਜਨ
ਮਲੀਤਾਅਧੀਗਤਿਘਜੀਉਪਹਿਕਾਲੁਦੇਦੀਦੇ
ਘਗਿਕਾਲੁਦੇਦੀਦਾਪਹਿਤਤਹਿਦਿਅਲਬੂਤਮ
ਦੁਆਤਾਅਤੇਨਾਲੇਗੁਰਦੇਦੁਆਤਾਵਡੀਵੇਲਕਾ
ਲੁਹਿਦਿਅਲਦੇਘਗਿਗਇਆਜਾਇਕਹਿਆ
ਖਿਓਸੁਜੀਧੀਤਿਤਜੀਤੁਸੀਕਿਹਧਕਰਹੁਧੀਤਿਤਮ
ਖਿਅਕਿਉਮਹਿਤਕਾਲੁਇਤੁਵੇਲਕਿਉਆਇਆ
ਤੀਤੀਕਾਲੁਅਖਿਅਜੀਬਾਲਕਜਨਮਲੀਤੀ

ਕੈਆਵਦਾਤਾਕਾਲੁਆਪਏਘਰਿਆਇਆਪਿਛੋ

ਭਇਓਭੇਦੇਨਮਾਦੀਓਭੀ

ਪੰਡਿਤਪੰਜਘੜੀਅੰਦਿਓਚੜੇਆਇਆਆਇ
ਕਹਿਸਦਿਕੀਤੋਸੁਆਮਤਕਾਲੁਓਓਆਇਆਓ॥
ਲੁਅੰਦਰੋਨਿਕਲਦਾਤੀਅੰਦਰਿਲੈਵੜਿਆਅ

ਕਹਿਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਵੇ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ
ਮਨ ਨੂੰ ਚਲਾਵੇ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ

ਇਆ ਆਇਓਂ ਤਿਤ ਆਖਿ ਆਕਾਲੁ ਮੈਨੁ ਸਬਦੁ ਸੁ
ਣਾਇਆ ਕਿ ਆਸਬਦੁ ਲੈ ਜਨਮਿ ਆਇਓਂ ਵਖਤੁ ਸੁਣਾ
ਇਕਿ ਸਦਖਤਿ ਜਨਮ ਲੀਤਾ ਏਸਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ
ਜਨਮ ਦੀ ਮੈਨੁ ਖਬਰਿ ਏਸਾ ਇਕ ਘੜੀ ਤੇ ਦੁਇ ਪਾਹੁ
ਏਸੇ ਏਸੇ ਜਨਮ ਲੀਤਾ ਏਸਾ ਪਰੁ ਸਬਦੁ ਦੀ ਮੈਨੁ
ਖਬਰਿ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ ਤਿਤ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਅੰਦਰਿ
ਖਬਰਿ ਪੁਛੁਣੁ ਏਸੇ ਤਿਤ ਸਬਦੁ ਕਾਲੁ ਚਉਲਤਿ
ਦਾਈ ਬਾਹਿਸ ਦੀ ਦਾਈ ਬਾਹਿਸ ਆਈ ਕਿਉਂ ਜੀ
ਮੈਨੁ ਕਿਉਂ ਸਦਿ ਆਇਓਂ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਦਾਈ ਕਿਛੁ ਪੰ
ਡਿਤ ਜੀ ਪੁਛੁਣੁ ਏਸੇ ਤਿਤ ਜਾਣ ਦੀ ਏਸੇ ਦਸਾ ਦਾਈ ਕ
ਹਿ ਆਪੰਡਿਤ ਜੀ ਕਿਛੁ ਪੁਛੁਣੁ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਆਦਾ
ਈ ਬਾਲਕ ਕਿ ਆਸਬਦੁ ਲੈ ਜਨਮਿ ਆਇਓਂ ਅਗੋਂ ਦਾਈ
ਬੋਲੀ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਬਾਹਿਸ ਕਿਤਨੇ ਬਾਲਕ ਜ
ਮੇਏ ਨਿ ਪਰੁ ਇਥੇ ਬਾਲਕ ਇਸਤਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀ
ਜਨਮਿ ਆਇਸਦਾ ਅਵਾਜ ਇਸਤਰੁ ਨਿਕਲਿ
ਆ ਜਿਸਤਰੁ ਕੋਈ ਵਡਾ ਮਿਥਾ ਏਸੇ ਮਿਕਰਿ ਮਿਲ
ਦਾਏ ਇਸ ਬਾਲਕ ਦੀ ਮੈਨੁ ਏਸੇ ਗਨਗੀਲਗੀਤਿ ਪੰਡਿ
ਤ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਏਸੇ ਤਿਤ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਆਸੁਇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਏਹ ਨਾਨਕਾ ਏਹੁ ਨਾਨਕਾ ਏਹੁ ਨਾਨਕਾ ॥
 ॥ ਫਿਰਿ ਪੀਡਿਤ ਕਹਿ ਆਇ ਤਵ ਡਾ ਅਉਤਾਗੀ ਪੁਰ
 ਖੁਏ ॥ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਆਇ ਆਇ ॥ ਏਵ ਡਾ ਅਵਤਾਗੀ ਅਗੇ
 ਕਈ ਨਾਨੀ ਤੋਇ ਆਗਾ ਮਚੰਦ ਤੋਇ ਆਇ ॥ ਅਤੇ ਕਿ
 ਸਨਚੰਦ ਤੋਇ ਆਇ ॥ ਓਨਾਨੀ ਤਿੰਦੁ ਪੁਜਦੇ ਤੈਨੀ ॥ ਇ
 ਸਨੁ ਤਿੰਦੁ ਮੁਸਲ ਮਾਨਦੇ ਪੁਜ ਨਿਗਾ ॥ ਇਸਦਾ ਨ
 ਓਜਿ ਮੀ ਅਸਮਾਨ ਦਿ ਚਿਹਾਵੇ ਜਾਵੇ ਗਾ ॥ ਵਟੁ ਤਿ
 ਏਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਤੋਇ ਜਾਵੇ ਗਾ ॥ ਇਸਤੀ ਸਮੁੰਦੁ ਗ
 ਤੁਦੇ ਵੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਗਤੁਦੇ ਵੇਗੀ ॥ ਅਤੇ ਅਸਮਾ
 ਨੁ ਭੀ ਗਤੁਦੇ ਵੇਗਾ ॥ ਏਹ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜਯੇ ਗਾ ॥ ਅਤੇ ਵਡਾ
 ਇਸਨਾਨੀ ਤੋਵੇ ਗਾ ॥ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਨੁਕੀਤਾ ਤੀਜਾ ਏਗਾ ॥ ਤੋ
 ਰੁਕਿ ਮੈਨੁ ਦਿਣੁ ਪਰਮੇਸਰ ਜਾਣੇ ਗਾਨਾ ॥ ਕਾਲੁ ਏਹ ਅ
 ਰਮਾਨ ਮੈਨੁ ਹਰ ਸੀ ਇਸਦਾ ਮਹਾਤਬਾ ਮੈਨਦੇ ਖਾਗਾ ॥
 ਕਿਜਯੇ ਮੇਰੀ ਅਹਬਲਾ ਕਿਤ ਨੀ ਕਰੈ ॥ ਜਾਨਾਨਕ ਪੰਜ
 ਵਹਿਤ ਆਦਾ ਤੋਇ ਆਗਾ ॥ ਤੀਜੋ ਕਿਛੁ ਲੈ ਜਾਇ ਸੋਗਵ
 ਇਅਵੈ ॥ ਕਾਲੁ ਪੀਡਿਤ ਨੁ ਓਲਾਤਣਾ ਦੇਣੇ ਜਾਵੈ ॥ ਭ
 ਲੇ ਪੀਡਿਤ ਜੀਭਲਾ ਵਡ ਫਿਰਾਇ ਆਈ ॥ ਪੀਡਿਤ ਅ
 ਖਿ ਆਗਾ ॥ ਦਿਤੀ ਓਧੇ ਦੇਦਾ ਤੈ ਪਰ ਓਤੁ ਵਖਤੁ
 ਆਵਸ ॥ ॥ ॥ ਨਾਕਹਰਿ ਗਾ ॥ ੨ ॥ ਤਬਨ

ਭਗਤ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਿ ਕੇ ਸਾਧਕ ਸਾਧਕ
 ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਿ ਕੇ
 ਭਗਤ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਿ ਕੇ ਭਗਤ ਕਾ ਕੀਰਤਨ
 ਸਾਧਕ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਿ ਕੇ ਭਗਤ ਕਾ ਕੀਰਤਨ

ਬਕਾਨੁ ਕਰਿ ਆਪਾ ਮਹੁਰਤਿ ਦੇਖਾ ਨ ਕਰੈ ਤੇਰੇ
 ਸਿਧਾਇ ਦੇਖੈ ਤਾ ਤਬ ਧਾਏ ਕਰਿ ਮਹੁਰਤਿ
 ਲਾਏ ਤਬ ਟਿਕਾ ਚਾਹੁ ਲਸਾਨੀ

ਖਿਆਜਿਤੁਲਿਖਿਆਸਭਦਿਕਹਤੋਏ॥ ਅਵਹੁ
 ਜੋਲਿਖਣਾਸਚੁਕਾਏਸੋਐਸਾਏ॥ ਜੋਮਾਇਆਕਾ
 ਮੋਤੁਜਾਲਿਕੈਮਸੁਕੀਐਤਪਸਿਆਕਾਗਦੁਕ
 ਗੀਐ॥ ਇਸਅੰਦਹਿਕਿਛੁਭਉਤੋਇਤਿਸਕੀਕਲ
 ਮਕੀਐ॥ ਚਿਤੁਲਿਖਣਤੁਕੀਐ॥ ਲਿਖੀਐ
 ਸੋਕਿਆਲਿਖੀਐ॥ ਪਰਮੇਸਰਕਾਉਲਿਖੀਐ
 ॥ ਸਾਲਤਲਿਖੀਐ॥ ਬੇਅੰਤਸੋਭਾਲਿਖੀਐ॥ ਜਿ
 ਤੁਲਿਖਿਆਸਭਦਿਕਹਮਿਟਿਜਾਤਿ॥ ਏਧੰਤਿ
 ਤਜੇਤੁਏਤਲੇਖਾਪਤਿਕਾਏਤਾਅਸੀਨੁਪਤੁਇ॥ ਨਾਤਿ
 ਤੰਨਾਪਤੁਨਾਸੁਣਾਇ॥ ਤਸ੍ਰਮੀਜਤੰਏਤੁਤੇਗਜੀ
 ਉਜਾਵੇਗਾਤਤੰਤੇਰੇਤਬਿਏਤੁਪਤੁਣੀਸਾਣੁਤੋਵੈ
 ਗਾ॥ ਤਬਧੰਤਿਤਕਹਿਅਏਨਾਨਕਇਕਜੋਧਰਮੇ
 ਸਰਕਾਨਉਲੇਤੇਏਨਿਤਿਨਕਉਹੋਟੀਆਭੀਨਾਤੀ
 ਜੁਤਿਆਵਤੀਆ॥ ਅਹੁਇਕਧਰਮੇਸਰਕਉਨਾਤੀ
 ਜਾਣਤੇਅਹਧਾਤਿਸਾਤੀਆਕਹਤੇਏਨਿਕਤੁਉਨ
 ਕਿਆਕਹਮਕੀਏਏਨਿ॥ ਤਬਬੈਨਾਨਕਦੁਜੀਧ
 ਉਤੀਕਤੀ॥ ਤਿਨਕਉਅਗੇਮਿਲਨਿਵਡੈਆਈ
 ਅਸਦਖੁਸੀਅਸਦਚਾਉ॥ ਤਿਨਮੁਖਿਟਿਕੇ

ਬਾ

੨੪

੩

ਯਹ ਮੇਸਰਨਾਤੀ ਮੇਸਰਨੇ ਤਿਨਕਉ ਮੇਸਰਨੇ ਮੇਸਰਨਾ
ਇਮਿਲੈਗੀ॥ ਜਿਉਕਧਜੇਧੀਦੇਤਾਏ॥ ਜਿਉਤਿਲ
ਕਉਤੇਲੀਦੇਤਾਏ॥ ਜਿਉਚਕੀਦਾਇਆਕਉਦੇਤਾਏ
॥ ਤਿਨਕਉ ਮੇਸਰਨਾਇਮਿਲੈਗੀ॥ ਜੇਪਰਮੇਸਰਨਾ
ਤੀਸਿਮਰਤੇ॥ ਅਰੁਜੇਪਰਮੇਸਰਸਿਮਰਤੇਤੈਨਿਅਰੁ
ਭਿਖਿਆਮੰਗਿਖਾਤੇਤੈਨਿਤਿਨਕਉਦਗਾਤਵਡਿਅ
ਈਆਮਿਲਹਿਗੀਆ॥ ਤਬਪੰਡਿਤਤੈਗਨਤੈਇਹਹਿ
ਆ॥ ਤਬਫੇਰਿਪੰਡਿਤਕਹਿਆਨਾਨਕਤੈਮੇਸਰੀਆ
ਬਾਤਕਿਉਕਹਤਾਏ॥ ਅਜੈਤੁਬਲਕਾਏ॥ ਕਿਦੁਮਾਤਾ
ਪਿਤਾਇਸ੍ਰੀਕੁਟਬਕਾਸੁਖਦੇਖਿਆਨਾਤੀਅਜੈਤੇਰੀ
ਕਿਥੇਓੜੀਪੈ॥ ਤਬਗੁਰਨਾਨਕਚਉਥੀਪਉੜੀਕਹੀ॥ ਭੈ
ਤਿਸਕੈਡਰੁਅਗਲਮੰਗੀਖਪਿਖਪਿਦਿਜੈਦੇਤਾ॥ ਨਉ
ਜਿਨਸੁਲਤਾਨਖੰਨਤਦੇਡਿਠਖੇਤਾ॥ ਨਾਨਕਉਠੀਚਲ
ਤਾਸਭਕੁਜਟੈਨੇਹੁ॥੪॥ ਤਿਸਕਾਖਰਮਾਧਾ॥ ॥ਗੁ
ਰਨਾਨਕਕਹਿਆ॥ ਤਪੰਡਿਤਉਸਸਾਹਿਬਕਾਮੇਸਾਫ
ਰੁਏ॥ ਸੋਮੇਗਦੇਤਭੈਮਾਨਤੈਇਹਹੀਪੈ॥ ਜੇਈਤਖੰਨ
ਸੁਲਤਾਨਕਹਾਇਦੇਤੈਨਿ॥ ਸੇਸਭਿਮਹਿਖਕਤੈਇਜ
ਨਿਗੇ॥ ਜਿਨਕਾਅਮਰੁਮੰਨੀਤਾਏਜਿਨਕੇਡਗਪ੍ਰਥਮੀ
ਭੈਮਾਨਤੈਇਜਤੀਪੈ॥ ਸੇਭੀਉਠਿਜਾਹਿਗੇ॥ ਸੁਇ

ਉਹਿ ਨਿਜਾ ਹਿਯਾ ਖਰਦਰ ਖਾਕੁ ਤੇ ਏਨਾ ॥ ॥ ॥ ॥
ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਕੀ ਮਿਥ ਪੁਚਰਾ ਏਲਾ ॥ ॥ ਇਸ ਮੇਸਰ

ਸਿਉ ਕੁੜਾ ਨੇ ਪੁਕਿ ਅਕਰੀ ਮੇ ॥ ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਬਿਸ
ਮਾਦ ਤੋ ਇਹ ਹਿਅਾ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਅਨਾਨ ਕਤੇਰੇ
ਅਤ ਮੇ ਅਵਦੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹੁ ॥ ੩ ॥ ॥

॥ ॥ ॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥

ਜਾਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨਵਾਵਹਿ ਆਦਾ ਤੋ ਇਅਾ ਤੀ ਮੰ
ਟੀ ਚਾਹਣਗਾ ਇਅਾ ਸੀ ॥ ਦੈਸਾ ਖਦੇ ਦਿਨ ਅਪੋ ॥ ਦੁ
ਪਹਰ ਵੇਲੇ ਆਇ ਕਹਿ ਦਰਖਤ ਤੇ ਠਿਟਿ ਕਿਗਾਇ
ਅਸੀ ॥ ਅਤੇ ਮੰਟੀ ਭੀ ਖੜੀ ਅਕੀਤੀ ਅਮਾਤੀ
ਆ ॥ ਜਿਉ ਟਿ ਕਿਗਾਇ ਅਸੀ ॥ ਤਿਉ ਕਾਲਾ ਨਾਗ ਅ
ਇਕ ਹਿਸ ਬੇਓ ਪਹਿ ਬੇ ਠਿਓ ਸਿਫ ਟਕ ਦਿ ਕੈ ॥
ਕਢਾ ਦੇ ਦਿਨ ਅਪੋ ॥ ਕਨਕ ਦੀ ਕਢ ਕਹਾਇ ਕੋਰ
ਇਬਲਾਹ ਪਹਿਨੁ ਆਵਦਾ ਸੀ ॥ ਦੇਖੇ ਤਾ ਪਿਕਨੀ
ਗੁਰੂ ਸੁਤਾ ਪਇਅਾ ॥ ਅਤੇ ਮਬੇਓ ਪਹਿ ਕਾਲਾ
ਗਫਨ ਕਢੀ ਬੈਠੈ ਸਾ ॥ ਗਇ ਬੁਝੈ ਤੋ ਇਕੋ ਖੜਾ ਤੇ ਲਾ
ਇਅਾ ॥ ਜੀਵ ਵਿਚਿ ਵੀ ਚਾਹਕੀ ਤੇ ਸੁਜੇ ਤਾ ਏਤੁ
ਨੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਦਾਏ ਤਾ ਕੋ ਈ ਅੰਬੀ ਆਪੋ ॥ ਅਤੇ ਜੇ
ਨਾਗੁ ਸਾਪੁ ਪੀਗਾਇ ਆਪੋ ਤਾ ਏਤੁ ਮੁਆਪੋ ॥ ਜਾ ਪਿਛੋ
ਆਦਮੀ ਆਇ ਪਤੁ ਚੇਤਾ ਗਾਇ ਬੁਲਾਹ ਉਨਾ ਨੁਆ
ਤਇਆ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥

ਸੁਅਤੇ ਮਥਾਚੁ ਮਿਓ ਸੁਆਥੁ ਤੁਅਦ ਬਕੀ ਤੋ ਸੁਆਲੋ

ਕੁਏ ਗੰਨ ਹੋਭਾਈ ਇਸ ਨੀਗਹ ਉਤੇ ਗਇ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰ

ਵਾਨ ਤੋਇ ਅਭੈ ॥ ਘਰਿ ਜਾਇ ਕਰਿ ਕਾਲੁ ਨ ਸਦਿ ਓਸੁ

॥ ਸਦਿ ਕੈ ਆਖਿ ਓਸੁ ਜੋ ਕਾਲੁ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਜੋ ਨਾਨਕ ਪੁ

ਤੁਹਈ ॥ ਏਸ ਨੋ ਪੁਤੁ ਨਾਨਕ ਰਿਜਾਣੇ ਏਹੁ ਕੋਈ ਅੰਬੀਅ

ਹਈ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਭ ਲਾਗਾਇ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਭਲਾ ॥ ਜਾ

ਬਾਹਿਰਿ ਰਿਅਦਾ ਤੋਇ ਆਤੰ ਕਾਲੁ ਜੀ ਵਿਚਿ ਵੀਚਰੁ

ਕੀਤਾ ਪੜ੍ਹਾਇ ਆਤੰ ॥ ਪਹੁ ਕਿਤੇ ਕਿਹਤਿ ਲਾਈਐ ॥

ਤੰ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਆਤੰ ਪੁਤੁ ਕਿਤੇ ਕਿਹਤਿ ਲਾਗਿ ॥

ਤਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭ ਲਾਪਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤੋ ਸੋ

ਕਰੇ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁਝੈ ਫੁਲਾਈ ਜਾਹਾ ਪੈਲੀ ਬੀ

ਜਿਅਉ ॥ ਭਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬੀਓ ਦੇਹੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਸਵਾਮ

ਦੁਬੀਜੁ ਕਾਲੁ ਦਿਤਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਲੇਗਾਇ ਅਜਾਇਕ

ਰਿਬੀਜ ਘਾਤਿ ਆਇਆ ॥ ਤੰ ਖੇਤੀ ਉਗਵੀ ਪਹੁ ਹਥੇ

ਕਉਣੁ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਤੰ ਗੁਰੁ ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੋਤਾ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਢੇਰ

ਚਰਿਜਾਵੇ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਕਿਸੇ ਨੁਹਟਿ ਕੇ ਨਹੀ ॥ ਇਕ ਦਿ

ਨਿਕਾਲੁ ਜਾਇ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤੰ ਭਲੀ ਖੇਤੀ ਜਮਾਈ ॥

ਗੁਸੇ ਤੋਇ ਕੈ ਦੁਹ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਓਸੁ ॥ ਤੁਝੈ ਭਲਾ ॥

ਗੀਥੇਤੀਭੀਜੀਮੀਜਾਣੀਉਂਜਾਤਿਕੀਤੀਅਸਾਤੀਤਰਿ
 ਦਿਆਲਪੰਡਿਤਬੋਲਿਅਜੁਕਾਲੁਤੇਨੁਖਬਰਿਕਾਣੀ
 ਨਾਹੀਤੁੰਕਰਮਹੀਣਹੈਤੈਨੁਨਾਨਕਪਾਸਹੁਕੁਛੁਹੰਸ
 ਲਨਾਹੀਨਾਨਕਪਾਸਹੁਕੁਛੁਕਾਣੀਲਖਜੀਵਵਰਸਾਵ
 ਨਗੇਅਤੇਕਿਤਨਿਆਜੀਆਦਾਓਧਾਹੁੰਦੈਗਾਕਈ
 ਲਖਜੀਵਉਧਾਹੁੰਦੈਗਾਨਾਨਕਦੇਸਬਦਸੁਨਿਸੁਨਿਕ
 ਮਾਵਨਿਗੇਨਾਨਕਹਿੰਦੁਆਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਾਵਿ
 ਚਿਹੰਸਨਹੰਦੈਗਾਲੋਕਸੁਣਿਪਤਿਕੈਵੇਦਕਤੇਬਬ
 ਕਨਿਗੇਨਾਨਕਬਿਨੁਪਤਿਕੁਆਚਾਹੇਵੇਦਅਠਾਹੁਪੁ
 ਹਾਣਖਟਸਾਸਤ੍ਰਜਿਤਨੀਆਸਿੰਮ੍ਰਿਤਾਅਤੇਭਾਗਵ
 ਤਅਤੇਜਿਤਨੀਆਗੀਤਹੈਨਿਸਬੇਅਚਾਣਚਕਨਾਨਕ
 ਦੇਮੁਖਹੁਅਜਗੈਬੀਨਿਕਲਨਿਗੀਆਸੁਣਿਕਾਲੁਤ
 ਇਸਦਾਧੋਖਾਕੋਈਨਕਰੁਏਹੁਆਖਣੀਭਾਗੀਤੈਜੈਦ
 ਧਾਗੀਨੋਪਰਮੇਸਰਆਖਿਆਜਾਦਾਨਾਹੀਨਾਹੀਤ
 ਨਾਨਕਮੇਨੁਨਿਹੰਕਾਹੀਨਜਹਿਆਵਦਾਹੈਇਸਤੇ
 ਨਿਹੰਕਾਹਵਿਚਿਭੇਦੁਕੋਈਨਾਹੀਤਾਕਾਲੁਚੁਪਕਰਿ
 ਧਿਆਜਾਵਹਿਅਪੰਦੁਹਦਾਉਇਆਤਬਕ
 ਨਕਨੁਆਖਿਆਨਾਨਕਤੁੰਮੇਰੇਧਰਿਕੇਹਾਧੇਦੇ

ਦੇਤੋਇਓਮੈਨੁਭਗਵਾਸਤੋਇਆਥਾਜੋਮੇਗਪਢਨਾ
 ਓਹੋਗਾਸੋਤੁਤਾਮੇਸਾਧੇਦੇਤੋਇਓਤਉਤਾਮੇਗਨਾ
 ਉਜੀਵਦੇਹੀਬੀਜਿਓਤਾਨਾਨਕਅਗੋਚਪਕਰਿਹਿ
 ਆਤਾਠਿਰਿਕਾਲੁਕਹਿਅਮੇਤਾਖਪਿਖਪਿਸੁਅ
 ਾਤੁਅਗੋਜਬਾਬਦੇਦਾਹੀਨਾਹੀਜਾਨਾਨਕਵਹਿਅ
 ਸਤਾਤਦਾਤੋਇਆਤਕਾਨਾਨਕਨੁਆਖਿਆਪੁਤੁ
 ਤੇਹਾਧੋਖਾਮੈਨੁਖਾਇਗਇਆਤੁਕਿਛੁਸਮਝਾਤਾਨਾ
 ਨਕਬੋਲਿਆਭਲਾਪਿਤਾਜੀਮੈਨੁਤੁਸੀਬਖਸਤੁਤੁ
 ਇਜੋਤੁਸੀਆਖੋਗੇਸੋਕਰਗਾਤਾਕਾਨੁਆਖਿ
 ਅਜੋਨਾਨਕਪੁਤੁਤੁਵੀਹੁਪੇਯੋਲੇਜਾਤਅਤੇਵਸਤੁ
 ਚਾਹਿਪੀਜਲੈਆਉਲੁਣਕੇਹਰਿਓਅਤੇਤੁਸੀਕਾਇ
 ਤੋਹੁਵਸਤੁਆਖੰਗਾਸੋਤੁਲੈਆਵੇਅਤੇਜੇਇਸਵ
 ਗੀਖਗਾਸਉਦਾਕਰਿਆਵੇਗਾਤਾਤੁਨੁਬਹੁਤੇਹੁਪੇਯੋ
 ਦੇਵਗਾਤਾਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆਭਲਾਪਿਤਾਜੀਤੁਅ
 ਪੇਵੇਖਹਿਗਾਤਾਬੀਸਹੁਪਈਯੋਅਤੇਇਕੁਨਫਰ
 ਲੇਕਰਿਚਲਿਆਜੀਕੋਤਾਬਾਹੀਤੇਗਇਆਅਗੇ
 ਦੇਖੇਤਾਸਾਧਮੀਡਲੀਬੈਠੀਤੋਈਤੋਪਹੁਕੇਹੀਜੇਹੀ
 ਤਿਨਾਨੁਕੁਪੀਨਬਿਨਾਕਪਜੇਦੀਜਾਤਿਨਾਹੀਤਾਓ
 ਨਾਦਾਇਕੁਮਹੰਤੁਆਤਾਤਿਸਨੁਗੁਨਾਨਕਪੁਛਿਅ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੰਤਰ
 ਸਤਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ॥ ਨਾਨਕਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ॥
 ਸਤਿਗੁਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ॥

ਗੋਸਟਸੀਤਰੈ ਨਨਾਲਿ ਤਈ॥

ਨੈ॥ ਭਾਬਾਲਾ ਜਟੇਟਾਨ ਫਰਾਤ ਨਾਲਿ॥ ਓਸੁ ਅ
 ਖਿਅਸੁ ਟਿਤੈ ਨਾਨਕ ਤੁਝ ਏਕ ਕਰਣ ਆਇ ਆਉ
 ਕਿਫ ਕੀਰਾ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਕਰਨਿ ਆਇ ਆਉ॥ ਚਲਿ

ਮੁਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਦਾ ਕਰੀ ਕਿਥੋਂ ਟਾਕਰੀ ॥ ਤੁਝ ਆਖੁ ਮੈ ਨੁਮਸਲ ਤਿ ਦੇਹੁ
॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ ਜੀ ਕਾਲੁ ਤੈ ਨੁਖਰੇ ਸਉ ਦੇਹੁ
ਅਲਿ ਆਇ ॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਬਾਲਾ ਅਤਿ
ਸਉ ਦਾਖ ਗਏ ॥ ਅਤੇ ਓਹੁ ਸਉ ਦਾਖੋ ਟਾਇ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਕ
ਹਿ ਆਜੀ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ॥ ਤੁੰ ਪੁਤ੍ਰੇ ਓਹੁ ਪਿਉ ਪੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨ
ਕਉ ਨਾਸਾ ਪਾਨੁ ਛਿੜਿ ਪੁਛਿ ਆ ॥ ਕਿਉ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈ
ਨੁਜਬਾਬ ਨਾ ਦਿਤਾ ॥ ਤੇ ਛਿਰਿ ਮਹੰਤ ਬੋਲਿ ਆ ਅ
ਹ ਬਾਲ ਕੇ ਹਮ ਨਿਰਬਾਣੀ ਪੈ ਨਿਹਮ ਕਉ ਬਸਤਾ ਕਾ
ਸੰਜਮ ਨਾ ਹੀ ਚਾਹੀਤਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਤੁਮ
ਖਾਤੇ ਭੀ ਨਾ ਹੋਗੇ ॥ ਨਾ ਹੀ ਤੇ ਚੁਪਕ ਰਿਹਤ ਤੇ ਪੈ ॥ ਇਸੀ
ਵਸ ਤੇ ਉਦਿ ਆਨ ਬਿਖੈ ਬਸਤੇ ਪੈ ॥ ਸੇ ਨਿਅਸਤੋ
ਇਕੇ ਬਸਤੀ ਮੈ ਬੈਠਤੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਬਸਤੀ ਮੈ ਆਸਾ ਪੈ
॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਇਸਤਿ ਮਹੰਤ ਜੀ ਤੁਸਾ ਡਾਨ ਉ
ਕਿ ਆਇ ॥ ਤੇ ਮਹੰਤ ਨਾ ਵਦ ਸਿਆ ॥ ਭੇਖ ਨਿਰਬਾ
ਣੀ ਨਾ ਉਸੰਤਰੇ ਨਾ ॥ ਤੇ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤੁ ਪੁਸੀ ਹੋਇ ਆ ॥
ਆਖਿ ਆਸੁ ਇਬਾਲਾ ਏਹੁ ਸਉ ਦਾ ਮੈ ਛਡਿ ਨਾ ਹੀ ਸ
ਕਦਾ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਸੁ ਇਨਾਨਕ ਕਾਲੁ ਮੈ ਰਉ
ਤੇ ਰਿਜ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬਾ

[illegible]

ਤੁੰਤ ਆਪੇ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੋਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਹਮ ਤੁਣ ਕਉ
 ਕਿਆ ਦੇਵਹਿ ॥ ਇਕੁ ਕੰਮ ਮੁਕ ਰਿਏ ਹੁਪਈ ਯੇ ਲੋਕ
 ਹੋਆ ਪਈਗੀ ਠਿਥਾਧਿ ਅਕੇਤ ਇਨਕਾ ਸੀਧਾ ਲਿ
 ਆਉ ॥ ਅਤੀਤ ਖੰਦਹਿ ॥ ਹੋਕੁ ਹਮ ਹੋ ਕੰਮ ਮਿਨਾਹੀ ॥ ਤੰ
 ਗੁਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਨੁ ਲੋਕ ਹਿਸ ਹਰਦਿ ਚਿਅਾਇਆ ॥ ਅ
 ਇਕ ਹਿਸੀਧਾ ਅਤੇ ਲਕੜੀਆ ਅਤੇ ਕੋਰੇ ਕੰਡੇ ਲੀਤੇ
 ਲੋਕ ਹਿਅਾਨਿ ਮਹੰਤ ਕੇ ਅਗੇ ਹਥੇ ॥ ਤੰ ਮਹੰਤ ਬੋਲਿ
 ਆਏ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੁੰਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਹਮ ਤੁਣ
 ਕਉ ਖੋਜਿ ਦੇਖਾ ਸਾਤ ਬਹਤ ਅਤੀਤ ਕਉ ਬੀਤੇ ਥਾ ॥ ਅ
 ਬਤੁੰਜਾਹਿ ॥ ਤੰ ਗੁਨਾਨਕ ਮਥਾਟੇ ਕਕ ਹਿਉ ਠਿਚ ਲਿ
 ਆ ॥ ਤੰ ਉਸ ਮਹੰਤ ਨੋ ਇਕ ਸ ਅਤੀਤ ਪੁਦਿਛਾ ॥ ਜੀ
 ਤੁਮੋ ਇਸ ਕੇ ਤੰ ਈਉਠਾਇ ਕਿਉ ਦੀਆ ॥ ਉਸ ਤੋਂ ਤੁਮ
 ਹੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਥੀ ॥ ਮਹੰਤ ਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਅਤੀਤ ਕਉ
 ਤੰ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਥਾ ॥ ਹਮ ਹੀ ਖਬਰਿ ਕੇਵਾ ਸਤੇ ਆ
 ਇਆ ਥਾ ॥ ਤੰ ਮੋ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੇਣਾ ਥਾ ॥ ਉਸ ਪਾਸ
 ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਨਾਹੀ ਥੀ ਕਰਾਵਣੀ ॥ ਉਸ ਕਾਤੇ ਜੁ ਹਮ ਹੋ ਬਤੇ
 ਲੀਆ ਨਾਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਕੇ ਤੰ ਈ ਤੁਮੋ ਦਿ
 ਦਾ ਕਹਿ ਦੀਆ ॥ ਗੁਨਾਨਕ ਜਾਉ ਠਿਕ ਰਿਕੋ ਹਕਉ ਪ

ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਭੁਲੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਭੁਲ ਪੈ ਤੇ ਤੁੰ
 ਟੁ। ਨਹੀਂ ਭੁਲਾ ਤੇ ਤੁੰ ਜਾਣ। ਜੇਹ ਤੁੰ ਅਲੜ ਅਹੁ ਤੇ ਤੁੰ
 ਅਲੜ ਅਹੁ। ਕਾਨੁ ਜਾਣੈ ਤੁੰ ਜਾਣ। ਤੇ ਗੁਨਾਨ ਕਧ
 ਹਿ ਨਾ ਵਡਿਆ। ਬਾਲਾ ਆਇਆ ਪਣੇ ਧਰਿ ਵਡਿਆ
 ਕਾਨੁ ਨੋ ਖਬਰਿ ਹੋਈ ਜੋ ਬਾਲਾ ਨ ਫਰਾ ਆਪਣੇ ਧਰਿ
 ਇਅਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕਨਾਹੀ ਆਇਆ। ਕਾਨੁ ਨੋ ਓਲੁਪ
 ਇਅ ਕਾਨੁ ਬਾਲੇ ਦੇ ਧਰਿ ਆਇਆ। ਜਾਇ ਕਹਿ ਬ
 ਲੇਨੁ ਸਦਿ ਓਸੁ। ਬਾਲਾ ਘਰੋ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲਿਆਇ
 ਆ। ਕਾਨੁ ਪੁਛਿਆ ਨਾ ਕ ਕਿਥੈ ਬਾਲਾ ਅਗੁਪਈਯੇ
 ਕਿਥੈ ਪੈਨ। ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਮਹਤ ਕਾਨੁ ਬੀਹੁਪਈ
 ਯੇ ਜਾਦੋਹੀ ਫਕੀਰ ਨੋ ਖਵਾਇ ਓਸੁ। ਅਵੈ ਮੈਂ ਜੋ ਤੇ
 ਨਾ ਲਿਭੇ ਜਿਅਸੀ। ਸੋਇ ਤੇ ਵਸਤੇ ਭੇਜਿਅਸੀ ਜੋ
 ਫਕੀਰ ਨੋ ਖਵਾਇ ਓ। ਮਹਤ ਕਾਨੁ ਜੀਤਉ ਨਾਨਕ ਨੁਅ
 ਖਿਅਸੀ ਜੋ ਖਗਸਉ ਦਾਕਰੇ। ਓਸੁ ਆਖਿਅ ਜੋ ਸ
 ਟਿ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਖਗਸਉ ਦਾਕਰਣ। ਓਸੁ ਖਗਸਉ ਦ
 ਕੀਤਾ ਹਈ। ਤੁੰ ਭਾਵੈ ਕਿਵੈ ਕੁਕ। ਭਾਵੈ ਨਾ ਕੁਕ। ਕਾਨੁ ਕ
 ਹਿ ਅਮੈ ਨੁਦਸ ਤੇ ਸੀ ਓਹੁ ਕਿਥੈ ਹਈ। ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਿ ਕਾਨੁ ਨਈਲ ਵਿਚਿ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਹਿ ਕਾ

ਲੁਤੇ ਅਤੇ ਦੁਇਤਮ ਚੇਖ ਬੇਝ ਦੇ ਸਜੀ ਗਲਤੇ ॥ ਨ
 ਨ ਕਦੀ ਅੰ ਅੰਤੂ ਨਿਕਲਿ ਪਈ ਅੰ ॥ ਪਹਿਨਾ ਨ ਕਬੈ ਇ
 ਅਨਾਹੀ ॥ ਗਲਤੇ ਨੀਲ ਪੈ ਇਗਏ ॥ ਇਕ ਸਮਾਦ ਮੀ
 ਗਇ ਬੁਲਾਹ ਤੇਜਾ ਇਕ ਹਿਅ ॥ ਗਇ ਜੀ ਕਾ ਲੁਵੇ ਦੀ
 ਪੁਤ੍ਰ ਨੁਡਾ ਢੀ ਮਹਕੀ ਤੀ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾ ਲੁਦੀ
 ਪੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣ ਕਾ ਲੁਦੇ ਪੈ ਗਤੇ ਛਹਿ ਪਈ ॥ ਅਜੀ
 ਏਹੁ ਗੁਨਾ ਮੈ ਨੁਬਖ ਸਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਨਾਨਕ ਨੁਛ ਡਾਇਆ
 ਸੀ ॥ ਜੋ ਗਇ ਬੁਲਾਹ ਦਾ ਅਦਮੀ ਆਇਆ ਚਲੁ ਕਾ ਲੁ
 ਗਇ ਬੁਲਾਵ ਦਾ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੁਭੀ ਲੈ ਚਲਾ ॥ ਕਾ
 ਲੁਕ ਹਿਅ ਅਜੀ ਮੈ ਕਿਆ ਲੈ ਚਲਾ ਮੈ ਨੁਇ ਸਪੁਤ ਪਾਇ
 ਕਢਿ ਆਮੇ ਕੀ ਕਰੀ ॥ ਤੇਓ ਸਗਾਇ ਬੁਲਾਹ ਦੇ ਨਫਰ ਕ
 ਹਿਅ ॥ ਚਲੁ ਭੀਓ ਖੈ ਤਾ ਚਲਾ ॥ ਓਹੁ ਨਫਰ ਦੁਤੀ ਨੁਲੈ
 ਕਹਿ ਗਇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ॥ ਜਿਵਹਾਇ ਗੁਮੈ ਵਿਚਿ
 ਬੈਠਾ ਸੀ ॥ ਤੇਓ ਨਾਨਕ ਨੁਦੇ ਖਿਕਹਿ ਗਇ ਦਾ ਬੈਗੁ ਚ
 ਲਿਆ ॥ ਗਇ ਓਠਾ ਦਿਅਾ ਹੀ ਨਾਨਕ ਨੁਬ ਗਲ ਵਿਚਿ ਲੀ
 ਤਾ ॥ ਲੈ ਕਹਿ ਮਥਾ ਚੁਮਿਓ ਸਾ ॥ ਜੰਗਲਾ ਦੇ ਖੈ ਤਾ ਕਿਆ
 ਦੇ ਖੈ ਗਲਾ ਤੇ ਨੀਲ ਪੈ ਇਗਏ ॥ ਤੇਨਿ ॥ ਤੇ ਗਇ ਕਹਿ ਆ
 ਮੁਣ ਤਾ ਕਾ ਲੁ ਮੈ ਜੋ ਤੇ ਨੁਕਹਿ ਆਸੀ ॥ ਜੋ ਨਾਨਕ ਨੁਬ ਗਲ

ਹਿਇਕੋਪੁਤੈ॥ ਕਾਨ੍ਹਤੁਵਡਹੀਕਸਤੈ॥ ਕਾਨ੍ਹਨਾਨਕ
 ਤੇਰੇਪਹਿਲਾਇਕਨਾਤੀ॥ ਕਿਅਕਰਹੀਜੈਇਸਨੁਅਪ
 ਟੀਖਬਹਿਨਾਤੀ॥ ਕਾਨ੍ਹਕਹਿਅਜੀਵੀਹਰਪਏਦਿਤੇ
 ਆਤੇ॥ ਮੈਕਿਅਕਰਹੀਤੁਸੀਮੈਨੁਹੀਲਜਨਿਪਉਦੇਤੋ
 ॥ ਨਾਲਿਨਛਹਦਿਤਾਅਹਓਤੁਅਖਣਲਗਾਜੈਛਕੀ
 ਹਨੋਖਵਾਇਅਇਅਹਈ॥ ਗਇਬਲਹਬਾਲੇਨਛ
 ਹਨੁਪਛਿਆਨਾਨਕਵੀਹਰਪਈਯੇਕਿਥੈਘਤੇ॥ ਬਾ
 ਲੇਜੈਕਿਛੁਅਗੇਵਹਤੀਆਤੀਸੋਗਇਅਗੇਸਭਾਤਕੀ
 ਕਤਅਖਿਸੁਣਾਈ॥ ਤਗਾਇਕਹਿਅਕਾਨ੍ਹਇਚਹਤੋ
 ਨੀਮੈਤੈਨੁਬੁਰਾਕਦੀਨਾਤੀਅਖਿਆਪਹੁਅਜੁਤੈਨੁਅ
 ਖਦਾਤੀ॥ ਜੋਸਯਾਦਕੰਬਖਤਾ॥ ਤਉਵੀਹਰਪਈਯੇ
 ਦੇਵਸਤੇਇਸਤੀਅਜੇਤੀਮਰਕੀਤੀਤਈ॥ ਜਾਪੁ
 ਵੇਮੇਦਾਅੰਦਹੁਵੀਹਰਪਈਯੇਗਈਪਸੋਅਟਿਕ
 ਹਿਕਾਨੁਸਯੀਯਾਦਦੇਭਿਦੇ॥ ਕਿਅਕਰਹੀਜੈਮੇਰੇਘ
 ਰਿਖਾਵੇਗਾਨਾਤੀ॥ ਨਾਤੀਤੈਨਾਨਕਨੁਮੈਅਪਣੇਘਹਿ
 ਰਖੀ॥ ਏਤਤੇਰੇਘਹਿਰਖਦੇਨਾਤੀਅਜਕਲਿਨਾਨਕਨੁ
 ਕਿਥਉਸਉਪਦੇਅਤੇ॥ ਤਿਚਹਨਉਮੇਦਾਗਈਥੋਖ
 ਹਪਸੋਵੀਹਰਪਈਯੇਲੈਅਇਆ॥ ਅਨਿਕਹਿਗਇ

ਲੇਖਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ
ਨਾਮੁ ਸਤਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ

ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਮੇਰੇ ਇਸ ਦੇ ਚਲਣ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਹਾਂ ਇ
ਕਹਿ ਅਭਲਾ ਕਹਾਇ। ਕਾਲੁ ਤੂੰ ਰੂਪ ਈ ਯੇਲੈ ਇਹ। ਅ
ਤੇ ਜਿਹ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕਦਮ ਇਥੇ ਤੋਂ ਨਿਤਿ ਚਰਨ ਨਾਨਕ ਦੀ ਖਿ
ਜ ਮੈਂ ਤਿ ਅਸੀ ਕਹੀ ਮੇਰੇ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਗਇ ਦੇ ਵਜੀਰ ਕ
ਹਿ ਆ। ਕਾਲੁ ਰੂਪ ਈ ਯੇਲੈ ਇਹ। ਇਹ ਦਾ ਅਖਿਅ ਫੇਰਿ
ਨਾਨਕ ਗਇ ਬੁਧ ਮੰਨੀ ਗਾਥਾ ਤਾ ਥਾਇ ਗਾ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਵੀ
ਰੂਪ ਈ ਯੇਲੈ ਤੇ। ਰੂਪ ਈ ਯੇਲੈ ਕਹਿ ਕਾਲੁ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਇ
ਹ ਦਿ ਆ। ਲੋਕ ਤਲਵੀਰ ਦੇ ਖੜੀ ਬੂਟ ਮਣ ਜਿ ਤੇ ਨਾ ਤਿ
ਦੁਤਰ ਕਜਟ ਬੂਟ ਆਪੇ ਤਿ ਤੇ ਸਭ ਭਰਿਸਟੁ ਲਗੇ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਈ ਖੜੀ ਨੀ ਤੇ ਕੋਈ ਤੇ ਗਚੰਡਾ ਲਕਾ ਜਨਮ ਤੇ।
ਇਕ ਤਾ ਅਜੇ ਤਾ ਪੁਤ ਨੁ ਮਾਰਿਓ ਅਤੇ ਗਇ ਪਾਸੈ ਰੂਪ ਈ
ਯੇਲੈ ਤੇ। ਤਾ ਅਗਲੇ ਭਲ ਕਾ ਕਾਲੁ ਗਇ ਪਾਸਿ ਆਇ
ਆ ਆਇ ਕਹਿਯੋ ਗਉ ਪਹਿ ਛਹਿ ਪਇ ਆ। ਆ
ਖਿਓ ਸੁਜੀ ਮੇਰੀ ਜਾਗ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਾਰਿਨਾ
ਈ। ਤੇ ਰੂਪ ਈ ਯੇ ਅਪਣੇ ਫੇਰਿ ਲਓ। ਗਇ ਕਹਿ
ਆ ਕਾਲੁ ਤੇ ਰੂਪ ਈ ਯੇ ਅਸੀ ਤੇ ਨਾਨਕ ਦਿ ਤੇ ਅਸੀ
ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੇਵੇ ਆਪੇ। ਤੇ ਨਾਨਕ ਨੁ ਦਿ ਤੇ ਤੈ ਨਿ। ਤੇ
ਪਾਸੈ ਕੇ ਤੇ ਫੇਰਿ ਲਈ ਅਹਿ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆ

ਦੁਹਾ ਅਸੀ ਇਸੇ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਏ ਅਸੀ ਜਾਵਹਿ ਅ
 ਅਠਾਹ ਦਾ ਤੋ ਇਆ ਤੀ ਚੇਤ ਵੈ ਸਾਖ ਦੇ ਦਿਨ ਅਤੇ
 ਕਛਾ ਦੇ ਵਸਤੇ ਜੈਗਮ ਪਲਤਾ ਆਇਆ ਸੀ ਅ
 ਮੁਲੁਮੀ ਭਿਖਾ ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੂ ਦੀ ਧੀ ਖੁਹਉਤੇ
 ਪਾਈ ਭਗਣ ਆਈ ਸੀ ਜੈਗਮ ਪਲਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਪ
 ਈ ਖਗੀ ਢਿਲ ਸੀ ਜੈਗਮ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਮੋਹਿ ਆਗਇ
 ਆ ਜੈਗਮ ਗਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ ਜੀਏ ਤਲਜ
 ਕੀ ਕਿਸ ਦੀ ਤੇ ਗਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ ਭਈ ਯਾ ਜੀ
 ਏ ਤਲਜ ਕੀ ਕਾਲੂ ਪਟਵਹੀ ਦੀ ਤੇ ਫਿਰਿ ਜੈਗਮ ਪੁ
 ਢਿ ਆ ਜੀ ਕਾਲੂ ਪਟਵਹੀ ਕਉ ਟਲੋ ਕਤੋ ਦਾ ਤੇ ਤਾਹ
 ਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ ਭਈ ਯਾ ਜੀ ਏ ਤਖੜੀ ਤੋ ਦੇ ਤੇ ਨਿ
 ਗੋਤ ਵੇ ਦੀ ਤੇ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਆ ਗਇ ਜੀ ਇਸ ਦੀ
 ਕਹਾਣੀ ਅਸੀ ਨਾਲਿ ਕਹਾਵਹੁ ਗਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ
 ਭਈ ਯਾ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸੀ ਤੇ ਇਨ ਤੋ ਦੀ ਆ ਤੋ ਨਿਤਾ ਤਉ ਅ
 ਖਾ ਅਤੇ ਜੇ ਤੋ ਦੀ ਆਨ ਤੋ ਨਿਤਾ ਕਿਰੁ ਆਖੀ ਜੈਗ
 ਮ ਨਾਲਿ ਬਾਮਣ ਹਸੋਈ ਅਸੀ ਪੁਰੁ ਭਲਾ ਸੀ ਤਿਸ
 ਜੈਗਮ ਪੁਢਿ ਆ ਕਿਉ ਗੁਮੀ ਈ ਅਸਾਡੀ ਆ
 ਤੇ ਵੇ ਦੀ ਆ ਕਹਾਣੀ ਆ ਤੋ ਦੀ ਆ ਤੇ ਨਿਕਿਨਾ ਤੀ ਤੋ ਦੀ

ਇਨ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੀ ਅਕਹਾਣੀ ਅਤੇ ਦੀ ਅਧੈ ਨਿ ਕਿ
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਆਖਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਤੋ ਦੀ ਅਧੈ ਨਿ॥
 ਫਿਰਿ ਗਾਇਕ ਹਿ ਅਕਾਲੁ ਬੇਟੀ ਤੇ ਗਵਡੀ ਤੋ ਈ ਤੋ
 ਤੁਝੇ ਗਮਨਾ ਲਿਕਤਾ ਈ ਕ ਗਿ ਕਾਲੁ ਕ ਹਿ ਆਗਾਇ
 ਜੀ ਧੀ ਅਵਾਲੇ ਅਧੈ ਨਹੀਂ ਅਖਦੇ॥ ਅਖਦੇ ਸੋ ਤੋ
 ਦੇ ਤੋ ਨਿ॥ ਜਿਨਾ ਕਿ ਵਧ ਪਕਰਨ ਤੋ ਦਾ ਤੋ॥ ਮੈਤੁ ਸਾਡ
 ਖਿਜਮ ਤਿਗਾਹਤਾ ਜੇਹੀ ਮੇਹੀ ਸਕਤਿ ਤੋ ਵੇਗੀ ਤੇਹੀ
 ਲੇਖਤਾ ਤੋ ਵਗਾ॥ ਗਾਇ ਬੁਲਾਹ ਕ ਹਿ ਅਨਕਾਲੁ ਓ
 ਹੁ ਅਸਾਡੀ ਬੇਟੀ ਤੋ ਤੁਤਲ ਕ ਕੋਈ ਨ ਕਰਾ॥ ਜੇਹਾ ਮਹਾ
 ਇਨੁ ਫਿਰਿ ਬੁਲਾਇ ਆ॥ ਗਾਇ ਜੀ ਕਿ ਅਖ ਬਹਿਕ
 ਤਾਣੀ ਦੀ॥ ਗਾਇਕ ਹਿ ਅਭਈ ਯਾਜੀ ਪਹਾਈ ਆ
 ਬੇਟੀ ਅਮੰਗਲੀ ਆਜਾਬ ਤਾਨਹੀ॥ ਏਹ ਬਾਤ ਅ
 ਧੀ ਨਹੀਂ ਦੀ ਹੈ ਮਿਨਤ ਦੀ ਹੈ॥ ਤਸੀ ਸਦਿਕ ਹਿ ਉਸ
 ਨੁ ਅਖੋ ਅਸੀ ਕੁਣ ਅਖਣਾ ਤੋ ਵੇਗਾ ਸੇ ਅਸੀ ਆ
 ਧਗੇ॥ ਜੇਹਾ ਮਕ ਹਿ ਅਮੇ ਕਿਉ ਕ ਹਿ ਕਤਾ ਤੁਸੀਹ
 ਜੇਲੋ ਕਤੋ ਸਮਝਿ ਦੇ ਧੀ॥ ਗਾਇਕ ਹਿ ਅਤੁਸੀ ਨ
 ਕਤੋ ਬਾਮਣ ਤੇ ਕਤੋ ਵਹੁ॥ ਜੇਹਾ ਮਕ ਹਿ ਅਕੁਲਾ ਜੀ
 ਆਬਾਮਣ ਕ ਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਤੋ ਏਤ

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ १ ॥
ਨਾਨਕ ॥ १ ॥

ਕਰ ਕਰਤਾ ॥ ਕਾਲੁ ਕਰਿ ਅਮਰ ਬਾਸ ॥ ਤੁਝ ਅਖ
ਦਾ ॥ ਕਿ ਜੇਗਮ ਅਖ ਦਾ ॥ ਤਗ ਇਕ ਰਿਅ ਕਾਲੁ ਜੇ
ਗਮ ਰਿਉ ਕਰਿ ਅਖੇ ॥ ਬਾਸ ਨ ਜੇ ਅਖ ਦਾ ॥ ਸੋ ਉਤ
ਅਖ ਦਾ ॥ ਕਾਲੁ ਕਰਿ ਅਮਰ ਲਗ ਇਜੀਤੁ ਸਾਡਾ ॥
ਰਿਅ ਅਸਾਡੇ ਮਥੇ ਉਤੇ ॥ ਜੇਗਮ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਕਰਤਾ ॥
ਤਈ ॥ ਅਵ ਦੇ ਮੰਘਰ ਕਰ ਜਤੋ ਇਆ ॥ ਜੇਗਮ ਡੋਲੀ
ਘਰਿ ਲੇਗਾ ਇਆ ॥ ਪਿਛੋ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕ ਨੁਭੇ ਜਣਲ
ਗਾਨਾ ਕਰ ਜਾਵੈ ਨਾਨੀ ॥ ਕਾਲੁ ਅਖੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਭੈਣੁ
ਲੈ ਆਉ ॥ ਤਗ ਇਨਾਨਕ ਨੁਆਖਿ ਆਦਿ ਲਾਸਾ ਦਿ
ਤੋ ਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸ ਵਾਹੀਤੁ ਸੀ ਭੈਣੁ ਲੈ ਆਵੈ ॥
ਫਿਰਿ ਅਸੀਤੁ ਸੰਤੁ ਓਥੇ ਸਉ ਪਿਛੋ ਡਾਗੇ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ
ਕੁਣੁ ਗੁਰਮੀਨਾ ਲਿਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨ ਲੈ ਕਰਿ ਗਇਆ ॥ ਬ
ਲੇਨਾ ਲਿਪਿ ਅਰੁ ਸੀ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਗਿਦਿਦਾ ਅਤੇ ਭੈਣੁ
ਮੰਗਣ ਲਗਾ ॥ ਜੇਗਮ ਕਰਿ ਅਨਾਨਕ ਤੁਭੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰ
ਹੁ ਮੇਭੇ ਜਦਾ ਨਾਨੀ ॥ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਜੇਗਮ ਨੁਆਖਿ ਆਤੁ ਇ
ਸ ਵਾਹੀ ਮੇਨੁ ਭੇਜਾ ॥ ਕਾਲੁ ਤੇ ਬੀਬੀ ਦੋਵੇ ਗਜੀ ਹਸਨਿ ਅ
ਤੇ ਨਾਨਕ ਭੀ ਗਜੀ ਹਸੀ ॥ ਅਖ ਸੀ ਮੇਖਾਲੀ ਨਾ ਫਿਰਿ ਅ
ਇਆ ॥ ਫਿਰਿ ਤੁ ਮੇਨੁ ਨ ਭੇਜੇ ॥ ਇਸ ਬੰਧੁ ਤੁਡਰਦੀ

ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਜੀ ਪਰੁ ਆਵਹਿ ਗੀਕਦਾ ਜਦ ਅਮੁਲੁ ਕਰਣੁ ਆਵ
ਸੀਤਲੀ ਤੇ ਆਵੇ ਮੇਤੀ ਆਪੇ ਨਹੀ ਆਵਣਾ ਨਾਨਕ
ਨਕੀ ਨੁਲੇ ਆਇਆ ਆਪਣੇ ਪਰਿ ਆਇ ਮਿਲੇ ਗਿ
ਲੇ ਜੀ ਫਿਰਿ ਵੈਸਾਖ ਦੀ ਗੁਤਿ ਆਈ ਕਛੁ ਤੋ ਵਣ ਲਗੀ
ਆ ਤੇ ਜੇਗਮ ਤਲਵੰਡੀ ਆਇਆ ਕਛੁ ਕਰਿ ਕੇ ਅ
ਮੁਲੁ ਕਰਿ ਕੇ ਮੁਕਲਵਾਲੇ ਤਈ ਘਾਹੁ ਤੋਇ ਆ ਤੇ ਗਇ
ਨੂੰ ਖਬਰਿ ਤੋਈ ਗਇ ਆਇ ਜੇਗਮ ਨੁਤ ਵਜਤ ਬੇਨਤੀ
ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਜੇਗਮ ਗਇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਸੀ ਤੋਇ ਅ
ਜੇਗਮ ਗਇ ਨੁਮੁਹ ਥੀ ਭੀ ਕਹਿ ਆ ਗਇ ਜੀ ਮੈ ਤੁਸੀ
ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਤੇ ਗਾ ਕੁਣ ਮੈਨੁ ਖਿਜਮ ਤਿਛੁ ਰਮ
ਈ ਐ ਨਿਸੰਗ ਫੁਰਮਾਈ ਐ ਗਇ ਕਹਿ ਆ ਭਈ ਘਾਜੀ
ਤੇਗਸੁ ਗਕਲੁ ਵੇਦੀ ਮਤਿ ਦੁਰਬਚ ਨੀਤੋ ਨਾਨਕ ਤੇਗ
ਸਾਲ ਕਈ ਧੁਰਨ ਸਾਧੈ ਅਸੀਏ ਤਕੁ ਦੇ ਅਪੇਜੋ
ਨਾਨਕ ਨੁਤੁਸੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖਹੁ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ
ਗਇ ਜੀ ਇਸ ਥਵੁ ਤੋਹੁ ਕਿ ਅਭਲਾਤੋ ਮੈਰੇ ਨਾਲਿ
ਤੀਚਲੈ ਗਇ ਕਹਿ ਆ ਭਈ ਘਾਜੀ ਨਾਲਿ ਨਾਤੀ ਬਣ
ਦੈ ਪਿਛੋ ਦੀ ਮਤੀ ਨੇਦੁ ਤਨੁ ਪਲਾਗੇ ਤੁਸੀ ਇਸ
ਕਹਾਣੀ ਉਪਰੇ ਰਿਖੇ ਕਰਈ ਜੇਗਮ ਕਹਿ ਆ ਭ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਕਰੀ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਕਰੀ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮਤਿ ਕਰੀ ॥

ਸਾਖੀ ਇਕਤਾਤੀ ਤਨਾ ਲਿਉ ਈ॥

ਪਰਸਤੁਰੁ ਬਹੁ ਹਿਉ ਸਧਾ ਸਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਾਜੇ ਜਾਇ
 ਨਾਨਕੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵੁ ਬਿਹਗੁ ਡਵਾਸੀ ਅਤੇ ਸਾਜੇ ਹੁ ਬਿ
 ਭਾਸੀ॥ ਅਤੀਤ ਕਹਿ ਅਤੀਤ ਕਹਿ ਭੁਭੁਕਤੁ ਤੈ॥ ਤੇਰਾ

ਮਕਿਸਕੇਪੈਨਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਤੁਮਨਿਰੰਕਹਕੇ
 ਤੰ॥ ਅਤੀਤਕਹਿਅਤੁਨਿਰੰਕਾਗੀਅਹੁਮਨਿਰੰਕਹਕੇ॥
 ਮਤੁਮਮੇਭੇਦੁਕਿਅਪੈ॥ ਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਕੁਛੁਨਾ॥
 ਅਤੀਤਕਹਿਅਇਹੁਛਪਅਹੁਗੁਛੁਛਮਕਉਦੇਹ॥
 ਛਪਯੁਛਲਾਹਿਕਹਿਛਪਅਹੁਗੁਛੁਛਮਕਉਦੇਹ॥
 ਰਖਾ॥ ਅਤੀਤਕਹਿਅਤੁਮਕਉਪਹੁਚੇਤੁਅਪਣੇਪਾ
 ਸੀਹੁਣਦੇਹਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਦੇਵਤਾਮੁਤਥੈ
 ਥੁਕਸਟੀਦੀਏਸੋਹਿਰਿਨਾਹੀਉਠਾਈਤੀ॥ ਅਤੀਤਕ
 ਹਿਅਅਹੇਨਾਨਕਤੁਅਸਲਿਨਿਰੰਕਾਗੀਏ॥ ਮਨਕਲੀ
 ਏਨਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਪਣੇਪਰਿਅਇਆ॥ ਅਤੀਤ
 ਗੁਛੁਛਮਕਉਦੇਹਿ॥ ਕਹਿਛਲਦਹਿਅ॥ ਕਾਨੁਪੁਛੈ
 ਨਾਨਕੁਅਦੇਗੁਛੁਛਮਕਉਦੇਹਿ॥ ਨਾਨਕਬੈ
 ਲੇਨਾਹੀ॥ ਕਾਨੁਛਿਤੇਤੋਇਕੇਕਹਿਅਜਾਹਿਬਾਬਾਮੇਰੇ
 ਘਰੇਨਿਕਲਾਜਾਹਿਮੇਤੇਗੁਗੁਨਾਨਾ॥ ਮੇਰਉਕਿਛੁਛੁ
 ਕਿਹਹਿਅਤਾ॥ ਗਇਬੁਲਹਸੁਇਆ॥ ਗਇਕਾਨੁਨੁ
 ਸਦਿਅਅਦੇਕਾਨੁਵਤਿਕੀਤੋਇਆ॥ ਅਜੀਭਸੁ
 ਤੋਇਆ॥ ਛਪਤੇਗੁਛੁਛਮਕਉਦੇਹਿ॥ ਕਿਤੇਸਟਿਅਇਆ
 ॥ ਨਾਹੀਜਾਣੀਦਾਕਿਕੀਤਾਸੁ॥ ਗਇਕਹਿਅਕਾਨੁਨਾਨ
 ਕਨੁਜੈਗਮਥੇਘਲਿਦੇਈਐ॥ ਐਥੈਤੁਭੀਥਪਦਪੈ॥

ਤਾ॥ ਬੁਤੁਕੁਣਾ ਲਿਖਿ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਨੁਸਰੁ ਪਿਆਰੀ
 ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੈ ਪਾਸੁ ਤੇਇ ਅਵੈ ਸੋ ਛਿਲਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ॥ ॥
 ॥ ਸੰਮਤੁ॥ ੧੫੪੦॥ ਪੰਦ੍ਰਹ ਮੈ ਚਾਲੀ ਸੀ ਮਿਤੀ ਮੰਘ
 ਹਸੁ ਦੀਤੀ ਜਾ॥ ੩॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਆ॥
 ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਪੰਜਵੇ ਦਿਨਿ ਗਇਆ॥ ਸਤ ਮੀਨੁ ਜਾਇ
 ਪਤੁ ਚਿਆ॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਈ॥ ਤੰਗੁ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭੈਣ ਤੂੰ ਵਡੀ ਹੈ॥ ਸਗੋ ਮੈ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪ
 ਵਾ॥ ਕਿਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਵੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਆਭਾਈ ਤੂੰ
 ਸਚੁ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਪਹੁੰਚੇ ਆਦਮੀ ਤੇ ਦੇਨਾ॥ ਤੂੰ ਤਾਂ ਪ
 ਹਮੇ ਸੁਹਦਿ ਸਿ ਆਵਦਾ ਹੈ ਮੈਨਾ॥ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਰਿਨਾ ਆ
 ਤਾ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਆਇਆ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਬੈਠੈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਡਿਠਾ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾ ਅਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਉਠ
 ਦੌੜੈ ਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨਦ ਉਤ੍ਰਿਆ॥ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸਿ ਆਇ
 ਸੀ॥ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਨਕ ਦੇ ਤਖਤ ਕਰਿ ਲੀਤੇ॥ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲਾ
 ਵਣ ਨਾ ਦਿਤੇ॥ ਅਤੇ ਆਪ ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਤਖਤ
 ਖਿਅਸਾ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜੀਜਾ ਜੀਏ ਪੁਊ ਪ
 ਠੀਗੀ ਤਿਕਿਉ ਕੀਤੀਆ॥ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਆਨਾਨਕ ਜੀ
 ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁੱਛੇ॥ ਏਤਨੇ ਅਸੀ ਸਾਲਾ ਜੀਜਾ
 ਆਏ॥ ਮੈ ਤੇਨੁ ਪਹਮੇ ਸਰਕ ਰਿਜਾਣਦਾ ਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਕੁ

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸਾਧਿਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ
 ਬੈਠ ਸਭ ਜਿਨਾ ਲਿਰੂ ਜਗ ਨਕਾਰਿ ॥ ਤੇਰੇ ਤੁਲਸੀ ਗਲ ਪੈ ॥
 ਤਿਆਜੀ ਜੀ ਕੁਝ ਕਿਹਤਿ ਤੈਵੇ ਤਾਰੁ ਲੀ ਗਲ ਪੈ ॥

ਸਾਧੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਜੋ ਗਮ ਨਾਲਿ ਤੇਰੀ ॥

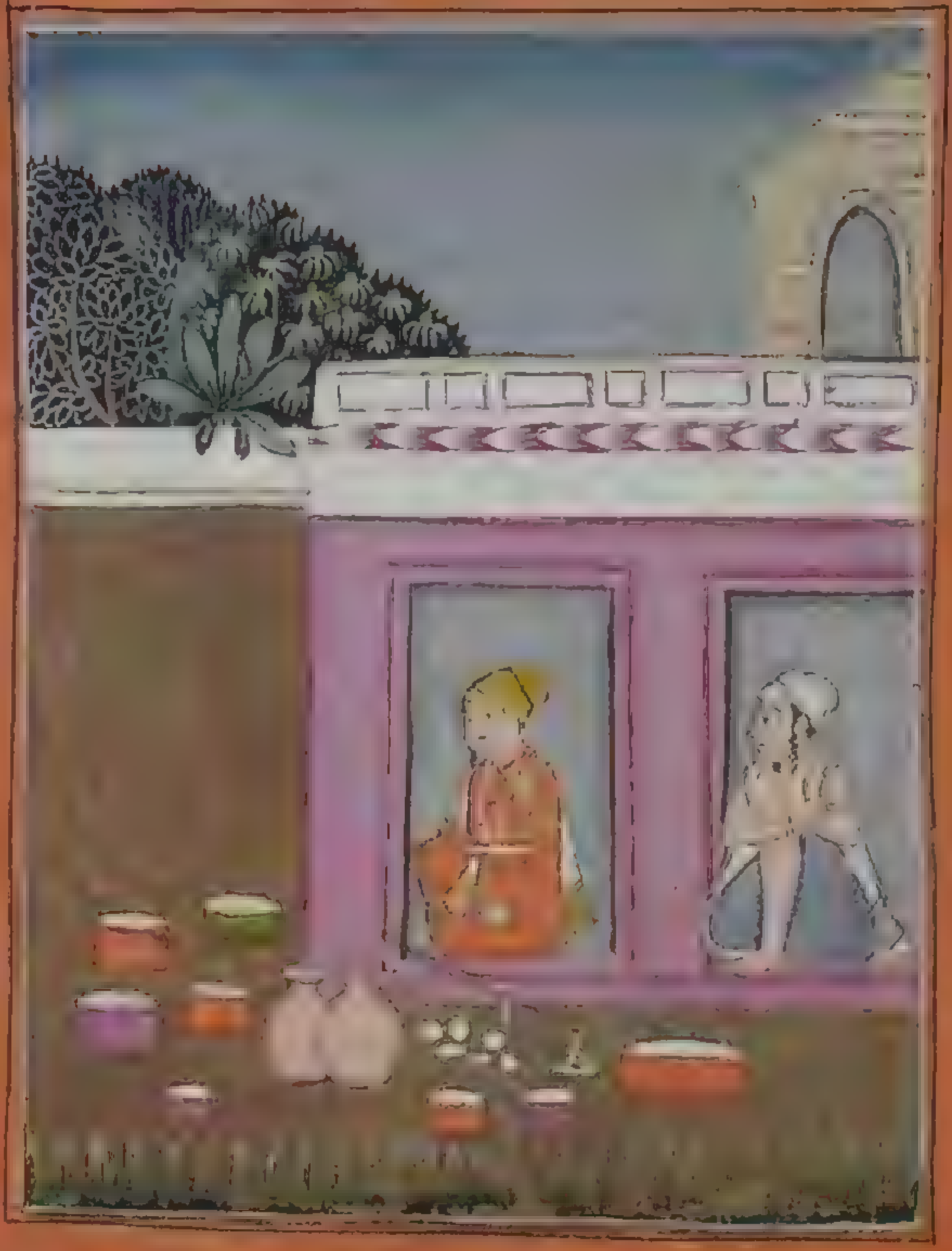
ਜੋ ਗਮ ਕਰਿ ਅਭ ਲਾਭਾਈ ਜੀਤੁ ਸਾਡੇ ਜੀਏ ॥ ਤੂੰ ਪਜੀਏ
 ਤਾਏ ਤਾਸਹੀ ॥ ਕੁਝ ਤੋਰ ਕੀਪ ਜਿਅਪੈ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਨਾਨਕ ਕਰਿ
 ਕਾਏ ॥ ਤਿੰਨ ਗੀਤਾ ਜਿਅਪੈ ॥ ਜੋ ਗਮ ਕਰਿ ਅਭ ਲਾਭਾਈ ॥

ਮੋਦੀਖਾਨੈਜੇਤੋਇਆਵੀਤੈਲੈਹਿ॥ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿ
ਅਭਲਾਜੀਜਾਜੀ॥ਕਰਤਹਨਿਹੰਕਾਹਨਿਰਬਾਤਕਰੇਗਾ॥
ਜੈਗਮਕਹਿਅਭਲਾਭਾਈਨਾਨਕਜੀ॥ਫਿਰਿਨਾਨਕੀਭੈਣ
ਬੋਲੀਭਾਈਜੀਤੁਪਰਮੇਸਰਦਾਸੁਪੁਰੈਜੇਤਾਟੁਕੈਪਰ
ਵਿਚਿਤੇਤਾਬੈਠਾਖਾਹਿ॥ਤੁਇਨਾਜੰਜਾਲਾਵਿਚਿਨਾਪਉ
ਗਤੁਇਨਾਜੰਜਾਲਾਦੀਲਾਇਕਨਾਹੀਤੁਫਕੀਰਦੇਸੁਹੈ॥
ਤੰਫਿਰਿਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਬੇਬੇਜੀਕਿਰਤਿਕਹਿਖਾਈ
ਤਾਉਤਾਪਦਿਤੋਈਤਾਉ॥ਅਤੇਤੁਹਕਕਰਦੇਤੈਨਿਤਲ
ਲਕਹਿਖਾਈਤਾਉ॥ਨਾਨਕੀਭੈਣਅਖਿਅਭਲਾਭਾਈ
ਜੀ॥ਜਿਉਤੁਜਾਣਦਾਉਜਿਉਗਾਜੀਤੋਵੇਤਿਵੇਸਤਿ
ਗਫਿਰਿਨਾਨਕੀਜੈਗਮਨੁਅਖਿਆਗਾਇਸਦੇਹਾਲ
ਦਾਮਹਰਮਾਉਕਿਨਾਹੀ॥ਜੈਗਮਕਹਿਅਕਿਅਤੋ
ਬੰਦੀਪਰਮੇਸਰਕੀਮੈਮਹਰਮਤਾ॥ਨਾਨਕੀਕਹਿਅ
ਇਸਦੀਕਿਥਉਕਥਿਕਰਾਈਕਹੀਐ॥ਤੰਇਸ
ਨੁਗਿਸਤਿਨਾਲਿਮੋਹਲਗੇ॥ਤੰਇਸਪਾਸਪੁਰਿ
ਹਤਤੋਵੈ॥ਜੈਗਮਕਹਿਅਦੇਖਜਾਏਤਕਿਰਤਲ
ਗੇਗਾਤੰਕੋਈਖੜੀਕਰਾਈਭੀਕਰਸੀ॥ਤੁਉਤਾ
ਵਲੀਨਾਹੀਹਿ॥ਪਰਮੇਸਰਨੁਚਿਤਿਕਹਿਗਾਤੰਨਾ
ਨਕੀਕਹਿਅਭਲਾਜੀਤੁਪੁਕੈਲੈਮੈਸਿਆਈ

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥

॥ ੫ ॥ ॥ ਬੋਲ ਪੁਤਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥

ਬਾਬੇ ਮੈਦੀ ਬੀਨਾਲੀ ਤਾ ॥

ਇਕਤਾਰੁ ਪਈ ਯਾਹੋ ਕਦਿ ਵਾਇਆ ਨਾਲੇ ਬਾਲਾ
 ਸੰਧੂਆ ਭਾਲੇ ਆਖਿ ਆਰਾਈ ਨਾਨਕ ਤੁਸੀ ਤੈ ਯਾ
 ਰੁਪਈ ਯਾਹੋ ਕਲੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਦੀ ਬੀਨਾਲੀ ਤਾ ਤੁ

ਕਰਮ ਕਰੀਯਾ ਤਿਕਾਤ ਅੰਗ ਦਾ ਦਾ ਅੰਗ ਚੰਡ ਚ
ਲਿਓ ਤਾ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂਕ ਹਿਅ ਜੀਤੁ ਤਾ ਖੜੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰੇ
ਤੈ ਅਪਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕੀਤੀ ਮੈਥੀ ਅਪਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰ
ਨਾ ਤਾ ਠਿਗਿਗੁਨਾਨ ਕਰ ਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲ ਕੋਈ ਦਿ
ਨਣ ਬਿਕਟ ਦੇਤਾ ਅਸੀ ਕੀ ਕਰਣੈ ਏਏ ਕਸਬਾ ਜੋ
ਅਸਡੀ ਕਿਰਤਿ ਤੈ ਗੀ ਸੋ ਕਰੇਗੇ ਤੁਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾਤ
ਸਾਸ ਦੇਖਦਿ ਖਾਨਿਰੰਕਾਰ ਕਿਅ ਕਿਅ ਚਲਿਤ ਕਰ
ਦਾ ਤੈਗਾ ਗੁਰੁ ਅਸੀ ਤੀ ਨਾ ਲਿਗੁ ਜਗਨ ਕਰਿਗਾ ਤਾ ਬਾਲੇ ਸੰ
ਧੂ ਅਖਿਅ ਭਲਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਤੁ ਅਖ ਹਿਗ ਸੋ ਕ
ਰੇਗੇ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਨਾਲਿ ਕਿਰਤਿ ਕਰਨ ਲਗਾ ਕਿਰਤਿ ਕ
ਰਦਿ ਕਰਦਿ ਅਕਰਦਿ ਅਜ ਵੇਦੁ ਦਿਗੁ ਜਗੇਤਾ ਪਿਛੋ
ਦੀ ਕਾਲੁ ਖਬਰ ਲੈਣਾ ਆਇਆ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਾਸਿ
ਤਾ ਠਿਗਿਗੁਨਾਨ ਕਉ ਠਿਦਉ ਤਿਕ ਰਿਕਾਲ ਦੇਯੇਗੇ ਤੇ
ਛੁਪਿਯਾਇਆ ਕਾਲੁ ਮਥਾ ਚੁਮਿਅ ਅਤੇ ਗਲਿ ਵਿ
ਚਿਲੀ ਤੋਸਾ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਤੋਸਾ ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਪੁਤ੍ਰੁ ਦੁ
ਇਵਹਿਅ ਤੁਤਾ ਪੁਲਿਅ ਤੈ ਤੈ ਨੀਕੀ ਖਟਿਅ ਕੀ
ਖਾਧਾ ਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਪਿਉ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਖਟਿਅ
ਅਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖਾਧਾ ਪਰੁ ਪਿਉ ਜੀ ਅਸਾ ਬੇਦ ਮਜੀ ਜੁੜ
ਜੀ ਨਾਹੀ ਕਾਲ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨਾਲ ਲੜ ਨਿਲਗਾ ਦੁਰਬ ਚਨ

॥ ३ ॥ ਨਕਲਗਾ ॥ ਜੀ ਕਿਹੁ ਮਹਾਗਵਾਇਆ ॥ ਅਹੰ ਸੁਆਸ
 ਤੁਇ ਖਟਿ ਅਹੰ ਸੁਸੰਮੈ ਨਦੇਸੀ ॥ ਏਹ ਜੇਹੀ ਅਗਲ ਕਰੇ
 ਜੇਹੀ ਅਕਾਲੁ ਦੀਆ ॥ ਅਹੰ ਕਿਹਤਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇਹ
 ਮਨੁ ਕਹਣੁ ਗਾਏ ॥ ਤੁਸੀਂ ਕਿਹਤਾ ॥ ਕੁਣ ਇਸਦੀ ਖਬ
 ਰਿਸਾਹ ਲੈ ਦੇਹਤਾ ॥ ਨਾਤੁ ਸੰਖਬ ਰਿਸਾਹ ਕਿਹਤਿ ਵੀਲੀਤੀ ॥
 ਨਾਤੁ ਸੰਖਬਿ ਕਹਣੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ॥ ਤੁਸੀਂ ਕਹਣ ਨਕੀਤੀ ॥ ਤੰਨ
 ਨਕੀ ਬੋਲੀ ਪਿਉ ਜੀ ॥ ਇਥੇ ਜੁਆਇ ਅਹੰ ਸੋ ਕੁਣ ਤੇਰਾ
 ਵਾਇਆ ਨਹੀ ॥ ਕੁਣੁ ਅਸਾਡਾ ਗਵਾਇਆ ਨਹੀ ॥ ਤੇਰੁ ਕ
 ਥਕਣ ਦੀ ਅਸੀਂ ਨਹੀ ਲਿਖੇ ॥ ਅਜੁ ਕਲਿ ਕਿਤੇ ਵਲਿ
 ਤੇਇ ਪਉਦੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦੀ ॥ ਕਿਤੇ ਤਾਕ
 ਰੁ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ॥ ਜੇਹੀ ਅਸੀਂ ਨੁਹਦਹਦੁ ॥ ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਨੁਹਦੇ
 ਗਾਹਦਹਦੁ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁਧੀ ਅਸੇਰੇ ਆਈ ॥ ਤੇਵੇ ਅ
 ਹਿਤ ਮੇਤੁ ਸੰਨੁ ਕਿਉ ਆਖਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇਹੀ ਕਿਹੀ ਕਰਣੀ ਨਹੀ
 ॥ ਠਿਹਿ ਜੇਹਾ ਮਬੋਲਿ ਅਮਾਤਾ ਜੀ ॥ ਅਸੀਂ ਮਿਨ ਤਿਨਹੀ
 ਲਾਵਣੀ ॥ ਮਲਾਚੇਣਾ ਖੜੀ ॥ ਪੈਥੇ ਕੇਰੰਧਾ ਦੇਉ ਸਦੇ ਘ
 ਰਿਧੀ ॥ ਗੀਓਂ ਭੀ ਖਰਾ ਅਖਾਵਦਾ ॥ ਅਜਿਤੇ ਰੰਧਾ ਦੇ
 ਦਾ ਪਟ ਵਗੀ ॥ ਪੁੰਨ ਅਰਥ ਕਹਣੀ ਕਰਦਾ ॥ ਅਸੀਂ
 ਉਥੇ ਕਹਣੀ ਟੋਲੀ ॥ ਅਗੇ ਕਰਤੇ ਭਾਵੈ ਗੀ ਸੋਈ ॥ ਤੇਇ
 ਗੀ ॥ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾਚਿ ਤਠ ਉਜਿਹਥੀ ॥ ਰਾਮ ਭਲਾ ਕ
 ਰਸੀ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁਧੀ ਜੇਹਾ ਮਸਰਮਾਇ ਕੇ ਜੇਹੀ ਆ

ਸੁਖ ਸੁਗੰਧ ਜੀਵ ਦੇ ਜੀਉ ਦੇ ਧਾਤੀ ਮੇਰਾ ਮੁਨੁ ਠੰਢਾ ਹੋਵੈ
 ਆਠਿ ਰਿਜੈ ਗਮਕ ਹਿਅ ਮਾਤਾ ਜੀਤੁ ਸੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੈ ॥
 ਅਤੇ ਅੰਸਾ ਬੀਬੀ ਨੁਸਦਾ ਇਲੈ ਦੇ ਅਹੈ ॥ ਤੀਠਿ ਰਿਕਲੁ
 ਕਹਿਅ ਪੁਤੁ ਮੇਰਾ ਗਣਾ ਏ ਬੇਭਰੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਓਥੈ ਮੇਰਾ ਧਰ
 ਤੋਇ ਅਹੈ ॥ ਆਠਿ ਰਿਜੈ ਗਮਕ ਹਿਅ ਮਾਤਾ ਜੀਤੁ ਮੇਰੇ ਪਰ
 ਮਾਨਦ ਦੀਬਰਾ ਬਰਿ ਹੈ ॥ ਆਠਿ ਰਿਕਲੁ ਕਹਿਅ ਦੇਖ ਜੈ ਗਮ
 ਪੁਤੁ ਜਿਤ ਵਖਰਿ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਵੈ ਮੇਰੇ ਤੁਹ ਤੁਖ ਬ
 ਰਿਕਰਣੀ ॥ ਅਤੇ ਪੁਤੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਜਗਿ ਵਿਚਿ ਰਖਣਾ ॥ ਕੋ
 ਈਟ ਕਾ ਪੈਸਾ ਕਿਤੇ ਗਵਾਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੀਠਿ ਰਿਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ
 ਪਿਉ ਜੀਤੁ ਸੁਕਰੁ ਨਾਹੀ ਕਹਾਣੀ ਦਿਤਾ ਜੀ ਕੁਰਦਾ ਅਹੈ ॥ ਅ
 ਜੁ ਏਹੁ ਗਵਾਇਅਾਇਅਾ ਅਜੁ ਏਹੁ ਗਵਾਇਅਾਇਅਾ ॥
 ਹੁਇਤਾਖ ਟਿਗਵਾਇਦਾ ਹੈ ॥ ਜਾਏਹੁ ਫਕੀਰੀ ਨੁਖਵਾਇ
 ਦਾ ਤੋਤਾ ਅਸਾਡਾ ਜੀਉ ਕੰਬਦਾ ਤੋਜੋ ਸਿਰਕਰ ਦੇਰੁ ਪਈਐ
 ਪੈਸੇ ਘਟਣ ਨਾਹੀ ਤੰਭਲਾ ਹੋਵੈ ॥ ਅਤੇ ਸੁਰਖਰੁ ਅਸੀ ਤੋਈ
 ਐ ॥ ਪਰ ਪਿਉ ਜੀ ਜਾਲੇ ਖਾਏਦਾ ਹੈ ਤਾਇਸਦਾ ਵਪਿ ਨਿਕ
 ਲਦਾ ਹੈ ॥ ਤੀਠੈ ਗਮਕ ਹਿਅ ਮਾਤਾ ਜੀ ॥ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਅ
 ਸੀ ਕੁਹੁ ਅਖਿਨਾਹੀ ਸਕਦੇ ॥ ਤੀਠਿ ਰਿਕਲੁ ਕਹਿਅ ਪੁਤੁ
 ਜੈ ਗਮ ਜਾਲੇ ਖਾਏਵੇ ਅਤੇ ਕੁਛ ਵਧੇ ਤੀਤੁ ਸੀ ਆਪਣੀ ਵ
 ਹਿ ਵਿਕਲਉ ॥ ਤੀਠੈ ਕਰੋ ॥ ਉਸਦੇ ਭਾਣੇ ਲਖ ਕਖ ਬ

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ
ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ

ਆ ਜੈ ਹਮ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਤੁਨਾਨ ਕਦਾ ਖਾਸਾ ਕਾ
ਗੁਜਰੈ। ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਟੀਵ ਜਾਣ ਦੇ ਤੈ ਜੇ ਤਾਨ ਕਤੇ ਤੁਨੂੰ। ਤੁ
ਨਾਨ ਕਦਾ ਖਬਰ ਦਾ ਹਰੁ ਟਕਾ ਪੈਸਾ ਐਰ ਗੈਰ ਵਲਿਗਵਾ
ਏਨਾ। ਠਿਰਿਕਾ ਲੁਕ ਰਿਅ ਪੁਤੁ ਬਾਲਾਨ ਲਿਹਰੇ ਦੀ ਸਰ
ਮਤ ਦੀ ਤੈ। ਜੈ ਹਮ ਦਾ ਕਰਿ ਆ ਬਾਲੇ ਨੁ ਬੁਗਾਨ ਲਗਾ। ਪ
ਰ ਕਾ ਲੁਕ ਕਰਿ ਆ ਬਾਲੇ ਨੁ ਬੁਗਾਨ ਲਗਿ ਆ। ਬਾਲੇ ਕਰਿ ਆ
ਮਤ ਕਾ ਲੁਕ ਮਤ ਕੋ ਟੀਜੀ ਤੇ ਗੁਮਾਨ ਤੋ ਵੀਗਾ ਜੈ ਬਾਲਾਨ
ਕਦੇ ਨਾ ਲਿਹਰਦੈ। ਅਸੀਨੂੰ ਪਿਓ ਬੁਗੀ ਬਸਤੁ ਪੈ ਟੀ।
ਅਤੇ ਕੋਈ ਤੋਹ ਲਾਲਚ ਅਸੀਨੂੰ ਬੁਗੀ ਬਸਤੁ ਪੈ ਟੀ। ਅਸੀ
ਜੈ ਨਾਨਕ ਨਾ ਲਿਹਰਦੇ ਅਸੀ ਸੋ ਜੀਭ ਲੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ। ਅਸੀ
ਨੁ ਨਾਨਕ ਪਰ ਮੇਸਰਨ ਦਰਿ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਨੂੰ ਆ
ਦਮੀਨ ਦਰਿ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਮਹਿਤ ਕਾਲ ਤੈਨੂੰ ਪੈਸਿ ਆਦੀ
ਬੁਖਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਨੂੰ ਏਹ ਬੁਖਾ ਪੈ ਜੋ ਓਹੁ ਕਰੇ ਸੁਕਰੇ। ਅ
ਸੀ ਅਗੋਓ ਜਗਨ ਕਰੀ ਐ। ਜੋ ਕਿਛੁ ਪੈਸਿ ਆਦੀ ਬੁਖਾ ਪੈ ਟੀ
ਪਤਾ ਉਸਦੇ ਪਾਸਿ ਹੋ। ਜੋ ਕਿਛੁ ਪੈਸਿ ਆਦੀ ਸੋ ਲੇ ਦਾ
ਜਾਹਿ। ਕਰਹਿ ਕਠੇ। ਅਸਾ ਬੈਏ ਤੋ ਦੀਨਾਹੀ। ਜੋ ਅਸੀ
ਉਸਨੂੰ ਕੁਛੁ ਆਖੀ ਐ। ਅਤੇ ਤੁਹ ਬੋਕੁਣ ਤੋ ਦੈ ਤਾ ਆਇ
ਕਰਿ। ਤੈ ਜੈ ਹਮ ਬੋਲਿ ਆਮਤਾ ਜੀ ਬਾਲਾ ਸਚੁ ਕਰਦਾ

॥ ਫਿਰ ਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਮੈਧੈ ਇਜਾਵੇਗਾ ॥ ਕਲੁ ਆਪਣੇ
 ਘਰਿ ਗਇਆ ॥ ਜਿਹੁ ਮਹੀਨਾ ਗੁਜਰਿਆ ॥ ਤਿਨ ਨਕ
 ਉਤੇ ਜੈਗਮ ਧਾਮਿ ਇਕ ਅਦਮੀ ਭਲੇ ਚੁਗਲੀ ਥਾਈ ॥ ਸ
 ਇਜੈਗਮ ਤੇਗਸਾਲ ਮੈਦੀ ਪੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈਸੇ ਖੋਇ
 ਦਾ ॥ ਤੁਓਸ ਤੀਸੀ ਭਾਲ ਦਾ ਨਹੀ ॥ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਨਾਧਰ
 ਟਾਚੀ ਕੋ ਸੀਖੋਇ ॥ ਜੈਗਮ ਗਮ ਧਾਮ ॥ ਗਮ ਧਾਇ ਕੇ
 ਡੇਰੇ ਅਇਆ ॥ ਅਇਕ ਗਿਨਾ ਕੀਨੁ ਇਕ ਤਲੇ ਬੈਠਾ ॥ ਕ
 ਟਲ ਗਾਮੁ ਇਧਰ ਮੇ ਸਰਦੀ ਬੰਦੀ ਫਲਾਨੇ ਸਖਸ ਅਜ
 ਮੈਨੁ ਉਲ੍ਹਾ ਮਾਦਿਤਾ ॥ ਧਰਮੇ ਗੀਧੀ ਨਕ ਰਿਕੇ ਅਧਿਓਸ
 ॥ ਜੈਗਮ ਤੇਗਸਾਲ ਮੈਦੀ ਪੈਸੇ ਖੋਇ ਦਾ ॥ ਤੁਓਸ ਤੀਸੀ
 ਸਮਝਾਇ ਦਾ ਨਹੀ ਪਠਾ ਟਾਚੀ ਖੋਇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਨਾ ॥ ਬਹੁ
 ਜੀ ਮੈਕਿ ਅਕਰੀ ॥ ਜੋਕਿ ਦੁਕਤ ਸੋਕਰੀ ॥ ਤਿਨ ਨਕੀ ਕਹਿ
 ਅਜੀ ਜੋਕਿ ਦੁਤ ਸਤੇਜੀ ਅਵਦੀ ਪੈਸੇ ਤੁਸੀ ਕਰੀ ਮੈਕਿ
 ਆਖਣਾ ॥ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਅਤੁਸੀ ਮਸਲ ਤਿਦੇ ਹੁਸ
 ਮੈਕਰੀ ॥ ਤਿਛਿ ਗਿਨਾ ਕੀ ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਨਾਧਰ ਤੀਤਿ ਅ
 ਜੇ ਤੇਜੀ ਨਹੀ ਅਈ ॥ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋਗੇ ਜੋ ਭਿਰਾਵਦੀ
 ਹਥਣੀ ਕਰਦੀ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਤੇਜੀ ਮੈਸਾਹ ਵਿਚਿ ਮਾਇ
 ਆਈ ॥ ਸੋ ਸਭਾ ਨਕ ਦੇ ਹਥਾ ਵਿਚੋ ਨਿਕਲਦੀ ਪੈ ॥ ਧਰੁ

5। ਤੁਸੀਂ (16) ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਭਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ॥
 ਰਾਮ ਕਹਿ ਆ ਬੁਝੀ ਮੈ ਨਾਹੀ ਸਮਾਲ ਦਯਾ ਤੁਸੀਂ ਨੌ ਪਰਤੀ
 ਤਿਓ ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਰ ਦਿਓ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀਤੁ ਦਿਤੁ ਸੀ ਗਈ ਨਾਨਕ ਮੈ ਨਾਨਕ ਨੁਸਦ ਦੀ ॥ ਜੇ ਰਾਮ
 ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ ਬੁਝੀ ॥ ਤੁਲਸੀ ਲਓ ਡੀਭੇ ਜਿਕਰਿ ਨਾਨਕੀ
 ਨਾਨਕ ਨੁਸਦਿ ਆ ॥ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀਤੁ ਸੀ ਮਿਹਰ ਦਾ ਨਗੀ
 ਕਹਿ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆਉ ॥ ਤੁਲਸੀ ਲਓ ਡੀਭੇ ਜਿਹਾ ਦਿਸ ਲਾਮ
 ਕੀਤੀ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉਂ ਤੁਲਸੀ ਅਜੇ
 ਤੂੰ ਆਈ ਤੇ ਸਚੁ ਆਖੁ ਕਿਉਂ ਕਹਿ ਆਈ ॥ ਤੁਲਸੀ ਕਹਿ
 ਆ ਠਕੁਰ ਜੀ ਬੁਝੀ ਕਹਿ ਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀ ਨੁਸਦਿ ਲੈ
 ਆਉ ॥ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਆਈ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆ ਚਲੁ ਤੁਲਸੀ ਮੇਰੇ ਆਵਦਾ ॥ ਤੁਲਸੀ ਫਿਰਿ ਘਰ ਨਗ
 ਈ ਜਾਇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਓਸ ਬੁਝੀ ਕਹਿ ਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਆਵਦਾ ॥
 ॥ ਤੇ ਪਿਛੇ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਨੁਪੁਛਿ ਆ ॥ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਮੈ ਨੁਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਉਂ ਸਦਿ ਆਉ ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਕਿ
 ਤੇ ਦਾਸ ਤੇ ਸਦਿ ਆਉਂਦੀ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰੇ ਨਉ ਗਾਇ ਦੇ ਦੈ ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁ
 ਗਲੀ ਖਾਧੀ ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁ ਗਲੀ
 ਕਰਈ ॥ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਕਰਦੈ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ

ਅਗਯੁਕੁਤੁਭਾਵਾਚਪਤਸਮਾਹਾਸਸਰੇਪਲੇਪਾ
 ਇਲੀਤੇਸੇਰਅਚਾਈਆਹੋਲੈਕਰਿਨਾਨਕੀਭੈਣਪਾਸਿ
 ਆਇਆਅਗਨਾਨਕੀਉਠਿਖੜੀਤੋਈਆਉਭਾਈ
 ਪੀੜਾਦਿਛਾਇਦਿਤਾਤੰਗੁਗਨਾਨਕਬੈਠਾਨਾਨੇਬਾਲਾਭੀ
 ਗਇਆਸੀਬਾਲਾਭੀਬੈਠਾਪੀੜੀਉਤੇਤੰਡਿਗਿਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਪਾਛਿਅਬੇਬੇਜੀਮੈਨੁਕਿਉਸਦਿਅਹੈਭਾਈਜੀ
 ਬਹੁਤੇਦਿਨਤੋਏਅਹੈਮੈਨੁਤੋਰੇਮੁਏਖਣਦੀਸਿਕਾ
 ਯੀਇਸਦਸਤੇਮੈਤੁਲਸਾਭੇਜੀਆਈਤੰਡਿਗਿਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਬੇਬੇਜੀਮੈਨੁਬਿਸਦਸੁਤੋਇਕਹਿਅਹੈ
 ਜਿਉਸਦਿਆਈਤਿਵੇਈਆਖੁਤੰਡਿਗਿਨਾਨਕੀਕਹਿ
 ਆਭਾਈਜੀਤੈਨੁਸਭਕਿਛੁਮਲੁਮਹੈਆਖਿਅਜਾਦਾ
 ਨਾਈਤੰਡਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਬੇਬੇਜੀਮੈਆਪਣੇਮ
 ਨਿਜਾਣਦਾਹੈਜੈਮੈਉਤੇਕਿਸੇਚੁਗਲੀਕੀਤੀਤੈਸੈਮੈਭੀ
 ਏਤੋਅਖਦਾਤੈਮੈਬੋਲੇਖਾਲੀਚੈਤੰਡਿਗਿਨਾਨਕੀਦਿ
 ਲਾਸਦੇਵਣਲਗੀਤੰਡਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਨਾਬੇ
 ਬੇਜੀਏਤਲੇਖੇਦੀਗਲਹੈਏਬੇਸਰਮਮੁਲਾਤਜਾਕਿਸੇ
 ਦਾਨਾਈਤੰਡਿਗਿਨਾਨਕੀਕਹਿਅਭਾਲਾਭਾਈਜੀ॥

॥ਸੰਸਤੁ॥ ੧੫੪੩ ॥ਪੰਦੁਰਸੈਤਿਤਾਲੀਮਿਤੀਮੰ
 ਘਰਸੁਦੀ॥ ੫ ॥ ਪੰਚਮੀ॥ ॥ਏਖਾਲੀਤਾਹਿ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ੧ ॥
ਮੁਖਿ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਲੇਖਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ੧ ॥
ਇ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸੁਹਾ ਸੁਹਾ ਸੁਹਾ ਤੇ ਇਏ ਹੁਮੇ ਦੀ ਖਾਨਾ ਕਿ
ਸੇ ਤੇਰੇ ਸੁਨ ਸੁਭਿਯੋ ॥ ਅਸਤੀ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੋਈ ॥
ਤੀ ਜੇਹ ਮਛ ਰਿਧੈ ਰਤੇ ਪਇਆ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਲਗੀ
ਵਣਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖੇ ਭਾਈ ਪਹਿਲੇ ਮੇਨੁ ਮਾਹਿ ਪਿਛੇ ਭਾਵੇ
ਕਿ ਪਹਿਜਾ ਤਿਹਾ ਤੀਠਿ ਰਿਗੁਗਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ
ਜਾਜੀ ਹੁਇ ਤਾਲੇ ਖਾਧੁ ਹੋਇ ਅਥੇ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਦੀ ਪਾ
ਇ ਜਾਵੈ ਤੀ ਤੁਮੀ ਕਿਉ ਜੰਜਾਲ ਵਿਚਿ ਪਉਦੇ ਤੀ ॥ ਤੀਠਿ
ਰਿਜੇਹ ਮਕਹਿ ਆਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਕੁਛ ਮੇਜਾਣਦਾ ਆ
ਹਾ ਕੁਛ ਨਾਹ ਜਾਣਦਾ ਹੁਇ ਮੇਨੁ ਦੁਹੁ ਸਿਰੇ ਪਹਤੀ ਤਿਅ
ਈ ॥ ਤੂੰ ਮੇਨੁ ਏਹੁ ਗੁਨਾਤ ਬਖਸੇ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਭੁਲਾਹਾ ॥ ਮੇ ਬਹੁ
ਜੀ ਦਾ ਕਹਿ ਆਖਾਤ ਰਿਮੈ ਨਾਹ ਲਿਅਵਦਾ ॥ ਤੂੰ ਗਿਨਾਨਕੀ
ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਪਟੇ ਗਾਤੀ ਮੇਜਾ ਬਾਬ ਕਹਾਗੀ
ਜਿਥੈ ਰਿਥੈ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਆਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਕੋਈ ਜਾਹ
ਪੀਗੇ ॥ ਕੇ ਕੋਈ ਗਮ ਚੰਦ ਕਿਸਨਾਹੈ ॥ ਤੈਨੁ ਅਗੋਰੀ ਕਿ
ਉ ਕਹਿਉ ਇਜਾਦੀ ॥ ਭਲਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੈਣ ਤੇ ਭਿ
ਣਈ ਘਾਟੈ ਵੈ ਮਿਨ ਤਿਕਰਦੇ ਤੈਨਾ ॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹਵ ਲਿਚੇ
ਖਾ ॥ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਪਿਅਰਾ ਬਹਸੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਹਿ ਆਭਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ॥ ਤੇਰਾ ਕਹਿ ਆ ਮੇਠਿ ਰਿਅ

ਲਾਨਾਨਕ ਕਰੁ ਅਸਾਨੁ ਅਜਨਵਾਸਹ ਦਿਤਾ ॥ ੩੭ ॥ ੩੭ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਇਕ ਸਉ ਪੈ ਤੀਹੁ ਪਈ ਯੇ ਚੁਕਾਇ ਮਿਲੇ ॥
 ਅਤੇ ਸਤਾਰ ਮੈ ਪਈ ਯੇ ਤੋਹ ਮਿਲੇ ॥ ਲੈ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੈ
 ਦੀ ਖਨੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਜਿ ਤਨੇ ਕਰ ਖਨੇ ਅਤੇ ਅਇਕ ਰਿ
 ਸਭੇ ਨਾਨਕ ਨੁ ਵਧਾਈ ਅਤੇ ਮੁਮਹ ਖੀ ਅਦੇਵ ਦੁਲਗੇ ॥ ਅ
 ਤੇ ਸਭੇ ਹਿੰਦੁ ਅਤੇ ਮੁਲ ਮਾਨ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ॥ ਕਹਣ ਲਗੇ
 ਨਾਨਕ ਤਮ ਸੁਣ ਬਹੁ ਨਾਨਕ ਨੇ ਮੈ ਦੀ ਖਨਾ ਛੋਡਿ ਆ ॥ ਮੁਖ
 ਤੁਤ ਦਲਗਿ ਹੋਇ ਬੈ ॥ ਅਬ ਮੁਖ ਤੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਚੈਨਿ ॥
 ਕਲਾ ਤੁਆ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭ ਨਾਨਕ ਤੀ ਮਕਰ ਦੁਲਗਾ ॥ ॥

॥ ਬੋਲਤੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸੰਮਤ ੧੫

੨੪ ॥ ਮਿਤੀ ਮੰਘਰ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਮੁ
 ਕੁਣੇ ਦੇ ਘਰਿ ਹੋਈ ॥ ॥ ਘਰੇ ਕੋਰ ॥ ॥ ਜੇਹਾ ਮੁਖ ਅਤੇ
 ਨਾਨਕੀ ਕਾ ਲੁ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਮੰਮੂ ਖਬਰਿ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਦੇ ਕੇ
 ਜੀ ॥ ਅਤੇ ਸਦਾ ਇਥੇ ਜੋ ਜੋ ਤੁਸੀ ਅਵਤੰ ਅਸੀ ਚਉਕ
 ਨਿਖਰ ਚੀਟੇ ॥ ਕਾ ਲੁ ਸੁਣਿ ਕਹਿ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਆ ॥ ਅਤੇ ਅੰ
 ਮੰ ਬੀਬੀ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਖਬਰਿ ਲੇ ਗੁਇ ਅਸੀ
 ਤਿ ਸਦਾ ਮੁਖ ਖੰਡ ਨਾਨਿ ਅਪਣੇ ਤਬਿ ਭਰਿ ਚੈ ਸਾ ॥ ਭਰਿ
 ਕਹਿ ਆਖਣ ਲਗੀ ਮੈ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਸਟੀ ॥ ਤੇਹੇ ਮੁਖ ਖੋਜਿ
 ਸਮੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਵਧਾਈ ਦੀ ਖਬਰਿ ਆਨਿ ਦਿਤੀ ॥ ਗਤੀ

ਲਵਿਚਿਟੇਤੁਕਈਭਲਾਜੀਉਉਪਜਿਅਪੈ॥ਕਿਉਜੋ
 ਧਰਮੁਕੁਜਮਾਈਤੋਈ॥ਅਸਾਡੀਕੁਲਨਿਰਮਲਕੀਤੀਅ
 ਸਾ॥ਅਤੇਬੀਬੀਮਾਏਪੇਕਿਆਨੁਰਾਮਾਇੰਗਜਬੀਬੀਦਾ
 ਧਿਉਸੀ॥ਅਤੇਭਿਗਈਮਾਉਸੀਨਾਨਕਦੇਨਾਨਾਨੀਸੇ॥ਅ
 ਤੇਕਾਲੁਦੇਸਸੁਸਉਹਰਾਮੀ॥ਬੀਬੀਉਨਾਨੁਦਧਈਦਿਵਾਇ
 ਭੇਜੀ॥ਅਤੇਸਦਿਭੇਜੇਕੋਈਅਵੇਬਹੁਤਨਾਹੀਤੀਉਕੁਆ
 ਵੀ॥ਤੀਓਥੀਭਿਗਈਨਾਨੀਅਤੇਰਾਮਾਨਾਅਤੇਕਿਸਨਾਮਾ
 ਮਾਝੈਸੁਦਿਦਿਓਹੀਧੁਮੀਤੋਏਤਲਵੰਡੀਅਏ॥ਤਲ
 ਵੰਡੀਰਾਮਾਕਿਸਨਾਅਤੇਭਿਗਈ॥ਅਤੇਕਾਲੁਲਾਲੁਦੇ
 ਦੀਅੰਮੀਬੀਬੀਛਿਆਅਦਮੀਤਯਾਹਤੋਏ॥ਦੁਇ
 ਨਫਰਾਮੇਨਾਲਿਸੇਤੈਨਫਰਾਅਤੇਹਿਕਮਹਦਾਨਾਡੁਮਿ
 ਘਰਦਮੀਚਾਰਿਆਦਮੀਕਾਲੁਨਾਲਿਤੋਏ॥ਸਭੇਬਹਾ
 ਆਦਮੀਤੋਏ॥ਧਰਾਮੇਇੰਗਜਬਹੁਤਕੁਣਨਾਲਿਲੀਤ
 ॥ਜਦਿਚਲਣਲਗੇਤੀਗਾਇਬਲਾਹਧਾਸਿਦਿਦਾਤੋਦ
 ਣਗਏ॥ਗਾਇਅਗੇਜਾਇਕਾਲੁਖਜਤੋਇਆ॥ਗਾਇ
 ਪੁਛਿਆਕਿਉਕਾਲੁ॥ਕਾਲੁਕਹਿਅਜੀਨਾਨਕਤੁਸਡੇਗੁ
 ਲਾਮਦੀਕੰਠਈਤੋਈ॥ਚਉਕਜਿਧਰਚਣਜਾਦੇਅਪੇ
 ਪਥਕੇਗਧਾਦੇਅਸੀਨੁਰਾਜਾਇਤੋਵੇ॥ਤੀਗਾਇਕਹਿਅਕਾ
 ਲੁਭਲਾਤੋਵੇ॥ਧਰਕਾਲੁਅਗੇਨਾਨਕਹੀਖਬਰਦਾਹਤੋਵੇ॥

ਸਾਧੂ ਤੇ ਮਤੁ ਕੋਈ ਬੋਲਾ ਵਿਗਾੜ ਕਰ ਦਓ ਦੈ। ਨਾਹ ਟਿਜੀ
 ਏਤ ਤੇ ਮੇਰੀ ਮੁਹਾਦੈ। ਅਤੇ ਟਿਜੀ ਤੁਸੀਂ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜਖ
 ਬਾਬੇ ਦੀ ਦਗਾਈ ਲੈ ਨ ਚਲੋ॥

ਕੀਤੇ ਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਨਾਲਿ ਆਖੋ। ਹਾਇ ਕਹਿ
 ਅਜਾਹਿ ਕਾਨੁ ਖੁਦਾ ਟਿਤੇਰ ਕੇ ਮਹਾ ਸਿਲਿ ਅਵੈ। ਅਸੀ
 ਭੀ ਭਾਏ। ਪਰ ਕਾਨੁ ਨ ਕਜੀ ਦਮੇਹ ਤੇ ਦਮ ਬਾਚੁ ਮੇ॥

ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ

ਉਏਚਲਿਆ ਆਇਤਵਰਚਲਿਅਧੰਜਵੇਦਿਨਸੁ
ਲਤਾਨਪਰਆਇਪੁਚੇ) ਵੀਰਵਰਆਇਪਰਮਾਨੰਦ
ਪਲਤੇਏਘਰਿਵੜੇ) ਅਤੇਦਧਾਈਆਮਿਲਣਲਗੀ
ਆ) ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਨੁਬਬਰਿਓਈ) ਮਾਉਪਿਉਚਾਚਾ
ਤੇਨਾਨਾਨੀ) ਅਤੇਮਾਮਾਅਤੇਮਰਦਨਾਡਮੇਟਾਭੀਆਇ
ਅਓ) ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਸੁਣਦੋਹੀਉਠਿਦਉਂਨਿਅਜਾਦੋ
ਤੀਕਲੁਦੇਪੈਗੰਤੇਛਹਿਪਇਆ) ਕਾਲੁਮਥਾਚੁਮਿਅ
ਨਾਨਕਅਥਿਅਥਿਉਜੀਗਇਜੀਤੀਤਾਜੇਸੇਨਾ) ਤੀ
ਕਲੁਕਹਿਅਪੁਤਭਲਾਯਾਦਿਦਿਵਾਇਓ) ਗਇਤੇ
ਰਾਮਥਾਚੁਮਨਾਅਥਿਅਸੀ) ਪਰੁਅਸੀਨੁਵਿਸਰਿਗ
ਇਸੀ) ਫਿਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਬੀਬੀਅੰਮਦੇਪੈਗੰਤੇਛਹਿਪੇ
ਇਆ) ਮਾਉਮੁਹਚੁਮਿਅਗਲਨਾਲਿਲਾਇਓਸੁ) ਤੀ
ਫਿਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਚਾਚੇਲਾਨੁਦੇਪੈਗੰਤੇਛਹਿਪਇਆ)
ਲਾਨੁਗਲਿਵਿਚਿਲੀਤਸੁ) ਅਤੇਅਥਿਓਸੁਪੁਤੁਤੁਰਿ
ਅਸਾਡੇਕੁਲਇਥੇਤਾਨਿਰਮਲਕੀਤੇ) ਅਤੇਅਗੇਦੀਪ
ਰਮੇਸਰਜਾਏ) ਪਰਏਥੇਤਾਨਿਰਮਲਕੀਤੇ) ਤੀਫਿਰਿਗੁ
ਨਾਨਕਰਮੇਨਾਨੇਦੇਪੈਗੰਤੇਛਹਿਪਇਆ) ਤੀਰਮੇਨਾਨੇ
ਦੋਗਲਵਿਚਿਕਦੀਛਡੇਨਾਹੀ) ਜਾਂਹਮਾਦੇਥੇਤਾਮੰਗ
ਤਾਕੋਈਨਾਹੀ) ਤੀਨਾਨੀਭਿਗਈਰਮੇਨੁਅਥਿਅਕਦੀ

ਆ

ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸਾਹਿਬਾਨੀ ॥ ੧੫੪੪ ॥ ਮਿਤੀ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ੧੫ ॥

ਗਈ ਗਮੇਨੁ ਅਧਿ ਅਤੇ ਗਿ ਸਿਕਧੁ ਗਿ ਕਉ ਕਹਿ ਤੇ ਸੀ ॥
ਮੇਵੀ ਯੁਧਈ ਯੇਨਾਨ ਕਦੇ ਸਿਹਉ ਤੇਵਾ ਰਿਕ ਰਿਸੁਟਗ
ਤੇ ਮੇਗੀ ਸਿਕਧੁ ਗਿ ਤੇ ਸੀ ॥ ਤਿਭਿ ਗਈ ਅਧਿ ਅਵਾ ਰਿਸ
ਟਾ ॥ ਗਮੇ ਅਧਿ ਅਕਈ ਲੈਣ ਵਲਾ ਭੀ ਤੇਵਨਾ ॥ ਤੇਨਾਨ
ਕੀ ਅਧਿ ਅਜਾ ਤਿਨੀ ਤੁਲਸਾ ਕਈ ਮੰਗ ਤੇ ਪੈਨੀ ਤੇ ਸਦਿ
ਲਿਅਉ ॥ ਤੁਲਸਾ ਗਈ ਮੰਗ ਤਿਅਨੁ ਸਦਿਨਾ ॥ ਤਿਭਿ ਰਿ
ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਨਾਨਾ ਜੀਵੀ ਯੁਧਈ ਯੇਹੋ ਕਵਹੋ ਗੇ ਕੇਟ
ਕੇ ਮੰਗ ਵਉਗੇ ॥ ਗਮੇ ਅਧਿ ਅਬੇਟੀ ਜੇਤੁ ਅਬੇ ਸੋਕਹਾ
ਗਾਨਾ ਕੀ ਕਹਿ ਅਨਾਨਾ ਜੀਟ ਕੇ ਮੰਗ ਵਉ ॥ ਤਿਗਮੇ ਕਿਸ
ਨੇ ਪੁਤਨੁ ਅਧਿ ਅਪੁਤਵੀ ਯੁਧਈ ਯਾਦੇ ਟਕੇ ਲੈ ਅਉ
ਗਭਿ ਗਈ ਅਧਿ ਅਪੁਤਦ ਸਹੁਧਈ ਯੇ ਮੇਰੇ ਭੀ ਲੈ ਜਾ ਰਿ
ਗ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੰਜ ਯੁਧਈ ਯਾ ਅਪਣੇ ਪਾਏ ॥ ਪੈਇਤੀ ਅੰਗੁ
ਧਈ ਯਾਦੇ ਟਕੇ ਅਦੇ ॥ ਵੀਹਦੇ ਗਮੇਨੇ ਵਾਰਿਸੁਟੇ ॥ ਦ
ਸਾਦੇ ਨੀਭਿ ਗਈ ਵਾਰਿਸੁਟੇ ॥ ਪੰਜਾਦੇ ਮਾਮੇ ਕਿਸੇਨੇ ਵਾਰਿ
ਸੁਟੇ ॥ ੧੫੪੪ ॥ ਮਿਤੀ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ੧੫ ॥
ਤਮੀ ਭਲਾ ਦਿਨ ਦਿਚਾ ਰਿਕ ਰਿਸਤਮੀ ਵੀਹਵਾਰੁ ਸਲ
ਤਾਨੁ ਪੁਰੋਚਲੇ ॥ ਕਉਣ ਕਉਣ ਚਲੇ ਕਾਲੁ ਲਾਲੁ ਗਾਮਾ
ਕਿਸਨਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤਾ ਜੈਗਮ ਮੋਹਨ ਫਗਚਾ ਕਰ
ਗਾ ਅਗੋਨਿਧਾ ਬਾਮਣੁ ਜੈਗਮ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਦੇਧ ਰਿਭੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਠ ਕਰਿ ਮਨ ਮਹਿ ਧਰਮੁ ਭਰਮੁ
ਭਰਮੁ ਭਰਮੁ ਭਰਮੁ ਭਰਮੁ ਭਰਮੁ ਭਰਮੁ
ਭਰਮੁ ਭਰਮੁ ਭਰਮੁ ਭਰਮੁ ਭਰਮੁ ਭਰਮੁ

ਗੁਰਗੀਨਾਨਕੇਨੀਗਰਦੇਮਾਇਓਓਐਐਤਿਨਿ। ਤਿ
ਮੁਲੇਅਗੋਜਬਾਬਦਿਤਾ। ਭਟੀਅਜੀਨੁਸੀਖਾ
ਤਹਜਮਾਕਰੋਪਿਕੁਵਹਾਅਸੰਨਮੁਪਲਤਾਦੇਓ।
ਫੇਰਿਤਵਸਾਤਸੁਧਾਇਕੇਤੁਸੰਨਲਿਖਿਭੇਜਾਗੇ।
ਭਲੀਭਾਤਿਇਜਤਿਪਤਿਨਲਿਵਿਦਾਕੀਤੇ। ਬੁ
ਤੁਅਨੰਦਨਾਲਿਅਇਸਲਤਾਨਪੁਰਵਜੇ। ਵਧਾਈ
ਲਣ ਐਮਿਲੰਗੇਆ। ਨਾਨਕੀਸਦਿਸਗੀਕਦੀਆਗਾਵ
ਣਬਾਈਆ। ਚਉਥੇਦਿਨਵਿਦਾਤੋਵਣਲਗੇ।
ਤੀਮਹਦਾਨੇਰੁਮੇਟੇਅਖਿਆ। ਨਾਨਕਜੀਕੁਣੁਅ
ਸੰਨਤੁਅਪਈਵਧਾਈਦੇਤ। ਤੀਫਿਰਿਗੁਰਨਾਨ
ਕਕਹਿਅਮਹਦਾਨਾਕਿਅਲੈਨਾਏ। ਅਸੰਤਰੇ
ਨਾਲਿਕੰਮਏ। ਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅਜੀਮੇਨਕਾਈਭ
ਲੀਵਸਤੁਦੇਤ। ਤੀਫਿਰਿਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਭਲੀ
ਵਸਤੁਲੈਨੀਏ। ਭਲੀਵਸਤੁਤੇਰਿਜਤੋਇਜਸੀ
ਤੀਫਿਰਿਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅਤੁਭਲੀਵਸਤੁਦੇ
ਹਿਗਾਤੀਮੈਕਿਉਰਿਜਤੋਵਗਾ। ਤੀਫਿਰਿਗੁਰਨਾ
ਨਕਅਖਿਅਮਹਦਾਨਾਤੁਸੀਮਿਹਾਸੀਏ। ਤੁਸੀ
ਟਕੇਧੈਸੇਕਧਜੇਉਤੇਬਪੁਤੁਖੁਸੀਤੋਦੇਤ। ਅਤੇ

ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ਚੁੱਕੇ ॥ ੧ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਨਕਸ਼ੀ ਜਾ ਕੀ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੨ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੩ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਰਦਗੁਣ ਦਿਤਾ ॥ ੪ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੫ ॥ ਅਸੀਂ
ਮਰਦਾਨ ਉਠਿ ਖੜਕੇ ॥ ੬ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੭ ॥ ਅਸੀਂ
ਮਕੀਤੀ ॥ ੮ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੯ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਕਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੧੦ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਨਕਸ਼ੀ ਜਾ ਕੀ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੧੧ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਡਾਕ ਨਮੀ ॥ ੧੨ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੧੩ ॥ ਅਸੀਂ
ਮਰਦਾਨ ਤੁੰਦੇ ਦੀ ਅਦਾ ਮਿਰਸੀ ॥ ੧੪ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਨੀ ਮੰਗਣਾ ॥ ੧੫ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਭਲਾ ॥ ੧੬ ॥ ਅਸੀਂ
ਟੇਰੁ ਗਲ ਮੰਨੀ ॥ ੧੭ ॥ ਪਰਤੁ ਸੀ ਅਸਾਡੀ ਸਾਹ ਵਿਚਿ ਰਹੇ
॥ ੧੮ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੧੯ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਰਸਭਨਾ ਦੀ ਸਾਹ ਵਿਚਿ ਰਹੇ ॥ ੨੦ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਨਾਦਿ ਦਾ ॥ ੨੧ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੨੨ ॥ ਅਸੀਂ
ਟੇ ॥ ੨੩ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੨੪ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਜੇ ਕੋਈ ਅਦੇਤਾ ਖਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੁਕਤੇ ਨਾਹੀ ॥ ੨੫ ॥ ਅਸੀਂ
ਵਿਚਿ ਗਲ ਪਈ ॥ ੨੬ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੨੭ ॥ ਅਸੀਂ
ਨਸਦਾ ॥ ੨੮ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੨੯ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਨਾ ॥ ੩੦ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੩੧ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ
ਦਾ ॥ ੩੨ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ ॥ ੩੩ ॥ ਅਸੀਂ ਗਲੀ ਗਲੀ

ਮਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰੁ ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ॥ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭਨ ॥
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮਨੁ ਕਰੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਮਹਿ ॥ ਭਗਤਿ ॥
ਜਪੁ ਕਰੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮਨੁ ਕਰੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਮਹਿ ॥ ਭਗਤਿ ॥

ਅਰਜ ਕੀਤੀ ॥ ਨਿਬਾਥ ਸੁਲਾਮਤਿ ॥ ਮੈਦੀ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ॥
ਤੈ ॥ ਜੈ ਨਬਾਥੁ ॥ ਸਿਸਾ ਬਲੈ ਤਾਭਲਾਉ ਵੈ ॥ ਤੈ ਨਬਾਥੁ
ਦਊਲਤੁ ਖੰਕਰਿ ॥ ਆ ਜੈ ਗਮ ਬੁਲਾਇ ॥ ਅਪਣੇ ਸਾ
ਲੇ ਮੈਦੀ ਕਉ ॥ ਜੈ ਗਮ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣੁ ॥ ਭੇਜਿ ਕਰਿ ਸ
ਦਾਇਲੀ ॥ ਤਾਵਹੀ ਲੈ ॥ ਅਉਹਿ ਸਾਬਦੇ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਕਖੁ ਸੀਉ ॥ ਇਕਹਿ ਵਹੀ ਲੈ ॥ ਕਰਿ ਚਲਿ ॥ ਆ ਨਬਾਥੁ
ਨੁ ਅਗੈ ਲੈ ਕਰੀ ਨਭਾਦੇ ਸੇ ॥ ਜੈ ਨਬਾਥੁ ਸੁਲਾਮਤਿ ॥ ਮੈ
ਦੀ ਨਬਾਥੁ ਕੇ ਪੈ ॥ ਸੇਲੁਟਾਵਤਾ ॥ ਜੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਹੀ ਲੈ
ਕਰਿ ॥ ਆਇ ॥ ਆਇ ॥ ਸਲਾਮ ਨਬਾਥੁ ਕੀਤੈ ॥ ਸੁਆਨ
ਬਾਥੁ ਕਰਿ ॥ ਆਤੇ ਗਨਉ ਕਿ ॥ ਆਪੈ ॥ ਤੈ ਫਿਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਕਰਿ ॥ ਆਮੇ ਗਨਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਜੈ ਗਮੁ ਨ
ਨਬਾਥੁ ਕਰਿ ॥ ਆ ਜੈ ਗਮੁ ਮੈ ਤੋ ਕਛਨ ਸਮਝਿ ॥ ਆ ਮੈਦੀ
ਨੇ ਕਿ ॥ ਆ ਕਰਿ ॥ ਆ ॥ ਫਿਰਿ ॥ ਜੈ ਗਮੁ ਫਰਸੀ ॥ ਵਿਚਿ ਨ
ਬਾਥੁ ਦੀ ਨਿਸੰਕੀਤੀ ॥ ਤੁਮ ਕਰਤੈ ॥ ਤੈ ॥ ਬੇਚਨ ਬੇਚਨ
ਨਾ ॥ ਬੇਸੁ ਬਹੁ ਬੇਨਮਨ ॥ ਉਸ ਸਿਫ ਤਿਕੀ ॥ ਜੈ ਬਾਤੈ
ਤਿਸ ਕਾ ਮੈ ਬੈਦਾ ॥ ਨਬਾਥੁ ਹਸਿ ॥ ਆ ਨਬਾਥੁ ਕਰਿ ॥
ਗਨਾਨਕ ਬਿਅਹਿ ॥ ਆਪੈ ॥ ਜੈ ਗਮੁ ਕਰਿ ॥ ਆ ਜੀ ਨਾਨਕ
ਬਿਅਹਿ ॥ ਆ ਨਬਾਥੁ ਕਰਿ ॥ ਆ ਮੈ ਸਮਝਿ ॥ ਆ ਜੈ ਬਿ

॥ ਤੁਸੀਂ ਦੁਸ ਮੰਦਰੁ ਲਾਤਿ ਥਾਲ ਦਾ ॥ ਤਾਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਬੋਲਿ ਅਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹਿਸਾਬ ਲੀਜੀਐ ॥
 ਜੋ ਕੁਛ ਨਬਾਬ ਕਾ ਨਿਕਲੇ ਸੋ ਅਬ ਧੀ ਅਦਾ ਕਰਿ
 ਲੀਜੀਐ ॥ ਅਗੁਜੇ ਫਕੀਰ ਕਾ ਕੁਛ ਨਿਕਲੇ ਤਉ ਖੁ
 ਸੀ ਅਵੈ ਤੈ ਦੀਜੀਐ ॥ ਨਾਹੀ ਤੈ ਵਿਦਾ ਦੀਜੀਐ ॥
 ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਅਜੈਗ ਮਮੋ ਦੀ ਕਿਸ ਦੁਜਾ ਬੋਲਤਾ
 ਤੈ ॥ ਜੈਗ ਮਕਹਿ ਅਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਮੋ ਦੀ ਸਚੇ
 ॥ ਮੋ ਦੀ ਖਤਾਵੈ ਦਨਾਹੀ ॥ ਤਉ ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਅਬੁਲ
 ਦੁਜੀ ਜਾਦੈ ਗਇਨ ਵੀ ਸਿੰਦੇ ਕੀ ॥ ਜਾਦੈ ਗਇਨ ਵੀ
 ਸਿੰਦੇ ਅਇਸਲਾ ਮੁਕੀਤੀ ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਅਗੇ ਜਾਦੈ
 ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਤੇ ਖੁਬ ਹਉ ਸਹਿਸਾਬ ਲੀਜੀਐ ॥ ਭਲਾ ਨਬਾ
 ਬ ਸਲਾਮਤਿ ॥ ਲਗੇ ਹਿਸਾਬ ਕਰਨਾ ॥ ਪੰਜਗਤੀ ਅ
 ਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ ਹਿਸਾਬ ਤੈਆ ॥ ਜਾਦੈ ਨਵੀ ਸਿੰਦੇ ਬਹੁ
 ਤੁ ਅਕਾਵਟੀ ਅਪਾਈਆ ॥ ਪਰਪਰ ਮੇਸਰ ਨਾਲਿ ਅ
 ਤੇ ਸਚੁ ਨਾਲਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੁਛ ਚਲਦਾ ਨਹੀ ॥ ਤੈ ਸੈਇ
 ਕੀ ਸਹੁ ਪਈਐ ਨਾਨਕ ਦੇ ਬਾਧਾਬਾਰੀ ਨਿਕਲੇ ॥ ਨ
 ਬਾਬ ਕਹਿ ਅਕਿਉ ਜੈਗ ਮੁਹਿਸਾਬੁ ਤੁਆ ॥ ਜੈਗ ਮ
 ਕਹਿ ਅਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਤੁਆ ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਅ
 ਕਿਅੁ ਤੁਆ ॥ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਜਾਦੈ ਕਉ ਬੁਲਾਈ

ਕਿਅਹੁਆਜਾਦੈਕਹਿਅਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਤੀ
ਨਸਉਇਕੀਸਹੁਪਈਯੇਨਾਨਕਕੇਜਾਠਉਠੈਨਿ

ਨਾਨਬਾਬਕਹਿਅਹੇਯਮਾਯਾਉਸਕੇ। ਜਾਦੈਕਹਿ
ਅਨਾਨਕਕੇਦੇਵੇਦਹੇ। ਨਾਨਬਾਬਕਹਿਅਹੇਲੋਕਕ
ਤਤੇਠੈਨਿਜੈਧੈਸੇਲੁਟਾਵਤਾਏ। ਜੈਗਮਅਹਜਕੀਤੀ
ਨਾਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਲੋਗਦੁਸਮਸੀਬਹੁਤੁਕਰਤੇਠੈਨਿ। ਨ
ਬਾਬਕਹਿਅਭਵਾਨੀਦਸਖਜਾਨਚੀਕਉਬਲਉ। ਭ
ਵਾਨੀਦਸਖਜਾਨਚੀਆਇਆ। ਨਾਨਬਾਬਕਹਿਅਭ
ਵਾਨੀਦਸਜੋਕੁਛਨਾਨਕਕੇਧੈਸੇਅਵਤੇਠੈਨਿਸੋਆ
ਦਾਕਹਿਅਬਹੀ। ਅਹਤੀਨਿਤਜਾਹੁਪਈਯਾਅਉਹ
ਦੇਹ। ਭਵਾਨੀਦਸਕਹਿਅਬਹੁਤੁਖੁਬਨਾਨਬਾਬਸਲਾ
ਮਤਿ। ਭਵਾਨੀਦਸਤੈਸੈਇਕੀਸਇਕਦਿਤੇ। ਅਤੇਤੈ
ਹਜਰਤੋਹਦਿਤੇ। ਤੇਗੁਗਨਾਨਕਲੇਕਹਿਬੈਲੀਆਘਰਿ
ਆਇਆ। ਅਨਿਕੁਛਬੰਨੇਤਹਿਲੈਪਏ। ਅਤੇਬਹੁਤੁ
ਭੈਣਪਾਸਿਰਥੇ। ਜੈਗਮਬਹੁਤੁਖੁਸੀਤੋਇਆ। ਜੈਗ
ਮਕਹਿਅਸੁਇਧਰਮੇਸਰਦੀਪਿਅਗੀਮੈਅਜਤੈਰ
ਨਤਾ। ਮੈਜਾਵਤਾਏਜੈਨਾਨਕਧੈਸੇਲੁਟਾਵਤਾਏ। ਅਤੇਜੈ
ਹਿਸਾਬਤੋਦਾਏਤੋਭਵਾਧਾਤੋਦਾਏ। ਨਾਨਕੀਕਹਿਅਜੀ
ਕਿਅਅਜਵਾਧਾਨਿਕਲਿਆ। ਜੈਗਮਕਹਿਅਤੇਸੈ

ਸਾਇਤਿ ਤਨਾ ਤੋਰੁ ਕਈ ਨ ਵਰਸਾ ਵੈਗਾ ਜੈ ਹਮ ਕਹਿ ਅਥ
ਹਮੇ ਸਹਦੀ ਧਿਅਗੀ ਕਿਤ ਨਾਹਿ ਬੁਲਾਹ ਵਰਸਾ ਵੈਗੈ ॥ ਇ
ਸਥੇ ਬਹੁਤੁ ਲੋਕ ਵਡੀ ਅਗਲਾ ਵਰਸਾ ਵਨਿਗੇ ॥ ਨਾਨਕੀ ਬ
ਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੋਈ ਜੈ ਹਮ ਦੇ ਅਖ ਦਿਨਾ ਲਿ ॥ ੬ ॥ ॥

॥ ~~ਇਹ ਭਾਈ ਵਰਗੁ ਕਹੀ ॥~~ ॥

॥ ~~ਸੀਮਾ ੨੪ ॥~~ ॥ ਮਿਤੀ ਤਤੁ ਸਦੀ ਸਾਹ
ਲਿਖਿ ਆਭਾ ਵੈ ਸਦੀ ਸਤ ਮੀ ॥ ੭ ॥ ਸਤ ਮੀ ਦਸਾ
ਹ ਲਿਖਿ ਆਭਾ ਇਆ ਨਾਨਕੀ ਨਿਘਰਿ ਵਧਾਈ ਕੀਤੀ ॥
ਅਤੇ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਦੇਹ ਬਿਰੁਗੁ ਨਾਲਿ ਛਿੜਕਿ ਕਹਿ ਅ
ਤੇ ਪਤ ਮੇ ਅਤੇ ਲਾਇ ਚੀ ਦੋਣੇ ॥ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰੂਪ ਈ ਯੇਤ
ਲਵੰਡੀ ਕਾਲੁ ਦੇ ਘਰਿ ਭੇਜਿ ਦਿਤੇ ॥ ਕਾਲੁ ਵੇਦੀ ਦੇ ਘਰਿ
ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਲਗੇ ਗਵਣਾ ॥ ਕਾਲੁ ਅਪਣੇ ਸਾਹੁ ਰੇ ਮਾਣੇ ਭੇ
ਜਿ ਦਿਤਾ ਅਦਮੀ ॥ ਓਥੇ ਵਧਾਈ ਤੋਈ ॥ ਲਗੇ ਭਾਜੀ ਅੰ
ਵੰਡਣਿ ॥ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਲਗੇ ਕਹਨਿ ॥ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜਹ
ਗਾ ॥ ਗਇ ਬੁਲਾਹ ਪਾਸਿ ਕਾਲੁ ਗਇਆ ॥ ਗਇ ਕਹਿ ਅਖ
ਲੁਕੇਈ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਨਾ ਕਤੁ ਸਾਡੇ ਗੁਲਾਮ ਦਾ ਸਾਹ
ਲਿਖਿ ਆਭਾ ਇਆ ॥ ਗਇ ਬੁਲਾਹ ਕਹਿ ਆਜੈ ਕਾਲੁ
ਨਾਨਕ ਨਵ ਤਿਅਸਾਡਾ ਗੁਲਾਮ ਨ ਆਖੇ ॥ ਫਿਰਿ ਅਸੀ
ਹੋਜੈ ਵੈਗੇ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਭੁਲਾ ਅਸੀ ਨੁ ਤੇ ਅਦਬ

ਕਾਨ੍ਹਖੁਦਾਇਬਖਸੇਗਾ॥ ਸਾਹਿਉਪਹਿਚਲੇਕਉਣੁਕ
 ਉਣਾ॥ ਕਾਨ੍ਹਲਾਨੁਪਰਮੰਗਮੁਲਾਨੁਦਪੁਤੁਨੰਦਲਾਲ
 ॥ ਇੰਦੁਸੈਣਫਿਰੰਦਾ॥ ਜਗਤਗਇਲਾਲਚੰਦਾ॥ ਜੁਗ
 ਸੀਤਲੁਜਟਮਲੁਜਿਤਨੇਵੇਦੀਅਹੇ॥ ਸਭੇਤਈਯਾ
 ਕਉਣਿਹੇ॥ ਜੰਭਾਦੀਦੀਸੰਗਰੀਦਚੜੀਤੰਸਤਦਿਨਗੁ
 ਜਹੇਤੰਤਲਵੰਡੀਓਚਲੇ॥ ਮਾਇਓਨਾਨਗਮਾਅਇ
 ਆਮਾਮਾਕਿਸਨਾਅਇਅਓਹਉਨ੍ਹਦੇਦੁਇਸਹੀਕਅ
 ਏ॥ ਅਇਸੁਲਤਾਨਪੁਰਿਧਹੁਚੇਅਇਕਰਿਧਰਮਾ
 ਨੰਦਅਤੇਜੈਰਮਪਲਤੇਦੈਘਰਿਅਇਅਹੰਭਕੀਤਾ
 ॥ ਪੰਜਦਿਨਸਾਹਿਦਿਚਿਹੇਤੰਸੁਲਤਾਨਪੁਰਚਲੇ॥ ਜ
 ਇਬਾਈਓਵੇਸਾਹਿਉਪਹਿਖਲੇਤੰਏ॥ ਜਾਇਬਾਗਦਿ
 ਉਤਗੇ॥ ਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਜੈਰਮਦੇਪਿਉਨਿਯੇਬਾਮ
 ਏਨਭੇਜਿਆ॥ ਜਾਇਸੁਲੇਚੰਦੇਨੁਖਬਹਿਕਹਿਜੰਦੇ
 ਦੀਆਦੀਜੰਦੁਆਈਏ॥ ਤੁਸੰਨੁਮਲੁਮਹੰਦੇ॥
 ਸੁਲੇਚੰਦੇਨੋਨਿਯੇਬਾਮਣਜਾਇਬਬਹਿਕੀਤੀ॥
 ਅਸੀਹਬਾਦਜਾਇਕੀਤੰਸਾ॥ ਅਖਿਓਸੁਜੰਮਾਨ
 ਸੁਖੀਹੁ॥ ਸੁਲੇਕਹਿਅਪਾਧਾਨਿਮਸਕਗਾ॥ ਨਿਯੇਕ
 ਹਿਅਜਿਜਮਾਨੂੰਦੀਆਦੀਜੰਦੁਬਾਹਿਅਇ
 ਉਤਗੀਏ॥ ਤੁਸੰਨੁਪਬਹਿਕਹਨਕੰਭਈਯੇਪਰਮਾ

ਰਿ

ਧਾਰੇ ਰੰਗੇ ਧਾਰਾ ਵਿਚਿਤਾਇਲਾਸੀ॥

ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਜਿਤੇ ਰੰਗ ਦੇ ਪਾਸਿਥਾਇਖਜਾਤੇਇਉ
 ਚਉਪਗੀਜੀਵੇਦੀਆਦੀਜੰਦੁਆਈਏ॥ਹਿਤੇਰੰਗ
 ਦੇਆਖਿਆਪਤਜਿਤਿਆਮਲੇਨਾਲਿਜਾਹਿਜੰਕ

ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ
 ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ
 ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ ਮਾਸਾ

ਲਿਤਵਾ ਭਲ ਚਉਧਰੀ ਜੀਤੁ ਸਾਡਾ ਤੁਕ ਮੁਜੈ ਤੇ ਸੋਤੁ

ਮੁਲੇ ਦੇ ਧਾਗ ਬਾਬੇ ਦੀ ਜੈ ਦਰੁ ਕੀ ॥

ਸੀਧੀ ਤੀ ਮੁਲਾ ਭਲ ਲੋਕ ਤੇਰੇ ਢੁਕੇ ਨੀ ਕੁਝ ਸਹਮਨੁ
 ਲੋਚੇ ਅਤੇ ਜਿਤ ਬਾਨੁ ਖੇਰੇ ਅਸਾਡਾ ਆਖਦਾ ਏਤੁ
 ਤੀਤੀ ਮੇ ਸਰਦਾ ਸੀ ਜੈ ਕਾਲ ਦੇ ਜੀਰੀ ਆਦਾਪ

ਟਵਾਗੈ ਪਰਬੁ ਬਲੈ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਜੀ ਭਦਰ ॥
 ਕੋਏ ॥ ਪਰਦਿ ਚਿਭਲੇ ਅਦਮੀ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ਅਤੇ ਜੋ
 ਰਮ ਅਖੀ ਦੇਏ ॥ ਨਿਯਾ ਪਰਭੀ ਅਖਣੀ ਪਿਰੋ ਅਦ ਬਰੀ
 ਕਰਣਾ ॥ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਅਭਲਾ ਚਉ ਪਰੀ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅ
 ਸਾਰੇ ਪਾਨ ਪੁਸਟ ॥ ਅਸੀਨੁ ਤੁਸਾਡੀ ਓਟੈ ॥
 ਅਕੈ ਪਰਮੇ ਸਰਦੀ ਓਟੈ ॥ ਭਲਾ ਮੁਲਾ ਜਾਹਿ ਅ
 ਗਲੇ ॥ ਮੁਲੇ ਪੰਚ ਜੋ ਨਿਕਰਿ ਭਲੀ ਬਟੈ ॥ ਨੀ
 ਭੇਜੀ ॥ ਨਾਲਿ ਜਿਤਾ ਰੰਧਾ ਵਸੀ ॥ ਭਲਾ ਅਦਹੁ ਭਾ
 ਉਲੀਤਾ ॥ ਗਤੀ ਜਦ ਚ ਨੀ ਭਲੇ ਬਾਜੇ ਨਾਲਿ ॥ ਅ
 ਦ ਹਿਜੰਜਾ ਇਦਨੀ ਅ ਅਦਹੁ ਭਾਉ ਭਲਾ ਲੀਤਾ ॥
 ਸਵਾ ਪਰਗਤਿ ਗਈ ਤਾਲਾ ਵਾਉਣੀਆ ॥ ੭ ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁਰਗੁਜੀ ॥

॥ ਤੀਠਿ ਰਿਬਲੇ ਸੰਧੁ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਹ ਜੋ ਮੇਤੁ ਸੰਧ
 ਸਿ ਅਖਦਾ ॥ ਸੇ ਮੇ ਅਪਣੇ ਅਖੀ ਹਾਜਰ ਦੀ ਅ
 ਗਲਾ ਅਖਦਾ ॥ ਮੇ ਸੁਣੀ ਅਗਲਾ ਨਹੀ ਅਖ
 ਦਾ ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਬਾਜੀ ਅਗਲਾ ਮੁਟਿਕ ਰਿਬਿਗ
 ਸਦੈ ॥ ਬਾਜੀ ਅਗਲਾ ਮੁਟਿਕ ਰਿਰੰਗਾ ਦਿਚੇ
 ਬੈਰੰਗ ਕਰਦੈ ॥ ਜਾਲਾ ਵਾਲੀ ਤੀਆ ॥ ਗੁਰੁ ਨ
 ਨਕਦ ਜੋ ਗੁਣਾ ਪਰਚ ਅਤਾ ਸੇ ਬਾਲੇ ਪਾਸਿ ਅਤਾ ॥

ਸਮਰਿਅਤੈਦਿਨਜੰਦਗੀਚਉਥੇਦਿਨਦਿਦਾ

ਬਾਸਾਜੀਕਰੇਥੈਲਲਾਵੀਲੀਤੁਐਯਾ॥

ਤੋਈ॥ ਡੋਲੀਲੇਕਰਿਮੁਲਤਾਨਪੁਰਅਏ॥ ਕਾਲੂ
ਲਾਲੂਅਥੇਜੋਨੀਗਰਵਤੁਟੀਘਰਿਅਪਣੇਚਲ
ਇ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਅਥੇਮੈਇਥੇਹੀਰਹਦਾਤਾਂ॥

ਪੁਤ ਤੇਗੀ ਮਊਉ ਡੀਕ ਵਾਇ ਬੈਠੀ ਹੈ॥ ਉਸ ਦੀ ਭੀ ਸੁ
 ਖ ਮੁਹਾ ਦਾ ਹੈ ਨਾ॥ ਏਹੁ ਟੁਗ ਜਾਤੈ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛੇ ਮੁਲ ਅ
 ਏਆ॥ ਮੁਲੇ ਸੁ ਦਿਕ ਰਿਅ ਧਿਅ ਕੁਤੀ ਗਭਰੂ ਏ
 ਬੇਹੀ ਹਨ ਨਿਤ ਲਵੰਡੀ ਨਭੇ ਜੋ॥ ਏਹੁ ਟੁਗ ਜਾਤੈ ਕਿਤ ਨੇ
 ਦਿਨ ਤੋ ਏਆ॥ ਤਾਂ ਪਰ ਮਾਨੰਦ ਕਹਿਅ ਮੁਲ ਚੰਦੁ ਪੁ
 ਦਿ ਪਤਲੀ ਵਹੀ ਜਾਏ॥ ਫਿਰਿ ਏ ਬੇਹੀ ਹਨ ਨਿਗੋ॥ ਨ
 ਨਕ ਤਾਂ ਨ ਬਾਬ ਦਾ ਮੋਦੀ ਹੈ॥ ਏਸ ਤਾਂ ਏ ਬੇਹੀ ਹਨ ਏਹੋ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਤੋਰੁ ਜਿਤ ਨੀ ਜੰਦ ਅਈ
 ਸੀ ਸਭਾਤ ਲਵੰਡੀ ਗਈ॥ ਬਾਲੇ ਆਧਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਪਉ
 ਮੋਦੀ ਖਨੇਹ ਰਿਅ॥ ਮੈਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਧਿ ਆਦੇ ਖੁਰਾ
 ਟੀ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਆਵਦਿ ਅਤੇ ਤੀਤੁ ਕੰਮ ਚਲਾਉ॥ ਮੈ
 ਆਧਿ ਆਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਜਟੁ ਹੈ॥ ਮੈ ਬੋ ਕਿ ਬੇ
 ਕੰਮ ਚਲਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਧਿ ਆਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਜੀ ਕੰਮ ਕਰਤ ਹੋ ਚਲਾਏ ਗਾਤੁ ਸੀ ਵਿਚਿ ਬਜੇ ਹਤੀ
 ॥ ਹਿਰਿ ਮਹੀ ਨੇਨੁ ਅਸੀਂ ਜਹੁ ਰਿਅ ਵੀ ਏਗੇ॥ ਪੁਇਤੁ
 ਸੀ ਕੰਮ ਚਲਾਵੀ॥ ਸਭੇ ਤਲਵੰਡੀ ਨਗਏ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓ
 ਬੇਦੀ ਖਬਰਿ ਮੈਨੁ ਕਾਈ ਨਹੀ॥ ਜੋ ਓ ਬੋ ਕਿਉ ਕਹਿਤੋ
 ਇਵਰਤੀ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੁਲਾ
 ਤਾਨ ਪੁਰਾ ਆਇਆ॥ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਨੁ ਮੁਲਾ ਪਿਉ

ਮ॥ ੧॥ ਜ॥ ਭੁਤ ਮੁਲਾ ਮਾਲ ਅ॥ ਜ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦ॥ ਚ॥
 ਲੀ ਅਹੀ ਸੋ ਜਾਂਚ ਲੀ ਜਾਵੈ॥ ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਨੁਪੀ ਅਖੇ ਤਉ
 ਮੇਨੁ ਰਿਖੇ ਦਿਤ ਲੋਕ ਨੁਪਵਾਇ ਦਾ॥ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਪੀ
 ਜ ਕਾਟੀ ਨਹੀ॥ ਮੁਲਾ ਜੋਗ ਮਥੇ ਅਵੈ ਅਇਕ ਰਿਖ ਉਰੁ ਕ
 ਗੇ॥ ਅਤੇ ਅਖੇ ਤੁਸੀ ਮੇਨੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਪੀ ਅਨੁਪਾਇ ਬੋਝਿ ਅ
 ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੁਪਾ ਅਖੇ ਅਵੈ ਤੁੰ ਰਿਖ ਪੈ ਦੇ ਤਉ ਇਅਹੈ॥ ਮੇ
 ਰੀ ਜਿੰਦ ਨੁਲਿਖਿ ਅਲਪਾ ਅਹੀ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੇ
 ਬੋਲੇ ਨਹੀ॥ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਦਾਨ ਉਸੁਲ ਖਟੀ ਅਤਾ॥ ਗੁਰੂ
 ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਸਦੀ ਦੀ ਅਹੀ॥ ਨਿਤਾ ਪਰਤ ਖ
 ਉਰੁ ਕਹਨਿ॥ ਮਹੀ ਨੇ ਦੇ ਮਹੀ ਨੇ ਅਇਕ ਰਿਕਣਾ ਸਿਕ
 ਰਿਜਾਵੈ॥ ਅਤੇ ਚੰਦੋਗਟੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਸਦਾਨ ਉਅਤਾ
 ॥ ਚੰਦੋਗਟੀ ਅਈ ਪੀ ਪਾਸਿ ਪੀ ਮਾਉ ਅਗੇ ਰਹੀ॥ ਚੰਦੋ
 ਨਾਨਕੀ ਨੁਪਾਇ ਕੇਲ ਗੀਲ ਜਨਿ॥ ਰਿਉ ਤੁਸੀ ਏਤੀ ਜੇਹੀ
 ਤੁਰੁ ਮਤਿ ਲਗੇ ਕਰਣਾ॥ ਜੋ ਪਰਈ ਪੀ ਅਲਗੇ ਗਾਲਟਿ
 ॥ ਤੁਸੀ ਨੁਪਾ ਮੇਸਰ ਦਾ ਭਉ ਨਹੀ ਨਾ॥ ਤੁੰ ਭਿਰਉ ਨੁਨੀ ਤੇ ਸ
 ਮਛਾਵ ਦੀ॥ ਨਾ ਤੁੰ ਭਰਜਾਈ ਦੀ ਖਬਰਿ ਲੈ ਦੀ॥ ਨਾ ਭ
 ਟਵਈ ਅਸਲੇ ਨੁਸ ਮਛਾਵ ਦਾ॥ ਤੁਸੀ ਤੇ ਜੀਵਿ ਚਿ
 ਰਿਅਾ ਅਈ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਅਖੋ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਅਸੁ
 ਟਿ ਮਸੀ ਭਿਰਉ ਨੁ ਜੇ ਮੇਸ ਮਛਾਵਾ ਸੋ ਰਿਅਾ ਸਮਝਾ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ੧ ॥

ਤੈਸਾ ॥ ਅਪਣੀ ਕਮਾਈ ॥ ਵੇਚ ਕਟਾ ॥ ਭਾਵ ਸਕਰਾ ॥ ਤੁਸੀ
ਉਲਭੇ ਤਾਂ ਦੇਵੇ ॥ ਜਾਤੇਗੀ ਧੀਭੁਖੀ ਨੀਗੀ ॥ ਹਰਦੀ ਤੋ ਵੇਤਾ
ਤੁਸੀ ਉਲਭੇ ਦੇਵੇ ਬਣੇ ॥ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਭਲੇ ਖਾਦੇ ਪੀਵ
ਦੇ ਅਗਲੇ ਨੁਖ ਅਹੁਕਰੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਡੀਖੁ ਸੀ ॥ ਅਸਾਡਾ ਤੇ
ਮੁਹੁ ਸੁਆਦ ਨਹੀ ਦੇਦਾ ॥ ਜੇ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਨੁਕੁਣ ਇਸ ਮੁ
ਤੋ ਅਖੀਐ ॥ ਗਾਹੇ ਦੀ ਜਾਗਾ ਗਾਹੇ ॥ ਕਪੜੇ ਦੀ
ਜਾਗਾ ਕਪੜਾ ॥ ਅੰਨ ਦੀ ਜਾਗਾ ਅੰਨ ॥ ਅਤੇ ਮੈ
ਅਸਤੁ ਅਸਤੁ ਮੁੰਭਾ ਭੀ ਬਿਨਾ ਇਸ ਮੁੰਭਾ ਉਕਦੀ ਸ
ਦਿ ਅਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਨੁ ਅਤੇ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤ
ਨੋ ਈਵੇ ਅਨਾਹਕ ਬਿਨਾ ਹਕ ਖੁ ਅਹੁਕਰਾ ਤੇ ਅਸਾਡਾ ਕਿ
ਅਵਸੁ ॥ ਤੁਸੀ ਡੀਖੁ ਸੀ ਅਸੀ ਤੇ ਤੁਸੀ ਨੁਕੁਣ ਨਹੀ ਅ
ਖਦੇ ॥ ਹਾਲ ਸੇਹਾ ॥ ਚੰਦੋ ਗਈ ਚੁਪਕ ਗਿਹੀ ਅਖਿ
ਸਕੇ ਕੁਣ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਪੀ ਅਪਾਸਿ ਗਈ ਜਾਇ ਕਰਿ ਅਖਿ
ਉਸਾ ॥ ਬੇਟੀ ਸੁਲਖਣੀ ਤੇਗੀ ਨਿਣਾਣ ਤਾਂ ਮੈ ਨੁ ਹੋ ਸਕ
ਮਿੰਦਾ ਕਰਿ ਛਡਿ ਆਬੁਤਾ ॥ ਦੇਖਿ ਬੇਟੀ ਤੂੰ ਭੀ ਕੁਣੁ ਨਿ
ਦਿ ਚਲਿ ਆਕੁ ॥ ਸੁਲਖਣੀ ਅਖਿ ਅਸੀ ਮੈ ਕੁਣ
ਭੁਖੀ ਨਹੀ ਹਰਦੀ ਕੁਣੁ ਨੀਗੀ ਨਹੀ ਹਰਦੀ ॥ ਗਾਹੇ ਕਪੜੇ
ਖਾਵਣ ਸਭੋ ਕੁਹੈ ॥ ਬੇਟੀ ਸਭੋ ਕੁਹੈ ਗਾਤਾ ਤੂੰ ਖੜੀ
ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੁ ਕਿਉ ਬਦਨਾਵ ਕਰਦੀ ਅਸੀ ॥ ਅਸੀ ਮੈ ਕੀ ਕਰੀ

ਮੁਖਿ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ

ਅਟੀਅਟਿਕਰਿਅਖਣਲਗੀ। ਬੇਟੀਨਾਨਕੀਮੇਸੁਲ
ਖਟੀਤੇਗੀਭਗਜਾਟੀਨੁਬਪੁਤੁਸਮਝਾਇਅਪੈ। ਅਖਣ
ਲਗੀਮੈਤਾਰੁਖੀਨਾਪੀਗਤਦੀਨਗੀਨਾਪੀਗਤਦੀ। ਮੈਨੁਗਤ
ਦੇਬਪੁਤੇਗੈਨਗੇਪਰੁਮੇਗੇਨਾਲਿਸਿਧੇਮੁਪੁਬੈਲਦਾਪੀਨ
ਪੀ। ਮੈਨੁਮੁਹਿਲਾਇਦਾਪੀਨਪੀ। ਤੇਮੈਕਿਅਕਰੀ। ਤੇਨ
ਨਕੀਕਹਿਅਮਾਸੀਚੰਦੋਗਾਟੀਭਭੀਦੀਤਰੁਖਗੀਕਰਜੀ
ਪੈਜੇਕਦੀਮੈਸਦਿਭੇਜਦੀਤਤਾਅਵਦੀਨਪੀ। ਅਤੇਜੇ
ਕਦੀਜੀਦਿਚਿਅਵਦੀਪੈਸਤਾਅਵਦੀਪੈ। ਜੇਅਵ
ਦੀਪੈਤਾਰੇਪੀਅਵਦੀਪੈ। ਜੇਲੋਪੀਲਾਖੀਤਈਅਵਦੀ
ਪੈ। ਤੇਮੈਟੇਪਜੀਦਿਚਿਨਾਪੀਕਰਦੀਜੇਮੇਪਸਢੋਟੀ
ਪੈ। ਮੈਅਖਦੀਤਜੇਭੀਮੇਗੀਭਗਜਾਟੀਪੈਤਬਮੈਜੀਉ
ਜੀਉਕਰਦੀਤ। ਕਿਉਜੇਮੈਗਦੀਪਾਇਅਦੀਪੈ। ਅ
ਤੇਭਲੇਖੜੀਦੀਪੀਅਪੈ। ਭਲਾਅਪੇਸਿਅਣੀਤਵੇਗੀ
। ਅਸੀਕਿਸੇਨੁਮਿਨਤਿਨਾਪੀਲਾਵਣੀ। ਅਸੀਨੁਗੀਢਨਾ
ਪੀਅਣਿਲਗਾ। ਤੇਚੰਦੋਗਾਟੀਕਹਿਅਭਲਾਬੇਟੀਨਾਨ
ਕੀਕਮੀਕਿਸੇਗਲਦੀਨਪੀ। ਪਰੁਤੁਅਧੰਪੀਜਾਣੁਤੀ
ਮੜੀਅਦਾਵਰਤਬੁਏਸੋਭੀਲੋੜੀਐਨਾ। ਤੇਨਾਨਕੀਕ
ਹਿਅਭਲਾਮਾਸੀਤੁਭੀਸਚੀਅਤੇਓਭੀਸਚੀ। ਪਰੁ
ਭਲਾਪਰੁਮੇਸਰਭਲਾਕਰਮੀ। ਤੁਧੀਅਦਾਦਿਲਾਮਭੀ

ਰਹਾਸੀ ਰਹਾਸੀ ਰਹਾਸੀ ਰਹਾਸੀ ਰਹਾਸੀ ਰਹਾਸੀ
 ਰਹਾਸੀ ਰਹਾਸੀ ਰਹਾਸੀ ਰਹਾਸੀ ਰਹਾਸੀ ਰਹਾਸੀ
 ਦਿਖੈ ਮੇਰੇ ਹੁਣੇ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਦਿਖੈ ਮੇਰੇ ਹੁਣੇ
 ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੀ ਕਰਿ ਜਾਣ ਦੀਠੀ ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤੀ ਹੀ
 ਕਰਿ ਜਾਣੇ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸੈ ਏਹੋ ਡਰਦੇ ਅਏ ਜੋ ਅਖ
 ਏ ਦੀ ਗਲ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਾਨਕ ਠਕੀ ਕਰਦੇ ਸੁਧੀ
 ਭਲਾ ਮਾਸੀ ਜੀ ਤੂੰ ਹੁਣਿ ਜਾਹਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਭਾਵੇ ਗਾਤੀ
 ਭਾਭੀ ਨੁਬਹੁਤੁ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਵਾਵਾਗੀ ਅਸੀ ਬਹੁਤੁ ਅਖੀ
 ਮੇਰੇ ਚੰਦੋ ਗਈ ਅਪਣੇ ਪਰਿਗਈ ਇਕ ਦਿ ਨਿਨਾਨਕ
 ਜੇਹਾ ਮਨੁ ਮਿਲਣ ਅਇਆਸੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੁ ਅਇਮਿ
 ਲਿਆ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਜੀ ਅਜ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਸੀ
 ਉਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰਵਾਨ ਏਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਸੀ ਅਸੀ ਨੁ ਦਰ
 ਸਨਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਤੇਹਾ ਗਲ ਮ
 ਤੇਹਾ ਤੂੰ ਇਤਨੀ ਗਲ ਕਿਉਂ ਅਖਦੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਠੀਕ
 ਅਖਿ ਅਜੀ ਤੂੰ ਏਹੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਨੁ ਅਖਿ ਅਕਰੁ ਮੈ ਨੁਤੁ
 ਸੀਏ ਹੁਨ ਅਖਿ ਅਕਰੁ ਤੇਹਾ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਬੇਬੇ ਜੀ
 ਤੂੰ ਮੈ ਬੰਦ ਡੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਜੀ ਦਿਨਾ ਦਿ
 ਚਿਦ ਡੀ ਹੈ ਪਰਕਰਮਾ ਦਿ ਚਿਦ ਡੀ ਨਾਹੀ ਨਾ ਦਫਤਰ ਸੀ
 ਜੋ ਕਰਮਾ ਦਿ ਚਿਦ ਡੀ ਹੈ ਤੇਹਾ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਬੇਬੇ
 ਜੀ ਤੂੰ ਵਡੀ ਹੈ ਪਰੁ ਏਹੋ ਗਲ ਕਰਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬੁਝਾਈ ਹੈ
 ਤੇਹੋ ਉਤੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੈ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਅਭ

ਤੁਮੇਗੀਵਡੀਭੈਣਪੈਗੀ॥ ਅਤੇਤੇਹਮੇਗੀਪਿਛਲੇਜਨਮਭੀ
 ਸਕੁਭੈਣਭਿਰਓਅਪੇ॥ ਤੈਮੇਗੀਸੇਵਤਦਿਭੀਬਪੁਤੁਕੀ
 ਤੀਅਪੀ॥ ਤੇਹਭਰਮੇਗੀਸਿਹਤੇਪੈਗੀ॥ ਅਖਤੁਜੋਇਸਮੁ
 ਤੇਅਖੇਗੀਸੋਮੰਨਗੀ॥ ਨਾਨਕੀਅਖਿਅਭਾਈਜੀਅਸੀ
 ਬਪੁਤੁਸਹਮਿਦੇਤਦੇਅਪੇ॥ ਤੁੰਭਾਭੀਨੁਦਿਲਸਾਨੀਤਦੇ
 ਦਾ॥ ਭਲਿਅਭਿਗਵਾਦੀਅਧੀਅਗੋਦੀਪਾਇਕਗਿਲਿ
 ਅਈਦੀਅਪੈਨਿ॥ ਅਤੇਉਨ੍ਹਦਾਦਿਲਸਾਨੀਤਦੇਤਾ
 ਬਪੁਤੁਸਹਮਿਦਾਤਈਦਾਪੈ॥ ਤੁੰਸਾਧੈਤਾਪਣੇਜੀਵਿਚਿ
 ਵੀਚਾਰਿਦੇਖਾ॥ ਤੁੰਅਸਡਾਅਖਿਅਮੰਨਾ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਅਖਿਅਬੇਬੇਜੀਕਿਉਕਿਸੇਗਲੋਵਿਹਵੀਹਦੀਪੈ॥ ਭ
 ਟੀਜੀਕਿਉਹੈਸਭਕੁਟੁਤਜਹਧਰਮੇਸਹਦਾਦਿਤਾਪੈਗਾ
 ॥ ਧਰੁਪਿਕਮੁਹਦਾਦਿਲਸਾਮਭਨਾਗਲਾਬੋਵਡਾਪੈ॥ ਭਵੇ
 ਤੋਰੁਕੁਣਨਾਤਦੇ॥ ਅਤੇਮੁਹਦਾਦਿਲਸਾਤਦੇ॥ ਤੀਤੀਮਤੀਅ
 ਦੀਜਾਤਿਨੋਟੇਹਗਲਲੋਜੀਦੀਪੈ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਬੇ
 ਬੇਜੀਤੁਸੰਕਹਿਅਸੋਮੈਸਮਣਿਆ॥ ਬੇਬੇਜੀਤੁੰਇਸਗ
 ਲਦਾਮਨਤੇਸੰਤੋਖਕਹਿਤੁੰਅਖਨੀਤੈਸੋਮੈਕਰਗਾ॥ ਪੁਦਿਤੁੰ
 ਏਹਗਲਛੋਡਿਦੇਹਿ॥ ਤੁੰਕਾਈਤੋਹਗਲਕਹਿ॥ ਭਾਈਜੀ
 ਤੋਹਮੇਰੇਮਨਿਏਹਗਲਪੈਜੋਤੇਹੀਅਉਲਾਦਿਦੇਖੀ॥ ਅਪ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੈ।
 ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੈ।

॥ ਜਿਲਹਾ ਭਾਈ ਵਰਗੁ ਜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਦਊਲਤ ਖਾਦ ਮੇਰੀ ਅਧਾ ਸੁਲਤਾਨਪੁ
 ਹਦਿ ਚਿ ਮੇਰੀ ਖਾਨਕ ਮਾਦਾ ਮੀ ॥ ਵਹਿਅ ਬਤੀ ਹਦ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇਇ ਅਸੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਘਰਿ ਇਕ ਪੁਤੁ ਤੇ
 ਇ ਅਸੀ ਸ੍ਰੀਚੰਦੁ ਵਹਿਅ ਸਾਹਿਬ ਅਚਹੁ ਦਾ ॥ ਅਤੇ
 ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਧੇਟਿ ਸੀ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਗੁਰੂ ਦਿਦ ਲੇ
 ਕਾਇ ਇਦਿ ਖਾਈ ਦਿਤੀ ॥ ਤੋਰਕੀ ਜਮੇ ਦਿਚਿ ॥ ਤੰਗੁਰੂ

ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਹੀ ਇੰਦੁ ਲੇਖ ਮਿਲਾ ॥

ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਬੋਲਿ ਅਕਹਿ ਉਸ ਮੀ ਅੰਯੋ ਥੈ ਨਾ ॥ ਉਹੁ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਅੰਗ ੧ ॥
ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ ਮਨ
ਕਾਟਾਈ ਗਾਇ ਵਿਗੀ ਵਿਗੀ ਕਪ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਰੰਗ

ਜਗਦ ਕਿਉ ਤੀ ॥ ਛਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੋ ਅਰਜ ਕੀ ਤੀ ਮੀ
ਅੰਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਅਪੇਨ ਤੇ ਬਾਝੁ ਖਾਢੇ ਨਹੀ
ਚਾਰਿ ਪਹਰ ਬੈਠੇ ਗੁਜਰ ਜਾਏ ਪੈ ਨਿ ॥ ਤੰਦੁ ਇਧ ਜੀ ਅ
ਦਿਨ ਹਰ ਦਾ ਤੇ ਤਾਇ ਕਰਿ ਟੁਕ ਮੁਹਿ ਪਈ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤੰਦੁ
ਗਿਰੀ ਵਿਚ ਲੋਕ ਉਪਦੇਸ ਦਿਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਸੰਭ ਕਿਛੁ
ਤਜ ਗਿਰੀ ॥ ਤੁਵਡੀ ਦੇ ਲਾਉ ਠਾਦਿ ਅਹੀ ਦੇ ਟੀ ਵਿਚਿ ਟੰਬੀ
ਮਾਰਿ ਕੈ ਆਇ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਬੈਠ ਬੈਠਿ ਕਰਿ ਕੁਝ ਘਿਉ
ਗੁਜਰ ਚੇਦਾ ਦੇ ਮੁਹਿ ਚਾਇ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ਤੰਤੁ ਰਕ ਉਲਹਿ
ਅਹੇ ਗੁਰੂ ਮਲਾਵੇਗਾ ਨਹੀ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਟਕ ਪਕ
ਜੀ ॥ ਜੰਮਹੀ ਨੇ ਦਿ ਅਗੁਜਰੇ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਟੁਬੀ ਮਹੀ ਸੀ
ਦੇ ਟੀ ਵਿਚਿ ਗੰਮਤੋ ਇਗਾਇ ਆ ॥ ਤੰਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਅੰਤੋ
ਸਿਰਕਾਹ ਵਿਚਿ ਡੰਡ ਪਈ ॥ ਜੰਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀ ਗੰਮਤੋ ਇਅ
ਗਕੋ ਟੀ ਅਥੈ ਜੰ ਸਿਰਕਾ ਦੇ ਪੈ ਸੇਖੋ ਇੰਗਾਇ ਆ ॥ ਛਕੀ
ਗੰਨੁ ਖਵਾਇ ਦਾ ਸੀ ॥ ਏਹ ਡੰਡ ਤੋ ਇਹੀ ॥ ਤੰਤੀ ਜੇ ਦਿਨ
ਨਾਨਕ ਬਾਹਿਰਿ ਕਲਿਆ ॥ ਸੋਰਧਾਇ ਅਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀ
ਨੁਭੁਤ ਨਾਲਗਾ ॥ ਖਫਤੀ ਤੋ ਇਅ ॥ ਦਉਲਤ ਖਾਨ ਲੋ
ਦੀ ਜੇਹਾ ਮਨੁ ਪਕਤਿ ਮੰਗਾਇ ਆ ॥ ਪੈ ਸਿਉ ਕਾਜ ਬਾਬ
ਤੁਕਰਾ ॥ ਜੇਹਾ ਮਆਇ ਅਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆ ਖਿਓ ਸੁਦ

ਤੁਸੀਂ ਸਤ ਸਤਾਠ ਰੁਪਈਯ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਕਾਵਯ
 ਆਖ ਬਹਿਦ ਉਲਤ ਬੰਨ੍ਹ ਤੋਈ ਤੀਛਿ ਹਿਦ ਉਲ
 ਤ ਬੰਕਹਿ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮੰਦੀ ਖੰਨੇ ਬੈਠਾ ਆਪਣਾ
 ਹਿਸਾਬ ਕਰ ਛੁਆਵੈ ਸੈਲੈ ਹੁਆ ਅਗੇ ਮੰਦੀ ਖੰਨੇ ਕਾ
 ਕੰਮ ਚਲਾਇਆ ਤੀਛਿ ਹਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਖੰਨ
 ਜੀਏ ਯੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਨਹੀਏ ਯੇ ਸੇ ਖੁਦਾ ਇਕੇ ਤੇ ਨਿਏ ਯੇ
 ਸੇਠ ਕੀਰੀ ਕਉ ਖੁਲਾਵੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਛਰ ਕਉ ਇ
 ਆਪ ਹਿਨਾਵ ਨਿਅਬਾਹ ਹਿਰੀ ਹਰਿ ਆਮੁਲਾ
 ਸੁਹਾਜ ਲਕੈ ਅੰਗਾਰ ਤੇ ਇਗਾਇਆ ਛਿਰੀ ਤੀਸ
 ਰੇ ਮਹੀਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਘਰਿ ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਉ ਧੰਨਾ
 ਆਮੁਲਾ ਸੁਹਾਸੀ ਮੇਧੰਡਿ ਤਦ ਸੇਵਕੁ ਆਤਾ ਮੁ
 ਲਾਸੀ ਮੇਧੰਡਿ ਤਪਾਸਿ ਜਾਇ ਰੰਨਾ ਦੇਖ ਜੀਨਾ
 ਕਾ ਰਿਦੁ ਕਿਹ ਤਿਕਰਦਾ ਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ਨਿ
 ਕਲਦਾ ਤੇ ਮੇਧੰਡੁ ਤੁਖੀ ਤੇਇ ਆਤਾ ॥ ੮ ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਪੁਗੁਰੂ ਜੀ ॥
 ਸੰਮੇਧੰਡਿ ਤਕਹਿ ਆਚਲ ਦਿਖਾ ਮੁਲਾਨਾਨਕ
 ਕਿਥੈ ॥ ਮੁਲੇਕਹਿ ਆਜੀਉ ਓਓਗੇ ਗੋਵਿੰਦ ਚਿਬ
 ਪੁਤੁ ਬੈਠਾਹਦਾ ਤੇ ਮੁਲਾਸੀ ਮਾਦਵੈ ਆਏ ਗੁਰੂ

ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਘਰੇਲੂ
 ਕੰਮ ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਘਰੇਲੂ

ਆਟਈ॥ ਕਿਮੂੰਰੀ ਆਗਲਾ ਕਰਦਾ ਚਲਾ ਕਿਛੁ ਕਿਰ

ਸੰਮਾਧੀ ਡਿਤ ਤੇ ਮੁਲਾਨਾ ਕਰਨੁ ਗੋਰੀ ਦੇ ਚਿਮਲਾ ਆਗ

ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਘਰੇਲੂ
 ਕੰਮ ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਘਰੇਲੂ
 ਕੰਮ ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਘਰੇਲੂ

04501211

ਕਾਇਆ ਕੀ ਨਗਰੀ ਹੈ ਮਨੁ ਬਾਲ ਕੁਹ ਜਾਏ॥ ਕਾਮ ਕੇ
ਪਲੋਤ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਹਿ ਪੰਜੇ ਦੁਸਟ ਏ ਨਿਦੁ ਇਮਾਈ ਅ
ਖੀਏ ਨਿ॥ ਦੁਇ ਬਾਧ ਸੂਦਨ ਏ ਨਿ॥ ਸੁਟਿ ਕਹਿ ਦੇਖਿ
ਕਹਿ ਭਟਕ ਦੇ ਏ ਨਿ॥ ਫਿਰਿ ਮੁਲਾਸੁ ਰਬੋ ਲਿਅਜੈ
ਏ ਹਿ ਅਗਿਲ ਗੀਅੀ ਅਚਿ ਛਰਖਾ ਵਣ ਦੀਉ ਏ
ਬਿਜਰੂ ਏ ਇਨਠੈ॥ ਤੰਢੇ ਗ੍ਰਿਹੁ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ
ਆ॥ ਭੀਤ ਹਿ ਅਗਨਿ ਬਨਾਸ ਪਤਿ ਮਊਲੀ ਸਾਗਰ ਪਿੰ
ਡੇ ਪਾਇਆ॥ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਦੁਇ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤ ਹਿ ਐਸ
ਗਿਅਨੁ ਨ ਪਾਇਆ॥੨॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ਅੰ
ਤ ਹਿ ਅਗਨਿ ਜੈ ਏ ਸੋ ਵਿਸਨਾਏ॥ ਬਨਾਸ ਪਤਿ ਜੈ ਏ ਸੋ ਪੁ
ਤ ਪੀਅਜੈ ਰੂਪ ਨਰੁ ਜਗਾਰੁ ਕੁਜ ਮਕੁਟ ਬੁਸੰਗੁਰ ਸੀਮਾ ਪੰ
ਡਤ ਮੀਤ ਤੋ॥ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਦਾ ਚੰਦਨਾ ਏ ਸੋ ਨਾਭ ਕਵਲ ਦਿ
ਚਿਏ॥ ਉਤੁ ਚੰਦਨਾ ਤੰਜਾ ਗੈਜ ਗੁਰ ਪੁਰਾਮਿ ਲੈ॥ ਤੰ ਅਧਿ
ਅਗਾਜ ਦੈ॥ ਗਿਅਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਓਏ॥ ਤੰ ਸੀਮਾ ਪੰਡਿਤੁ
ਬੋਲਿਅਜੈ ਨਾਨਕ ਘਰੀ ਦਿ ਚਿਰਾਮ ਸਿਮਰਿਅਤੇ ਕਿ
ਰਤਿ ਕਰਾਮ ਸਭਨਾ ਦੀ ਸਾਹ ਦਿ ਚਿਏ॥ ਤੰ ਗ੍ਰਿਹੁ ਨਾਨਕ ਸਬ
ਦੁ ਬੋਲਿਅਾ॥ ਰਾਮ ਰਵੰਤਾ ਜਾਣੀ ਐ ਇਕ ਮਾਈ ਭੋਗ ਕਰੇ
ਇ॥ ਤਕੇ ਲਖ ਏ ਜਾਣੀ ਅਹਿ ਬਿਮਾਧਨ ਸੰਗੁ ਏ ਇ॥੩॥

ਧਰਮ ਮਾਭਾਤੁਸਾ ਤਾਫਿ ਰਿਮੁਲਾ ਬੋਲਿ ਆਜੀ
 ਏਹ ਮਿਹਰੀ ਤੋਇ ਆਏ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਧਿ ਆਨਹੀ ਮੈਨ
 ਦਾ ਫਿਰਿ ਸੰਮਾਧੰਡਿਤ ਬੋਲਿ ਆਨਾਨਕ ਕਿਸੇ ਦਾ
 ਅਧਿ ਅਮੀਨੀ ਦਾ ਤੋਇ ॥ ਤਾਫਿ ਰਿਗੁਨਾਨਕ ਸਬਦੁ
 ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਕਹਿ ਅਸੁਨਹਿ ਨਖਾਇ ਅਮਨਹਿ ਤਿ
 ਨਹੀ ਮੇਤੀ ਦਸਾ ॥ ਪ੍ਰਦਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਸਨ ਦਸਾ ਖਿਨ ਮ
 ਸਾ ॥੪॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਰਾਗ ॥ ਏਹ ਸਨ ਜੈ ਤੇ
 ਸੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਰੇ ਦਿ ਚਿਨਹੀ ॥ ਧਾਧਾ ਜਾਣ ਦਾਨਹੀ ਅਠੇ ਪ
 ਹਰੇ ਸੇਨਾ ਲਿਵਾਸਾਏ ॥ ਖਿਨ ਤੋਲਾ ਖਿਨ ਮਾਸਾਏ ॥ ਸੰ
 ਮਾਧੰਡਿਤ ਜੇ ਕਰਤਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੋਇ ਤੇ ਏਹ ਸਨ ਬਿਖਿ
 ਅਹਸਨ ਲੋਤੈ ॥ ਤਾਫਿ ਰਿਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਜਾਇ ਨ ਬਾਬ
 ਪਾਸਿ ਫਿਰਿ ਘਾਟੀ ਤੋਇ ਆਨ ਬਾਬ ਦਉਲਤ ਖੰਕ
 ਹਿ ਆ ਅਗੇ ਘਰ ਖੰਡਿ ਹਰਉ ਨਹੈ ਕਿਸਉ ਪਹਿ ਫਿਰਿ
 ਆਈਐ ॥ ਘਰ ਖੰਡੁ ਲੇਨੁ ਪੁਛਿ ਅਤੁ ਕਉ ਦੁਤੈ ਤੋਇ
 ਰਿਘਾਦੀ ਕਿਸਉ ਪਹਿ ॥ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈਨਾਨਕ
 ਦੇ ਦੀ ਦਸਹੁ ਤੋਤੈ ॥ ਅਗੁਨਾਨਕ ਪਹਿ ਫਿਰਿ ਘਾਟੀ ਤੋ
 ॥ ਘਰ ਖੰਡੁ ਨ ਬਾਬ ਪਾਸਿ ਕਹਿ ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨ
 ਨਕ ਮੈ ਦੀ ਕਾ ਸਮੁਹਾਏ ॥ ਅਗੁਨਾਨਕ ਪਹਿ ਫਿਰਿ ਘਾਟੀ
 ਤੈ ॥ ਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਆਏ ਘਰ ਖੰਡਿ ਸਕਉ ਅਗੇ ਲਿ

ਮ. ੧੫

ਮਾਧੋ ਰਾਜ ਸੀਸਾ ਭੁੱਖਾ ਪਾਪੀ ਨਾ ਹੋਵੇ
ਬਸੰਤ ਰਾਜ ਸੀਸਾ ਭੁੱਖਾ ਪਾਪੀ ਨਾ ਹੋਵੇ

ਦੀਤਾ ਮੁਲ ਅਰਜ ਕਾਤ ਨ ਬਾਧ ਮੰਦਾ ਮਾਧੋ ਮਾਧੋ
ਮਾਧੋ ਪਈ ਯੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜੋ ਬਾਰੀ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਨਿਸੇ ਨਾ
ਨਕ ਕੇ ਕਬੀਲੇ ਕਉ ਮਿਲੇ ਨਾ ਬਾਬਕ ਤਿਅਹੇ ਮੁਲਾ
ਨਾਨਕ ਤੇ ਕਉ ਤੇ ਜੋ ਫਕੀਰ ਕਉ ਦੇਹਿ ਤਿਓ ਫਿਰਿ ਮੁਲੇ
ਕਉ ਅਨ ਬਾਬ ਮਲ ਮਤਿ ਨਾਨਕ ਸਿਰਜੀ ਤੇ ਇਅਹੇ
ਨਾਨਕ ਬਕਤਿ ਅਜੀ ਤੁਕੁਟੇ ਨਕ ਪੈ ਨਾਨਕ ਕਉ ਮੁਲ
ਲਗਉ ਜੋ ਤੇ ਬਬਤ ਨਾਹੀ ਖਾਇਅਹੇ ਤਿਓ ਫਕੀਰ ਕਉ
ਉਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਮੁਲ ਲਗੇ ਛਾੜਾ ਪਾਵਣਾ ਨਾਨਕ
ਮਗਨ ਤੇ ਇਹ ਤਿਅਹਾ ਜੀ ਨਾਨਕ ਕੇ ਨਕ ਵਿਚਿ ਪ
ਲੀਤੇ ਮਾਧੋ ਕੇ ਦੇਵਣ ਲਗੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਬਦੁਬ
ਲਿਅਹਾ ॥ ਜੋ ਖੇਤੀ ਜਿ ਨਕੀ ਉਜੜੀ ਖਲ
ਵਾੜੇ ਨਾਹੀ ਖਾਉ ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਿਗਤਿ ਨਾਦਾ ਜੀ ਦਿਅ
ਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਦੇਚ ਨਿਨਾਉ ਫਿਰਿ ਮੁਲਾ ਕਉ
ਣ ਲਗੇ ਤੁਕਉ ਟੁੱਟੇ ਪੈ ਤੁਝੇ ਆਪਣਾ ਨਉ ਅਸੀ
ਨੁਦਸਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਅਹਾ ॥

॥ ਰਗ ਮਾਧੋ ਦਿ ਚਿ ਮੁਖ ॥

ਕੋਈ ਅਖੇ ਭੂਤ ਨ ਕੋਈ ਕਪੈ ਬਿਤਾਲਾ ਕੋਈ ਅ
ਖੇ ਅਦਮੀ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਾਹਾ ॥ ੧ ॥ ਭੁਇਅ ਦਿਵ

ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀਸਾਹਿਬ
ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀਸਾਹਿਬ ਸਿਰੀਸਾਹਿਬ

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ਤਉਦੇਵਾਨਾਜਾਣੀਐਜੇਏਕਾਕਾਹਕਮਾਇ॥ਇਕ
ਤਮਾਹਿਬਬਾਹੀਦੁਜੀਅਵਹੁਮਿਅਨਪਕਾਇ
॥੩॥ਤਉਦੇਵਾਨਾਜਾਣੀਐਜਮਾਹਿਬਪਰੇਪਿਅੰਗੁ

ਮਾਤਾ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਖਤ ਨਾਨਕੀ ਪੁਰ ਮਾਤਾ ਮੰਦਰ ਤੇ
 ਈ ਅਉਲੀਆ ਮਿਲਿ ਆਏ। ਉਤੁਖ ਬਹ ਦਾਹੈ। ਨ
 ਬਾਬਰ ਹਿ ਅਜੈਗਮ ਕਉ ਬੁਲਾਓ। ਜੈਗਮ ਬੁਲਾਇ
 ਆ। ਜੈਗਮ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕੀ ਤੇ ਸਾ। ਜੈਗਮ ਕਿ ਆ
 ਕਰੀ ਐ। ਹਮ ਤੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੈਸੇ ਖਾਣੇ ਨਹੀ। ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਅਪੈ ਜੋ ਫਕੀਰ ਕਉ ਬੁਲਾਵੈ। ਅਹੁ ਉਸ ਕਾ ਸੁਸਰ
 ਉਸ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਘਾ ਦੁਹੁ ਆਏ। ਹਮ ਜਾਇ ਆਨਾ
 ਕ ਬਖਤੀ ਪੁ ਆਏ। ਅਹੁ ਮੁਲਾਨੈ ਕ ਹਿ ਅਪੈ ਜੋ ਉਖ
 ਬਹ ਦਾਹੈ। ਕਹੁ ਜੋ ਤੁ ਕੇ ਪੈਸੇ ਸੁਕਰੀ ਐ। ਜੈਗਮ ਨਾਨਕ
 ਪਾਸੇ ਬਹੁਤੁ ਡਰਦਾ ਆ। ਜੈਗਮ ਚੁਪਕ ਹਿਰ ਹਿ ਆ
 ਗਾ ਬਾਬ ਫਿਰਿ ਹਿ ਆ ਅਹੈ ਜੈਗਮ ਤੁ ਜ ਬਾਬ ਕਿ
 ਉਨਹੀ ਦੇ ਤੈ। ਜੈਗਮ ਕ ਹਿ ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮ ਤਿਨ
 ਬਾਬ ਭਰਿ ਦੁਸਮਣ ਤੇ ਪੈਨ। ਮੇਰਿ ਅਜ ਬਾਬ ਦੇ ਉ
 ਗਾ ਬਾਬ ਕ ਹਿ ਅਜੈਗਮ ਹਕ ਕ ਬੀਲੇ ਕਾ ਭੀ ਪੈ। ਜੈਗ
 ਮ ਕ ਹਿ ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮ ਤਿਨ ਨ ਕ ਭੀ ਹਾਜਰ ਪੈ।
 ਕਹੀ ਦੁ ਗਿਗਾਇ ਆਨਹੀ। ਨ ਬਾਬ ਕ ਹਿ ਆਨ ਨ ਕ
 ਉਬੁਲਾਵੈ। ਨਾਨਕ ਕ ਉ ਆਦਮੀ ਬੋਲਾ ਵਣੇ ਗਇ ਅ
 ਗਾਨ ਕ ਵੈ ਨਹੀ। ਆਦਮੀ ਫਿਰਿ ਆਏ। ਆਇਨ
 ਬਾਬ ਪਾਸਿ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕੇ ਦੁਹੁ ਆਵਤਾ ਨਹੀ। ਨ

ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸਾਖੀ ਦਫ਼ਤਰ
 ਖੰਨ ਬਾਬਾ ਸਿਆਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸਲਾਮਤ ਕੀ
 ਤੇ ਸੁਨ ਬਾਬਤ ਮਕਾਧਾ ਨਾ ਬਾਬਕ ਹਿਅ ਅਰੇ ਨਾ
 ਕਾਵਤਾ ਵਿਉਨਥਾ ਤੇ ਠਿਗਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਸੁਣਿਨ ਬਾਬਤ ਬਤੇਰਾ ਚਕਰ ਬਤ ਬਤੇਰਾ ਸਿਆ
 ਵਤਾਥਾ ਅਬਤੇਰਾ ਚਕਰਾਹੀ ਅਬਖੁਦਾਇ ਕੇ ਚਾ
 ਕਰੁ ਏਹਾ ਤਬ ਨ ਬਾਬਕ ਹਿਅ ਜੀਤੁ ਮਥੇ ਮੇਰੁ ਏਹੋ
 ਤੇ ਮਥੇ ਸਾਖੀ ਚਲਿਕ ਹਿਨਿ ਵਜਰੇ ਮੇਰੇ ਰੋਜੇ
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਚਲੇ ਜੀ ਨਾਲੇ ਨ ਬਾਬ ਨਾਲੇ
 ਕਾਜੀ ਨਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਲੇ ਹੋਲੇ ਕਰਿ ਤੇ ਕੁਗਣੀ
 ਏਹਾ ਜਾਇਜੁ ਮੇਰੇ ਸੀਤਾ ਵਿਚਿ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਜਿਤਨੇ
 ਲੋਕ ਮਸੀਤਾ ਵਿਚਿ ਆਹੇ ਤਿਤਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਗਮ
 ਭਾਖਣ ਲਗੇ ਜੇ ਨਾਨਕ ਏਸ ਪਲੇ ਵਿਚਿ ਅਜੁ ਅ
 ਇਆ ਏਹਾ ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ ਮਹਾਜਨ ਹਿੰਦੂ ਜਨ ਮਸ
 ਹੇ ਸਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚਿ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਡੰਡ ਪੈਇਗ
 ਏਹਾ ਜੇਹਾ ਮਖਾ ਦਲਗੀ ਹੋਇ ਕੇ ਜਾਇਯ ਹਿਵਨਿ
 ਆ ਨਾਨਕੀ ਦੇਖੇ ਤੇ ਵਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਮੇਰਾ ਖਵਦ ਬ
 ਤੁਤ ਦਲਗੀ ਹੋਇ ਨਾਨਕੀ ਉਠਿ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਈ ਅਖ

ਕੀਰਤੀ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਮਨ ਮੋਹਿ ਨ ਚਲੈ ॥
 ਗੀਤ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਮੋਹਿ ਨ ਚਲੈ ॥ ਮਨ ਮੋਹਿ ਨ ਚਲੈ ॥
 ਕਾ। ਤੇਰੇ ਭਿਰ ਉਨਾਨਕ ਕਿਅ ਕੀਤਾ ॥ ਨ ਬਾਬ ਨ ਲਿ
 ਜੁ ਮੇ ਮਸੀਤ ਨਿਮਾਜ ਕਰਨਿ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਸ
 ਹੇ ਸਤਗੁਰੂ ਚਿ ਹਿੰਦੁ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਵਿਚਿ ਡੰਡ ਪ
 ਈ ॥ ਜੇ ਅਜੁਨਾਨਕ ਤੁਹ ਕਰੋਇ ਆਮੇ ਕਿਅ
 ਨਦ ਲਗੀ ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ਅਗੋਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ
 ਤੁਮੀ ਉਠਿ ਕਹਿ ਹੋ ਸੋਈ ਜੇਵੀ ॥ ਤੁਮੀ ਨਾਨਕ ਦੀਵ
 ਲੋ ਪੈਖ ਕੋਈ ਨ ਕਹੀ ॥ ਅਚਿਤ ਹੋਇ ਨਾਨਕ ਜੇ ਹੋ ਸੋ
 ਡਾਢੇ ਦਰਿ ਮਾਇਤੀ ॥ ਨਾਨਕ ਵਲਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
 ਬੁਗੀ ਨ ਜਹਿ ਦੇਖਿ ਸਕਦਾ ॥ ਉਠੋ ਤੁਮੀ ਅਨੰਦ
 ਨਾ ਲਿਹ ਸੋਈ ਜੇਵੀ ॥ ਇਤਨੀ ਅਗਲੀ ਕਰ ਦੇ ਆ
 ਤੇ ਜੋ ਸੋਘਇ ਆ ਅਤੇ ਨਿਧਾ ਬਾਮਣ ਜੇ ਗਮਨੈ ਜੀ
 ਤੁਮੁਲਾਇ ਛਡਿ ਆਸੀ ॥ ਨਿਧਾ ਬਾਮਣ ਛਿਰਿ ਅ
 ਇਆ ਆਇ ਜੇ ਗਮਨੁ ਵਧਾਈ ਦੇਤੀ ॥ ਓਸ ਤੇ ਨਾਨ
 ਕੀ ਤੇ ਜੇ ਗਮਪੁ ਛਿਅ ਨਿਧੇਨੁ ਆਖੁ ਮਿਸਰ ਕਿਉ
 ਕਹਿਉਇ ਨਿਬਜੀ ॥ ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਤਾ ਅੰਦ
 ਰਿ ਨਾਯਗ ਮੇਤੁ ਕਰ ਦੇ ਮੁਹਿ ਸੁਇ ਆਜੇ ਨ ਬਾਬ ਨਿ
 ਵਾਜ ਕੀਤੀ ॥ ਨਾਨਕ ਖੜਾ ਹਰਿ ਆ ॥ ਨ ਬਾਬ ਨਿਮਾ
 ਜ ਕਹਿ ਮੁਕਤੀ ਨ ਬਾਬ ਨਾਨਕੁ ਕਰ ਦੇ ਲਗਾ ॥ ਓਹ
 ਨਾਨਕ ਤੁਜੇ ਨਿਵਾਜ ਕਰੇਨੇ ਆਇ ਆਖਾ ॥ ਤੇ ਨਿ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਤੁ ਤੈ ਕੀ ਧਾਰ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦੇ ਨੇਗਇ
 ਏਸਾ ਜੀ ਨਿਮਾ ਜਕਰਨ ਹੋ ਏਸ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਤੁ ਤੈ ਕੀ ਧਾਰ ਘੋੜੇ ਖਰੀਦੇ ਨੇਗਇ
 ਏਸਾ ਜੀ ਨਿਮਾ ਜਕਰਨ ਹੋ ਏਸ

ਅਥਾ ਮੇ ਨਿਮਾ ਜਕਿ ਸਮੇ ਕਰੀ ਤੈ ਦਫ਼ਤਰ ਤਖ਼ਤ
 ਹਿ ਅਥੇ ਨਾਨਕ ਇਤਨਾ ਫੁਲ ਬੋਲਤ ਹੈ ਮੇ ਤਈ ਤੇ
 ਖਰੀਦੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁ ਇਥੀ ਨ ਤੇਰੀ ਦੇਹਈ

ਤੇਗਗਾਨ ਨ ਕ ਦੀ ਦ ਿ ਕ ਦੀ ਗ ਹੀ ਦੇ ਪਾ ਾ ਕ
 ॥ ਜੈ ਗ ਮ ਬ ਹੁ ਤੁ ਖੁ ਸੀ ਰੋਇ ਆ ॥ ਅਹੁ ਲ ਗ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਨੁ ਪੁ ਛਣਾ ॥ ਭਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰੋ ਕਿਉ ਕ ਹਿ
 ਮ ਚੁਕੁ ਹੁ ਰੋਇ ਆ ॥ ਅਸੀ ਤੈ ਬਹੁ ਤੁ ਉਲ ਕੀਤਾ
 ॥ ਤੁਸੀ ਅਪਈ ਕਰੋ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿ ਆ ਜੀ
 ਜਾ ਜੀ ਕਿਛੁ ਰੋਈ ਸੋ ਰੋਇ ਦਰ ਤੀ ॥ ਤੈ ਠਿ ਹਿ ਜੈ
 ਗ ਮ ਕ ਹਿ ਆ ਭਈ ਜੀ ਜੈ ਕੋਈ ਅਸੀ ਨੁ ਪੁ ਛਣਾ
 ਅਸੀ ਕਿ ਅ ਕ ਹੀ ਏ ॥ ਲੋ ਕ ਦੀ ਅਠਾਈ ਖ ਬ ਹਿ
 ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੁਸੀ ਤੇ ਮੁਹ ਤੇ ਮੁਣੀ ਐ ਸੋ
 ਖਹੀ ਖ ਬ ਹਿ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿ ਆ ਜੀ ਜੀ ਦ ਉ
 ਲਤੁ ਖੀ ਨਿਵਾ ਜ ਲਗਾ ਕ ਹਿ ਅਤੇ ਕਾ ਜੀ ਲਗਾ ਕ
 ਹਿ ਅਸੀ ਖ ਤੇ ਗੇ ॥ ਜਾਨ ਬਾ ਬ ਨਿ ਮਾ ਜ ਕ ਹਿ ਮੁ
 ਕਾ ਤੈ ਅਸੀ ਨੁ ਲਗਾ ਖ ਣਾ ॥ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਤੈ ਨਿਵਾ ਜ
 ਕ ਹੇ ਅਇ ਅ ਕੇ ਖ ਤੈ ਤੇ ਅਇ ਆ ਥਾ ॥ ਤੈ
 ਤੈ ਨਿਵਾ ਜ ਕੀ ਏੀ ਨ ਹੀ ॥ ਅਸੀ ਕ ਹਿ ਆ ਜੈ ਮਾ ਬ
 ਠੋ ਕੇ ਜੀ ਮੀ ਸੋ ਦਿ ਲਉ ਤੇ ਅਸ ਮਾਨਾ ॥ ਘੋ ਤੇ ਕੇ ਖ
 ਹ ਖ ਹੀ ਦ ਕ ਹਿ ਦ ਉਲ ਤ ਖਾਨ ਪ ਠ ਣਾ ॥ ਨ ਬਾ ਬ
 ਕ ਹਿ ਆ ਮੈ ਤੋ ਸ ਮ ਣਿ ਆ ਨ ਹੀ ਤੈ ਕਿ ਅ ਕ ਹਿ ਆ
 ॥ ਨਿ ਹਿ ਅਸੀ ਕ ਹਿ ਆ ਤੁ ਤੈ ਘੋ ਤੇ ਖ ਹੀ ਦ ਕ ਹਿ

ਤਨਾਝੁ ਭੁਬਲਤਾ ॥ ਤਾ ਧਾਨਕਾ ॥ ਅਕਾਜੀ ॥
 ਦੁਸਚਾ ॥ ਜਿਸਦਾ ਖਤਿ ਮਸਿਜਦੇ ਮੇਗ
 ਏਥੇਉਸਦਾ ਖਤਿ ਮਹਾਦਿਲੁ ਘੋਜਿਓ ਕੰਧੀ
 ਕੇਕੋਗਾਇਆ ॥ ਫਿਰਿ ਜੀਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਮਤੋ
 ਘੋਜਿਓ ਕੰਧੀ ਗਏ ਥੇ ਮਤੋ ਕਹੀ ਨ ਥੇ ਗਏ ਨਾ
 ਮਹੇਸਾ ਬਿਕਰਤਾ ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਅਸੰਕਾ ਜੀਨੁ ਅ
 ਖਿਆ ॥ ਕਾਜੀਤੁ ਮੇਮਸੀਤਗਾਇਆ ਅੰਫੁਣ
 ਖਟਿ ਅਖਾੜਾ ॥ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਮੀਤੇਹੁ ਅ
 ਹੁਕਮ ਕੇਸਾਖਾ ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਨ ਬਾਬਕਹਿ ਆਨਾਨਕ
 ਘਰਿ ਅਕਹਿ ਆ ॥ ਅਸੰਕਾ ਹਿਅ ਕੇ ਖੰਨ ਜੀਕ
 ਜੀਦੀ ਘੋਜੀ ਸੁਈ ਪੈਦੇ ਦੇਹਾ ਜਨਿ ਅਹੈ ਸੁਦੇ ਕੇ ਦਿ
 ਚਿਖਾ ਕੇ ਕਾਜੀ ਜਿਮੀਤੇ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇਹੁ
 ਅਹਕਾਜੀ ਦਾ ਦੇਹੇ ਦਿਚਿ ਜਾਇਗਹਿ ਆਹੈ ॥
 ਮਤੋ ਏਦਿ ਚਿਘੇ ਇਮਹਦਾ ਤੇ ॥ ਹਮੇ ਏਤਕ
 ਹਿਅਹੈ ਖੰਨੀ ॥ ਤਾ ਦਊਲਤ ਖੰਨ ਹਸਿਕਹਿ ਕਹ
 ਏਲਗਾ ਕਿਕਜੀ ਨਾਨਕ ਕਿਅਕਹਤਾ ਹੈ ਸਚੁ
 ਕਹੀਓ ॥ ਤਾ ਕਾਜੀ ਕਹੇ ਨੇਲਗਾ ਖੰਨ ਜੀਐ ਸੀਹੀ
 ਬਾਤਹੈ ॥ ਤਾ ਨ ਬਾਬਕਹਿ ਆਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਤੋ ਕੀ
 ਮਲਫਕੀਹੁ ਆ ॥ ਅਬਏ ਸਮੇਤ ਹਫਕੀ

ਤੇਰ ਸਮੁਹਾ ਛੋਰ ਘਾਦਾਤੁ ਅਥਾ ਜਿਹ ਕਰ
 ਬੀਲੇ ਕਾਟੇ ਅਰੁ ਤੇ ਕਹਿ ਅਥਾ ਜੋ ਛਕੀਰਾ ਕਉ
 ਦੇਤੁ। ਕਹੁ ਅਬਧੈ ਸੇ ਕਿਸ ਕ ਸਕਉ ਦੇਹਿ। ਤਾਂ
 ਅਸੀਨ ਬਾਬਨ ਕਹਿ ਅਮੈ ਤੋਤੁ ਸੁਕੈ ਕਹਿ ਚੁਕਿ
 ਅਉਤ ਅਗੇ ਤੋਤੁ ਜਾਣਾ ਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਅਸੁਣਿ ਨ
 ਨਕ ਅਧੈਧੈ ਸੇ ਤੇਰ ਬੀਲੇ ਕਉ ਦੇਤੈ ਨਿ। ਅਰੁ
 ਅਧੈ ਛਕੀਰਾ ਕਉਤੁ ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਕਹਿ ਦੇਹ। ਤਾਂ ਅ
 ਸੀ ਕਹਿ ਅਸੀ ਕੁਟੁ ਨਾਹੀ ਜਾਣ ਦੇਤੁ ਜਾਣਾ ਏ
 ਤਗਲ ਅਸੀ ਕਹਿ ਆਹਾ ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਅਗੇ ਤੁਸਾ
 ਡੇ ਜੀ ਭਾਵੈ ਭਲੀ ਲਗੈ ਭਾਵੈ ਬੁਲੀ ਲਗੈ। ਤਾਂ ਜੇਹਾ
 ਮਕਹਿ ਅਜੀਤੁ ਸਾਥੈ ਤਈ ਸੁਪੁਗੀ ਤਈ। ਫਿਰਿ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਅਜੇ ਨਾਹੀ ਪਤੀ ਜਦਾ। ਤਾਂ ਜੇਹਾ
 ਮਕਹਿ ਅਬਹੁ ਜੀਤੁ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣੈ ਤੇਨੁ ਭੀ ਏਸ
 ਦਾ ਕੁਣ ਅਸਹੁ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਭਰਮ ਵਿਚਿ ਅਪੈ ॥
 ਧੰਨ ਪਰਮੇਸਰਹੈ ਅਤੇ ਧੰਨਿ ਨਾਨਕ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਭੀ
 ਧੰਨਿ ਤੇਜੈ ਏਸ ਦੀ ਭੈਣੈ। ਅਤੇ ਬੰਨੇ ਜੇਹੈ ਅਸੀ
 ਭੀ ਧੰਨਿ ਆਹਾ ਜੇ ਤੇਰ ਨਾਲਿ ਮੀਗੈ। ਫਿਰਿ ਮੁ
 ਲਾ ਆਪਣੀ ਧੀਨੁ ਛੋਰ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਚੰਦੈ ਗਈ
 ਭੀ ਆਈ। ਅਤੇ ਧੰਨੀ ਦਸਤੰ ਕੁਛੁ ਨ ਆਹਾ ਅ
 ਲ

ਤਸੀਹੀਆਂ ਭਾਗੀਆਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਭਾਗ
ਤਸੀਹੀਆਂ ਭਾਗੀਆਂ ਆਪਸ ਵਿਚ ਭਾਗ

ਗੁਨਾਨਕ ਨਿਕਲਿਖਤਾਉਇਆਚਦੇ ਅਤੇ ਮੁਲਾਫ

ਸਾਖੀਗੁਰਤਦੀਤਈ॥

ਡੇਨਾਹੀਅੰਤਸਲਾਹਤਈ॥ ਤੰਨਾਨਕੀਕਹਿ
ਆਭਲਾਸਿਗੀਚਦਮੇਰੇਧਾਸਿਹੇਅਤੇਭਾਭੀ
ਨੁਅਤੇਲਖਸੀਦਮਨੁਤੁਸੀਹੀਲੈਜਗਾਚਦੇ

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ मातृपितृभिर्युक्ता ॥

ਸੁਖਤੋਈ ਪਾਰਛਡੇਟੇਹੈਨਕੋਈ ਪਾਰਿਛਖ

ਮੰਦ ਬਜਨ ਨਕਤ ੫ ਪੰਟ ਬਠਗਾ ਮੰਦ ਬਜਨ ਮੰ
 ਇਅਨ ਨਕੀਖ ਮਹੁਖ ਬਹਿਲੀ ਤੀਲਗ ਪੁਛਣ
 ਗਗਨ ਦੀਜੀ ਏਹੁ ਕਿਅ ਤੋਇਆ ਮਹੁਤ ਕਾਲੁ ਮੇ
 ਨੁਖ ਬਹਿਨੁ ਭੇਜਿ ਆ ਆਹਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾ
 ਈ ਮਹਦਾਨ ਏਹੁ ਬਹਿਜੇ ਦੇਖਨੈ ਪੈ। ਅਤੇ ਤੋਹੁ
 ਖਬਹਿ ਲੈਨੈ ਤੇ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋ ਲੈਜਾਈ। ਜੋ
 ਕੋਈ ਜਬਾਬ ਦੇਵੀਗਾ ਸੋ ਲੈਜਾਵੇ। ਮਹਦਾਨ ਅ
 ਇਨਾਨ ਕਨੁ ਮਿਲਿਆ। ਅਧਿਓ ਸਨਾਨ ਕਜੀਯ
 ਤਰਿ ਆਕੀ ਤੇਸਾ। ਚੰਗੇ ਭਲਿ ਆਛਾ ਤਿਕੇ ਅੰਗ
 ਛਾਮਿ ਰਿਬੀਧਿ ਓਸਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਇ
 ਮਹਦਾਨਾ। ਅਸੀ ਤੇਨੁ ਤਹਦ ਗੁਣ ਦਿਤਾ ਸੀ ਸੋ
 ਅਜ ਦੇਦਿਨ ਨਾ। ਅਸੀ ਤੁਹਨੁ ਓਡੀ ਕਦੇ ਸੋ। ਮਹ
 ਦਾਨੇ ਅਧਿ ਆਕਹੁ ਜੀ ਮੇਨੁ ਆਖਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅਧਿ ਆਚਲੁ ਅਸ ਡੇਨਾ ਲਿਆ। ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿ
 ਆਕਿਧ ਰਿਜੀ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਿਧ ਰਿ
 ਕਰਤਾ ਲੈਜਾਏ। ਅਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਨੁ ਤਮਹੁ ਤੇ ਕ
 ਲੁਖ ਬਹਿਨੁ ਭੇਜਿ ਆ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ
 ਓਡੀ ਕਵਾਨ ਦੇਖਦੇ ਤੋਸਨਿ। ਤੁਸੀ ਆਖਦੇ ਤੋਅ
 ਸ ਡੇਨਾ ਲਿਚਲਾ। ਮੇਕਿ ਆਕਹਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ
 ਆਸਇ ਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀ ਨਾ ਲਿਖੁ ਖਨੈ ਗਤ ਈ। ਅ

ਮੇਰਿ ਬੋਲਾਵਾ ਪੁਇ ਮੇਨੁ ਮੇਸਹ ਉਤੇ ਕੋਈ ਨਹ
 ਹਿਨਾਹੀ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ
 ਦਨਿ ਆਤਮਾ ਵਜਾਵਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇ
 ਤੇ ਆਤਮਾ ਕੀ ਨਾਹੀ ਵਜਾਇ ਆ। ਤੇ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ ਸੰਜੇ ਤੇ ਨਾਤਮਾ ਦਾ ਗੁਣ ਦਿਤਾ ਸੀ
 ਮੇਰਿ ਬੋਲਾਵਾ ਤਿਓ ਸਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
 ਮੇਰੇ ਵੇਚਿ ਨਾਹੀ ਖਾਧਾ। ਜਿਥੇ ਗ੍ਰੰਥਿ ਆਉ ਤਿਥੇ
 ਉਪਾਇ ਆਉ ਗਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਵਜਾਇ
 ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਸਿ ਰਬਾਬ ਨਾਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਤੁਕ ਮੁਖੰ
 ਨਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਸਹਾਇ ਚਿ ਆਇ ਆ। ਆ
 ਇਕ ਹਿਲ ਗਾ ਕੋਈ ਛਾਢੀ ਟੋਲਣਾ ਦੇਖੇ ਤੇ ਹਿਕ
 ਤੁਮ ਦਾ ਹਿਕ ਸੁਪਠਾਣ ਅਗੇ ਬੈਠਾ ਗਾਵਦਾ ਹੈ। ਅ
 ਤੇ ਮੇਰੇ ਲਾਹ ਬਾਬਹ ਬਿਵਰਜਾਵਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਓਸ ਨੁਦੁ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ਸਾ। ਤਿਚ ਗੁਪ
 ਠਾਣ ਉਠਿ ਖੜਾ ਤੇ ਆ। ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸ ਨੁ ਅ
 ਖਿ ਆਚਲੁ ਭਾਈ ਮਿਰਾਸੀ ਹਿਕ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇ
 ਦਾ ਤੇ ਨੁ ਮਦਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਿਰਾਸੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਉਠਿ
 ਖੜਾ ਤੇ ਆ। ਗਾਹਿ ਵਿਚਿ ਲਗਾ ਪੁਛਣਾ।
 ਆਖੁ ਭਾਈ ਤੁਕ ਉਦੁ ਤੇ ਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ

ਦੀ

ਤਨਹਾਇਓਏਭਟੀਦੀਤਲਵੰਡੀਐ॥ ਮਹਦਾਨਾ
ਨਾਲਿਲੇਕਹਿਓਸੁਨਗੁਨਾਨਕਪਾਸਿਅਇਥੈ
ਠਾ॥ ਓਸੁਨਾਥਿਓਸੁਭਾਈਰਬਾਬਵਜਾਉ॥
ਗੁਨਾਨਕਸਮਾਧਿਲਗੀਤੋਈਅਹੀ॥ ਜੀਓਸੁਨੁ
ਮੇਟੇਤਰਵਜਾਈ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਅਖੀਧੋਲੀਅ
॥ ਆਖਿਓਸੁਵੈਮਹਦਾਨਾਤੁੰਦਜਾਇ॥ ਮਹਦਾ
ਨਾਵਜਾਇਨਾਤਾਜਾਣਦਾ॥ ਮਹਦਾਨਾਲਗਾਵਜਾ
ਵਣਾ॥ ਮਹਦਾਨੇਇਜੇਹੀਤਰਵਜਾਈਜੇਜੰਗਲ
ਦੇਮਿਰਗਥਿਸੁਧਤੋਇਕੇਛਹਿਪਏ॥ ਗੁਨਾਨਕ
ਬਹੁਤੁਗੀਣਾਇਆ॥ ਅਤੇਮਹਦਾਨਾਅਪਣੇਜੀ
ਵਿਚਿਬਹੁਤੁਗੀਤੋਇਆ॥ ਜਾਣੇਜੇਮੈਤੰਦ
ਜਾਇਨਾਤਾਜਾਣਦਾ॥ ਮੈਨੁਅਜਗੈਬੀਛਤੁਤੋਈ॥
ਅਤੇਓਚਾਛੀਐਗਨਤੋਇਗਾਇਆ॥ ਮੈਵਡੇਵਡੇਛ
ਛੀਡਿਠੇਐ॥ ਪਰੁਏਹਗੁਣਕਿਮੇਵਿਚਿਨਾਹੀਡਿ
ਠਾ॥ ਛਿਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਕਿਓਮਹਦਾਨਾ॥ ਮਹ
ਦਾਨੇਓਠਿਕਹਿਸਲਾਮਕੀਤਾ॥ ਜੀਮੈਤੈਨੁਖਦਾਇਅ
ਲੀਜਾਣਦਾ॥ ਜੇਤੁਫੁਰਮਾਵੇਸੋਈਹਉਕਰਾ॥ ਤੰ
ਗੁਨਾਨਕਅਖਿਅਮਹਦਾਨਾਕੋਈਰਬਾਬੁਲੇ॥ ਮ

ਅੰਧੇ ਮਾਯਾ ਜੀਵ ਬੇਜੀ ਅਖ ਦੀ ਹੋ ਜਾਹੁ ਕਾਕ
 ਅਸਉ॥ ਅਖੇਤਾ ਸਉ ਲੈ ਦੇਵਾ॥ ਪਰੁ ਮੈਨੁ ਅਪ
 ਣਾ ਮੁਹੁ ਦਿਖਾਇ ਜਾਵੈ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨਕ ਅਖਿਅ
 ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਹਦਾਨਾ॥ ਅਸੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਅਖਿ
 ਆਠੇਰਿ ਆਨਹੀ ਜਾਦਾ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਸਾਡੀ ਪਿਛਲੇ
 ਜਨਮ ਭੀ ਭੈਣ ਅਹੀ॥ ਅਤੇ ਤਦ ਭੀ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵ
 ਬਹੁਤੁ ਕੀਤੀ ਅਹੀ॥ ਸਾ॥ ਚਲੁ ਭਾਈ॥ ਠਿਗਿਗੁਨਾ
 ਨਕ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਛਾਢੀ ਦੇਵੈ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ
 ਆਏ॥ ਅਗੋਂ ਨਾਨਕੀ ਪੀੜਾ ਦਿਛਾਇ ਦਿਤਾ॥ ਅਤੇ
 ਮਹਦਾਨੇਨੁ ਪੀੜੀ ਪਾਇ ਦਿਤੀ॥ ਦੇਵੈ ਬੈਠੇ ਬੈਠਿ
 ਕੇ ਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕ ਅਖਿਅ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੁਛੁ ਅਖੀ
 ਐ॥ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਜੋਤੁ ਸੀ ਮੁੜ ਅਖੈ
 ਮੈਨੁ ਸੋ ਕਬੁਲੈ॥ ਪਰੁ ਹਿਕੁ ਅਸਾਡਾ ਅਖਿ ਅਤੁ
 ਸੀ ਮੰਨੈ॥ ਅਗੋਂ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਤੁਸੀ ਅਖੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਫ
 ਰਮਾਇ ਸਕਹੋ॥ ਸਨਿ ਸੰਗ ਕਰੋ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ
 ਪਾਸਿ ਹੀ ਹੋ॥ ਗੁਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅ
 ਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਹੋ॥ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀ ਯਾਦਿ
 ਕਰਹੁ ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਹੋ ਜਹਾ॥ ਠਿਗਿਨਾਨਕੀ ਅਖਿ

ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਾਛੁ ਅਜਾ ਕੋ ਰੂਪੁ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਤਿਅ ਪ੍ਰਛੁ ਬੇਬੇ ਪਾਸੈ ਜੇ ਮੁਲਦਾ ਅਖੈ ਤੇ ਜੇ
 ਤਲੈ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਤੇਰੀ
 ਖੁਸੀ ਅਵੈ ਤੇ ਤਲੈ ॥ ਮੁਲਦਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਹਿ ॥ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਭਲਾਜੀ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਉਠਿ ਖੜਾ
 ਏ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਸੀ
 ਜੇ ਦਿਕ ਰਿਜਾਇ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨੁਭੀ ਸਚਿ
 ਲਿਅਉ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਗਇ ਅਬਲੇ ਨੁਸਦਣਾ ॥ ਜਾ
 ਏ ਮਰਦਾਨੇ ਬਾਲੇ ਨੁ ਅਖਿ ਅਜਾ ॥ ਜਿਜਮਾਨ ਤੇ ਨੁਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਬੇਬੇ ਸਦਦੀ ॥ ਬਾਲੇ ਕ
 ਤਿਅ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅ
 ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਸੀ ਕੀਤੀ ਪੈਸਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਅਤੇ ਤੇਨੁ
 ਅਤੇ ਮੈਨੁ ਤੇਨੁ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਸਚਿ ਅਪੈਸਾ ॥ ਬਾਲੇ
 ਅਖਿ ਅਸੁਇ ਮਰਦਾਨਾ ਮੈਚ ਲਿਅਸੀ ਘਰਾਨੁ
 ਪਰੁ ਭਲਾ ਚਲੁ ਮਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
 ਰਿਜਾ ਤੇ ਦੇਵ ਨਿ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਲੈ ਅਇ
 ਆ ॥ ਅਗੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਅਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਬ
 ਲਾ ਅਉ ਦਾਹੀ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹਤੁ ਚਿਤਿ ਅਵੈ ॥ ਘਰਸ

ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਤੇ ਕਿ
 ਉਹ ਜਤੋ ਏਹੋ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਡਾ ਕਿ
 ਆਬਿਤੁ ਏਹੋ ਜੋ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਉਪਰਿ ਰਿਜਤੋ ਵੀਏ ॥
 ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਪਾਸੈ ਕੁਟੁਮਗੀ ਮੰਗਿ ਆਲੋੜ ਦੇ ਅਪੇ
 ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੰਗੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਮੰ
 ਗੇ ਸੇ ਕਰਤਾਰੁ ਪਾਸੈ ਦਿਵਾਈਐ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ
 ਮੇਇ ਤੋ ਮੰਗਦਾ ਤੋ ਜੋ ਕਰਤਾਰੁ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥ ਤੇਹੀ
 ਚਾਲੀ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਜੀ ਉਭਰ ਮੇਨਾ ਤੀ ॥ ਸੇ ਸਾਹ ਕੋ ਟੀਕੁ
 ਤੁ ਆਖਦਾ ਤੈ ਅਤੇ ਕੋ ਟੀਕੁ ਤੁ ਆਖਦਾ ਤੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂਨ
 ਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਨੁਕਰਤਾਰ ਅਡੋਲੁ ਰਖ
 ਗਾ ॥ ਸੇ ਸਾਹ ਪਇ ਆਖੁ ਮਾਗੇ ॥ ਸੇ ਸਾਹ ਸਗਦੀ ਨਾਈ
 ਤੈ ॥ ਬਾਲਾ ਦਿਵਾ ਲੇ ਕਹਿ ਘਗੁਨ ਤੋਇ ਆ ॥ ਨਾਨਕੀ
 ਕਾਲੁ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸਨੇਹੇ ਦਿਤੇ ॥ ਬਾਲਾ
 ਲੇਗਾਇ ਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਗੁਰੂਨਾਨਕ ਰਬਾ ਬਨੁ ਭੇਜਿ
 ਆ ॥ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਤ ਨੇ ਮਿਲੇ
 ਤਛਾ ਖੁਸੀ ਕਹਿ ਕੈਲਿ ਆਵੈ ॥ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ
 ਮੇਤੇ ਖੁਸੀ ਤੋਵੈ ॥ ਜੋ ਕੁਟੁਮੁਲੁ ਲਗੇ ਸੋ ਆਇਲਏ
 ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਉਠਿਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੋਇ ਆ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾਟੇ ਲਣੁ ਮਿ

ਗੁਰੂ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਾਧਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ
ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ

ਹਦਾਨਾ ਛਿਰਿ ਥਕਾ ॥ ਛਿਰਿ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾ
ਸਿਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪਾਇਆ ॥ ਕਿ
ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤੈ ਨੁਸਰਤ ਕੁਟੁਮ
ਲੁ ਮਧੈ ॥ ਛਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸੈ
ਗੁਆਖਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤਿ ਸੰਗ ਅਖਣ
ਦੀ ਗਲ ਨਾਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਰੰਗ ਵਿਚਿ ਆਇਆ
॥ ਅਵੈ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸੰਗ ਅਖਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕੰ ਬਿਅ
ਕੰ ਬਿਕਰਿਅ ਅਧਿਓ ਸਾਜੀ ਸੈ ਸਰ ਅਖਦਾਏ ॥ ਅ
ਇਅਹੀ ਕਹਾਹਿ ਦੁਆ ॥ ਅਹਿ ਗਲ ਓਦੀ ਅਹੈ
ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਤੁਮ ਕੋ ਟੀਰ ਬਾਬਾ ਦਰਦਾ ਦੇ ਦਾਨੀ
॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਧਿਅਕੋ ਟੀਰ ਸਿਆਉਇ ਅਲਿ
ਅਵੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅਮਰਦਾਨਾ ਸੈ ਸਾਹਣੀ
ਵੈ ਖਮਰਦਾ ਆਇਆ ॥ ਸੈ ਸਾਹ ਸਭ ਭਸਪਾਇ
ਕੈ ਅਤੇ ਤੇ ਵਲਿਹੀ ਅਵੈ ਗਾ ॥ ਤੁੰ ਕੋ ਟੀਰ ਬਾਬਾ ਦੋ ਲਿ
ਲਿਅਉ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤੈ ਟੀਰਿ ਮਿਰਸੀ ਸੈ
ਨੁ ਅਦਰਦੇ ਦਾਨੀ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ
ਸੇਰਾ ਅਧਿਅਮੰਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤ ਕੁਟੁਮ
ਧੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅਮਰਦਾਨਾ ਜੰਗਲ ਦੇ ਅੰਗ
ਗ੍ਰਿਵ ਜਟਾ ਦਾਏ ਟੀ ॥ ਦੁਹੰਨ ਦੀ ਅਵੈ ਵਿਚਿ ਗਿਰੀ

ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਨ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਨ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਫੇਰੁ ਭੀ ਸਚੀ ਦਾ ਪੈ। ਤੁਝੋਂ ਬੇਜਾਇ ਜੇ ਨੂੰ ਸੀ।
ਅਤਾ ਅਸਾਡਾ ਨਉ ਲਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਜੀ।
ਗਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੁਟੁ ਮੁਲੁ ਭੀ ਪਲੈ ਚੈ।
ਦੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਾਇ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਮੁ-
ਲੁ ਲੈ ਜੀ ਦਾਤੀ ਸੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਸੈ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਰਦਾ-
ਨਾ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਆਇਆ। ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਕਿਉ।
ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤਉ ਆਦਰ ਬਾਬਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅ-
ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿਤਨਾ ਸਹੁ ਸੀ ਮੈ ਸਭੋਂ ਟੋਲਿ ਬਰਾਮੇ ਨਹਿ ਬਿ-
ਨ ਆਇਆ। ਹੁਇ ਦੁਹਿ ਭੇਜ ਦਾ ਪੈ। ਮੁਲ ਦੇਵਾ ਸਤੇ-
ਤਉ ਪਾਸਿ ਆਇਆ। ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਭਾਈ।
ਜੋ ਕੁਟੁ ਅਖੇ ਸੇ ਦੇਵਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਤ-
ਗੁਪਟੀ ਯੇ ਦੇਵਾ। ਨਾਨਕੀ ਸਤਗੁਪਟੀ ਯੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕਢੇ।
ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਹ ਬਿਦਿਤੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ
ਲੈ ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਾਇ ਮਰਦਾਨਾ ਟ-
ਬਿਜਾਇ। ਅਤੇ ਟਬਿ ਆਉ। ਮਰਦਾਨਾ ਤਿਹੁ ਦਿਨ
ਦਿ ਚਿਗਾਇਆ। ਜਾਇ ਕਹਿ ਲਗਾ ਟੋਲ ਲਇ। ਇਥੇ
ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਬਾਬੀ ਕੇ ਬੇਰੁ ਦਾ ਪੈ। ਕੋਈ ਦਸੇ
ਨਹੀ ਦੁਇ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ ਢੁਢ ਦਾਹਿ ਆ। ਮਰਦਾ-
ਨਾ ਅਰਿਧਾਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਇਥੇ ਤੇ

ਨੇਨੁਆਇਮਿਲਿਆਆਇਕਹਿਲਗਾਪੁਛਣਕ
 ਉਦੁਭਈਤੁੰ॥ਕਿਸਨੋਟੋਲਦੈ॥ਮਹਦਾਨੇਅਖਿ
 ਅਜੀਇਥੇਇਕਹਬਾਬੀਏ॥ਫਿਰਦਾਅਤੇਨਲੇਫੇ
 ਰੁਥੀਆਖਦੈਨਿ॥ਫਿਰਦੇਅਖਿਅਤੇਹਨਉਰਿ
 ਅਏ॥ਤੁੰਦਾਕਉਦੁਏਤੁੰਭੇਜਿਆਕਿਸਿਏ॥ਅਤੇ
 ਤੇਹਵਤਨਕਉਦੁਏ॥ਤੰਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅਜੀਮੇਹ
 ਵਤਨਗਇਭੋਏਦੀਤਲਵਡੀਏਨਉਮਹਦਾਨਏ॥
 ਭੇਜਿਆਨਕਵੇਦੀਫਕੀਹੁਪੁਕਮੁਹਬਾਬੀਲੈਣਅ
 ਮੈ॥ਫਿਰਦੇਅਖਿਅਫਿਰਦਾਫੇਹੁਉਦੇਨ॥ਅਤੇ
 ਤੁਹਨਾਨਕਵੇਦੀਮਹੀਥੇਪਲਿਆਏ॥ਅਤੇਹ
 ਬਾਬੁਮੇਥੇਏ॥ਅਤੇਨਾਨਕਵੇਦੀਮੇਹਚਿਰੋਕਣਾ
 ਅਸਨਉਏ॥ਮਹਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀਹਬਾਬੁਮੇ
 ਨੁਦੇਵੋ॥ਫਿਰਦੇਅਖਿਅਸੁਇਮਹਦਾਨਲੇਹ
 ਬਾਬੁ॥ਫਿਰਦਾਨਜਾਣੀਮੇਹਬਾਬੁਕਿਥੇਲੈਆ
 ਇਆ॥ਜਾਮਹਦਾਨਦੇਖੇਤੰਕਿਆਦੇਖੇਹਬਾ
 ਬਕੁਦਰਤੀਏ॥ਮਹਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀਮੁਲੁਕ
 ਟੁ॥ਫਿਰਦੇਅਖਿਅਮਹਦਾਨਤੇਹਪਾਸਿਇ
 ਸਹਬਾਬਦਾਮੁਲੁਨਹੀ॥ਅਤੇਇਸਦਾਮੁਲੁਅ
 ਮੈਲੈਣਾਭੀਨਹੀ॥ਮਹਦਾਨੇਨੁਏਹਨਗੀਲਗੀ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਮਾਨੁ ਸਿਤਿ ਨਾਹਿ ਹੁਕਮੁ ਕਰਮਾਨੁ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਮਾਨੁ ਸਿਤਿ ਨਾਹਿ ਹੁਕਮੁ ਕਰਮਾਨੁ ॥

ਦੁਸਰੁ ਮਨੁ ਹੋਇ ॥ ਕਤੁ ਭਗਤੁ ਕਤੁ ਭਗਤੁ ॥ ਨਰ

ਬਾਬੇ ਨੁ ਠਿਕੀ ਦਾ ਮਾਲੁ ॥

ਕਹੈ ॥ ਅਸੀ ਤੇ ਵਡੇ ਭਗਤੁ ॥ ਜਿ ਬੇਤਉ ਅਸੀ
ਨੁ ਭੇਜਿ ਆਤਿ ਬੇਤਉ ਮੇਜਾ ॥ ਇਛੁ ਫਿਰਹਿ ਅਦਮੇ ਕੋ
ਸੇ ॥ ਸੇ ਦਿਨ ਮੇ ਚਲਣ ਤੇ ਭੋਇ ਆਤਾ ॥ ਤਾਏ ਹੁ

ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ
ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀ
ਪੁਰਾਨਾ ਪੁਰਾਨਾ ਪੁਰਾਨਾ ਪੁਰਾਨਾ

॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰੰਦੇ ਨੁਪਾਢਿ ਅਕੁਰਾਈ ਤੁਕਉ ਟੁਰੈ
ਗਾਫਿਰੰਦੇ ਰਬਾਬੀ ਕਹਿਅ ਕਿਉ ਜੀ ਤੈ ਨੁਉਰੁ ਦਿਨਵਿ
ਸਹਿਗਇਆ ਪਹਾਨਾ ਬਤੇਲੀ ਦੇ ਪਹਿਇ ਕਠੇ ਤੇ
ਅਹੈ ਦਵੈ ਅਸੀ ਭਿਉ ਅਹੈ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਅਸਾਡੀ
ਭੈਣ ਅਹੀ ਅਸੀ ਦਵੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪ ਦੇ ਅਹੈ ਅ
ਤੇ ਭੈਣ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਅਹੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਦਿਨ ਤ
ਉਆਖਿਅ ਦੇ ਖੁਰਾਈ ਅਸਾਡੀ ਚਘ ਰਿਜਨ ਮਅ
ਇਆ ਅਸੀ ਨੁਪਤੀ ਬੂਹ ਮਣ ਅਦਰੁਨ ਹੀ ਦੇ ਦੇ
ਅਤੇ ਭੁੱਤਿ ਅਸਾਡੀ ਪੁਰੀ ਤੇਈ ਅਹੀ ਤੇ ਮੇਤੁਰੁ ਨੁਅ
ਖਿਅ ਭਾਈ ਤੁਸਚੁ ਅਖਦਾਹੈ ਏਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਿ
ਅਕੀਤਾਹੈ ਅਤੇ ਭੈਣ ਅਸਾਡੀ ਆਖਿਅ ਭਾਈ ਫਿ
ਕਰੁਨਾ ਕਹਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਢਿਅ ਫਿਰੰਦੇ ਨੁਆਖਿ
ਭਾਈ ਤਦਿ ਤੇਗਾ ਕਿਅਨ ਉਸੀ ਅਤੇ ਮੇਗਨਾ ਉਕਿ
ਅਸੀ ਫੇਰਿ ਫਿਰੰਦੇ ਆਖਿਅ ਅਜੀ ਭੈਣ ਦਾਨ ਉਸੀ
ਸੁੰਦਗੀ ਅਤੇ ਤੇਗਨ ਉਸੀ ਸੁੰਦਗੀ ਅਤੇ ਮੇਗਨ ਉਸੀ
ਪ੍ਰੇਮਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰੰਦੇ ਨੁਲੈ ਗਲਿਲਾਇਆ
ਆਖਿਉਸੁ ਅਖੁਰਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਏਹੁ ਰਬਾਬ

ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
ਤੁਝੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ ਕੀ
ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
ਦਾਏ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਮੇਥੇਨੁ
ਤੰਗੁਸਤੋ ਪੁਛਦਾਏ। ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਸੇਵਾਸ
ਤਾਦ ਸੀਐ। ਫਿਰੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰ
ਦਾ ਮੇਨੁ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਦਾਏ। ਮੇਏ ਸਵਾਸਤੋ ਪੁਛਦ
ਏ। ਮੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਏਹ ਆਹੀ। ਤੰ ਮਰ
ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇ ਸਭਾ ਪੁਛਿ ਮੁਕਾਏ। ਅਗੇ ਪੁ
ਛਦੀ ਹੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਫਿਰੰਦੇ ਨੁਗੁਗੁਨਾ
ਨਕ ਪੁਛਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਤੰਗੁਬਾਬ ਦੀ ਖਬਰਿ ਦੇ
ਹਿ। ਗਬਾਬ ਤੇਨੁ ਕਿਥੋਂ ਬਿਅਇ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰ
ਦਾ ਬੋਲਿ ਆਦੇ ਖੁਜੀ ਜਦ ਮੇ ਗਬਾਬ ਵਜਾਇ ਦਾ
ਸੀ ਤੰ ਜਿ ਤੇਨੇ ਉਤ ਮਜਨਮ ਆਹੇ ਸਭੇ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਤੇ
ਦੁਖ ਦੇ ਆਹੇ। ਅਤੇ ਅਸੀਨੁ ਪਿਤਾ ਆਖੇ ਤੁਸੀ ਸਹ
ਗਵਿਚਿ ਅਸੀਨੁ ਗਹਨ ਦੇ ਦੇਤੋ ਕਿਨਹੀ। ਤਿਸ ਸਹਰਦ
ਨਾਉ ਸਿਵਨ ਪੁਰ ਆਹਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਨਿਕਲਿ ਕਹਿ ਤਿਤੁ
ਕੋ ਤੰ ਤੇ ਅਸੀ ਉਜਾਜਿ ਵਿਚਿ ਡਰਦੇ ਤੰ ਏ ਭਗਤਿ ਕ
ਹਦੇ ਆਹੇ। ਅਤੇ ਗਬਾਬ ਓਥੇ ਹੀ ਰਖਿ ਆਵਦੇ। ਤੁ
ਭਗਤਿ ਕਹਦਾ ਆਹੇ ਅਤੇ ਮੇ ਵਜਾਵਦਾ ਆਹਾ। ਤੰਗੁ
ਗੁਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਤਦ ਇਕ ਠੇਹਰੇ

॥ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਜਾਹਰ ਕਰਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ॥ ਏਹੁ ਰਬਾਬ
 ਤੁਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਆਤਾ ॥ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਹੁਚਾਇ ਦੇਵ
 ਣਾ ਆਤਾ ॥ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਲਓ ॥ ਫਿਰੰਦਾ
 ਰਬਾਬ ਦੇ ਕਰਿ ਦਿਦਾ ॥ ਤੇ ਇਆ ਮਰਦਾਨਾ ਆਖਣ
 ਲਗਾ ॥ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਅਗੋਂ ਤੇਰੀ ਦਿਦਾ ਕਰਿ ਆਵਾ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਾ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕੋ
 ਤ ਅਧ ਤੇਰੀ ਨਾਲਿ ਗਇਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਦੇਖਦਿ
 ਆਹੀ ਛਲ ॥ ਤੇ ਇਗਇਆ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਮੈ ਤਾ ਅੰ
 ਨਾ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਮੈ ਨੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਨ ਦਰਿ ਆਵਦਾ ॥
 ਏਹੁ ਕਿ ਅਤੇ ਇਆ ॥ ਤੇਰੀ ਨਾਲਿ ਗਇਆ ॥ ਤੇਰੀ
 ਨਾਲਿ ਗਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਿਕਰਿ ਪੁਛਣ ਲਗਾ ॥ ਆਖੁ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ॥ ਕਿਥੋਂ ਤੇਰੀ ਦਿਦਾ ਕਰਿ ਆਇਓ ॥ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀਓ ॥ ਤੇ ਮੈ ਥੋ ਛਲ ॥ ਤੇ ਇਗਇਆ ॥
 ਮੈ ਨ ਦਿਸਿ ਆਵਣ ॥ ਹਰਿ ਗਇਆ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਿ ਆਓ ॥ ਤੇ ਇਨ ਗਲਾ ਬੋਧ
 ਕ ਫਿਰੰਦੇ ॥ ਨਿ ॥ ਅਸੀਂ ਹੀ ਨੁਕਰਤਾ ॥ ਜਾਹਰ ਕਰਣ
 ਸੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾ ॥ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਲੈ ਰਬਾਬ ਹਥਿ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਹਥਿ ਲੀਤਾ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ

ਇਲੇਵਾਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮੁਕੀਤ ਮਰਦਾਨਾ
ਆਪੇ ਹੀ ਬਣਿ ਜਾਇ ਗਾਣ ਬਿਰਤੋ ਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ
ਦੁਕ ਮੁਸੰਨਿ ਆ ਆਪੇ ਹੀ ਬਣ ਬਣਿ ਗਇਆ।
ਲਗਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਹ ਬਜਾਵਣ। ਤਾਹ ਦਿਚ ਰੂਟੇ ਹਾ ਅਵ
ਜ ਨਿਕਲੇ। ਤੂੰ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੂੰ ਹੀ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ
ਬੰਦਾ ਤੇਗਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਗਈ।
ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਬੇ ਕਿ ਆਏ ਤੇ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ
ਗਦੁ ਇਹ ਤੀਤੇ ਦੁਇ ਦਿਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਹੀ।
ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾ ਬੁਵਜਾਇ ਏ ਛਡਿ ਦਿਤਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਨਕਤੋ ਇਹ ਗਇਆ ਨਿਰੰਕਾਰ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਲ ਗੀਰ
ਖਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਜੀ ਉਭਟ ਕਿ ਆ। ਅਤੇ ਛਡਿ
ਭੀ ਸਕੇ ਨਹੀ। ਏ ਤੇਜੀ ਵਿਚਿ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ। ਕਦੀ
ਜਗੇ ਤੇ ਮੇ ਵਿਦਾਲੇਵਾ। ਤੀ ਸਿਰਾ ਦਿਨ ਤੁਆ। ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਲ ਕਲਾਤੀ। ਆਪੁ ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਕਿ
ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਆਖ ਬਹਿਤਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
ਆਜੀ ਤੇ ਹੀਰੁ ਖ ਅਹੁਦ ਖ ਕਰਤਾਰ ਦੁਰਿ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਅਸਾਡੀ ਤੇ ਨਹੀ ਦੁਰਿ ਹੋਈ। ਤੂੰ ਤੇ ਓਹੋ ਤੇ ਇ
ਉ। ਅਤੇ ਅਦਮੀ ਅਸੀ ਤੇ ਹਤੇ ਅਸਾਡੀ ਸੰਗੁ ਕਿ
ਬੋਲੇ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅ

ਹਦ ਨਕਾਰਿ ਅਜੀਯੋ ਕਤੀ ਮੇਨੁ ਅਪੁਜ ਹਕਗ ਅ
 ਤੇ ਹਿ ਕੇਤੀ ਮੇਗਟਿ ਲਾਜ ਕਹਿ ਗਤੀ ਮੇਤੇ ਰੇ ਪਾਸਿ ਹ
 ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਇ ਮਹਦਾਨ ਅਹਿਦੇ
 ਗਲਾ ਕਰਤ ਹ ਪਾਸਿ ਹੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਅਸਤੇ ਪਾਸਿ ਸਹ
 ਜਿ ਹੈ ਜੇ ਹੀ ਬੈਠੇ ਤੇ ਹੀ ਕਟ ਟੀਅ ਅਗੇ ਤੇ ਹੀ ਖੁਸੀ
 ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀ ਤੇ ਜਾਹਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿ
 ਅਜੀ ਹਉ ਜਾਦਾ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਏ ਹਰਬਾ
 ਬਬੇ ਬੇਜੀ ਨੁਸਉ ਪਿਜਾਹਿ ਮਹਦਾਨਾ ਹਬਾ ਬਲੇ
 ਕਹਿ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਅਇਆ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਮਨਿ
 ਪ੍ਰੋਧ ਪਇਆ ਨਾਨਕੀ ਲਗੀ ਮਹਦਾਨੇ ਨੁਪ ਛਟਾ
 ਕਿਉ ਭਾਈ ਮਹਦਾਨਾ ਏ ਹਰਬਾ ਬ ਕਿਤੇ ਨੇ ਨੇ ਤੇ ਇਅ
 ਗ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨੇ ਅਇਉ ਅਤੇ ਮੇਹ ਭਾਈ ਜੀ
 ਕਿ ਬੇਢ ਡਿਓ ਮਹਦਾਨਾ ਅਖਣ ਲਗਾ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਓਤੁ ਤੀ ਸਾਧਕ ਕੀ ਹਓ ਸਤੀ ਟੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾ ਟੀ ਨਹੀ
 ਅਤੇ ਅਸੀ ਬੰਦੇ ਅਸਾਂ ਤਾ ਟੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਗੀ ਤੇ
 ਟੀ ਹੈ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸ ਹੁਦਿ ਦਾ ਲੈ ਅਏ ਅ
 ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਸਾਨੁ ਦਿਦਾ ਕੀ ਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿ
 ਅਏ ਹਰਬਾ ਬਬੇ ਬੇਜੀ ਨੁਸਉ ਪਿਜਾਹਿ ਬੇਬੇ ਨਾਨ
 ਕੀ ਦਾ ਬੈਗੁ ਛੁਟਿ ਗਇਆ ਕਿ ਬੈਠੇ ਬੈਸੀ ਐਨ

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜੇਕਰ ਮਨੁ ਮਨੁ ॥ ਮਨੁ ਮਨੁ ॥ ਮਨੁ ਮਨੁ ॥
ਮਨੁ ਮਨੁ ॥ ਮਨੁ ਮਨੁ ॥ ਮਨੁ ਮਨੁ ॥ ਮਨੁ ਮਨੁ ॥

ਗਇਅਸੀਧਿਅਪੇਇਗਈ॥ ਤੰਭਈਅਜੈਰਮ
ਅਇਆਜੈਰਮਦੇਖਿਕੈਰੈਰਨਤੋਇਗਇਆ॥
ਲਗਾਪੁਛਣਕਿਉਨੀਤੁਲਸਾਅਜਬਹੁਜੀਇਤ
ਨਹੁਦਨਕਿਉਕਰਦੀਐ॥ ਅਜਕਿਅਐ॥ ਤੁਲਸਾ
ਕਹਿਅਠਕੁਰਜੀਮਰਦਾਨਾਭਾਈਜੀਨੁਛਡਿਚਲਿ
ਅਐ॥ ਇਸਵਾਸਤੇਬੈਰਾਗਕਰਦੀਐ॥ ਜੈਰਮਕ
ਹਿਅਕਿਉਬਹੁਜੀ॥ ਅਸੀਤੁਸਡੇਹੁਕਮੁਖੀਬਾਹੁ
ਹਿਨਾਹੀ॥ ਜਿਸਵਜਾਜਿਸਸੁਹਤਿਨਾਨਕਜੀਤੁਸਾ
ਡੇਪਾਸਿਰਹੇ॥ ਅਤੇਤੁਸਡਾਮਨਸੰਤੋਖਵਿਚਿਅ
ਵੇ॥ ਸੋਈਸੁਹਤਿਦਸੈਅਸੀਸੋਈਕਰੀਐ॥ ਨਾਨਕੀ
ਬੋਲੀਜੀਮੈਸੰਤੋਖਵਿਚਿਅਹੀਭਲਾਮਰਦਾਨਾ
ਲਿਐਗਾ॥ ਮਰਦਾਨਾਭਾਈਜੀਨੁਛਡਿਚਲਿਆ॥
ਜੈਰਮਬੋਲਿਆਬਹੁਜੀਏਹਕਿਅਹੋਇਆਜੈਤੁਸੀ
ਭਟਕੇਤੁਸੀਤਾਅਸੀਨੁਓਪਦੇਸਦੇਦੇਥੇ॥ ਅਤੇਹੁਇਅ
ਪੇਹੀਭਟਕਣਲਗੇ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਮਰਦਾਨੇਤੋਜੀਨਾਹੀਰ
ਹਿਆ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਆਪਣੇਪੈਰਾਤੇਹੀਐ॥ ਤੁਸੀਜੀਤੇ
ਖਤਰਾਕੋਈਨਾਕਹੋ॥ ਅਤੇਜਿਉਮਰਦਾਨਾਨਾਨਕਜੀਨਾ
ਲਿਹਰਦਾਹੈਤਿਉਹੀਰਖੋ॥ ਅਸੀਤਾਬਹੁਤੁਰਜੀਆਹੇ
ਨਾਨਕੀਬਹੁਬੋਲੀਜੀਤੁਸੀਮਰਦਾਨੇਨੁਕਹੋ॥ ਜੈਰਮ

ਭਈ ਘਾਜੀ ਮੇਕਿ ਅਕਰਾ ਉਸਤਾਈ ਸਮਾਧਿ ਲਗ
ਦੀਉਤਾ ਖੁਲਦੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਹਰਵ ਸਦੀ ਦਿ
ਚਿਉਦੇਤਾ ਖਤਰਾ ਨਹੀਂ ਦੇ। ਓਯਾ ਨਿਦਿ ਚਿ ਖਤਰਾ ਹਰ
ਹੈ। ਜੈਗਮਕ ਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਜੇਤੂੰ ਰੋਟੀ ਕਪੜੇ ਦੇ ਵਸ
ਤੇ ਕਰਦੇ ਦੇ। ਤੇ ਰੋਟੀ ਕਪੜਾ ਇਥੋਂ ਮਊ ਜੁਦ ਲੈ।
ਅਤੇ ਭਲਾ ਕੋਈ ਦਿ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾ ਲਿਗੁ ਜਰੀ ਨਕ ਹਿ
ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਹਗਲ ਨਜਹਿ ਅਵਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਨਾਨਕ
ਲਿਖਹੁ ਚਿ ਕਉਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਲਾ ਜਿ ਚਹੁ ਕਿਛੁ
ਅਪਧਾਸੈ ਉਇ ਅਵੇ ਤਿ ਚਹੁ ਕਿਛੁ ਕੀਚੈ। ਨਾਨਕੀ
ਅਤੇ ਜੈਗਮਦੁਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਆਖਿ ਅਜੇਤਾ ਇਸ ਸ
ਹਰਦਿ ਚਿਹੀ। ਤੇ ਏਥੇ ਦੁਇ ਵਖਤਰ ਸੋਈ ਖਾਇ ਜਾ
ਵੀ। ਅਤੇ ਭਈ ਜੇ ਦੁਹਰ ਭੇਜਾ ਵੀ ਤੇ ਰੋਕ ਖਰਚੀ ਲੈ ਜਾਵੀ।
ਇਤਗਲਿ ਮਰਦਾਨਾ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਅਭਲਾ ਭਈ ਘਾਜੀ ਜੇਤੁ ਸੀ ਅਖੋਗੇ ਸੋ ਕਰੀਗਾ। ਅ
ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਗਤੀ ਗਖਿ ਆ
ਅਤੇ ਪਰਸਾਦੁ ਖਵਾਇਆ। ਭਲਾ ਕਉਣ ਇਅਤਾ ਮਰ
ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਭਈ ਘਾਜੀ ਹਉ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਜੈਗਮਕ ਹਿ
ਅਮਰਦਾਨਾ ਸੋਈ ਜੇ ਦਿਜਾਇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖਰਚ ਲੈ
ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਭਲਾ ਜੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ

ਤੇ ਆਖਉ ਸੁਬਧੁ ਜਾ ਮਹਦਾਨੁ ਨੁਕੁਣ ਖਰਚੀ ਦਵਾਨਾ
 ਨਕੀਕਿ ਹਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀਕਉ ਸੌਦੇ ਵਾ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿ ਆ
 ਬਧੁ ਜੀਤੁ ਸਡੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਆਵਦੀ ਹੈ ਸੌਦੇ ਵਾ ਮੇਬ
 ਹੁਤੁਰਾ ਜੀਤਾ ਨਾਨਕੀ ਵੀ ਹੁਪਈ ਯੇ ਮਹਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥਿ
 ਦਿਤੇ ॥ ਅਤੇ ਆਖਿਓ ਸੁਭਾਈ ਜੀਨੁ ਆਖਣ ਜੋ ਮੈਨੁ ਦ
 ਹਸਨ ਦੇਵਣਾ ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਜੋ ਨਾਗਲਿ ਪਾਇਕਹਿ ਅਤੇ ਵੀ
 ਹੁਪਈ ਯੇ ਲੈਕਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ॥ ਆ
 ਇਕਹਿ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆਸਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਵੈ ਸ
 ਹਦਾਨਾ ਬਾਬਫੇ ਹਿ ਕਿਉਲਿ ਆਇਓ ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ
 ਅਜੀਬੇ ਬੇਨਾਨਕੀ ਬਹੁਤੁ ਬੈਗੁ ਕੀਤਾ ॥ ਭਈ ਯਾ ਜੈਰਾ
 ਮ ਆਇਆ ਉਨਿ ਮੇਗਾ ਦਿਲਾ ਸਾਕੀਤਾ ॥ ਮੈਨੁ ਆਖਣ
 ਲਗੇ ਜੋ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਹੁਜਾਹਿ ਨਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਪਾਸਿ ਹੁ ॥ ਮੈਕਹਿ ਅਭਲਾ ਜੀ ॥ ਮੇਰੇ ਗਲਿ ਜੈਰਾਮ
 ਆਪਣਾ ਜੋ ਨਾ ਪਾਇਆ ॥ ਅਤੇ ਵੀ ਹੁਪਈ ਯੇ ਖਰ
 ਚੀ ਦਿਤੇ ॥ ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗੇ ਜਿ ਚਰਸਹਰ ਵਿਚਿ ਹੈ
 ਵੈਦੁਇਵ ਖਤੁ ਪਹਸਦੁ ਜੇ ਵਿਜਾਵੈ ॥ ਅਤੇ ਦੁਹਿ ਜਵੈ
 ਤਾ ਖਰਚੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖੀ ॥ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਆ
 ਮੈਨੁ ਆਪਣਾ ਦਰਸਨ ਦੇਉ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਵੈ
 ਮਹਦਾਨਾ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤੋਸਾ ॥ ਅੰਤੁ ਮੁਹਿ ਇਗਾਇਉ

ਨਾਮੁ ਤੇਨਾ ਅਪ੍ਰਮਾਣਿ ਏਕਾਗ੍ਰਿਹਿਤਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਅਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਪਈ ਯੇਠੇ ਰਿਦੇ ਅਉ। ਅ
ਤੇ ਜੋਤ ਤੈਨੁ ਮੁਖਾਹ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਰਿ ਕਰਤ ਹਉ
ਪਰਿਗਧੀਏ। ਬੰਦੇ ਦੀ ਅਸ ਦਿਚਿ ਅਉਗਣ ਵਡੈ।
ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਅਸ ਦਿਚਿ ਸਤੋ ਖਤੈ। ਜਾਹਿ
ਠੇ ਰਿਦੇ ਅਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਤੁ ਚਲੁ ਠੇ ਰਿਦੇ
ਇ। ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀਨੁ ਦਰਸਨ ਭੀ ਦੇਹ। ਇਤਨ ਤੇ ਹੋ ਦਰ
ਸਨੁ ਤੁਤ ਫਟੀ। ਤੁਇਤਨ ਚਿਤ ਕਠੋਰ ਨਾਕਗੁ। ਗੁ
ਰੂਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਭਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਅਖਿ ਅਠੋਰ
ਨਾਭੀ ਨਹੀ। ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਕੰਮੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂਨਾਨ
ਕਨੁ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਲੈ ਆਇਆ। ਤੁਲਸਾ ਜੋ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਆਵਦਾ ਡਿਠਾ ਦਉ ਨਿਕਰਿਉ ਪਰਿਚ ਜੀ। ਅ
ਖਣ ਲਗੀ ਬਹੁ ਜੀਤੁ ਮਾਗਾ ਈਜੀ ਆਇਆ।
ਬਹੁ ਜੀ ਅਖਿ ਅਤੁਲ ਸਾਹੁ ਠੀ। ਤੁਲਸਾ ਕਹਿ
ਆ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਜਾਲੈ ਜੋ ਮੈਤੁ ਸੀ ਅਗੇ ਡੁਠ
ਬੋਲੈ। ਤਿਚਰਨੁ ਆਇਉ ਪਰਿਚ ਛੇਦੈ। ਨਾਨਕੀ
ਪੈਰੀ ਤੇ ਡਿਗਣ ਲਗੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਮਥਾ
ਦੁਹਾਥਾ ਤੇ ਲੀਤਾ। ਆਖਣ ਲਗਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈਏ ਮੈ
ਦਾਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਨਹੀ ਆਵਦਾ। ਜੋਤੁ ਪੈਰੀ ਨਦਉ

ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਾਡੀ ਪਤਨੀ ਸੀ।
 ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਲਾ ਜੁਗ ਭੀ ਹੋ ਏ ਅਧੀ। ਜੇ ਹੋ ਅਸੀ ਤੇ ਹੀ
 ਤੂੰ ਅਸੀ ਨੁਵਡਾ ਅਉਗੁਣ ਤੋ ਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਉਤੇ
 ਡਿਗਦੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਏਵੇ ਜਾਣ ਜੋ ਮੈ ਸਚੁ ਆਖਦਾ ਹਾਂ। ਨਾਨਕੀ
 ਕੀ ਆਖਿ ਅਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ। ਜਿਉ ਤੁਸੀ ਹੀ ਪੌਵੇ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਮਿਲੇ॥

ਗੇ ਮੇ ਤਿਵੇ ਕਰਾ ਗੀ। ਪਰ ਤੁਸੀ ਮੈ ਨੁਵਡਾ ਸਨਾ ਦਿਤਾ

ਜੀਏ ਸਤਨਾਹੇ ਮੰਗੋ ਅਸੀ ਅਪੇ ਹੀ ਦਿਤੇ ਅਹੰ ਤੀ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਨੁਕਰਤ ਰਧਾ
 ਸਿਸਉ ਪਿਛੇ ਡਉ ਤੁੰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਗਤ ਦੀ ਹੈ ਅ
 ਰੁਵਡੀ ਹੈ। ਵਡਿ ਆਦਾ ਆਖਿ ਆਪਰਮੇਸਰ ਸੁਣਦਾ
 ਹੈ। ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਤੋ ਵੇਗੋ ਜੋ
 ਭਿਰਉ ਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੇਤੁ ਸੰਨੁ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਹਿ ਜਾ
 ਣਦੀ ਹੈ। ਤੁੰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਮੁੱਠੇ ਅਖ
 ਣਦੀ ਨਹੀ। ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਤੁਸੀ ਲੇਹੁ। ਅਰੁ ਇਕ
 ਅਸਾਡਾ ਵਚਨ ਮੰਨਹੁ ਤੀ ਅਸੀ ਆਖੀਐ। ਨਾਨਕੀ ਅ
 ਖਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਨਿਸੰਗ ਆਖਹੁ। ਮੁਲਾਤ ਜਾ ਕੋ
 ਈ ਨਹੀ ਰਖਹੁ। ਤੀ ਫਿਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆਬੇ ਬੇ
 ਜੀ ਜੇ ਕਦੀ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਵੇ ਅਸੀ ਹੋਵੀ
 ਏ ਨਹੀ ਵੀ ਏ। ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਖਲੀ ਨਹੀ ਛਡਣਾ।
 ਤੁੰ ਭੀ ਵੇਦੀ ਆਦੀ ਅਸੁ ਹੈ। ਅਸਾਡਾ ਏ ਸਨਾਲਿ ਵ
 ਚਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਤੈ ਨੈ ਅਗੇ ਹੀ ਆਪਣੀ
 ਗੋਦ ਪਾਇ ਲੀਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਨੁ ਤੁੰ ਖੁਸੀ ਕਹਿ
 ਅਸੀ ਏ ਥੇ ਭਲੇ ਨਹੀ। ਹਮ ਦੇਣ ਮਦੇ ਹੀ ਭਲੇ ਅਸੀ
 ਤੀ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੇ ਤੁੰ ਏ ਥੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਤੀ
 ਭੀ ਮੇਨੁ ਵਡਾ ਪੀਰਾ ਸੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁੰ ਭਵੇ ਕਦੀ ਦਰਸਨ

ਸਿ ਤਿਸਾ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ
ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ ਸਿ

ਹਿਅਬੈ ਠੁਭਾਈਲਾਲੋਬੈਠਿਕਰਿਕਿਹਤਿਕਰਿ)

ਲਾਲੋਤਿਖਾਨੁਬਾਬਮਿਲਅ)

ਲਾਲੋਬੈਠਿਕਰਿਧੁਛਟਲਗਾਜੀਮੇਅਰਮਨਾਹੀ
ਅਤੁਸੀਜਹਰਕਰੀਤੰਗੁਨਾਨਕਅਖਿਅਭਾਈ
ਲਾਲੋਅਸੀਪਰਦੇਸੀਤਾਤੰਫਿਰਿਲਾਲੋਬੋਲਿ

ਮਾਏ ਨਿਦੇ ਗੁਰੂ ਗੀਤ ਸੋ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਗਜਿਉ ਦੀਤਿ ਆਖਾ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
ਲਾਲੇ ਤੁੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਗਯੇ ਕੋਈ ਅਜਾਣੁ ਹੋਵੇ ਤੰ ਆ
ਖੀਐ ॥ ਜਾਣਦੇ ਨੁਕਿ ਆਖੀਐ ॥ ਤੰ ਫਿਰਿ ਲ
ਲੋ ਬੋਲਿ ਆਜੀ ਕਰਤ ਹ ਦੀ ਕਰਤ ਹੀ ਜਾਣੇ ॥ ਪਰੁ
ਜੀ ਅਹੁ ਜੁ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ਅਹੈ ਸੋ ਤਿ
ਠਾਨੀ ॥ ਪਰਮੇ ਨੁ ਤੁਓਂ ਨ ਜ ਰਿ ਆਵਦੇ ॥ ਤੰ
ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੁਛਦਾ ਕਿ
ਉਹੈ ॥ ਲਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਅਸਡੀ ਕਚੀ ਮਤਿ ਹੈ ॥
ਅਸੀ ਕਿ ਆਜਾਣਦੇ ਸਾ ॥ ਤੰ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਹਿ ਕਚੀ ਮਤਿ ਵਾਲੇ ਨਹੀ ਆਖੀ
ਦੇ ॥ ਤੰ ਫਿਰਿ ਲਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਤੁਸਡਾ ਨਉ ਕਿ
ਅਹੈ ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਏਨਾ ਦਾ
ਨਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਤੇ
ਗਨਉ ਕਿ ਅਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ
ਮੇਰਾ ਨਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਹਾਸੀ ਹੈ ॥ ਤੰ ਫਿਰਿ ਲਾਲੇ ਅ
ਖਿ ਆਜੀ ਤੁ ਅਪਣਾ ਨਉ ਕਿਉ ਨੀ ਪੇਦ ਸਦਾ ॥ ਤੰ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਸਿਆਨਾ ॥
ਤੰ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਅਪਣਾ ਨਉ ਦਸਿ ਅਕੋਈ
ਪਾਪ ਤਾਨੀ ਲਗਦਾਨਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿ ਆਤਸਿ

ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀਤੁ ਸਾਡਾ ਅਸਾਡੇ ਏਤਵ
ਚਨ ਅਭਾਈ ਠਿਗਿਲ ਲੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਅਗੇਵੇ

ਤਈ ਨਾਹੀ ਅੰਦਰ ਦੀ ਅੰਦਰੇ ਰਖਈ ਜਾਹਨਾ
ਹੀਕਰਨੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਿ ਅਲਾਲੇ ਕਰਿ ਅਜੀਕਿ
ਉਹ ਸੇ ਠਿਗਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਿ
ਦੇਛ ਪੀਏ ਭੀਰ ਹੀਏ ਠਿਛ ਪੀ ਨਹੀ ਰਹਈ ਠਿਛ
ਹਿਲਾਲੇ ਅਧਿ ਅਜੀਗ ਜਾਇਤੁ ਸਾਡੀ ਅਸੀਕੀ
ਅਖੀਏ ਏਹ ਗਲ ਕਹਿ ਕੇ ਲੋਲੇ ਰਸੇ ਏਵੇ ਅਹ
ਹਿਤੋਇਆ ਠਿਛਿਗਿ ਮਰਦੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਪੁਛਿ
ਅਜੀਏ ਏਕੇ ਏਲਾਲੇ ਪੁਰਤਨ ਮੁਰਖ ਪੈ ਠਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਨਕ ਅਧਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਅਤੇ ਉਹੁ ਅਤੇ ਤੁਸੀਕਿ
ਤੁਨੇ ਜੁਗਾਇ ਕਠੇ ਏਵੇ ਏਵੇ ਠਿਛਿਗਿ ਮਰਦੇ ਨੇ ਪੁ
ਛਿ ਅਜੀ ਅਸਤੀ ਸੁਇ ਅਹੈ ਜੋ ਪੁਰਣ ਪੁਰਖ ਵ
ਤਿਜਨ ਮਾਵਦੇ ਨਾਹੀ ਠਿਛਿਗਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ
ਅਮਰਦਾਨ ਜੋ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਪੁਜ ਕਰਦੈ ਭਾਵੈ
ਕੇਹਾ ਭਗਤ ਏਵੇ ਠਿਛਿਗਿਜਨ ਮਿਅਵਦੈ ਠਿਛਿਗਿ
ਨਿਗੁਨੀ ਭੀਏਵੇ ਅਤੇ ਬਛਨ ਕਾਈ ਉਠਿ ਬਿਨਾਪ
ਹਮੇ ਸਰਖੀ ਤੀਭੀ ਬਾਛਨ ਜਨ ਮਿਲਿ ਅਵਦੀਏ
ਅਤੇ ਜੇਹਿ ਕਨਿਰ ਕਰਦੀ ਬਾਛਨ ਕਰਦੈ ਤੀਉ

ਕੁਝ ਛਾਨੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖੋ ॥ ਆਖਿ ਕਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦੇਵ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥
 ਕਹਾਇ ਚਿਥੇ ਦੁਕਟ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਸਿੰਮ
 ਹਨੁ ਕਹੈ ਅਤੇ ਬਾਛਨ ਕਹੈ ਤੰਭੀ ਚਉਰਸੀ ਭੋਗੇਗਾ ॥ ਮ
 ਹਦਾਨਾ ਏਹੁ ਵਚਨ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਕਹਿ ਜਾਣੇ ॥ ਲਾਲੇ
 ਹਸੈ ਏਤਈ ਆਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸਦਾ ਅਇਆ ॥ ਚਲੈ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਪਰਸਾਦੁ ਤਈ ਆਹੁ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਲੇ
 ਅਵਤਾਰੀ ਲਾਲੇ ॥ ਏਥੇ ਹੀ ਲਿਖਿ ਆਉ ॥ ਲਾਲੇ ਆਖਿ
 ਅਜੀਤੁ ਸਾਡੇ ਗਲਿ ਜਾਵੈ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਭਈ ਲਾਲੇ ਜਿਤਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਤਨ ਚਉਕ ਪੈਗਾ ॥ ਲਿ
 ਅਉਏ ਥੇਹੀ ॥ ਲਾਲੇ ਲੈ ਕਹਿ ਅਗੇ ਅਇਹ ਆਖਿ ਅ
 ਪਰਸਾਦੁ ॥ ਜਾਂ ਮਹਦਾਨਾ ਦੇ ਥੇਤੀ ਲਏ ਡੇਰੇ ਦੀ ਹੋਈ ॥
 ਅਤੇ ਸਾਗ ਦੀ ਪਿੰਨੀ ਸਹੁਦੀ ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚਿ
 ਗਿਣਤੀ ਖਾਧੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅੰਗਿ ਜਾਮੀ ਆਹਾ ॥ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਮਹਦਾਨੇ ਨੁਪਾਇ ਅਕਿਉ ਮਹਦਾਨਾ ॥ ਮਹਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿ ਅਸੁਖ ਜੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦਾਨਾ
 ਖਾਵੇਗਾ ਤੰਭੀ ਜਾਣੇਗਾ ॥ ਜਾਂ ਮਹਦਾਨੇ ਟੁਕਭੀ ਨਿਕਹਿ ਮੁਹ
 ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਤੰਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਆਦ ਅਇਆ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਹਦਾਨਿ ਅਦੇਹਿ ਖਬਰਾ ॥
 ਪਰਸਾਦ ਦੀ ਅਕੇਹੁ ਕੁਝ ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਕੇ
 ਤਨਾਸਾ ਦੁਲਵੇ ਲਾਵਾ ॥ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀਤੁ ਨਾਨ

ਸਿੰਘੇ ਲੋਧੀਆਂ ਪਾਇਲਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ
ਸਮਝਾਓਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ
ਈਲਲੋਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਕਰੀਦਾ ਹੈ। ਸੋਇਸ ਪ੍ਰਸਾ
ਦ ਵਿਚਿਤ ਉਧਾਇਆ ਹੈ। ਭਾਈਲਲੋਮ ਬਟੇ ਕਿ
ਆਆਖਿਓ ਸੁਜੀ ਮੈਨੁਤੁ ਮੀਅਜੁ ਨਿਤਲ ਕੀਤਾ
ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਮਕੀ ਮੈਲੁਲਾਹੀਆਲਲੋ
ਕਹਿਅਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨਿਤਲੁ ਤੋਇਆ। ਮਰਦੇ ਨੇਨੁਗੁ
ਰੁਨਾਨ ਕਕਹਿਅ ਆਖੁ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਇ ਕਿਧਰਿਚਲ
ਦਾ ਹੈ। ਮਰਦੇ ਨੇ ਆਖਿਅ ਅਜੀਜਿਧਰਿਤੁ ਸਾਡੀ ਖੁਸੀ
ਤੋਵੈ। ਫਿਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਐ ਆਖੇ ਸੋ
ਕਹੀਏ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਅਜੀ ਮੈ ਆਖਿਨਾਹੀ ਸਕਦ
ਪਰੁ ਜੀਏ ਸੁੰਹਤੀ ਅਸਾਡਾ ਨਿਦ ਬਹੁਤੁ ਤੋਦਾ ਹੈ।
ਤੋਫਿਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਦੇਖੁ ਮਰਦਾਨਾ। ਤਿਨ
ਦਿਨ ਅਸੀਲਲੋਦੈ ਪਰਿਗੇ ਅਹੇ ਅੰਤ ਮਾਸ ਪ੍ਰਸੀਨਿ
ਹਰਿਅਾ ਹੈ। ਹੁਇਲਲੋਬੋ ਵਿਦਾਲੀਚੈ। ਅਤੇ ਏਥੇ
ਦੁਖਣ ਦੁਖਾਵਣਾ ਪਉਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਫਕੀਰ ਅਹੇ ਅਸੀ
ਕਿਸੇ ਨਲਿ ਪਹੁੰਨਾਹੀ। ਅਸਾਡੀ ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਪੁਰਤਿ
ਤੋਵੈ ਤਿਥੇ ਅਸਾਡੀ ਹਤਲੋ ਨੀਦੀ ਹੈ ਮਰਦੇ ਨੇ ਕਹਿਅ
ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਬੁਝੀਆ। ਜਿਸ ਗਲੀਕੁਚੇ ਆਇਨਿ
ਕਲਦੇ ਅਹੇ। ਸੋਈ ਅਸਾਨੁ ਆਖਦੇ ਹੈਨਿ ਆਏ ਕੁਰਾ
ਹੀ। ਤੇਰੀਤੁ ਜਾਣੁ ਪਰੁ ਅਸੀਤੋ ਦੁਖ ਜਾਦੇ ਅਸਾ। ਪਰ

ਸਾਹਿਬੁ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ॥
ਭੈਰਵ ਰਾਜਿ ਤੇਰਾ ॥ ਭੈਰਵ ਰਾਜਿ ਤੇਰਾ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਦਿ ਚਿ ਅਵਗਿਆਰਿਆਪਈ ॥ ਗੁਰੂ
ਨਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਦਿ ਚਿ ਅਵਗਿਆਰਿਆ
ਈ ਨਹੀ ॥ ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਸੰਦ ਸ੍ਰੀ ਦੁਖਦਾਈ ॥ ਲਾਲੇ ਅ
ਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤਾ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੀ ਜਾਤਿ ਤੇ ॥ ਤੁਸੀਂ ਪਾ
ਸੰ ਕਿ ਅਕੰਟੀ ਦੁਖੇਗਾ ॥ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਕਾਈ ਸਾਇ
ਹ ਖੀ ਨਹੀ ॥ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੀ ਸਾਇ ਪਰ ਮੇਸਰ ਨਾਲਿ ਅਕੇਸੀ ਤੇ
ਸਧਾ ਨਾਲਿ ॥ ਗੁਰੂ ਨਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਤੁ
ਸਦੁ ਅਖਦਾਈ ॥ ਪਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮੇਸਰ ਬਿਕਰਾਲ
ਹੁਪਈ ॥ ਅਪਣੀ ਅਪੀ ਭਾਵਦੀ ਸ੍ਰੀ ਕਰਦਾਈ ॥ ਭਾਣ
ਮੰਨਦੇ ਨਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਲਾਲੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਅਦਰਿ ਬੈ
ਠੇਗਈ ॥ ਜੇਹੁ ਖਾਅਲੁ ਟਟੁਕਤ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਅਗੇ
ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਕ ਸਬਦੁ ਕਹਿ ਆ ॥ ਓ ਠਿਚਲੇ
ਤਾਂ ਆਖੀ ਐ ਫਰਗਟਿ ਅਸਿਰਿ ਘਤਿ ॥ ਬੈਠਿ ਰਹੀ
ਤਾਂ ਆਖੀ ਐ ਬੈਠਾ ਸਬਰ ਘਤਿ ॥ ਜਾ ਬੈਲੇ ਤਾਂ ਆਖੀ
ਐ ਬਨਿ ਬਨਿ ਕਰੇ ਬਹੁਤਾ ॥ ਚੁਪਕਰੀ ਤਾਂ ਆਖੀ ਐ
ਇਸ ਘਟਿ ਨਹੀ ਮਤਿ ॥ ਕਾਈ ਗਲੀ ਨ ਮੇਰੀ ਜਿ
ਬੇਬਹਿ ਕਢਾ ਟੁਥਿ ॥ ਏਥੇ ਓਥੇ ਨਕ ਤੁਹੈ ਰਖਹਿ
ਪਤਿ ॥ ੧ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮੇਸਰ ਕੰਨ ਕਰਤਾ ਹੀ ਰਖੇ ਤਾਂ

ਸੰ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਅੰਤਰਿ
ਲਿਖਿਆ ਮਨ ਮਾਨੀਐ ਕਰਮ ਦਿਨ ਅੰਤਰ

ਗੋ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੁ ਟਿਭਾਈ ਲਾਲ ਤਰਾਟ
ਨਹੀ ਪਰੁ ਅਸੀ ਬੋਝੀ ਦੁਖੇਗਾ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਅਪੇ
ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਮਨ ਭੀ ਉਦਾਸੁ ਤੇ ਇਅਪੈ। ਤੰ
ਫਿਰਿ ਲਾਲੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਰਿਕ ਮਹੀ ਨਾ ਜਿਉ ਤਿਉ ਏ
ਥੇ ਟਿਕੋ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਰਦਾਨਿ ਅਭਾਈ
ਲਾਲੇ ਦਾ ਭੀ ਅਖਿਅ ਮੰਨੀਐ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ
ਜੀ ਭਲਾ ਤੇਵੈ। ਲਾਲੇ ਪਾਸਿ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਟਿਕਿਆ।
ਦਿਨ ਦੁਇ ਗੁਜਰੇ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਤੰ
ਮਹੀ ਨਾ ਟਿਕੇ ਤੰ ਮੈਨੁ ਰੁਕ ਮੁਕ ਰੋਜ ਮੈ ਤਲਵੰਡੀ ਓਠਿ
ਰਿਅਵਾ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੁ ਮਰਦਾਨਾ ਤਉ ਅਸ
ਡੇ ਨਾਲਿ ਰਹਣਾ ਤੰ ਕਿ ਬੇਜਾ ਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ
ਜੀ ਮੈ ਬੋਝਿਅ ਦਿਨਾ ਦਿਚਿਅ ਏ ਜਦਾਹੈ। ਗੁਰੂਨ
ਨਕ ਅਖਿਅ ਅਜਾਇ ਭਾਈ ਸੁਬਾ ਆਇ ਜਦੋ। ਮਰਦਾ
ਨਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਬੋਝਿ ਦਾ ਲੇਕ ਰਿਤਲਵੰਡੀ ਗਇਆ। ਗੁ
ਰੂਨਾਨਕ ਦਿਨੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਵਿਚਿ ਫਿਰੇ ਅਤੇ ਗਤਿ ਨੁਲ
ਲੇ ਪਾਸਿ ਰਹੈ। ਜਾ ਦਿਨ ਪੰਛਾਹ ਗੁਜਰੇ॥ ॥

ਗੋ। ਤੰ ਮਲਕ ਭਾਗੈ ਪਰੇ ਰਜ ਪੜੀ ਸਗਣ ਦਾ ਸੀਓ ਸਬੂਰ
ਮਭੋ ਜੁ ਕੀਤਾ। ਚਾਰਿ ਵਰਨ ਨਿਉਦੇ। ਬੂਰ ਮਣਦੀਨ

ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਭੀ
 ਕੇਹਾ ਭਾਈ ਬਾਮਣਾ ਅਗੇ ਆਖਿ ਆਤਮਾ ਮਲਕ
 ਗੋਸਟਿ ਮਲਕ ਤਾਗੋ ਨਾਲਿ ਤੋਈ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਭੇ ਨਗਰ ਦੇ ਨਿਉ ਦੇ ਭੈ ਨਿਤੁ
 ਭੀ ਆਵੇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਸੁ ਦਿਖਾਯਾ ਆ
 ਸੀ ਫਕੀਰ ਆਹੇ॥ ਅਸੀ ਕਿਨੁ ਵਿਚਿ ਆਹੇ॥ ਤੇ

[illegible]

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੰਤਰ
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਕ ਮਲਕ ਗੁਸੈ ਹਾਇ ਅੰਗ ॥ ਤੁੰ ਚਲੁ ਤਪਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਚਲਿ ਅਧਿਛੈ ਲਲੈ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਧਿਆਇ
ਲੋਭੀ ਧਿਛੈ ਗਇਆ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਬਾਮਣ
ਲੈ ਗਇਆ ਪੰਜੇ ਬਾਮਣ ਜਾਇ ਮਲਕ ਨੁ ਆ
ਧਿਅ ਮਲਕ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਇ ਅੰਗ ॥ ਮ
ਲਕ ਕਹਿ ਆਪੰਜਾ ਅੰਦਰਿ ਲੈ ਆਉ ॥ ਪੰਜੇ ਬ
ਮਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਅੰਦਰਿ ਸਾਦਿ ਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਅੰਦਰਿ ਗਇਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆਧਿ
ਆਕਿਉ ਮਲਕ ਮੇਨੁ ਕਿਉ ਸਾਦਿ ਅੰਗ ॥ ਮਲਕ
ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਤਪਾ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਦਿ ਚਿ ਕਿਉ
ਨ ਆਇਉ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਧਿ ਅਸੁਇ ਮਲ
ਕ ਅਸੀਠ ਕੀਰਾ ਅੰਤੇ ਜਿਥੇ ਗੁਜਰੀ ਤਿਥਾਉ ॥
ਮਲਕ ਗੁਸੈ ਤੇਇ ਕੇ ਆਧਿ ਆਕਿਉ ਜੀ ਤਪਾ
ਉਹ ਖਾਵਣਾ ॥ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਨੁ ਉਹ ਖਾਣਾ ॥
ਅਤੇ ਸੁਦੁ ਤਪਾਣ ਦੇ ਪਰਿ ਖਾਵਣਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਇ ਮਲਕ ਕੁਟੁਹੁ ਇਖਵਾਇ ॥
ਮਲਕ ਆਧਿ ਅਵੈ ਪੰਜਾ ਜਾਇ ਇਸਤਯੇ
ਨੁਹੁ ਇਖਵਾਇ ॥ ਜਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਛਿਰਿ ਕੇ ਦੇਖੇ
ਤਾਲ ਲੈ ਖੜੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਲਾ ਲੈ ਲਿ

ਮਹਿਮਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ

ਅਕਚਉਗੀਅਲਿਆਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕਸਜੇਹ
ਥਿਕੋਧੇਦੀਗੋਟੀਲੀਤੀਲਾਲੇਦੀਅਤੇਖਬੇਹ
ਬਿਲੁਚੀਕਚਉਗੀਲੀਤੀਭਗੋਦੀਦੇਦੈਬਣ
ਪੀਨੇਕੋਧੇਦੀਗੋਟੀਕੋਲੇਦੁਪਸਿਮੋਅਤੇਲੁਚੀ
ਕਚਉਗੀਦਿਚੋਲੇਦੁਪਸਿਮੋਜਿਤਨੀਮਜਲਸਿਥੇ
ਠੀਅੰਠੀਤਿਤਨੀਸਭਬਿਸਮਾਦਤੋਇਗਈਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਕਹਿਅਮਲਕਅਦਮੀਅਦੇਲੋਦੁਬਾਬੂਹ
ਮਭੋਜਕੀਤਾਹਈਏਹੋਟੀਸੁਦਦੇਘਰਦੀਹਈ
ਬੂਹਮਭੋਜਲਾਲੇਦੇਘਰਿਤੋਦੇਨਿਤਾਪਰਤਾਮਲ
ਕਦਾਚਲੇਕੁਣਨਾਹੀਮਨਦਿਚਿਬਹੁਤੇਗੁਰੂਸਾਖਦੈ
॥ ॥

ਅਤੇਖਾਪਠਾਣਅਗੇਸੁਸਾਹਬਆਹਾਤੇਖਾਦਾ
ਪੁਤਬਹੁਤਦੁਖੀਆਹਾਦਰੁਬਹੁਤਕਰਿਹੋਤੇਅਗੇ
ਅਤੇਖਾਮਲਕਭਗੋਨੋਕਹਿਅਐਮਲਕਮੇਕਿਅ
ਕਹੀਮੇਗਬੇਟਾਜੁਆਨਚੰਗਾਤੋਦਾਨਾਹੀਮਲਕਭ
ਗੋਅਤੇਖਾਨੁਕਹਿਅਖੰਜੀਕੋਟੀਕੰਮਲਿਫਕੀਹਪ
ਕੜੇਤੁਮਾਗਬੇਟਾਚੰਗਾਤੋਦੈਅਤੇਖਾਪਠਾਣਕਹਿ
ਅਐਮਲਕਮੇਕਿਅਜਾਣਾਤੀਤੋਜੋਕੰਮਲਿ
ਕਉਣਤੋਅਰੁਕੰਮਲਿਨਾਹੀਮਲਕਕਹਿਅਖੰਜੀ
ਠਿਕ

ਹਲਗਧਕਰਨਾ ਅਇ ॥ ਦਿਚਾ ਫਰਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਧਰਾਇਆ ਧਬਹਿਲ ਲੋਤਖਾਣ ਸਿਖਨੁ ਤੇਈ ॥
 ਲਾਲੇ ਜਾਇਦੇ ਖੇਤਾ ਕਿ ਅਦੇ ਖੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਧਬਾ ਬੈ
 ਠਾਠੈ ॥ ਲਾਲੇ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਬੈਗੁ ਗਾਇ ਚਿਅਾਇਆ ॥
 ਹੋਸਾਇ ਅਤੇ ਧੰ ॥ ਠਾਣ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ॥

ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਖੇਤਾ ਲਾਲੇ ਬੈਗੁ ਕਰਦੇ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਕਿਉ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਹਿਅ ਜੀਏ ਹੁਕਿ
 ॥ ਲਾਲੇ

ਗੁਰਗੁਣਗੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਗੁਣਗੀਤਾ ॥

ਸਬਦੁ ਕਹਿ ਆ॥ ॥ ਗਗਨ ਤਲਗ॥ ॥ ਜਿਸ ਮੇ
ਅਵੈ ਖਸਮ ਮਰੀ ਬਾਣੀ ਤੈ ਸਾਕੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਲਾਲੇ
ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਦੁ ਲੈ ਕਾਬਲ ਤੁਧਾਇ ਅਜੀਹੀ ਅੰਗੈ
ਦਾਨ ਦੇ ਲਾਲੇ॥ ਸਹਮ ਪਹਮ ਦੁਇ ਛਪਿ ਖੜੇ ਤੇ
ਕੁਜ ਠਿਕੈ ਪਹ ਪਾਨ ਦੇ ਲਾਲੇ॥ ਕਾਜੀ ਆਬਾ ਮਣਾ
ਦੀ ਗਲ ਥਕੀ ਅਗ ਦਪੜੇ ਮੈ ਤਾਨ ਦੇ ਲਾਲੇ॥ ਮੁਸ
ਲਮਾਨੀ ਆਪੜ ਹਿਕ ਤੇ ਬਾਕਸਟ ਮਹਿ ਕਹਹਿ ਖੁਦ
ਇ ਦੇ ਲਾਲੇ॥ ਜਾਤਿ ਸਨਤੀ ਤੋਹਿ ਹਿੰਦ ਵਾਣੀ ਏਤੀ
ਲੇਖੇ ਲਾਇ ਦੇ ਲਾਲੇ॥ ਖੁਨ ਕੇ ਸੇਹਿ ਲੇ ਗਵੀ ਮੈ ਨਾਨ
ਕਰਤ ਕਾ ਕੁਗੁ ਪਾਇ ਦੇ ਲਾਲੇ॥ ਠਿਹਿ ਲਾਲੇ ਅਖਿ
ਆਜੀ ਮੁਗਲਾਹੀ ਦੀ ਤੋਸੀ॥ ਠਿਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬ
ਦੁ ਕੀਤਾ॥ ॥ ਸਾਹਿ
ਬ ਕੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਮਾਸੁ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ ਅਖਿ ਮਸੇ
ਲਾ॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈਹ ਗਰਵਾਣੀ ਬੈਠੜ ਵੇਖੈ ਵਖਿ ਇ
ਕੇ ਲਾ॥ ਸਚ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵੁ ਸੁਸਚੜਾ ਨਿਅ
ਉਕਰੇ ਗੁਮ ਸੋ ਲਾ॥ ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ ਕੁਟੁ ਕੁਟੋਸੀ ਤਿ
ਦੁਸਤਾਨ ਸਮਾਲ ਸੀ ਬੋਲਾ॥ ਅਵ ਨਿਅਠ ਤਰੈ ਜਾਨਿਸ
ਤਾਣ ਵੇਤੋ ਹਭੀ ਉਠਾ ਸੀ ਮਰਦ ਕਾ ਚੇਲਾ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਨਾ
ਨਕ ਆਖੈ ਸਚੁ ਸੁਣਾਇ ਸੀ ਸਚ ਕੀ ਦੇ ਲਾ॥ ੨॥ ਤੈਲ
ਲੇ ਅਖਿ ਆਜੀ ਮੁਗਲ ਏਡੀ ਜੁਲਮੀ ਕਰੇਗਾ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ

ਗੁਰਮਤਿ ਕੀ ਭਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀ ਭਾਸੀ ॥ ੧ ॥

॥ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀ ਭਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਖੁਰਸਾਨ ਖਸਮਾਨ ਕੀ ਆਇੰਦ
ਸਤਾਨ ਡਗਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਈ ਕਰਤਾ ਜਮ ਕਰਿ
ਮੁਗਲ ਚੜਾਇਆ ॥ ਏਤੀ ਮਹਾਪਟੀ ਕੁਰਲਾਏ ਤੈ ਕੀਦ
ਹਦ ਨ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾ ਕਾਸੈ ਈ ॥ ਜਿਸ
ਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਹੇਤਾ ਮਨਿ ਹੋਸਨ ਤੋ ਈ ॥ ੧ ॥

॥ ਸਕਤਾ ਸੀ ਹੁ ਮਹੇ ਪੈ ਵਗੈ ਖਸਮੈ ਸਾ ਪੁਰਸਾਈ ॥
ਹਤ ਨ ਦਿਗਾ ਤਿ ਦਿਗੈ ਏ ਕੁਤੀ ਮੁਟਿ ਆਸੁ ਨ ਕਾਈ ॥ ਅ
ਪੇ ਜੋ ਤਿ ਦਿਛੋ ਤੇ ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਤੇ ਗੀਵ ਡਿਛੈ ਆਈ ॥ ੨ ॥
ਜੇ ਕੋ ਈ ਨਾਉ ਪਹਾਏ ਵਡਾ ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥ ਖਸਮੈ
ਨਦ ਗੀ ਕੀ ਨਾ ਆਵੈ ਜੇ ਤੇ ਚੁਗੈ ਦਾਏ ॥ ਮਹਿ ਮਹਿ ਜੀ
ਵੈ ਤੇ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਏ ॥ ੩ ॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ
ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਮਾਣ ਸਵਿਚਿ ਬਹਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਕਰਾਣ ਬੁਝੈ ਸੈ ਈ ਸਾਹੁ ਸੁਲਤਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ਅਗੈ ਬਾ
ਲਾ ਸੰਪੁਤ ਲਵੰਡੀ ਗਇਆ ਸੀ ॥ ਪਿਛੋ ਗਇਆ ਮ
ਰਦਾਨਾ ॥ ਅਗੈ ਬਾਲੇ ਨੁਕਾਲੁ ਵੇਚੀ ਪੁਛ ਦਾਸੀ ਵੇ ਬਾ
ਲਾ ਤੁਹਿ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਚੰਗਾ ਭਲਾ ਖਟ ਦਾਕ ਮਾਦ ਦਾਗਵਾ
ਇਆ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਮਰ ਤਾ ਕਾਲੁ ਤੂੰ ਤੀ ਪੀਜ ਦਾਈ
ਨੁਜਾਇ ਪੁਛੁ ਮੈ ਨੁਕੁਣ ਨ ਆਖਾ ॥ ਅਸੈ ਹਥੋ ਆਪਣੀ
ਕਮਾਈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਿਛੋ ਗਵਾਈ ਹਈ ॥ ਤਿਵੇ ਮਰਦਾਨ
ਗਇਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾਲੁ ਨੁਕਲਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ਕਾਲੁ ਆ

ਨੇਅਧਿਕਾਰਤਾਜੀਤੁਸੀਗਿਰੀਏਈਨਕੋਗਾ
ਨਕਤੇਘਰਿਕੋਈਚੰਦਸੁਰਜਅਕੈਰਮਾਕ੍ਰਿਸਨ
ਅਵਤਾਰਲੀਤਾਤਈਮਹਤਾਜੀਤੁਸੀਅਨੰਦਗਵ
ਤੁਕਾਲੁਆਖਿਆਸੁਣਤੇਤੋਲੋਕੋਨਾਨਕਮੇਰਾ
ਵਡੋਬਿਆਏਹੁਬਿਆਕਲਡੁਮਆਖਦਾਤੇਤੇ
ਘਰਿਚੰਦਅਹੁਸੁਰਜੁਤੋਇਅਏਮਹਦਾਨੇਅ
ਖਿਆਜਜਮਾਨਤੇਨੁਏਹਾਖਬਰਿਏਮਤੇਉਸਨੁ
ਸਾਹੀਧੇਦਾਇਸਦੀਖਬਰਿਏਖਬਰਿਗਇਬੁਲਾ
ਹਨੁਤੋਈਜੋਮਹਦਾਨਾਨਕਪਾਸੋਆਇਅਏਗਇ
ਬੁਲਾਹਆਦਮੀਦੋਭੇਜਿਕਰਿਮਹਦਾਨੇਨੁਸਦਿਆ
ਮਹਦਾਨੇਆਇਕਲਿਅਦੁਦਿਤਾਗਇਆਖਿ
ਆਖੁਮਹਦਾਨਾਨਕਜੀਦੀਆਖਬਰੀਮਹ
ਦਾਨੇਆਖਿਆਲਉਗਇਜੀਨਾਨਕਜੀਦੀਆਖਬ
ਰੀਨਾਨਕਪਾਤਿਸਾਤਦਪਾਤਿਸਾਹੁਨਾਨਕਪੀਰੀ
ਦਪੀਰੁਨਾਨਕਫਕੀਰੀਸਿਰਿਫਕੀਰੁਗਇਜੀ
ਨਾਨਕਦੇਤੁਲਿਕੋਈਨਹੀਨਾਨਕਦੇਉਪਰਿਹਿਕੁਖੁ
ਦਾਇਏਨਾਨਕਨੁਖਦਾਇਵਡਾਮਹਤਬਾਦਿਤਾਏ
ਮਹਤਾਇਕਹਿਅਮਹਦਾਨਾਅਸੀਬਿਰਧਤੋਏ
ਅਏਤੁਕਿਵੈਨਾਨਕਨੁਇਬੇਭੀਲਿਆਵੇਉਸ
ਦਾਦੀਦਹੁਕਰੀਏਮਹਦਾਨੇਆਖਿਆਗਇਜੀਓ

ਹੁਲੇਲਾਹਿ ਮਾਂ ਵਾਂਗ ॥ ਤਾਬਾਲਾ ਸਧੂ ਅਤੇ ਮਰਦਾ
 ਨਾਮਿ ਹਸੀ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਮਸੀਤ ਲਵੰਡੀ ਜਾ ਦੇ ਅਹੋ ॥ ਤਾਲਾਲੋ
 ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀਤਾਂ ਮਹੀ ਨਾ ਧੁਗਾ ਹੋਣ ਦੇਉ ॥ ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਅਜੁ ਪੰਛੀ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੈ ਨਿਠੇ ਰਿਪੰਜ
 ਦਿਨ ਆਇ ਹੀ ਏਗੇ ॥ ਤਾਲਾਲੋ ਆਖਿਆ ਏਹੁ ਬਾਲਕਿ
 ਧਰੋ ਆਇ ਪਇਆ ॥ ਤਾਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੁ
 ਧੇਵਾ ਗੁਗਾਇ ਭੀ ਖਰਾ ਪਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਲਾਲੋ ਆਖਿਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਡਾਢਿ ਆਨਾ ਲਿਜੋ ਰੁਕੁਤੁ ਨਾਹੀ ਚਲਦਾ ਤਾਂ
 ਓਥੇ ਹੁ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀ ॥

॥

॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈ ਚਲੇ ਦਸ
 ਵੇ ਦਿਨ ਆਇ ਤਲਵੰਡੀ ਵੜੇ ॥ ਗਇਨੁ ਖਬਰਿ ਹੋਈ
 ॥ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਏ ॥ ਕਾ
 ਲੁ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਤੈ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ॥ ਏਨੁ
 ਸੁਣਿ ਆਜੋ ਨਾਨਕ ਅਸਾਡਾ ਪੁਤੁ ਆਇ ਆਇ ॥ ਪ
 ਰੁਕਿ ਬੈਠੇ ਚੰਦ ਭਾਨ ਸੰਧੂ ਦੇ ਖੁਹ ਉਤੇ ਹੈ ॥ ਚੰਦ ਭਾਨ ਬ
 ਲੇ ਦਾ ਪਿਉ ਸੀ ॥ ਏਹੁ ਤੈ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਇਕੋ ਗਏ ॥ ਜਾ
 ਇ ਦੇ ਖਨਿ ਤਾਂ ਕਿ ਅਦੇ ਖਨਿ ॥ ਜੋ ਸਿਰ ਤੇ ਗਜਾ ਦੁਹੁ
 ਦਾ ਅੰਗੋ ਛਾਏ ॥ ਤੈ ਤੇ ਨਿਚਾ ਦਰਿ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕ ਚਾ
 ਦ ਰਿਉ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਅੰਗੋ ਛਾਏ ਬਿਧੈ ਗਜਾ ਤੁਛ ਦਾ ॥

ਅਤੇ ਹਿਕਮ ਗੋਛ ਤੇ ਨਿਭੀ ਹੈ॥ ਕਲ ਦੇ ਖਿਕ ਹਿਕ ਉ
 ਜੀਲ ਤੇ ਇ ਗਇਆ ਤੀਲ ਲੁਸਿ ਅਣ ਸੀ॥ ਪਰੁ ਕ
 ਲੁ ਬੋਛੋਟ ਸੀ॥ ਲਲੁ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਕਲੁ ਅਸੀ
 ਬਾਬਾ ਚੰਦਰਾਨ ਸੀ॥ ਪਦੇ ਖੁ ਤੇ ਅਇਏ॥

ਸਿਉ ਹਮ ਵੇਦੀ ਪੁਤੁ ਦੋਵੇ ਅਹੇ॥ ਅਤੇ ਹਿਕ ਸੇਬਾ
 ਹਸੀ ਦੇ ਪੇਟੇ ਅਹੇ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਰਮ ਹਿਕ ਹੈ॥ ਤੀਏ
 ਸਤਾਈ ਗਇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਚਲਾ॥ ਕਲੁ ਚੁਪ ਕਰਿ ਹਰਿ

ਅਤੇ ਤਉ ਵਿਚਿ ਅਤੇ ਮੇ ਵਿਚਿ ਫਰਕ ਵਰ੍ਹਿਆ ਦਾ ਬੋਝ
ਟੀਐ। ਭਲਾ ਤੁਭਾ ਟੀਕਾ ਲੁਵਲੈ ਨਾ ਦੇਖੁ ਭਾਭੀ ਬੀਬੀ ਵ

ਲੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਵਲੈ ਦੇਖਾ। ਪਿਉ ਅਤੇ ਚਚੇ ਵਿਚਿ ਫਰ
ਕ ਕੁਝ ਨਹੀ। ਤੁਘ ਰਿਚਲਾ। ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ
ਜੀ ਅਸਾ ਘਰੁ ਇਕੁ ਮਲਿ ਅਐ। ਬਹੁਤੇ ਘਰੁ ਢਡੇ
। ਤੰਗ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਪੈਰਾ ਤੇ ਢਹਿ ਪਈ। ਤੰਗ ਲਾਲੁ ਅਖਿ
ਆਪੁ ਤੁਨਾਨਕ ਤੁਸਾਧੈ ਅਤੇ ਸਾਧਨ ਤੰਗ ਇਅਲੈ
ਜੀ ਦੀਐ। ਭਲਾ ਤੇਰੀ ਮਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਹੈ ਅ
ਤੇ ਭਾਈ ਕਾਲੁ ਪਿਤਾ ਹੈ ਦੇਖੁ ਮੇਰਾ ਭਿਰਉ ਸਰੀਕ ਹੈ। ਮੇਇ
ਸ ਅਗੇ ਹੁਤ ਨਾ ਕੁਛਿ ਸਕਦਾ। ਕਿਉ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਡਾ ਹੈ।
ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਤੰਗ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਰਗਰਾ ਮਕਲੀ ਵਿ
ਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ। ॥ ਖਿ

ਮਾਮਾਗੀ ਮਾਤਾ ਕਹੀ ਐ ਸੰਤੋਖ ਮਾਗਾ ਪਿਤਾ। ਸਤੁ
ਤਮਾਗਾ ਚਾਚਾ ਕਹੀ ਐ ਜਿਨਿ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਅਜਿਤਾ॥੧॥
ਸੁਣਿ ਲਾਲੁ ਗੁਣ ਐ ਸਾ। ਸਗਲੇ ਲੋਕ ਬੰਧਨ ਕੇ ਬਾਧੇ
ਸੰਗੁਣ ਕਹੀ ਐ ਕੇਸਾ॥੧॥ ॥ ਭਾਉ ਭਾਈ
ਸੰਗਿ ਮਾਗੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਤੁ ਸੰਸਾਰਾ। ਧੀ ਅਮਾਗੇ ਧੀਰਜ
ਬਨੀ ਐ ਸੇ ਸੰਗਿ ਮਾਗਾ ਚਾ॥੨॥ ਸੰਤਿ ਮਾਗੇ ਸੰਗਿ ਸ
ਹੇਲੀ। ਮਤਿ ਮਾਗੀ ਚੇਲੀ। ਏਹੁ ਕੁਟੁੰਬ ਮਾਗਾ
ਹੀ ਐ ਸਾ ਸਿਸਾ ਸਿਸੀ ਸੰਗਿ ਬੇਲੀ॥੩॥ ਏਕੈ ਕਰਮ ਮਾਗਾ

ਗੁਰਮਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗਿਅਵਰੁ ਕਉ ਲਾਗਾ ਨਾਨਕ ਸਦੁ ਖਪਾਇ ॥੪॥ ਤੀ
ਠਿਹਿ ਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਕਾਲੁ ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਅਸ
ਥੋਹਿ ਆਹੀ ॥ ਪਹਇ ਸਤਾਈ ਹਿਕ ਵਹੀ ਗਇ ਪ
ਸਿਲੈ ਚਲੀ ਐ ॥ ਤੇਹਾ ਅਰੁ ਮਨੁ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਭਲਾ
ਪੁਤੁ ਨਾਨਕ ਗਇ ਪਾਸਿ ਤੀ ਚਲਾ ॥ ਭਲਾ ਜੀ ਚਲੈ ਲੈ
ਚਲੈ ਗਇ ਪਾਸਿ ॥ ਅਗੇ ਗਇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਅਹ
ਪਰਦੇ ਹਵਰੀ ਆਹੀ ॥ ਜਿਉ ਗਇ ਨਾਨਕ ਨੁ ਡਿਠਾ ਹਿ
ਉਉ ਠਣ ਲਗਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਦੈ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਿ ਆ
ਅਤੇ ਗਇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਹਥ ਰਖੇ ॥ ਤੀ ਗਇ ਕਹਿ ਆ
ਤਪਾਵਡਾ ਜਲ ਮਕੀਤੀ ॥ ਮੈ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਪੁਜਨ ਦੇਵ
ਸਤੇ ਸਦਾਇ ਅਸੀ ਤਉ ਮੈਨੁ ਮਾਰਿ ਆ ॥ ਤੀ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗਇ ਜੀਤੁ ਸੀ ਵਡੇ ਤੈ ਅਸੀ ਤੁਸ
ਡੇ ਨਠਹੀ ॥ ਠੇਹਿ ਗਇ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਤੁ ਮੈਨੁ ਬਖ
ਸਿ ॥ ਅਤੇ ਕਹਤ ਹਥੋ ਭੀ ਬਖਸਾਇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਬੋਲਿ ਆਗਇ ਜੀਤੁ ਸੀ ਧਰਦੇ ਬਖਸੇ ਤੈ ਏਤੀ ॥
ਤੀ ਠੇਹਿ ਗਇ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਮੈ ਉਤੇ ਕੁਣ ਆਪਣੀ ਵ
ਲੈ ਤੁੰਭੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਕਹਿ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਆਗਇ ਜੀ ਜਿਥੇ ਅਸੀ ਤਿਥੇ ਤੁਸੀ ॥ ਤੀ ਗਇ ਕ
ਹਿ ਆਤ ਪਾਮੈ ਹੀ ਪੁਗੀ ਤੀ ਪਵੈ ਜਾਤੁ ਪੈਰ ਆਪਣੇ
ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖੇ ॥ ਗਇ ਬਹੁਤੁ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਆ

ਖਿਆ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਗਾਸਿਆ। ਫੇਰਿਗਾਇਕਰਿ
 ਅਵੇਉ ਮੇਦਾਸੁਧੇਬਾਮਣਨੁਸਦਿਲਿਅਉ। ਉਮੇ
 ਦਾਸੁਧੇਬਾਮਣਨੁਸਦਿਲਿਅਇਆ। ਸੁਧੇਅਇ
 ਅਸੀਰਵਾਦਦਿਤਾ। ਅਖਿਓਸੁਗਾਇਜੀਸੁਖੀਰਹੈ
 ॥ ਗਾਇਕਰਿਅਸੁਧਾਅਪਣੇਘਰਦੇਭੰਡੇਲਿਅਉ
 ਅਤੇਇਥੇਰਸੈਈਕਰਿਅਤੇਤਪੇਨੁਮੇਰਹਜੁਗਿਜਿਵ
 ਇ। ਅਤੇਤਪਾਜੀਰਸੈਈਕਿਅਜੇਵਦੇਠੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਰਹਿਅਗਾਇਜੀਜੋਕੁਛਕਰਤਾਰਭੇਜਦਾਠੈ। ਸੈਈ
 ਜੇਵਦੇਅਠੈ। ਨਾਤਪਾਮੈਠੈਰਸਵਾਸਤੇਪੁਛਿਅਠੈ॥
 ਜੇਅਖੇਅਤੇਖਵੇਤਾਬਕਰਾਸਵਾਹੀਏ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਰਹਿਅਗਾਇਜੀਓਥੇਫੁਰਮਾਇਸਦੀਜਾਇਨਾਹੀ॥
 ਜੋਕੁਣਾਪਣੀਖੁਸੀਭਿਜੇਸੈਈਅਸੰਨੁਹਛਾਠੈ। ਤੰ
 ਗਾਇਕਰਿਅਵੇਉ ਮੇਦਾਬਕਰਾਣਬਸਉਗਉਤੁਹਤੁ
 ਠੈਇ। ਸੁਧਾਬਾਮਣਭੰਡੇਲੈਅਇਆਅਗਾਗਾਇ
 ਕਰਿਅਭਲਾਸੁਧਾਪਹਿਲੇਕੁਣਮਿਠਕਰਿਲੈ। ਅ
 ਤੇਪਿਛੋਸਲੈਣਾਖਾਸਨਿ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਰਗਮਾਰੁਦਿ
 ਚਿਸਬਦੁਬੋਲਿਅ॥ ॥ ਮਿਠਮ
 ਰਮੁਸਲੈਣਾਸੰਜਮਖਰਾਧਿਆਨੁ। ਐਸਭੇਜਨਜੋਨਰ
 ਅਚਵੈਸੋਮਾਣਸਪਰਧਾਨੁ॥ ੧॥ ਗਾਇਜੀਭੇਜਨੁਐਸ
 ਕਰੀਐ॥ ਅਉਰਸਗਲਪਰਹੀਐ॥ ੧॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਰਿਜੀਮਸੀ॥ ॥ ਭੁਭੁਕਾ॥ ॥ ਭੁਭੁਕਾ॥ ॥ ਭੁਭੁਕਾ॥ ॥ ਭੁਭੁਕਾ॥ ॥
 ਇਆਸਾਥਿਨਤੋਇ॥ ਇਨਮਾਇਆਜਗੁਮਹਿਅ
 ਵਿਹਲਾਬੁਏਕੋਇ॥ १॥ ॥ ਭੁਭੁਕਾ॥ ॥ ਭੁਭੁਕਾ॥ ॥ ਭੁਭੁਕਾ॥ ॥

ਬਖਸਾਸਤਾਪਿਤਾਨੁਮਿਲਾ॥

ਹਿਆਅਜੀਜੇਹਟਿਆਥੇਤਾਹਟਹੀਬਧੇ॥ ਤੀਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਪਉੜੀਆਖੀ॥ ॥ ਭੁਭੁਕਾ॥ ॥ ਭੁਭੁਕਾ॥ ॥ ਭੁਭੁਕਾ॥ ॥
 ਟਕਰਿਆਹਜਾਸਚੁਨਾਮੁਕਰਿਦਥਾ॥ ਸੁਹਤਿਸਬਦ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

॥ ਆਇਆ ਜਗਿ ਤੁਕ ਮੁਚਲਾਇਆ ॥ १ ॥ ਅੰਤ ਕਾ
 ਧਰਤੀ ਪਏ ਕਿਛੁ ਭਾਖਿ ਨ ਆਇਆ ॥ ३ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਮ
 ਤ ਬਲੀ ਜੋਏ ਅਰੁ ਸੁਗੇ ॥ ਕਰੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਦੇ ਖਿਅ ਸਭ
 ਧਰਤੀ ਧੁਗੇ ॥ ४ ॥ ਤੈ ਠਿਗਿ ਗਇ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਜੀ ਤੁ
 ਮੀਲੀ ਗਰਚ ਲਵੈ ॥ ਰੈਖੁ ਤੁਸਾ ਡੀਤ ਲਕ ਕਹਿ ਦੇ ਨ
 ਅਯੋ ॥ ਨਾ ਤਲਾ ਪਤਾ ॥ ਤੁਮੀ ਠਕੀ ਗੁਬੈ ਠੇਖ ਵਾਧੁ
 ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਰਾਗ ਅਸਵਰੀ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਬੋਲਿਅ
 ॥ १ ॥ ॥ ਲੰਗਰ ਏਕ ਖੁਦਾਇ
 ਕਾਦੁ ਸਰਲੀ ਗਰਨੀ ॥ ਦੁਸਰੇ ਲੰਗਰ ਨਾ ਚਲੈ ਬਿਰਜਗ
 ਤਰਹੀ ਟੀ ॥ १ ॥ ਗਇ ਬੁਲਾਹੁ ਸੁਇ ਬੇਨਤੀ ਘਰ ਅਗਨ
 ਤਮਾਹੀ ॥ ਖਲਕ ਸਚ ਏ ਕਹੈ ਜਿ ਨਿਖਲਕ ਸਵਰੀ ॥ १ ॥
 ॥ ਦਾਤਾ ਅਪੁਰੀ ਮੁਹੈ ਸਭ ਖਲਕ ਸਭਾ
 ਲੋ ॥ ਦੇਵ ਨ ਕੈ ਅਪੇਧਈ ਸਗਲਿ ਅਪ੍ਰਤਿ ਪਾਲੇ ॥ २ ॥
 ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਤਨ ਪਦੀਏ ਦੀਨੇ ਸਭੋ ਗਾ ॥ ਅਪੈ ਕਛੁ ਨ ਪੈ
 ਵਈ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਸੰਜੋ ਗਾ ॥ ३ ॥ ਸਭ ਨ ਕੇ ਸਿਰਿ ਏਕ ਸਿ
 ਧ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੰਗਤਾ ਸਭ ਕੋਇ ਦਾਤਾ ਸਿਰ
 ਜਣਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥

ਸੰਮਤ ੧੫੫੩ ॥ ॥ ਮਿਤੀ ਪੋਹ ਵਰੀ ॥
 ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਤਲਵੰਡੀ ਚਲਣ ਲਗਾ ॥ ਤੈ ਠਿਗਿ ਇ
 ਨ ਨੁਖ ਬਹਿਤੋਈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਏ ਰਿਚਾਲਿਅ ॥ ਕਾਲੁ

ਅਨਾਨਕਤਪੇਨੁਸਦਿਲਿਅਉ।ਉਮੇਦਗਇਦਾਨਠ
 ਰਸਦਿਲੈਆਇਆਗੁਰੁਨਾਨਕਅਇਗਇਨੁਦੁਆਇ
 ਆਖੀ।ਗਇਕਹਿਅਤਪਾਜੀਮੈਨੁਗੁਸਤਾਕੀਮਾਠਕ
 ਹਨੀ।ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਗਇਜੀਤੁਸੀਦਗਾਹੋਮਾਠ
 ਹੋ।ਗਇਕਹਿਅਤਪਾਜੀਤੁਸੀਕਰੋਕੁਣਨਾਹੀਤੁਸੀਏ
 ਬੇਹੀਰਹੋ।ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਗਇਜੀਅਸਡੇਹਬਿ
 ਨਾਹੀਜੋਅਸੀਏਬੇਹੀਏ।ਜਿਬੇਹਬੇਗਾਤਿਬਉਹੀ
 ਏਗੇ।ਗਇਬਹੁਤੁਜਤਨਕੀਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਹੋਇਅਖ
 ਲਾਸਾ।ਤੰਗਇਡਿਠਾਜੋਹਦਾਨਾਹੀ।ਤੰਗਇਏਹੁ
 ਅਖਿਅਤਪਾਜੀਕਾਈਫੁਰਮਾਇਸਕਰੋ।ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਜੀਫੁਰਮਾਇਸਅਸਡੀਹਿਕੋਣਲ
 ਟਵਾਲਾਹੈ।ਹੁਇਤੁਸੀਅਸੰਨੁਰਜਾਇਦੇਵੈ।ਤੰ
 ਗਇਬੋਲਿਮਾਰਜਾਇਤੁਸਡੀਲੋੜੀਦੀਹੈ।ਗੁਰੁਨਾ
 ਨਕਬਹੁਹਿਪਿਛਲੇਪਹਰਿਨਾਵਣਨੁਗਇਅਸੀ
 ਗਦੇਬੇਤੰਧੁਰਚਲਦਕੋਈਨਾਹੀ।ਗੁਰੁਨਾਨਕਦੇਮੁ
 ਹੋਵਚਨੁਹੋਇਆਜੋਐਥੇ।ਟੋਭਾਭੀਕੋਈਨਾਹੀ।
 ਏਹੁਗਲਗਇਸੁਈਗਇਖਬਰਦਰਅਹਾਗਇ
 ਅਖਿਅਤਪੇਦੇਮੁਹੋਟੋਭਾਨਿਕਲਿਅਹੈ।ਏਬੋਟੋ
 ਭਾਖਟੋਪਹਤਪੇਦੇਨਾਵਣਦਾ।ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਅਤੇਬ
 ਲਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਏੜੇਲਾਲੇਦੇਘਰਿਵਤਿਅਏ

॥ ਤਾਂ ਲੋ ਬਹੁਤੁ ਕੁਮਾਰਿ ਇਏ ਆਲਾ ਲੋ ॥ ੧ ॥
ਜੀ ਮੈ ਨਿਹਲ ਹੋਇ ਆਤੁ ਸੰਮੇ ਨੁਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ॥
ਪੰਦੁ ਹਰਿ ਨਗਰ ਕੇ ਫੇਰਿ ਦਿਵਾਲੀ ਤੀ ॥

ਭੋਲਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ॥

ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਲੀ ਮੀਉ ਦਸੀ ਲੀ ਤੀ ॥ ਧਰਤੀ ਬੰਗ
ਲੇ ਚਕੋ ਗਏ ॥ ਓਥੇ ਹਿਕ ਦਿਨ ਦੁਇ ਦਿਨ ਕੁਣਨ
ਪਹੁਚਿ ਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉਣੁ ਅਹਰੀ ਹੋਇ ਰਹਿ
ਆ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਤੀ ਭੁਖ ਮਰਦਾ
ਨਾ ॥ ਮੇਰ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਕਰਹਿ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤੀਏ
ਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਕਿਉ ਮਰਦ
ਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਭੁਖਾ ॥ ਭੁਖ ਪਾਇ
ਗਈ ਕਲੇਜੇ ਨੁ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ
ਇਨ ਬੁਟਿ ਆਨਾ ਲਿਖ ਖੜੀ ਅਹੈ ਨਿ ॥ ਜਿਤ ਨੀ ਆ
ਖਾਇ ਸੰਘੇ ਤਿਤ ਨੀ ਆਖਾਇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
ਜੀ ਤੀ ਮੈ ਨੁ ਅਕਖ ਦਾਇਦਾ ਹੈ ਕਸੇ ਤੀ ਮੈ ਨੁ ਮਸਕਰੀ
ਅਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਮੈ
ਤੈ ਨੁ ਮਸਕਰੀ ਆਨਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ਤੀ ਜਿਤ ਨੀ ਆਖਾ
ਇ ਸਕੇ ਤਿਤ ਨੀ ਆਖਾਇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਲੇ ਨਾ ਬੀਨੇ
॥ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਤੋੜਿ ਤੋੜਿ ਖਾਵ ਨਿ ॥ ਜਿਉ ਜਿ
ਉ ਖਾਵੇ ਤਿਉ ਤਿਉ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾਸੁ ਆਦੁ ਆਵੇ ॥
ਫੇਰਿ ਸਕੇ ਨਾਨੀ ਕਿਤ ਨੀ ਆਖੁ ਖਾਵੇ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤ

ਦਸੁਦੁਜੈਲਗੈਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਿਗੇ ਫਿਰੇ ਨਿਰੰਦਰੇ

ਅਸੁਆ ਅਗਲੇ ਭਲ ਕਿਉ ਖਲ ਗੀ ਅਸੁਚੁ ਪਾਤਿ
ਅਕ ਛਿਲ ਗਾਖ ਵਲਿ। ਜਿਉ ਖਾਧੀ ਅਹਿ ਕੁਘ
ਨੀਨ ਗੁਜਗੀ ਜੋ ਲਗਾਹ ਥੇ ਮੇਰ ਮਾਗਿ। ਤੰਗੁ ਨਾਨ
ਕਹ ਸਿਆ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਮੈ ਮਹਦਾਹੀ॥
ਤੂੰ ਸਨਾਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਮੈ ਤੰ ਤੈ
ਨੁ ਅਧਿ ਅਸੀ ਪਲੇ ਨਾ ਲੈ ਤਉ ਕਿਉ ਲੀਤੀਆ॥ ਅ
ਤੇ ਤਉ ਕਿਉ ਖਾਧੀਆ॥ ਮੈ ਤੰ ਤੈ ਨੁ ਮਨੇ ਕੀਤੀਆ
ਅਹੀਆ ਖਾਦਾ ਅਹੀ ਤੰ ਮੈ ਨੁ ਪੁਛਿ ਕਹਿ ਖਾਦੇ
ਆਹਿ॥ ਓ ਥੇ ਬੁਟਾ ਅਕ ਅਹਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਪ
ਣੇ ਥੇ ਤੰ ਤਿਕ ਰਿਖ ਖੜੀ ਅਮਹਦਾਨੇ ਨੁ ਖਵਾਈ
ਆਮਹਦਾਨਾ ਖਵਣ ਨਾਲਿ ਉਠਿ ਬੈਠਾ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਚਲੀ॥

॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਚਲੀ॥

॥ ਅਗੇ ਮੈ ਨਿਕ ਉਰੁ ਦੇ ਮਿਜਾਇ ਪਏ॥ ਓ ਥੇ ਮ
ਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਏਹੁ ਸਹੁ ਤੰ ਹਛਾਹੈ॥ ਕੁਝ
ਏਥੇ ਮੈ ਖਾਇਆ ਦਾ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮ
ਹਦਾਨਾ ਏਤ ਸਹਿ ਨਾ ਵਡਾ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅ
ਜੀ ਜਿਥੇ ਵਸਦੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ਓ ਥੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜਾ
ਹਿ ਨਹੀ॥ ਉਯਾ ਤਿਵਿਚਿ ਲੀਤੇ ਫਿਰਨਾਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਅਧਿ ਅਜਾ ਹਿਭਾਈ॥ ਮਹਦਾਨਿ ਅਤੇ ਹੀ

ਉਸੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ
 ਜਿਹੜਾ ਜਗਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸੀ

ਪਟਿਆਲਾ ਦਾ ਰਾਜ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ

ਬਾਬਾ ਕੰਠੂ ਦੇ ਸਿੱਖੇ ਇਸ ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਏ

ਦੇ ਨੇੜੇ ਡਿਠੇ ਲਗੀ ਆਵੇਣੀ ਆਪਣੇ
 ਗਠੁ ਆਖੇ ਮੇਲੇ ਨੀ ਆਠੁ ਆਖੇ ਮੇਲੇ ਨੀ ਆ
 ਹਿਕਮਿ ਪਾਗਲੀ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਗਈ ਮਰ

ਕਮਿ ਮਾ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲ ਪੁਰਾਣ ਮਾ ॥ ਮਿਰ ਨਾ
 ਆਇਆ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਚਲੁ ਭਾਈ
 ਬਾਲ ਲੈ ਆਵੀ ਏ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਛੜਾਓਇ ਆਬੈ ਧਾਏ ॥ ਬਾਲੇ ਆ
 ਖਿ ਆਜੀ ਕਿਉਂ ਭਏ ॥ ਤੁਸੀ ਮਨੇ ਕਰੋ ਅਤੇ ਓਹੁ
 ਭੈ ਨਾਹੀ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਦੋ ਦੋ ਚਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਟਲੇ ॥ ਅਗੇ
 ਦੇਖ ਨਿਨਾਹੀ ਤੰਬਾਲਾ ਛੜਾਓਇ ਆਬੈ ਠਾਏ
 ॥ ਅਗੇ ਜੋਗ ਨਾਖੜੀ ਆ ਆਹੀ ਆ ॥ ਸੋਚਾ ਮਲ ਅ
 ਈ ਆ ॥ ਏਨਾ ਦੇਖਿ ਕੇ ਹਿਰਧਾਗਾ ਬਾਲੇ ਦੇ ਗਲਿ
 ਘਤਿ ਆ ॥ ਜਿਸ ਬਾਲੇ ਦੇ ਗਲਿ ਘਾਇ ਆ ਸੋਢ
 ਤੀ ਹੋਇ ਗਈ ॥ ਅਤੇ ਜਿਸਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਗਲਿ
 ਘਾਇ ਅਸੋ ਕੁਤੀ ਹੋਇ ਗਈ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅ
 ਖਿ ਆਡਿਠ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਡਿਠ
 ਗੁਰੁ ਜੀ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਹਿ
 ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਧਾਗਾ ਤੋੜਿ ॥ ਬਾਲੇ ਜਾ ਦੇ ਹੀ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਧਾਗਾ ਤੋੜਿ ਆ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਆਦ
 ਮੀ ਹੋਇ ਆ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਰਿ ਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾ

॥ असांतां तै नु मने कीता सी तै नग हो ॥ ॐ नन्दु उं
नन्दे खसम अष्टिदे खनितां छरीते कुती उं एी अ
उं नितां ॐ नन्दे खसम डिठ जे ए उं क एी कला द
नयुग कु उं निता ॐ नन्दु उं दे पे री ते छ रिप ए ॥ घा
ले अाधि अाभा एी ओ षे गी डिगो ॐ नन्दे दै सिध
ॐ नन्दे पिछे मी गति उं एी ॥ २० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ਅਗੇ ਸੇਖਿਲਾ ਦੀ ਪਦ ਸਹਰੁ ਜੇ ਸਿਉ ਨਾਭ
ਦੀ ਨਗਰੀ ਤੇ ਚਮਕੀ ਨੇ ਦਿ ਚਿਗਣੇ। ਓਥੇ ਦਾ
ਰਾਜਾ ਸਿਉ ਨਾਭ ਆਹਾ। ਕੇਹਾ ਆਹਾ ਜੇ ਹਰੇ ਟੀਪੁ
ਤੁਮੰਗ ਦਤਾ ਪੁਤੁ ਦੇ ਦਾ। ਜੇ ਕੋ ਟੀ ਮੀਰੁ ਮੰਗ ਦਾ
ਤੰ ਮੀਰੁ ਦੇ ਦਾ। ਅਤੇ ਕਲਾਵਾਨ ਆਹਾ। ਜਦਿ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਓਥੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤੰ ਕਲਾਉ ਸਦੀ
ਹਿ ਰਿਲਈ। ਜੇ ਕੋ ਟੀ ਕੁਛੁ ਮੰਗੇ ਸੋ ਕੁਛੁ ਤੈ ਦੇਨਾ
ਹੀ। ਹਜੇ ਸਿਉ ਨਾਭ ਕਹਿ ਆ ਆਪਣੇ ਦਜੀਰੁ
ਅਤੇ ਪਰਸਹਾ ਮਟਿਹਾ ਕਿ ਆਹੁ ਆਹਾ। ਹਮਾਗੀ ਨ
ਗਰੀ ਮੈ ਕਿਨੈ ਪਾਪਕੀ ਆਪਰਸਹਾ ਮੁਦਜੀਰਕ
ਹਿ ਆਹਾ ਜਾਜੀ ਪਾਪਕੀ ਸਹੀ ਨਾਹੀ ਕੀ ਆਹਾ ਹਜੇ

ਰਹਿਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਰ ਮਰ
 ਰਹਿਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਰ ਮਰ
 ਰਹਿਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਰ ਮਰ
 ਰਹਿਲਾ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਰ ਮਰ

ਸੰਘਾਤ ਦੀ ਪਰਜੇ ਸਿਉਂ ਭਰਵਾਹ ਮਿਥਾਏ

ਖਬਰਿ ਲੇਹਾ ਪਰਸਰ ਮਰਦੇ ਭੋਜਨ ਬਣਾ
 ਇਕੇ ਲੇਚਲਿ ਆਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ

ਤੁਮਕਉ ਹ'ਗ' ਮਿਉਨ' ਭ'ਭ' ਗ' ਅ' ॥ ਤ' ਗੁ' ਗੁ' ॥
ਨਕਹਗੁ ਮਹੁ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥

॥ ੧ ॥ ॥ ਹਸਕਸਸੁ ਅਦ ਅਨੇਕ ਹੈਨਿ
ਬਿਖੁ ਮੀਠਿ ਚਖੁ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਜਿਸੁ ਅਪਣੀ
ਤੋ ਕੋਹ ਬੇਅਧਾ ॥ ੧ ॥ ਪਰਸਹ ਮਭੋ ਜਨ ਫੇਰਿ
ਲੇਗਇਆ ॥ ਜਾਇਗੇ ਨੁਪਰਸਹ ਮਾਖਿ
ਆਜੀਉ ਤੋ ਭੋਜਨ ਖਾਤੀ ॥ ਗਜੇ ਕਹਿਅ
ਹੇ ਪਰਸਹ ਮਭੋ ॥ ਕਿਸ ਬਾਤ ਕੋ ਬੈਧਾਗੀ ॥ ਪ
ਰਸਹ ਮਕਹਿਅ ਜੀ ਮੇਕਹਿ ਨਾਹੀ ਸੁਕਤਾ ॥ ਜੇ
ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤੋ ਅਪਛਹ ਬਣਾਇ ਕੈ ਲੈ ਜਾਣੀ ॥
ਗਜੇ ਕਹਿਅ ਪਰਸਹ ਮਭਲੀ ਬਾਤਾ ॥ ਪਰਸਹ
ਮਾਪਛਹ ਬਣਾਇ ਕੈ ਅਣਿ ਅਗੇ ਖੜੀਆ
ਕਰੀਆ ॥ ਤੋਇ ਅਕੈ ਸੋਵਾਧਾਗੀ ॥ ਪਰਸਹ ਮ
ਸੁਇ ਬਾਤੁ ਮਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ॥ ਤੋ ਫੇਰਿ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਉੜੀਆਖੀ ॥ ॥ ॥ ॥ ਏ ਬਿ
ਖੁ ਭੁਗੀ ਅਗੀ ਦਲਾਧੀ ਅਖੰਡ ਲਿਵਾਨਿ ॥ ਸੁੰ
ਦਰੁ ਪਾਪਹਰੈ ਦੇਤੀ ਜਨ ਮਦਿਗਾਨਿ ॥ ੨ ॥
ਫੇਰਿ ਪਰਸਹ ਮਹਾਜੇ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਕਹਿਅ ਜੀ
ਅਪਛਹ ਨਾਲਣੀਆ ॥ ਨਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਤੇ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਹਿਬੁ
 ਬਸਤਰੈ ਨਾਇਕੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਹਿਬੁ

ਜਾਪਹਸਰਾਮ ਅਛ ਬਸਤਰੈ ਗਇਆ)

ਗਜੇਰ, ਫਰਾਂਭੇ ਜਿਓ ਬਾਝੇ ਪਾਸਿ)

ਆਨਿਗੁਰਨਾਨਕ ਅਗੇਰ ਖੋਤੀਗੁਰਨਾਨਕ ਪ
 ਉਤੀਆਖੀ॥ ॥੨॥ ॥ਕਾਇਆਕ ਪ
 ਰੁਜੁਰੁ ਤੇਇਨਕ ਉਦੇਖਿਨ ਬੁਲਾਮੁਇਨਰੁ

ਮਾਮਾ ਗੁਣਗੁਣ ਕਰਮ ਕਰਮ ਕਰਮ ਕਰਮ
ਕਿੰਦਤਾ ਕਰਮ ਕਰਮ ਕਰਮ ਕਰਮ
ਕਰਮ ਕਰਮ ਕਰਮ ਕਰਮ ਕਰਮ ਕਰਮ

ਨਾਨਕ ਮੁਨਿਵਾਰਿ ਤੂੰ ਅਜਮ ਤਿਛੁਰੀ ਬਾਤਾ ॥੩॥
ਨਾਮੰਨ ਕਰਤਾਰ ਕਾਰਿ ਦੇਉ ਪਜੀ ਸੀਤਾ ॥੪॥
ਤੀਠੇ ਰਿਪਰਸਹ ਮਕਰਿ ਆਹ ਜਾਜੀ ਓਪੁਕੁਦ

ਕਰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਗ'ਜ'ਅ'ੳ'ਖਬਰਦਗੁਗ'ਜ'ਅ'ਪ
 ਤੀਆਇਆਗ'ਜ'ਅ'ਇਕੇਗੁਗੁਨਾਨਕਅਗੇ
 ੳਖਜੋਨਿਕੇਖੜਾਉਇਆ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਭੰਗ
 ਦੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ਸੁਇਗ'ਜ'ਸਿਉਨਾਭਤੁੰਮ
 ਤਿਬਧਿਤੇਗੀਗ'ਸਿ॥ ਨਾਨਕਪੜਦਦੁਰਿਕਰਿਤੰ
 ਤੈਦੇਦਸਨਦਸ॥ ੫ ॥ ਤੰਠੇਰਿਗ'ਜ'ਸਿਉਨਾ
 ਭਗੁਗੁਨਾਨਕਦੇਪੈਰੰਤੇਚਹਿਪਇਆ॥ ਆਖ
 ਏਲਗ'ਜੀਮੈਨੁਕਿਰਤਾੳਖਕਰੰਗੇ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨ
 ਕਬਹੁਤੁਗ'ਜੇਤੋਖੁਸੀਉਇਆ॥ ਏਹੳਕੀਕਤ
 ਸੁਇਕਰਿਗੁਗੁਅੰਗਦਸਤਾਈਪੳਹਇਕਰੰਗ
 ਤੀਗਹਿਆ॥ ਅੰਮੀਲਾਲੀਚਨਿਗਈਕੋਈਉ
 ਲਾਲੀਸਹੀਨਾਕਰਿਸੰਘੇ॥ ਜਗੁਗੁਅੰਗਦਪਿੰ
 ਡਵਿਚਿਅਇਆਤੰਠੇਰਿਅਧਿਉਸਅਖ
 ਰਾਈਬਾਲਾ॥ ਠੇਰਿਭਾਈਬਾਲਾਲਗਾਲਿਖਾ
 ਵਇ॥ ਜਗੁਗੁਨਾਨਕਨੂਜੰਗ'ਸਿਉਨਾਭਮੰਦਗਵਿ
 ਚਿਲੈਗਇਆ॥ ਤੰਲਗਾਪੁਛਟਿਜੀਤੁਸਗ
 ਨਉਕਿਅਹੈ॥ ਤੁਮਜੋਗਪਿਯੁਗਖੁਏ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾ
 ਨਕਮਾਹੁਗਗਵਿਚਿਸਬਦੁਬਲਿਆ॥
 ॥ ॥ ਜੋਗੀਜੁਗਤਿਨਾਮਨਿਰਮਾਇਲਤਾਕੈ

ਮੇਲੁ ਹੋਤੀ ॥ ਪੰਛਮ ਸਰ ॥ ਚਾਨਣਾ ॥ ਚਾਨਣਾ ॥ ੨੦ ॥
 ਮਹਨਾ ॥ ਚੀਤੀ ॥ ਆਲੁ ॥ ਚੀਤੀ ॥ ਚੀਤੀ ॥ ਚੀਤੀ ॥

ਸੋ ਜਾਤੀ ॥ ਜਬ ਘਰੋ ਭੀਤਾਰ ਮਾਲਾ ਏਧੁ ਛਬਾਤ
 ਸਾਖੀ ॥ ਜਮਿ ਉਨਾ ਭਨਾ ਲਿਤੋ ॥ ੨੧ ॥

ਨਿਹੰਤੀ ॥ ੧ ॥ ਚਾਨਣੀ ॥ ॥ ਫੇਰਿ ਜੰਗ ਜੇ ਪੁਛਿ ਆ
 ਜੀਤੁ ਮਬੂਹ ਮਣਤੀ ॥ ਤੀਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉਤੀ
 ਆਖੀ ॥ ॥ ਚਾਨਣੀ ॥ ਬੂਹ ਮਣ ਸੋ ਜੋ ਬੂਹ ਮਬੀ

ਕੀਸੇ ਪੁਰਖੁ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਰਹੈ ਕੀਸੇ ਪੁਰਖਿ
ਏਕੋ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਤੁਮ ਪਾਸਿ ॥ ੩ ॥ ਏਕੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥

॥ ਅਰਿਘਟਿਛ ਬਾਜਿਤ ਬਾਡੀ ਤੋਲੈ
ਨਾਮ ਅਜਾਚੀ ॥ ਮਿਰਿਸਾਹ ਮਿਰਿਸਾਹੁ ਏਕੋ ਵਣਜ
ਗੇਬੁਭਾਤੀ ॥ ੩ ॥ ਏਕੋ ਗਿਰਜੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਤੁ ਮਗੋਰ
ਖੌਰੋ ॥ ਤੇ ਏਕੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥

॥ ਯਹ ਧਰਮ ਗਗਨ ਗਗਨ ਪਰਗੋਰ ਖਤਾ ਕਾ ਅ
ਗਮ ਗੁਰੂ ਪੁਨਿ ਵਾਸੀ ॥ ਅੰਤ ਰਿਬਾਹੁ ਰਿਏ ਕੋ ਜਾਣੈ
ਤੰਨਾਨ ਕਭਇ ਆਉਦਾ ਸੀ ॥ ੪ ॥ ਤੇ ਗਜਾ ਸਿਉ ਨਾਭ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿਖੌਰੇ ਇੰਝ ਆਲਗਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਨ
॥ ਅਤੇ ਗਯਾ ਤਿਨੁ ਜਪਾ ਵਣਾ ॥ ਤਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ
ਸੰਗਲੀ ਉਚਗੀ ॥ ਰਿਕਸ ਉਤੇ ਗਯਿ ਆਉ ਬੋਲੇ ਦੁਇ
ਵਰ੍ਹੇ ਤੇ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਹਿ ਆ ॥

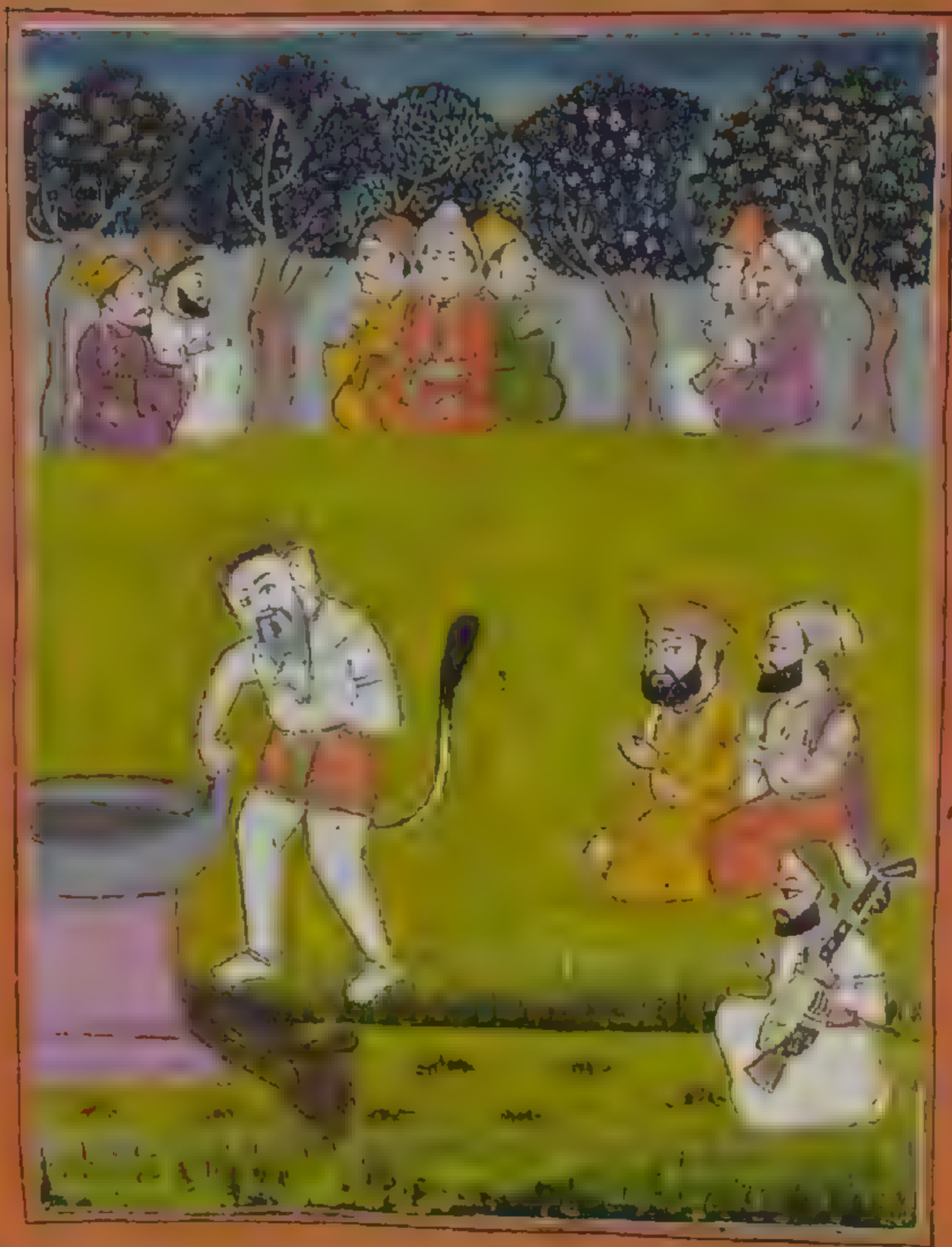
ਤੇ ਏਕੋ ਰਿਕ ਦਿਲਾਇ ਤ ਅਸਹਾਧਨਾ ਹਰਜੇ ਦੀ
ਆਹੀ ॥ ਉਸ ਦਿਲਾਇ ਤਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਲਿ ਆ ॥
ਜੇਨੁ ਮੰਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਹਿ ॥ ਏਕੋ ਅਸਹਾਧਨਾ ਦੀ ਦਿ
ਲਾਇ ਤਨੁ ਚਲੇ ॥ ਜਿਥੇ ਏਕੋ ਬਾਛੀ ਦੀ ਮੰਜੀ ਪੈ ॥ ਸ
ਮੰਦ ਦੇਣਾ ਪੁਛਿ ਚਿਹੈ ॥ ਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਵਿਟ ਰਿਖਤਾ
ਇਥਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੀਤ ਤਰ ਤੇ ॥ ਮਹਦਾਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

॥ ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਅਸਾਨਾ ਲਹੁ ਮਰਦ ਨਹੀਂ
ਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ
ਡੇ ਅਖੇਲ ਗਦਾਨਾ ਹੀ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾਨ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹਈ ॥ ਤੂੰ ਸਮਾਲਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਕੋਈ ਬੁਤ ਲਗਾ ਸੇ ਮੰਨੇ ਨਹੀਂ ਅਖਿ ਹੋ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਹੁਪਾਸ ਹੁਦਿ ਦਾਲੀ ਤੀ ਗਇਆ ॥ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਮੇਨੁ ਪੁਦਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿ ਅਕਰੀ ਐ ॥ ਮੇਰੇ
ਹੁਜੀਨੁ ਅਖਿ ਅਜੇ ਤੁਸਾ ਡੇ ਜੀ ਅਵੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਉ ਹੁਦਿ ਨਜੰਗ ਲਬਾਤ ਹਿਦਿ ਚਿ ਬੈਠਿ ਹੋਇਆ ॥
ਅਗੇ ਚਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ॥ ਜਾਦੁਇ ਪਹਰਾ ਜਰੇ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ॥ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਕਸ
ਪਕਤਿ ਐ ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚਿਤ ਲਦਾ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਅਖਿ ਅਜੀਤ ਲਣ ਦੇਹੁ ॥ ਖਾਵ
ਦੁਦੇਹੁ ਅਖੇਲ ਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਖੜਾ
ਹੋਇਆ ॥ ਅਖਣ ਲਗਾ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲਿ ਲੀਏ
ਦੀ ਸਹਮਭਾਰੀ ਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ॥
ਤੇ ਮੇਛੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਪੁਦਿ ਅਜੀਕੇ ਡੀਕੁ ਦੁਰਿ
ਹੋ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋ ਤੇ ਨਵੀ
ਉਪਾਹੀ ॥ ਤੇ ਮੇਛੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਨੁ ਅਖਿ ਅ

ਜੋਇਥੇਅਧੋ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਾਸਿਆਹਸਿਕੈਪੁਛੁਣ

ਸਾਖੀਕੋਡੇਰਾਖਸਨਾਲਿਉਈ॥

ਲਗਾਕਿਉਮਰਦਾਨਾ॥ ਮਰਦਾਨਾਸਰਸ੍ਰਿਦਾਉਇਅ
॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਾਅਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਏਓਕਜਾਹਜੋਤ
ਮਦਾਉਈਸੋਮਰਦਾਨਾਦੇਤਲਾਏਦੇਵਾਸਤੋ॥ ਜੋਰਾਕ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਦੇ ਖੁਰਾਣੀ ਬਾਲਾ ਕਰਤ ਹਰਿ
ਅਕਰ ਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਉ ਖੜਾ ਆਤਿ ਉਗਰ ਸਮਰਦੇ ਨੇਨ
ਪਕਤਿ ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚਿਪਤਿ ਅਗੁ ਸੇਨਾ ਲਿ ॥ ਕੜਾ ਹ ਅ
ਜੇ ਹ ਠੰਢਾ ਹੋਇ ਗਇ ਅਜੇ ਹ ਪੈ ਹ ਮਾ ਹ ਦਾ ਕਰ ਜੰਮ
ਦਾ ਹੈ ॥ ਹਾਕ ਸਪੈ ਹ ਨ ਹੋਇ ਗਇ ਅਹੋ ਠੰਢਾ ਅਗ ਨਿਬ
ਇ ਗਈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਵਾਧਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ ॥
ਹਾਕ ਸਬੋ ਲਿ ਅਸਚੁ ਅਖੁ ਤੁਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਅਏ ਜੋ
ਮੇਰਾ ਕੜਾ ਹਤ ਪਿਅ ਹਾ ਸੀਤਲ ਹੋਇ ਗਾ ਅਸਚੁ ਅਖੁ
ਤੁਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਮਿ ਕਹਿ ਅਖਿਅ ਕੋਡਾ ਹਾਕ
ਸਖਾਇ ਇਸਤਾਈ ॥ ਕਿਉ ਨ ਹੀ ਖਾਦਾ ॥ ਕਿਉ ਰਖਾ ਪੈਈ
॥ ਹਾਕ ਸਬੋ ਲਿ ਅਤੁ ਮੇਰਾ ਨਉ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥
ਤੁਕਿ ਪਰੈ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਅਹੈ ॥ ਤੁਸਚੁ ਅਖੁ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾ
ਕਗਾ ਮਹੁ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ ॥

ਇ

ਭਾਗੁ ਚੁਕਾ ਭਰਮ ਕਾ ਹੋਇ ਨਿਹਕਰਮਾ ॥ ਭੈ ਜਲ ਤੇ ਕੰਧੀ ਚ
ਨੇ ਗੁਰ ਕੀ ਨਿਧਰਮਾ ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਮੇਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹਿ
ਆ ॥ ਤਪਤਿ ਕੜਾ ਹ ਬੁਇ ਗਇ ਅਗੁ ਸੀਤਲ ਨਾਮੁ
ਦੀਆ ॥ ਭੰਡਾ ਫੁਟਾ ਭਰਮ ਕਾ ਗੁਰਿ ਦੇ ਕੀ ਆਪਰਗਾਸ
॥ ਬੇੜੀ ਕਾਟੀ ਪਗੋ ਕੀ ਗੁਰ ਕੀ ਨੀਬੰਦ ਖਲਾਸਾ ॥੨॥ ਜਬ
ਕਾਸਾ ਧੁਸੀ ਗੁਰੁ ਇਅਤ ਦਿਛੋ ਡਿਗਈ ਨਿਗਹ ਵਾਨਾ ॥

ਕਰਿ ਬਹਾ ਬਹਿਕਿ ਰਿਅ ਤੇ ਵੰਡੁ ॥ ਬਾਲੇ ਝੈ ਬਖਰੇ ਕੀ ਤੇ ਹਿ
 ਕੁ ਮਹਦੇ ਨੇ ਨੁ ਦਿ ਤੋ ਸਾ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਆਪੁ ਲੀ ਤੋ ਸਾ ॥ ਅਤੇ
 ਹਿਕੁ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਗੈਰ ਖਿਓ ਸਾ ॥ ਤਾਂ ਲਗੈ ਖਵਣਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕ ਆਪਣ ਬਖਰਾ ਕਿਸਨੁ ਦਿਤਾ ॥ ਕੋਡੇ ਅਗੈ ਕੁਟੁਨਾ ਹਿ
 ਨਿਬਰਨਾ ਕੀ ਤੀ ਕੋਡੇ ਲੈ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਲੀਤਾ ॥ ਕੋ
 ਡੇ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ਅਕਪਾਟ ਖੁਲਿ ਗਏ ॥ ਕੋਡੇ ਤੋਰ ਸਰੂਪ ਤੋ
 ਏ ਗਇਆ ਜਾ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਹਦਾਨ ਦੇ ਖੇਤੀ ਕਿਆ ਦੇ
 ਖ ਨਿਜੋ ਅਜਗੈ ਬੀਛੁ ਤੁਲੈ ਗਇਆ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਏਹ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਰ
 ਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਖੁਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗਤ ਮਾਸੇ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁ
 ਛਿ ਅਜੀ ਅਸੀਨੇ ਤਾਂ ਬਡੇ ਹੋ ਗੁਨ ਲਗਾਏ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਰਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਅਸੀਨੁ ਜੋਇ
 ਸ ਪਰਤੀ ਲਿਆਇ ਆਏ ॥ ਸੋਇ ਨਾ ਦੇਵਾ ਸਤੇ ਦੇ ਖੁ
 ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗਤ ਮਾਸੇ ॥ ਦੇਖਦਾ ਜਾਇ ॥ ਬਾਲੇ ਆ
 ਖਿ ਅਜੀ ਭਲਾ ਜੀ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿਖਾਏ ਸੋ ਦੇਖਨਾ
 ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਤ ਦਿਨ ਕੋਡੇ ਰਕਸ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਅ
 ॥ ਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਚਲਦਾ ਹੋਇਆ ॥ ਮੰਜੀ ਬਹਾਲਿ
 ਚਲਿਆ ॥ ੨੨ ॥

ਬਿਲਕੁਲ ਤਾਈਂ ਦੁਹਰਾਉਣੀ

ਮਾਮਲੇ ਤੇ ਕਾਮਲੇ ਤੇ ਨਾ ਦਰੁਸਤ ਮਾਮਲੇ

ਨਿਮਰਦਾਨੇ ਨੂਡਾ ਚੀ ਭੁਖ ਲਗੀ ॥ ਤਿਮਰਦਾਨੇ ਆ
ਖਿਅਜੀ ਹਉਤੁ ਹਿਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
ਹਿਅਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਵਡਾ ਸਹਰੁ ਆਵਦਾ ਹੈ
॥ ਫਿਰੇ ਤੁੰ ਆਖੇ ਗਾ ਸੋ ਕਰੀ ਐਗਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਪਲੇ ਤੇ ਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਜੀ
ਨਾਪ ਲੇਨਾ ਸਹਰੁ ਮੁਰਦੇ ਨੁ ਲੈ ਜਾ ਸੀ ॥ ਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇ
ਗਾਨਾ ਲਿਖੇ ਤਫਰੀ ਵੀ ਵਿਚੋ ਲਾਲੁ ਨਿਕਲਿ ਆਇ
ਆ ॥ ਆਖਿ ਉਸੁ ਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ਚਾਇ ਲੈ ॥ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਥਰੁ ਮੇਰਿ ਆਕਰੀ ॥ ਫੇ
ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਪਲਾ ਢੁਢਦਾ
ਆਉ ॥ ਲੈ ਪਲੇ ਬੀਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਪ
ਲੇ ਬੀਨੇ ਭੁਖ ਨਾ ਹੀ ਜਾਦੀ ॥ ਪੇਟਿ ਪਏ ਬਾਣੂ ॥ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਉਪਦੇ ਖੁਸਹਰੁ ਨ ਜਰਿ
ਆਵਦਾ ਹੈ ॥ ਤਿਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭਲਾ ਜੀ ॥
ਭਿਉ ਕੀ ਤੇ ਸਹਰੁ ਨ ਜਰਿ ਆਇ ਅਸੀ ॥ ਜਾਦੇ
ਜਾਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਢਿਤਾਉ ਇਗਇ ਅਮਸੇ ਮਸੇ
ਸਹਰੁ ਆਇਆ ॥ ਜਾ ਸਹਰਿ ਆਇ ਵੜੇ ਤਿਮਰ
ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੁਛੁ ਆਖਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
ਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰਿ ਆਜਾਣਾ ॥ ਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇ ਅੰ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਜੀਉ ਨਉ ਭਾਵੇ ਕਿਛੁ ਹੋਵੇ। ਮੈਨੁ ਬੁਖ ਖਾਇ ਗਈ।
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਜਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਜਵਾਹਰੀ ਟੇਲੇ
ਵਿਚਿ ਟੇਲੁ ਲੁਵੇ ਚਿਲਿ ਅਉ। ਮਰਦਾਨਾ ਅਇ
ਅਜੀਏ ਸਦਾ ਮੁਲੁ ਕਿ ਅਉ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਵੀ ਮੁਲੁ ਅਖੀ ਗਾ ਸੈ ਮੈਨੁ ਅਇ ਅ
ਥੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਇ ਹਿਕੁ ਜਵਾਹਰੀ ਨਲੁ ਦਿਖਾਇ
ਆਉ ਸਜਵਾਹਰੀ ਅਖਿ ਅਇ ਸਕੇਤੀ ਨਿਧੈ ਸੇਮੁ
ਲੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਵੀਚਰੁ ਕੀਤਾ ਲਾਲ ਦਾ ਮੁਲੁ ਬਹੁਤੁ
ਅਖਦੇ ਤੈ ਨਿਮੈ ਪੁਛਿ ਅਵਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅ
ਜੀ ਲਾਲ ਦੇ ਤਿਨਿਧੈ ਸੇਮਿਲ ਦੇ ਤੈ ਨਿ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਡੇ ਜਵਾਹਰੀ ਪਾਸਿ ਲੈ ਜਾਇ।
ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਤੋ ਵਡਾ ਅਤੇ ਛੋਟਾ ਨੀ ਜ
ਣਦਾ। ਤੁਸੀ ਮੈਨੁ ਦਸੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾ
ਨਾ ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਜਵਾਹਰੀ ਦਾਨ ਉਹਈ। ਏਹੁ ਵਤਿ
ਜਾਇ ਕਹਿ ਪੁਛਣ ਲਗਾ। ਘਰੋ ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਜਉ
ਹਰੀ ਦਾ ਦੁਕਾਨ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰੈ। ਤੈਲੇ ਕੰਦ ਸਿ ਅਭਾਈਓ
ਹੁਘਰੇ ਹੋਦੈ। ਤੈ ਮਰਦਾਨ ਉਸਦਾ ਪਰਪੁਛਿ ਕਹਿ
ਗਇ ਅਜਾਇ ਅਵਾਜ ਕੀ ਤੋ ਸਾ। ਅੰਦਰੋ ਗੁਲਾ ਮੁਭੇ
ਜਿਦਿ ਤਾ ਕਉ ਟੁਭਾਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਕੁਛੁ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ਅੰਗ ੧ ॥
ਅੰਗ ੧ ॥ ਮਹਾਨਾਮ ॥

ਪੁਰਾਣੀ ਕਿਆ ਸਉ ਦਾ ਕਰਨਿ ਆਇ ਆਹੈ ॥ ਮਹਾਨੇ
ਭਿਲਾ ਲੁਕਛਿ ਦਿਤਾ ॥ ਜਉ ਹੀ ਭਿਲੈ ਕਹਿ ਦੇਖੇ
ਤੀ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ॥ ਜੋ ਇਸਲਲ ਉਪਗਿਲਿਖਿ ਅੰਧੈ ॥ ਜੋ
ਈਏ ਪੁਲਾ ਲੁਲਿ ਅਵੇ ॥ ਤਿਸੁ ਸਉ ਰੂਪਈ ਯਾ ਮਿਹਮ
ਨੀ ਦੇਵਣੀ ॥ ਮੁਲਵਹਾਈ ॥ ਭਾਵੇ ਖਾਵਦ ਦੇਚੇ ਭਾਵੇ ਨ
ਦੇਚੇ ॥ ਜਉ ਹੀ ਸਉ ਰੂਪਈ ਯਾ ਗਿਣਿ ਮਹਾਨੇ ॥ ਨੁਹ
ਥਿ ਦਿਤਾ ॥ ਅਤੇ ਲਾਲ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿ ਗਿਠਿ ਸੁਆਮਿ ॥ ਮਹ
ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਖਾਵਦ ਪਸੈ ਪੁਛਿ ਅਵਾ ॥ ਜ
ਹਿ ਭਾਈ ਪੁਛਿ ਅਉ ॥ ਮਹਾਨੇ ਸਉ ਰੂਪਈ ਯਾ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਆਨਿ ਗਿਠਿ ਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
ਮਹਾਨਾ ਏਹ ਕੇਹਾ ਲਿਖਿ ਆਇ ਆਹੈ ॥ ਮੁਲੁ ਮਹਾਨੇ
ਆਖਿ ਆਜੀ ਉਸਿ ਦਿਤਾ ਮੈਲੈ ਆਇ ਆਹੈ ॥ ਫੇਰਿ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਹਾਨਾ ॥ ਜਾਇ ਪੁਛਿ ਜੋ ਏਹੁ ਸ
ਉ ਰੂਪਈ ਯਾ ਮੁਲੁ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿ ਕੇਹਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਮਹਾ
ਨੇ ਆਖਿ ਆਭਲਾ ਜੀ ॥ ਮਹਾਨੇ ਫੇਰਿ ਜਾਇ ਜਉ ਹੀ
ਨੁਜਾਇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਖਾਵਦ ਆਖਦਾ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਸ
ਉ ਰੂਪਈ ਯਾ ਤੁਸੀ ਕੇਹਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸਦਾ ਮੁਲੁ ਦਿਤਾ
ਹੈ ॥ ਓਸ ਜਉ ਹੀ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਇਸਲਾਲ ਤੇ ਲਿ
ਖਿ ਆਹੈ ॥ ਜੋ ਏਹੁ ਪੁਲਾ ਲੁਲਿ ਅਵੇ ਭਾਵੇ ਦੇਚੇ ਭ

ਮੁਲੁ ਪੁਦਿ ਅਉ। ਮਰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਅਇਆ
 ਖਿਅ ਜੀਜ ਉਹੀ ਇਉ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਲਾਲ
 ਤੇ ਲਿਖਿ ਅਉ। ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਲਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਿ
 ਆਵੈ ਤਿਸ ਨੁ ਸਉਰੁ ਪਈ ਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ। ਭਾ
 ਵੇ ਦੇ ਚੇ ਭਾਵੇ ਨਾ ਵੇਚੇ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ
 ਵੇਚ ਨਾਉ। ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੈ ਕਿ ਅਜਾਣਾ ਤੁਜਾ
 ਣਾ। ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ ਮੈ ਤੁਹਨੁ ਕਿਸ
 ਤੇ ਪੁਛਨਾ। ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੁ
 ਮੈਨੁ ਕਿਸ ਤੇ ਪੁਛਨਾ ਹੈ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾ
 ਨ ਮੈ ਤੈਨੁ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਪੁਛਨਾ ਹੈ ਏਹ ਲਾਲ ਨਹੀ ਏਹੁ ਪ
 ਰਮੇ ਸਰਦਾਨ ਉਹੀ। ਓਹੁ ਜਉਹੀ ਤਿਨਿ ਪੈਸੇ ਦੇਦਾ ਅਹ
 ਓਸਦੀ ਓਹ ਨ ਜਹਿ ਅਹੀ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਜਉਹੀ ਸਉਰੁ
 ਪਈ ਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣ ਲਗਾ। ਦਿਣੁ ਮੁਲ ਲੀਤੇ ਏ
 ਹੁ ਕਰਤਾਰਦਾਨ ਉਲਾਲੁ ਹਈ। ਭਾਵੇ ਦੇ ਚ ਭਾਵੇ ਰਖਾ ਜੇ
 ਭੁਖਨਾ ਗਕ ਬੁਲ ਕਰੇ ਤੰ ਰਖਾ ਨਹੀ ਤੰ ਵੇਚਾ। ਤੰ ਮਰਦਾ
 ਨ ਸਮਝਿ ਗਇਆ। ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਉਨਹੀ ਵੇ
 ਚਦਾ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ ਨਹੀ ਚੰਦ
 ਤੰ ਸਉਰੁ ਪਈ ਯਾ ਉਸਦਾ ਫੇਰਿ ਦੇ ਅਉ। ਅਤੇ ਲਾਲ ਅ
 ਪਣਾ ਲੈ ਅਉ। ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਅਭਲਾ ਜੀਉ। ਮਰਦ

ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਾਵੇ
ਸਮਾਜੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭਿਰੁਪਣੀਆਂ ਆਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ
ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਵਾਸਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਉਂ ਹੀ ਕੀਤਾ
ਅਭਾਵਾਨੀ ਲੇਹੁ ਅਪਣਾ ਲਾਲ ਲੇਹੁ ਲਾਲ ਮਰਦ
ਨੇ ਦੇਹ ਬਿਦਿਤ ਸੁਆਮੀ ਮਰਦ ਨੇ ਅਪਣਾ ਲਾਲ ਲੀਤਾ ॥ ਅਤੇ
ਮਰਦ ਨੇ ਸਭਿਰੁਪਣੀਆਂ ਜਿਉਂ ਹੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਭਾਗ ॥ ਅ
ਖਿਓਂ ਸਮਾਜੀ ਏਹੁ ਅਪਣਾ ਸਭਿਰੁਪਣੀਆਂ ਗਿਣਿ ਲ
ਉ ॥ ਜਿਉਂ ਹੀ ਮਰਦ ਨੇ ਨਾ ਅਖਿ ਅਗੇ ਰਖੀ ਇਸ ਲਾਲ ਪ
ਹਿਲਿਖਿ ਅਗੇ ਜੋ ਕੀ ਏਹੁ ਲਾਲ ਲਿਖਿ ਅਵੇ ਤਿਸ ਕਉ
ਸਭਿਰੁਪਣੀਆਂ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇ ਵਣੀ ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਅਪਣਾ ਪ
ਰਮਾ ਆਏਹੁ ਪਣੀ ਯੇਤੁ ਮਰੇ ਹੈ ਨਿਹ ਮਰੇ ਨਹੀ ॥ ਭ
ਵੇ ਲਾਲ ਦੇ ਚਭਾ ਵੇ ਨਾ ਵੇਚਾ ॥ ਤੂੰ ਮਰਦ ਨੇ ਲੇ ਲਾਲ ਨਾ ਲੇਹੁ
ਪਣੀਆਂ ਦੇ ਵੇਦ ਸਤੁ ਅਨਿਗੁਨ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀ ਆ
ਗੁਨ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦ ਨਾ ਏਹੁ ਪਣੀ ਯੇ ਕਿਉ
ਹਿਲਿਖਿ ਏਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਹੁ ਪਣੀ ਯੇ
ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਅਓਲਣੇ ਨਹੀ ॥ ਏਹੁ ਅਖੇ ਅਗੇ ਰਖੀ ਤੂੰ ਮ
ਪਣਾ ਪਰਮਾ ਆਏਹੁ ਲਾਲ ਪਹਿਲਿਖਿ ਅਗੇ ਜੋ ਕੀ ਏਹੁ
ਇਹੁ ਲਾਲ ਦਿਖਾਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਸਭਿਰੁਪਣੀਆਂ ਮਿਹਮਾਨੀ
ਦੇ ਵਣੀ ॥ ਅਬ ਏਹੁ ਪਣੀ ਯੇਤੁ ਮਰੇ ਹੈ ਨਿਹ ਮਰੇ ਨਹੀ ॥
ਮੇਰੇ ਅਕਰਾ ॥ ਤੂੰ ਏਹੁ ਗੁਨ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦ ਨਾ ਤੂੰ ਏ
ਵਜਾਇ ਕੇ ਅਖੁ ਸਾਹਜੀ ਦੇ ਚਣੇ ਤੂੰ ਮਿਹਮਾਨੀ ਲੇ ਵੀ ਏ ॥

ਭੀਯੋ ਜਾਨਵੇ ਚੀਏ ਤੇ ਕੇਹੀ ਲੇਈਏ। ਏਹੁ ਪਈਯੇ ਅ
ਪਏ ਫਿਰਿ ਲਉ। ਖਾਵਦ ਨਹੀ ਲੇਦਾ। ਜਉ ਹੀ ਲਏ ਨਹੀ
ਮਰਦਾ ਨਾ ਫੇਰਿ ਲੈਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਖੇ ਨਹੀ। ਅਤੇ
ਜਉ ਹੀ ਲਏ ਨਹੀ। ਤੰ ਸਤ ਫੇਰੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਪਾਏ। ਮਰਦਾ
ਨਾ ਛਿਤਾਂ ਪੈਇਆ। ਛਿਤਾਂ ਪੈਇ ਕੇਹੁ ਪਈਯੇ ਜਉ ਹੀ ਕੇ
ਘਰਿ ਸੁਟਿ ਆਇਆ। ਜਉ ਹੀ ਅਪਏ ਜੀਵਿ ਚਿਵੀਚ
ਰੁਕੀਤਾ। ਭਾਈਏ ਤੰ ਪਈਯੇ ਮੈਨੁ ਫੇਰਿ ਲੇਣੇ ਜੰਗੁ ਨਹੀ।
ਅਤੇ ਏਹੁ ਸਤੁ ਅਜੇਹੀ ਪੈਯੋ ਇਸ ਸਮਾਜ ਦਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦ
ਕਮੇ ਪੈਯੋ ਨਿ। ਅਤੇ ਲਾਗੁ ਭੀ ਅਚੰਭੇ ਦਾ ਡਿਠਾ। ਜਿਸ ਤੇ ਲਿ
ਖਿਅ ਆਹਾ। ਇਤਨੀ ਮੇਰੀ ਉਮਰਿ ਪੈਯੋ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮੁਲ
ਦੇ ਲਾਲ ਡਿਠੇ ਆਹਾ। ਪਰੁ ਏਹੁ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਲਿਖੀ
ਨਹੀ। ਏਹੁ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਲਾਲ ਡਿਠਾ। ਪਰੁ ਉਸ ਖਾਵ
ਦ ਨੁ ਭੀ ਤੰ ਡਿਠਾ ਚਾਹੀਐ। ਏਹੁ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈਉ ਸਆ
ਪਏ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੁ ਕਹਿਐ। ਅਧਰ ਕਾ ਤੂੰ ਦਉ ਨਿ
ਮਤ ਕਿਤੇ ਧਿਰਿ ਜਾ ਦੇਹੁ ਨਿ। ਤੰ ਤੂੰ ਓਨਾ ਨੁ ਜਾਣਨ ਦੇਵੇ।
ਅਤੇ ਮੈਭੀ ਆਵਨਹੀ। ਤੂੰ ਚਲੁ। ਅਧਰ ਕਾ ਗੁਲਾਮ ਸਹ
ਰਬਾਹੁ ਰਿਨਿ ਕਲਿ ਆਇਆ। ਆਇ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿ
ਆਦੇਖੇ ਤੈਥੈ ਪੈਯੋ ਨਿ। ਅਧਰ ਕਾ ਦੁਰਿਥੈ ਠਿਹਰਿ ਆ।

ਮੁਖਿ ਭਗਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥
 ਰੇ ਰਾਮ ॥ ਘਟ ਦੀ ਸਥਾਨੀ ॥ ਘਰ ਘਰ ॥ ਘਰ ਘਰ ॥

ਦਨਹੀ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਦਰੋਂ ਸਦਾ ॥ ਭਾਈ ਚੁਪ

ਸਾਖੀ ਲਾਲ ਦੀ ਸਾਲ ਸਜਾਉ ਗੀ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥

ਕਹਿ ਰਹਿ ਆਏ ॥ ਏਕ ਘਨੀ ਗੁਜ ਗੀਤਾ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਉਹ
 ਗੀਤ ਲੀ ਸਾਜ ਸਨਾਲਿ ਆਇ ਆਨ ਲੇ ਰੁਪਈ ਯੇ ਅਤੇ ਨ
 ਲੇ ਮੇਵਾ ਪਕਵਾਨ ਮਿਠਿਆਈ ॥ ਬਹੁਤੁ ਦਸਤੁ ਲੇ ਆਇ

ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ
ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀ

ਤੰਗੁਰਨਾਨਕੁਆਖਿਅਕਿਉਭਾਈਜੀਕਿਉ। ਤੰਸਾਲਸ
ਗਇਆਖਿਅਜੀਏਤਸਉਰੁਪਈਯੇਤੁਮਹੈਤੰਨਿਏਤੁ
ਆਪਣੇਲੇਹੁ। ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਸਲਸਗਇਜੀਜੇ
ਵੇਚੀਏਤੰਲਈਏ। ਅਤੇਜੇਨਵੇਚੀਏਤੰਕੇਲਈਏ॥
ਫਿਰਿਜਉਹੀਕਹਿਅਜੀਮੈਨਾਹੀਜਾਣਤਾਕਿਉਹੁਲਾਲੁ
ਥਾਕਿਤੁਮਲਾਲੁ॥ ਮੇਤੋਬਹੁਤੁਬਿਸਮਦੁਤੋਇਗਇ
ਅਉ॥ ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਗਮਾਹੁਵਿਚਿਸਬਦੁਬੀਲਿਆ॥

॥੧॥ ॥ਲਾਲੇਲਾਲੁਉਪਾਇਅਲਾਲੇਲਾਲੁ
ਦਿਸੰਨਿ॥ ਜਿਨਾਲਲੀਨੇਤੀਮਹਿਦੁਜਾਨਾਜਾਣਨਿ॥ ਸੁ
ਇਸਾਲਸਗਇਜਉਹੀਤੁਅਪਣਲਾਲੁਪਛਾਇ॥
ਕੁਜੇਲਾਲੁਨਹੀਠਿਬੰਨਿਅਪਣਸਹੁਸਿਵਾਇ॥੧॥

॥੨॥ ॥ਕੰਕਰਪਥਲਮੇਲਿਕੈਨਉਸਦਾਇਓਸਾ
ਹਾ॥ ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਅਧੁਰੈਮੁਲਿਨਬੁਝੈਗਹੁ॥੨॥
ਮੇਰਮੇਰਕਰਿਸੰਜਿਓਗਤੀਅਤੇਡੀਹੁ॥ ਕਾਈਸਾਖਨਉ
ਪਜੀਅਕਲਰਵੁਠਮੀਹੁ॥੩॥ ਸੁਇਸਾਲਸਗਇਇ
ਕੁਬੇਨਤੀਜੇਕਰਮਪਰਾਪਤਿਤੋਇ॥ ਨਾਨਕੁਏਕਅਰਾਪੀਏ
ਦੁਖਨਲਗੇਕੋਇ॥੪॥ ਸਾਲਸਕਹਿਅਜੀਤੁਮਹਾਨਉ
ਕਿਆਹੈ॥ ਅਰੁਤੁਮਤੋਤੇਕਉਦੁਤੋ॥ ਅਰੁਤੁਮਹਾਭੇਖਕ
ਉਦੁਤੋ॥ ਤਮਕਉਤੋਗਨਗੀਲਗਿਹੀਹੈ॥ ਬਡੇਬਡੇਅ

ਗਾਧਰਤੁਮਹਾਭੇਖਕੋਈਆਇਆਨਹੀਜਤਾ॥ ਮੈਤੋਬਿ
ਸਮਾਦਤੋਇਹਹਿਅੰਤੀ॥ ਤੁਮਆਪਹੀਬਤਾਵਹੁ॥ ਤੰਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਿਸਾਲਸਨਉਹਮਹਾਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ
ਏ॥ ਤੋਤੇਏਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦੇਸਕੇਏਨਿ॥ ਅਹੁਭੇਖਕੀਨਿਰੰਕਾਰੀ
ਏ॥ ਤੰਸਾਲਸਕਹਿਅਜੀਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਕਉਜਾਣਤੇਹਉ॥
ਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਦੇਖਿਆਏ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਹਗੁਮਾਰੂਵਿਚਿ
ਸਬਦੁਬੋਲਿਆ॥ ॥੧॥ ॥੨॥ ॥੩॥ ॥੪॥ ॥੫॥ ॥੬॥ ॥੭॥ ॥੮॥ ॥੯॥ ॥੧੦॥
ਬਮੈਜਲਨਿਰਮਲਪਦਨਾਜਾਵਲਗੇ॥ ਪਦਮਨਜਵਲ
ਜਲਰਸਮੀਗਤਿਦੋਖਨਹੀਗੇ॥ ੧॥ ਦਾਦਗਤੁੰਕਬਪੁਨਜਾ
ਨਸਿੰਗੇ॥ ਭਖੇਸਿਬਾਲਬਮੈਜਲਨਿਰਮਲਅੰਮ੍ਰਿਤਨਲ
ਖਸਿੰਗੇ॥ ੧॥ ॥ਬਸਨਿਤਨਉਸਤਅਲੀਅਲ
ਮੇਰਚਚਗਨਗੇ॥ ਕਉਲਕਮਦਨੀਦੁਹਰਨਉਸਸਭਾਏ
॥੨॥ ਪੰਡਿਤਸੰਗਿਬੂਸੇਜਨਮੁਹਖਅਗਮਸਮਸੁਣੇ॥ ਅ
ਪਣਾਪੁਕਬਪੁਨਛਾਡੇਸੁਆਨਪੁਛਿਜਿਓਗੇ॥ ੩॥ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਖੀਰਦੁਧਮਧਸਿੰਚਸਿਤੁੰਬਨਚਤੁਰੇ॥ ਅਪਨਾਅ
ਪੁਤੁੰਕਬਪੁਨਛਾਡਸਿਪਿਸਨਪ੍ਰੀਤਿਜਿਓਗੇ॥ ੪॥ ਏਕਪ
ਖੰਡੀਨਾਮੁਨਗਚਹਿਟਿਕਹਹਿਚਗਨੀਗੇ॥ ਪੁਰਬਿਲਿਖਿਅ
ਪਾਇਆਨਾਨਕਹਸਨਾਨਾਮੁਜਪਿਗੇ॥ ੫॥ ਤੰਉਸਜਉਹ
ਗੀਕਹਿਅਜੀਮੈਨੁਨਿਹਾਲਕਰੋਏਹੁਪਈਘੋਲਉ॥
ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਜਉਹਗੀਏਹੁਪਈਘੋਲਉ

ਮੰਦੁਕੀਯੇ ਮੰਦੁਕੀਯੇ ਮੰਦੁਕੀਯੇ ਮੰਦੁਕੀਯੇ ਮੰਦੁਕੀਯੇ ਮੰਦੁਕੀਯੇ ਮੰਦੁਕੀਯੇ ਮੰਦੁਕੀਯੇ ਮੰਦੁਕੀਯੇ ਮੰਦੁਕੀਯੇ
ਡੇਕ ਮੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਫਕੀਰ ਅ
ਤੀਤ ਅਹੇ। ਤਾਂ ਯਉਂ ਹੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਏਹੇ ਮੇਵਾ ਅਤੇ ਕੁਵਾ
ਨ ਅਤੇ ਕੁਵਾ ਤੇ ਹੁਭੋ ਜਨ ਕਹੈ ਤਾਂ ਅਚੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਗੀ
ਕਹੁ ਕਹੇ ਨਹੀਂ। ਮਰਦ ਨਾ ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਅ
ਖੇ ਕਿਵੇਂ ਲੈ ਨਿਤੀ ਭਲਾ ਹੋਵੇ। ਮੇਧਾ ਭੁਖਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਰਗ ਮਾਰੂ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਆ।

॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਕਵਾਨ ਸੋਭੋ ਜਨ ਕਹੀ ਐ
ਲੁਚੀਲੈ ਚਾਹੁਗੀ। ਮਿਠਿ ਆਈ ਹਸਨਾ ਹਸਕ ਰਿਬੋਲੈ
ਤਾਂ ਮਨ ਰਹੇ ਹੁਜੁਗੀ। ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਾਲ ਸਤੁ ਭਾਈ ਮੇਰੇ।
ਸਮਝਿ ਪਵੀਤੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇਰੇ। ੧॥ ॥ ਮੇਵਾ ਸਿ
ਲਨਿ ਤੁਮਾ ਕਹੀ ਏ ਸਤ ਕੇ ਬਗੇ ਜੋੜੇ। ਖਾਵਣ ਖਾਇ
ਅਖਾਵੈ ਸੋਈ ਜੋ ਬਿਖੁ ਤੋ ਮਨੁ ਆਤੋੜੇ। ੨॥ ਤਾਂ ਅ
ਧਰ ਕਾਗੁਲਾ ਮਾ ਅਗੇ ਹੀ ਖਾਵਦ ਪਾਸ ਹੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾ
ਮਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਆ। ਤਾਂ ਸਬਦੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਪਉੜੀ ਆਖੀ। ॥ ੩॥ ॥ ਉਤ ਮਜਨ ਮਸੋ ਸਾਕ
ਤ ਕਹੀ ਐ ਨੀਚ ਨਗਇਣ ਪਾਵੈ। ਲੋਭ ਲਹਿ ਰਿਤੇ ਦੂ
ਟੇ ਤੇਈ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ। ਸੁਣਿ ਸਾਲ ਸਏ ਹ
ਗੋਲਾ ਤੇਰਾ ਆਪਿ ਨਗਇਣ ਮਾਨਾ। ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸੰ
ਗੁਮਿ ਲਾਇ ਆਉ ਚੇ ਪਦੁ ਧਰਾਨਾ। ੪॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸ

॥ ਜੀ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕਰ ਅਪਣੇ ਸਾਧੂ ਦਸਤਾ ॥ ਅਸ
 ਨੁ ਇਸ ਬਲਾਇ ਵਿਚੋਂ ਕਢੋ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਸੁਟਿਤੁ ਅਪਣੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲ ਮਦੇ ਪੇ
 ਰੰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਉਤ ਤੇ ਗੀ ਗਤਿ ਤੇ ॥ ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਕਹਿ
 ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਅਧਰ ਕਾ ਤੰ ਸਾਧੂ ਪੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋ ਤੰ ਸਹਾ
 ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਵਾ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਾਲ ਸਉ ਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਖੁ
 ਸੀ ਤੋਇ ਆ ॥ ਅਖਿਓਂ ਸਾਲ ਸਹਾਇ ਕਰਤ ਹ ਅਗੇ
 ਮਥਾ ਟੇਕਾ ॥ ਸਾਲ ਸਜਉ ਹੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰੰ ਤੇ ਛਹਿ
 ਹਿ ਪਇਆ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਾਲ ਸਨੁ ਅਪਣੇ ਸਿਰੋਲਾ
 ਹਿ ਕਰਿ ਅੰਗੋਂ ਛਹਿ ਤਾ ॥ ਅਖਿਓਂ ਸੁਭਾਈ ਸਾਲ ਸ
 ਸਿਰ ਤੇ ਬੰਨਿ ॥ ਸਾਲ ਸਲੈ ਕਹਿ ਸਿਰ ਤੇ ਬੰਨਾ ॥ ਬੰਨ
 ਨਾਲਿ ਸਾਲ ਸਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਿ ਗਏ ॥ ਸਾਲ ਸਦਾ
 ਗੰਗੂ ਤੋਇ ਗਇਆ ॥ ਸਾਲ ਸਨੁ ਸਬਦੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੋਇ
 ਆ ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕਾ ਦੀਨੋ ਬੋਲਿ ਕ
 ਪਾਟਾ ॥ ਇਕ ਜੋ ਦਣੁ ਜਵਣੀ ਜਿ ਅਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ਤਟ
 ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਰਾ ॥ ਬਚਨ ਕਾ ਸੁਰਾ ਪੁਰਾ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦਿਖਾਵਤਾ ਬੋਲੇ ਨੇ
 ਤੁ ਅਨੰਤਾ ॥ ਜਗਤ ਦਣੁ ਜਾਹ ਸਗਲ ਪੈ ਸਾਹੁ ਟੇਕ ਭਗ
 ਵੰਤਾ ॥ ੨ ॥ ਦਣੁ ਜਹ ਮਾਹ ਸਚੁ ਪੁਜੀ ਹਮਰੀ ਨਾਮਾ ॥ ਅ
 ਠ ਪਹਰੁ ਪੁਨਿ ਲਗਿ ਰਹੇ ਸੋਈ ਹਮਰੇ ਕਾਮਾ ॥ ੩ ॥ ਸਾ

ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ
ਜਿਵੇਂ ਚੰਦ੍ਰਾ ਦੇਵੀ (ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ) ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ
ਲਾਵਤੂ ਸਦਾ ਲਗੂ ਰਹਿਣਾ (ਪਦ) ॥

॥ ਗੁਰਕਾਮ ਬਦੁ ਨਿਧਾਨੁ ਤੈ ਮਨ ਮੁਖ ਆਵਗ
ਉਨਾ ਲਖ ਜੁ ਨੀਤ ਰਮਾਈ ਐ ਫਿਰਿ ਪਵੇਗਾ ਭਉਨਾ ॥
੧॥ ॥ ਤੇਗ ਨਿਰਮਲ ਹੀਰਾ ਨ ਮਹੈ ਕੋਈ ਪਰ ਬੇਗਾ ਪਰਖ
ਨਤਾਗੀ ॥੧॥ ॥ **ਗੁਰਮਤਿ** ॥ ਬੇਦੀ ਅੰਤ ਨ ਜਾਨਿ
ਅਪਤਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਬੇੜਾ ਹਰਿ ਕਾ ਨ ਮੁਹੈ ਜਿ
ਸੁਚਰਿ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥੨॥ ਅੰਦੁ ਨ ਪਾਏ ਸਚੁ ਕੋ ਦੇਖਾ ਨਿ
ਦਿਚਿ ਦਿਨਾ ਦੁ ॥ ਜਿ ਨਿਲੋਇਣ ਹਰਿ ਦੇਖੀਏ ਸੋਲੋਇ
ਣ ਪਰਦਾ ॥੩॥ ਕੰਚਨ ਕੰਚਨ ਤੋਇ ਅਮਾਨ ਕਧਰੇ ਅਪਾ
ਗਾ ਜੰਦੁ ਮੁਲ ਕੋ ਠੀਕੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਦੁਆਰਿ ॥੪॥ ਤੇ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਿਸੰਤਰ ਪੁਰਿ ਦਿਚਿ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨਾ ॥ ਅ
ਤੇ ਸਾਲ ਸਜ ਉਹੀ ਨੁ ਦੁਹੰਨੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਕੀਤਾ ॥ ਬਡੀ ਮਿ
ਹਰਦਾਨ ਗੀ ਕੀਤੀ ॥ ਉਨਾਨੁ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇਆ ॥ ਅਖਿਓ
ਸੁਸੁਦਿ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਿ ਚਰੁਤੁ ਜੀਵੇ ਤਿ ਚਰੁਤੇਗੀ ਮੰਜੀ
॥ ਅਤੇ ਜਾਤੇਗੀ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ਤੇ ਅਧਰ ਕਾ ਬਹੈ ॥ ਤੇਰੁ ਤੇਗੀ ਅਉ
ਲਾਦਿ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ॥ ਪਹਿਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸਦੀ ਅਧੀ ਪਰੁ
ਅਸੀ ਤੇਰਾ ਭਰਾ ਖਿਆ ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਹਿਰੁ ਮੈ ਸਾਗੀ ਸੁਤੁ ਦਿਚਿ
ਤੁ ਇਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਦਿਨ ਭੀ ਬੰਨੇ ਆਇ ਹੋਏ
ਨਿਵਰੁਦੁ ਇਤੇ ਸਤ ਮਹੀ ਨੇਤੈ ਜੀਵਣ ਹੈ ॥ ਫਿਰਿ ਤੇਗੀ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ
ਲਿਆਜੀ ਮੇ ਮਛਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੋਤੈ ਸੇ
ਈ ਆਖਾ ਤੰ ਮਛਬੋ ਲਿਆਤੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹੰਕ ਗੀਤਨਾ
ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਤੁਕਿ ਆਜਾਣਦੈ ਤੰ ਫੇਰਿ
ਮਛੁ ਆਖਿ ਆਜੀ ਰੇ ਤੇ ਜਗਾਵਿ ਚਿਤੈ ਤੇ ਅਸੀ ਭਗਤਿ ਕੀ
ਤੀ ਇਕ ਠੀਧ ਮੁਹਤਿ ਪੁਜੀ ਸੀ ਤਿਸ ਤੇ ਅਸੀ ਤੇ ਤੁਸੀ
ਜਨਮੁ ਮਿਲਿਆ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਅਤੁ ਮਛੁ ਕਿ
ਉਕਹਿ ਤੋਇ ਉਤਰਿ ਫੇਰਿ ਮਛੁ ਬੋਲਿ ਆਜੀ ਇਕ ਦਿਨ
ਤੰ ਮੇਨੁ ਕੁਟੁਕੁ ਮੁਆਖਿ ਓਸਾ ਮੇ ਤਗਾਫਲੀ ਕੀਤੀ ਤੁ
ਸੀ ਮੇਨੁ ਕਹਿ ਆਜਾਦਿ ਤੰ ਕੁਕੁ ਮੁਆਖਦੇ ਆਪੇ ਤਦਿ ਤੰ ਕੁ
ਹਦਾਨੀ ਤੰ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਤੰ ਨੀ ਨਿਕਲਿ ਗਈ ਜੁਕਿ ਅ
ਮਛੀ ਦੀਤਹੁ ਤਜ ਫਦੈ ਉਸ ਬਚਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਮੇਨ
ਮਛਹੀ ਕਹਦਹਿ ਆ ਅਤੇ ਤੁ ਮਨੁ ਖਤੈ ਦਹਿ ਆਪੇ
ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿ ਆਹ ਸਿਕੇ ਆਖਿ ਓਸੁ ਆਖਹੁ ਇ
ਕਿ ਆਖਦੈ ਤੰ ਮਛੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇ ਤੇ ਗਹਹਿ ਉਡੀ
ਕਦਾਸਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸਹਾਰਿ ਆਵੇਗਾ ਹੁਇ ਤੁ
ਆਇ ਆਪੇ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਇਭਾਈ ਤੰ ਮ
ਨੋਰੁ ਆਪਣਾ ਆਖਾ ਮਛੁ ਬੋਲਿ ਆਜੀ ਤੇ ਗਬਚਨ
ਪੁਗਤੈ ਇਮੁਕਾਪੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਖਲਾਸੀ ਤੋਵੇ ਤੰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਏਹ ਤੇਰੀ ਆਹੀ ਕਲਿ

ਮਰਦਾਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ
 ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ

ਮਰਦਾਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ

ਮਾਖਾ ਮਾਖਿਨਾ ਲਿਉਣੀ।

ਅਪਣੀ ਜਿੰਦ ਬਚੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੇਰੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆ
 ਖਿਅਾ ਜੀਗੋਇ ਮੇਰੀ ਦਾ ਕੁਟੁਮਾਲ ਔਵੈ। ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਕਿਉਂ ਭਈ ਬਾਲਾ। ਤੇ ਬਾਲੇ ਆਖਿਅ

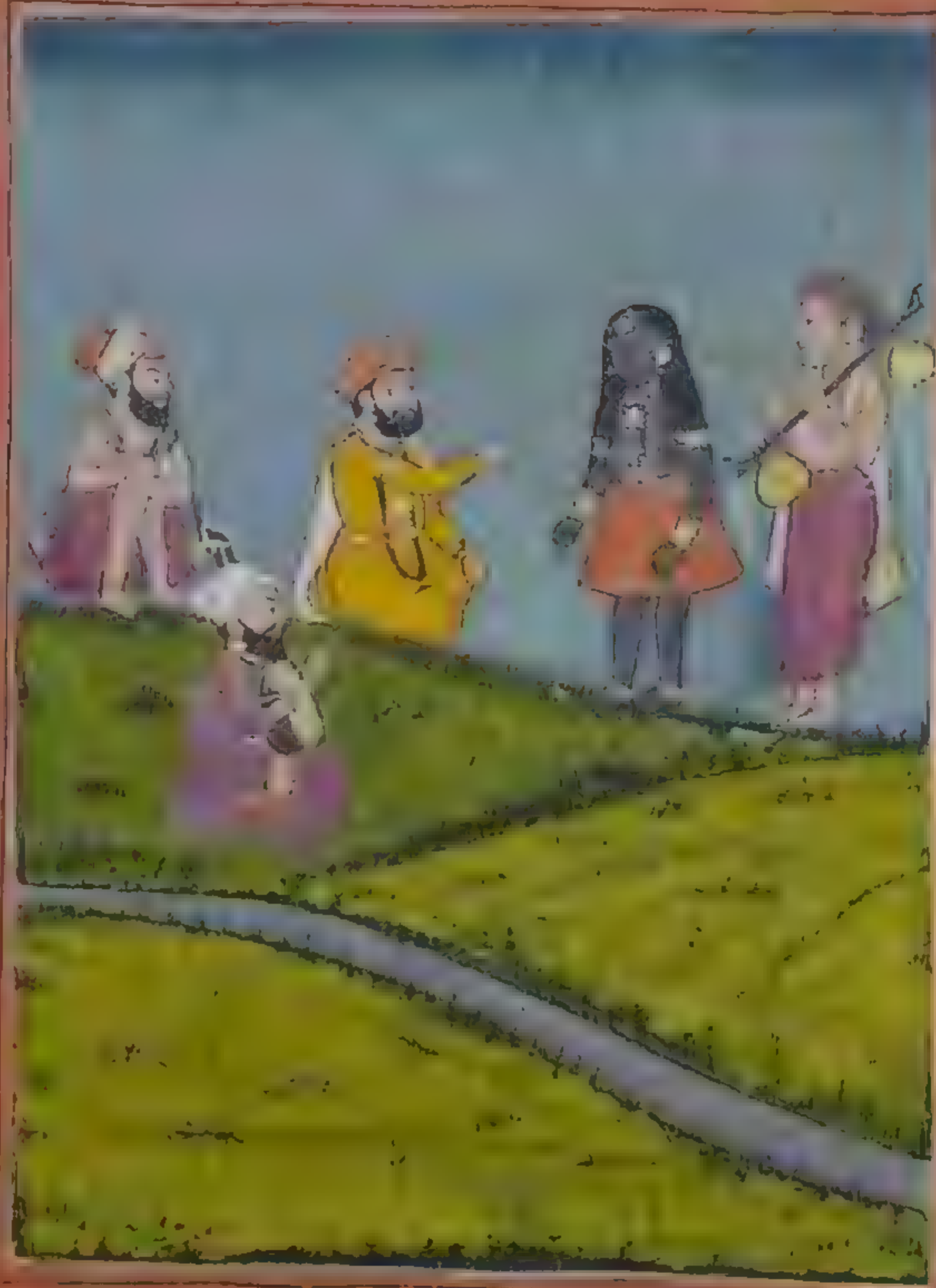
ਜਗਦੀਸ਼ਵਰਾਏ ॥ ੧ ॥ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ॥ ੧ ॥ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ॥
 ਮਿਅਜੀ ਮੇਰਾ ਮਾਖਦਾ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ॥
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੈਨੁ ਕਦੀ ਆਖਿ ਅਰੈ ਜੋ ਤੁਥਾ ਆ
 ਖਦੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਸੀਭਾਲਿਆ ॥ ਵੀ
 ਚਰੁ ਕਹਿ ਡਿਠਾ ਸਾਇਓ ਪਰ ਮੇਸਰਦੀ ਜਾਤਿ ॥ ਅਤੇ
 ਮੇਸਰਤੀ ਜਬਾਬ ਦੇਦਾ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਗਲ ਵਿਚਿ
 ਪਲਾਘਾ ਤਿਖੜੇ ਤਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਮਰਦ
 ਨਾ ਕਉ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਇਤ ਨੀ ਮੁਦ ਤਿਉਈ
 ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਫਿਰਦਿ ਆਪੁ ਅਸੀ ਤੈਨੁ ਜਾਤੈ ਨਹੀ ॥ ਅ
 ਸੀ ਭੁਲੇ ਅਹੈ ॥ ਤੁ ਅਸੀ ਨੁਬਖਸਾ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ
 ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਜੋ ਤੈਨੁ ਨਾਲਿ ਲੀਤਾ ॥ ਮੈ ਅਸੀ ਤੇਰੇ
 ਅਸਭੇ ਕਬੁਲ ਕਰੇ ਲੀਤੀਆ ॥ ਤੁਸੀ ਅਸਾਡੇ ਜੀਅ
 ਪਰਾਨਹੈ ॥ ਤੁ ਦਿਲ ਵਿਚਿ ਕਾਈ ਗਿਨਤੀ ਨ ਕਰੇਹਾਤੀ
 ਮਛਦੇ ਪਿਠਿ ਤੇਰੇ ॥ ਭੁਲ ਕਰੋ ਦੇਸਵਾ ਪਰਾਦਿਨ
 ਚੜੇ ਮਛਦੀ ਦੇਹੁ ਟੀ ॥ ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਛ ਅਸੀ ਭੀ
 ਆਇ ਮਿਲਾਗੇ ॥ ਇਤਨਾ ਵਚਨ ਆਖਿ ਕਹਿ ਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਅਗੇਤੋਇਆ ॥ ੨੪ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤਗੁਰੂ ॥

॥ ਅਗੇ ਸਮੁੰਦ ਲਹਰ ਦੇਦਾ ਆਗਾ ॥ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
 ਅਜੀਹੁਇ ਅਗੇਤਾ ਸਮੁੰਦ ਹੈ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ॥
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ

ਮਰਦਾਨ ਬੋਲ ਨਹੀਂ। ਤੀਬਲਾ ਬੋਲਿ ਅਮਰਦਾਨ ਤੂੰ ਤੀਬ
 ਲਿਵਿਚਿ ਪਲਾਘਤਿ ਖੜੋਤਾ ਸੀਵਤਿ ਕਿਅਹੁ
 ਇਆ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਥਿਅਜਿਜਮਾਨ ਅਗੇਤੀ ਗੁਰੂ
 ਨਹੀਨਾ। ਬਾਲੇ ਅਥਿਅਦੇਖਤ ਮਾਸਾ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ
 ਹੁ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅਮਰਦਾਨ ਪਿਛੇ ਮੇਰੇ ਚਲੇ ਅਦ
 ਹੁ। ਅਗੇ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਪਿਛੇ ਮਰਦਾਨ ਜਿਉ ਪਰਤੀਤੇ ਚ
 ਲੇ ਅਵਦੇ ਅਹੇ। ਤਿਵੇ ਸਮੁੰਦ ਉਤੇ ਚਲੇ ਜਾਣੀਐ।
 ਤੀ ਮਰਦਾਨ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੁਲਗਾ ਅਖਣ ਜੀ ਖੁਦਾਇਅ
 ਤੇ ਤਉ ਵਿਚਿ ਭੇਦੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਇਆ। ਤੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਹਿਅਮਰਦਾਨ ਚੁਪਕ ਰਿਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ
 ਜੀਪੁਟਿਅਸੰਨੁ ਕਿਸਦਾ ਡਰੁ ਹੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨ ਅਗੇ ਵਡੀ ਬਲਾਇ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ
 ਜੀਵਤਿ ਅਗੇ ਕਿਉ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਪਿਛੇ ਮੁੜਦੇ ਅਹੇ ਤੀਭੀਅਇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪੰਜ
 ਗਤੀਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਵਿਚਿ ਦਿਚਿ ਚਲੇ ਗ
 ਏ। ਤੀ ਅਗੇ ਕਲਿ ਆਈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਇ
 ਕਡੰਡਾ ਪਇਅਗਜ ਸਵਦਾ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਅਥਿਅ
 ਮਰਦਾਨ ਉਡੰਡਾ ਚਾਇਲੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਡੰਡਾ ਚਾਇਕਰਿ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੇ ਹਥਿ ਦਿਤਾ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਡੰਡਾ ਹਥਿ ਲੀਤਾ।
 ਕਲਿ ਵਡੇ ਦੰਦ ਕਢਿਕਰਿ ਅਤੇ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਕਰਿ
 ਆਈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਨੁਸਾ ਮਾਣੇ ਦਉੜੀ। ਜਿਉ ਨਜੀ ਕਿ

ਆਈ॥ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਦੇਸੁ ਸਿਉ ਦਿਖੈ ਚੰਦ੍ਰ
 ਤਾ ਤਿਉ ਕੁਰਦੀ ਨਈ॥ ਧਿਛੈ ਨਹੈ ਦੁਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਤੇ ਕਲਿ ਨਾਲਿ ਖਬਰ ਦਰ
 ਮਾ॥ ਕਿਲ ਤੇ ਨਹੈ ਦਿਨਾ ਲਿਖੈ ਦੇ॥

ਤੇ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਹੈ ਗੁਰੂ ਸੀਟੀ ਨਾਲਿ ਖੇਡੀਐ॥ ਤੇ ਨਾ
 ਹੈ ਗੁਰੂ ਸੀਟੀ ਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਸੀ ਕਲਿ ਤੇਈ ਕਿ ਅਪਾ
 ਖਦੇ॥ ਕਲਿ ਤੇ ਪੁਕ ਮੁਨਿ ਰੋਕਾ ਦੇ ਨਾਲਿ ਕਾਹ ਕਰ

ਮੈਸਰਉ ਪਾਗਿ ਦੇਸ ਦੀ ਕਰਹੈ ਕਿ ਅਸ ਉਪਾਰੈ॥
 ਤੰਗੁਰੁ ਗੁਮਾਈ ਕਰਿ ਅਜੀ ਮੈਸਰਉ ਤੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਸੀ ਪਾਸਿ ਕਿਉ ਅਈਐ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਕਰਿ ਅ
 ਪੁਛੀਐ ਉਸ ਪਾਸੀ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਲਿ ਨੁਸਦਿ ਅਕਲਿ ਅ
 ਗੇਅਇ ਖਜੀਓਈ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਅਕਲਿ ਮਾਤਥੈ
 ਨੁਤੰਸਾ ਪਾਤੋਰੁ ਮੁਨਾਹੀ ਤੁਏ ਥੇ ਕਿਉ ਅਈਐ॥ ਤੰ
 ਕਲਿ ਕਰਿ ਅਹਿ ਕੇ ਅਪਿ ਛੁਟੇ ਹਿਕੇ ਲੋਕ ਨ ਛੁਟਾ
 ਏ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਜੇ ਅਸਾਡਾ ਹੋਵੇ ਗਾਮੈ ਸਭੇ
 ਛੁਟੇ ਗਾ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਦੰਦ ਭੰਨੇ ਗਾ॥ ਪੁਟੇ ਤੇਰਾ ਕਮੁਕ ਰਿਛ
 ਡਦੇ ਅਹੇ॥ ਪੁਰੁ ਤੇਰੇ ਕਰਮੇ ਨਾਨਕ ਅਇ ਪਇ ਅਐ॥ ੩੦
 ਕਲਿ ਬੋਲੀ ਮੈ ਤੰਗੁਰੁ ਮੁਨਾਹਿ ਫਿਰੀਐ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਤੁ ਕਿਸਦੇ ਪੁਰੁ ਮੁਨਾਹਿ ਫਿਰੀਐ॥ ਤੰਕਲਿ
 ਕਰਿ ਅਮੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਪੁਰੁ ਮੁਨਾਹਿ ਫਿਰੀਐ॥ ਤੰਫਿ
 ਰਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਸੀ ਕਿਸਦੇ ਅਹੇ॥ ਤੰਕਲਿ ਕ
 ਰਿ ਅਤੁ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਤੇ ਨ
 ਏ ਥੇ ਅਵਟ ਜੰਗੁਨਾਹੀ॥ ਮੈਸਰ ਬੰਨਾ ਪਇ ਅਐ॥ ੩੧
 ਕਲਿ ਕਰਿ ਅਤੁ ਅਪੁਨੁ ਰਖਾ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਪੈ ਕੋਈ
 ਇਕ ਅਧੁ ਤਿਸੁ ਨ ਭੀ ਰਖਾ॥ ਹੋਰੁ ਮੈਸਰ ਨਾਲਿ ਤਉ ਕਿਅ
 ਐ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਜੇ ਕੋਈ ਅਸਾਡਾ ਉਪਦੇਸ ਕਮ
 ਦੇ ਗਾ॥ ਤਿਸਉ ਪਰਿ ਤੇਰਾ ਜੰਗੁਨ ਚਲੇ ਗਾ॥ ਭਾਵੇ ਕੇ ਹੋਯੋ

ਦਿਕਹਿ ਅਸੁਖਿ ਕਲਿ ਸਾਤ ਏਹ ਛਾਡੇ ॥ ਨਾਨਕ ਨ
ਗੰਗਾ ਗੀਤ ॥ ੨੫ ॥

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ

॥ ਏਥੇ ਅਗੇ ਚਲੇ ਪੰਦਰਹਿ ਨਿਅਤੇ ਪੰਦਰਹਿ ਤੀਈ ਦੇ
ਪਉਣੁ ਅਗੇ ਤੈਏ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਅਗੇ ਟਪੁ ਦਿ ਚਿਖਿ ਸ
ਹਰਦੇ ਸ ਅਗਾ ॥ ਉਸਦਾ ਗਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਅਗਾ ॥ ਬਡਾ ਗ
ਜਕਰਦਾ ਅਗਾ ॥ ਉਤ ਸਹਾਗਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਉਤ ਰਿਅ
ਗਾਏ ਕਹਿ ਨਗੁਜ ਰਿਅ ਦੁਜਾ ਦਿ ਨਗੁਜ ਰਿਅ ॥ ਤੰਮਰ
ਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਜੇਹੁ ਕਮੁਓਂ ਦੈ ਤੰਮਰ ਦਿ ਚਿਤੋਇ
ਆਵਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ਜਾ
ਦਾਏ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਮੈ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨ ਦਾ ਭੁਖਾ
॥ ਸਹਰਦਿ ਚੌਕੁ ਟੁਮੁਹਿ ਪਦੇ ਤਾ ਪਾਇਆਵਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਪੁਦਿਅਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਅਾ ਅਧ
ਦਾਏ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਅਧਿਅਜੀ ਜਨਮ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਜਾਦਾਨ
ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਜਾਤਿ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹ
ਸਿਅਹ ਸਿਕਰਿਅਧਿਅਮਰਦਾਨਾ ਕਿਧਰਿ ਜਾਮੀ ॥
ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਜਿਧਰਿ ਕਮੁਓਂ ਦੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਅਧਿਅਮਰਦਾਨਾ ਹਿਕਟਿਡਾ ਬਾਢੀ ਰਖਾਨੁ ਹਈ
॥ ਉਸ ਬੇਜ ਦੇ ॥ ਹੋਰ ਬੇਜ ਦੇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ
ਉਸਨੁ ਤੰਮੈ ਨਹੀ ਜਾਦਾ ਤੁਸੀ ਕਾਈ ਨਿਸਾਨੀ ਦਸੈ ॥

੧
 ਮਾਧੁਰੀ। ਤੁਏ ਪੁਜਾਇ ਕਰਿ ਪੁਛਾ। ਜੰਧਾ ਮੁਖ
 ਛੀਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਟੰਡਾ ਬਾਛੀ ਹੈ ਸੇ ਕਿ ਬੇਹਰਦਾ ਹੈ। ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਜੀ ਮੇਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨਾ ਸਹਰ
 ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਕਰਿ ਲਗਾ ਪੁਛਣਾ। ਪਾਖਰੁ ਬਾਛੀ ਦਾ ਪੁ
 ਤ੍ਰ ਟੰਡਾ ਬਾਛੀ ਕਿ ਬੇਹਰਦਾ ਹੈ। ਪੁਛਣਾ ਪੁਛਣਾ ਕੌਤੋ
 ਗਇਆ। ਤਾਂ ਹਿਕਸੁ ਆਖਿ ਆਤੁ ਕਉਣੁ ਹੈ ਕਿ ਬੇ ਆਇ
 ਆ ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਤੁ ਮੇਨੁ ਦਸਿ ਮੇਨੁ ਓਹੁ ਪੁ
 ਛਿਲ ਦੇਗਾ। ਤੁ ਮੇਨੁ ਓਸ ਦਾ ਪਰੁਦ ਸਾ। ਓਸ ਆਖਿ ਅ
 ਹਉ ਟੀਵਨਾ ਹੀ ਆਖਦਾ। ਤੁ ਅਪਣਾ ਨਉ ਅਤੇ ਵਰਨ
 ਦਸੇਗਾ ਤਾਂ ਹਉ ਤੈਨੁ ਦਸਾਗਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ
 ਏਸ ਨਗਰ ਦੀ ਗੀਤਿ ਏਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
 ਮੇਰਾ ਨਉ ਮਰਦਾ ਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਰਨ ਮਿਰਸੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਓ
 ਸੁਫੇ ਹਿ ਪੁਛਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਰਵਤ ਨ ਕਉਣੁ ਹੈ। ਮ
 ਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਮੇਰਾ ਵਰਨ ਪੰਜਾਬ ਤੁ ਸੰਕਰੀ ਸੁ
 ਏ ਅਹੈ ਸਹਗ। ਓਸ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਪਰਗਨਾ ਗਇ ਭੋਏ ਦੀਤ
 ਲਵੰਗੀ ਹੈ ਓਹੁ ਮੇਰਾ ਵਰਨੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਓਸ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਆਭਾਈ
 ਮਰਦਾ ਨਉ ਬੇਟਿ ਕਨਾਨ ਕਤ ਪਾਖੜੀ ਹੈ ਓਸ ਦਾ ਤੁ ਮਹਰਮ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨਉ ਸਿ ਆ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਤੁ ਆ
 ਪਣਾ ਨਉ ਦਸਿ। ਮੇਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਮਿਰਸੀ ਹੈ। ਤੁ ਓਸ ਨੁ ਕਿ ਅ
 ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿ ਆਹ ਸਿ ਕਹਿ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾ ਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤੰਦਾਮਿਹਾਸੀਠਾ। ਅਇਅਠਾਨਾਨਕਪਾਸਹੁ। ਤੰਦੈਡੇਪੁਛਿ
 ਅਭਾਈਮਹਦਾਨਾਅਸੀਨੁਜੋਤੁਪੁਛਦਾਅਠੈ। ਤਉਅਸੀ
 ਨਾਲਿਕਿਅਕੰਮਅਠਾ। ਅਸੀਨੁਤੁਕਿਅਜਾਣਦਾਅਠੈ
 ਾਤੰਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅਭਾਈਜੀਅਸੀਏਹੋਤੁਸੀਨਾਲਿ
 ਕੰਮਅਠਾ। ਜੋਗੁਗੁਨਾਨਕਤੁਸੀਪਾਸਿਭੇਜਿਅਠੈ। ਤੰਦੈ
 ਡੇਅਧਿਅਭਾਈਮਹਦਾਨਾਅਸੀਤਨਾਨਕਨੁਨਾਪੀਜਾਣਦੇ
 ਾਨਾਨਕਕਉਦੁਤੰਦਾਹੈ। ਤੰਦੈਹਿਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅਭਾਈ
 ਟੰਡਾਜੀਤੁਸੀਤੰਨਾਪੀਜਾਣਦੇਪਹਓਹੁਤੁਸੀਨੁਜਾਣਦੈ
 ਾਤੰਉਸਿਅਸੀਨੁਤੁਸੀਪਾਸਿਭੇਜਿਅਠੈ। ਤੁਸੀਉਥੋ
 ਤੰਜੀਚਲੈ। ਤੰਦੈਡੇਬਾਢੀਅਧਿਅਭਾਈਮਹਦਾਨਾਚ
 ਲਦੇਅਠੈ। ਮੰਜੀਅਸੀਨੁਦੁਣਲੈਣਦੇਹ। ਚਲਦੇਅ
 ਠੈ। ਜਾਮੰਜੀਵੁਇਮੁਕੇਤੰਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅਭਾਈਜੀਚ
 ਲੈ। ਟੰਡੇਅਪਣੇਜੀਦਿਚਿਵੀਚਹਕੀਤਾ। ਭਾਈਕੁਝ
 ਲੈਭੀਜਾਈਐ। ਟੰਡੇਪੁਛਿਅਭਾਈਮਹਦਾਨਾਤੁਸਚੁਅ
 ਧੁਨਾਨਕਦਾਸਹੁਪਕਿਅਠੈ। ਜੇਹੰਤੁਦਸੇਤੇਹਾਇਲਾਜ
 ਕਰੀਐ। ਤੰਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅਭਾਈਟੰਡਾਨਾਨਕਤਪਾਸ
 ਦੀਦਾਹੈ। ਤੰਦੈਡਾਸਮਇਅਜੋਅਤੀਤੁਫਕੀਹੁਹੈ। ਕੁ
 ਫੁਅਛਾਭੋਜਨਬਣਾਇਕੇਲੈਜਾਈਐ। ਟੰਡੇਮਹਦਾ
 ਨੇਨੁਅਧਿਅਸੁਇਭਾਈਮਹਦਾਨਾਤਉਅਧਿਅਠੈਸੇ

ਮੇਰਾ ਮਨ ਹੀ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਬਣਾਈ ਹੈ

ਮਦਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਚੰਦਰ ਕੁਮਾਰੀ ਉਤਪਤਿ ਪੁਰਾਣ
ਭਗੀਰਥੀ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਲਿਖਤ ਨਾਨਕ ਦਾ ਹੀ ਪੁਰਾਣ
ਤਾਂਤਰਿਕ ਦੀ ਜਾਤਗਾ ਅਧੀਨ ਭਲਾ ਭੋਜਨ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਮੇਰੇ
ਮੇਰੇ ਸਾਹਗ ਵਿਚਿ ਏ ਮੇਰੇ ਸਾਹਗ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਮਰਦ
ਨੇ ਏਨੇ ਨਾਅਰਿਆਂ ਭਾਈ ਏਨੇ ਤਾਂ ਉਕਤ ਸਮਝੀ ਹੈ ਸੋਰ
ਲੀ ਸਮਝੀ ਹੈ ਪਰ ਏ ਬੁਝੇ ਏ ਦੁਇ ਫਕੀਰ ਕੁਥੇ ਬੈਠੇ
ਨੀ ਤਾਂ ਕੁਥੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਏ ਬੁਝੇ ਗਾ ਤਾਂ ਏਨੇ ਕਰਿ ਆਭਾਈ
ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੀ ਏਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਨੇ ਕਿ ਆਕੀਤਾ ਏਨੇ
ਓਥੇ ਦਾ ਸਿਤਾਬੀ ਆਭਾ ਏਨੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚਿ ਗ
ਇਆ ਅਤੇ ਪਰਿ ਆਖਿ ਗਇਆ ਏਨੇ ਕਟ ਲੰਬ
ਦਲ ਦੇ ਫੁਲ ਮੇਰੇ ਅਦੇਸੇ ਸੋ ਤੁਸੀ ਸਾਲਣਾ ਕਰੋ
ਅਤੇ ਹੋਈ ਅਪਕਾਵ ਉਹ ਅਤੇ ਫੁਲ ਦਾ ਸਾਗ ਦੁਮ
ਕੀ ਏਨੇ ਪਰਿ ਆਖਿ ਗਇਆ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ
ਛਾ ਮੇਰੇ ਲੇ ਆਇਆ ਲੇਕਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਨਕ ਲਿਖ
ਪਦੇ ਸਿਰਤੇ ਪਰਸਾਦੁ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਚਲੁ
ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਗਨਾਨ ਕਠਕੀ ਰੁਕਿ ਬੈਠੇ ਮਰਦਾਨਾ
ਲੀਤੇ ਲੀਤੇ ਕਿਥੇ ਅਵੈ ਜਿਥੇ ਬਾਬਾਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ
ਬੈਠੇ ਅਹੇ ਉਦਿ ਆਨ ਵਿਚਿ ਤਾਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਬੇ
ਅਗੋਂ ਦੁਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਉ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਸਤ ਕਰਤਾ

ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅੰਗ ਸਾਹਿਬਾਨਾ

ਪ੍ਰੀਤ ਨਗਰ ਸਾਹਿਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਪਿੰਡ ਸਾਹਿਬਾਨਾ

ਸਤਿਕਰਤਗਾਣੀਡੇ ਅਗੇ ਪਰਸਾਦ ਰਖਿਆ ਤੰਗੁ
ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਏਹ ਕਿ ਆਲਿ ਆਇਆ
ਭੀ ਟੰਡੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏਹ ਤੁਸਾਡੇ ਵਸਤੇ ਹੋਈ ਲਿ
ਆਇਆ ਤੰਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਤੁਸਾ
ਸੰਨੁ ਕੀਜਣ ਦਾ ਭੀ ਟੰਡੇ ਕਰਹਿ ਆਜੀ ਮੈਨਾ ਹੀਜਣ
ਦਾ ਤੁਸੀ ਤੰ ਮੈਨੁ ਜਣ ਦੇ ਆਭਾ ਤੰ ਤੁਸੀ ਮੈਨੁ ਯਾਦ
ਕੀਤਾ ਤੰਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਧਾਢਿ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਏਹ
ਰਸਾਦੁ ਕਿਥੈ ਆਇਆ ਏਹ ਟੰਡਾ ਬੀ ਲਿ ਆਜੀ
ਏਹ ਪਰਸਾਦੁ ਪਰਸਾਦੁ ਸਰਬੇ ਜਿ ਆਏ ਟੰਡੇ ਹਿਰੁ
ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਸਚੁ ਆਖਤੁ ਪਰਸਾਦੁ
ਨੁ ਜਣ ਦਾ ਭੀ ਟੰਡੇ ਆਖਿ ਆਸੈ ਕਉ ਦੁਹੈ ਜੋ ਪਰ
ਸੇ ਸਰਨਾ ਹੀਜਣ ਦਾ ਮੈ ਤੰ ਆਦ ਮੀਠਾ ਪਰਜੀ ਅ
ਜੰਤ ਸਭ ਪਰਸਾਦੁ ਨੁ ਜਣ ਦੇ ਤੰ ਨਿ ਟੰਗੁ ਰੁਨਾਨ
ਕਰਹਿ ਆਖਾ ਆਖੀ ਤੰ ਕਦੋ ਕਣਾ ਜਣ ਦਾ ਭੀ ਅਤੇ
ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਕੀਏ ਭੀ ਟੰਡੇ ਬਾਢੀ ਆਖਿ ਆਜੀ
ਏਹ ਸੇਈ ਅਚਰੈ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨ ਦੇ ਭੁਖੇ ਹੋ ਏਹ
ਭਕੀ ਕਤ ਪਿਛੋ ਧਾਢਿ ਆਭਾ ਤੰ ਮਰਦੇ ਨੇ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਏਹ ਸਿਖ ਸਚੁ ਆਖ ਦਾ ਪਰਸਾਦੁ ਤੰ
ਪਾਵਤੁ ਮੁਹਿ ਏਹ ਕੀ ਕਤ ਤੰ ਨਿ ਮਿਨਾ ਹੀ ਗਈ ਆ

ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹਦਾਨਾ ਬਹੁਤੁ ਭੁਖਾ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਅਭਾਈ
ਏਡਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਜੋੜ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ਇਥੇ ॥ ਏਡਾ ਬਾਢੀ
ਅਤੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣਹ ਜੇ ਦਾ ਭਾਣਜਾ ਆਹਾ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ
॥ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅਤੇ ਏਡਾ ਬਾਢੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪਰ
ਚਦੇ ਅਹੇ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਅਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੋਈ ਮੂਰਤਿ
ਪਾਵਹੁ ॥ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਚੋਲ ਦਾ ਤਿਥਾ ਉਜਿਥੇ ਸ
ਪਤੰਗ ॥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਹੋ ਦਾਨੀ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ
ਹਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਏਡਾ ਪੰਜ ਬਖਸ਼ੇ ਕਹਿ
॥ ਅਤੇ ਇਕ ਬਖਸ਼ ਮਹਾਨੇ ਨੁਕਦਿ ਦੇ ॥ ਏਡੇ ਅ
ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਤੇ ਪੰਜ ਬਖਸ਼ੇ ਕਿਉਂ ਕਹੇ ॥ ਤੰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਅਭਾਈ ਏਡਾ ਚਉਥਾ ਤੁਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪੰ
ਜਵਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਪਹਚਾਨਵਾਲਾ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣਹ ਜਿੰਦ੍ਰ ਹੈ ਨ
॥ ਓਸ ਤਾਈ ਲੈ ਆਵ ਸੀਤੀ ਅਸੀਂ ਹੋ ਸੋਈ ਅਚਰੀਏ
ਗੇ ॥ ਏਡੇ ਪੰਜਵੇਂ ਕੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਵੰਡਾ ਜੁਦਾ ਕਹਿ ਕੇ
ਮਹਾਨੇ ਨੁਦੇਵਣਗਾ ॥ ਮਹਾਨੇ ਅਭਾਈ ਮੇਨਾ ਹੀ
ਖਾਦਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਅਭਾਈ ਮਹਾਨੇ ਤੁਕਿਉ ਨ
ਹੀ ਖਾਦਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਅਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਖਾਵੋਗੇ ਤੰਮੇ
ਭੀ ਖਾਵਾਗਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਮਹਾਨੇ ਤੁਕਿਉ
॥ ਅਤੇ ਅਸਭੇ ਭੀ ਅਲਿਪ ਇੰਦ੍ਰ ਅਕਹਿ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਮਹਾਨਾਮਿਹਸੀਮੇਰੇਪਾਸਿਅਦਾਅਹਾ। ਉਸਦਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਤਪਜੈਸੇਏਹਗਲੀਕਰਦੈ। ਤੀਇਦੁਮੈਣ
 ਕਹਿਅਭਾਈਣੰਡਾਮੇਉਸਤਾਈਜਾਣਦਾ। ਓਹੁਮੇਰਾ
 ਪੁਰਤਨਅਸਨਓਹੈ। ਤੀਣੰਡੇਨਹੈਗਨਗੀਲਗੀ। ਣੰਡੇ
 ਅਖਿਅਜੀਓਹੁਆਖਦੈਜੈਪੰਧੂਹਸੈਕਹੰਆਇ
 ਅਹੰਤੁਸਾਡੇਵਾਸਤੇ। ਅਗੇਤੀਕਦੀਇਥੇਆਇਆਨ
 ਹੀ। ਅਤੇਤੁਸੀਆਖਦੇਹੰਅਸਾਡਾਪੁਰਤਨਅਸਨਓਹੈ
 । ਇਤਨਾਫੁਨੁਤੁਸੀਕਿਉਬੀਲਿਆ। ਤੀਇਦੁਮੈਣਕਹਿ
 ਅਭਾਈਣੰਡਾਤੈਨੁਆਪੇਖਬਹਿਤੰਮੀ। ਜੇਮਿਲੀਏ
 ਗੇ। ਤੀਣੰਡੇਕਹਿਅਜੀਤੁਸੀਚਲੇ। ਮੇਜੋਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਲੈਗਇਅਹੰਸੋਓਨਾਮੁਹਿਪਾਇਆਨਾਹੀ। ਤੁਸਾਡੇਵਾ
 ਸਤੇਤੁਸੀਚਲੇਤੀਭਲਾਕਰੇ। ਤੀਇਦੁਮੈਣਵੀਚਾਰੁ
 ਕੀਤਾਅਗੇਅਸਨੁਕੋਈਨਾਹਾਜਾਣਦਾ। ਅਤੇਏਹਅਸੰ
 ਨੁਪੁਇਜਾਹਕਰਣਆਇਆਹੈ। ਇਦੁਮੈਣਣੰਡੇਨੁ
 ਅਖਿਅਭਾਈਣੰਡਾ। ਤੁਪੁਇਜਾਹਿਅਸੀਭਲਕੇ
 ਮਿਲੀਅਹਿਗੇ। ਤੀਣੰਡੇਕਹਿਅਜੀਓਹੁਭੰਜਨਾ
 ਮਾਣਪਾਇਆਹੈ। ਮੁਹਪਾਇਦੇਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਆਖਦੇ
 ਹੰਅਸੀਭਲਕੇਜਾਈਐਗੇ। ਏਹਬਣਦੀਨਾਹੀ। ਤੀਇ
 ਦੁਮੈਣਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇਅਖਿਓਸੁ। ਚਲੁਭਾਈਣੰਡਾਦਿ

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਟੰਡੇ ਚੜ੍ਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਮੇਲੇ ॥ ਦੁਹੈ ਵੇਚਾਰ ਕੇ
ਤਾ ॥ ਇਦ੍ਰੁ ਮੈਣ ਟੰਡੇ ਨੁਪੁਛਿ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਕੁਝ ਬੈ
ਲੀਦ ਭੀ ਮਹਾ ਮੁਖੈ ॥ ਕਿ ਅਬੈ ਲੀ ਬੈਲ ਦਾਯੈ ॥ ਤੰਡੇ
ਡੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਬੈਲੀ ਭਲੀ ਬੈਲ ਦਾਯੈ ॥ ਅਖ ਦਾਯੈ ਕ
ਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ॥ ਤੰਡੇ ਇਦ੍ਰੁ ਮੈਣ ਮਤੇ ਟੰਡਾ ਬਾਢੀ ਨਿਕਪ
ਹਰਾਤਿ ਗਈ ਤੰਡੇ ਦੁਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਇ
ਅਖਿ ਅਗਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿ ਕਹਿ ਅਖਿ ਅਅਉਭਾ
ਈ ਓਸ ਤਿ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ॥ ਅਉ ਪੁਰਤ ਮਯਾਗਤੰ
ਏਡੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਤੰ ਅਸੀ ਨੁ ਹੁਇ ਮਿਲਿ ਆਯੈ ॥ ਤੁ
ਤੇ ਅਸੀ ਕਦ ਪੁਰਤ ਮਯਾਯੈ ॥ ਤੰਡੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅ
ਪੁਛ ਇਦ੍ਰੁ ਮੈਣ ਨੁ ॥ ਤੰਡੇ ਟੰਡੇ ਇਦ੍ਰੁ ਮੈਣ ਨੁ ਅਖਿ ਅ
ਕਿਉ ਜੀਏ ਹੁਸਾਧ ਕਿ ਅਅਖ ਦਾਯੈ ॥ ਤੰਡੇ ਇਦ੍ਰੁ ਮੈਣ
ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੈਤ ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਤੰਡੇ ਮਹਾਨਾ
ਬੈਲਿ ਅਤੁ ਜੋ ਦਿਏ ਮੈਨੁ ਅਖ ਦਾਯੈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਮੇਗ ਪੁਰ
ਤ ਮਯਾਸਨ ਓਯੈ ॥ ਹੁਇ ਕਿਉ ਮੁਕਰਦਾਯੈ ॥ ਤੰਡੇ ਇਦ੍ਰੁ
ਮੈਣ ਕਹਿ ਅਸੁ ਟਿਭਾਈ ਕਾਈ ਨਿਸਾਣੀ ਦੇਵੇ ਤੰਡਾ ਜਾਣੀ
ਐ ॥ ਤੰਡੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁ ਟਿਭਾਈ ਇਦ੍ਰੁ ਮੈਣ ਇਸ
ਟੰਡੇ ਨੁ ਤੰਡਾ ਬਬ ਰਿਕਾਈ ਨਹੀ ॥ ਪਰਤੁ ਤੰਡਾ ਬਬ ਰਦ ਹੁਏ ਨ
ਗਤੈ ਨੁ ਅਪਣੀ ਬਬ ਰਿ ਮਲੁ ਮਹੈ ਨਾ ॥ ਤੰਡੇ ਇਦ੍ਰੁ ਮੈਣ ਮ
ਚਲੇ ਹੋਇ ਕਹਿ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੈਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੁਸੀ ਕੇ

ਦੁਸੈਟਓਹੁਦਿਨੁਆਦਿਕਗਿਜੋਗਜੇਜਨਕਦੇਅਸੀ
 ਸੇਵਕਅਪੇਤੇਤੇਜਗਦਿਚਿਹਜੇਜਨਕਹੰਸਨੀਬਾਬਤਿ
 ਇਕੁਸੰਗੁਓਠਾਇਆਆਖਿਓਸੁਹੰਸਨੀਮੇਗਪੈਅਤੇ
 ਹੰਸਨੀਹੰਸਦੀਆਹੀਅਸੰਨੁਕਹਨਭੰਓਦਲਾਇਆ
 ਅਸੰਨੁਠੀਸਹਦੀਸਾਖਭਗੀਅਸੀਗਜੇਦੇਬਹੁਤਨ
 ਜੀਕਹਦੇਅਹੇਅਸੰਜਾਤਜੋਅਸਾਡਗੁਰੂਪੈਅਤੇ
 ਪੁਰਨਪੁਰਖਪੈਅਸੰਨੁਕੇਹਾਡਗੁਰੂਅਤੇਗਜੇਛਲ
 ਕੀਤਾਅਹਾਨਾਹੀਤਗਜੇਹੰਸਦੀਕੀਕਹਦੀਆਹੀਪ
 ਰਅਸੰਨੁਕਹਤੇਭੁਲਾਵਣਾਅਹਾਤੀਅਸੀਕਿਅਕ
 ਹੀਏਜਾਅਸੰਨੁਗਜੇਅਪਣੇਮੁਹਥੀਕਹਿਅਕੇਛੇ
 ਰਿਤੁਸੰਨੁਜਨਮਹੈਤੀਤੁਸੀਇਕਠੇਹਦੇਅਹੇਤੀ
 ਤੁਸੀਕਹਿਅਭਾਈਕਿਅਜਾਪੇਏਬੰਦੇਦਿਛੁੜੇਕਿ
 ਬੰਜਾਇਪਵੀਏਗਾਛੇਰਿਤੇਗਾਅਸਾਡਮੇਲਾਓਦੇਗਾ
 ਕੇਨਾਓਦੇਗਾਤੀਅਸੰਤੁਸੰਨੁਕਹਿਆਦਿਖੁਭਾਈਜੀ
 ਅਸਾਡੀਭਗਤਿਪੁਰਨਾਏਈਆਹੀਪਰਅਸੀਵਿਚਿ
 ਦੁਇਖਤੇਓਏਅਹੇਹਿਕਤਾਅਸੀਮੁਹਤਿਪੁਜਦੇ
 ਹੇਅਤੇਹਿਕੁਣੁਠੁਬੰਲਿਆਪਰਅਸੀਵੀਚਰੁ
 ਕੀਡਿਠਾਗਜਾਜਨਕਮਨੇਕਹਦਾਅਹਾਤੁਸੀਮੁ
 ਹਤਿਨਪੁਜੋਅਤੇਅਸੰਨਾਲਿਜੋਓਹਅਗੇਟਲ
 ਨੁਅਗੇਅਹਓਹੁਮਛੁਓਇਆਤੀਅਸੀਤੁਸੀਮਿ

ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਜੇ ਪਾਸਿ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ॥ ਅਸੀਂ ਅਧਿਕ ਅਰ
 ਜਾ ਜੀਏ ॥ ਵਿਅੰਤਿ ਆਸਾ ਤੇ ਹੋ ਅਧਿਕ
 ਅਧਿਕ ਅਸੀਂ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜੋ ਫਿਰਿ ਜਨਮ ਸਟੇ ਸੇਏ
 ਹੁਕਿ ਅਤੁਸਾਡੇ ਅਤੁਸੇ ਅਈ ॥ ਤੇ ਹੋ ਜੇ ਜਨਕ ਕਹਿ
 ਅਸੁ ਭਾਈ ਮੈਤੁਸੀਨੁ ਸਚੁ ਦਿੜਾਇਆ ॥
 ਮੈਤੁਸੀਨੁ ਭੁਨਾਹੁ ਦਿੜਾਇਆ ॥ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਅਖੇਲ
 ਗੋਨਾ ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਅਕਤ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸੇਵਾ ਦਫਲੁ ਤੁ
 ਸੀਨੁ ਏਹੋ ਜੇਤੁਸੀਂ ਮਨੁਖ ਜੁਨਿ ਆਵੰਗੇ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਅਸੀਂ
 ਮਿਲਿਕ ਰਿਅਧਿ ਅਜੀਅਸੀ ਜਨਮ ਹੀ ਆਵਦੇ ਹ
 ਹਸੀਏ ਕੇ ਕਦੀ ਅਸਾਡੀ ਖਲਾਸੀ ਭੀ ਹੋਸੀ ॥ ਤੇ ਹੋ ਜੇ
 ਜਨਕ ਕਹਿ ਅਤੁਸਾਡੀ ਭਗਤਿ ਪੁਰਨੈ ॥ ਪਰ ਹੋ ਜੇ
 ਨਮ ਭੋਗ ਕਹਿ ਤੁਸੀਂ ਕਲਿ ਜੁਗਾਦਿ ਚਿਉ ਪਰੋਗੇ ॥ ਤੁਸੀਂ
 ਨੁਪੁਰਨੁ ਪੁਰਖ ਮਿਲੇਗਾ ॥ ਤੁਸੀਂ ਏਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਦਿ
 ਸੇਗਾ ਹੋਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਨੁ ਜਾਨੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲਿ ਲ
 ਗਿ ਕੇ ਬਹੁਤੁ ਤਰਨਿਗੇ ॥ ਪਰੁ ਕਲ ਜੁਗਾਦਿ ਚਿਉ ਰੋਨਾ ਹੀ
 ॥ ਸੁਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਹੋਰ ਨੀਸਾਨੀ ਮੈ
 ਗੇਤੀ ਹੋਰ ਭੀ ਦੇਵਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਇਤੇ ਨਿਸਾਨੀ ਨਿਸੀਤ
 ਵੀਤੀ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ॥ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਕਹਿ ਅਜੀ ਅਗੇ ਬ
 ਲੇਨਾ ਹੀ ਪਰੁ ਹਿਕੁ ਜਬਾਬੁ ਮੈਨੁ ਤੁੰ ਦੇਹਿ ॥ ਤੇ ਗੁਨਾਨ ਕ
 ਕਹਿ ਅਖੁ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਨਿਸੀਗੁ ਅਖੁ ॥ ਤੇ
 ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਅਧਿਕ ਅਜੀ ਤੇ ਹੋ ਮਨੋਰਥ ਕਰਿ ਆਹੈ ॥ ਤੇ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੇਰਾ ਮਨ ਰਬ ਏਹੁ ਅੰਗੁ ਸੀ ਜੋ ਅ
ਸੀਤੁ ਸੀ ਇਕ ਠੇ ਅਹੋ ॥ ਅਤੇ ਭਗਤਿ ਭੀ ਇਕ ਠੀਕੀ
ਤੀ ਆਹੀ ॥ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਅਸੀਤੁ ਸੀ ਪਾਸਿ ਆਏ ਅ
ਹੋ ॥ ਜੋ ਇਕੇ ਤੀਤੁ ਸੀ ਅਸੀਤੁ ਯਹੋ ਇਕੇ ਅਸੀਤੁ ਸੀ
ਨੁਓ ਧਾਰੀਏ ॥ ਅਸਾਡਾ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨ ਆਹਾ ॥ ਏਹੋ ਮ
ਨ ਰਬ ਹਈ ॥ ਤੀ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਬੋਲਿ ਆਸੁਣ ਭਾਈ ਨ
ਨਕ ਮੇਭੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋਤੇ ਗੀਭੀ ਪੁਰਨ ਬਾਤ ਹੋਈ ॥ ਪ
ਰੁਜੇ ਕਰਦੇ ਹੋਤੇ ਏਡੇ ਦਕੁਣ ਕੰਗੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ
ਅਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਅਸੀਤੇ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਅਹੋ ॥
ਅਤੇ ਏਡੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਗੀ ਆਏ ਅਹੋ ॥ ਪਰੁ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ
ਅਸਾਡਾ ਵਚਨ ਆਹਾ ॥ ਤੀ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ ਆਖਿ ਆ
ਜੀਤੁ ਵਚਨ ਦਾ ਪੁਰਾਹੋ ॥ ਪਰੁ ਵਚਨ ਤੀ ਪੁਰਾਹੋ ਇਆ
॥ ਅਤੇ ਜੋਤੁ ਸੀ ਚਾਹਦੇ ਹੋਸੇ ਅਸਡੇ ਖੁਸਿ ਨਹੀ ਅਵ
ਦੀ ॥ ਅਸੀ ਆਪਹੀ ਨਾਲਿ ਕੰਮ ਹੋ ॥ ਪਸੀਟਿ ਅਸੀਨੁ
ਸੁਖਾਵਦੀ ਨਹੀ ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਦੇ ਹੋਸੇ ਏਡੇ ਨਾਲਿ ਕ
ਹੀ ॥ ਅਸੀ ਨਾਲਿ ਹੋਈ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
ਜੀਹ ਜਾਇਤੁ ਸਾਡੀ ਹੋ ॥ ਅਸੀ ਵਚਨ ਪੁਰਨ ਕਰਨਾ ਅ
ਹਾ ॥ ਅਗੇ ਤੁਸੀ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥਾਇ ॥ ਤੀ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਣ
ਆਖਿ ਆਖਿ ਭਾਈ ਏਡਾ ਜੋ ਕੁਛ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
ਖਦੇ ਹੋ ਨਿਸੇ ਮੰਨੋ ॥ ਤੀ ਏਡਾ ਬੋਲਿ ਅਜੀ ਮੇਕਿ ਅ
ਜਾਣਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿ ਆਖਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਤਰਤਾਗੋ ਮਾਟੀ ਕਉ ਜਲ ਦਤ ਦਿ ਮਿਤਿ ਅਗੋ ਭੁ
 ਪਰਿ ਚਗਨ ਤਲੇ ਅਕਾਸਾ ਘਟ ਮੇ ਸਿੰਧ ਕੀ ਆਪਰ
 ਗਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਉ ਅਠ ਪਾ
 ਰਮਨ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰ ਭੁ ॥ ॥ ਤੀਏ
 ਡੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਕੁਟੁਨਾ ਹੀ ਸਮਝ ਦਾ ਤਾ ਗੁਰਨਾਨ
 ਕ ਅਰਥ ਦਿਤਾ ॥ ਈਧਨ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਤਡੀ ਅਧੈ
 ਨਿਯਾ ਅਤੇ ਬੈਸੰਤ ਰਜਠਰ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਪੈ ॥
 ਮਿਟੀ ਦੇ ਹੀ ਪੈ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਜੋ ਪਾਣੀ ਪੀ ਦੀ ਪੈ ਬਾਲ
 ਕ ਦੀ ਦੇ ਹੀ ਕਚੀ ਮਿਟੀ ਤੋ ਦੀ ਪੈ ॥ ਤੀਏ ਸਤਾਈਯੋ
 ਹਿਨਾ ਹੀ ਸਕਦੀ ॥ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਪੈ ਹਦੀ ਜੋ ਓਥੇ ਨਾਮ ਦੀ
 ਲਿਉ ਤੋ ਦੀ ਪੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ ਐਸਾ ਪੈ ॥ ਭਾਈ ਟੰਡਾ ਤੁੰ
 ਨਿਰੰ ਕਹੁ ਜਾਪਾ ॥ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਲਗੇ ਕੁਟੁਨਾ ਹੀ ॥ ਤੀਏ ਡੇ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮੀ ਕਹਦੇ ਤੋ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜਯੋ ॥ ਮੇ
 ਗਹੀ ਬਤ ਖਾਣ ਮੇਰਾ ਕਬੀਲਾ ਕਿਥੋ ਖਾਵੇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਪ
 ਹਿਲੇ ਮਾਖਨ ਪਾਛੇ ਦੁਧਾ ਮੇਲ ਕੀਨੋ ਸਾਬਣ ਸੁਧ
 ॥ ਭੇਤੇ ਨਿਰਭਉ ਡਰਤਾ ਫਿਰੇ ॥ ਤੋਨੀ ਕਉ ਅਨਤੋਨੀ
 ਹੋ ॥ ੨ ॥ ਤੀਏ ਡੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਕੁਟੁਮ
 ਮਇਓ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਰਥ ਦਿਤਾ ॥ ਜਾਬੋ

ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸਦਾ ਲਈ ਸਾਫ਼ ਰਹਿਣਾ

ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸਦਾ ਲਈ ਸਾਫ਼ ਰਹਿਣਾ

ਲੇਦਾਉਤਾ ਦੁਪਾਨਿਕਲਦਾਉ ॥ ਤਾਚਿਤਾਨਕਗੁ ॥ ਅਚਿ
ਤਤੋਇਗੁ ॥ ਉਸਸਾਹਿਬਹਿਜਕਅਗੇਕੀਤਾਉ ॥ ਅ
ਤੇਜੀਉਪਿਛੇਪੈਦਕੀਤਾਉ ॥ ਤਕਿਉਡਰਦਾਉ ॥ ਤਤਾ
ਨਿਰਭਉਯੈ ॥ ਭੈਤੇਗਾਉ ॥ ਏਜੈਦੋਤੋਹਿਜਕੁਹੈਸੋਅ
ਣਤੋਦੀਉ ॥ ਅਤੇਤੁਜੈਸੋਸਦਾਉ ॥ ਤਦਾਅਇਅ
ਉ ॥ ਏਤੁਤੇਗਾਯਸਾਗਾਉ ॥ ੩ ॥ ਤਾਫੇਰਿਟੰਡੇਕਹਿਅ
ਜੀਤੁਸੀਈਵਕਹਦੇਤੋ ॥ ਅਤੇਓਤੁਗੁਪਤੁਗਲਪੈ
ਮੇਕਿਅਜਾਣਾ ॥ ਤਾਗੁਗੁਨਾਨਕਤੀਜੀਪਉਤੀਬੋਲਿ
ਆ ॥ ॥ ਪਉਤੀ ॥ ॥ ਦੇਹੀਗੁਪਤੁਬਿਦੇਹੀਦੀਸੈ ॥
ਸਗਲੇਸਾਜਿਕੇਜਗਦੀਸੈ ॥ ਸਧਸੰਗਤਿਮਿਲਿ
ਕਰਬਖਿਆਨਾ ॥ ਸਾਸਤਸਿੰਘਿਤਬੇਦਪੁਗਨਾ ॥ ੩
॥ ਤਾਫੇਰਿਟੰਡੇਅਖਿਅਜੀਮੇਕੁਣਨਾਹੀਸਮਾਣਿ
ਆ ॥ ਤਾਫੇਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਅਰਥਦਿਤਾ ॥ ਏਤਦੇਹੀ
ਐਥੇਹੀਰਹੈਗੀ ॥ ਅਤੇਅੰਦਰਿਏਸਦੇਸੁਢਮਦੇ
ਹੀਉ ॥ ਸੋਗੁਪਤਉਸਦੇਹੀਨਾਲਿਜਾਸੀ ॥ ਅਤੇਏ
ਤਦੇਹੀਏਥੇਹੀਛਡਿਜਾਵੇਗਾ ॥ ਓਤੁਦੇਹੀਸਪੁ
ਣੀਨਸੁਝਦੀਨਾਹੀ ॥ ਏਸਭਾਸਾਜਜਗਦੀਸਦੇਬ
ਣਏਤਏਹੈਨਿ ॥ ਏਸੇਗਲਦਾਵੀਚਰਕਰਣਾਅ
ਇਅਉ ॥ ਸਧਸੰਗਤਿਵਿਚਿਕਰੇਭਾਵੈਦੇਦਾਸਾ

ਦਿਸਨਾਹੀਆਵਦਾ॥ ਅਤੇ ਏਤਾ ਦਿਸਿਆਵ
 ਦੀ ਹੈ॥ ਸਭ ਸਹੁਪ ਜਿਤਨਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ॥੨੩੩॥ ॥ ਦਿ
 ਸਟਿ ਮਾਨ ਕੈ ਕਹੈ ਅਦਿਸਟਿ॥ ਅਦਿਸਟਿ ਦੇ ਖਿਰੂ
 ਲੀ ਸਭ ਸਿਸਟਿ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਰ ਬੀਚਰੇ ਕੋਇ॥ ਨਾ
 ਨਕਤਾਰੀ ਪਰਮਗਤਿ ਤੋਇ॥ ॥੪॥ ਤਾਂ ਏਡੇ ਅਖਿਅ
 ਮੈ ਕੁਟੁਨਾਹੀ ਸਮਝਦਾ॥ ਤੁਸੀ ਕਿਅਾ ਆਖਦੇ ਤੋ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਰਥ ਦਿਤਾ॥ ਸੁਦਿ ਭਾਈ ਏਡਾ
 ਜਿਤਨੀ ਦਿਸਟਿ ਮਾਨੈ ਸਭਾ ਅਦਿਸਟੈ॥ ਤੋਇ
 ਤੋਇ ਕੈ ਛਪਿ ਜਾਦੈ॥ ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਚਿ ਕਈ ਗੰਗ
 ਤਮਾ ਸੇਕਹਿ ਦਿਖਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਜਾਹਿ ਨਿਦਰਿ ਆਵਦਾ
 ਹੈ॥ ਤਿਸਨੁ ਅਦਿਸਟਿ ਸੰਸਾਰ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖ
 ਦਿਅਹੀ ਆਖੀ ਅਗੇਜਾ ਦਹਾਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਸਨੋ ਆਖਦੇ
 ਤੈਨਿ ਦਿਸਿਆਵਦਾ ਹੈ॥ ਦਿਸਟਿ ਮਾਨੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਇਜੇ
 ਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਰ ਬੀਚਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਕੀ ਪਰਮਗਤਿ ਤੋਵੈ॥ ॥੪॥
 ਤਾਂ ਏਡਾ ਬਾਛੀ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ॥ ਉਠੈ ਨਾਹੀ॥ ਏਤੋ
 ਅਖੇਜੀ ਉਭੁਲਾਹੀ॥ ਤੁਮੈ ਨੁਬਖਸਿਆ॥ ਮੈ ਤੈਨਾ ਲਿਖਿ
 ਤਨੀ ਆਬਾਤ ਕੀਤੀ॥ ਅੰਨ੍ਹੇ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਇਛੁ ਮੈ ਦੁਕਹਿ ਅਉ

ਭਾਗੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਇੰਦੁ ਮੈਣਾ ਜਾ ਅਧਾਪ
 ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੇ ਦਿਆ ਅਤੇ ਅਧਾਰਿ ਆਤਮਾ
 ਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਲੇ ਭਾਈ ਭਾਈ ਪੁਰਸਾਦੁ ਤੁੰ ਜੇ ਦਿਆ ਤੇ
 ਇੰਦੁ ਮੈਣਾ ਅਧਿ ਆਲੇ ਭਾਈ ਭਾਈ ਭਾਈ ਲੈ ਭਾਈ ਭਾਈ
 ਇਲੀਤ ਲੈ ਕਰਿ ਲਗਾ ਜੇ ਦਣਾ ਜਿਉ ਅਧਾਪ ਰਸਾਦੁ ਜੇ
 ਦਿਆ ਆਤਮਾ ਤਿਉ ਭਾਈ ਭਾਈ ਕਪਾਟ ਖੁਲਿ ਗਏ ਭਾਈ ਭਾਈ
 ਦੇ ਹੋਇ ਗਇ ਆਤਮਾ ਭਾਈ ਨਮ ਭਾਈ ਸਰਿ ਗਇ ਆਤਮਾ
 ਇੰਦੁ ਮੈਣ ਦੇ ਖੇਤਾ ਭਾਈ ਭਾਈ ਦੇ ਹੋਇ ਗਇ ਆਤਮਾ ਤੇ
 ਦੁ ਮੈਣ ਗੁਨਾਨਕ ਨੁ ਅਧਿ ਅਜੀਏ ਹਰਿ ਅਕੀਤਾ ਤੇ
 ਗੁਨਾਨਕ ਅਧਿ ਆਭਾਈ ਇੰਦੁ ਮੈਣ ਅਸੀ ਨੁ ਕਹਤਾ ਹਇ
 ਖੇਲਿ ਆਇ ਆਤਮਾ ਮੈਣੇ ਮੈਣ ਮਤੇ ਅਸੀ ਕਿ ਅਕ
 ਗਏ ਭਾਈ ਇੰਦੁ ਮੈਣ ਕਰਿ ਅਜੇ ਤੇ ਕਹਣਾ ਕਿ ਅਧਾਪ
 ਅਤੇ ਕੀਤੋ ਕਿ ਆਤਮਾ ਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਭਾਈ ਇੰਦੁ ਮੈ
 ਟਿ ਜੋ ਕਿ ਦੁਤੁ ਮੀ ਕਰੋ ਮੈਂ ਹੋਵੈ ਭਾਈ ਇੰਦੁ ਮੈਣ ਅਧਿ ਅ
 ਤੁਸੀ ਇਸਤਾਈ ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਆਤਮਾ ਇਸਦ ਖਤਿ ਮੰ
 ਜੀ ਕਿ ਬੋਧੈ ਗਾਤਮਾ ਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਤਮਾ ਤਿਤ ਨੀ ਕੁਏ
 ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਗਤਿ ਪਹੁੰਚੈ ਭਾਈ ਫੇਰਿ ਗੁਨਾਨ

ਮਤੋ ਕਿ ਸੇ ਕੇ ਬੁਧੇ ਮੇ ਨਹੀ। ਅਹੁ ਮੇ ਗਾਮਾ ਮੁਹਿ ਉਸ ਕਾ ਕਿ
 ਚੁ ਬਿਘਨ ਨਹੀ। ਮੇ ਉਸ ਕੀ ਨਿਸਾ ਕਹਿ ਆਵਤਾ
 ਗਤੁ ਮਕਿ ਅਕਤਾ ਤੇ। ਇਦੁ ਮੈ ਟਗ ਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈ ਟਨੁ
 ਜਾਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਸੁਧਰ ਮੈ ਟਗ ਜੇ ਕਹਿ ਆ ਅਉਧੁ
 ਤੁਕ ਚੁਕੈ ਗਾ। ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਹਿ ਆਗ ਜਾ ਜੀ ਮੈ ਕਹਿ
 ਹੀ ਆਇ ਆਹੀ। ਗਜੇ ਕਹਿ ਅਕਤਾ ਪੁਤ ਕਹਾ। ਤੀ ਇਦੁ ਮੈ
 ਟਕਹਿ ਆਜੀ ਟੇ ਅਦਮੀ ਤੁਮੈ ਭੇਜੇ ਬੇਤ ਪੇ ਕਉ ਬਲ
 ਵੇ। ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਹੀ ਪੁਤ ਮੈ ਭੇਜੇ ਬੇ। ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਹਿ
 ਆਕਿ ਸਵਾਸ ਤੇ। ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਪੁਤ ਮੈ ਸੁਣਿ ਆਥਾ
 ਜੋ ਟੇ ਬਾਢੀ ਕਉ ਪੁਗਨ ਕੀ ਆਹੀ। ਮੇ ਇਸ ਵਾਸ ਤੇ ਬਲ
 ਇ ਆਥਾ। ਜੀ ਮੈ ਉਸ ਕੇ ਦੇਖੀ। ਤੀ ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਹਿ ਆਗ
 ਜਾ ਜੀ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਮੈ ਬਡਾ ਟਫਾ ਵਤ ਹੈ। ਏਕ ਦੇਖੇ
 ਮੈ ਬਲਾਹਤ ਹੈ ਅਹੁ ਏਕ ਦੇਖੇ ਮੈ ਬਹਾਹਤ ਹੈ। ਤੀ ਗਜੇ
 ਕਹਿ ਆਪੁਤਾ ਜਿਤੁ ਦੇਖੇ ਮੈ ਬਲਾਹਤ ਹੈ ਸੋਈ ਮੁਝ ਕ
 ਉਕਹਾ। ਮੇ ਉਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖੀ। ਤੀ ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਹਿ ਆਗ
 ਜਾ ਜੀ ਉਤੁ ਪੁਗਨ ਸਾਧੂ ਹੈ। ਅਹੁ ਉਸ ਮੈ ਅਹੁ ਕਹਤਾ ਮੈ
 ਭੇਦੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ। ਅਹੁ ਉਤੁ ਬੇਤ ਸਾਹੀ ਤੁ ਕਿਸ ਪ
 ਰੋਜਨ ਪਹਿ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤੀ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਪੁਤ ਮੈ ਸਾਧੂ
 ਗਤਿ ਕਹਿ ਦੇਖਤਾ ਹੈ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਹਿ ਆਗ
 ਜਾ ਜੀ ਸਾਧੂ ਗਤਿ ਦੇਖੇ ਕੀ ਯਹਤ ਰਾਹੀ। ਜੀ ਜਾਬ
 ਤੇ ਸਿਉ ਪਹਿ ਬਲਾਈ ਐ। ਸਾਧੂ ਗਤਿ ਦੇਖੇ ਆਪੁ

ਗੁਜਰੀਓ ਜੀਵਨ ਭੋਜਨ ਲੇਤੋ ਅਰੁ ਭਲਾ ਮੇਵ ਲੇਤੋ ॥ ਅਰੁ
 ਅਧੀਨ ਹੀ ਮੇਤੀ ਜਾਇ ਮਥਾ ਚਰਨੋ ਪਰ ਰਖੋ ॥ ਸਾਧਮੁ
 ਗੋਸਟਿ ਸੁਧਰ ਮੈਣ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ॥

ਹਤਿ ਦੇਖੇ ਕੀਇ ਹਰਉ ਸਰੈ ॥ ਰਾਜਾ ਸੁਧਰ ਮੈਣ ਕਰ
 ਮਾਦਾ ਬਲੀ ਆਤਾ ॥ ਰਾਜੇ ਚਿਹੁ ਗਲ ਮੰਨਿ ਲੀਤੀ ॥ ਭ
 ਲੇ ਭੋਜਨ ਭਲਾ ਮੇਵ ਭਲੇ ਬਸਤਰ ਨਾਲਿ ਇਦ੍ਰ ਮੈਣ

ਜਿਹਨਾਨਾ ਸਾਸੀ ਸੇ ਅਗੇ ਪਓ ਮੁਆਇਨ
 ਮੈਲ ਬੋਲਿ ਅਜੀਗ ਜਾਕਰ ਮਵੰਤੁ ਏਏ ਸਉ ਪਹਿਕਿ
 ਹਥਾਕੀਜੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰੈ ਥਾਪੀ ਦਿਤੀ ॥ ਅਤੇ
 ਗੁਬਿਲ ਵਲ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਅਾ ॥
 ॥ ਗੁਬਿਲ ਵਲ ॥ ॥ ਏਕੋ ਗੁਜਰੀ ਅਸੁ ਪਰਮੈ
 ਣਾ ਅੰਜਨਾਗਿ ਅਨਪਾਇਆ ਤਿਯੈਣਾ ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਧਿ
 ਅਗਾਏ ਬਿਕਾਗਾ ॥ ਐਸਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮੀਤਤਮਾਗਾ ॥ ੧ ॥
 ਸੁਣਿ ਸੁਪਰਮੈਲੁ ਏਹ ਬਾਤਤਮਾਗੀ ॥ ਏਕੋ ਗੁਜਰੀ ਅ
 ਵਤਪਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅਠਗਰਾਜ ਤੁਮਹਈ
 ਅਤਿਕੀਨੈ ॥ ਸਭ ਮੇਵ ਕਰੇ ਪੁਰ ਮਿਉ ਮਨਭੀਨੈ ॥ ਐ
 ਸੀ ਪੁਰਜੀ ਕਿਹਾ ਪਾਗੀ ॥ ਜਬ ਗੁਰਮ ਤਿਉ ਪਜੀਰਿ
 ਦੇ ਬੀਚਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ਸਉਟਾ ਪੁਕਾਰਾ ਜਤੁ ਮਾਗਾ ॥ ਤੀਨ ਦੀ
 ਪਤੁ ਮਚਰਨ ਪੁਜਾਗਾ ॥ ਬੁਧਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇ ਸਤੇ ਉਚੇ
 ॥ ਸੁਪਰਮੈਨ ਤੁਮ ਨਿਰਮਲ ਸੁਚੇ ॥ ੩ ॥ ਇੰਦੁ ਮੈਲੁ ਏ
 ਮੰਗਿ ਤੁਮਾਗਾ ॥ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਅਧੇ ਕਰਤਾਗਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾ
 ਨਕ ਜਿਸੁ ਅਪਿ ਦਿਯਾਲਾ ॥ ਤਿਸੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਭ
 ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ਗਜੇ ਸੁਪਰਮੈਲੁ ਸਉਟਾ ਪੁਚ
 ਗਾਕੀਤਾ ॥ ਇਕ ਛੜਗਾ ਦਿਤਾ ॥ ਅਗੇ ਅਠਗਾ
 ਜੇ ਅਗੇ ਗੁਰ ਕਰਦੇ ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਤੇ ਇੰਦੁ ਮੈਲੁ ਦੇ
 ਪਰਮੰਗਿਕ ਹਿਤਿ ਨਿਦੀ ਪਦਾਗਾ ਜਲਗਾ ਕਰਣਾ ॥ ਅ

ਰਾਜਾ ਸੁਧਰਮੈ ਦਥੇ ਭੇਟੇ ਭੇਟੀ ਹਿਮਕਰ ਕਰ ਦਥੇ ॥ ਤੰ
 ਤੁੰ ਜਾਣੇ ॥ ਤੰ ਗਜੇ ਸੁਧਰਮੈ ਦਕਹਿ ਆ ਅਤੇ ਹਥਿ ਜੋ ਨਿਖ
 ਜਾਓ ਇਆ ਜੀ ਪੁਕ ਮੁਕਰੋ ਤੰ ਮੇਰਾ ਜਭੀ ਏ ਮੇਨੁ ਦੇ ਨਾਹੀ ॥
 ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲਿ ਫਿਰ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆ ਅਸਾਂ ਟੰਡਾ ਜੋ ਮੰਜੀ ਏ ਬੇਬਾਇ ਆਏ ਮੇਰੇ ਮੰਜੀ
 ਅਸਾਡੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੈਨੁ ਟਿਕ ਛਕ ਗਜ ਜੋ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ
 ਗਜ ਸਾਡਾ ਹੈ ॥ ਤੈਨੁ ਗਜ ਅਤੇ ਮੰਜੀ ਦੋਵੇ ਦਿਤੇ ਹੈ ਨਿ ॥
 ਤੈ ਟੰਡਾ ਅਸੀਨੁ ਕਹਿ ਦੇਖਣਾ ॥ ਤੰ ਟੰਡੇ ਅਤੇ ਸੁਧਰਮੈ ਦ
 ਦੁਹਾਂ ਮਥੇ ਟੇਕੇ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹੁ ਇਮ ਸੀਖੇ ਗੰ
 ਐਗੇ ॥ ਤੁਸਾਡੇ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾ ਹਲਿ ਆਇ ਆ ਆ
 ॥ ਸੋ ਤੰ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ਤੰ ਗਜੇ ਸੁਧਰਮੈ ਦਥੇ ਬੇਰਾ ਗੁਢੁਟ
 ਬਹੁਤਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਗਜਾ ਕਿਉ ॥ ਗਜੇ
 ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਗਉ ਨਕਰੋ ਗੇ ਅਸਾਡੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਹੋਵਨਿ
 ਗੇ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਜਾ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਆਏ ॥ ਤੰ
 ਸੀ ਅਸੀ ਹਿਕ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੀ ਏ ਗੇ ॥ ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਨਾਹੀ
 ਕਰਈ ॥ ਅਨੰਦ ਨਾਲਿ ਰਹਣਾ ॥ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੁਸੀ
 ਕਈ ਦਿਨ ਠਹਿਰੋ ॥ ਅਸਾਡਾ ਆਤਮਾ ਠਹਿਰੇ ॥ ਤੰ
 ਇਦੁ ਮੈਣ ਅਖਿ ਆ ਜੀ ਭਲਾ ਗਜੇ ਦਾਭੀ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰੇ
 ਨੀਏ ॥ ਹਿਕ ਮਹੀ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ
 ਗਜਾ ਤੇਰਾ ਅਖਿ ਅਭੀ ਫੇਰਣ ਨਾਹੀ ॥ ਇਕ ਮਹੀ ਨਾਹੀ

ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸੋਚੀ ਸੁਖ ਮੇਲੇ

ਮੇਰੇ ॥੨੬॥

ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੁਕਮ ॥੧॥

ਗਛਿ ਮਿਲ ਮਿਲ ਦੀ ਪਨੁ ਚਲੇ ॥ ਸਮੁੰਦ ਸਮੁੰਦ
ਪਾਈ ਦੇ ਉਤੇ ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਜਾਈ ਦੇ ਪੈ ਤਿਵੇ ਪਾ
ਈ ਉਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਛਿ ਮਹੀਨੇ ਸਹ ਜਿਨ ਲਿਜਿ ਥੇ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਆਵੈ ਤਿਥੇ ਹੀ ਬਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ਅ
ਗੇ ਮਿਲ ਮਿਲ ਦੀ ਪਵਿ ਚਿ ਧੁਮ ਪਈ ਅਹੀ ॥ ਜੋ
ਹਿਕਤ ਪਾਏ ਆਇ ਅਪੈ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈਲ ਪਾਸਿ ॥ ਸੁ
ਧਰ ਮੈਲ ਨੁ ਤਿਨ ਦੀ ਪਦੇ ਹਜ ਵਚਨ ਕੀਤ ਪੈ ਸੁ ॥ ਅਤੇ
ਏਡ ਬਾਢੀ ਹਿਕ ਉਥੇ ਹਰਦ ਪੈ ਤਿਸਨੁ ਪੁਰਨ ਮਹਾਧੁ
ਰ ਖੁਕੀਤ ਪੈ ਸੁ ॥ ਏਹ ਜਾਇ ਤੇ ਸਹਰ ਦੇ ਉਦਿ ਆਨ ਬੈ
ਠੇ ॥ ਤੇ ਸਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤੇ ਮੈ ਸਹਰ ਦੇ ਖਿ ਆਵਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ
ਮਿਕ ਹਿ ਬੋਲਿ ਆਕਿ ਉਮਹਦਾਨ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹਈ ॥
ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਨੁ ਤੇ ਕਰਤ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹ
ਕੀਤ ਪੈ ॥ ਮੈ ਤੇ ਤੁਸੀਨਾ ਲਿਹਠ ਕਰਦਾ ਛਿਰਦਾ ਹੀ ॥
ਹੁਇ ਤੇ ਸਹਰੁ ਆਇ ਅਪੈ ਇਥੋ ਤੇ ਕੁਟੁ ਮੁਹੁ ਪਾਵਾਨ
॥ ਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨ ਕੁਟੁ ਸੀਤ ਖੁਧਕ
ਜੀ ॥ ਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਭਲਾ ਚੁਪਕਾ ਹੋਕੈ ਮਹ
ਦਾਨ ਬਹਿ ਗਇ ਆ ਬੈਠਿ ਕਹਿ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆ

ਜੀ ਇਸ ਸਰਦਾਰ ਨਾਉਂ ਦਿ ਮੁੰਡੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕੀ
 ਅਮਰਦਾਨ ਇਸ ਸਰਦਾਰ ਨਾਉਂ ਬਹੁ ਮਧੁਰੈ ॥ ਅਤੇ
 ਇਥੋ ਦਾਗਾ ਬਹੁ ਮਧੁਰੈ ॥ ਅਤੇ ਨਾਉਂ ਮਧੁਰ ਬੈਨੈ
 ॥ ਏਹੇ ਗਲਾਉਂ ਦੀ ਅਸ ਨਿਜੋਗਾ ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਸਿਕਾ
 ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਨਾਲਿ ਸਾਖੀ ਹੋਈ ॥

ਹਥੇ ਲਣ ਆਇ ਨਿਕਲਿ ਆਸੀ ॥ ਥੇਡਾ ਸਿਕਾ
 ਇਧਰੇ ਆਇ ਆ ਦੇ ਥੇਡੇ ਮਨੁ ਖਉ ਜਾਨਿ ਦਿਚਿ
 ਬੈਠੈ ਨਿਗਾਹ ਜਾ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਖੜਾਉਂਇ ਆਲਗਾ ਧੁਛ

ਤੁ

ਦੁਤਮਕਉਦੁਤੋਤੋਉਜਾਨਿਵਿਚਿਏਠੀਮਰ
ਦਾਨਾਬੋਲਿਅਅਦਮੀਤੋਤੋਤੈਅਉਹਕਉਦੁਤੋਤੋ
ਠੀਮਰਜੇਕਹਿਅਤੁਮਸਹਸਿਉਬਹਰਿਕਿਉਬੇ
ਠੀਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅਸਹਸੇਜਾਇਕਹਿਕਿਸਕੇ
ਦੁਅਹੇਜਾਇਬੈਠੀਤਬਗਜੇਪੁਛਿਅਤੁਮਅਤੀ
ਤੋਤੋਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅਤੈਨਕਿਅਨਦਹਿਅਵਦ
ਠੀਮਰਜੇਕਹਿਅਤੁਕਿਸਹਉਸਬੋਲਦਾਠੀਤੀਜੋ
ਗੁਨਾਨਕਤੀਬੋਲਦਾਨਹੀਅਤੇਮਰਦਾਨਾਪੁਨਾਨਿ
ਛਿਤਾਠੀਇਹਹਿਅਤੀਬਾਲੇਅਧਿਅਗਾਇਜੀ
ਅਸੀਪਹਦੇਸੀਅਹੇਤੀਗਜੇਫੇਰਿਪੁਛਿਅਤੀਅ
ਹੇਭਾਈਸੀਕਿਸਨਹਸੈਅਏਤੀਤੁਮਹੀਬੋਲੀਸਮ
ਣੀਨਹੀਜਾਤੀਤੀਬਾਲੇਕਹਿਅਜੀਹਮਪੰਜਾਬ
ਕੀਪ੍ਰਤੀਸੈਅਏਅਹੇਕਦੀਪੰਜਾਬਸੁਣਤੋਗਾ
ਤੀਗਜੇਸਮਣਿਅਜੇਨਹੀਤੀਓਤੈਨਿਮਰਜੇਪੁ
ਛਿਅਹੇਭਾਈਤੁਮਬਿਸਹਦੇਸਹਜੇਸੁਧਰਸੈ
ਣਕਾਤੈਤੁਮਓਭੀਦੇਖਿਅਹੇਬਾਲੇਅਧਿਅ
ਜਾਗਾਇਜੀਉਉਤੀਸੈਅਏਤੀਬਾਲੇਗਜੇਨ
ਪੁਛਿਅਜੀਤੁਮਗਾਨਾਉਕਿਅਹੇਤੁਮਕਉਦੁ
ਤੋਤੋਤੀਮਰਜੇਕਹਿਅਤੁਮਅਪਣਾਨਾਉਬਤ
ਵੇਗੋਪਹਤੁਅਪਣਾਨਾਉਬਤਾਇਅਹੁਣੇ
ਸਮਠਤਕਾਨਾਉਬਤਾਇਮਠਤਤੋਬੋਲਤਾਨਹੀ

ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਿਬਜੀ ਸਾਹਿਬਜੀ

ਸਿੰਘਾਂ ॥੧੮॥ ੨੪ ਤੁਰਤ ॥੧੯॥ ੨੪ ਤੁਰਤ ॥੨੦॥ ੨੪ ਤੁਰਤ ॥੨੧॥

॥੧੮॥ ਤੰਗ ਜੰਮ ਪਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਪੁਰਖ ਅੰਬਾਲ ॥੨੧॥

ਜੀਏ ਨਾ ਅਠਹਾਉ ਪਰਿਸਿਰਦਾਰ ਕਉ ਨਪੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਕਹਿ

ਅਸੁਣਿ ਭਈ ਅਤੀਤ ॥ ਸਭ ਨ ਦੇਉ ਪਰਿ ਕਉ ਲੈ ਨਪੈ ਸਿ

ਰਦਾਰ ਉਸ ਦੇ ਸਭ ਸਲਾਮੀ ਪੈ ਨਿ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਹ

ਜਾਏ ਯਗਲ ਫੂਹੁ ਕਿਉ ਬੋਲੀ ਆ ॥ ਸਭੇ ਗਲ ਸਚ ਬੋਲਿ

ਕਹਿ ਏ ਯਗਲ ਫੂਹੁ ਬੋਲੀ ਆ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਕਹਿ

ਅਸੁਣਿ ਅਤੀਤ ਤੋ ਕਿ ਅਸਮ ਏ ਕਹਿ ਏ ਯਥਾ ਤ ਕਹੀ ॥

ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਹ ਜਾ ਸਭ ਨ ਉਪਰਿ ਸੁਧਰ ਮੈਠ ਪੈ ॥ ਤੰ

ਗ ਜੇ ਕਹਿ ਆ ਅਤੀਤ ਤੁ ਕਿ ਅਜਾਣ ਤ ਪੈ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ

ਆਹ ਜਾ ਏ ਉਮੈ ਜਾਣ ਤ ਪੈ ॥ ਜੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਸੁਧ

ਰ ਮੈਠ ਨੁ ਸਭ ਨ ਦੇਉ ਪਰਿ ਰਖਿ ਅਪੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ

ਕਹਿ ਆ ਤੇਰਾ ਮਹੰਤ ਕਹਤ ਪੈ ਕਿਤੁ ਕਿਹਤ ਪੈ ॥ ਤੰਬਾਲੇ

ਕਹਿ ਆਹ ਜਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਹਤ ਪੈ ॥ ਗੰਗੇ ਕਹਿ ਆ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ

ਤੋ ਬੋਲਤ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਤ ਦਿਬੈ

ਲੇਗਾ ਜ ਦਿਕੈ ਈ ਬੁਲਾਵੇ ਵੇਵਾਲਾ ਅਵੇਗਾ ॥ ਗੰਗੇ ਕਹਿ

ਆ ਅਤੀਤ ਹੁ ਮਬੁਲਾਵੇ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਬੁਲਾਇ

ਸਕਦੈ ਤੰਬਾਲਾ ਉ ॥ ਤੰਗ ਜਾ ਪੈ ਜੇ ਤੇ ਉਤਰਿ ਆ ॥ ਉਤ

ਰਿ ਕਹਿ ਨ ਜੀਕ ਅਇਕ ਰਿ ਬਾਲੇ ਨੁ ਪਾਇ ਓਸੁ ॥ ਅਗੇ

ਈ ਏ ਨ ਕੀ ਅਵਾਜ ਕਿ ਅਪੈ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਕਲ

ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਗਾਇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਆਸਤਿ ਕਰਤਾਰ

ਜੀਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ ਜੀ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿ ਆਗੁ

ਰੂਨਾਨ ਕਰਤਿ ਅਭਾਉਗਾ ਮਧਰ ਬੈਨਾ ॥ ਗਜੇ ਕਰਤਿ ਅਜੀ

ਨਗਰ ਮੇਚਲੀ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਿ ਅਜੀ ॥ ਮਹਾਨਗਰੀ

ਪੈ ॥ ਗਜੇ ਕਰਤਿ ਅਜੀ ॥ ਏਉ ਜਾਨਿ ਮੇਥੈ ਠਣਾ ਕਿ ਅਫ

ਇਦੈ ॥ ਤੰਗੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਿ ਅਗਾਜਾ ਮਫਰੀ

ਅਤੀਤੈ ਨਿ ॥ ਮਕਉਉ ਜਾਨਿ ਪਸਤੀ ॥ ਤੰਗੇ ਰਿ

ਗਜੇ ਕਰਤਿ ਅਜੀ ॥ ਮਹਾ ਮੇਵੈ ਏਈ ਭੰਡਾਰੀ ਖਬਰਿ ਲੇਵੈ

॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਾਇਲਾ ਵਲੁ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਬੋਲਿ ਅ

॥ ਗਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ॥ ॥ ਏਕ ਭੰਡਾਰਾ ਮਕਾਜਿ ਨਿਸ

ਭਵਿਛੁ ਦੀਆ ॥ ਰੁਖ ਨਗਸਭ ਵੀ ਨਿਕੈ ਅਪਨਾ ਕਰਿ

ਲੀਆ ॥ १ ॥ ਐਸਾ ਨਾਮ ਨਵਾਡੀ ਐਸਦ ਸੰਗਿ ਮਹਾ

ਲੇਖ ਕਬਹੂੰ ਨ ਪੁਛਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਗਾਗੁਰੂ

॥ ਭੋਜਨ ਉਤਮ ਮਕੀ ਅਸੀਤ ਨਧਰ ਸਾਦਿ ॥ ਜਲ ਸੀ

ਤਲਹ ਸਨਾਪੀ ॥ ਅਹਿਰਦੇ ਮੇਸੀ ॥ ਤਿ ॥ ਬਸੰਤ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛ

ਾਇ ॥ ਅਕਾਇ ਅਕੇਸੀ ਗਿ ॥ ਲਖ ਚਉਗਾ ਸੀ ॥ ਏਕੈ ਰੂ

ਏ ਨਿਰਭੰਗਾ ॥ ੨ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰੈ ਗਜਿੰਦੁ ਸੁਇ ਸਭ ਭੂਠ

ਪਸਾਗਾ ॥ ਦਿਸਟਿ ਮਨ ਸਭਾ ਬਿਨ ਮਿਜਾਇ ਗੇਏ ਕੰਕ

ਗਾ ॥ ੩ ॥ ਤੰਗਾ ਮਧਰ ਬੈਨ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ ॥ ਅ

ਖੇਜੀ ਵਿਛੁ ਮੇਨੁ ਆਗਿ ਅਕਗੀ ॥ ਸੰ ਮੇਸੇ ਵਕਰੀ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ श्रीगुरुमुखी ॥

ਦੇ ਅੰਗ ॥ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸੁਖ ਰਸ ਮੈ ਨਹੀਂ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦਿਤਾ
 ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਮੈ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ
 ਨਾ ਮੈ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜਾਣੇ ਅਸੀਂ ਅਪਨੀ ਵਲੋਂ ਆਖਣਾ ॥ ਤੰਗ
 ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਕਰਿ ਆਜੀ ਉਠੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਧਿਕ ਸਾਧਿਕ ॥
 ਤੇ ਉਹ ਮਾਗਾ ਜਾ ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਰਈ ਘਾਤਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਆਕਰਤਾ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਠਾ ॥ ਏਹ
 ਗੁਰੂ ਗਾਏ ਬੇਹੀ ਹਰਦਾ ॥ ਅਤੇ ਨਾਲਿ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ॥
 ਗੁਰੂ ਮਧਰ ਬੈਠ ਕਰਿ ਆ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਬਚਨ ਨਾਲਿ ਕਰ
 ਮਹੀ ॥ ਗੁਰੂ ਕਿ ਆਵ ਸਤੁ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤੁ ਹਰ ਤੇ ਬ
 ਹਰਿ ਮੁਖੀ ਹੋਇ ਆ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਗੁਰੂ ਮਧ
 ਰ ਬੈਠ ਅਸੀਂ ਹੁਣਿ ਮਦੇ ਅੰਗ ॥ ਤੰਗੁ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਬੇ
 ਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਹਾ ਹਿਰੁਕ ਮੁਹਿ ਦੈ ॥ ਤਿਸੇ
 ਹਰਿ ਮੁਖ ਮੈ ਨਾਲਿ ਮੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ
 ਭਾਈ ਮਧਰ ਬੈਠਾ ॥ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਅਗੇ ਬੈਠ ਤੀ ਕਰਦੇ
 ਹੋ ॥ ਤਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਧਰ ਮੈ ਨਾਲਿ ਅਗੇ ਖੜਾ ਹੋਵਣਾ ॥ ਤੰਗੁ ਮਧ
 ਰ ਬੈਠ ਕਰਿ ਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੀ ਬਹੁਤੁ ਕਰਿ ਜਾਣੀ
 ਐਗੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਐਸੀ ਹੀਲੋਂ ਜੀ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਨੀ ਮਹੀ ਨੇ ਮਧਰ ਬੈਠ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਆ ॥ ਅ
 ਗੇ ਵਿਦਾਲੀ ਤੀ ਤੰਗੁ ਦੀ ਪੁਨ ਚਲੇ ॥ ੨੭ ॥ ॥

ਦੇ ਵਿਖਾਉ ਧਰਤੀ ਵਿਖਾਉ ਸਮੁਦ੍ਰਈ ਦੇ ਚਲੇ ਗਏ ॥
 ਹਿਕ ਸਹਾਯਾ ਹਾਠ ਦੇ ਉਪਰਿ ਆਗਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
 ਜੀਏ ਸਧਾ ਹਾਠ ਉਪਰਿ ਤੋਂ ਵੇਈ ਸਹਾਨਦ ਰਿਅਵਦਾਏ ॥
 ਤੰਗੁਰਾਨ ਨਕਸ਼ਿ ਮਿਆ ਆਖਿ ਓਸ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਜੀਵ
 ਸਹਾਦਿ ਚਿਵ ਸਦਾਏ ॥ ਤੰਗੁਰਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਤੁ ਪ
 ਨੁਦ ਘੁਦਾ ਤਰਸੁ ਨਾਹੀ ਮੈਤੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਮੈਤੀ ਗਤੀ ਈਵੇ ਚ
 ਲੇ ਆਏ ਆਏ ॥ ਹੁਣਿ ਸਹਾਯਾ ਆਇ ਆਏ ਤੰਗੁਰਾਨੇ ਦੇ
 ਤੰਗੁਰਾਨ ਨਕਸ਼ਿ ਮਿਆ ਮੁਦਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਗੋ ਬਾ
 ਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਸਚਾਏ ਟਿਕਤੀ ਭੁਖਾਏ ॥ ਅ
 ਤੇ ਜਨਮ ਦਾ ਮੁਭਾਉ ਨਾਹੀ ਜਾਦਾ ॥ ਤੰਗੁਰਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
 ਮੁਦਿ ਜਿਜਮਾਨ ਤੇਨੁ ਤੰਗੁਰਾਨ ਨਕਸ਼ਿ ਮਿਆ ਪਰਮੇਨੁ
 ਨ ਸਦਾ ਰਿਸੀ ਘਿਓ ਸਾ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਆਗਾ
 ਏਹੁ ਓਹੁ ਜੇਹਾ ਹੀ ਜਿਥੇ ਕੜਾਹੇ ਵਿਚਿ ਤਲੀ ਦਾ ਆਹੋ ॥
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਪਇਆ ਭਠਿ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿ ਆਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਤੇਨੁ ਏਸ ਸਹਾਦਾ ਭੀਤ ਮਾਸ
 ਦਿਖਾਈਏ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਹਉਨਾਹੀ ਦੇਖਿ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਜਗੁਰਿ ਦੇਖਣਾਏ ॥ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਤੁੰਜਾਣਾ ਕੋਹੁ ਦੁਹੁ ਉਪਰਿ ਆ
 ਹਾਠਿ ਬੋਚ ਲਿਕ ਰਿਪਾਹੀ ਦੇਹੇ ਠਿਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਤੰਗੁ
 ਰਾਨੇ ਗੁਰੁ ਪੁਦਿ ਆ ਅਜੀ ਏਸ ਸਹਾਦਾਨਾ ਉਕਿ

ਅਧੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਹਾਨ ਏਸ ਸਹਰਦਾ ॥
ਉਦੇਵਗੀਧਾਰੀ ॥ ਅਤੇ ਏ ਬੰਦਾ ਗਜਾ ਦੇ ਉਲੂਤ ਹੈ ॥ ਏਹੁ
ਦੇਵਾਦਾ ਵਡਾ ਗਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਤ ਕਾਲ ਖਦੇ ਉਏ ਸਦੇ
ਸਲਾਮੀ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤੰਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਏਸ ਸਹਰਦਿਚਿ
ਵਡਨ ਭਲਾਨਾਹੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਹਾਨ ਅਸੀ
ਏਸ ਸਹਰਦਿਚਿ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਤੰਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਭਲਾ
ਜੀ ॥ ਦੇਵ ਲੂਤ ਗਜਾ ਦੇਵਾਦਾ ਸਿਹਦਾ ਸਿਕਾਹ ਬੇਡਲ
ਆਇਆ ਸੀ ॥ ਦੇਖੇ ਤੀਰੈ ਮਨਖ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤੰਦੇਵ ਲੂ
ਤ ਕਹਿ ਆਇਕ ਸਦੇਵ ਨੂਏ ਜੁ ਤੈ ਮਨਖ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿ ਸੋ ਅ
ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ ਕਹੈ ਨਿ ॥ ਤੰਏ ਨਾਨੁ ਪਕੜਿ ਲਿਆਉ ॥ ਏਹੁ ਸਿ
ਕਾਹੇ ਮੇਨੁ ਬਹੁਤੁ ਮੁਦਤ ਪਿਛਾ ਬਿਅਏ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤੈਦੇਵ ਉ
ਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਦਰੰਗੁ ਜਹਦ ਤੇਇ ਗਇਆ ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਅ
ਖਿਅ ਜੀਉਇ ਤੰ ਅਏ ਦੇਵਾ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਮਹਦਾਨਾ ਦੇ ਖੁਸ਼ ਰਤਾਹ ਦੇ ਰੰਗਤ ਮਸੇ ਦੇਖ ਬੈਠਾ ॥ ਤੰਮ
ਹਦਾਨਾ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ ਏ ਦੇਉ ਨੇੜੇ ਆਏ ਤੰ ਅਧੇ ਤੇਇ
ਗਏ ॥ ਹੋਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਨ ਜਹਿ ਆਦ ਪਰ ਅਸੀ ਨ ਜਹਿ ਨ
ਅਈਏ ॥ ਤੰ ਉਦੇਵ ਫਿਰਿ ਗਏ ॥ ਓਨਾ ਗਜੇ ਬੇਜਾਇ
ਕਹਿ ਆਜੀਓਇ ਤੰ ਅਸੀ ਨੁ ਨ ਜਹਿ ਨਾਹੀ ਆਦ ਦੇ ॥ ਤੰ
ਦੇਉਲੂਤ ਕਹਿ ਆ ਅਹੇ ਅਹੇ ਅਉਹ ਜਾਹੁ ॥ ਤੰ ਤੈ ਦੇਉ
ਗਏ ਉਭੀ ਅਧੇ ਤੇਇ ਗਏ ॥ ਹੋਰੁ ਆਏ ਉਭੀ ਅ
ਧੇ ਤੇਇ ਗਏ ॥ ਸਤੇਵਗੀ ਦੇਵ ਆਏ ਸਭੇ ਅਧੇ ਤੇਇ ਜ

ਵਸਿਅਤਿ ਹੋਏ ਵਲੁਤ ਕਰਿ ਆਸੇ ਦੇ ਵਦੁਤ ਵਜੀਹ
ਅਹਿਕਿ ਅਹਿਤ ਹੋਏ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅੰਧਾ ਹੋਏ ਦੇ
ਉਦੁਤ ਕਰਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਮੈ ਅਗਾਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇਤੁ ਮਸੁਣੈ
ਗਾਜੇ ਕਰਿ ਆਕਰੁ ਦੇ ਵਦੁਤਾ ਦੇ ਵਦੁਤ ਕਰਿ ਆਗਾਜਾ
ਜੀ ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਏਕ ਮੇਰੇ ਜੀ ਮੈ ਮਸ
ਲਾਤਿ ਆਈ ਹੈ ਜੇਤੁ ਮੇਰੇ ਜੀ ਲਗੈ ਤੈ ਮੇਰੀ ਗਾਜੇ ਕਰਿ
ਆਕਰੁ ਵਜੀਹ ਜੇਤੁ ਕਰੈ ਗਾਸੇ ਰਲੀ ਹੀ ਕਰੇਗਾ ਵਜੀ
ਹਕਰਿ ਅਮੈ ਉਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਨ ਮਿਤਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੈ ਅੰਧਾ
ਨਹੁ ਆਤੈ ਤੁਮ ਇਨਕੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਹੀ ਅਹੁ ਬਹਾਨ ਮਗੈ
ਗਾ ਅਹੁ ਜੇ ਮੇਰੀ ਅੰਧਾ ਹੁ ਆਤ ਉਜੈ ਕੁੰਤੁ ਮੇਰੇ ਜੀ ਆਵੈ
ਸੋ ਕਰੈ ਤਬ ਗਾਜੇ ਦੇ ਉਲੁਤ ਕਰਿ ਅਭਲਾ ਵਜੀਹ ਰਭਲਾ
ਕਰਿ ਆਗਾ ਤਬ ਦੇ ਵਦੁਤ ਵਜੀਹ ਆਤ ਮਾਸੁ ਕੁ ਰਿਕੇਗੁ
ਹੁਨਾਨ ਕਧਾ ਸਿ ਆਇ ਆਗਾ ਆਇ ਕਰਿ ਮਥਾ ਟੇ ਕਿਓ ਸੁ
ਗਾ ਵਜੀਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਵੀ ਚਹੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਮੈ ਤੈ
ਅੰਧਾ ਨਹੁ ਆਗਾ ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿ। ਵਜੀ
ਹੁਪੁਦਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਕਿਸਨ ਗਰ ਸਿਉ ਆਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਰਿ ਆਹਮ ਅਮਰਾਨ ਗਰ ਸੈ ਆਏ। ਵਜੀਹੁਪੁਦਿ
ਆਜੀ ਅਮਰਾਨ ਗਰ ਕਿਸ ਤਰਫ ਹੈ। ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
ਰਿ ਆਸੁਣਿ ਵਜੀਹ ਅਮਰਾਨ ਗਰ ਤਰਫ ਤੈ ਨਿ ਆਗਾ
ਹੈ। ਵਜੀਹੁਪੁਦਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਗਾਨ ਉਕਿ ਆਪੈ। ਤੈ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹਮ ਗਾਨ ਉਨਾਨ ਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੈ

ਫੇਰਿ ਵਜੀਰੁ ਯੁਧਿ ॥ ਜੀਤੁ ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਕਉ ਚੁੰਨੀ ॥ ਏਨੁ
 ਰੂਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਹ ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਤੰਦ ਜੀ
 ਹਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਮਚ ਲੋਸਹਰ ਮੇ ॥ ਤੰਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਰ
 ਹਿ ਆਹ ਮਅਤੀਤ ਫਕੀਰੀ ॥ ਜਹੈ ਬੈਠੇ ਤਹੈ ਹੀ ॥
 ਤੰਦ ਜੀਹ ਜਾਇਹ ਜੇ ਦੇਵ ਲੂਤੁ ਖਬਰਿ ਕੀਤੀ ॥ ਰਾ
 ਜਾ ਜੀਤੇਹ ਸਹਰ ਮੇ ਵਡਾ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖੁ ਆਇਆ
 ਹੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਕਹਿ ਆਵ ਜੀਹ ਤੁੰਚ ਲੂਜੈ ਕਾਈ ਤੇਹ ਮਨ
 ਮੇ ਆਵੈ ਸੋਈ ਪਾਰਿਕਰਿ ਚਲਾ ॥ ਜੇ ਤੇਹ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤੋ
 ਜਾਨ ਕਲਾਵਾਨ ਹੈ ॥ ਅਹੁ ਜੇਨ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤੋ ਜਾਣ ਕਲਾ
 ਵਾਨ ਨਹੀ ॥ ਤਬਹ ਜੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾਵ ਜੀਹ ਗਾਹ ਜੇ ਅ
 ਪਨੇ ਮਨ ਮੇ ਐਸੀ ਪਾਹੀ ॥ ਜੇ ਮੇਹੀ ਤੋ ਖੁਰਾਕ ਹੈ ਮੇ ਤਾਇ
 ਨਾ ਕਉ ਖਾਉਗਾ ॥ ਅਹੁ ਮੇਭੀ ਅੰਧਾ ਹੂ ਅਤਉ ਮੇਇ ਨ
 ਕੀ ਮੇਵਾ ਕਹੋਗਾ ॥ ਏਹ ਪਾਰਿਕਰਿ ਚਲਿਆ ਨ ਲੇਵ
 ਜੀਹ ਨਾਲੇ ਲਸਕਹ ਦੇਵਾ ਦਾ ॥ ਹਿਕੋ ਵਜੀਹ ਸੁਜਾਖਾ
 ਹਹਿ ਆ ॥ ਵਜੀਹ ਗਜੇ ਕਉ ਧੁਢਿ ਆਕਿਉਗਾ ਜਾਜੀ
 ਕੀ ਖਬਰਿ ਆਤ ਮੇ ਦੀ ਕਹੈ ॥ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਸੁ ਇਵ
 ਜੀਹ ਜੇ ਤੁੰਕਹ ਤਾਖਾ ਸੋ ਸਚੁ ਕਹਤਾ ਥਾ ॥ ਤੰਫੇਰਿ ਵ
 ਜੀਹ ਕਹਿ ਆਹ ਜਾਜੀ ਅਬ ਤੁਮਹੇ ਮਨ ਮੇ ਕਿਆ
 ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਕਹਿ ਆਵ ਜੀਹ ਅਬ ਮੁਠ
 ਕੀਨ ਜਹਿ ਆਵੈ ਤੋ ਮੇ ਚਹਨ ਪਕੜੈ ॥ ਤੰਦ ਜੀਹ ਕਹਿ
 ਆਤੁ ਸਤਿ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਹ ਮੈ ਲਿਖਾ ਸਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਮੇਸ ਤਿਕਰਤ ਗਾਮੀ ਖੁਦ ਦੇਸੀ ॥੧॥

ਦਾਸ ਮੇਸ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਵਜੀਰ ਕਹਿਓ ਏਨਾ ਕਰਨਿ
ਹੋਵਾਗੀ। ਤੂੰ ਧੁਰਨ ਕਲਾਵਾਨ ਹੈ ਤੁਮ ਅਬ ਗਜੇ ਕਉ ਦ
ਰਸਨ ਦੇਹੀ। ਅਬ ਗਜੇ ਕਉ ਪਰਤੀਤਿ ਅਈਹੈ। ਤੰਗੁ
ਸਾਖੀ ਦੇਵਲੁ ਤਨਾਇ ਹੋਈ॥

ਗੁਰਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਕਿਉ ਗਜ ਦੇਵਲੁ ਤਾ। ਅਖੀਆ
ਖੋਲ ਦੇਖਾ। ਗਜੇ ਦੀ ਅਖੀ ਖੁਲਿ ਗਈ। ਆਗਜ ਦੇ
ਵਲੁ ਤਚਰਨੀ ਲਗਾ। ਤੰਗੁ ਗੁਰਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਗਜ ਕਰਤਾ

ਬੋਲਿ ਅਜੀ ਅਬ ਮੇ ਪਾਸ ਤੇ ਢੁਟਾ ਤੁਮ ਮੇਰੀ ਵਾ
 ਸਤੇ ਇਸ ਨਗਰ ਮੇ ਆਏ ਥੇ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਅ
 ਗਾ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਅਸਾਡ ਵਚਨ ਆਗਾ। ਅਸੀ ਤੇਰੇ
 ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਤੰਗੁਰੁ ਜੇ ਕਹਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਚਲੈ। ਉ
 ਪਰਿ ਮੰਦਰੀ ਮੈ। ਅਗੁਰੁ ਸੋਈ ਭੋਜਨ ਕਰੈ। ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਹਮਿ ਕਹਿ ਆਖਿ ਆਗਾ। ਗਾ ਤੇ ਗਾਥਾ ਜੁ ਅਸ
 ਤੇ ਕੰਮਿ ਨਾਹੀ। ਤੰਗੁਰੁ ਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਮ ਆਪ
 ਟਾਹੀ ਖਾਜ ਖਾਈ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਕਹਿ ਗਾ ਜੇ ਨ
 ਲਿਚ ਲਿਅਗਾ। ਜਾਸ ਹਰ ਦਿਚਿ ਆਏ ਗਾ ਦੇ ਵਲ
 ਤਲੈ ਮਤਲਾ ਅੰਦਰਿ ਵਸਿ ਆਗਾ। ਗਾ ਜੇ ਦੇਵਾ ਨੁਕੁ ਮੁ
 ਕੀਤਾ ਅਢੇ ਮੇਵੇ ਚੁਣਿ ਲੈ ਆਵੈ। ਬਹੁ ਤੇ ਸੇ। ਦੇਵ
 ਮੇਵੇ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਦਿਦਾ ਕੀਤੇ ਸੇ। ਅਤੇ ਸਤ ਦੇਵ ਤੇ
 ਸੀਧੇ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਦਿਦਾ ਕੀਤੇ। ਚਉਦਹ ਦੇਵ ਸਭ ਸ
 ਮੁਗ਼ੀ ਲੈ ਆਏ। ਆਇਕ ਹਿਗਾ ਜੇ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ। ਗ
 ਜੇ ਕਹਿ ਅਸਾਧ ਜੀ ਏਹ ਮੇਵਾ ਖਾਵੈ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਅਸੁ ਇਗਾ ਅਸੀ ਏਹ ਮੇਵਾ ਤੰਗਾ ਖਾਈ ਏਜਾ
 ਤੁੰ ਆਪਣਾ ਖਾਜੁ ਛਡੇਗਾ। ਗਾ ਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਜੇ ਤੁ
 ਛਡਾਵੇਗਾ ਤੰਗਾ ਛਡੀਏਗਾ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਗਾ ਜੇ
 ਸੁਧਰ ਮੈਣੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਗਾ ਜੇ ਦੇਵਲ ਤਕ ਹਿਅ
 ਜੀ ਮੈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਤਮੇ ਗੀ ਖਰਕੁ ਹੈ। ਗੁਰੁ ਨਾਨ

ਭਗਵੰਤ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਮੇਰੇ ਹੁਣੇ ਆਪਣੇ
ਜਿਹੜੇ ਕੰਮ ਹਨ ਉਹ ਸਾਰੇ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਾਂਗਾ
ਭਗਵੰਤ ਜੀ ਦੇ ਅੰਤਰ ਵਿਚੋਂ ਉਹ ਬਾਰਾਂ
ਅੰਕ ਆਉਣਗੇ ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ
ਲਿਖਣ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ
ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚੋਂ ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਅੰਕ ਆਉਣਗੇ
ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖਣ ਲਈ ਲਿਖੇ
ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚੋਂ
ਉਹ ਬਾਰਾਂ ਅੰਕ ਆਉਣਗੇ ਜਿਹੜੇ ਕਿ
ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖਣ ਲਈ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ।

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ॥

ਭਈ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਖਣ ਜੋ ਜੀ ਅਸੀਖਾ ਕਰਨ
ਭੀ ਕੁਣ ਨਾਹੀ ॥ ਖਾਕ ਕੀ ਮਿਅ ਵਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀ ਕੀ ਮਿ
ਨਾਹੀ ਮਾਵਦੇ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਦੇ ਵਲੁ ਤੇ ਤੇ
ਅਸੀ ਏਥੇ ਦਾ ਮਸੰਦ ਕੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਜੀਰ ਤੇਰਾ ਟੁ
ਲੀ ਅਕੀਤਾ ॥ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੁ ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀ ਦਾ
ਬੁਧਾਨ ਮੰਗੁ ॥ ਕਿਸੇ ਜੀ ਅਦਾ ਪਾਤੁ ਨ ਕਹਿ ॥ ਤੂੰ ਸਿਧਾਖ
ਜੀ ਖਹੁ ॥ ਤੂੰ ਉਨ ਦੁਹਾ ਆਖਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਨੁਕਖ ਤੇ
ਜਨ ਦੀ ਸਕਤਿ ਨਹੀ ਗਹੀ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਓਥੇ ਦੇਵ ਦੀ ਸੰ
ਗਤਿ ਕੀਤੀ ਦੇਵ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਨਉ ਮਹੀਨੇ
ਓਥੇ ਰਹੇ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਓਥੇ ਅਗੇ ਪਸਰਨਾ ਮਾਸ ਰਹੈ ਉਸ ਮਸਰ ਜਾ ਦੇ ਤੇ ਮਹੀ
ਨੇ ਲਗੇ ॥ ਓਥੇ ਦਰਾਜਾ ਤੀਖਨ ਤੇ ਨਵਲ ਮੁਲੁ ਆਦਰ ਜਾ
ਆ ॥ ਅਤੇ ਆਖਿ ਕੀ ਵਲ ਮੁਲੁ ਆ ॥ ਜਾ ਓਸ ਮ
ਹਾ ਵਿਚਿ ਗਏ ਤੇ ਵਲ ਮੁਲੁ ਆ ਦੀ ਨਜ ਰਿਪ ਏ ॥ ਵਲ
ਮੁਲੁ ਏ ਨਾ ਥੋਡੇ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਉਨ ਥੋਡੇ ਰਿਆ ॥ ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਸਖੁ ਜੀ
॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁ ਛਿਅ ਕਿਉ ਮਰਦਾ
ਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਏ ॥ ਕਿ ਆ ਬਲਾ ਏ ॥ ਹੈ ਨ

ਅਖਿਅਮਰਦਾਨਵਟਮਾਦੁਏਤੈਨਿ। ਬਹੁਤੇਨਸਿਗ
 ਏਅਤੇਰਿਕਖਜਗਹਿ। ਆਯੋਸਨੁਬਾਲੇਪੁਛਿਅਭਾ
 ਸਾਖੀਬਣਮਾਦੁਆਨਲਿਤੈਈ॥

ਈਤੁਕਓਦੁਏ। ਵਟਮਾਦੁਅਗੋਚੀਕਮਾਹੀ। ਜਿਉਕ
 ਰਿਜੰਗਲਦੇਪਸੁਚੀਕਮਾਹਦੇਤੈਨਿ। ਬਾਲੇਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਨੁਪੁਛਿਅਜੀਏਤਤੈਬੋਲਦੇਨਹੀ। ਚੀਕਮਾਹਦੇਤੈ॥

ਮੇਰਾ ਕੁਲ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਹਿਬਾਨਾ ਏਕਾਗਿ
ਤੋਹ ਏਕਾਗਿ ਹੋਵੇ ॥ ਮੇਰੇ ਕੁਲ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਹਿਬਾਨਾ ਏਕਾਗਿ

ਦਾ ਮੇਵਾ ਲੈ ਆਇਆ ॥ ਦੁਰਿ ਅਗੇ ਗਧਿ ਕਰਿ ਆਪਿ ਬਰ
ਤੁਹ ਏਕਾਗਿ ਤਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਿ ਆਬਾਲਾ ਚਾਇਲੈ
ਗਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਤੀਜੇ ॥ ਰੇ ਪਰਸਾਦੁ ਮੁਹਿ
ਨਾਹੀ ਪਾਵਦੇ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਿ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਕੁ
ਪਰਸਾਦੁ ਪਾਵਿਤ੍ਰੈ ॥ ਏਕੁ ਵਣ ਮੁਦੁ ਕੰਦ ਮੁਲਦਾ ਅਹ
ਰੁਕਹਦੈ ॥ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਅਜੰਤ ਕੋ ਲੈ ਬਹੁਤੁ ਡਰਦੈ ॥ ਨਿ
॥ ਓਥੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚਿ ਹਿਕਮ ਹੀ ਨਾਹੇ ॥

॥ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨਾ ਵਾਹੁ ਗੁਨਾਨ ॥

॥ ਤੰਗੁ ਅਗੇ ਚਲੇ ਜਾਦੇ ਜਾਦੇ ਜਾਇ ਜਿਥੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮ
ਧਿ ਲਗਿ ਜਾਏ ॥ ਤਿਥੇ ਬੈਠੀ ਹੋਇ ਜਾਵਨਿ ॥ ਚਾਰਿ ਦਿ
ਨ ਪੰਜ ਦਿਨ ਕ ਦੀ ਸਤ ਦਿਨਾ ॥ ਕ ਦੀ ਦੁਇ ਦਿਨਾ ॥ ਏ
ਵੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਦਿਨਾ ਵਿਚਿ ਟਾਪੂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ
ਵਿਚਿ ਚਲੇ ਜਾਵੀਏ ॥ ਅਗੇ ਹਿਕਮ ਹਰੁ ਕੁ ਦਿਹਤੀ ਆ
ਇਆ ॥ ਕੋਹ ਚਹੁ ਤੇਨ ਦਰਿ ਅਵਣ ਲਗਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖਿ ਆਜੀ ਕੋ ਸਹਰਾ ਅਵਸੀ ॥ ਵਿਅਸੀ ਉਜਾ ਤਿਹੀ
ਵਿਚਿ ਚਲੇ ਜਾਸੀਏ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਿ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾ
ਨਿ ਅਕੁ ਪਤੁ ਖਲ ਗੀਹ ਟੀ ॥ ਤੰਗੁ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
ਪੁਖਲ ਗੀਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਕਿਸੇ ਵਿਅਸੀ ਏਥੇ ਅਗੇ ਆਇ ਗਧਿ
ਅਹੈ ॥ ਜੰਘਾਈਏ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਿ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ

ਭੈਰਵ ਨਾਮ ॥ ਚੰਦ੍ਰਾ ਧਿ ਸੋ ਰੁਤੁ ਨ ਠਹਰਿ ਵਦਾਰੁ ਏਨਿ ॥
ਜੋ ਤੇਰੀ ਧੁਸੀ ਓਵੈ ਗੀ ਸੋ ਟੀ ਖਾਏ ॥ ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਟੀ ਵੇ ਜਿੰਦੁ ਨਿਕਲਿ ਜਾਸੀ ॥ ਤੀ ਰੁਖੁ
ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਜਿੰਦੁ ਭੀ ਨਿਕਲੀ ਹੈ ਨਾ ਅ
ਤੇ ਜੇ ਰੁਖ ਨਾਲਿ ਨਿਕਲੇਗੀ ਤੀ ਅਸੀ ਫੇਰਿ ਧਾਇਲਈ
ਏਗੇ ॥ ਤੂੰ ਡਰਨਾ ਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੂੰ ਸਚਾ ਹੈ ॥
ਤੈਨੂੰ ਤਮਾਇ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਅਸੀ ਕਿਜਾ ਪੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ
ਕਿਉ ਕਰਿ ਜੀਵ ਦੇ ਫਿਰਿ ਦੇ ਅਹੇ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮ
ਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਟੀ ਵੇ ਜਾਇ ॥ ਜੋ ਜੀਵ ਦੇ ਫਿਰੇ ਅਹੇ ॥ ਸੋ ਅਸੀ
ਨੁਕਰਤਾ ਹੀ ਜੀਵਾਇ ਦਾ ਹੈ ॥ ਚਲੁ ਅਗੇ ਦਿਖੈ ਕਰਤਾ ਹਰਿ
ਅਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਭਲਾ ਜੀ ॥ ਅਸਤੇ ਅ
ਸਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂ ਦਿਲਾਵ ਦੇ ਚਹੁ ਕੋ ਹੀ ਲੈ ਗਏ ॥ ਸਹੰਦ ਦੇ
ਗਾਇ ਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅ
ਇਆ ਹੀ ਸਹੰਦ ਜਾਇ ਕੁਝ ਖਾਇ ਆਉ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
ਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਪਲੇ ਤੀ ਕੁਝ ਨਹੀ ਮੈ ਕਿਥੋ ਖਾਵਾ ॥ ਤੀ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਸਹੰਦ ਸਹੰਦ ਸਉ
ਧਿ ਆਹੈ ਭਾਵੈ ਕਿਥੋ ਖਾਹਿ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੋਈ
ਚੰਦਰ ਕਰਿ ਪਕੜੇ ਤੀ ਕਿ ਆਕਰੀ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵ
ਚਨ ਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਪਕੜੇਗਾ ਤੀ ਤੂੰ ਅਸੀ ਰ
ਨਾਉ ਲਏ ॥ ਤੈਨੂੰ ਪਕੜਿ ਕਰਿ ਛਡਿ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ਭਾਵੈ ਕਿਥੋ
ਯਥਾ ਘੁਟੇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀਵਿ ਚਿਜਾ ਤਾ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਜਿਥੇ

ਕਿਥੇ ਪੁਰਾਤਨ ਰਹੇ ਨਿਰਮਲ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੁਗੰਧਿ
 ਵਰਿਆ ਦੇਖੇ ਕਿ ਅਜੇ ਸਭ ਸੁਵਰਨ ਪਰਤੀ ਹੈ ਜਿਥੇ
 ਕਿਥੇ ਵਰਨੀ ਨਦਰਿ ਆਵਦਾ ਹੈ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਦਰਤਿ
 ਦੇਖਿ ਕੇ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਇਹਿ ਆਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਭੁਖ ਦੁਹਿ
 ਇਗਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਇਕ ਸਨੁ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਇਸ ਸ
 ਰਦਾਨਾ ਉਕਿਅ ਹੈ। ਓਸੁ ਅਗੋ ਪੁਛਿ ਅਗੇ ਭਾਈ ਤੁਕਰ
 ਸਿਉ ਆਇ ਅਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਤਮ ਦੁਹਿ
 ਸਿਉ ਅਏ ਹੈ ਨਿਰਪਰਜੀ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦਾਨਾ ਉਮੈ ਨੁਦ
 ਸਿ। ਤਾਂ ਉਨਿ ਕਹਿ ਆਤੁ ਆਪਣਾ ਉਬਤਾਇ। ਤਾਂ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਮੇਰਾਨਾ ਉਮਰਦਾਨਾ ਹੈ। ਤੁਮੈ ਨੁਨਗਰੀ
 ਦਾਨਾ ਉਦ ਸਿ। ਤਾਂ ਉਸਿ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ
 ਨਗਰੀ ਕਾਨਾ ਉਸੁ ਵਰਨ ਪੁਰ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕਹਿ ਅਗੇ
 ਭਾਈ ਟੀਠ ਕਾਗ ਜਾ ਕਵਲੁ ਨੈਨ ਪੈ ਸੁਗਮਿਯ ਕਾ ਬੇਟਾ।
 ਜਿਸ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਸਭ ਹੀ ਗਜੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
 ਅਗੇ ਭਾਈ ਟੀਠ ਚਲਨ ਕਿਅ ਹੈ। ਟੀਠ ਤੋ ਸੋਨੇ ਕੀ ਧ
 ਰਤੀ ਹੈ ਅਗੁ ਤੇਰਾਨਾ ਉਕਿਅ ਹੈ। ਉਸੁ ਕਹਿ ਆਮੇਰਾਨਾ
 ਉਪਰਮ ਸਿਧ ਹੈ। ਅਗੁ ਕੋਈ ਅਦੇ ਸੋ ਜੋ ਚਾਹੀ ਇਸੇ
 ਟੀਲੇ ਖਾਵੇ। ਟੀਠ ਪਰਮ ਕੀ ਚਾਲ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ
 ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਆ। ਆਖਿ ਓਸੁ ਸੁਦਿ ਪਰਮ ਸਿਧ ਮੈ ਨੁ
 ਖਲ ਗੀ ਹੈ। ਪਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਆਸੁ ਦਿ ਭਾਈ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਟੀਠ ਕਿਸੀ ਕਉ ਮਨੇ ਨਾਹੀ। ਜਿਸੁ ਦੁਕਾਨ ਪਰਜਾ ਦੇ

ਤਿਸੀਉ ਪਾਸਿ ਮੈ ਉਠਾਇ ਨਾਇ ਜਾਂ ਕਛੁ ਚਾਹੀ ਏ। ਮਰ
 ਦਾ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਤੇ ਪਹਰਾ ਮਹਿ ਤਨਾਹੀ। ਕ
 ਈ ਅਪਣੇ ਪਿਥੇ ਦੇਵੈ ਤਉ ਮੈ ਲੇਉ। ਫੇਰਿ ਓਸੁ ਪੁਛਿ
 ਅਤੇ ਰੋਵੈ ਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਦੁ
 ਇ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ ਨਿ। ਤਉ ਸਿਕ ਹਿ ਅਦੁ ਇ ਅਉਰ ਭੀ
 ਹੈ ਨਿ। ਤਉ ਸਿਕ ਹਿ ਅਉਰ ਨ ਕਉ ਭੀ ਲੈ ਅਉ। ਮਰਦਾ ਨੇ
 ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਉਇ ਇਉ ਨਾਹੀ ਅਵਤੈ। ਓਇ ਬਡੇ ਸੰਤ
 ਖੀ ਹੈ ਨਿ। ਉਸਿਕ ਹਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਤੂ ਤੋ ਖਾਹਿ। ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਨੁਲੈ ਇਕ ਸਦੁ ਕੰਨ ਪਹਿ ਖੜੇ ਕੀਤਾ ਕਹੁ ਭਾਈ ਕਿ
 ਅਲੇ ਤੈ। ਮਰਦਾ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਛੁ ਦੇਵੈ ਸੇ
 ਈ ਤਮ ਲੇਤੈ ਨਿ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਤੂ ਅਪਣ
 ਅਹੁਲੈ। ਮਰਦਾ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਮੇਰਾ ਅਹੁ ਅਢਾਈ
 ਸੇਹੁ ਹੈ। ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਰੇ ਅਢਾਈ ਸੇਹੁ ਤੋ
 ਲਿਦੇ ਹਿ ਮਿਠਿ ਅਈ ਲੁਚੀ ਆ। ਜਉ ਸਿਵਟੇ ਪਿਛੇ
 ਪਾਏ ਤੈ ਮਰਦਾ ਨੇ ਡਿਠੇ ਸੁਇ ਨੇ ਦੇਵਟੇ ਹੈ ਨਿ। ਸੁਇ ਨੇ ਦੀ
 ਡੰਡੀ ਹੈ ਸੁਇ ਨੇ ਦੇਵਟੇ ਬੈ ਹੈ ਨਿ। ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈਦਾ ਹੈ।
 ਮਰਦਾ ਨੇ ਅਪਣਾ ਅਹੁਲੈ ਕਹਿ ਖਾਧਾ ਖਾਇ ਕਹਿ
 ਆਖਿ ਓਸੁ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੇਰੀ ਤੁਸੀ ਨਿ ਸੀ ਕਹੈ। ਸੁ
 ਇ ਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸਭ ਸੁਇ ਨਾਹੀ ਸੁਇ ਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਲੁ
 ਲੈਦਾ ਹੈ। ਦਿਖਾਇ ਉਕ ਮਕਿ ਉਕ ਹਿ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤੈ ਧ
 ਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾ ਨਾਇ ਬੇਜਤ ਨ ਕੋਈ ਨਾਹੀ

ਇਥੇ ਜਤਨ ਭਰਵਟੀ ਆਪਿ ਯਦੁ ਪਕਵਟ ਦਾ ਅੰਨੁ
 ਗਤਿ ਨ ਲਿਜੰ ਮਦਾ ਹਈ ॥ ਗਜੇ ਦਾ ਰੁਕ ਮੁਏ ਤੈ ਜੋ ਚਾ
 ਹੀਏ ਸੋ ਬਾਹਰੁ ਲੈ ਆਉ ॥ ਅਰਤਈ ਯਾਰਕ ਰਿਹ ਬੰਜੋ
 ਕਈ ਖਾਵੇ ਆਪਭੀ ਖਾਵੀ ॥ ਜੋ ਆਵੇ ਸੋਈ ਅਪਣੁ ਅ
 ਹੁਲੇ ਜਾਵੇ ॥ ਅਹੁ ਅਉਰੁ ਜੇ ਤੇ ਕਰ ਬੰਨੇ ਹੈ ਨਿ ਅਹੁ ਕ
 ਰੀ ਗਰੈ ਨਿ ਸੋਈ ਕੰ ਮਕ ਗਇ ਲੇ ਜਾਵੇ ॥ ਬਿਪੁ ਅਪੁਰੁ
 ਕ ਰਿਦੇ ਤੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਨਕੋਈ ਮੁਲ ਨ ਮਜੁਗੀ ॥ ਕੁਣ ਨ ਹੀ
 ਮੰਗਦੇ ॥ ਗਜੇ ਰੁਕ ਮੁਧਰ ਮੁਨ ਗਰੈ ॥ ਮਹਦਾ ਨ ਇਉ
 ਕੰ ਮਚਲਦੈ ॥ ਮਹਦਾ ਨ ਏ ਹਾਲ ਸੁਇ ਕੈ ਬਹੁਤੁ
 ਖੁਸੀ ਤੋਇ ਆ ॥ ਤੰ ਮਹਦੇ ਨੀ ਵਿਚਿ ਆਖਿ ਆ ॥
 ਜੋਇ ਸੇ ਸਹ ਰਿਹੀਏ ॥ ਫਿਰਿ ਮਹਦਾ ਨ ਆਪਣੁ ਤੋਖਿ
 ਕ ਰਿਕੇ ਗੁਨਾਨ ਕਪਾਸਿ ਆਇ ਆ ॥ ਗੁਨਾਨ ਕ ਆਖਿ
 ਅਮਹਦਾ ਨ ਦੇ ਸਹਰਦੀ ਅਗਲੀ ॥ ਮਹਦੇ ਨ ਆਖਿ
 ਅਲਉ ਗੁਜੀ ਸਹਰਦੀ ਅਗਲੀ ॥ ਸਹਰਦਿ ਚਿਧ
 ਹਤੀ ਸੋ ਨੇ ਦੀ ਜੋ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੈ ਸਭਾ ਸੋ ਨੇ ਦੀ ॥ ਅਤੇ ਭਲੇ
 ਭੋਜਨ ਤਈ ਯਾਰਕੀ ਤੇ ਤੋਏ ਹੈ ਨਿ ॥ ਨਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈ ਤੋ
 ਨਕੋਈ ਮਜੁਗੀ ਮੰਗਦੈ ॥ ਕੋਈ ਕੁਣ ਲੇ ਅਤੇ ਕੁਦ
 ਤਿ ਨ ਲਿਦਾ ਨ ਪੈਦੇ ਤੋਤੈ ॥ ਜਤਨ ਕੋਈ ਨਹੀ ਨਕੋਈ
 ਖੁਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪਾਈ ਮੀਤ ਦਾ ਅਤੇ ਪਾਗ ਅਤੇ ਟੋਰਿ ਅ
 ਵਿਚਿ ॥ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਅਜੀ ਇਜੇ ਹੀ ਆਇ ਸਹਰਦੀ
 ਅਗਲੀ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤੰ ਗੁਨਾਨ ਕ ਆਖਿ ਆਮਹਦਾ ਨ ਕੁ

ਏਸਦੇ ਤੀਰਥੀ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਧਰਮ ਜੀ ॥ ਮੇ
 ਨੁ ਇਕ ਸਾਧ ਇਜੇ ਹਾਮਿ ਲਿਗਇਆ ॥ ਮੇਊ ਸਨੁ ਗ
 ਲਾ ਪੁਛਿ ਆਉ ਸਮੇ ਨੁ ਮਭੇਦ ਸੀਆ ॥ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮੇਨੁ
 ਅਛਾਈ ਸੇਹ ਮਿਠਿ ਆਈ ਅਤੇ ਲੁਚੀ ਆਪਦਾਈ ਅ
 ॥ ਹਿਕ ਸੁਦੁ ਕਾਨ ਦਹਨੁ ਆਖਿ ਓਸੁ ਇਸਨੁ ਅਹਰੁ ਅ
 ਛਾਈ ਸੇਹ ਤੋ ਲਿਦੇ ॥ ਤਕਤੀ ਵਟੇ ਮਭੇ ਸੁਇਨੇਦੇ ॥
 ਅਤੇ ਜੀਓ ਸੁਤੋ ਗਲ ਭੀ ਆਖੀ ਸੀ ॥ ਜਿਕੋ ਈ ਤੇਰੇ
 ਨਾਲਿ ਭੀ ਹੈ ॥ ਮੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਦੁਇ ਅੰਤੀ ਤੇਰੇ ਨਿਉ
 ਦਿ ਆਨ ਵਿਚਿ ਬੈਠੈ ਨਿ ॥ ਉਨਿ ਆਖਿ ਆਉ ਨਕਉ
 ਭੀ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ਫੇਰਿ ਮੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਉਇ ਇਉ ਨਹੀ
 ਲੇਤੇ ॥ ਉਬੁਭੇ ਸੰਤੋ ਖੀ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਹਿ ਭੀ ਗਲ ਤੋ ਈ ਹੈ
 ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਹਦਾਨਾ ਤੇ ਨੁਕਰਤਾ ਹਚਿ
 ਅਵੈ ॥ ਤਉ ਭੁਲੀ ਗਲ ਆਖੀ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਗਾਜੀ ਤੇਰੇ ਉ
 ਤੇਰੇ ਇਆਨਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਲੇ ਅਵੈ ਤੀ ਮੇ ਰਿਜ ਤੋ ਵਾਹੀ ॥
 ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਇਥੇ ਅਜਬ ਤਮਾਸ
 ਡਿਠਾ ॥ ਇਥੇ ਕੰਮ ਕਿਉ ਕਹਿ ਚਲਦਾ ਹੈ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਹਦਾਨਾ ਏਥੇ ਧਰਮ ਕਲਾ ਹੈ ॥ ਇਥੇ ਧ
 ਧਕੋਈ ਨਾਹੀ ਕਹਦਾ ਸੁਚੁ ਅਤੇ ਸੰਤੋ ਖੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ॥
 ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਤ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਦੇਖੇ ਮਤੁ ਮੁਤੋ ਅ
 ਖਿਬਹਦਾ ਤੋ ਵੇਜੀ ਮੇ ਮਿਹਾਸੀ ਤੁਰਕ ਹੀ ॥ ਇਥੇ ਤੁਰਕ
 ਨੁ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀ ॥ ਨਾਇਥੇ ਮੁਹਤਿ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਨੀ ॥ ਏਹ

ਸੁਖਰਸੰਗਾਭੀਇਹੀਤੀਮਰਦਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕੁਨੁਆਖਿਆਜੀਇਸੇਨਗਰੀਗੀਏ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਆਖਿਆਮਰਦਨਾਪਏਹਥਿਨਾਹੀਹਥਿਕਰਤਾਰ
 ਦੇਏ। ਤੰਫੇਰਿਮਰਦਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਪੁਛਿਆਜੀਇ
 ਥੇਇਸਤੀਪੁਰਖਮਥਨਕਰਦੇਏਨਿਕਿਨਾਹੀਕਰਦੇ॥
 ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਨਾਏਥੇਮਥਨਨਾਹੀ
 ਕਰਦੇਦਿਸਟਿਭੋਗਏਦਾਏ। ਤੰਧੀਧਰਮਕਲਾਵਹਤ
 ਦੀਏ। ਜਿਥੇਮਥਨਏਦਾਏਤਿਥੇਧਰਮਉਠਿਜਾਦਾਏ
 ॥ ਤੰਫੇਰਿਮਰਦਨੇਪੁਛਿਆਜੀਏਤੰਅਚਗੁਰੂਸੁ
 ਣਾਇਓ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਨਾਕਰਤਾਰ
 ਦੀਆਬਾਤਾਚਗਜੀਏਨਿ। ਕਿਤਨੀਆਕੁਕੋਈ
 ਦੇਥੇਗਾਜਿਤਨੀਆਕਿਸੇਨੁਦਿਖਾਈਏਨਿ। ਸੁਤਿ
 ਤਨੀਕੁਕਿਨੇਡਿਠੀਏਓਖਾਵਦਬਿਅੰਤੁਏ। ਜੇਕੋਈ
 ਠਿਕੁਰਾਈਸਮਾਨਿਦੇਖਦਾਏਤੰਇਹੁਬੰਦਾਅਫਰਿ
 ਜਾਦਾਏ। ਜਗਿਨਾਹੀਸਕਦਾ। ਅਤੇਓਕੁਰਤਾਰਕੈ
 ਸਾਏਜੋਦਿਖਾਵੇਤੋਰਅਤੇਕਰੇਤੋਰ। ਫੇਰਿਮਰਦਾ
 ਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਪੁਛਿਆਜੀ। ਇਸਗਜੇਦੀਹਦਿਕਿ
 ਥੋਤੰਜੀਏ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜਿਥੇਅਸੀਚਲੇ
 ਆਏ। ਤਿਥੇਮਿਟੀਅਤੇਪਾਣੀਤੇਚਲੇਆਏ। ਅ
 ਤੇਮਰਦਨਾਅੰਨਜੰਮਦਦੇਵਾਸਤੇਕਰਤਾਰਜੀਅਨੁ
 ਅੰਨੁਰਿਜਕੁਪਪੁਚਾਇਆਲੈਜੇ। ਸੁਣਿਨਤੰਕਿਸੇ

ਖਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਨਾ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਓਹੁ ਚਾਪ ਹੁਜੈ ਦੇ ਖਦੈ।
 ਉਸਦੇ ਧਰਮ ਸਭਾ ਸੁਣਿ ਨੇਦੀ ਧਰਤੀ ਹਈ। ਅਤੇ ਧਰਮ
 ਸੁਣਿ ਨੇਦੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖਿ ਅਜੀ
 ਇਸਰਾਜੇ ਦੀ ਹਦਿ ਕਿਥੋਂ ਤੋਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਦੀ ਹਦਿ ਨਉ ਹਜਾਰ ਸਤ
 ਮੈਂ ਜੋ ਜਨੈ। ਏਡੀ ਹਾਜ਼ਾ ਕਲਿ ਜੁਗੁ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਾ
 ਹੀ। ਏਡਕਲੀ ਕਾਲ ਵਿਚਿ ਵਡਾ ਹਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਤੁ
 ਲਿ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਸੁਧਰ ਮੈ
 ਦਨਾਲੋਂ ਭੀ ਵਡਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾ
 ਨਾ ਸੁਧਰ ਮੈ ਦਨੁ ਅਸਾ ਕਰਤ ਹਰ ਬੰਦਾ ਕਰਾਇਆ।
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹੁ ਇਸ ਦਾ ਸਲਾਮੀ ਆਹ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਹਉ ਅਖਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਧਰਤੁ
 ਸੀ ਤਾਂ ਪਉਣੁ ਅਹਾਗੀ ਹੋ ਪਹੁੰਚਿ ਤਾਂ ਸਹਾ ਵਿਚਿ ਅ
 ਏਤੋ। ਹੁਇ ਤਾਂ ਕੁਟੁ ਅਹੁ ਅਖੀ ਤਾਂ ਮੈਲੇ ਆਵਾਂ। ਤੁ
 ਸੀ ਤਾਂ ਸਹਾ ਵਿਚਿ ਜਾ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਖਕਰਤ ਹਰੇ ਰੰਗਤ ਮਾਮੋ। ਚੁਪ
 ਕਰਿ ਜਾਇ। ਮਰਦਾਨਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਬਹਿ ਗਇਆ।
 ਸਤਿ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿ ਗਏ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇ ਖਾ
 ਇ ਆਵੇ। ਜਾਂ ਅਠਵਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਅਹੁ ਗਇਆ ਆਹ। ਜੋ ਉਸੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਦੀ ਨਜਰਿ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਓਹੁ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕਰਹਿ

ਆ ਅਰਭਾਈ ਤੁੰ ਜ ਕ ਹ ਤਾ ਬਾ ਜ ਦ ਅਤੀ ਤੁੰ ਹੁ
 ਤੀ ਨਿਓਤੁ ਮੇ ਦੇ ਬੇ ਨ ਹੀ ਵਹ ਕ ਹੀ ਹੈ ਨਿ। ਅਕੇਤ
 ਤੁੰ ਭੁਲਤਾ ਬਾ ਮਹਦਾ ਨੇ ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਮੇ ਨ ਹੀ
 ਭੁਭੁਲਤਾ। ਓਹੁ ਦ ਨ ਅਤੀ ਤਉ ਦਿ ਅਨ ਹੀ ਮੇ
 ਬੈਠੈ ਨਿ। ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤੋ ਖੀ ਹੈ ਨਿ। ਵਿਸਾ ਕਿ ਦੁ
 ਅਰੇ ਪਹਿ ਨ ਹੀ ਜਾ ਤੇ। ਤਬ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕ ਹਿ ਅਜੇ
 ਕਈ ਉਨ ਕਉ ਲੇ ਜਾਵੇ ਤਉ ਖਾਵੇ ਕਿਨ ਖਾਵੇ। ਮਹਦਾ
 ਤੋ ਖਾਵੇ ਨੇ ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਉਨ ਕੀ ਧੁਸੀ ਆਵੇ ਨ ਹੀ ਤੇ ਨ ਖਾਵੇ। ਤੀ
 ਓਸੁ ਫੇਰਿ ਕ ਹਿ ਆਪ ਹ ਕਿ ਆ। ਮਹਦਾ ਨੇ ਕ ਹਿ ਅਜੀ
 ਵਹੁ ਪਓਣੁ ਅਹੀ ਹੈ ਨਿ। ਜੇ ਕ ਹੀ ਪਦਿ ਤਦੇ ਖਤੇ ਹੈ
 ਨਿ ਤੇ ਅਚ ਵੇਤੇ ਹੈ। ਨ ਹੀ ਤੀ ਨ ਹੀ ਅਚ ਵੇਤੇ। ਤੀ ਧਰ
 ਮ ਸਿੰਘ ਕ ਹਿ ਆ ਅਤੈ ਈ ਹੰ ਕੁ ਪਾਵਨ ਕਿ ਆ ਹੈ। ਮਹ
 ਦਾ ਨੇ ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਮੇ ਤੀ ਕੁ ਪਾਵਨ ਕੁ ਛੁ ਨ ਹੀ ਦੇ ਖਿ ਆ
 ਹਾਫੇ ਹਿ ਓਸੁ ਕ ਹਿ ਆ ਤੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕਿਉ ਕ ਹੀ। ਮਹਦਾ
 ਨੇ ਕ ਹਿ ਅਜੀ ਤੁ ਮਲੇ ਚਲੈ। ਤੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਪੰਜ ਸੇ
 ਹਵ ਸਤੁ ਅਪਲੀਤੀ। ਅਤੇ ਅਛਾਈ ਸੇਰ ਮਹਦਾ ਨੇ ਨੁ
 ਖਵਾਈ। ਲੇਕ ਹਿ ਵਸਤੁ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਹਦਾ ਨ ਕਿ
 ਬੇ ਆਏ। ਜਿ ਬੇਗੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਬੈਠੇ ਆਹ। ਧਰਮ
 ਸਿੰਘ ਮਹਦਾ ਨੇ ਨੁ ਪੁਛਿ ਆ ਅਰਭਾਈ ਏਨਾ ਕਾ ਅਵਜ ਕਿ
 ਆ ਹੈ। ਮਹਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਕਰਤ ਕਰਤ ਹੋ। ਇਨ ਕੀ
 ਅਵਜ ਏਹੀ ਹੈ। ਤੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਸਾਦੁ ਅਗੇ ਰਖਿ

ਕਹਿ ਮੁਹਿ ਬਚਨ ਕੀ ਤੁਸੀਸਾ ਧਰਮੀ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੁ
 ਰੂਨਾਨਕ ਅਖੀ ਖੋਲੀਆ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਭੀ ਅਖੀ ਖੋਲੀਆ
 ਆਦਿ ਵਚਨ ਕੀਤੇ ਅਉਭਾਈ ਸਤਿਕਰਤਾ ਗਏ ਠੀਕੀ॥
 ਤੀਧਰਮ ਸਿੰਘ ਬੈਠਿਕੇ ਅਗੇ ਧਰਮ ਦੁਹਿ ਆਤੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਏ ਪੁਕਿ ਅਪੈ ਭਾਈ ਆਤੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ
 ਅਜੀਤੁ ਮਹੇ ਵਸਤੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਧਰਮ ਦੁਲਿ ਅਏ ਪੈ ਨਿ
 ਆਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਤੇਗਨ ਉਕਿ ਅਪੈ ਆਤੀ ਅਤੇ
 ਤੇਗੀ ਜਾਤਿ ਵਰਨ ਕਹਿ ਅਪੈ ਆਤੀ ਉਸੁਕਹਿ ਅਜੀਤ ਉਤਪ
 ਰਮ ਸਿੰਘ ਪੈ ਅਰੁਣੀ ਭੰਜਾਤਿ ਬਰਨ ਸਭਨੇ ਕਾਏ ਕੁਰੀ ਭਾਈ
 ਪੈ ਘਾਟੇ ਬਾਧੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਭਾਈ ਸਭ ਪਾਸੇ ਤੇ ਕੋ ਗੋਬਿੰਦੁ
 ਬਾਧੇ ਪੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਧਰਮ ਸਿੰਘ ਪੈ ਭੰਕ
 ਗਾਜਾ ਕਉ ਦੁਪੈ ਆਤੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਪੈ ਕਰਾ
 ਜਾ ਕਵਲੁ ਨੈਨ ਪੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਕਿ ਅਭਾਈ ਗਾਜਾ
 ਜੋਗ ਜੁਕਰਤਾ ਪੈ ਸੋਤਾ ਵਾਧੇ ਪੈ ਆਤੀ ਫੇਰਿ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕ
 ਹਿ ਅਉਸਰੇ ਸਿਰਿ ਪਰਿਛਤ ਕਰਤਾ ਹਦੀ ਅਪੈ ਆਧਰ
 ਉਪੁਕਿ ਸੀਪ ਮੈ ਸਲਾਮ ਨਹੀ ਕਰਵਤਾ ਅਧੇਜੀ ਅਮੈ
 ਸਲਾਮੀ ਸਭ ਰਈ ਘਤ ਹਤੀ ਪੈ ਅਰੁ ਸਤਾਰਾ ਜੇਇ
 ਸਕੀ ਅੰਨ ਮਾਨ ਤੇ ਪੈ ਆਪੁ ਪੁਕਿ ਸੀਪ ਰਿਨਾਹੀ ਜ
 ਬਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪੁ ਪੁਕਿ ਸਮਝਤਾ ਪੈ ਜੋਗੋ ਬਿੰਦ ਕੇ ਸਭ ਬੰ
 ਦੇ ਪੈ ਜੈ ਸੇ ਸਭ ਪੈ ਤੈ ਸਾਏ ਕੁ ਮੇਭੀ ਬੰਦ ਪੈ ਆਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਵਿਚਿ ਪਾਹੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਦੁਵਰੇ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਵਣਾ ਅਤੇ

ਫੁੰਮਦਾ ਦਰਸਨ ਭਾਂਗੁ ਰਿਕਰਦ ॥ ਫਿਰ ਭਾਂਗੁ ਦੇ ਚਮ
 ਭਿਮਾਨ ਜੀ ਤਿਓ ਭਾਂਗੁ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਸੇਵਾ ਨੁਇਸ
 ਦੇ ਉਰੀਕੀਤ ਪੈਦੇ ਖੰਕਰਤਾ ਹੋਕਿ ਆਕਰੇ ॥ ਏਹੁ ਵੀਚਰੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜੀ ਸੀ ॥ ਤਿਚਰੁ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ
 ਪਰਸਾਦੁ ਅਚਰਦੀਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਪਰ
 ਮਸਿੰਘ ਅਸੀ ਪਰਸਾਦੁ ਨਾਹੀ ਅਚਰਦੇ ॥ ਤੰ ਪਰਮ ਸਿੰ
 ਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਸਾਧ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ ਨਾਹੀ ਅਚਰਦੇ ਸੋ ਰਿਉ
 ਨਾਹੀ ਅਚਰਦੇ ॥ ਏਸ ਵਿਚਿ ਦੋ ਖੁਤੁ ਸੀ ਕਿ ਆਗਿ ਆ
 ਏ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਦੋ ਖੁ
 ਪਰਸਾਦੁ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰਗੇ ਵਿਚਿ ਦੋ ਖੁਏ ॥
 ਤੰ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ ਕੋਈ ਖੁ ਰਿਉ ਲਗ
 ਏ ॥ ਆਗੇ ਤੰ ਪਰਮ ਅਤਮਾ ਏ ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਕੋਈ ਗੇ
 ਕਾ ਦੋ ਖੁ ਨਜ ਰਿ ਆਇ ਆਏ ਤੰ ਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਕਹੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜਿਸ ਮੇ ਦੋ ਖੁ ਤੰ ਤੰ ਮੈ ਏ ਜਾਣਤਾ
 ਏ ॥ ਅਰੁ ਅਉਰੁ ਕਿ ਆਜਾਣਤਾ ਏ ॥ ਅਉਰੁ ਸੰਸਾਰ ਪਉਨ
 ਭਛੀ ਏ ॥ ਤੰ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਹੁ ਨਿਰਵਾਹਾ ਕਿਉ
 ਕਹਿ ਤੰ ਦੇਗਾ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਤੰ ਏਹੁ ਦੇਗਾ
 ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਹੁ ਪਰਸਾਦੁ ਇਉਂ ਹੀ
 ਪਇ ਆਹੇਗਾ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਤੁਮ ਗੇ ਕੋ
 ਖਬਰਿ ਕਹੈ ॥ ਤਬ ਗਾਯਾ ਹਮ ਸੰਸਾਰ ਮਛੇਗਾ ॥ ਤਬ ਹਮ ਪ
 ਰਸਾਦੁ ਅਚਰਦੇਗਾ ॥ ਤਬ ਏਹੁ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਵੀਚਰੁ ਕੀਤ

ਗਾਇਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੂ ਪੈਰ ਨਗੀ ॥ ਤੰਧਰਾ ਸਿੰਘ
 ਹਜੇ ਕਦ ਲੈਨ ਨੂ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਮੇ
 ਤੀਨ ਅਤੀਤ ਆਇ ਉਤਰੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਏਕ ਤੇ ਆਇ ਸਹਰ ਮੇ
 ਅਹਰ ਕਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਅਹੁਦੇ ਆਵ ਤੇ ਨਹੀ ॥ ਤਿਨ ਕੇਤ
 ਈ ਮੇਊਂ ਅਹਰ ਲੇ ਗਇ ਆਥਾ ॥ ਓਹੁ ਤੇ ਆਵ ਤੇ ਨਹੀ
 ਮੇ ਤੇ ਉਨ ਕਉ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸਾਧ ਜੀ ਘਰ ਤੇ ਧਰਮ ਨਗਰੀ ਹੈ ॥
 ਤੁਮ ਅਚ ਵਤੇ ਕਿਉ ਨਹੀ ॥ ਤੁਮ ਅਹਰ ਕਉ ਕਿਆ ਦੇਖੁ
 ਲਗਾਇ ਆਹੈ ॥ ਓਹੁ ਜੇ ਓਨ ਕਾ ਮਹੰਤ ਹੈ ਸੋਊ ਨਿਕ ਹਿਅ
 ਧਰਮਾ ਦੁਕਉ ਦੇਖੁ ਕਈ ਨਹੀ ਦੇਖੁ ਹਜੇ ਮੈ ਹੈ ॥ ਹਜੇ ਕ
 ਹਿਅ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਪੁਛ ਤੇ ॥ ਜੇ ਹਜੇ
 ਮੈ ਕਿਆ ਦੇਖੁ ਹੈ ॥ ਤਬ ਫੇਰਿ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀ ਮੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹੀ ਥੀ ॥ ਧਰਮ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿ ਆਗਾਈ
 ਜਿਸ ਕਉ ਦੇਖੁ ਤੇ ਤੇ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਅਹਮਾਨ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਹਜੇ ਕਹਿ ਆਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਮਾਗ
 ਦੇਖੁ ਬਿਚਾਰ ਦੇਖੋ ॥ ਉਨ ਨੇ ਤੁਮ ਕਉ ਕਿਆ ਦੇਖੁ
 ਲਗਾਇ ਆਹੈ ॥ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਚਲਿ
 ਕਹਿ ਪੁਛੋ ॥ ਤਬ ਹਜੇ ਕਦ ਲੈਨ ਨ ਕਹਿ ਆਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਓਇ ਕਹੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ॥ ਤੰਧਰਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ
 ਉਇ ਸਿਲ ਮਿਲਾ ਪਹਾੜ ਕੀ ਦਾਵ ਨੀ ਬੈਠੇ ਹੈ ॥ ਹਜੇ ਕ
 ਹਿਅ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਹੈ ॥ ਹਜੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆ

ਗੁਰਮਤਿ ਚਿੰਤਾ ਕਰੁਨਾ ਤੇ ਸੁਖਾ ਸਿਰਿ ਮਨੁ ਪਰਿਪੂਰਿ

ਭੰਡਾਰੇ ਦੀ ਤੀ ਅਟਕ ਕਿਸੀ ਨਿਰਪੀਤ ਅਤਨ ਸਮਾਕਰੁ
ਲੇਜਾਤਾ ਤੀ ਅਤੇ ਉਪੁਕ ਬੁਲਨਾ ਕਰਨਿ ਤੀ ਏਹੁ ਤੀ ਕੁਦੁ
ਨਾਭਲਾਪੁ ਦਿਤੀ ਏਹੀ ਚਲਾ ਸਾਇਤਨਾ ਗੁਜਰੀ ਜੀ
ਘੋੜਾ ਆਇ ਖੜਾ ਤੀ ਏਹੀ ਆਗੇ ਕਰਿ ਆਧਰਮ ਸਿੰ
ਘ ਚਲੇ ਤੀ ਏਹੀ ਅਤੀਤ ਕਰਿ ਤੀ ਨਿਯਕ ਮਸਿ ਘਰ
ਜੇ ਕਦਲੈ ਨਨੁ ਲੈ ਆਇ ਆਗੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਬੈਠ
ਆਗਾ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਦਾਤੀ ਅਤੇ ਗੁਰ
ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਮਸਤ ਮਗਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਬੈਠ
ਤੀ ਨਿਯਤਾ ਗਜਾ ਘੋੜੇ ਤੀ ਉਤਰਿ ਖੜਾ ਤੀ ਏਹੀ ਮਰ
ਦਾਨਾ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਦਾਸੀ ਪਰਤਾਰ ਵਿਚਿ ਮਰਦਾਨਾ
ਭੀ ਮਸਤ ਪੈ ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਜੇ ਕੋਈ ਆ
ਇ ਅਪੈ ਕਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਇ ਆਗੇ ਤਾਰ ਜੇ ਕਦਲੈ ਨ
ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੁਪਾਇ ਅਦੇ ਸੁਧਰਮ ਸਿੰਘ ਇਨਕੀ
ਹਉ ਸਕਿ ਆਪੈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਰਿ ਅਜੀ ਏਹੁ ਪੁਰ
ਨ ਸਾਧੈ ਆਗੇ ਕਰਿ ਅਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਧਰ
ਮ ਸਿੰਘ ਕਰਿ ਅਜੀ ਤੁਮ ਇਨਕਉ ਬੁਲਾਵੈ ਆਗੇ
ਕਰਿ ਅਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੁਲਾਵੈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਰਿ
ਅਜੀ ਇਨਕਉ ਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਆਗੇ ਕ
ਰਿ ਅਪਉ ਕਹੀਯੋ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਰਿ ਅਇਉ ਕ
ਹੀਯੋ ਆਗੇ ਨੇੜੇ ਤੀ ਇਕਰਿ ਅਖਿ ਅਸਾਧ ਜੀ ਕ

ਕਰਕਹਿਅਸਤਿਕਰਤਾਰਜੀਮਤਿਕਰਤਾਰਜੀਅਪਿ ੧੦੧੬

ਛੇਬਾਲੇਕਹਿਅਸਤਿਕਰਤਾਰਭਾਈਜੀਅਵੈਬੈਠ
ਯਤਾਰਜੇਗੁਰਨਾਨਕਪ੍ਰਸੰਪ੍ਰਾਛਿਅਜੀਮਹਿਤਜੀ
ਸਾਖਿਕਏਲਨੈਨਨਾਲਿੰਤਈ॥

ਤੁਮਜੋਭੰਡਗਨਅਚਵਿਆਅਰੁਤਮਕਉਦੋਖੁ
ਲਗਾਇਆਸੋਤੋਤੁਮਅਸੀਨੁਬਤਾਵੀਯਤਾਰਜੀ
ਨਕਕਹਿਅਵੈਖੁਤੁਮਕੋਟੇਲਗਾਯੋਜੋਤੁਮਕਹ

ਤੇ ਤੇ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਦਿਵ ਕੀ ਟੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ
 ਮੇਰੀ ਟੇਰੀ ਨਿਜੇ ਤੁਮ ਘਰ ਬਾਤ ਤੇ ਤੇ ਅਵਰ ਪਸਤੇ
 ਅੰਦਰਿ ਉਸ ਨਵ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਗਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਮਕਿ
 ਸੀ ਪਸਤੇ ਨਹੀ ਮਨ ਵਤੇ ਓਹੁ ਆਪ ਹੀ ਮਨ ਤੇ ਪੈਨਿ
 ਗੁਮ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕਉ ਫੁਰ ਮਾਇਸ ਨਹੀ ਕਰਤੇ
 ਕਿਸੀ ਪਰਿਜਾ ਬਤ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤਾ ਮੁਇ ਗਜ ਕਵਲ ਨੈਨ ਅਸੀ ਸੁਧਰ ਮੈਦੁ ਨਾ ਤੁਸੀ
 ਸਭ ਨਉ ਪਰਿਸਿਰਦਾਰ ਕੀ ਤੇ ਪੈ ਅਤੇ ਤੇ ਗੁਜਿ ਤੇ ਨੇ
 ਗਜੇ ਪੈਨਿ ਸਭ ਉਸ ਦੇ ਸਲਾਮੀ ਕੀ ਤੇ ਪੈਨਿ ਤੁਸੀ ਤੇ
 ਜੀ ਵਿਚਿ ਕਿਆ ਆਦ ਦੀ ਪੈ ਗਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿ
 ਅਜੀਤੀ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪੈ ਗੁਮ ਤੇ ਮਗ ਕਹਿ ਅਪ
 ਰੁਕੀ ਅਸਿਰ ਪਰਿਮਾਨਿਆ ਪਰੁ ਮਗ ਦੇ ਖਦੁ ਰਿ
 ਕਹੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ ਤੇ ਗਜੇ ਤੇ ਖਦੁ
 ਰਿ ਕਰਨ ਦੇ ਵਸ ਤੇ ਸਤੁ ਜਗ ਜੋ ਜਨ ਅਏ ਅਪੈ ਤੇ
 ਅਸੀ ਨਹੀ ਪੈ ਜਾਣਦਾ ਪਰੁ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਅਪੈ
 ਪਰੁ ਗਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈਦੁ ਦਾ ਸਲਾਮੀ ਹੋਗਾ ਤੇ ਭਲ
 ਤੇ ਦੀਗਾ ਇਹ ਸਾਰੀ ਪਰਮ ਸਮਿਗੀ ਬਾਇ ਪਦੇ ਗੀ
 ਨਾਹੀ ਤੇ ਤੇ ਗੀ ਖੁਸੀ ਜੀ ਆਦੀ ਸੋ ਕਹੀ ਗਜੇ ਕਵਲ
 ਨੈਨ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਤੁਮ ਕਹਿ ਅਸੀ ਮੈ ਉਸ ਕਾ ਰੁਕਮ
 ਨਫੇ ਹੋਗਾ ਪਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਅਤ ਮੇਰੇ ਰੁਮ ਦੁਰਿ ਕ
 ਹੀ ਤੁਮ ਜੋ ਕਹਿ ਅਤੁ ਤੁਮ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਣਤ ਅਰੁ

ਮੁਖਿ ਜਲ ਤੇ ਪਾਸਿ ਪਾਸਿ ਮੁਖਿ ਅਸਨਾਈ

ਭਾਅਰੁ ਵੀਖੀ ਤਿਭਾਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਾਇ
ਗੁਰੂ ਵਲੈ ਨਾਜ ਬਗਾਜ ਨ ਕਬਿਏ ਹੀਥਾ ॥ ੩ ॥
ਬਤੁੰਗ ਜੇ ਕਾਖਾ ਸਾਇ ਸਨਾਨੀਥਾ ਸਦਾ ਪਰਗਤਿ
ਪਤੀਇ ਸਨਾਨ ਤੂੰ ਹੀ ਕਹਾਵਤਾਥਾ ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤੇਰੇ ਪਰਿ
ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀਥੀ ਪਰੁ ਘਾਇ ਕਹਿ ਏਕਾਦਿ
ਨਗੁ ਜੇਨੇ ਤੁਮ ਕੋ ਕਹਿ ਆਗੇ ਮਘਾਤੁੰ ਤੁਮ ਕਉ ਜਲ
ਸੀਤਲ ਪਿਲਾਉ ॥ ਪਰੁ ਕਹੰ ਕਾਜ ਹੰ ਕਾਮੇ ਕਹਤਾ ਹੈ
ਤੈਨੈ ਕਹਿ ਆਗਾਜੀ ਕਹੀ ਏਜੀ ॥ ਗੁਰੂ ਜੇ ਜਨਕ
ਹਿ ਆਗੇ ਮਘਾਤੁੰ ਹਿ ਮੰਚਲ ਜਲੁ ਹੈ ॥ ਤੇਜ ਬਤੁੰ
ਗਇ ਆਤੰ ਤਬ ਤੇਰੇ ਅਤਮੇ ਏ ਹੀ ਬਾਛ ਨਉ ਪਜੀ
ਜੋ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਪੁਏ ॥ ਜਬ ਤੇ ਜਲ ਗੁਰੂ ਕੇ ਅਗੇ ਆਇ
ਗਥਿ ਆ ॥ ੩ ॥ ਬਗੁਰੂ ਜੇਨੈ ਜਲ ਪੀਆ ॥ ਤੇਰੇ ਉਪਰਿ ਗਾਥਾ
ਪੁਤੁ ਸੁਖ ਸੰਨਿਪੁ ਆ ॥ ਅਰੁ ਤੁਛ ਕਉ ਗੁਰੂ ਜੇਨੈ ਕਹਿ ਆ
ਅਗੇ ਮਘਾਤੁੰ ਕੁਛ ਮੰਗਾ ॥ ਤੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਕੁਛ ਨਹੀ
ਮੰਗਤਾ ॥ ਫੇਰਿ ਗਾਜ ਨਕ ਅੰਤ ਗਾਮੀਥਾ ॥ ਗੁਰੂ
ਜੇਨੈ ਕਹਿ ਆਗੇ ਮਘਾਤੁੰ ਗਿਤੰ ਚੁਕਾਏ ॥ ਅਬ ਕਿਉ
ਮੁਕਹਤਾਏ ॥ ਜੇ ਤੈ ਮੰਗਿ ਆਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਕਉ ਦੀਅ
ਏ ॥ ਫੇਰਿ ਤੈ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਤੋ ਕੁਛ ਨਹੀ ਮੰਗਿ ਆ ॥ ਤੇ
ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਜੇਨੈ ਤੁਮ ਕੋ ਕਹਿ ਆਗੇ ਮਘਾਤੁੰ ਜਲ ਕੋ
ਗਇ ਆ ॥ ੩ ॥ ਬਤੈ ਆਪਣੇ ਅਤਮੇ ਮੈ ਕਹਿ ਆਨਾ

ਆਪਹੁਮਸੰਭੀਬਡਹਜਕਰਗੋਹਮਹੀਤ
 ਹੀਉਹੀਕੀਅਸਨਾਈਅਹੁਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਤੰਗਜੇਕਵਲ
 ਨੈਨਕਹਿਅਸੁਇਤੰਜੀਤਬਤੇਗਨਉਕਿਆਥਾ।
 ਅਹੁਮੇਗਨਉਕਿਆਥਾ। ਤੰਛੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਸੁਇਗਜਾਕਵਲਨੈਨਤੇਗਨਉਮਭਾਚੰਦਥਾ। ਅ
 ਹੁਮੇਗਨਉਗੋਵਰਧਨਥਾ। ਤੰਗਜੇਕਵਲਨੈਨਕਹਿ
 ਅਜੀਤੁਓਹੀਗੋਵਰਧਨਹੈ। ਅਬਤੇਗਨਉਕਿਅ
 ਹੈ। ਤੰਛੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮੇਗਨਉਨਾਨਕ
 ਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਤੰਛੇਰਿਗਜੇਕਵਲਨੈਨਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਦੇਪੈਗਤੇਹਥਿਗਖਿਕਹਿਅਪਣੇਮਥਤੇਰਖੇ। ਮੁ
 ਤੰਬਚਨਕੀਤਾਜੀਤੁਮਭਲੇਬਚਨਕੇਸੁਰੇਹੈ। ਪ
 ਰੁਅਬਚਨਕੇਸਹਰਮੰਦ੍ਰਾਮੋਗੁਜਗਨਕਰੋ। ਤੰਛੇ
 ਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਇਗਜਾਹਮਅਤੀਤ
 ਛਕੀਹੈਨਿਤੁਮਗਜੇਤੰਤੁਮਮੰਦਰੋਮੋਸੋਹਤੇਹੈ
 ਹਮਉਦਿਆਨਸੋਹਤੇਹੈਨਿ। ਤੰਗਜੇਕਹਿਅ
 ਤਪਾਜੀਏਹੁਗਜੁਤੁਮਾਹੈਬੈਠਿਕਰਿਗਜਕਰੋ
 ਹਮਹਮਤੁਮਾਹੈਅਗੇਟਹਲਕਰਤੇਹੈਨਿ। ਜੋ
 ਤੁਮਕਰੋਸੋਹਮਤੁਮਾਹੈਅਗੇਕਾਰਕਰੇ। ਤੰਛੇਰਿ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਇਗਜਾਤੰਗਜਕਰਤਾਹੈ
 ਸੋਹਮਹੀਗਜਕਰਤੇਹੈਨਿ। ਤੁਮਅਹੁਮਦੇਨ

ਗੁਰੂ ਤੀਬੇ ਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾਹੀ ਪਰ ਏਕਾ ਮਾਨੁ ਕਰਨ
ਮਾਨੀ ਗਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਕ ਬਚਨ ਵਿਆਜੇ ਤੁਮਕ
ਤੋ ਸੋਈ ਕਹੇ ॥ ਤੁਮਹ ਮੇ ਬਡੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ॥ ਗਜੇ ਜਨ
ਕਰੀ ਬਹੁ ਬਹਿ ॥ ਤੁਮਹ ਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈ ਏਕੇ ਸਲਾਮੀ
ਤੋ ॥ ਤੀਹ ਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਕ ਸੁਧਰ ਮੈ ਏ
ਕਿ ਅਜੇ ਕਹਿ ਤੇ ਗਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈ ਏਕੇ ਸਗੋ ਕੇ ਸਲਾਮੀ
ਤੋ ॥ ਘਰ ਵਿਆ ਬਾਤ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ
ਜੋ ਤੁਮੀ ਆਖਦੇ ਤੋ ਸੋ ਤੀਹ ਜਾ ਮੰਨਦੇ ॥ ਫੇਰਿ ਅਰੇ
ਬਾਤ ਵਿਆ ਕਹਣੀ ॥ ਜੋ ਗਜਾ ਕਹਦੇ ਤੋ ਸੋ ਤੁਮੀ ਭੀ ਮੰ
ਨੇ ॥ ਤੀਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਕੁਰ ਗਜਾ ਤੁ ਵਿਆ ਅਖ
ਦੇ ॥ ਤੀਹ ਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੰਦਰ ਪਾਵਿ ਤਕੋ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਕਹਿ ਅਭਲਾ ਗਜਾ ਚਲੇ ॥ ਗਜਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੁ ਅਤੇ ਮਰਦ ਨੇ ਨੁ ਲੈ ਕਹਿ ਮੰਦਰ ਵਿਚਿ
ਆਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤੀਹ ਜੇ ਜਨਕ ਪਾਸੈ ਭੀ ਸੰਮ
ਘੀ ॥ ਅਤੇ ਗਜਾ ਭੀ ਸਤ ਕਾ ਕਰਤ ॥ ਪਰੁ ਗਜੇ ਜਨਕ
ਦਾ ਬਚਨ ਪੁਰਨ ਤੋਇ ਅਧੈ ॥ ਗਜਾ ਜਨਕ ਅਸਾਡਾ ਪੁ
ਰਨ ਗੁਰੂ ਅਗਾ ॥ ਪੰਥੁ ਮੰਨੀ ਨੇ ਗਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਪਾਸਿ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਗਾ ਗਜਾ ਨਕੀਤੀ ॥ ਫੇਰਿ ਵਿਦਾ ਤੋ ॥
ਗਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਹੁ ਗਜਾ ਕਿਸੀ ਕਉ ਆਪਣੇ ॥ ਬਿ
ਕਰਿ ਦੇਹੁ ॥ ਅਰੁ ਮੇ ਤੁਮਹੇ ਸਾਬਤੀ ਚਲਤ ॥ ਤੀਹੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਰਿ ਗਜਾ ਗੁਰੂ ਜਨਕ ਕਾ ਦੀ ਅਗਾ

ਤੇਤੁ ਮਕਰੀਆ ਆਉਂਗਾ ਮਕਿ ਸਕਦੇ ॥ ਗੁਰੂ ਤੁਮੀ
ਕਉਰੁ ਕਮੁਧੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਖੜੇ ਤੋ ਇਕ ਰਿਤ ਜੀ
ਮਕੀਤੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਹਿਰਿ ਲਿਖਤ ਤੋ ਇਆ ॥
ਫੇਰਿ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬ ਤਨੁ ਚਲੇ ॥ ਤੰਮਰ ਦਨੇ ਆਖਿ ਆ
ਜੀਏ ਤਜੋ ਮਕਾਏ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਿਸੇ ਕਧਿ ਰਿਏ ॥

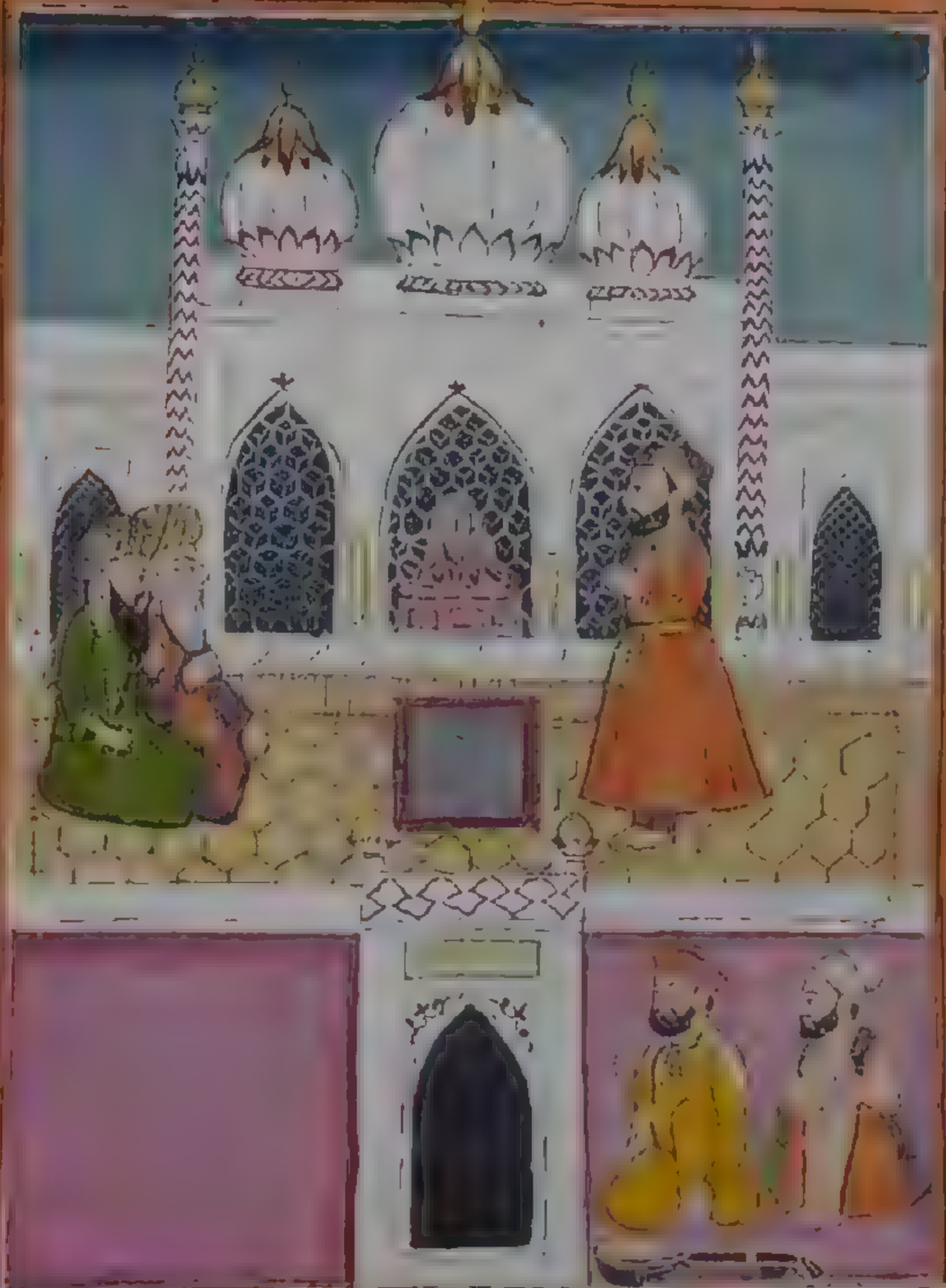
॥ ਗੁਰੂ ਤੁਮੀ ਕਉਰੁ ਕਮੁਧੈ ॥

॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਡਿਠਾ ਲੈ ਜਦੋ ॥ ਤੰ
ਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀਤ ਗੀਠ ਬਹੁਤੁ ਤੁਰਕ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥
ਭਲਾ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਖਿ ਜਾਈਏ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਦਿ
ਮਰ ਦਾਨ ਓਹੁ ਤੰ ਕਧਿ ਰੋਪਾ ਸੇਖਿ ਛੋਹੀ ਰਹਿ ਆ ॥ ਤੰ ਅ
ਗੋਹੀ ਆਖੇ ॥ ਤੰ ਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੀ ਬਹੀ ਨੇਕ
ਰਦੇ ॥ ਤੈਨੁ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਦੁਗਿ ॥ ਤੇਹੀ ਹਿਕ ਪਲਕ ਹੈ ॥ ਤੰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਦਿ ਮਰ ਦਾਨ ਏਥੇ ਅਚਾਈ ਤਜਾ
ਰਕੇ ਹੀ ਹਈ ॥ ਅਤੇ ਓਥੇ ਹਿੰਦੁ ਆਨੇ ਜਾਇ ਨਾਹੀ ਦੇਦੇ ॥
ਤੰ ਮਰ ਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਅਚਾਈ ਤਜਾ ਰਕੇ ਹੀ ਤੇਹੀ ਆ
ਅਚਾਈ ਪਲਕ ਹੈ ਨਿ ਅਤੇ ਤੰ ਜੋ ਕਹਦੇ ਹੈ ਹਿੰਦੁ ਆਨੁ
ਜਾਇ ਨਾਹੀ ਦੇਦੇ ॥ ਤੈਨੁ ਕਉਣੁ ਮਨ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ॥ ਤੰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਮਰ ਦਾਨ ਅਸੀ ਤੇਰਾ ਆਖਿ ਆ
ਫੇਰਿ ਆਨਾਹੀ ਜਾਦਾ ॥ ਚਲੁ ਭਾਈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਿਤ
ਦੁਖੀ ਨਾਲਿ ਅਚਾਈ ਤਜਾ ਰਕੇ ਹੀ ਪਲਕ ਵਿਚਿ ਜਾਇ
ਖੜੇ ਤੋ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖੇ ਖੁ ਮਰ ਦਾਨ ਮਕ

ਏਹੁ ਏਹੀ ਮਰਦਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏਹੁ ਚਰਿ ਦੇਵਲੀ
 ਏਹੇ ਬੋਝੁ ਕੁਪੁ ਨਾਹੀ ਫੇਰਿ ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਆਮ
 ਰਦਾਨ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ ਕਰਿ ਦੇਖਾ ਮਰਦਾਨ ਅੰਦਰਿ ਜਾ
 ਵਲਿ ਲਗਾ ਤੰ ਮੁਕੁ ਦਰਜਾ ਵਟਦੇ ਵਲਿ ਨਾਹੀ ਮ

੧੧੮

ਸਾਖੀ ਮੁਕਦਰੀ ਤੋਈ

ਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਮਾ ਅਦਯਾਰੇ ਮੇਤਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੀ ਮੇ
 ਤਾ ਤੋ ਦੁਨਾਹੀ ਫੇਰਿ ਮੁਜਾਦਰੀ ਕਰਿ ਆਬਾਬਾਈ ਤੋ ਬਿ
 ਨਾ ਮੁਜਾਦਰੀ ਅਦਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਮਨਾਹੀ ਅਰੁ ਮੁਜਾ

ਵਰਭੀਜੋਜਤੋਪੈਨਿਸੇਅੰਥੀਬਾਧਿਕਰਿਅੰਦਰਿਜਾ
 ਤੋਪੈਨਿਤਮਰਦਾਨਫਿਰਿਅਇਆਗੁਰੁਨਾਨਕਪੁਦਿ
 ਅਮਰਦਾਨਦੇਖਿਅਇਓਤਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅ
 ਜੀਕਿਥਦੇਖਿਅਇਆਫੇਰਿਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾਕਿਓਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅਜੀਅੰਦਰਿਜਾ
 ਦਇਦੇਦੇਨਾਹੀਅਖਦੇਪੈਨਿਜੋਅੰਦਰਿਜਾਦਲਦ
 ਪੁਕਮੁਨਾਹੀਅਥਿਨਾਮੁਜਾਦਰੁਪੁਕਮੁਕਿਸੇਨੁਨਾਹੀਮੁ
 ਜਾਦਰਭੀਅਥੀਬੀਨਿਕਰਿਜਾਦੇਪੈਨਿਗੁਰੁਨਾਨਕਹ
 ਸਿਅਮਰਦਾਨਾਏਪੁਤੁਸਾਡਾਮਕਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿ
 ਅਜੀਮੈਨੁਦਰਾਅਰਮਾਨਹਰਿਜਾਏਗਾਅਤੇਤੇਰੇਨਾ
 ਲਿਅਇਆਈਵੇਖਾਲੀਫਿਰਿਜਾਸਾਅਤੇਦੇਖਿ
 ਸਾਨਜਾਤੈਫੇਰਿਕਦੇਖਣਹੈਤਮਰਦਾਨਾਨਕਅਧਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾਜਗੁਰਿਦੇਖਣਹਈਤਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅਜੀ
 ਜਗੁਰਿਦਿਖਾਈਐਤਮਰਦਾਨਾਨਕਬਚਨਕੀਤਾਜੋਜਾ
 ਇਮਰਦਾਨਾਨਿਸੰਗਚਲਾਜਾਇਆਅੰਦਰਿਕੋਈਅਟ
 ਕੇਨਾਹੀਮਰਦਾਨੇਪੁਕਮੁਮੰਨਿਅਮਰਦਾਨਾਅੰਦਰਿਚ
 ਲਿਅਗਇਆਅਗੋਮੁਜਾਦਰਸਭੇਅੰਧੇਓਇਗਇ
 ਾਜਾਮਰਦਾਨਾਅੰਦਰਿਜਾਇਕਰਿਦੇਖੇਤੈਰਿਕਦਰਾ
 ਬੁਤਪਥਰਦੀਮੁਰਤਿਘੜੀਓਈਧਰੀਹੈਮਰਦਾਨਾ
 ਦੇਖੇਤੈਓਰੁਕੁਨਾਹੀਮਰਦਾਨਾਦੇਖਿਕਰਿਬਹਹਿਨਿ
 ਕਲਿਅਇਆਗੁਰੁਨਾਨਕਪਾਸਿਗੁਰੁਨਾਨਕਪੁਦਿ

ਜ ਨਿਕਲੀ ਜੋ ਕੋਈ ਖੁਲੀ ਆ ਆਖੀ ਐਂਦ ਰਿ ਆ
 ਦੇਗ ਸੋ ਤਾਂ ਅੰਧ ਔਂਦੈਗਾ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਤੇ ਗਖਿ ਆਉ ॥
 ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਵਤਿ ਤਿੰਦੁ ਅਨੁਕ ਫਹ ਕਿਉ
 ਆਖਦੈ ਤੈਨਿ ॥ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨੇ ਹਿ ਆ
 ਪੇਕਾ ਫਹੈ ਤੈਨਿ ॥ ਮੁਸਲ ਮਾਨਾ ਹੀ ਏ ਤਨ ਕਲੀ ਤੈਨਿ
 ॥ ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਤਾਂ ਅੰਧਾਨ ਤੋਂ ਇ ਆ ॥ ਗੁ
 ਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨੇ ਹਿ ਜੋ ਤੇ ਗੁਣ ਤਿੰਦੁ ਆਖ
 ਦੈ ਤੈਨਿ ॥ ਸੋ ਬਹੁ ਮਾਥਿ ਸਨ ਮਹੈ ਸਏ ਹਿ ਪੈਦਾ ਇਸਿ
 ਸਭਾ ਏ ਨਾਹੀ ਬੋਝੋਈ ॥ ਸੁਜਾਖਾ ਸੋਈ ਹੋ ਜੁ ਇਸਨੁ
 ਪੁਜੇ ਜਾਵੇ ॥ ਅਤੇ ਹਿ ਕੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਔਂਦੈ ਏ
 ਤਿਹੁ ਵਿਚਿ ਸੁਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਭੋਲਾ ਮਹੈ ਸੁ
 ਹੈ ॥ ਇਸ ਦੇ ਦਗਾ ਵਲੁ ਵਿਗੁਨਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਬਚਨਾ ਦਾ
 ਸੁਗਾ ਪੁਰਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਤੇ ਏਹੁ ਮੁਗਤਿ ਇ ਬੇਗੀ ਹਈ
 ॥ ਆਖ ਮਹਦਾਨਾ ਪੁਣਿ ਰਿਧਾ ਹਿ ਚਲਦਾ ਹੈ ॥ ਮਹਦ
 ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁੰ ਜਾਣੁ ॥ ਗੁਨਾਨ ਆਖਿ ਆਮਤ
 ਕੁਛੁ ਵਤਿ ਯਾਦਿ ਪਦ ਦਾ ਔਂਦੀ ॥ ਤਾਂ ਪੁਣੇ ਹੀ ਆਖੁ ॥
 ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏ ਨਾ ਦਾ ਪੋਲ ਤਾਂ ਡਿਠਾ ॥ ਪਰ
 ਜੀ ਏਹੁ ਪਾਈ ਜੋ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤੈਨਿ ਸੋ ਕਿਥੋਂ ਲੈ ਜਾਵੇ ਤੋਂ
 ਨਿ ॥ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨੇ ਹੋ ਜੋ ਮੁਜਾਦ ਹੋ
 ਨਿ ਸੋ ਨਉ ਮੈ ਘਰ ਹੈ ॥ ਇਨਾਨੁ ਛਿ ਅਮਰੀ ਨਿ ਕਿਸੇ ਨ
 ਨਾਵੇ ਮਰੀ ਨਿ ਕਿਸੇ ਨੁ ਵਧੇਰੇ ਘਟੇ ਰੇ ਵਹੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ॥

ਤੇ ਏਹ ਕੇ ਅਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿਦੁ ਟਿਅ ਦਮੀ ਬਹੁ ਹਿੰਦੁ
ਤੇ ਭੰਡੇ ਕਰਿ ਰਖ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਅੰਦਰਿ ਜੋ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ
ਮੈ ਅਖੀ ਬੀ ਨਿਕਰਿ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਓ ਏਹੁ ਪਾਲੇ ਚਰਿ
ਦਿਵਾਲੀ ਧੋਦ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਪਿਛੇ ਮੁਹਤਿ ਨੁਨ ਵਾਵ ਦੇ ਹੈ
ਨਿ। ਓਹੁ ਪਾਣੀ ਬਾਹਰਿ ਦਾ ਰਿਬ ਹੁਦ ਹੈ। ਏਹੁ ਜੋ ਬਾ
ਹਰਿ ਤਲਾਵ ਡਿਠੈ ਮੋਭਰੀ ਦਾ ਜਾ ਦੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਹੁ
ਜੋ ਹਜੀ ਆਦ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਉਮੈ ਨਿਵਾਜ ਦੀ ਸਾਇਤ ਅ
ਵ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਨਿਵਾਜ ਕੀ ਤੀ ਸੋ ਭੰਡੇ ਭਰੇ ਓਸੇ ਪਾਣੀ
ਨਾਲਿ ਲੈ ਚਲੇ ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਨਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖਿਅ ਜੀ ਓਹੁ ਜੋ ਮਦੀ ਨਾ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਕੇ ਹਜੀ ਜਾ
ਹਗ ਹੈ। ਤੰਗੁ ਨੁਨ ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਇਥੋ ਬਾਹਰਿ
ਮਜਲਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਜੀ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨ
ਨ ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਬਾਹਰਿ ਮਜਲਾ ਨੇੜੇ ਹੋਈ ਅਹੈ
ਨਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਜੀ ਤੂੰ ਅਸੀਨੁ ਅਚਾਣੀ ਹਜਾ
ਰ ਕੋ ਹੀ ਹਿਕੁ ਪਲ ਕੁ ਦਿਚਿ ਲਿਅਾਇ ਅਤਾ ਏਹੁ ਬਾਹ
ਰਿ ਮਜਲਾ ਕਿ ਅਹੈ ਨਿ।

॥ ਬੋਲੁ ਭੁਭਾਈ ਵਾਗੁਗੁਰੂ ॥

॥ ਤੰਗੁ ਨੁਨ ਕਰਹਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈਨੁ ਭੀ
ਹਿੰਦੁ ਨਹੀ ਕਰਨਾ। ਓਥੋ ਬਾਹਰਿ ਨਾ ਦਿਚਿ ਸਹਰਮ
ਦੀ ਨੇਪਹੁ ਚੇ। ਜਿਥੇ ਮਹੰਮਦ ਦੀ ਗੋਗੈ। ਓਥੇ ਮਰ
ਦਾਨੇ ਨੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਖਿਅ

ਉਹ ਮਹਦਨੇ ਅਖਿਅਜੀਜੇ ਵੱਟੀ ਮਨੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ
 ਨਕ ਅਖਿਅਏ ਸੇ ਅਖੀਨਾਹੀ ਬੀਨਦੇ ਅਤੇ ਤੁੰ ਤੀਤੁ
 ਹਕੈ ਨਾ ਮਹਦਨੇ ਅਖਿਅਏ ਏਹ ਦਿਚਿਤੁਰ
 ਕੁਇਜੇ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਹਦਨਾ ਦੇ ਖਣ
 ਕਿਉਂ ਆਇਓ। ਮਹਦਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਮੈ ਦੇ ਖਣ
 ਆਇ ਅਤੈ ਮੈ ਤਾ ਕੋਈ ਪੁਜਣ ਨਾਹੀ ਆਇ ਆਮੈ
 ਏਤਦ ਸਤੇ ਅਖਿਅ ਅਜੇ ਏਡੀ ਤਹੀ ਫਕਰ ਦੇ ਤੈਨਾ।
 ਦਿਖਾਉ ਸੇ ਕਿ ਅਪੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਭਲਾਜ
 ਇਦੇ ਖਤਾ ਅਉ। ਮਹਦਨਾ ਅੰਦ ਰਿਗਾਇਆ ਅ
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਲਾਦ ਦੇ ਬਾਹਰਿਉ ਸਗੋਂ ਹਦੇਵ
 ਲਿਪੈ ਹਕ ਰਿਕੇ ਸੁਤੇ। ਤਾਇਕ ਮੁਲਾ ਆਇ ਅਦੇ ਸੇ
 ਕਿ ਅਜੁਗੋਂ ਹਦ ਲਿਪੈ ਹਕ ਰਿਕੇ ਸੁਤੇ ਤੈਨਾ। ਓਂ ਸੁਮੁਲਾ
 ਕਹਿ ਅਵਤੁ ਮਕਉ ਟੁ ਤੇ ਤੇ ਹੁਸਲ ਕੀਕ ਬਹਤਰ
 ਫਪੈ ਹਕੀ ਏ ਤੈਨਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਹਮ
 ਥਕੇ ਹਰੇ ਤੈਨਾ। ਜਿਧਰਿ ਤੇ ਹੀ ਖੁਸੀ ਤੈਵੈ ਤਿਧਰਿ ਅ
 ਸਾਡੇ ਪੈਰ ਘਸੀਟ ਕਹਿ। ਤੇ ਮੁਲਾ ਦੁਹਾ ਦੇ ਪੈਰ ਲਗ
 ਘਸੀਟ ਨਾ। ਜਿਉ ਜਿਉ ਪੈਰ ਘਸੀਟੇ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨ
 ਲੇਗੋਂ ਘਸੀਟੀ ਦੀ ਫਿਰੇ। ਮੁਲਾ ਛਿਤੇ ਤੇ ਇਕ
 ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਤੇ ਤੇ ਮਦੁ ਰਿਤੋ ਵੀ। ਘਰ ਮੁਕੀ ਮ
 ਮਤਿ ਮਦਰ ਸੁਲਕ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਹਾ ਗੁਮਿਹੀ
 ਗੁਰੂ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਤੇ ਇਆ।

ਨਿਤ ਚਲੇ ਕੀਧੋ ਥਾਮੁ ਕੀ ਮਤੀ ਪਰ ਜਾਣੀ ਮੇਜਰ
 ਤੇ ਨਿਤ ਲੋਕਾ ॥੧॥ ਮੁਲਾ ਕੈ ਸੇ ਮੁਕੀ ਮੋ ॥ ਸਿਦਕ ਕ
 ਹਈ ਖਰਚ ਥੀਐ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ਨ ਮੋ ॥੧॥ ਗੁਰਦੀ ॥

ਧਾਮੀ ਮੁਦੀ ਕਹੀ ॥

ਜੋਗੀਤ ਅਸਟਕ ਰਿਬਰੇ ਮੁਲਾ ਤਪ ਜੇ ਕੁ ਗਾਨਾ ਧੀ
 ਡਿਤ ਵਖਾਣੇ ਪੈ ਥੀ ਆਛ ਡਿਗਾਏ ਦੇ ਸ ਅਸ ਥਾਨਾ ॥
 ੨॥ ਮੁਲ ਤਾਨ ਥਾਨ ਮਲੁ ਕਉ ਮੇਰੇ ਚਲੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੁ

ਚ॥ ਘੜੀ ਮੁੜ ਤੀ ਚਲਣਾ ਮਨ ਸਮਾਇ ਤੂੰ ਭੀ ਪ
 ਚੁਕਾ॥ ੩॥ ਅਲਹ ਅਗਮ ਅਲਖ ਕਾਂਦਰ ਕਰਣ
 ਹਰੁ ਕਰੀ ਮੁ॥ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਆਵਣਿ ਜਾਵਣੀ ਮੁ
 ਕੀ ਮਏ ਕਰੀ ਮੁ॥ ੪॥ ਸੁਗਮਿ ਪਗਟਿ ਗੀ ਪਰਬ ਮੁ
 ਨੀ ਅਗਮੇ ਖਪੀ ਰਸ ਲਾਗਾ ਦਰਿ ਕੁਚ ਕੁਚ ਕਰਿ
 ਗਏ ਅਵਗੇਭਿ ਚਲਣਾ ਗੁ॥ ੫॥ ਸਬਦਾ ਮਾਰਿ
 ਵਖਾਣੀ ਐਵਿ ਹਲਾ ਬੂਟੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਵਖਾਣੈ ਬੇ
 ਨਤੀ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀ ਅਲਿ ਸੋਇ॥ ੬॥ ਮੁਕੀ ਮ
 ਤੀ ਪਰਜਾਣੀ ਐਜਿ ਸਮਿ ਹਿਨੀ ਲੇਖੁ॥ ਸਭ ਦੁ
 ਨੀ ਆਵਣ ਜਾਵਣੀ ਮੁਕੀ ਮਓਂ ਹੀ ਏਕੁ॥ ੭॥
 ਗਵਿਦਿ ਨ ਚਲੈ ਸਮਿ ਨਿਸਿ ਚਲੈ ਤਹ ਕਾਲ ਖਪ
 ਲੈਇ॥ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਆਵਣ ਜਾਵਣੀ ਨਾਨਕ ਸਚੁ
 ਬੁਝੈ॥ ੮॥ ਤੇ ਮੁਲੀ ਕਰੈ ਕਾਛਰ ਕਿ ਆਕੁ ਛਰ
 ਬੈਲ ਤਾਹੈ॥ ਅਲਹ ਨੂਨੀ ਜੇ ਜਾਣਦਾ ਅਲਹ ਦੇ
 ਹੁਮ ਲਨੂਨੀ ਜੇ ਜਾਣਦਾ॥ ਨਾਨਿ ਮਾਜ ਜਾਣਦਾ ਹੈ
 ਨਾਹੈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ॥ ਤੁਮੀ ਕਿਥੋ ਆਏ ਹੋ॥ ਤੁਮੀ
 ਨੁਕੋਈ ਅਜ ਬਹੁਣੇ ਮਾਰਿ ਘਤ ਦਾਹੈ॥ ਤੂੰ ਇਥੋ
 ਜਾਹਿ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਮ ਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ
 ਆ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਮੁਖੀ ਹੋਇ॥ ਅਲਹ ਅਗਮ ਖ
 ਦਾਈ ਬੰਦੇ॥ ਛੋਡਿ ਖਿਅਲ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਧੰ
 ਧੋ॥ ਤੇ ਤੁਧੈ ਖਾਕੁ ਛਕੀ ਹਮੁ ਸਾਫਰ ਓਹੁ ਦਰਦੇ

ਨਮਉਲਾਣਮਚੁਕਲਮਾਬੁਦਾਇਯਕਖਰਾਨ॥
 ਸਰਸਰੀਅਤਲੇਕੰਮਾਦਹੁ॥ਤਰਤਰੀਕਤਖੰਜ
 ਟੁਲਾਵਹੁ॥ਮਾਭਫਤਿਮਨਮਾਭੈਅਬਦਾਲਾਮਿਲਿ
 ਤਕੀਕਤਜਿਤੁਛਿਗਿਨਮਗਾ॥੩॥ਕੁਰੰਨਕਤੇਬਦਿ
 ਲਮਾਭਿਕਮਾਭੀ॥ਦਸਅਉਰਤਰਾਖਹੁਬਦਹਾ
 ॥ਪੰਚਮਾਭਮਿਦਕਕਰਿਬੰਧੈਖੈਰਸਬੁਗੀਕਬੁ
 ਲਪਗਾ॥੪॥ਸਚੁਪਛਾਣੈਸੋਈਕਾਜੀ॥ਜੋਦਿ
 ਲਸੋਧੈਸੋਈਹਾਜੀ॥ਸੋਮੁਲੰਮਲਭੁਨਨਿਦੈ
 ਸੋਬੰਦਾਜਿਸਮਿਛਤਿਧੁਗਾ॥੫॥ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਮੋਮਦਿਲਭਦੈ॥ਅੰਤਰਿਕੀਮਲਾਦਿਲਤੇਧੈਦੈ
 ॥ਦੁਨੀਅੰਗੁਨਅਦੈਨੈਜੋਭੈਕਮੁੰਭਘਿਉ
 ਪਾਹਖਗਾ॥੬॥ਜੋਦੀਸੈਸੋਈਛਿਲਹਾਯਾਖੈ
 ਲਖਾਨੇਬਿਗਦਹੁਮੁਜੰਜਾਲਾ॥ਮੀਰਮਲਕਉ
 ਮਰੇਛਾਨਾਹਾਏਕਮੁਕੰਮਖੁੰਦਗਾ॥੭॥ਪਹਿਲੇਮਿ
 ਦਕਦੁਜੇਸਬੁਗੀ॥ਤੀਜੇਹਲੀਮੀਚਉਥੈਥੈਗੀ
 ॥ਪੰਜਵੇਏਕਮੁਕੰਮਖੁੰਦਾਇ॥ਪੰਜੇਦਖਤ
 ਤੇਰੇਅਪਹਖਗਾ॥੮॥ਸਭੇਦਖਤਸਭੇਕਰਿਦੇ
 ਲਾ॥ਖਲਕਯਾਦਾਦਿਲਮਹਿਮਉਲਾ॥ਤਸ
 ਬੀਯਾਦਿਗਖਹੁਦਸਮਾਭਦਾਸੀਲਮੁੰਨਤਬੰ

ਦਾਇ

ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਤਰਿ ਮਨਿ ਰਹਿ ॥ ੧੦ ॥ ਮਨਿ
ਰਹਿ ॥ ੧੦ ॥ ਮਨਿ ਰਹਿ ॥ ੧੦ ॥

॥ ੭੮ ॥ ਮਤਿ ਤਤ ਅਜਰ ਟਾਲਿ ਦੁਰਖ ॥ ੭੯ ॥ ਮਨ
ਲੀਜਾ ਨ ਕਰਹੁ ਮਉਦੀਠਾ ॥ ਬਦ ਅਮਲ ਛੋਡਿ ਗ
ਖਹੁ ॥ ਬਿਕੁਜਾ ॥ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਬੁਝਿ ਦੇਵਹੁ ਬੀਰੀ ॥
ਬੁਰਗੁ ਬੁਰਖੁ ਦਰਖ ॥ ੧੧ ॥ ਅਪੇਕਹਤ ਕਰਨ
ਕੀਨਾ ॥ ਰੰਗਤ ਮਸੇ ਮਾਣਯ ਕੀਨਾ ॥ ਨਪਕ ਪਕਕ
ਹਿਉ ਜੁ ਹਿਉਦੀ ਸਾਸ ॥ ਬਤ ਸੁਰਤਿ ਦਸਤਾਰ ਸਿਰਾ ॥
੧੨ ॥ ਮਕਾ ਮਿਹਰੋ ਜਾਏ ਖਾਕਾ ॥ ਪਹਿਰਿ ਸਤਲਫ
ਸਕ ਮਾਇ ਅੰਦਾਜਾ ॥ ਧੁਰਨੁ ਰਮਿ ਸਲ ਖੁਦਾਈ ਅ
ਲਾਤ ਬੰਦਗੀ ਹਾਜਾ ॥ ੧੩ ॥ ਜਾਕਉ ਮਿਹਰੋ ਤੇਰੀ ਮਿ
ਹਰਦਾਨਾ ॥ ਸੋਈ ਮਰਦ ਸੋਈ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਏਈ ਸੇਖ
ਮਸਾਇ ਕਹਾਜੀ ਸੋ ਬੰਦਾ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਾ ॥ ੧੪ ॥
ਕੁਦਰਤਿ ਕਾ ਦਰੁ ਕਰਨ ਕਰੀ ਮਾ ॥ ਸਿਫਤਿ ਮੁਹ
ਬਤ ਅਥਾਹਰੀ ਮਾ ॥ ਹਕੁ ਪੁਕ ਮੁਸਦੁ ਖੁਦਾਇ
ਅਬੁਝਿ ਨਾਨਕ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਪੁਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ਜਾਮ
ਤੰ ਮਦਦੀ ਗੋਰ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖਿ ਆਇਆ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਖੁ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਆਡਿਠਾ ॥ ਮ
ਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਕਿ ਆਡਿਠਾ ਮਿਟੀ ਦੀ ਗੋਰਡਿ
ਠੀ ॥ ਏਡੀ ਤਰੀਫ ਤੁਰਕ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿਅਤੇ ਏਥੇ ਏਹੁ
ਹਾਲੈ ॥ ਕਿ ਆਜਾਏ ਅਗੇ ਕਿ ਆਹਲੈ ਸਨਿ ॥

ਮੈਂ ਹੁੰਦਾ ਏਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਮਨ ਤੇ ਏਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰ ਦਾਨ ਅਜੇ ਮਹੰ ਮਦੁ ਦਤਿ ਜਨਮ
 ਅਵਣਾ ਹੈ। ਡਿਗੁ ਗੁਣ ਦੇ ਦਿਚੇ ਅਗਾ ਡਿਗੁ ਗੁਣ
 ਦਿਚੁ ਨਿਕਲਿ ਅਨਾਗਾ ਓਂ ਮੁਠੇ ਰਿਹਿ ਦੁਦੇ ਜਨ
 ਮ ਅਵਣਾ ਹੈ। ਪੰਦ੍ਰਹ ਮੈ ਬਰ ਮਉ ਸਦੀ ਰਿਸਤਿ
 ਦਿਚਿ ਅਰਬ ਲਾ ਹੈ। ਜਾ ਪੰਦ੍ਰਹ ਮੈ ਦਰਿ ਆਪੁ ਰਹੈ
 ਸੀਤਾ ਓਂ ਪੁਠੇ ਰਿਹਿ ਦੁਦੇ ਪਰਿ ਜਨਮ ਲੈ ਸੀ। ਪਰ
 ਮੁਦ੍ਰੇ ਪਰਿ। ਉਸਤਾਈ ਪੁਰਨ ਮਤਿ ਗੁਰ ਪਰ ਲੈ
 ਮਿਲੈ ਗਾਤਾ ਅਗੇ ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਹਤ ਤੋਇ
 ਗਾ। ਉਸਦਿ ਚਿਜੀ ਰੰਦ ਬਹੁਤੁ ਅਹੀ। ਪਰ ਪੁਰ ਉ
 ਸਤਾਈ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਿਲਿ ਆ। ਉਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ
 ਦਾ ਹੈ। ਚਿਕਾ। ਤੀਠੇ ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ
 ਏਤੋਂ ਅਖਦੇ ਹੈਨਿ। ਜੋ ਬੁਦਾਇ ਨਾਲਿ ਪਤਰ ਦੇ ਦਿ
 ਚਿ ਗਲੀ ਕੀਤੀ ਅਪੈ ਨਿ। ਸੋ ਏਹੁ ਸਚੁ ਕੇ ਛੁਹੁ। ਤੀ
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੁਟਿ ਮਰਦਾਨਾ ਏਤਕ ਲਜਗਾ ਹੈ
 ਇਸ ਪਾਹੇ ਦਿਚਿ ਛੁਹੁ ਬਹੁਤੁ ਹੈ ਸਚੁ ਬੰਨਾ ਹੈ। ਪੁ
 ਦਾਇ ਜੀ ਸੋ ਬੋਲਣ ਬੀ ਪਕਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਹੁ ਕਹਾਨਾ
 ਕਹਦੇ ਹੈਨਿ ਸੋ ਜਬ ਈਲਦੀ ਅਤੇ ਮਹੰ ਮਦਦੀ ਗੋ
 ਸਟਿ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਮਹੰ ਮਇਸਦੇ ਹੀ ਦਿਚਿ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ। ਅਤੇ ਜਾਇਸਦੇ ਹੀ ਦਿਚਿ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪੁਰਨ
 ਤੇ ਦੇਤਾ ਉਸਦਾ ਦਰਮਨ ਪਾਏ। ਠੇ ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਆ

ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ
 ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ
 ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ
 ਰਬੋਲਿਅਮੁਹਦਾਨਾਏਤੁਹਾਨੂੰ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ
 ਸਨਜੋਕਰਦੇਏਨਿਅਤੇਉਹੁਯੋਦੀਦਰਕਰਦੇਏਨਿ
 ਮੋਦਦੇਕੀਤੇਏਇਅਦਕਰਦੇਏਨਿਅਤੇਓਸੁ
 ਅਪਣਾਅਪੁਰਿਮੇਨੁਨਾਹੀਦਿਖਾਇਆਈਦੇ
 ਹਿੰਦੁਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਦੇਦੇਦਿਚਿਦਫ਼ਦੇਏ
 ਨਿਅਤੇਫੇਰਿਮਹਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਬਜੇਗਿਆਨੀ
 ਹਿੰਦੁਅਤੇਤੁਹਾਨੂੰ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ
 ਏਤੁਹਾਨੂੰ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ ਭਿਖਾਰੀ
 ਦਿਚਿਬੋਲਿਅਹੈਜੋਸਰਬਬਿਅਪੀਹੈਅਤੇਏ
 ਹਰਸਨਅਤੇਦੀਦਰੁਕਿਸਦਾਪਦਣਏਸੁਅ
 ਜੀਏਹਮੇਰਾਦਿਸਦਾਮੁਦੁਰਿਕਰੋਅਤੇਗੁਰਨਾਨਕਬੋ
 ਲਿਅਮੁਹਦਾਨਾਜੋਇਸਬੰਦੇਦਿਚਿਓਹੁਰਦਿਆ
 ਹੋਵੇਅਤੇਬੰਦੇਅਜਜਕਿਉਹੋਵੇਨਿਕਿਉਕਿਮੇ
 ਦੀਕੋਈਮੁਖਾਜੀਕਛੇਅਤੇਅਸੀਜੋਸਬਦਦਿ
 ਚਿਸਰਬਬਿਅਪੀਅਧਿਅਹੈਮੋਜਾਣਨਾਏਕਿਸ
 ਦਾਸਤੇਅਧਿਅਹੈਅਤੇਮੁਹਦਾਨੇਅਰਦਾਮਿਕੀਤੀ
 ਖਜੇਏਇਕਗਿਅਜੀਗੁਰਜੀਓਹੁਦਾਸਤਾਮੇਨੁਸੁਣ
 ਈਐਅਤੇਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮੁਹਦਾਨਾਅਸੀਏਸਦ

ਧਰਤੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ੍ਰੋਤਰੀ ਪੰਨੇ
 ੧॥ ਓਹੁ ਲਛਣੁ ਗੁਣੁ ਗੁਣੁ ਨਹੀ ॥ ਫੇਰਿ ਓਹੁ ਬੇਗੁ
 ਰੂਪ ਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੰਨੁ ਬੇਬੇਜੀ ਆ
 ਦਿ ਕੀਤਾ ॥ ਭੀ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਆਜੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸਾਨਿ
 ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ॥
 ਚਾਹੀਏ ॥ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਆਜੀ ਅਸੀ ਉਥੋਂ ਕਿਤੇ
 ਕੋਹਿ ਆਇਓ ॥ ਭੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾਏ ਬੋਲਤਾਈ ਮੇਰੇ ਹੀ ॥ ਭੀ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਅਖਿ
 ਆਜੀ ਪੁਚੀਏ ਗਾ ਕਦਾ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੁ ਬਲੇ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ਦੁਪ
 ਹਰ ਗਲੀ ਕੀਤੀ ਆ ਆਹੀ ਆ ॥ ੩੦ ॥

॥ वैलुङ्गाष्टावक्रवृत्ति ॥

॥ मीयिअदेलेकुचकीडाइरयनीगडिगटीअ
इमुलउतपुग्दने॥ जैगमदेयगिअचएक
गडुलमादेवेडाबहुजीदडाटीअइअऐ॥
उलमकुकीबहुजीदयाटेउमगडाटीजीअइ
अऐ॥ तनकीदेवेडासचीमुचीअइअऐ॥ त
नकीयेगेडेहडिदीमीजेगुगुननकअगोयकडि
लीडी॥ अअधिमुवेवेजीउमीमेनुपादिजे
कीडा॥ अमीअधिअवेवेजीदचरसतक
गीये॥ डातनकीबेलीडाटीजीउमीरिषउते

ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ
 ਹੁਸੀਨੇ ਹੋਏਗੇ। ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਨਾ ਆਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ
 ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲੇਗਾ
 ਸਤੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨੁਕੀਲੇ ਆਇਆ

ਬਾਬੇ ਨੁਕੀਲੇ ਆਇਆ ਹੈ।

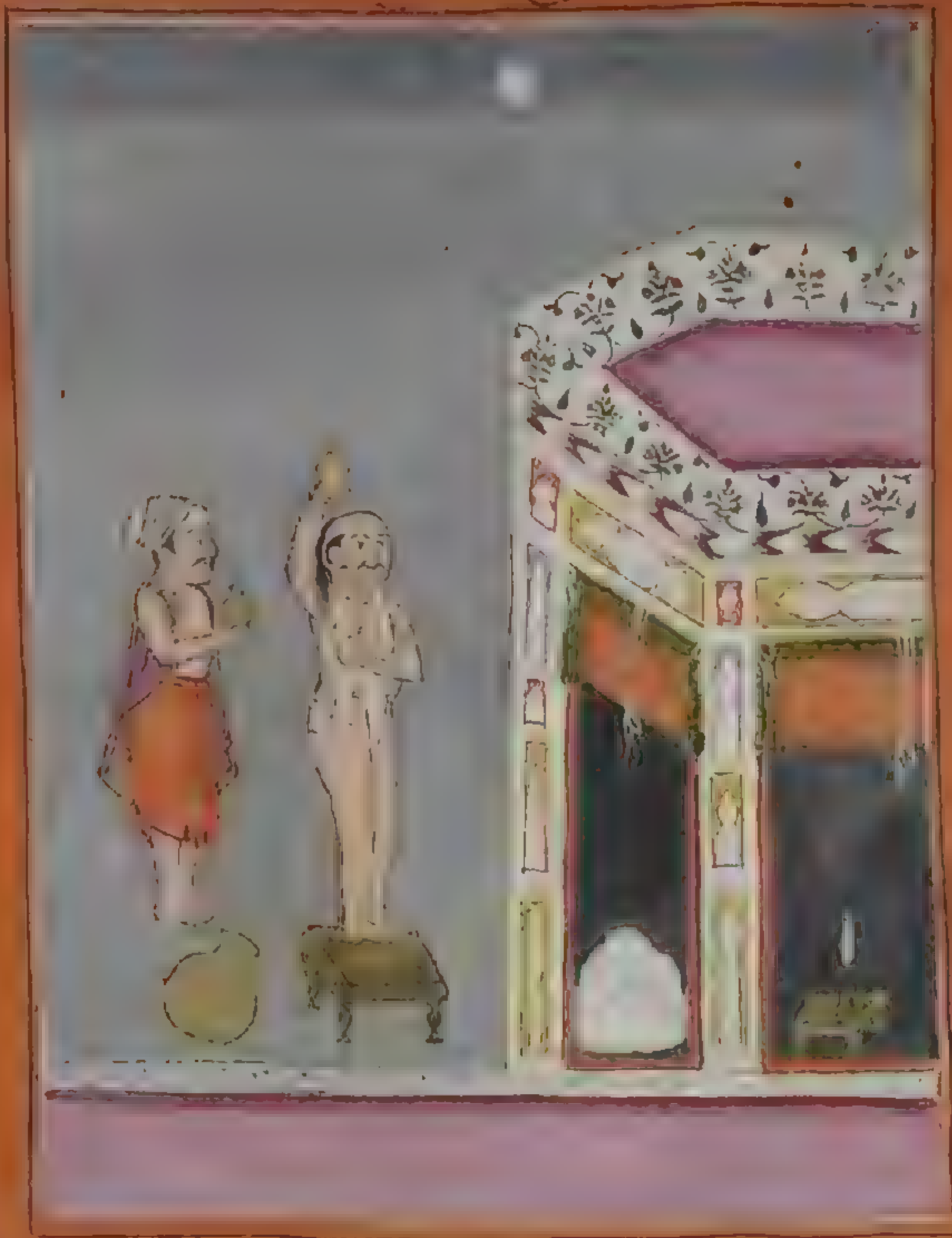

ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਚੁਪ ਮਰਦਾਨ ਚੁਪ
 ਕਰੇ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀ ਨੁਕੀਲੇ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਸੀਂ ਨੁਕੀਲੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਅਸੀਂ ਨੁਕੀਲੇ

ਤੁਮਰੇ ਦਰਸਨ ਮਨਦ ॥੧੫॥ ਅਮਰ ਤੁਮਰੇ
 ਵਸਤੇ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ ਆਗਾ ਬਹੁਤੁ ਵੇਗੁ ਜਗੁ ਅ
 ਤੇ ਰਾਈ ਜੀ ਅਸੀਂ ਨੁ ਵਿਸਾਰਿ ਆਗਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੁ ਰਿ
 ਆ ਭਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੇਰੀ ਚਿਤ ਵਨੀ ਪੁਗੀ ਰਈ ਤੀ ॥
 ਤੂੰ ਅਸੀਂ ਨੁ ਪੁਇ ਖੁਸੀ ਕਰਗਾ ਤੰਗੁ ਲਸਾ ਅਖਿ ਆ
 ਠਾ ਕਰ ਜੀ ਤੁਮਰੇ ਅਬੀ ਅਏ ਅਰੁ ਅਬੀ ਜਾਤੇ ਹੀ ॥
 ਰਈ ਯਾਜੀ ਕਉ ਅਵਣੇ ਦੇਵੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੁ ਅ
 ਖਿ ਆਤੁ ਲਸਾ ਅਸੀਂ ਜਗੁ ਰਿਜਾ ਵਣੀ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨ
 ਕੁ ਰਿ ਆਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਮੀ ਮੇਰੀ ਵਲੋ ਜੀ ਜੇ ਜੀ ਦੀ
 ਬਹੁਤੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਣੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਅਤੰਤੁ ਨਿ
 ਕਲਿ ਪਈ ਆਗਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦਨ ਅਗੈ ਆ
 ਨਿਖੜਾ ਕੀਤਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੁ ਕਰਿ ਆਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁ
 ਮੀਏ ਹਗਲ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੁਮਰੇ ਵ
 ਸਤੇ ਰਿਖੈ ਆਇ ਆ ਆਗਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਅ
 ਜੀ ਤੁਮੀ ਹਿਕਮੀ ਨਹੀ ਏ ਬੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ॥ ਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕੁ ਅਖਿ ਆਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੁਮੀ ਪਾਸਿ ਬਹੁ
 ਤੁ ਚਿਹਰੀ ਏ ਗੋ ॥ ਪਹੁ ਪੁਇ ਅਸੀਂ ਗਹਉ ਤੇ ਆ
 ਰੇ ਤੁਮਰੇ ਭਲਾ ਏ ਮੇਰੇ ਲਵਿ ਚਿਓ ॥ ਤੁਮੀ ਅਸੀਂ
 ਨੁ ਖੁਸੀ ਦੇਵੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੀ ਰਹੀ ਅਖਿ ਓ ਮੁਜੀ ਜੋ

ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ।
 ਦੁਤੀ ਜੇ ਦਿਜਾਵੀ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕੁ ਦੁਤੀ ਘਰੈ ਸੇ ਦੇਵੀ। ਅੰਦਰ
 ਨਾਨਕੀ ਪਕਵਾਨ ਤੇ ਪਤਾ ਮੇ ਅਤੇ ਕਹਿ ਅਦੁਪ ਅ
 ਗੇ ਅਨਿਗ ਬਿਅ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਖਾਇਸ
 ਹਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪਵੇ ਤੀ ਮੇ
 ਰੀ ਪਾਵਾ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਲੇਵੇ
 ਤੀ। ਬਾਲੇ ਵੇਡੇ ਤੀ ਪਾਏ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ
 ਲੇ ਬੇਬੇ ਜੀ। ਅਸਾਡਾ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੋਈ। ਤੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿਅ ਅਭਾਈ ਜੀ ਠੇ ਰਿਕਦ
 ਦਰਸਾ ਦੇ ਸੀ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸੇ ਅਹੇ। ਜਦ ਤੁਸੀ ਪਾ
 ਦਿਕਰ ਤੁਸੀ ਤਦੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਤਜਰਾ ਅਹੇ। ਤੀ
 ਨਾਨਕੀ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਗਜਾਇ। ਤੀ ਠੇ
 ਰਿਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਰਿਕਬੇ ਨਤੀ ਮੁਦੇ ਤੀ ਮੇ ਅ
 ਖਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਅਖੁਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਤੀ
 ਗਾ ਅਖਿਅ ਅਤੀ ਅਸੀ ਕਦੀ ਠੇ ਰਿਅਾਨੀ। ਬਾਲੇ
 ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਅਜਦੀ ਗਤਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾ
 ਮਿਹਤੀ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਰੀ ਗਜੀ ਗੈ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੁਤੀ
 ਤੀ ਕੁਟੁ ਅਖਿਅ ਨਤੀ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਤੁਸੀ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਨੁ ਰਿਜ ਨਾ ਕਰੀ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਤਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪ

ਮਿਹੁ ਜਗਨ ਕੀਤੀ ਮਾਜਿਐ ਪੁਰੁਖੁ ॥ ੨ ॥
ਥੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਇਸਨਾਨ ਕੀਤਾ ਨਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ
ਭੀ ਕੀਤਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਦਿ ਆਬੇ ਬੇਨੁ ਆਖਿ

ॐ सुखं तदुत्तमं ॥ ३९ ॥

॥ बोलुताई दिगुगा रजनी ॥

ਓਥੇ ਜੋ ਉਡਾ ਗਈ ਤੀਓ ਮੁਆਸੈ ਬਦੀ ਜਾ ਮੈ ਕੋ

ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ
ਸੰਤਾਈ ਜਾਨਕੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮੁਖਿ

ਹੋ॥ ਤਾਂ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿ ਅਜੀਤਿ ਹੀਤੁ ਜੇ ਜਾਣੁ॥ ਅ
ਸੰਨੁ ਮੋਟੀ ਤੇਰੀ ਕਈ ਨਹੀ॥ ਕਿ ਅਜਾਧੇ ਤੁਧਰ
ਮੇਸਰੈ ਕਿਤੁ ਸਾਧੈ ਅਸੀਤੁ ਕੁਣ ਨਹੀ ਜਾਣ
ਦੇ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦੇ ਨੁਪੁਛਿ ਅਕਿ
ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਅਏ ਅਹੋ॥ ਤਾਂ ਮਰਦੇ
ਅਧਿ ਅਜੀਤਿ ਸੋਤੁ ਸੰ ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋਹੀ ਦੀ
ਉਡਾ ਗੀਲੀਤੀ ਅਹੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਅ
ਤੇ ਅਸੀ ਓਥੇ ਹੀ ਅਏ ਅਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ
ਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈ ਨੁਰਲਾਚਿ ਤਿਹਿ ਅਹੋ॥ ਮਰਦਾਨੇ
ਅਧਿ ਅਜੀਤੁ ਸਾਡੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲਿ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਅਖੁਰੁ ਦਿ ਕਿਧਰਿ ਚਲ
ਦਾਹੋ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀਤਿ ਧਰਿਤੁ ਸਾਡੀ ਹ
ਜਾਇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅੰ ਅਖੰਤੀ ਸੁਮੇਰਿ ਉਪ
ਰਿ ਚਲੀਏ॥ ਓਥੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਪੈਓ ਨਦਾ ਦਰਸ
ਨ ਕਰਦੇ ਚਲੀਏ॥ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਜੀਤੁ ਰਲੀ ਗਲ
ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਚਲਿ ਅੰ ਜਾ ਅਗੇ ਜਾਏ ਤੇ
ਸਭਾਧਰਤੀ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਸਮਿਗ੍ਰਹੀ॥
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਤਿ ਥੇਤੀ ਮੇ ਅਜ ਬਹੰਗਾਡਿ
ਠਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰ ਮਰਦਾਨਾ ਕੇਹਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਨਾਮ ਅੰਤਰਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਜਗਨਾ ਅਤਏ ਥੇ ਅਚਮਾਦੀ ਜਾਤਿ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਜ
ਏ ਸਜਾ ਹਰਾ ਦਾ ਨਉ ਵਿਅਧੈ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਮ
ਰਦਾਨਾ ਮੁਇ ਮਾਰੂਫਤ ਦੇ ਸਇ ਸਜਾ ਹਰਾ ਦਾ ਨਉ ਤੈ
॥ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਜੋ ਵਹਿ ਚੀਏ ਥੇ ਕੋਈ ਬੀਜਣ
ਵਾਲਾ ਨਾਹੀ ॥ ਅਧੇ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲਿ ਪੈਦੇ ਤੇ ਦੇਵੈ ਨਿ ॥
ਅਤੇ ਅਧੇ ਫੁਟਿ ਜਾ ਦੇਵੈ ਨਿ ॥ ਏਹ ਸੁਕੁਦਰਤਿ ਚੀ
ਏ ॥ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲਿ ਵਹਿ ਚੀਏ ॥ ਅਤੇ ਏ ਥੇ ਅ
ਚਮੀ ਆਦਾਰੰ ਮਨਾਹੀ ॥ ਅਚਮੀ ਏ ਥੇ ਪਹੁਚਿ ਸਕ
ਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਢੇ ਹਿਮਰਦਾਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ॥ ਅਜੀ ਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਇਜੇ ਹਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਈ ਦੇ ਅਜਾਈ ਜਾ
ਦਾਏ ॥ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੁਹਿ ਪੁਛਿ ਦਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ
ਅਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਇਜੇ ਹੀ ਦਸਤੁ ਕਰਤਾ ਹੋਏ ਕੀ
ਤੀਏ ॥ ਜੋ ਅਜਾਇ ਆਨਾਹੀ ਜਾਦੀ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾ
ਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਏ ਥੇ ਤੰਢੇ ਸਦਾ ਅਚਦਣ ਵਾਲਾ ਕੋ
ਈ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਸੁਇਨਾਈ ਦੇ ਲਤਾ ਨਾਲਿ ਲਤਾ ਵੀ ਦਾ
ਏ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਸੁਇ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਜੁ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਕਰਤਾ ਹੋਏ ਕੀਤਾਏ ਸੋ ਅਧਇ ਅਧਿ ॥
ਹਿ ਅਦੇਵ ਸਤੇ ॥ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਮਭਗਤ ਏ ਨਿ
ਜਿਨਾ ਮੈ ਸਾਹਦੇ ਰਸ ਕਮਛ ਡੇਵੈ ਨਿ ॥ ਬਿਨਾ ਨੁਏ ਹਰ

ਸੁਖ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਅਤੇ ਸਾਇਬਾਨ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੋਂ ਉਨ ਦਾ ਦਸਾਟ ॥ ੩ ॥ ਅਤੇ ਸਾ
 ਗਵਿਚਿ ਜੋ ਮੁਦਰਨ ਹੈ ਸੋ ਕਰਾ ॥ ੪ ॥ ਮੈਸਾ ਹਉ ਮੇਨਾਲਿ

ਬਾਬਾ ਮਾਝੂ ਕੁੰਦੇ ਸਿਜਾਇ ਚੜ੍ਹੇ ॥

ਮੁਹਰਾ ਗਤਿ ਤੋ ਇਹ ਹਿ ਅਪੈ ॥ ੫ ॥ ਅਤੇ ਭਗਤਾ ਦੀ ਦਿ
 ਸਟਿ ਇਥੇ ਖੁਲੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਓਨ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਿਟਿ ਗਈ
 ॥ ੭ ॥ ਭਗਤਾ ਨਾਟੇ ਤੋ ਖੁਸਿ ਅਵਦ ਹੈ ਨਾ ਓ ਤੋ ਖੁਸਿ

[illegible]

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿਗੁਰਮਤਿ ॥
ਇਸ ਮਨ ਮਹਾਨਿਦੀ ॥ ਭੁਖ ਭੁਖ ਮਨੁ ਭੁਖਿ ॥

ਤਾ ਬਾਲੇ ਨੁਗੁਨਾਨ ਕਪਾਛੁ ਅਕਉਭਟੀ ਵਾਲਾ ਟੇਪੁਕ
ਅਉਇਆ ਬਾਲੇ ਅਧਿਅਜੀ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਜੇ ਲਖ
ਮੀਕੁਣ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਨਾਨ ਕਮਰਦਾਨੇ
ਨੁਸਦਾ ਧਾਨ ਕੀਤਾ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ
ਏਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤਾ ॥ ਤੀਗੁਨਾਨ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ
ਚਿਤ ਬਾਇ ਰਖਾ ॥ ਅਸੀ ਤੇ ਨਾਲੇ ਨਿਬਾਤ ਦਾ ॥ ਮ
ਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਰਲਾਜੀ ॥ ਜੋ ਕੁਟੁਤੁ ਸਾਡੀ
ਜਾਇ ॥ ੩੨ ॥

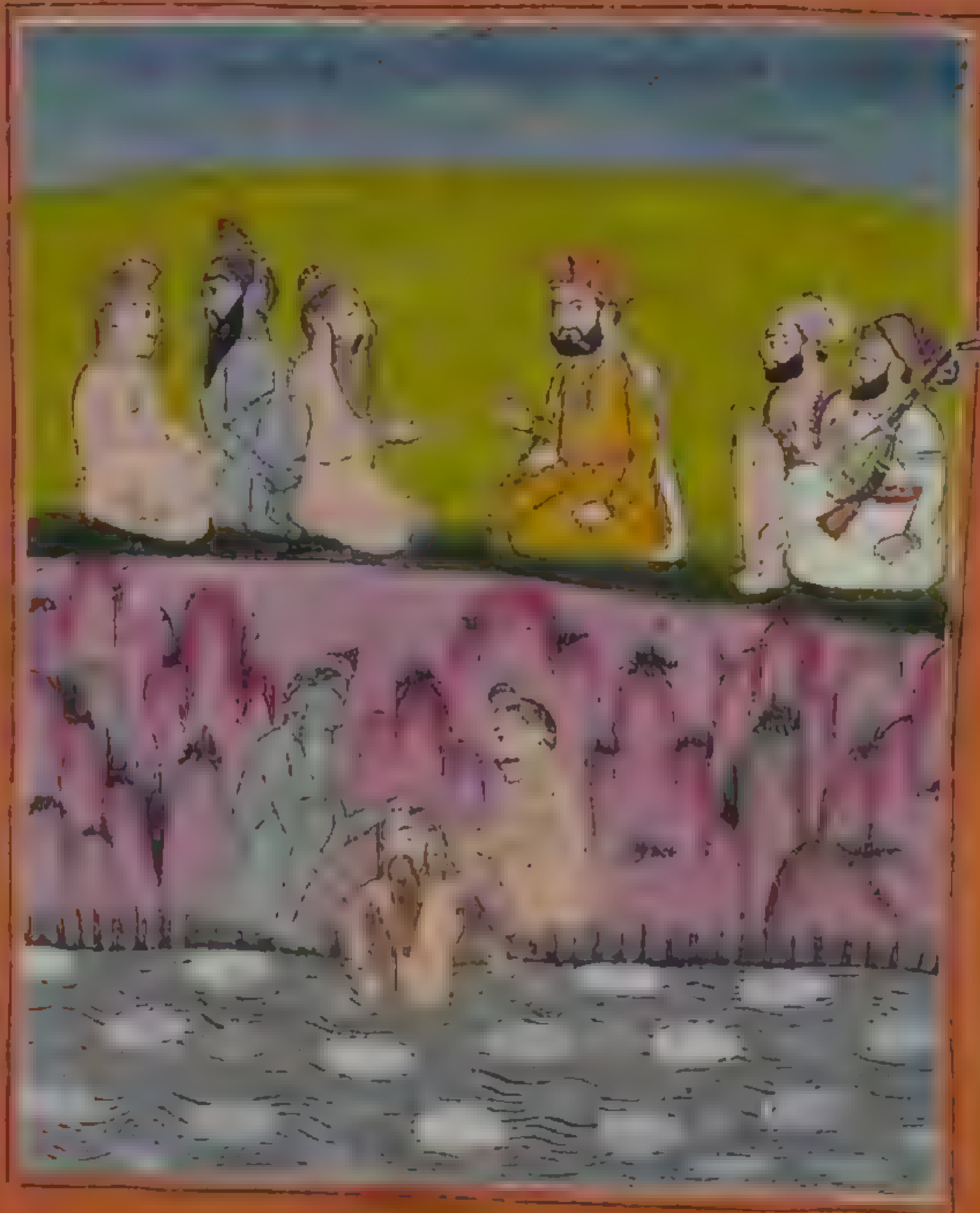
॥ ਬੰਦ ਲਗੁਤਾਈ ਦਾ ਭਗੁਰੁ ਜੀ ॥

॥ ਤੀਹਿ ਮੰਚਲ ਨੁਓਡ ਗੀਲੀਤੀ ਜਾਇ ॥ ਹਿਮੰਚਲ ਓ
ਪਰਿਖ ਜੇ ਤੇ ॥ ਤੀਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਏਹੁ ਕੇ
ਤਜੀ ਜਾਗਾ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਨਾਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿ ਅਮ
ਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਹਿਮੰਚਲ ਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ
ਏਹੁ ਤੀਬਗਾ ਜੇਹਾ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਨਾਨ ਕਾ ਅਧਿਅ
ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਬਗੀਬਰਫ ਹੈ ॥ ਏਥੇ ਅਦਮੀ ਪੇਰ
ਖਦਾ ॥ ਤੀਗਲਿ ਜਾਦਾ ॥ ਏਥੇ ਅਦਮੀ ਦੀ ਗਮਨਾ
ਹੀ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਅਸੀ ਕਿਉ ਕਹਿ
ਅਏ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਨਾਨ ਕਬੋਲਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ
ਨੁਕਰਤਾ ਗਲਿ ਅਏ ॥ ਏਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅ

ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਿਰਿ ਮਾਰਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ
ਕਰਿ ਜਾਨੀ ਮਨੁ ਮਰਿ ਮਨੁ ਮਰਿ ਮਨੁ ਮਰਿ

ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਿਰਿ ਮਾਰਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ
ਕਰਿ ਜਾਨੀ ਮਨੁ ਮਰਿ ਮਨੁ ਮਰਿ ਮਨੁ ਮਰਿ

ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਚਲ ਗੋਇਆ

ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਚਲ ਗੋਇਆ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ
ਕਰਿ ਜਾਨੀ ਮਨੁ ਮਰਿ ਮਨੁ ਮਰਿ ਮਨੁ ਮਰਿ
ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਿਰਿ ਮਾਰਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ
ਕਰਿ ਜਾਨੀ ਮਨੁ ਮਰਿ ਮਨੁ ਮਰਿ ਮਨੁ ਮਰਿ

ਸਿਖਾਏ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ
ਤੁਹਿ ਸਿਖਾਏ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ
ਤੈਥੋਂ ਏਹੁ ਸਿਖਾਏ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ ਧਰਮ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਇਥੇ ਸੋਈ ਪਹੁੰਚੈ ਜੋ ਪਵਨੁ ਅਸਦਹੁ ਤੋ
ਇ॥ ਜੇਕਰ ਬੀਰ ਭਗਤ ਅਭਾਗੇ ਹੋਵਿ ਦਸ ਨਾਮ ਅਭਾਗੇ
ਕੇ ਸਿਧਾ ਦੀ ਜਾਗੈ॥ ਤੰਢੇ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ ਅਧਿਅ
ਜੀਏ ਤੋ ਅਖਦੇ॥ ਨਿਜੋ ਪਾਛੈ ਹਿਮੰ ਚਲ ਗਲੇ ਇ
ਥੇ ਅਏ ਤਾਗਲੇ॥ ਤੰਢੇ ਹਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰ
ਦਾ ਓਇ ਤੰਢੇ ਇਥੇ ਪਹੁੰਚੈ ਜੀ ਨਾਹੀ ਓਇ ਤੰਢੇ ਪਿਛੇ ਬ
ਠਾਵਿ ਚਿਗਲਿ ਗਏ॥ ਹਿਕਦੁ ਇਸਟਲੁ ਸਾਬਤ
ਅਇਆ ਸੋਭੀ ਸੁਰਗਲੇ ਕਗਾਇ ਅਇਥੇ ਪਹੁ
ਚਿਅਨਾਹੀ॥ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੁ ਅਧਿਅਗੁ
ਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਏਵਾ ਅਖਦਾ ਸੀ॥ ਤੰਢੇ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ
ਕਹਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ਤਨਾ॥ ਤੰਢੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਅਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਚਲਦੇ ਅਥੇ॥ ਜਿਉ
ਗੋਰਖ ਅਇਮਿਲਿਅਾ ਅਇਕ ਰਿਬ ਚਨਕੀ ਤੋ ਸੁ
ਕਉਨ ਰੂਪ ਕਉਨ ਜਾਤਿ ਤੁਮਾਗੀ॥ ਹੋਰ ਕਹੈ ਕਿਉਲੇ
ਪੁਉਡਾਗੀ॥ ਨਾ ਅਗੇ ਪਰਨ ਹੋਰ ਕਹੈ॥ ਸੀਤਲ ਜਲ
ਹਿਮ ਬਰਖੇਜਾਨਾ ਅਗੇ ਮਗ ਪੀਛੇ ਠਿਰਿਭਾਗੀ॥
ਨਿਕਲਿ ਜਾਤੁ ਕਹੈ ਦੁਖਲਾਗੀ॥ ਝਲ ਮਲ ਸਾਹ ਝਲ
ਕੇ ਝਲ ਕਾਗਾਤ ਤੰਢੇ ਸੁਰ ਪੁਰਾਠ ਹੋਰ ਜੋ ਸਾਗਾ ਸੁਇ

ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ

ਮਾਗੀਓਂ ਕੀ ਕੀਏ ਜਲੀਦੀ ਅਗਨੀ ਗਤੀ ਪੀਛੇ ਅ
ਗੇਦਿ ਸੁਟਿ ਤਮਾਗੀ ਪਗਨਿ ਅਕਾਸ ਪਸਾਗਾ ਦਇਅ
ਤਮਾਗੀ ਸੀਤ ਹਿਮੰ ਚਲਤਿ ਨ ਸਿਉ ਸੰਗਤ ਮਾਗੀ ਕ
ਪੈਨਾਨ ਕਸੁਟਿ ਗੋਰਖ ਜੋਗੀ ਪੁਰਾਜੋ ਗੁਨ ਪਾਇਆ ਜ
ਗਤਿ ਨ ਜਾਤੀ ਅਉ ਪਦ ਪਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨ ਮਗਵਾਇ
ਆ ॥ ੨ ॥ ਗੋਰਖ ਚਲਦ ਹਰਿ ਆਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ
ਪੁਛਿਅਤ ਪਾਜੀ ਇਥੇ ਤੀ ਮੁਰਜਾਨ ਜਗਿਨੀ ਅਵਦ
ਮਾ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਇ ਪਏ ਅਧੇ ॥ ਤੀ ਗੁਨਾਨ ਕਬ ਚ
ਨਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਮੁਰਜਾ ਬੋਊ ਤੇ ਅਏ ਅਧੇ
ਮਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅਤੀ ਅਸੀ ਮੁਰਜਾ ਪਸੈ ਕਿਤ
ਨਕੁਉ ਪਰਿ ਅਏ ਅਧੇ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅ
ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਮੁਰਜਾ ਬੋਦੁਇ ਤਜਾਹ ਜੋ ਜਨ ਉਪਰਿ
ਅਏ ਅਧੇ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅਤੀ ਜਿਸ ਪ
ਰਤੀ ਅਸੀ ਦਸਦੇ ਅਧੇ ਉਸ ਥੇ ਮੁਰਜਾ ਕਿਤ ਨ ਉਚਾ
ਤੀ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਸੁਟਿ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ ਥੇ
ਪਈ ਤਜਾਹ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ
ਤੀ ਅਸੀ ਕਿਤ ਨ ਤੇਰੇ ਜਨ ਅਏ ਅਧੇ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁ
ਨਾਨ ਕਜੀ ਬੋਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸਤਾਈ ਤਜਾਹ ਜੋ ਜਨ ਅ

ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥
ਜੇਹੂ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ॥

ਅਥ ਮਹਾਨ ਨਿਸੰਗ ਅਖਾ ਮੂਲਾਯਨ ਨ ਕੇ
ਮੂਲਾਯਨ ਕੇ ਗਤੀ ਅਵਗੁਣ ਤੇ ਵੀਗਾ ਮਹਾਧੁਰਖ
ਦਾ ਅਤੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੋਏ ਸੰਜੋਗ ਬਣਾਇਆ
ਹੈ ॥ ਪੁਛਣ ਦਾ ਅਤੇ ਦਸਣ ਦਾ ਜੇ ਮਿਖਤੋ ਵੈ ਅਤੇ
ਅਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਜੀਵਿਚਿ ਤੇ ਸੁਮੋ ਪੁਛਣ ਨਹੀ
ਤੀ ਓਹੁ ਮਿਖੀ ਨਹੀ ॥ ਅਤੇ ਮਿਖ ਪੁਛੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
ਦਸੇ ਨਹੀ ਅਕੇਗੁ ਮੇਰੇ ਇਜਾਦੇ ਤੀ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਹੀ ਓਹੁ
ਠਗੁ ਹੈ ॥ ਓਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛਡਣ ਜੋਗੁ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਤਾਈ
ਅਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਖਬਰਿ ਨਹੀ ਸੋ ਮਿਖ ਨ ਕਦਾਤਾ
ਹੋਗਾ ॥ ਗੁਰੂ ਸਮਝਿ ਕਰਿ ਕਰਨਾ ਅਇਆ ਹੈ ॥ ਮਨ
ਖਜਨ ਮੁਦੁਲੀ ਭੂਏ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸੋ ਧਿਕ ਰਿਕਰਨਾ ॥
ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭੀ ਵਹਨਿ ਅਤੇ ਸੋ ਮਿਖ ਭੀ ਸੋ ਧਿਕਰਨ
॥ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਅਪਮਾਨਿ ਅਹਰੁ ਕੇਗਾ ਸੋ
ਈ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਅਨਿਰਖੇਗਾ ॥ ਓਹੁ ਅਹਰੁ ਜੋ ਗੁਰੂ
ਲੇਖੇਗਾ ॥ ਤੀ ਓਸੇ ਅਹਰੁ ਵਿਚਿ ਗੁਰੂ ਭੀ ਵਹਤੇਗਾ
॥ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਮਿਖ ਸੋ ਧਿਕਰਣਾ ॥ ਅਥ ਮਹਾ
ਨ ਨਿਸੰਗੁ ਅਖੁ ਜੋ ਅਖਣੁ ਹਈ ॥ ਸੋ ਪੁਛਣੇ ਮਤ
ਕੋਈ ਅਹਮ ਨਹ ਰਿਜਾਈ ॥ ਮਤੁ ਅਸੀ ਨੂੰ ਦੋਸਦੇ ਦੇ
॥ ਤੀ ਬਾਲਾਹ ਮਿਆ ਮਹਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਤ

॥ ਤਾਂ ਮਹਾਦੇਵ ਅੰਬ ਅੰਗ (ਭਾਈ ਬਾਲ) ਬੁਰਾ ਮਨ ਦੇ ਪ
 ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਰਿ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਤੁਧੁ ਬੁਰਾ ਕਿ
 ਉਮੰਨਿਆ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਮੈ ਤਾਇ ਸਤਾਈ ਕੁਣ
 ਨਾਹੀ ਅਧਿ ਆ ਅਤੇ ਮੈ ਜੋ ਸਿ ਅਸੈ ਇਸ ਦਾ ਸਤੋ
 ਸਿ ਅਜੋ ਅਜ ਮਾਏ ਦਾ ਕਿ ਅ ਅਜ ਮਾ ਦ ਲਾਹੈ ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਏ ਜੋ ਮਹਾਨ ਅਸਾਥੇ ਪੁ
 ਛ ਦਾਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀ ਦਸ ਦੇ ਅਹੇ ਏ ਪਿਛੇ ਸਾਖੀ ਅਹੇ
 ਵ ਨਿਗੀ ਆ ਜੋ ਪਿਛੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋਵ ਨਿਗੇ ਸੇਵੀ ਚਰ
 ਨਿਗੇ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਮੈ ਸਾਹ ਟੂਠਾ ਬਹੁਤੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਕੁੜੀ
 ਅਕਰਾ ਮਾਤਾ ਬਹੁਤੁ ਲਾਵ ਨਿਗੇ ॥ ਨਾਲੇ ਦੇ ਦਾ ਨਾਲੇ ਕ
 ਤੇ ਬਾਵਾਲੇ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋਵ ਨਿਗੇ ਏਹ ਸਾਖੀ
 ਅਸੁ ਦਿਸੁ ਦਿਸੁ ਮਮੁ ਨਿਗੇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਓਨ ਦੇ ਹਿ ਦੇ
 ਤੇ ਟੂਟੀ ਨ ਲਗੇ ਗੀ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਅਤੇ
 ਮਹਾਨਾ ਪੁਰਾਤਨ ਘਰ ਅਹੇ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਉਠਿ ਕਹਿ ਤਬ
 ਜੋ ਤੇ ਅਤੇ ਮੁਹਿ ਅਧਿ ਓਸੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾ ਸਿਹੈ
 ਜੇ ਪਿਆਨ ਲਗਾਇ ਕਹਿ ਸੁਣੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
 ਧਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜੁ ਮੈ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਆ ॥ ਅ
 ਜੁ ਅਸਾ ਤੇ ਕਰਤ ਹ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰਦਾਨ ਹੋਇ ਅਜੋ
 ਤੇ ਖਾਲਿ ਕਹਿ ਦਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਕੁਣ ਅ

ਮਦੇਤੋ ਪੁਰਤ ਮਘਾਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤ ॥
ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ਤਦ ਭੀ ਮਿਹਾ ਸੀ ਆਹ
॥ ਜਗ ਜੇਜਨ ਕ ਅਗੇ ਭਗਤ ਅੰਗ ਸਹੈ ਪਕਰਦਾ
ਆਹਾ ॥ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਅਸਾਡਾ ਪੁਰਤ ਮਘਾਹੈ ॥ ਅ
ਤੇ ਹਿਕੁ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ ਸੁਘਾਪਾਨ ਪੀਕਿ ਰਿਅਾਇ ਅ
ਗੇ ਜੇਜਨ ਕ ਪਾਸਿ ॥ ਗੇਜੇ ਜਨ ਕ ਦੇ ਮੁਹੈ ਅਸ ਤੇ ਹੀ
ਨਿਕਾਲਿ ਅਮਲੇ ਛਾ ॥ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਤੁਹ ਕ ਦੇ ਘਾ
ਹਿ ਜਨ ਮਤੈ ਇਆ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਦੇ ਮੁਹੈ ਜੋ ਕੁਣ ਨਿ
ਕਲ ਦਾਹੈ ਸੋਹੈ ਇਅ ਲੋਕੀ ਏ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਨਮ ਸਕ
ਹੁ ਕੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਅਧਿ ਅਭਾਈ ਪੁ
ਛਣ ਏਈ ਸੋ ਪੁਛ ਲੇ ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ
ਗੁਰੂ ਜੀਚੰਦ ਕਿਉ ਦਿਸਿ ਅਵਦਾਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾ
ਨਕ ਅਧਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਜਿਤਨਾ ਧਰਤੀ ਕੋ ਲੈ ਸੁਰ
ਜਉ ਚਾਹੈ ॥ ਤਿਤਨਾ ਸੁਰਜ ਕੋ ਲੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉਚਾਹੈ
॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਿਤ
ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਪੰਜਾ
ਤਜਾਹ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
ਅਜੀ ਤਹੇ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾ
ਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਤਾਹਿ ਅਦੀ ਮਿਹਾ

ਭੀ ਭੁਗਾਇ ਨਾਨਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਭੀ ਭੀ ਭੀ ਭੀ ॥
ਭੀ ਭੀ ਭੀ ਭੀ ਭੀ ਭੀ ਭੀ ਭੀ ਭੀ ਭੀ ॥

ਅਜੀ ਏ ਜੋ ਪੁਤਰਾ ਆਖਦੈ ਤੈ ਨਿਓਂ ਤੁ ਰਿਬੈ ॥
ਤੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਓਂ ਸੁਭਨਾ
ਬੋਓ ਚੈ ॥ ਅਤੇ ਕਉ ਪੁਰਿ ਤੈ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਕ
ਹਿ ਅਜੀ ਕਿਵੇ ਪੁਤਰਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਤੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਅ
ਆਖਦੈ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਆਖਦੈ ਸੋ ਮੰ
ਨੀਐ ॥ ੩੩ ॥

॥ ਏਲਾ ਭਾਈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਸਿਰਧਾ ਪਰਬ ਤਤੇ ਚਲੇ ਅਗੇ ਉਨਾ ਪਰਬ ਤਤੇ
ਏ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਪਰ
ਬਤਦਾਨਾ ਉਉਨਾ ਪਰਬ ਤੈ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
ਅਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਪੰਦ੍ਰਹ ਜੋ ਜਨ ਆ
ਏ ਪਰਤੀਤੇ ਉਤੇ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ
ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਗੇ ਤੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾ
ਨਾ ਇਥੋ ਅਠਹੱਤ ਜੋ ਜਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਉਚੈ ॥ ਇਤਨਾ
ਦੀਚਾਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ॥ ਤੈ ਗੋਰਖ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿ
ਚਿ ਵਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਅਗੇ ਸਿਧੋ ਨਾ ਬੋਲੀ ਓਈ ਤੈ ਮੇ
ਧੀ ਨਦੇ ਹਰੀ ਜਗਨਾਨੀ ॥ ਅਗੇ ਏਕ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਮ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਨਸਰਵਹਜਿਤੁ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ ॥ ਕੇਸਰ ਚੇ ਕੇਸਰ
 ਤੋਵੈ ॥ ਕਉਨ ਸੋ ਕਹੈ ਕਉਨ ਸੋ ਗੋਵੈ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ ॥ ਸਚੁ ਮਨ ਕਰਹਿ ਤਤੁ ਬਿਲੋਵੈ ॥ ਸੁਭਰ ਸਰ
 ਵਹ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵੈ ॥ ਜੇ ਸੋ ਚੇਤੈ ਸੋ ਗੀਤੋਵੈ ॥ ਕਰ
 ਤਾ ਕਰੈ ਸੋ ਈਛੁ ਨਿਤੋਵੈ ॥ ੪ ॥ ਭਰ ਥਰ ਵਾਚਾ ॥ ॥
 ਕਉਨ ਵਹ ਤੇ ਮਜਿਤ ਬਿਨ ਸੇਕਾ ਮਾ ॥ ਕਉਨ ਸੁਖ
 ਦਨ ਸੰਤਾ ਦੇ ਜਾ ਮਾ ॥ ਕਉਨ ਸੀਤਿ ਜੋ ਕੋ ਪਜਲਾਵੈ ॥
 ਕਉਨ ਉਪਦੇਸ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾ
 ਚਾ ॥ ਸਚੁ ਵਹ ਤੇ ਮਕਾ ਮਨ ਸੰਤਾਵੈ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁ
 ਬਦੁ ਕਰੈ ਪਜਲਾਵੈ ॥ ਗਗਨ ਨਿਵਸ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ
 ॥ ਪਰਮ ਪਰਮੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੬ ॥ ਭਰ ਥਰ ਵਾ
 ਚਾ ॥ ਕਉਨ ਸੀਤਿ ਜੋ ਅਗ ਨਿਬੁਝਾਵੈ ॥ ਕਉਨ ਕਲ
 ਬਿਭੁ ਤਿਚ ਜਾਵੈ ॥ ਕਉਨ ਦੇਖਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਅਵੈ
 ॥ ਕਉਨ ਜਤਨ ਕਰਿ ਨਾਦ ਵਜਾਵੈ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ ॥ ਗੁਰ ਹਿਦ ਸੀਤਲ ਅਗ ਨਿਬੁਝਾਵੈ ॥ ਸੇਵਾ
 ਸੁਹਤਿ ਬਿਭੁ ਤਿਚ ਜਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਦੇਖਿ ਸਹ
 ਜ ਘਰਿ ਅਵੈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾਦ ਵਜਾਵੈ ॥ ੮
 ॥ ਭਰ ਥਰ ਵਾਚਾ ॥ ਕਹਾ ਗਿਅਨ ਰਸ ਪੀਵੈ ਸਾਗਾ ॥
 ਕਉਨ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਵੀਚਗਾ ॥ ਕਉਨ ਬਾਨ ਪੂਜੈ ॥

ਮਸਾਨ ਗੁਰਦਾਚਰਾ ॥ ਅੰਤਾਗੁਪੁਜਾਥਾਨ ਸੁਰਾਗ ॥
 ਪ੍ਰਭਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਦੀਨ੍ਰਾ ॥ ੧੦ ॥ ਭਰਥਰਵਾਚਾ
 ॥ ਕਉਨ ਸੋਰਸੀਆਰਸੀਆਭਾਉ ॥ ਕਉਨ ਸੋਤਖਤ
 ਨਿਵਾਸੀਗਉ ॥ ਕਉਨ ਸੋਕਾਰਕਰੇਕਰਾਇ ॥ ਕਉਨ ਅ
 ਲਖਿਨਲਖਿਅਜਾਇ ॥ ੧੧ ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਵਾਚਾ ॥
 ਸਰਸੀਆਮਨਟੇਕੀਭਾਇ ॥ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀਪੰਜਮ
 ਥਾਇ ॥ ਕਾਰਕਮਾਵਣੀਖਸੰਮਰਜਾਇ ॥ ਅਬਗ
 ਤਾਥਾਨਲਖਿਅਜਾਇ ॥ ੧੨ ॥ ਭਰਥਰਵਾਚਾ ॥
 ਕਿਹਿਉਪਜੇਕਿਹਿਕੀਟੇਦੁਗਿ ॥ ਕਿਹਮਹਿਜੋ
 ਤਿਹੀਭਰਪੁਗਿ ॥ ਕਿਹਿਨੇਜੇਕਿਹਦੁਰਿਬਤਾਵੈ ॥
 ਕਿਹਿਗੁਣਗਾਵੈਕਾਹਿਸੁਣਾਵੈ ॥ ੧੩ ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ ॥ ਜਲਤੇਉਪਜੇਜਲਤੇਦੁਗਿ ॥ ਜਲਮੇਜੋਤਿ
 ਹੀਭਰਪੁਗਿ ॥ ਕਿਸੁਨੇਜੇਕਿਸਅਖਾਦੁਗਿ ॥ ਹਿ
 ਗੁਣਗਾਵਦੇਖਿਯੁਗਿ ॥ ੧੪ ॥ ਭਰਥਰਵਾਚਾ ॥
 ਕਉਨ ਅੰਤਹਿਕਉਨੁਬਾਹਿਓਇ ॥ ਕਉਨਕਾਰਨ
 ਚਲੇਸਭਲੋਇ ॥ ਕਉਭਰਥਹੀਨਾਨਕਦੇਉਬੀਚਾ
 ਗ ॥ ਬੋਲਤਹੇਕਉਨਅਧਾਗ ॥ ੧੫ ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਵਾਚਾ ॥ ਅੰਤਹਿਬਾਹਿਏਕੋਸੋਈ ॥ ਏਕੋਕਾਰਕਰੇ
 ਸੋਓਈ ॥ ਸੁਣਿਭਰਥਹੀਨਾਨਕਕਰੇਬੀਚਗੁ ॥ ਨਿਰ

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ
ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਨੁ

ਦੁਕਾਰਤ ਸੁਣਾਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਬਾਲ ਨੁਪੁਛ
ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਤੇਰੇ ਹਜੂ ਹਿਤੋਈ ਹੀ ਤਾ ਬਾ
ਲੇ ਸੰਧੁ ਅਖਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹਜੂ ਹਿਤੋਈ ਹੀ ਤਾ ਗੁ
ਰੁ ਅੰਗਦ ਮਗਨੁ ਤੇਇ ਗਇਆ ਸਤਿ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸ
ਤਿਗਤੀ ਬਿਦੇ ਹਰਹਿ ਆ ਕੋਈ ਬੁਲਾਇ ਸੰਧੇ ਨਾਹਿ
ਮਨੁ ਕੁਛ ਖਾਵਣ ਨਾ ਕੁਛ ਪੀਵਣਾ ਨਾ ਵਣ ਨਾ ਧੋਵਣ
ਏਤਨੁ ਮਧੇਇ ਗਈ ਜੋ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਸਮਾਇ ਗਇ
ਆ ਜਾ ਅਠਵਾਂ ਦਿਨੁ ਤੇਇ ਆਤਮਾ ਪਰਹਿ ਦਿਨ
ਚਤਿ ਅਸੀ ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਦੇ ਹਵਿਚਿ ਆਇਆ
ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਸਦੋ ਬਾਲੇ
ਸੰਧੁ ਆਇ ਮਥਟੇ ਕਿਆ ਤਾ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕਹਿ ਆ
ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਹੁਸਭੇ ਮੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇਰੇ ਹਿਸੇ ਆਇ ਆ
ਤਾ ਆਖੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਖੁ ਅਗੇ ਕਿਆ ਤੇਇ ਆ
ਫੇਰਿ ਬਾਲਾ ਸੰਧੁ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਸਤ ਪਰਹਿ ਬਿਦੇ ਹਰਹਿ
ਆ ਜਾ ਬਾਲਾ ਦੇ ਹਵਿਚਿ ਆਇ ਆਤਮਾ ਬਾਲਾ ਲਗ
ਲਿਖਾਵਣਾ ਤੇਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਿਲਕਾ ਪਰਾਬਤ
ਤੇਜਾਇ ਚਰੇ ਤਾ ਤੇ ਚੰਦੁ ਮਾਦਿ ਸਿਆਵਣੇ ਹਰਿਗ
ਇਆ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀਹੁ ਏਚੰਦੁ ਮ
ਨਜ ਰਿਨਾਹੀ ਅਵਦਾ ਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਰ

ਮਹਾਨ ਪੁਰਖਿ ਅਗੂਜੀ ਅਸੀਚੰਦ੍ਰ ਮਕੋਲੈ
ਉਪਰਿ ਆਏ ॥ ਤੰਗੂਰਨਾਨਕ ਕਹਿਤਾ ਮਹਾਨਾਨਾ
ਸੀਦ ਸਤਗੁਰ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰ ਮਕੋਲੈ
ਦੁਇ ਹਜਗੁਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਆਏ ॥ ਤੰਠੇ ਹਿ ਮਹਾਨੇ
ਪੁਰਖਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਸਭ ਕਿਤੇ ਨ ਹਜਗੁਰ ਜੋ ਜਨ ਆ
ਏ ॥ ਤੰਗੂਰਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਮਹਾਨਾਨਾ ਅਸੀ ਬਵੰ
ਜਾ ਹਜਗੁਰ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ਤੰ ਮਹਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ
ਅਗੇਭੀ ਕਾਈ ਜਾਹਗਾ ॥ ਤੰਠੇ ਹਿ ਗੂਰਨਾਨਕ ਬੋਲਿ
ਆ ਅਗੇਭੀ ਵਡੀ ਆ ਜਾਹਗਾ ॥ ਨਿਠੇ ਹਿ ਮਹਾਨੇ
ਆਖਿ ਅਜੀ ਕੇਹੀ ਅਜੇਹੀ ਆਪੈ ਨਿਠੇ ॥ ਤੰਠੇ ਹਿ ਗੂ
ਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਹਾਨਾ ਅਗੇ ਸੁਮੇਰਤੇ ਸਿਧ
ਮੰਡਲੀ ॥ ਤੰਠੇ ਉਥੇ ਦਤ ਦੇਉ ਅਉਧੁਤ ॥ ਅਤੇ
ਕੁਬੇਰ ਰਖੀ ਸੁਰ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਸਾਹੀ ਮਾਇਆ
॥ ਅਤੇ ਉਸ ਅਗੇ ਮਾਹ ਦੇਉ ਭੰਡਾ ਗੀ ॥ ਅਤੇ ਉਹ
ਆਪੁ ਪਿੰਗੁਲਾ ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰਿ ਕਉਲਾਸ ॥
ਜਿਥੇ ਪੂਰਭਗਤ ਕਾ ਮੰਡਲ ॥ ਤਿਸ ਦੇ ਉਪਰਿ ਨਿ
ਰੰਕਾ ਰਕਤਾਹ ਦਾਤ ਖਤ ॥ ਅਸਨ ॥ ਉਸ ਉਪ
ਰਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰਕਤਾਹ ਬੈਠਾ ॥ ਜੋ ਤਿਸ ਰੂਪੀ
॥ ਤੰ ਮਹਾਨੇ ਠੇ ਹਿ ਪੁਰਖਿ ਅਜੀ ਇਥੇ ਸੁਮੇਰ ਰਿ

॥३॥ घाले आधि आजी जे तुम डीर जाइ ॥
विगुगुन नर मर दने तु पुछि आ विउ मर दान
विउ रज इ ॥३॥ मर दने आधि आजी वडि
दं इय विअ वदे अ ॥३॥ दे धि ज टी ॥३॥ गुगु
न नर वरि आ उल मर दान ते ग आधि आमी न
॥३॥ ई धं कु ना प र घ त नु च ले ॥

॥ धील पुडा टी द तु गु गु जी ॥

॥३॥ मर दने आधि आजी अमी पु रि वि से अ ॥
अ ॥३॥ गुगु न नर वरि आ मर दान अमी कु ना प
र घ त ते अ ॥३॥ दे वि मर दने पु छि आजी ई धं
कु ना प र घ त वि त ने जे ज न ॥३॥ दे विगुगु न नर व
रि आ मर दान ई धं मै ताली र ज र जे ज न ॥३॥
दे वि मर दने पु छि आजी अमी म डे वि त ने जे ज
न अ ॥३॥ दे विगुगु न नर वरि आ मर दान अ
मी ॥ ६ ॥ ००० ॥ न ड न दै उ ज र जे ज न अ ॥३॥
दे वि मर दने पु छि आजी अगे सु मे र वि ड न
र द ॥३॥ दे विगुगु न नर वरि आ मर दान अ
गे सु मे र व डी र ज र जे ज न र द ॥३॥ दे उ वी च
उ द आ ग व नी ढ मि य आ इ आ ॥३॥ गुगु न न

ਮਰਖ ਅਮਰੁ ਪਰਿਚ ਨਤ ਕਰਿਕਾ ॥ ੭੭ ॥ ੭੮ ॥ ੭੯ ॥ ੮੦ ॥
 ਦੋ ਅਖਿ ਅਜੀਜੈ ਮੈਨੁ ਅਖੈ ਤੈ ਏ ਸਜੈ ਗੀਨੁ ਚਰਿ
 ਓਗਾਟਿ ਓਕਰਿ ਮਾਗਾ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦ
 ਨਾ ਏ ਬੇਚਰਿ ਅਗਾਟਿ ਅਦੀਲ ਨਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਏ ਬੇਜੈ ਤੈ
 ਸੋ ਸਬਦ ਲੜਾਈ ॥ ਤੈ ਮਰਦ ਨੇ ਕਰਿ ਅਜੀਭਲਾ
 ਵੈਜੀ ॥ ਤੈ ਕਨੀਛੇ ਕਰਿ ਅਮੁਦਿ ਤੈ ਬਾਲਾ ਤੁਈ ਤੈ ਕਿ
 ਓਕਰਿ ਆਇ ਆਏ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਹਮ ਅਏ ਤੈ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤਾਈ ॥ ਤੈ ਕਨੀਛੇ ਕਰਿ ਅਗੇ ਬਾਲਾ
 ਅਗੇ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਏ ॥ ਕੇ ਅਬੀ ਆ
 ਇ ਆਏ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਮੁਦਿ ਕਨੀਛੇ ਜੋ ਗੀ
 ਮੈ ਅਗੇ ਭੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਏ ॥ ਤੈ ਅਬਰੀ ਆਏ ਤੈ ॥ ਜੋ
 ਅਗੇ ਨਾ ਕੀ ਅਤ ਤੈ ਅਬ ਕੀ ਮੈ ਅਵਤੋ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ
 ਕਨੀਛੇ ਕਰਿ ਅਗੇ ਬਾਲਾ ਤੇ ਗਾਉ ਰਿ ਆਏ ॥ ਅਰੁ ਤੈ
 ਤਤ ਕਉ ਨਾਏ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਸਬਦ ਪਰਾਪਤਿ ਤੈ ਇ
 ਆ ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਮਰੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਨਾਉ ਤਮਰਾ
 ਅਚਰਜ ਕਰੀ ਐ ਤੈ ਅਚਰਜ ਬਾਨੀ ॥ ਸਿਫ ਤਿਹ
 ਕੀ ਸਭ ਮੁਹਤਿ ਮਹਿ ਜੋ ਤਿਸ ਗਲ ਮਹਿ ਤਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁ
 ਨਹੁ ਕਨੀਛੇ ਹਵਲ ਜੋ ਗੀ ॥ ਸਤੁ ਜੁਗ ਤੇ ਤੇ ਦੁ ਅਪੁਰਕ

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ॥ ੧ ॥

ਗ) ੨) ॥ ਹਰਖ ਸੰਗਰੀ ਰਾਇ ਅਬਾਧੀ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਦੈ ਸ
ਖੀ) ॥ ਕਲਾ ਹਮਾਹੀ ਜਲਿ ਬਲਿ ਪਸਰੀ ਜੈ ਤਿਸੁ ਪੁਰਸ
ਰਾਖੀ) ॥ ੩) ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਹਮਾਹਮਾ ਹਿਬ ਜਿਸ ਹਮ ਸਾਜਿ
ਨਿਵਾਜੇ ॥ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਸੁਨਾ ਕੁਰੀ ਛਾਸੁ ਰਤਿ ਸਬਦੀ ਮ
ਲਿਗਾਜੇ ॥ ੪) ॥ ਤੈਠੇ ਰਿਕੀ ਛਾਸਿ ਪਬੈ ਲਿਆ ॥
ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਤੁਮੈ ਗੁਰੂ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਕੀ ਅਚਲਿ
ਕਰਿ ਗੋਰਖ ਗੁਰੂ ਕਉ ਗੁਰੂ ਕਰੀ ॥ ਕੰਨ ਪੜਵੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਸਲੋਕ ਕਰਿ ਆ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਜਾਨੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ॥ ਕ
ਲਪ ਮਾਇ ਅਤੇ ਹੋ ਅਰੋਗੀ ॥ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਕੀ ਭਿ
ਛਾਖਾਈ ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਕੀ ਖਿੰਝਾਪਾਈ ॥ ਬਿਨੋਖ ਪ
ਰਪਾਈ ਪੀਆ ॥ ਬਿਨੋਖ ਰਤੀ ਬਿਨੋਖੁ ਆ ॥ ਬਿਨੋਖਿ
ਫੀਨ ਦਸ ਬਦ ਬਾਜੈ ॥ ਬਿਨੋਖ ਬਾਦ ਰਗ ਗਨ ਗਾਜੈ ॥
ਬਾਦ ਰਗ ਛਾਇਆ ਬੀਜ ਲੀਏ ਮਕਰ ਲਾਇਆ ॥
ਤਬ ਨਾਨਕ ਦਸ ਜੋਗ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਤੈ ਕੀ ਛਾਸਿ
ਪਭੀ ਠੇ ਰਿਗਾਇਆ ॥ ਤੈ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ
ਹੁਇ ਅਗੇਚ ਲੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਕਿਉ ਮਰ
ਦਾਨ ਉਤਾਵ ਲਾਉਇ ਆ ॥ ਅਜੇ ਤੈ ਸਿਪਦਾ ਤਮ
ਸਦੇ ਖੁ ॥ ਤੈ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਰੁ ਲਾਜੀ ॥ ਤੈ ਠੇ ਰਿ

[illegible]

ਉਸ ਦੇ ਨੁਸਰਾਗਯਾਚ ਦੁਖ ਦੁਖਾਇਸ ਸਮੇਚਤ
 ਕਉਨਨਉਕਉਨਬਗਨਤੁਮਾਗਾਕਉਨਗੁਪਕਉਨਬਿ
 ਸਥਾਗਾਕਉਨਮਨੋਰਥਈਉਤੁਮਅਏ।ਚਲੋਤਪ
 ਤੁਮਨਾਬਬੁਲਾਏ।ਕੰਨਪੜਾਇਮੁੰਦਾਪਹਿਰਾਵੀ।ਗੁ
 ਰੁਗੋਰਖਕੇਚਰਨਲਗਾਵੀ॥੧॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਵਾਚਾ
 ਨਉਏਕੰਕਾਕਰਤਾਗਾਜਾਤਿਬਗਨਤੋਰਹੈਨਿਅਗਾ
 ਰੁਪਦੇਹਨਕੀਨਾਬਿਸਥਾਗਾ।ਅਲਖਨਲਖੀਐਸ
 ਗਲਮਝਾਗਾ।ਪਰਬੂਹਮਕੇਦਰਸਨਿਅਏ।ਅ
 ਮਰਅਜੁਨੀਲੀਏਬੁਲਾਏ।ਨਕੰਨਪੜਾਉਨਾਮੁੰਦ
 ਪਾਉ।ਸਭਸਿਧੈਕੰਚਰਨਲਗਾਉ।ਏਕੰਕਾਗੁਰੁ
 ਸਿਰਿਮੇਗਾ।ਕਰੇਨਾਨਕਸੁਣਿਗੋਪੀਚੰਦਦਿਸਟਿ
 ਮਾਨਕੀਨੇਸਭਚੇਗੇ॥੨॥ਗੋਪੀਚੰਦਵਾਚਾ।ਕਉਨ
 ਗਿਆਨੀਕਉਨਧਿਆਨੀ।ਕਉਨਤੀਰਥਮਜਨਇ
 ਸਨਾਨੀ।ਕਉਨਸੈਨਿਰਮਲਕਉਨਸੈਮੈਲਾ।ਕਉਨ
 ਸੋਧਸਤੁਜਿਸਲਗੈਗੈਲਾ।ਕਉਨਸੋਊਪਹਿਕਉ
 ਨਸੋਤਲੇ।ਕਉਨਸੋਜਗਤਿਜਿਤੁਦੀਪਕੁਜਲੇ॥
 ਗੋਪੀਚੰਦਕਰੈਸੁਣਿਨਾਨਕਤਯੋ।ਕਉਨਸੋਜਾਪੁ
 ਜੋਬਿਨੁਰਸਨਾਜਯੋ॥੩॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਵਾਚਾ।ਗਿ
 ਆਨੀਸੋਈਜੋਗੁਰਮੁਖਿਓਵੈ।ਧਿਆਨੀਸੋਈਜੋਸੁ

ਸਾਹਿਬੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ
 ਸਾਹਿਬੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ
 ਬਾਣੀ ਜਿਸੁ ਮੇਲ ਨਹਾਈ ਗੁਰ ਪੁਰ ਬਨੁ ਮੇਲ
 ਲਗਾਈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਲੇਗੈ ਲਾਮਿਧਾਇਆ ਧੁ
 ਰਿਪੁ ਚੇਕੋਈ ਨਾ ਕਿਨ ਪਾਇਆ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ
 ਕਮੁ ਹੀਤ ਲੋਗੁ ਕਮੁ ਪਛਾਣੇ ਤਉ ਦੀਪਕ ਜਲੋ ਕ
 ਰੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੋਹੁ ਮਾਇ ਅਰੇ ਬੀਧ ਨਕ
 ਧੋਇ ਸਾਬਿਧਿ ਜਪੁ ਸਨਾ ਬਿਨੁ ਜਧੋ ਤੰਗੋ ਪੀ
 ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਚਲੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਮਿਧ ਮੰਡਲੀ ਦਰਸ
 ਨ ਲੇਤ ਦੇਤੋ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਚਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ
 ਹਮ ਸਹਾਜਿ ਮਿਉ ਅਵੇਗੋ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸੁਖ ਮੀਨਿ
 ਏਗਾਇਆ ਗੋਰਖ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੁਪੁਛਿ ਅਕੁ ਰੇਖ
 ਲੇਕਿ ਅਦੇਖਿ ਆਗੋ ਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਸੁਣੇ ਪਿ
 ਤਾ ਜੀਓ ਤੁਤੋ ਤਤ ਸਰੂਪੀ ਗੋ ਅਧੇਰੀ ਅਵਤਾਰੋ
 ਤਬ ਭਗਬੀ ਅਪਣੇ ਚਿਤਿ ਕਰੋ ਧਮਾਨੁ ਏ ਇਕਹਿ
 ਕਹਿਓ ਸੁਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਠੇ ਜਿਤਾ ਤੰਗੋ ਤਬ ਗੋਰਖ
 ਹਿ ਆਜਾ ਹਿ ਭਗਬੀ ਜਾਉ ਉਪਦੇਸਿ ਲਿਖਾਉ
 ਤਬ ਭਗਬੀ ਫਿਰਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨੁਕਹਿ ਆ ਅਦੇਸੁ
 ਤਨਾਨਕ ਤਪਾ ਅਦੇਸੁ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅ
 ਦੇਸੇ ਕੇ ਕਾਹ ਕੇ ਅਦੇਸੁ ਹਿ ਭਗਬੀ ਜੋਗੀ ਤੁਮ
 ਤੋ ਅਗੇ ਫਿਰਿ ਗਏ ਤੋ ਭਗਬੀ ਵਿਚਾ ਚਲਨ

ਗਾ॥ ਫੇਰਿ ਰਬਰੀ ਬੋਲਿ ਆ॥ ਕੰਨ ਛਿਦ ਉਮ੍ਹ
 ਦਾ ਪਤਰੋਂ ਧੀ॥ ਥਾ ਅੰਗਿ ਤੁਛਾਉ॥ ਅੰਗਿ ਅੰਤੰਗ
 ਨਾ ਕਰੋ ਕੋ ਬੰਤਉ ਜੋਗ ਜੁਗ ਤਿਪਾਉ॥ ੧॥ ਸੁ
 ਦਿ ਬਾਲੇ ਇਉਂ ਜੋਗ ਕਮਾਵੈ॥ ਤਬ ਅਨਾਹਦ ਨ
 ਦਿ ਪੁਨਿ ਲਾਵੈ॥ ੧॥ **ਗੁਰੂ ਤੇਗ**
ਨਾਨਕ ਦਾਸ॥ ਗੁਰਕਾਸ ਬਦ ਮਨੈ ਮਹਿ ਮੁੰਦਰਾਖਿ
 ਥਾਖਿ ਮਾਹੁ ਛਾਵਉ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੇ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾ
 ਨੈ ਸਹਜ ਜੋਗ ਨਿਧਿ ਪਾਵਉ॥ ੨॥ ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ
 ਜੀਉ ਜੁਗਤਾ ਜੋਗੀ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਜੋਗੀ॥ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇ॥ ਅੰਗਿ ਅਨਕਾਇ ਅਹ
 ਸ ਭੋਗੀ॥ ੧॥ **ਗੁਰੂ ਤੇਗ**
ਨਾਨਕ ਦਾਸ॥ ਏਕ ਹਾਥ ਪੜਤੁ ਮਾਹਿ ਦੇਉ॥ ਏਕ ਹਾਥ ਦੇਉ ਡੰਡਾ
 ॥ ਅਕਲ ਪਾਬਿ ਭੁਤ ਲਗਾਉ॥ ਤੁਮ ਕੋ ਬਤਾਉ ਪੰ
 ਥਾ॥ ੩॥ **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਸ**॥ ਪੜਵੀ ਚਾਹ
 ਗਿ॥ ਅਨਮਾਤਿ ਡੰਡਾ ਦਰਤ ਮਾਨਾ ਬਿਭੁਤੀ॥ ਹਰਿ
 ਕੀ ਹਤਿ ਹਰਾ ਸਿਰ ਮਾਹੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪੰਥ ਅਤੀ
 ਤੀ॥ ੪॥ **ਭਰਖਰੀ ਦਾਚਾ**॥ ਅਪਨੇ ਨਗਰ ਬੈ
 ਠਾਉ॥ ਅਸਨ ਛੀਨੈ ਬਾਦ ਬਿਬਾਦੀ॥ ਸਿੰਝੀ ਦੇ
 ਉ ਮੁਖਿ ਬੈਨ ਬਜਉ॥ ਸੁਨੀਏ ਨਾਦ ਆਨਾਦੀ॥

ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਮੇਰੇ ਅਹੰਸਾ ਸਾਦਨ ਪੁਰਨਾਦਾ ॥੬॥

॥ ਭਰਖਾਵਾਦਾ ॥ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਮਟਿ ਦਿਸਟਿ

ਦੇਖਾਉ ॥ ਐਸੀ ਜੋ ਤਿਜੁ ਗਾਦੀ ॥ ਲਿਉ ਲਾਗੀ ਕਬ

ਟੁਟਿ ਨ ਜਾਵੇ ਪਰਾਨ ਪੁਰਨ ਪਦ ਪਾਦੀ ॥੭॥ ਭੁਗਨਾ

ਕਵਾਦਾ ॥ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਨਿ ਅਜੋ ਤਿਨਿ ਗੀਨਾਨਾ

ਬਰਨੇ ਅਨੇਕੀ ॥ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਸੁਟਿ ਭਰਖਾ ਜੋਗੀ ਪਾਰ

ਬੁਧ ਮਾ ਲਿਉ ਏਕੀ ॥੮॥ ਫੇਰਿ ਭਰਖਾ ਕੀ ॥੯॥

ਚਲੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਈ ॥ ਤਕ ਅਇ ਪਹੁ ਚਿਅ ਪੈ

ਕਿਉ ਖਾਲੀ ਫਿਰਿ ਜਾਤੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਸਬਦ

ਬੋਲਿਆ ॥ ॥ ਭਗੁਤਾਨ ਅਹੰਸਾ ॥੧॥ ਖਾਲੀ ਸੋ

ਕਰਤਾ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਅਪਨਾ ਅਪੁਨ ਕਬਹੂ ਪਛਾਨੈ ॥੧॥

॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧ ਤੁੰਭਰ ਭਰਖਾ ਜੋਗੀ ॥ ਗੋਰਖ ਭੇਟੇ ਨ ਤੋਇ

ਅਰੋਗੀ ॥੧॥ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ॥ ਗਜਛੋਡਿ ਕਰਿ ਜੋਗੀ

ਹੁਣੇ ॥ ਸਮਤਾ ਮੋਹੁ ਨ ਅਜਹੂ ਮੁਣੇ ॥ ਸਮਤਾ ਉਪਜੀ

ਅਉਧਵਧਾਈ ॥ ਜੋਗ ਜਗਤਿ ਕੀ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ

॥੩॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਤਤਬੀਚਗਾ ॥ ਮੁੰਡ ਮੁੰਡਾਇ ਨ ਪਾ

ਇਓ ਪਾਗ ॥੪॥ ॥ ਭਰਖਾਵਾਦਾ ॥ ॥ ਲੇਹੁ ਪਿਅਰ

ਨਾਨਕ ਪੀਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮਨ ਹੋਵੀ ਪੀਉ ॥੧॥ ਇ

ਸਮਦ ਪੀਤੇ ਕਰੀ ਏਭੋਗਾ ॥ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਅਰੋ

ਲੇਸੁਇਨਾਨਕਵੇਦੀ॥ ਇਨਮਦਪੀਏਬਲਾਇਸਭ
 ਵੇਦੀ॥੪॥ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ॥੧॥ ॥ ਗੁਰੂ ਕਰਿ
 ਗਿਆਨਧਿਆਨਕਰਿਧਾਵੇਕਰਕਰਨੀਕਸੁਪਾਈਏ॥
 ਭਾਠੀਭਾਉਪ੍ਰੇਮਕਾਪੋਚਾਇਤਬਿਧਿਅਮੋਦੁਆਈ
 ਏ॥੧॥ ਬਾਬਾਮਨਮਤਵਾਲਾਪ੍ਰੇਮਸਪੀਵੇਸਹਜਿ
 ਰੰਗਰਚਰਹਿਤਾ॥ ਅਹਿਨਿਸਿਬਨੀਪ੍ਰੇਮਲਿਉਲਗੀ
 ਸਬਦਅਨਾਦੁਗਹਿਤਾ॥੧॥ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰਕੀ
 ਸਾਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਪੀਵਤਹੀਪਰਵਾਣੁਭਇਆ
 ॥ਹਰਿਦਰਸਨਕਾਮੇਵਕਰੋਵੈਮੁਕਤਿਬੈਕੁਠਲੇਕਰੇ
 ਕਿਆ॥੩॥ ਸਾਚਾਆਪਿਪਿਆਲਾਮੁਚਾਂਤਿਸੇਪਿ
 ਆਏਜਿਸਨਦਰਿਕਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਬੈਪਾਗੀਤੋਵੈਕਿ
 ਅਮਦਭੂਠੇਭਾਉਧਰੇ॥੩॥ ਸਿਫਤੀਰਤਾਸਦਾਬੈਰਾ
 ਗੀਜੁਏਜਨਮਨਹਰੇ॥ ਕਰੇਨਾਨਕਸੁਇਭਰਥਰਜੋਗੀ
 ਖੀਵਾਅੰਮ੍ਰਿਤਧਰੇ॥੪॥ ਭਰਥਰੀਭੀਦੁਸਰੀਵਾਹੀ
 ਤਉਲਾਉਇਗਇਆ॥ ਤੀਫੇਰਿਭੂਤਵੇਸਿਧਆਇ
 ਆ॥ ਭੂਤਵੇਕਹਿਤਾਅਹੇਬਾਲੇਆਸਾਮਹਾਦੁਖੰਨਿ
 ਰਾਸਾਪਰਮਸੁਖੀ॥ ਆਸਾਨਿਰਾਸਾਭੂਤਵੇਸੁਖਸਵੈ
 ਤੀਪਿੰਗੁਲਾ॥ ਗੁਰਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ ਆਸਾਸੁਖਹ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਨ ਮਹਿ ਰਹਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਨ ਮਹਿ ਰਹਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਨ ਮਹਿ ਰਹਿ ॥

ਲਗਾਉ ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਹਤ ਕਰਾਉ ॥ ੨ ॥ ਤੰਗੁ ਰੁਨ
ਨਕਦਾਚਾ ॥ ਗੁਰੂ ਤੁਮਹਾਰੇ ਧਿਆਇ ਨਿਬਰਤੀ
ਅਉਧਾਲਿਖਾਈ ॥ ਸਿਧ ਜਤੀ ਅਰੁ ਨਾਥ ਪੁਕਾਰੇ ਮਰੀ
ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸੁਣਿ ਰੂਤ ਦੇ ਸਿਧਾਈ ॥
ਅੰਤਿ ਪਿੰਡ ਪੜੇ ਗਾਰਾਈ ॥ ਤੰਗੁ ਤਵ ਸਿਧ ਭੀ ਛਿਰਿ
ਗਾਇਆ ॥ ਤੰਗੁ ਹਿਲ ਰੂਪ ਸਿਧ ਆਇਆ ॥ ਤੰਗੁ
ਤੁਧੇ ਸਿਧ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਦੇ ਸਕਰਿਆ ॥
ਅਦੇ ਸਹੋ ਬਾਲਾ ਅਦੇ ਸੁਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
ਏ ਸੰਕਰ ਕਉ ਅਦੇ ਸਹੋ ਲਹੁ ਪਾਜੋ ਗੀ ॥ ਲਹੁ
ਪੇਦਾ ਚਾ ॥ ਤੰਗੁ ਪੇਕਰਿ ਆਟੀ ਬਾਟੀ ਕਾਰਿ ਤਿ
ਅਗੀ ॥ ਕਿਉ ਤਿ ਅਗੇ ਬਨਜ ਬਿਉਤਗਾ ॥ ਕਰੇ ਕਉ ਉ
ਦਿਅਨੀ ਪੁਏ ਕਿਉ ਛੋਡੇ ਮਾਤ ਪਸਾਰਾ ॥ ਕਰੇ ਲਹੁ ਪ
ਗੋਰਖ ਪੁਤਾ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਮਰੀ ਬਾਤਾ ॥ ਜਿਹਿ ਕਹਾਇ
ਤੰਗੁ ਮਤ ਭਟਕਤ ਸੈ ਅਗਮ ਅਗਾਧਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥ ਆਟੀ ਬਾਟੀ ਸਹਜ ਕਮਾਈ ਸਹਜੇ
ਬਨਜ ਬਿਉਤਗਾ ॥ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਦਿਅਨੀ ਪੁਏ ਸਹਜੇ
ਮਾਤ ਪਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਅਉਧੁਤਾ ਕਰਤਾ ਹੋ ਕੇ ਪੁਤਾ ਸੁਣਿ
ਲਹੁ ਪਾਬਾਤਾ ॥ ਕਿਹਾ ਕੀਨੀ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਮੇਲੇ

ਤਾਕੀਨਾਹੀ॥ ਤੰਗੀਪੀਚੰਦਕਰਿ ਅਗੁਰੂਜੀਨਾਨਕਤਪ
 ਧੁਜਣੇਕੀਲਾਇਕੈ॥ ਤੰਗੀਰਖਨਾਥਕਰਿ ਅਪੁਤ
 ਗੰਧੀਚੰਦਮੇਜਾਣਤਾਏਪਹਣੈਨਿਸਿਧੈਕਾਮਾਨੁਉਤ
 ਗੈਦੇ॥ ਤੰਗੀਚਰਪਟਨਾਥਜੰਗੀਆਇਆਆਇਕ
 ਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਆਇੰਸੁਆਦੇਸੁਓਬਾਲਾਅਦੇਸੁ॥ ਤੰ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਆਦੇਸੁਓਚਰਪਟਨਾਥਏਕੰਕਾ
 ਹਕਉਆਦੇਸੁ॥ ਚਰਪਟਨਾਥ॥ ਕਹੰਤੁਮਹਾਅਸ
 ਨਥੈਸਨਕਉਨਤੁਮਹਾਭੋਜਨ॥ ਕਉਨੁਸੁਤਕੇਕਪੜੇ
 ਪਹਰੇਚਲਤੇਕਿਤੇਨੇਜੋਜਨ॥ ਖਾਣਤੁਲਾਈਕਹੰਬਿ
 ਛਾਈਕਹੰਬਿਕਹੰਬਿਸਗਮਾ॥ ਚਰਪਟਬੈਲੈਸੁਇਤੁਨਾ
 ਕੇਕੈਸਾਕੈਬੰਗਿਆਨਾ॥ १॥ ਚਰਪਟਨਾਥ॥ ਆ
 ਸਨਥੈਸਨਕਾਇਆਭੀਤਰਿਨਾਮਹਮਹਾਭੋਜਨ॥ ਖਿ
 ਮਾਸੁਤਕੇਕਪੜੇਪਹਰੇਚਲੇਅਛਾਈਜੋਜਨ॥ ਖਾਣਤੁ
 ਲਾਈਦਸਦੇਦੁਆਰੇਤੰਗੀਕਹੰਬਿਸਗਮਾ॥ ਨਾਨਕਬੈ
 ਲੈਸੁਇਚਰਪਟਨਾਥਾਐਸਾਕੈਬੰਗਿਆਨਾ॥ ੨॥ ਤੰਗ
 ਰਪਟਨਾਥਭੀਫਿਰਿਗਾਇਆਜਾਇਗੋਰਖਨੁਕਰਿ
 ਓਸੁਸੁਣਨਾਥਜੀਨਾਨਕਪੁਰਾਜੰਗੀਸਰਹੈ॥ ਤੰਗੀਰਖ
 ਨਾਥਕਰਿ ਆਹੰਚਰਪਟਨਾਥਮੇਜਾਣਤਾਏ॥ ਤੰਗੀਰ

ਪੰ. ੧੦੧
ਸ੍ਰੋਤ: ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
ਸੰ. ੧੦੧

ਧਮ ਧਮ ॥ ਕਉਨ ਹ ਬਾਲ ਕਉਨ ਤੁ ਅਪਨਾਨ ਭੁਬਤ ਭੁ
ਸੁੰ ॥ ॥ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ॥ ॥ ਸੁਨੇ ਕਉਨ ਦੁਹ ਮਹਾਨ ਭੁ ॥
ਏਕੰਕਰ ਕੀ ਆਬਾਨ ਭੁ ॥ ਤੁੰਤੀ ਭੁਲ ਗੋਰਖ ਭੁਲਾ ॥ ਆ
ਉਪਬਧਾਈ ਮਨ ਮੇ ਫੁਲਾ ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਨਕ ਨ ਭੁ
॥ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਭੁ ॥ ੨ ॥ ॥ ਭੁਗ
ਨਾ ਬਦਲਾ ॥ ॥ ਬਿਨ ਚਿਕਨਾਈ ਦੀ ਪਕ ਜਲੇ ॥ ਬਿ
ਨ ਦੁਪ ਕਉ ਬਲ ਕਪਲੇ ॥ ਬਿਨ ਪਨਖ ਕਉ ਤੀਰ ਚ
ਲਾਵੇ ॥ ਬਿਨ ਚਰਨ ਕਉ ਨਗਰ ਸਿਧਾਵੇ ॥ ਏਕ ਗੁਪੁਛੇ
ਸੁਣੇ ਬਾਲੇ ॥ ਬਿਨ ਬੀਜੀ ਕਉ ਖੁਲੇ ਤਾਲੇ ॥ ੩ ॥ ਉ
ਲਟਿ ਕਉ ਲ ਦੀ ਪਕ ਕਉ ਜਾਲੇ ॥ ਲਿਉ ਲਾਗੀ ਤਉ
ਬਾਲ ਕਪਲੇ ॥ ਸੁਗਤਿ ਬਾਪੀ ਤੇ ਤੀਰ ਚਲਾਇ ਆਗ
ਭੁਬ ਚਨ ਲੇ ਨਗਰ ਸਿਧਾਇ ਆ ॥ ਬੈਲੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ
ਏਕ ਗੁਬਾਲੇ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਨੀਤ ਖੁਲੇ ਤਾਲੇ ॥ ੪ ॥ ਤੇ
ਗਰਨਾਖ ਬਹੁਤੁ ਸਗ ਮੰਦਾ ॥ ਏਕ ਗੁਣਿ ਆ ॥ ਤੇ ਮਰਦ
ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁੰਤਾ ਕੀ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਤੇਰੇ ਅ
ਗੇ ਕੀ ਨੀਤ ਹਰਦਾ ॥ ਸੇਭ ਭਸਮ ॥ ਏਕ ਜਾਦੇ ਪੈ ਨਿ ॥
ਤੇ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ॥ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਨਕਰ ਤਰਏ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇ ਆਪੈ ॥ ਅਤੇ ਬਿਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੀ ਅਸ

ਭੀ ਹੋਗਾ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ ਅਸੀਂ
ਨਾ ਮਰਦੇ ਹਾਂ ਨਾ ਭੀ ਮਰਦੇ ਹਾਂ ਭੀ ਮਰਦੇ ਹਾਂ
ਦਮ ਅਸਾ ਥੋੜੀ ਅਗੇ ਆਗਾ ਅਗੇ ਕਬੀਰ ਜੇ ਹੋਵੇ
ਤਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਇਆ ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਰਦੇ ਨੇ ਅਖਿਅ
ਜੀਤੁ ਸੇ ਥੋੜੀ ਕਬੀਰ ਦਧਿ ਤੇ ਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕ ਅਖਿਅ ਅਮਰ ਦਾ ਨਾ ਕਈ ਜੁਗ ਬੀਤ ਦੇਹੇ ਅਤੇ ਕ
ਈ ਸਾਧ ਭਗਤ ਤੇ ਇਤੋ ਇ ਬੀਤੇ ਦਫੇਰੇ ਪਰ ਨਿਰੰ
ਕਾ ਹੋਵੇ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਦਰਸਨ ਕਿਸੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਇਆ
ਹਿ ਕਸੇ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਨੂੰ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਦਰਸਨ ਤੇ ਇਅ
ਹੈ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਤੇ ਵਡਾ ਭਗਤ ਹੈ ॥ ਕਬੀਰ ਦੀ ਭਗਤਿ
ਨਾਲਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭਗਤਿ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦ
ਨਾ ਕਬੀਰ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਚਿ ਭੇਦ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ॥ ਤੇ
ਫੇਰਿ ਮਰਦੇ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਭੀ ਦਰਸਨ
ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰ ਦਾ ਨਾ ਹੋਰ ਸਕਿ
ਸੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ॥ ਅਸੀਂ ਨਾ ਕਰਤ ਹਾਲਿ ਅਇਅ ਹੈ ॥ ਤੇ
ਮਰਦੇ ਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਤੁ ਸਾ ਥੋੜੀ ਵਡਾ ਤੇ ਇਆ ॥
ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰ ਦਾ ਨਾ ਅਸੀਂ ਦਿਚਿ
ਕਾਈ ਕਸੇ ਹੋਰਿ ਗਈ ਤੇ ਸੀ ॥ ਪਰ ਉਸ ਦਿਚਿ ਕਾ
ਈ ਮੀਨ ਮੇਖਰੀ ਨਹੀਂ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਰਦੇ ਨੇ ਅਖਿਅ
ਜੀਉ ਸਜੇ ਹੋਵੇ ਈ ਹੋਰ ਭੀ ਤੇ ਸੀ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਹਿ ਅਮਰ ਦਾ ਨਾ ਹਿ ਕਜੇ ਟੇਟ ਤੇ ਸੀ ॥ ਅਸਾ ਥੋੜੀ

ਭੈਰੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਡੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਦ
ਮਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਹੀ ਏ ਗਏ। ਦਿਲੋਂ ਲਗਾ ਦਿ ਰਿਸੇ।

ਕਦੇ ਨੇ ਅਖਿਅਤੀ ਤੁਸੀਂ ਜੇਹੇ ਹੋਏ ਗਾ। ਤਾਂ ਫੇ
ਰਿਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿਅਤੀ ਅਸੀਂ ਜੇਹੇ ਹੋਏ ਗਾ
ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਖਿਅਤੀ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਰਖੇ ਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਇਸ ਦੁਸਤੀ ਮੰਨੇ ਗਾ।
ਜੇਗੁਰ ਅਸੀਂ ਮਿਲਿ ਅਯੋ। ਸੋਊ ਸੁਨਤੀ ਓਹੋ ਮਿ
ਲੇਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜ ਕਿਉਂ ਤੇ ਬਾਇ
ਕੇ ਹੋਤੇ ਮੁਲਖ ਹੋਏ ਗਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
ਮਰਦਾਨ ਵਟਾਲੇ ਦੇ ਪਰਗਨੇ ਦਿ ਚਿਹੋਏ ਗਾ। ਤਾਂ ਫੇ
ਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅਤੀ ਤੁਸੀਂ ਜੇਹੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਤਾਂ ਫੇ
ਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿਅਤੀ ਅਮਰਦਾਨ ਅਸੀਂ ਜੇਹੇ ਹੋਏ
ਸੀ। ਪਰ ਵਡ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹੋ ਸੀ। ਗੁਰ ਭਾਈ ਕਹਿ ਕੇ
ਅਣ ਮੰਨ ਸੀ। ਇਕੇ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਨੂੰ ਇਕੇ ਅਸੀਂ
ਇਕੇ ਉਸਨੂੰ ਹੋ ਸੀ। ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅਤੀ
ਇ ਅਗੇ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿਅਤੀ ਅਮਰਦਾਨ
ਚਲ ਦੇ ਅਯੋ। ਤਾਂ ਮੀਨਾ ਪਰ ਨਚਲੇ। ਜਾਇ ਮੀ
ਨਾ ਪਰ ਬਤ ਉਪਰਿ ਖਲੇ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖਿਅਤੀ ਹੁਇ ਕਿਥੇ ਅਏ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਖਿਅਤੀ
ਅਮਰਦਾਨ ਅਸੀਂ ਮੀਨਾ ਪਰ ਬਤ ਉਪਰਿ ਅਏ। ਤਾਂ
ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨ ਅਸੀਂ ਮੀਨਾ ਪਰ ਬਤ ਉਪਰਿ ਅਏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਪੁਰਿ ਮਾਨਸਿ ਮਿਲੈ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮਤਿ
ਗੁਰਮਤਿ ਪੁਰਿ ਮਾਨਸਿ ਮਿਲੈ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮਤਿ

ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਓ ਪੁਕਉ ਟੁਬ
ਗਨਤੈ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ
ਦਰਨਜਟ ਦੇ ਪਾਹਿ ਤੈ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
ਖਿ ਅਜੀਕੁ ਟੁਫੈ ਪੁਕੀ ਭਲਾ ਜੇਹੜੇ ਤੈ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਅਸੀ ਜੇਹੜੇ ਤੈ ਗੁਰਪਰਬ
ਈ ਉਚੇ ਗਾਨਾ ਹੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਓ
ਸਦੇ ਭੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਤੈ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਓਹੁ ਤਾ ਆਖਿ ਤੈ ਗਾਤਾ ਪਰਉਸ
ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨ ਕਰਤਾਰ ਤੈ ਸਨੁ ਜਾਣੇ ਗੀ ਨਾ ਹੀ
ਓਸ ਦਾਡਾ ਛਾਪੰਥ ਚਲੇ ਗਾ ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਥੀ ਪੰਥ ਚ
ਲੇ ਗਾਤਾ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਬਾ ਬੇ ਜਿੰਦੇ
ਦਾਰੀ ਗੁਰੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਅਸੁ ਰਿਖੇ ਹੋ ਸੁਾਤਾ ਫੇਰਿ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਰੰਗੁ ਲਾਲ ਜੇਹੜੇ ਹੋਏ
ਅਤੇ ਅਜੇਹੜੇ ਲਾਲੀ ਲਗਦੀ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ ਅਤੇ
ਹੋ ਮੁਸੁਦਰਨ ਦੇਹ ਗਜੇ ਹੋ ਮਾਨਾ ਲਿਸੁਦਰਨ ਕੋਈ ਨਾ
ਹੀ ਲਗਦਾ ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਥੀ ਬੋਲਦਾ ਨਾ ਹੀ ਅਤੇ ਹੋ
ਮਹੋ ਮਾਦਿ ਚਿਟੇ ਹਾ ਅਵਜ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਗਾਹ
ਗੰਭੀਰ ਗਾਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਏ ਪੁਕੀ ਨਿਸੀ
ਤੋਈ ਪਰੁਜੀ ਪੁਟਿ ਚਲੈ ਸੁ ਮੇਰਉ ਤੇ ਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁ

ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਗੁਰਾਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਾ

ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ
ਫਿਅਕਿਉਰਿ ਸਿਧੀ ॥ ਤੰ ਸੰਘਰਨਾ ਥਕਹਿ ਅਕਿਉ
ਨਾਥ ਜੀ ਅਗਿ ਅਕਰੰਤੰ ਮੇਜਾ ਤਾਹੀ ॥ ਤੰ ਗੋਰ ਥਕਹਿ
ਅਸੰਘਰਨਾ ਥਕੇ ਲੇਕੀ ਸਕਤਿ ਹੈ ॥ ਤੰ ਸੰਘਰਨਾ ਥ
ਕਹਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਕਿਅਨਾਨ ਕਤ ਪੈ ॥ ਤੰ ਗੋਰ ਥਕਹਿ
ਅਜਗੁਨਾਥ ਜੀ ॥ ਤੰ ਸੰਘਰਨਾ ਥ ਅਇਅਧਰਵਡੇ
ਤਉਨਾ ਲਿਅਉਦਿ ਅਹੀ ਅਖਿਓ ਸੁ ਅਹੇ ਮਾਈ
ਮੁੰਡੇ ਅਦੇ ਸੁ ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਬੋਲਿਓ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰਹੋਰ
ਦਿਚਿ ਮੁਸਕਿਅਾ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਸੰਘਰਨਾ ਥਕਹਿ ਅ
ਹੇ ਮਾਈ ਮੁੰਡੇ ਬੋਲਤਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਬੋਲਿ
ਅਮਾਈ ਮੁੰਡਾ ਗੋਰ ਥਕਹੀ ਏ ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਕੀ ਅਕਲਿ
ਨਦੀ ਨੀ ॥ ਆਖਿਓ ਫੇਰੀ ਕੀਨੇ ਮੁੰਡਾ ਸੁਗਤਿ ਬੁਧਿ ਸਕਛੀ
ਨੀ ॥ ਮੁੰਡਾ ਮੁੰਡਾ ਏ ਓਗਤ ਲਜਾ ਏ ਓਭੀ ਤੇ ਜੋ ਗੁਨ ਪਾ
ਇਅਾ ਕਾਏ ਕਾਹਟਿ ਭਸਮ ਲਗਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ
ਗਵਾਇਅਾ ਕਾਏ ਨਾਨਕ ਸੁਦਿ ਸੰਘਰਨਾ ਥਾ ਤੰ ਜਿਉ ਪਾ
ਈ ਦਿਚਿ ਡੰਡੂ ॥ ਹੀਨਿ ਦਿਲ ਲੀ ਪੁਤਰ ਜਾਇ ਅਫਿ
ਹਦ ਮੁਹ ਥਕੁਤੂ ॥ ਤੰ ਸੰਘਰਨਾ ਥ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਪ ਹਸ
ਹਮਿਦੇ ਤੇ ਇਕ ਗਿਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਕਹਿ ਕੀ ਮਗਵਾਇ
ਅਾ ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਕਹਿ ਤਿਅਗੀ ਮਾਇਅਾ ਕਉ

ਸੁਖਾਸੀ ਸੰਗੀਤ ਮੰਤਰ ॥ ੧ ॥
੩) ॥ ਕਰਿ ਮੁਖਿ ਭੋਲਿ ਤੁਧੁ ਭੋਲੇ ॥ ਨ ਭੋਲੁ ਕਰਿ ਤੁਧੁ ॥

੮) ॥ ਮਹਿ ਭਗਾਵਤੁ ਨੁਗੁਗਾਤਿ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸਾਖਾ ॥ ੧ ॥
ਨੁਗੁਗਾਤਿ ਅੰਕੁਸ ਸੰਤਾਪੇ ॥ ਸੁਦਿ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਸੰਘਰ
ਨਾਥ ਅਉਧੁਤਾ ॥ ਤੁੰ ਤੋ ਦੇਖਿ ਆਪੀ ਸਨਹੀ ਕੇ ਪੁਤਾ ॥
੩) ॥ **ਗੁਰਨਾਨਕ ਵਾਚਾ** ॥ ॥ ਸਚੁ ਜਾਣਿ ਆਤਮਾ ਮਰ
ਵਾਇਆ ਸਬਦੁ ਜੁਗਾਤਿ ਸਿਉ ਤਿ ਆਗੀ ਮਾਇਆ
॥ ਸੰਤਿ ਆਈ ਤੋ ਕੁਧ ਕਉ ਜੀਤਾ ॥ ਝੋਗੁਟ ਮਿਟੇ ਭਏ
ਅਤੀਤਾ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਲੋਭ ਪਹੁੰਗੇ ॥ ਸਿਮਰਨਿ
ਕੀਨ ਕਾਲ ਸਿਰਿ ਟੋਗੇ ॥ ਏਕੋ ਜਾਨਿ ਆਤਮਾ ਮੋਹ ਨਾਥਿ
ਆਪੇ ॥ ਰੇ ਨਾਨਕ ਅੰਕੁਸ ਜਾਪੇ ॥ ਸੁਦਿ ਸੰਘਰਨਾ
ਥ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਅਉਧੁਤਾ ॥ ਤੁੰ ਤੋ ਦੇਖਿ ਆਪੀ ਨਹੀ ਕ
ਪੁਤਾ ॥ ੪) ॥ ਫੇਰਿ ਸੰਘਰਨਾ ਥ ਵਾਚਾ ॥ ਕਉ ਨੁਗੁਗਾਤਿ
ਠਹਰੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਕਉ ਨੁਗੁਗਾਤਿ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਕਉ
ਨੁਗੁਗਾਤਿ ਦਰਿ ਠਾਕਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ਕਉ ਨੁਗੁਗਾਤਿ ਮਿਲੇ
ਮਿਲਾਇ ॥ ਸੰਘਰ ਪੁਛੈ ਸੁਦਿ ਨਾਨਕ ਬੰਦੇ ॥ ਤੁਮ ਅੰ
ਤਰ ਬਹੁ ਰਿਹੀਯ ਮਗੀਯੋ ॥ ੫) ॥ **ਗੁਰਨਾਨਕ ਵਾਚਾ** ॥
ਮਾਨੁ ਤਿ ਆਗਿ ਠਹਰੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਪਹੁੰਚੇ ਦਰ
ਬਾਰਾ ॥ ਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦਰਿ ਠਾਕਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲੀ
ਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਸੁਦਿ ਸੰਘਰ ਅੰਧੇ ॥ ਤੁਮ ਗਤ
ਨ ਮਨ ਹੀਯ ਮਗੀਯੋ ॥ ੬) ॥ ਸੰਘਰਨਾ ਥ ਫੀ ਸਗ ਮਿਦਾ ਤੋਇ

ਮਹਦਾਨ ਕੇ ਤਤਮਾਸਾ ਤਿਠਾ ਠਾਹ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅ
 ਜੀਏ ਤਤਪਰ ਤਤੈ ਤੇ ਤੇ ਹੀ ਆਲਹ ਦੇ ਦਾਹੈ ॥ ਨਾਜਾ
 ਪਦਾਹੈ ਸੁਇ ਨਾਜਾ ਪਦਾਹੈ ਰੁਪਾਹੈ ਨਾਜਾ ਪਦਾ ਮੋਤੀਹੈ
 ਨਿ ॥ ਨਾਜਾ ਪਦਾਹੈ ਨਿਲਾਨ ਜਵਾਹਰੈ ਨਿ ॥ ਨਾਜਾ ਪਦਾਹੈ
 ਹੀਰਾ ਪਾਹੈ ॥ ਅਜੀਏ ਸਪਰਤ ਕੁਟੁਮਲੁ ਮਨਾਹੀਹੈ
 ਦਾਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅ ਸੁਇ ਮਹਦਾਨਾਹੈ ਹੁਮੀਨ
 ਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਅਖੀਦਾਹੈ ॥ ਜੀਏ ਸਤੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੀ ਮੀ
 ਨਾਕਾਹੀਹੈ ॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅ ਅਜੀਹੁ ਟਿਚਲੈ ਸੁ
 ਮੇਰਉ ਪਗਿ ਠੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਉਤਾਵ
 ਲਾਨਹੈ ॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅ ਭਲਾਜੀ ॥ ਠੇਰਿ ਮੰਗਲ
 ਨਾਖ ਜੋਗੀ ਨੁਗੋਰਖ ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਨਾਖ ਜੀ ॥ ਮੰਗਲ ਨਾਖ
 ਕਹਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਦੇਖਣੇ ਭੇਜਤੇ ॥ ਕੇਟੁ ਗਤ ਕਰਣੇ ਭੇ
 ਜਤੇ ॥ ਕੇਉ ਪਦੇ ਸਦੇਣੇ ਕਉ ਭੇਜਤੇ ॥ ਤੰ ਗੋਰਖ ਨਾ
 ਥਕਹਿ ਅਨਾਖ ਜੀ ਜੋਤੁ ਮਾਹੇਜੀ ਆਵੈ ਸੇਕਹੈ ॥ ਤੰ ਠੇਰਿ
 ਮੰਗਲ ਨਾਖ ਕਹਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਤੁਮਤੋ ਪੁਰੇਜੋਗੀ ਸਹੁਰੈ ॥
 ਅਰੁ ਉਭੀ ਪੁਰਾਜੋਗੀ ਸਹੁਰੈ ॥ ਤਿਸਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਰਖ
 ਜਣਾਕਿ ਆਹੈ ॥ ਏਕ ਬਾਹਖੋਜਾ ਦੇ ਬਾਹਖੋਜਾ ॥ ਕਹੈ ਤੰ
 ਬੁਲਾਇ ਲਿਅਵਉ ॥ ਤੰ ਗੋਰਖ ਨਾਖ ਕਹਿ ਅਸੁਇ ਮ
 ਗਲ ਨਾਖ ਐਸੀ ਤਹਾ ਲਿਅਵੈ ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥

ਦੁਸਰਾ ਸਭਾਗੁ ਅਥਾਹੁ ਸਭਾਗੁ ਸਿਰਾਹੁ ॥ ੧੦ ॥
ਸਭਾਗੁ ਸਭਾਗੁ ਸਭਾਗੁ ਸਭਾਗੁ ਸਭਾਗੁ ॥ ੧੧ ॥
ਸਭਾਗੁ ਸਭਾਗੁ ਸਭਾਗੁ ਸਭਾਗੁ ਸਭਾਗੁ ॥ ੧੨ ॥

ਤੁਮਰੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਆਏ ॥ ਤੰਮੰਗਲ ਨਾਥ
ਕਹਿ ਆਪੇ ਨਹ ਮਰੇ ਰਾਗਤ ਪਾਜੀ ਜੇ ਤੁਮੇ ਹਮ ਕਉ
ਦਰਸਨ ਦੀ ਆਪੇ ॥ ਚਲੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਦਰਸਨੇ
ਉਦੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ
ਤੁਮ ਚਲੇ ਹਮ ਆਵਤੇ ॥ ਤੰਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ
ਭਲਾਤ ਪਾਜੀ ਉਤੁਮਾ ਗੀ ਖੁਸੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਹੈ ਤੋਈ
ਹੀ ਕੁਛੁ ਬੁਧ ਗਤਿ ਲਿਖਾਵੇ ॥ ਤੰਮੰਗਲ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਸੁਣਿ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮ ਕਉ ਬੁਧ ਗਤਿ ਤੁਮਾ ਭਉ
॥ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨਿ ਕੀ ਆ ਅਤਮ ਕਉ ॥ ਸੀਤਿ ਭਈ ਜ
ਬਦਰਸਨ ਪਾਇ ਆ ॥ ਦੇਖਤ ਹੀ ਆਤਮਾ ਆਪਾਇ
ਆ ॥ ਸੁਣਿ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਇਕ ਬਾਤ ਹਮਾਗੀ ॥ ਹਮਾ
ਤੁਮ ਆਏ ਕਅਧਾਗੀ ॥ ਤਬ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਭੀ ਗਇ ਆ
॥ ਪਰ ਆਪ ਭੀ ਖੁਸੀ ਗਇ ਆ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਨੁਭੀ ਖੁਸੀ ਕਹਿ ਗਇ ਆ ॥ ਤੰਮਰ ਦਾਨੇ ਅਖਿ ਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਤ ਕੋਈ ਅਜ ਬਜੇ ਗੀ ਆ ॥ ਤੰਮੰਗਲ
ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆ ਮਰਦਾਨਾ ਭੇਖਾ ਦਿਚਿ ਸਭੇ ਹਿਕੇ
ਹੇ ਨਾਹੀ ਉਦੇ ॥ ਕੋਈ ਪੁਰਨ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਹਿਕੁ ਆਪੋ
ਦਾ ॥ ਭੇਖੀ ਬਹੁਤੁ ਉਦੇ ॥ ਨਿਜੇ ਸਭੇ ਪੁਰਨ ਉਦੇ

ਆਖਿ ਅਜੀ ਪੁਇ ਤਾ ਚਲ ਦੇ ਤੋ ਨਾ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਹਿ ਅਮਰ ਦਾਨਾ ਪਿਕੁ ਜੇ ਮੰਝੂ ਨਾ ਥਰੈ ਓਹੁ ਭੀ ਅ
 ਧਿਨੁ ਬਹੁਤੁ ਛਿਕ ਦਾ ਓਹੁ ਭੀ ਛਿਕਿ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਚ
 ਲ ਦੇ ਅਹੋ। ਠੀ ਛਿਕਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਓ
 ਸੁ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਪਾਸੇ ਵਧਿਐ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਹਿ
 ਅਮਰ ਦਾਨਾ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਸਿਧਾ ਦੇ ਚਿਨਾਹੀ। ਭੇ
 ਥ ਸਿਧ ਦਾ ਓ। ਪਹੁੰਚੈ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਤੀ ਛਿਕਿ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੀ ਗੰਧਕਾ ਸਿਖ ਕਿ
 ਓਹੋ ਏ ਆ। ਅਤੇ ਜੋ ਗੀਅ ਦਭੇ ਖਰਿਓ ਲੀਤੋ ਸੁ
 ਗਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਹਿ ਅਮਰ ਦਾਨਾ ਓਸ ਤਾਈ ਗੰਧ
 ਖਾਹੀ ਮਿਲਿ ਅਭਾ। ਪਹੁੰਚੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਵ
 ਲਿ ਛਿਕਿ ਲੈਤੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੰਮੁ ਹੈ ਜੇ ਮਨੇ ਕਰਿ ਸਕੇ।
 ਓਹੁ ਤੀ ਭਾਣੇ ਦਾ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾ। ਤੀ ਛਿਕਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
 ਖਿ ਅਜੀ ਏਹ ਨਾ ਜਿਕਰਤਾ ਰਤੁ ਮੰਝੂ ਬਖਸੀਐ।
 ਤਿਚਹੁ ਮੰਝੂ ਨਾਥ ਜੋ ਗੀਅ ਏ ਆ। ਪਹੁੰਚੈ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਆਇਆ ਏਕ ਮੁੰਦਾ ਏਕ ਫਰੁ ਅਏਕ ਬੈਰਾਗ
 ਏ ਲੀਤੀ ਆਇਆ ਅਵਦੇ ਕਰਿ ਓਹੁ ਅਦੇ ਸੁ
 ਤੋ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਅਦੇ ਸੁ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਹਿ ਅਮਰ

ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਠ ਕਰਿ ਮਨਿ ਰਹਿ ॥ ਫਿਰਾ ਕਰਿ ॥ ੧ ॥
ਅੰਗੁਰੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅਮਰੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅਮਰੁ ॥ ੧ ॥
ਅੰਗੁਰੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅਮਰੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅਮਰੁ ॥ ੧ ॥

ਵੇਖਿਘਨੁ ਨ ਕੋਈ ਲਗਾਇ ॥ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਕਰੇ ਸੁਇ
ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ॥ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਤ ਤੁਟੇ ਤਾਲੇ ॥ ੧ ॥

॥ ਅੰਗੁਰੁ ॥ ॥ ਕਾਇਆ ਅਮਰਤ ਤਪਹਨ ਨ ਪੜਤੀ
ਜਬ ਲਗਾਧਰਨਿ ਅਕਾਸਾ ॥ ਸੋਲਾ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਤੇ
ਵੇਉ ਲਟਿ ਕਉ ਲਪਹਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਰ ਕਾਮ
ਗੁਪਾਵੈ ਅਚਰ ਜਗੁਪਦਿ ਖਾਈਏ ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਮ
ਹਿਰਤ ਸੁਰੇ ਲੇ ਅਗਮਨ ਉਨਿ ਧਿਧਾਈਏ ॥ ੩ ॥ ਸੁੰ
ਭੂ ਨਾਥ ਕਰੇ ਸੁਇ ਨਾਨਕ ਤੇਗ ਜਨਮ ਅਕਾਰਥਾ ॥ ਜੇ
ਤਮ ਗੁਰੁ ਗੋਰ ਖਕੋ ਥਾਧੋ ਤਬ ਪਾਵੈ ਪਹਮ ਪਦਾਰਥ
॥ ੪ ॥ ॥ ਅੰਗੁਰੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅੰਗੁਰੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅੰਗੁਰੁ ॥ ੧ ॥

ਗਤਿ ਸੋਹਮ ਮਨੋ ਵਿਸਾਹੀ ॥ ਛਹੁ ਅਹਾਥ ਨ ਲੇਉ ਕ
ਬਹੁ ਨ ਉਪਦੈ ਭੇਖਾਹੀ ॥ ਬਿਘਨ ਹਮੇ ਸਗਲੇ ਰ
ਗੇ ਹਿਰਦੇ ਸਚੁ ਚਿਤਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਇ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਜੋ
ਗੀ ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਫਿਰਤਾ ਸ
ਦਾ ਅਰੋਹੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅੰਗੁਰੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅੰਗੁਰੁ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਅਮਰਤ ਤਸਚੁ ਖੰਡ ਮੇਵਾਸਾ ॥ ਹਮਰੀ ਕਾ
ਅਕਦੇ ਨ ਪੜਸੀ ਬਿਨ ਮੇਧਹਨਿ ਅਕਾਸਾ ॥ ੨ ॥
ਸੁੰਨ ਸਹਰ ਮੇ ਅਸਥਲ ਕੀਆ ਅਚਰ ਜਗੁਪ ਅ

॥ साय पीरम बुराटी मेरे ज पूर मि उ म न म
ना मि य ज ती म बुरा उ र दे पे उ म क उ क ची न
ज ते ॥ न न क र जे मु टि मं बुरा थ र म गुरु पु र मि
लि आ ॥ निं द र म गी जे जे क र ते डै ग र म थ डै ग
लि आ ॥ ४ ॥ मं बुरा थ डी ढ द उ टि क रि थ पि ग
टि आ ॥ अ गै गै र थ न थ पु छि अ रि उ मं बुरा थ
जी दे उ ज थ थु ग रि अ रि अ थ च न की अ रि अ
रि अ थ च न मु टि आ ॥ तं मं बुरा थ थै लि आ ॥ न
थ जी उं उं अ उ गी अ थ उ गी अ थ अ क र त उं
॥ तं गै र थ न थ क रि अ रि उ मं ग ल न थ जी मं
बुरा थ रि अ क र त उं ॥ तं मं ग ल न थ क रि अ न
थ जी अ प टि थि र द की उं टि की टी न गी ज ती
॥ प र जे म च रै टु टु क र त उं तं प त ग गी उं टी त
उं ॥ जै म उं तं मं त म अ प उं दि थै गै ॥ तं मं बुरा
थ क रि अ न थ जी मं ग ल न थ क रै उं म क अं ग
ग थ त उं ॥ तं मं ग ल न थ क रि अ मु टि जै गी मं
ते र क रै उं पु क र मी न गी उं दे ग ॥ टि उं थ अ त
जै क री अ न गी ॥ जै र ले क रै थु र क री टि ॥ थु
छ दे थु र गै र थ न थ क र उं ॥ तं मं बुरा थ क रि

ਮੇਰੀ ਮਨ ਮੰਗੀ ਮੇਰੀ ਮਨ ਮੰਗੀ ਮੇਰੀ ਮਨ ਮੰਗੀ
 ਮੇਰੀ ਮਨ ਮੰਗੀ ਮੇਰੀ ਮਨ ਮੰਗੀ ਮੇਰੀ ਮਨ ਮੰਗੀ

ਕਬਿਰੀਆ ਕਿਦਮ ਬਿਰੀਆ ਅਮੀ ਬਤ ਕਾਦਖ
 ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਸਾਧਕੇ ਅਗੇ ਸਾਧਕੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਅਰੁਚ
 ਹੋਕੇ ਅਗੇ ਚੋਗੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਅਰੁਚ ਹੀ ਸਾਧਕੇ ਅਗੇ
 ਨਿਵੇਤੇ ਨਹੀ। ਸੰਤੁ ਨਾ ਬਣੇ ਨਾ ਬਾਤ ਜੋ ਗੁਪਤ ਨਾਹੀ
 ਤਾ। ਪੁਛੋ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਕੀ। ਤੰ ਸੰਤੁ ਨਾ ਬਸ ਗੰਮੀ ਦਾ ਤੋਇ
 ਕਰਿ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਕੀ ਲਾਗਾ ਪੁਛਣਾ। ਕਿਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੰ
 ਗਲ ਨਾ ਬਕਿ ਅਕਤ ਦਾ। ਤੰ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਕੁ ਲੇ ਨਾ
 ਹੀ। ਤੰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬੋਲਿ ਅਮਰੋਤ ਈਓ ਸਿਧੋ ਜ
 ਤੀਓ ਨਾ ਬਤੁ ਮੇਰਾ ਪਟੇ ਪਾਹੇ ਮੇਠ ਗਜਾ ਕਿ ਅਮੇ
 ਲਿਅਹੈ ਵਹੁ ਜੇ ਸਾਹੈ ਤੇ ਸਾਹੈ। ਕੁਛ ਉਸ ਸੰਸਾਰੀ ਕ
 ਰਤੋ ਨਹੀ ਪੜੀ। ਕਿਅਹੁ ਮੀਤੁ ਮੀਸਾਧ ਸਿਧਹੈ ਨਿ
 । ਅਉਰ ਭੀ ਸਭ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਏਹੈ ਨਾ। ਅਰੁ ਅਤੀ
 ਤ ਫਕੀਰ ਕੋ ਇਉ ਬਗੀਚੈ ਜੋ ਅਪਸਤੇ ਸਭ ਕੋ ਭਲ
 ਕਰਿ ਜਾਣੇ। ਅਰੁ ਅਪਸਤੇ ਸਭ ਕੋ ਉਚਕਰਿ ਜਾਣੇ
 ਇਉ ਨਾ ਕਹੀਏ ਜੋ ਮਹੀ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਪੈਨਿ।
 ਅਉਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੰ ਸੰਤੁ ਨਾ ਬਜਾ ਲਿਗਾਇਆ।
 ਅਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਮੋ ਨਿਰੋਇ ਹਰਿ ਆ। ਮੰਗਲ ਨਾ
 ਬਕਹਿ ਆਸੁਣੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜੀਤੁ ਮਮਤ ਕੁਛ ਕ
 ਹੀ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੰਗਲ ਨਾ ਬਨੁ ਕਰਿ ਆਸੁ

ਕੀ

ਏਹੁ ਸੁਭਾਸਿ ਏਹੁ ਸੁਭਾਸਿ ਏਹੁ ਸੁਭਾਸਿ
ਏਹੁ ਸੁਭਾਸਿ ਏਹੁ ਸੁਭਾਸਿ ਏਹੁ ਸੁਭਾਸਿ
ਏਹੁ ਸੁਭਾਸਿ ਏਹੁ ਸੁਭਾਸਿ ਏਹੁ ਸੁਭਾਸਿ

ਏਹੁ ਭਲਿਓ ਸਾਧ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈ ਨਿਜੋ ਗਿਆ
ਨੀਧਿ ਆਨੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਏਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਪੈ ॥ ਫਕੀਰੋ ਕਾ ਬਿ
ਰਦੁ ਸਭੀ ਏਕੈ ॥ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਮੰਗ
ਲਾਨਾ ਬਕਹਿ ਆਹੰ ਭਾਈ ਤੂੰ ਪੁਰਾ ਬਚਨ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਮੇਸਾਹੀ ਚਾਹੰ ਤਾਹੀ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਕਉ
ਨਿਰੰਜਨ ਕਿਰਪਾ ਓਵੇ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦੇ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ
ਹੁਇ ਤੰਮੁ ਮੇਰ ਉਪਰਿ ਚਲੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਦੇ ਆਹੈ ॥

॥ ਸੋਹਿ ਰੁਣਾ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੰਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਤੋ ਉਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ਜਾਇ ਸੁਮੇਰ
ਉਪਰਿ ਚੜਿਖੇ ਤੋ ਏਹਾ ਅਗੈ ਧਿੰ ਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਪੈ
॥ ਨਉਨਾ ਬਚਉ ਗਾਮੀ ਸਿਧ ਵਿਅੰਜਤੀ ਬੈਠੇ ਬਾਤਾ
ਕਰਦੇ ॥ ਨਿਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਦੀਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅ
ਤੇ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਰਦੇ ॥ ਡਿਓ ਜਾਇ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ
॥ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਦੇਸੁ ਧਿਯੋ ਨਾਥੇ
ਤੀਓ ॥ ਤੰਗੋਰ ਬਨਾ ਬੋਲਿ ਆ ਅਦਿ ਪੁਰਖ ਕੈ ਅ
ਦੇਸਾ ॥ ਆਉਂਤਾ ਨਕ ਬਾਲੇ ॥ ਗੋਰ ਬਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅ
ਗੈ ਸਿਧੋ ਏਸ ਬਾਲੇ ਕੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਪਿਆਲ ਦੇਤਾ ॥ ਏ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਨ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਨ।

ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖਿ ਆਇਓ ਕੇ ਭਾਖਣੀਓ। ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਪੁਰਖਿ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪੈਰੀਂ।

ਕਹਿ ਆਇਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੈ। ਏਸੇ ਕੇ ਪੀਏ ਲਿਓ ਲਗਤ ਪੈ।
 ਗਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਇਓ ਕਿਉ ਕਹਿਓ ਤੰਗੁਰੂ। ਤੰਗੁਰੂ
 ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਇਓ ਕਿਉ ਕਹਿਓ ਤੰਗੁਰੂ। ਤੰਗੁਰੂ

ਜੰਗੀ ਹੋਵੇ॥ ਦਿਸਟਿ ਖੁਲੈ ਬੰਧਨ ਸਭ ਕਾਟਿ ਮਗਲਾਂ ਦੁ
 ਰਮਤਿ ਖੋਵੇ॥ ੧॥ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ॥ ਹੋਮਤ ਵਾਲੇ ਮਦਕੇ ਮਤੇ
 ਮਗਨ ਹੋਏ ਲਿਓ ਲਾਗੀ॥ ਸੁਗਤਿ ਬੰਦਨ ਚਲਤੀ ਕਬੂਤਰ
 ਦਰਬਾਰਿ ਖਜਾ ਬੈਰਾਗੀ॥ ੨॥ ਐਸੇ ਸਹਜ ਫਿਰੇ ਮਤ ਵਾਲੇ
 ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੁਇ ਨਿਵੇਗੇ॥ ਜਤਿ ਦੇਖੇ ਤਤਿ ਏਕੈ ਸੁਆਮੀ ਹਿ
 ਰਦੇ ਅੰਤਰਿ ਯੋਗੇ॥ ੩॥ ਲਾਹਾ ਪੂਜੀ ਸਾਥਿ ਨਿਬਾਉ ਖਾਲੀ
 ਖੋਪਨ ਜਾਵੈ॥ ਏਹ ਗਰਨਾਖ ਕਹੇ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਤਬ ਤੂੰ
 ਦਰਸਨ ਪਾਵੈ॥ ੪॥ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ॥ ਗਿਅ
 ਨਾਧਿ ਅਨੰਕ ਲਾਹਣ ਮੀਡੀ ਕਰਨੀ ਕੀ ਕਸਪਾਈ॥ ਭਾਉ
 ਭਠੀ ਮੇਧੇ ਮਸਮਾਣਾ ਬੁਝ ਮਕੀ ਅਗਨਿ ਜਲਾਈ॥ ੧॥
 ਸਿਧੋ ਹਮ ਮਦਕੇ ਮਤੇ ਨਹੀ॥ ਜੋ ਮਤ ਵਾਲੇ ਮਦਕੇ ਮਤੇ
 ਕਿਨ ਮਤ ਵਾਲੇ ਭੀ ਮਾਹੀ॥ ੧॥ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ॥ ਸੁਗਤਿ ਨਲੀ
 ਭਾਉ ਬਾਸਨੁ ਕੀਨਾ ਅੰਤਰ ਧਾਰ ਚੁਆਈ॥ ਦਇਆ ਸੁਗ
 ਹੀ ਸਹਜੀ ਪਿਆਲਾ ਗੁਰਮਤਿ ਪੀਓ ਭਾਈ॥ ੨॥ ਗੁਰਮੁ
 ਖਿਨਾ ਮੁਛਿਰੇ ਮਤ ਵਾਲਾ ਏਕਰੰਗ ਮਹਿ ਖੇਲੇ॥ ਜ
 ਤੇ ਦੇਖੇ ਤਤਿ ਏਕ ਸਰੂਪੀ ਮਾਗ ਪਾਇ ਆਚੇਲੇ॥ ਨਿ
 ਬਾਹੀ ਖੋਪਰ ਮਾਹੀ ਸਿਧੋ ਆਠਿ ਪਰਗ ਲਿਓ ਲਾਗੀ॥
 ਨਾਨਕ ਦਸਤ ਹੋਮਤ ਵਾਲਾ ਜਤਿ ਏਕੈ ਕਾਰ ਬੈਰਾਗੀ॥
 ੪॥ ਤੰਢੇ ਹਿ ਸਿਧਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰੀ ਦਿ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥
ਨਾਨਕ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਸਕਾਸੇਵਾਪਰਬਤਕਗ॥੧॥ਬਲਪਰਬਤਸ॥੩੨॥
ਪਾਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੁਪਾ॥੧॥~~ਸਤਿਨਾਮੁ~~॥੧॥ਸੈਗਿ
ਹੀਜੋਨਿਗੁਰਕੈਗਾਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁਭਿਖਿਅਕਰੈ॥
ਪੁਨਦਾਨਕਾਕਰੈਸਰੀਗਾਸੈਗਿਹੀਗੀਗਾਕਾਨੀਗਾਬ
ਲੇਟੀਸਰਸਤਿਸਰੁਪਾਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੁਪ
॥੩॥ਸੈਅਉਪੁਤੀਜੈਪੁਧੇਆਪਾ॥ਭਿਖਿਅਭੋਜਨ
ਕਰੈਸੰਤਾਪਾ॥ਅਉਪਟਪਟਮਹਿਭਿਖਿਅਕਰੈ॥
ਸੈਅਉਪੁਤੀਸਿਵਉਪੁਰਿਚੜੇ॥ਬੋਲੇਗੋਰਖਸਤਿ
ਸਰੁਪਾਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੁਪਾ॥੩॥ਸੈਪਾਖੰਡੀ
ਜਿਕਾਇਆਪਖਾਲੈ॥ਕਾਇਆਕੀਅਗਨਿਬ੍ਰਹਮ
ਪਰਜਾਲੈ॥ਸੁਪਨੈਬਿਦੁਨਦੇਟੀਛਰਨਾ॥ਤਿਸਪਾ
ਖੰਡੀਕਾਜਗਨਮਰਨਾ॥ਬੋਲੇਚਰਪਟਸਤਿਸਰੁਪ
ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੁਪਾ॥੪॥ਸੈਉਦਾਸੀਜੈ
ਪਾਲੇਉਦਾਸਾ॥ਅਰਧਉਰਧਕਰੈਨਿਰੰਜਨਦਾਸਾ॥
ਚੰਦਸੁਰਜਕੀਪਾਏਗੀਠੀ॥ਤਿਸਉਦਾਸੀਕਾਪੜੇ
ਨਕੀਧਾ॥ਬੋਲੇਗੋਪੀਚੰਦਸਤਿਸਰੁਪਾਪਰਮਤਤ
ਮਹਿਰੇਖਨਰੁਪਾ॥੫॥ਸੈਬੈਰਗੀਜਿਉਲੇਟੇਬ੍ਰਹਮ
ਗਗਨਮੰਡਲਮਹਿਰੈਪੈਬੀਮਾ॥ਅਪਿਨਿਸਿਅੰ
ਤਹਿਰੇਧਿਆਨਾ॥ਤੇਬੈਰਗੀਸਤਿਸਸੰਨਾ॥ਬੋਲੇ

ਸਨਾਤਨੁ ਭਗਤੁ ਸੁਣਾਇ ਬੋ॥ ਸਭ ਏਕ ਕਾਰ ਬੇਲ
 ਬੋ॥ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਨ ਮੇਲ ਬੋ॥ ਧਿਆਨ ਨ ਧਿਆਇ
 ਬੋ॥ ਉਚ ਨੀਚ ਨ ਕਰਾਇ ਬੋ॥ ਹਿਰਦੇ ਧੂਗਾ ਸਬੋ॥
 ਏਕ ਬਾਤ ਬੋ॥ ਧੁਧੁ ਕਰੇ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਬੋ॥
 ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਰਤਿ ਮਿਲਾਧ ਬੋ॥ ੨॥ ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਧੁਧੁ ਨਾਥ ਕੇ ਚਰਨ ਨੈਦ ਉਜਿਆ॥ ਤੰਗੁਰੁ
 ਧੁਧੁ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਕਿ ਉਤਪਾ॥ ਘਰੁ ਕੇ ਆਦੁ ਸ
 ਗਜਾਨਿ ਆ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਨਾਥ ਜੀ
 ॥ ਏਕ ਜਾਨਿ ਆਤੰਤੁ ਮੇਧ ਛਾਨਿ ਆ॥ ਦੁਸਰ ਅ
 ਵਰੁਨ ਕੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਮਝਿ ਆਰੈ ਆਗੇ
 ਧੁਧੁ ਨਾਥ ਮੇਓਂ ਜੀ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਆਪਿ ਵਿਚਿ ਚਰ
 ਨ ਬੰਦ ਨ ਕੀਤੀ॥ ਖਰੇ ਗਜੀ ਰੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਚੰਬਾ
 ਨਾਥ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ॥ ਮਗਨੁ ਤੰਗੁਰੁ ਆ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨ
 ਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਏਹੁ ਚੰਬ
 ਨਾਥ ਬੋਲਦਾ ਨਾਹੀ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਮਹਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾ ਤੰਗੁਰੁ
 ਕਹਿ ਬੋਲਿ ਉਠਿ ਆ॥ ਅਜੀ ਬੁਲਾਈ ਆ॥ ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਕੀਤੀ॥ ਬੋਲਿ ਤੰਗੁਰੁ ਬਾਨਾਥਾ ਦੇਖੀ
 ਤੁਮਾਰੀ ਮੁਹਤਿ ਆਵੀ ਬਿਨੁ ਬੋਲੇ ਸਮਝ ਨ ਕਾਈ॥
 ਬੁਧਿ ਮਿਧ ਨਾਥ ਸਭ ਬੋਲੇ ਜਤੀ ਭੀ ਬੋਲ ਲਹਾਰੇ॥
 ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਸੁਣਿ ਚੰਬਾ ਭਾਈ ਤੇਕਿ ਉਬੋਲਾ ਬਿਸਰੇ
 ॥੧॥ ॥ ਚੰਬਾ ਨਾਥ ਦਾ ਚਾ॥ ॥ ਬੋਲ ਨਹਾਰ ਬੋਲ ਬੋ॥

ਅਟੀ॥ ਜੇ ਅਸੀਂ ਨੁਕਰਤ ਹਨਿਰੰਕਾਰ ਦਰਸਨ ਤੋਂ
ਆ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਤੇ ਤੁਸਾਰੇ ਦਰਸਨ ਵਿਚਿ ਭਿਨ ਭੇਦ
ਕੁਛ ਨਹੀ॥ ਅਸੀਂ ਨੁਕਰਤ ਦਰਸਨ ਤੋਂ ਇਆ॥
ਜਾਇ ਤੇ ਨਾ ਬਖਸੀ ਤੋਂ ਏ॥ ਤਾਂ ਸੁਰਤਿ ਸਿਧਿ॥ ਅਤੇ ਨਿ
ਹਤਿ ਸਿਧਿ॥ ਅਤੇ ਕਨਕ ਸਿਧਿ॥ ਕਿਤੇ ਨਕ ਸਿਧਿ ਤਮ
ਕ ਖਾਧੀ ਗੁਮੇ ਤੋਂ ਏ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾ ਬਕ ਰਿਅ ਸੁਣੇ ਭਾਈ
ਗੋਪੀਚੰਦ ਬਾਲੇ॥ ਏਨ ਸਿਧੀ ਕਿ ਅਕੈਸਾ ਤੋਂ ਕਰ ਕਰਤੇ
ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕ ਰਿਅ ਗੁਨਾ ਬਜੀ ਤੁਮ ਦੇ ਖੋਤ ਮਾਸ
ਨਾਨਕ ਤਪ ਤੋਂ ਕੁਛ ਕਮੀ ਨਹੀ॥ ਇਨ ਪਾਸ ਤੋਂ ਏ ਤੋ
ਤੁਮ ਹੇ ਅਗੇ ਨਿਵੈ॥ ਸਿਵ ਕੇ ਜੋਗ॥ ਤੁਮ ਮੋ ਨਿਤੋਂ ਇ
ਜਾਵੈ ਬੋਲੈ ਨਹੀ॥ ਤੁਮ ਅਪੇਤ ਮਾਸ ਦੇ ਖੋਗੇ॥ ਕੈਸੇ ਸ
ਹਮ ਦੇ ਤੋਂ ਵ ਨਿਗੇ॥ ਤੋਂ ਉਨ ਸਿਧ ਕਰ ਮਾਤਾਲਾਈਆ॥
ਕਿ ਅਕੀਤ ਮਿਹ ਗਾਨੀ ਉਡਾਇ ਲੋ॥ ਸਿੰਝੀ ਵ ਜਾਇ ਲੋ
॥ ਠਹੁਰਾ ਦ ਉਡਾਇ ਲੋ॥ ਮੁੰਦਾ ਅਕਾਸ ਲੋ॥ ਜਿਤੇ ਨੇ ਸਿ
ਧ ਤਮ ਕਰੁ ਪੀਤੋਂ ਏ ਏ॥ ਸਭ ਨਾ ਅਪਣੇ ਸਾਜ ਉਡਾਏ॥
ਤੋਂ ਗੁਨਾਨ ਕ ਚੁਪ ਕਰਿ ਮਚ ਲਾਉਂਦੇ ਬੈਠਾ॥ ਤਾਂ ਸਿਧ ਲੋ
ਕ ਲਾਮਾਨਾ॥ ਜਾ ਗੁਨਾਨ ਕ ਬੋਲੈ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਏ ਪਰ ਨਾ ਬ
ਕ ਰਿਅ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਅਬ ਤੁਣ ਕਉ ਕਿ ਅਤੁਆ॥ ਗੁਰ
ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਅ ਉਡ ਤੋਂ ਕਉ ਸਹਮਾ
॥ ਹਮ ਦੇ ਖੇਸ ਕਤ ਤੁਮਾਗੀ॥ ਜਬ ਨਾਨਕ ਮੁਖ ਤੋਂ ਬੋਲਾ॥
ਤਬ ਕਉ ਸਧੁ ਘਟ ਬੋਲਾ॥ ਜਬ ਕਉ ਸਚ ਜੀ ਅਸਮ

ਸੰਘਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਜਾਇ॥੧॥॥~~ਕੁੰਤ ਨ ਕਰ~~॥ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਧੁ
ਨਿਚੇਲਾ॥ ਮਨ ਮੁਲ ਪਵਨ ਮੇਲਾ॥ ਤਤੁ ਦਸਤੁ ਲੇਹੇ ਅਕੇ
ਲਾ॥ ਕਇ ਆਪ ਉਣ ਪਾਣੀ ਕੀ ਪੰਡਾ॥ ਤਿਸ ਪਰਿ ਸਤਿ ਧੁ
ਰਖ ਕੀ ਅੰਡਾ॥ ਸਤਿ ਕਥਿ ਓਕ ਕਥਿ ਆਖਾਇ॥ ਏਹ ਸਬਦੁ
ਤੋ ਖਿੰਬੜਾ ਅਮਰਾ ਪੁਰ ਜਾਇ॥੨॥ ਕਉਨ ਸੁਨ ਗਗੀ ਕਉਨ
ਸੁਲਤਾਨ॥ ਕਉਨ ਸੁਲੈ ਕਵ ਮੈ ਪਰਧਾਨ॥ ਕਉਨ ਰਾਜਾ ਕ
ਉਨ ਮਹਤਾ॥ ਦਿਹੇ ਹੇ ਖਿੰਬੜਾ ਨਗਰੀ ਕੀ ਅਬਾਤਾ॥੩॥ ਕ
ਇ ਅਨਗਰੀ ਨਉ ਸੁਲਤਾਨ॥ ਪੰਜ ਲੋਗ ਵਸੇ ਪਰਧਾਨ॥
ਮਨੁ ਅਰਾਜਾ ਪਉਨ ਮਹਤਾ॥ ਲੋਹੇ ਖਿੰਬੜਾ ਨਗਰੀ ਕੀ ਅਬ
ਤਾ॥੪॥ ਕਹਾਵੇ ਸੇ ਮਨੁ ਅਕਹਾਵੇ ਸੇ ਪਉਨ॥ ਕਿਸ ਕੀ ਓਟ
ਘਨਤਾਲ ਬਜਾਵੈ॥ ਪੰਚ ਕਾਗੁਰੂ ਕਉਨ ਕਉਨ ਭੋਗੇ ਅਹਾਰ
॥ ਦੇਹੇ ਨਨਕ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗ॥੫॥ ਹਿਰਦੇ ਵਸੇ ਮਨੁ
ਆਨਾ ਭਵ ਸੇ ਪਵਨਾ॥ ਪਉਨ ਕੀ ਓਟ ਘਨਤਾਲ ਬਜਾਵੈ॥
ਪੰਚ ਕਾਗੁਰੂ ਤਤੁ ਅਹਾਰ॥ ਲੋਹੇ ਖਿੰਬੜਾ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗ
॥੬॥ ਕਿਤੁ ਮੁਖ ਆਏਹੋ ਕਿਤੁ ਮੁਖ ਜਾਹੋਗਾ॥ ਕੈ ਸੈ ਨਾਨਕੈ
ਸੈ ਸੰਧਿਆ॥ ਕਾਇ ਅਸੇ ਖੀਕਰੇ ਪਉਨਾ॥ ਕਉਨ ਮਜ਼ੀ ਕਉਨ
ਦੁਆਰਾ॥ ਦੇਹੇ ਨਨਕ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗ॥੭॥ ਉਤਰ ਮੁਖ
ਅਥੇ ਹੈ॥ ਦੇਖਨ ਮੁਖ ਜਾਹੋਗਾ॥ ਨਉ ਸੈ ਨਾਨਕੈ ਸੋਲਹਿ ਸੈ ਸੰ
ਧਿਆ॥ ਨਿਜ ਸੇ ਖੀਕਰੇ ਪਉਨਾ॥ ਅਸੰਤੁ ਮਜ਼ੀ ਅਚਿਤ ਦੁਆ
ਰਾ॥ ਲੋਹੇ ਖਿੰਬੜਾ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗ॥੮॥ ~~ਪਿਯਾ ਪਵਾਨਾ~~
॥ ਕਿਤੁ ਪਰਚੇਲਾ ਗੋਬੀਧਾ॥ ਕਿਤੁ ਪਰਚੇ ਪਛੈ ਨਾਹੀ ਕੀਧਾ॥

ਕਿਤੁਪਰਚੇਸਸੀਅਰਫੁਟੇ॥ ਕਿਤੁਪਰਚੇਮਾਇਅਮੋ
 ਹੁਤੁਟੇ॥ ੮॥ ਮਨਪਰਚੇਤੋਲਗੇਬੀਧਾਪਉਨਪਰਚੇਤ
 ਪਜੇਨਕਧਾ॥ ਗਿਆਨਪਰਚੇਤੋਸਸੀਅਰਫੁਟੇ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰੁਪਰਚੇਤਾਮਾਇਅਮੋਹੁਤੁਟੇ॥ ੧੦॥ ਅਦੇਸਤੋਕਿ
 ਸਕੈਅਦੇਸਾ॥ ਅਦੇਸਕਾਕਉਨਉਪਦੇਸਾ॥ ਗਿਆ
 ਨਕਗੁਰੁਕਥੀਅਲੇਪੁਤਾ॥ ੧੧॥ ਅਦੇਸਤਪੁਰੇਸਤਿ
 ਗੁਰੁਕੈਅਦੇਸਾ॥ ਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੁਕਾਅਨੁਪਉਪਦੇਸਾ॥ ਮ
 ਨਕਾਨਿਰੰਤਰਿਵੇਸਾ॥ ਗਿਆਨਕਾਗੁਰੁਮੈਤੋਖਾ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰੁਕੀਚਰਨੀਲਗੀਏਪੁਤਾਤੋਇਸੈਬਿਧਿਪਾਣਿਐਮੈਖ
 ॥ ੧੨॥ ਤਾਉਰਮਧੁਰਮਨਾਥਅਇਆ॥ ਪਰਭਾਗੀਗੁਸੇ
 ਨਾਲਿ॥ ਪੁਰਮਨਾਥਕਾ॥ ਅਗਨਿਜਲਾਵੈਜਲਮੈਤੋ
 ਬੋਚਿਲਕੇਸਾਹਕੁਸਾਣੀ॥ ਐਸੇਦੁਖਲਗਾਉਤੁਮਕੈ
 ਪਰਤੀਬੀਚਗਡਾਈ॥ ਏਕਤਮਾਚਾਮਾਰੈਐਸਾਅੰਬ
 ਹਸਾਬਿਹਲਾਈ॥ ਐਸਦੇਖੋਜੋਹਮਾਹਸਗਲੇਪਾ
 ਉਲਗਾਈ॥ ਜੋਤੁਕਰਿਅਹਮਾਹਮਾਨੈਨਾਹੀਅਬੀਕਰੈ
 ਤੁਝਛਾਈ॥ ਜੇਤਾਜੋਹੁਪਰੇਹਮਅਪਨਾਤੁਝਕੈਮੁਲੁ
 ਮਾਨਹੀ॥ ਪੁਰਮਨਾਥਕਰੇਸੁਣਿਨਾਨਕਹਮਗੀਮਨਰ
 ਜਾਈ॥ ੧॥ ਗੁਰਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ ॥ ਪਹਿਰੀਅਗਨਿ
 ਹਿਵੈਘਰੁਬਾਧੀਭੋਜਨਸਾਹਕਰਾਈ॥ ਮਗਲੇਦੁਖ
 ਪਾਈਕਰਿਪੀਵੀਪਰਤੀਤਾਕਚਲਾਈ॥ ਪਰਤਗਜੁ
 ਅੰਬਹਤੋਲੀਪਿਛੇਟਕਚੜਾਈ॥ ਏਵਡਵਧਾਮਾ

ਵਾਨਾਹੀ ਸਭ ਮੈਨ ਬਿਚ ਲਾਈ ॥ ਏਤਾ ਤਾਨੁ ਤੋਵੈ ਮਨ
 ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭਿਆਖਿ ਕਰਾਈ ॥ ਜੇ ਵਰੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤੇ
 ਵਰੁ ਦਾਤੀ ਦੇ ਦੇ ਕਰੇ ਹਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿ
 ਸੁਓ ਪਰਿ ਸਚ ਨਾਮ ਵਡਿ ਆਈ ॥ ੨ ॥ ਊਹ ਮਥੈ ਲੇਤ
 ਤੁਥਿ ਹੋਲੇ ਸੁਣਿ ਤੋ ਨਾਨਕ ਮੋਦੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਵਸਤੁ
 ਪਰਾਪਤਿ ਤੋਈ ਕਿ ਨਿਪਾਈ ਤੁਮ ਹੋਦੀ ॥ ਆਖਿ ਬ
 ਥਾਨੈ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਨੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੁਝਨ ਤੋਈ ॥ ਸਿਧ ਮਿਲੇ
 ਬਿਨੁ ਬੁਧਿ ਨ ਓਪ ਜੈ ਜਨਮ ਅਕਾਰ ਬਥੈਈ ॥ ਊਹ ਮ
 ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਮੁਕੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਰਿ ਪਰਿ ਥਾਪੈ ॥ ਗੁ
 ਰ ਗੋਰਖ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੈ ਤੋਤੀ ਨ ਲੋਕ ਮਹਿ ਜਾਪੈ ॥ ॥
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਮੋਦੀ ਕਹੀ ਏਏ ਕਰਕਾਤੀ ਨ ਲੋ
 ਕ ਕੰਪਾਲੇ ॥ ਲਖ ਚਉਗਾਸੀ ਜੋ ਨਿਸਬਾਈ ਜੀ ਅਜ
 ਤ ਕੇ ਨਾਲੇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ
 ਪੁਰੇ ਮਿਲਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਰਮ ਪਛਾਣਿ
 ਆਮੈ ਲਨਹੀ ਆਕਾਈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧਿ ਸਿਧ ਸ
 ਭਾਜਰ ਜਨਮ ਸਕਾਰ ਬਾਇਆ ॥ ਰਜਿ ਜਨ ਨੀ
 ਕੀ ਬੁੰਦ ਪਿਤਾ ਮਿਲਿ ਕਰਤੇ ਬਾਟ ਬਣਾਇਆ ॥ ਕਹੈ
 ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਊਹ ਮੁਕੈ ਤੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ
 ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੀ ਜਾਇਆ ਸਣਿ ਗੋਰਖ ਭਰਮ
 ਇਆ ॥ ੩ ॥ ॥ ਧਰਾਗਨਾ ਬਾਦਾ ॥ ॥ ਕਉਨ ਮਹਤਾ
 ਹੀ ਕਉਨ ਪਿਤਾ ਕਉਨ ਗੁਰੁ ਕਉਨ ਤੁੰ ਤੋਤਾ ॥ ਕਉਨ ਦੇਸ

ਕਉ ਨਭੇ ਸਜੰਗ ਮਕੇ ਜੋਗੀ॥ ਭੋਗੀ ਕੇ ਰੋਗੀ॥ ਹਰਖੀ
 ਕੇ ਸੋਗੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਧਰਮ ਸੁਣਿ ਰੇ ਬਾਲੇ॥ ਕਉ ਨ ਪ੍ਰ
 ਗਾ ਸਕਿ ਹਿ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲੇ॥ ੧॥ ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥
 ॥ ਖਿਸਮ ਮਹਤਾ ਹੀ ਸੰਤੋ ਖਪਿਤਾ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰ
 ਕਾ ਤੋਤਾ॥ ਬੇਗਮ ਪੁਰਦੇ ਸਮਗਲੇ ਭੇਸਾ॥ ਜੰਗਮ ਨਾ
 ਜੋਗੀ॥ ਭੋਗੀ ਨ ਰੋਗੀ॥ ਹਰਖੀ ਨ ਸੋਗੀ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ
 ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਤੋ ਧਰਮ ਬਾਲੇ॥ ਓ ਅੰਕਧਰ ਕਾ ਮਿਅ
 ਤਉ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲੇ॥ ੨॥ ॥ ਅਸਾਭੋ ਰਖੋ ਵਾਚਾ ॥
 ॥ ਮੁੰਦਾ ਪਹਰੈ ਟੋਲੀ ਲੇਤੋ ਮਸਤ ਕਿਧੁ ਹਿ ਲਗਾਵਉ
 ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤੀ ਕਾਇ ਅਗਤੀ ਖਿੰਥਾ ਅੰਗਤੰਢ
 ਵਉ॥ ਹਾਥਿ ਫੌਜੀ ਡੰਡਾ ਰਖੈ ਤਉ ਸਿਧਾ ਪਰਤੀਤ
 ॥ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ਸਿਧ ਜਮਤੀ ਇਉ ਸਗਲ ਜ
 ਗਤੀਤਾ॥ ੧॥ ਅਦੇ ਸਕਉ ਅਦੇ ਸਾ॥ ਸਭ ਸਿਧੋ ਕ
 ਓ ਕਹਉ ਅਦੇ ਸਾ॥ ੧॥ ਗੁਰਾਉ॥ ॥ ਭੁਗਤਿ ਲੇਹੁ ਭੰ
 ਡਾਰੁ ਭੁਚੈ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਦ ਬਜਾਵੈ॥ ਨਾਥ ਨਾਉ ਤੋ ਇਥੈ
 ਠੇਜੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰਿ ਧਿ ਸਿਧਿ ਬਹੁਤੁ ਲਗਾਵੈ॥ ਸਗਲ
 ਸਿਧ ਤੁਮ ਆਗਿ ਆਕਾ ਹੀ ਜੋਗ ਸੰਜੋਗੀ ਪਾਵੈ॥ ੨॥
 ॥ ਏਕ ਮਾਉ ਕੇ ਪੁਤਾ ਤੋ ਦੋਜੁ ਗਤਿ ਜੋਗ ਕੇ ਚੇਲੇ॥ ਮੈ
 ਸਾਹ ਕੇ ਭੰਡਾਰੀ ਕਹੀਯਉ ਤੁਮ ਦੀਦਾ ਨ ਸਗਲੇ॥ ੩॥
 ਮਸਿਉ ਪਹਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਤੋ ਇਹ ਤੋ ਪਰਧਾਨਾ॥
 ਹੁਕਮ ਤੁਮਾਹਾ ਸਭ ਤੋ ਉਚਾਇਉ ਚਲੇ ਫੁਰਮਾਨਾ॥

॥ ਥੰਡ ਥੰਡ ਸਹਿ ਅਸ ਨਿਬੈ ਸਹੁਲਾ ਏਲਾ ਏਚ
 ਲੇਭੰਡਾਗਾ ਲਾਖ ਚਉਗੰਮੀ ਬਚਨ ਮੇਥਾ ਯੋਗ ਸਨਾ
 ਏਕਉਚਾਗਾ ॥ ਕਹਿਕਹਿ ਦੇਖੋ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਅਪ
 ਨਿਹਿ ਦੇਬੀ ਚਾਗੀ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਗੋਰਖ ਸੁਣਤੈ ਨਾਨਕ
 ਕਐ ਸੀਕਾਰਤੁ ਮਾਗੀ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ॥
 ॥ ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖ ਸਗਮ ਪਤਿ ਛੇਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰ
 ਨਿਬਿਭੂਤਾ ॥ ਧਿੰਥਾ ਕਾਲ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਜਗਤਿ
 ਭੰਡਾ ਪਰਤੀਤਾ ॥ ਅਣੀ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨ
 ਜੀ ਤੇ ਜਗਜੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਅਦੇਸਤਿ ਮੈ ਅਦੇਸੁ ॥
 ਅਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏ
 ਕੈ ਦੇਸੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਭੁਗਤਿਗਿ ਅਨਦਇ
 ਅਭੰਡਾਨ ਪਾਟਿ ਪਾਟਿ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦਾ ॥ ਅਪਿਨਾ
 ਥਨਾ ਥੀ ਸਭ ਜਾ ਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਵਗਾਸਾਦਾ ॥ ਸੰ
 ਜੋਗਾ ਦਿ ਜੋਗਦੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ ਲਿਖੇ ਆਦ
 ਹਿਭਾਗਾ ॥ ੨ ॥ ਅਦੇਸਤਿ ਮੈ ਅਦੇਸੁ ॥ ਅਦਿ ਅਨੀ
 ਲ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੈ ਦੇਸਾ ॥ ਏਕਾਮ
 ਣੀ ਜੁਗਤਿ ਦਿਅਾਣੀ ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ਇ
 ਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣਾ ॥ ਜਿ
 ਉਤਿ ਸੁਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ॥ ਜਿਉਤੈ ਫੁਰਮਾਣੁ
 ॥ ਉਤੈ ਥੈ ਓਨਾਨਦ ਰਿਨਾ ਅਦੈ ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਦਿਡਾ
 ਣਾ ॥ ਅਦੇਸੁ ਤਿਮੈ ਅਦੇਸੁ ॥ ਅਦਿ ਅਨੀਲ

ਅਨਾਦੇ ਅਨਾਹਤ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਟਕਵੇ ਸੁ॥ ੩॥ ਆ
 ਸਦੁ ਲੋਇ ਲੋਇ ਰੰਡਾ ਗਾਜੋ ਵਿਛੁਪਾਇ ਆਸੁ ਏ
 ਕਾਦਾ ਗਾਕਹਿ ਕਹਿ ਦੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਸ
 ਚੇਕੀ ਸਚੀ ਕਾਗਾ ਅਦੇ ਸੁਤਿ ਮੇਅਦੇ ਸੁ॥ ਆ
 ਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਟਕਵੇ ਸੁ॥ ੪
 ਤੀਠੇ ਗੋਰਖ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ
 ਤੁੰਟੀ ਤੀਕਿਉ ਆਇ ਆਖਾ ਤੇਗ ਕਉ ਨ ਮਨੋਰ
 ਥਾਖਾ ਤੁੰ ਅਪਨਾ ਮਨੋਰ ਥਾਖਾ ਤੇਗ ਮਨੋਰ ਥਾਪੁ
 ਹਾਕੇ॥ ੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ॥ ਏਕ ਮਨੋਰ ਥਾਕੀ ਅ
 ਪੁਰਾ ਜਬ ਮਕਉ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਆਸੁ ਗਾਅ
 ਉਹ ਮਨੋਰ ਥਾਹਿ ਉਨ ਕੋਈ॥ ਸਿਧ ਬੁਧਿ ਭਰਮੇ ਸ
 ਰਲੇਈ॥ ਸੁਦਿ ਗੋਰਖ ਤੁਝ ਦੀਖਿ ਅਦੇਈ॥ ਪੁਰ
 ਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਮੇਉ॥ ੧॥ ਤੀ ਗੋਰਖ ਭੀਚੁ ਪਕਰਿ
 ਹਰਿ ਆ॥ ਤੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ
 ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਕਉਉ ਪਦੇ ਸੁਦੀ ਆ॥ ਤੀ ਗੋਰ
 ਥਾਨਾਥ ਕਹਿ ਆਹੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮਓ ਸਕਉ
 ਦੇਖਤੇ ਥੇਦਿ ਥਾਜਿ ਪੁਰਨ ਪਿਡਰੈ ਕਿਨਾਹੀ॥ ਤੀ ਮੰ
 ਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੀ॥ ਜੈ ਸਾਦੇ
 ਥੀਐ ਤੈ ਸਾਬ ਥਾਨੀਐ॥ ਠਕੀਰ ਕਾ ਬਿਰਦੁ ਐਸ
 ਹੈ॥ ਤੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਹੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ॥ ਤੁ
 ਮ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਤੇ ਹੈ॥ ਤੀਠੇ ਗਿ ਸਹਦਾਨੇ ਆਖਿ

ਗੁਰੂਗਾਨਾ ਸਿੱਖ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਕਿਹੋ ਥਾਹੀ
 ਤੇਰੀ ਪੁਰਚਾ ਅਹਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅਮ
 ਹਦਾ ਅਗੇਭੀ ਵਡੀ ਜਾਗਾ ॥ ਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਅੰਜੀ ਅਗੇਭੀ ਚਲ ਪੁਗੇ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ
 ਆਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅੰਜੀ ਤੁਸਾ
 ਡੀਰ ਜਾਇ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਚਲਦੇ ਅ
 ਹੇ ਮਹਦਾਨਾ ਉਤਾ ਵਲਾਨਾ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁ
 ਛਿਅੰਜੀ ਏਤਾ ਜੋ ਅਏ ਸੋ ਨਾਥਾ ਅਏ ॥ ਅਤੇ ਅ
 ਸੀ ਸੁਇਆ ਅਹਾ ਜੋ ਨਉ ਨਾਥਾ ॥ ਅਤੇ ਚਉਰਾਸੀ
 ਸਿਧਾ ॥ ਅਤੇ ਛਿਅੰਜੀ ਤੀਏ ਨਿ ॥ ਇਥੇ ਜੋ ਅ
 ਏ ਅਸੋ ਨਾਥਾ ਅਏ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਛਿਅੰਜੀ ਤੀਏ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਨਉ ਨਾਥਾ
 ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਚਉਰਾਸੀ ਸਿਧਾ ॥ ਅਤੇ ਜੋਗੀ ਅ
 ਦਭੇ ਖੁਸਭਾ ਨਾਥਾ ਕਹਾ ਵਦਾ ॥ ਪਰ ਅਸਲੀ ਨ
 ਉਨਾਥਾ ॥ ਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅੰਜੀ ਅਸਲ ਨਾਥ
 ਕੇ ਹੇ ਕੇ ਹੇ ॥ ਅਤੇ ਛਿਅੰਜੀ ਕੇ ਹੇ ਕੇ ਹੇ
 ਤੇ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਚਉਰਾਸੀ ਸਿਧਾ ਦਾਨਾਉ ਕਿ ਅਪੈ ॥ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਭਲਾ ਮਹਦਾਨਾ ਤੇ ਨੁਸਭਾ ਦੇ
 ਨਉ ਦਸ ਦੇਵੀ ਏਗੇ ॥ ਇਤ ਨੀਰਦ ਬਦਲ ਤੇ ਦੀਅ
 ਯੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਉਠਿ ਕਹਿ ਅਸਨ ਤੇ ਅਏ ਅਬ
 ਲਿਅ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਵਾਚਾ ॥ ਕਤੇ ਚ ਭੁਗਤਾ ॥ ਕਤੇ

॥ ਕਤੰਚ ਅਛਨਾ ॥ ਕਤੰਚ ਪਾਇ ਬੈਠੇ ਗੀ ॥ ਪਣੇ ਪਣੇ
 ॥ ਤਤ ਪਾਪੁ ਛਤ ਪਾਪੁ ਤਤਾ ॥ ਦੇਹੁ ਜਬ ਬੁਝੇ ਸੁਧਾ ॥
 ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਤਾ ॥ ਦਿਨੰਤ ਰਹਿ ਬੈਠੇ ਅਰੰਗੀ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਛਣ ਉਪ
 ਦੇਸ ਅਛਣ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇ ਬੈਠੇ ਗੀ ॥ ਸੁਣੇ ਸੁਣੇ ਪ੍ਰਾ
 ਣ ਪਤਾ ॥ ਪ੍ਰਣਵੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਲੇਹੁ ਜਬ ਬਸੁ ਧੀ ॥
 ੨ ॥ ਪ੍ਰਣਾਨਾ ਸਦਾ ਜੀ ॥ ਧੀਨ ਤਤ ਪਾਪੁ ਛਣੇ ਪ੍ਰਾ
 ਣ ਪਤਾ ॥ ਧੀਨ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਧ ਗਤਾ ॥ ਤਦਿ ਫੇਰਿ
 ਪ੍ਰਣਾਨਾ ਬਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣ ਨੂਹ ਉਤਿ ਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਪ੍ਰਣਾਨਾ ਬਦੇ ਚਰਣ ਨੂਹ ਉਤਿ ਆ ॥ ਦੁਤੰ ਅਗੀ ਪ
 ਦਿਚਿ ਮਥੇ ਟੇਕੇ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸੁਖੁ ਮੀਨਿ ਤੇ ਏ ॥ ਪ੍ਰਾਨਾ
 ਸਬ ਚਨ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਤਪਾਨਾਨਕ ਜੀ ਅਬ ਹਮ ਕਠਿ
 ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਦਾ ਪਾਨ ਦਰਸਨ ਹੁ ਆ ॥ ਤਪਾ
 ਜੀ ਇਸ ਬਚਨ ਮੈ ਭਿਨ ਭੇਦ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਪ੍ਰਾਨਾਨਾ ਬਜੀਤੁ ਮ ਅਗੁਨਿਰੰ
 ਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮ ਅਗੁਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ
 ਜਨ ਤੈ ਸੋ ਜੀ ਸਹਾਹੀ ॥ ਅਗੁਨ ਮਤੋ ਇਉਂ ਹੀ ਜ
 ਣ ਤੇ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੁਹਤਿ ਹੈ ॥ ਸਤਿ ਪ੍ਰ
 ਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਣ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨਾਨਾ ਬਕਹਿ ਆਹੀ ਨਾ
 ਨਕ ਤਪਾ ਤੁਮ ਉਪਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਐਸੀ ਹੀ ਕਿਰਪ

ਮੰਗਲਨਾਥਕ ਰਿਅੰਤਿ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਕਰਤ ॥ ੨੬੦ ॥
 ਪਾਦੇਖਿ ਆਪੁਨਾਥਕ ਰਿਅੰਤਿ ਮੰਗਲਨਾਥ ਜੀ ਜੈ ਸਤੁ
 ਮਕਰਤ ਬੇਤੈ ਸਹੀਦੇਖਿ ਆਪੁਨਾਥਕ ਰਿਅੰਤਿ ਜੀ ਜੈ ॥
 ਜੈ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਅਗੇਤੁ ਮਾਗੀਤੁ ਮਜਾਨੀ ॥
 ਤੈ ਮੰਗਲਨਾਥਕ ਰਿਅੰਤਿ ਮੰਗਲਨਾਥ ਜੀ ਜੈ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਧਕੀ ਏਹੈ
 ਤਿਨੋ ਅਗੁ ਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦੁ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਮੰਗਲਨਾਥਕ
 ਤੁਮ ਪੁਰਾਨ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ॥ ਪੁਨਾਥ ਅਪਣੇ ਅਸਦਿ ਜਾ
 ਇਥੈ ਠਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਗੁ ਜੀ ਏਹੁ ਜੈ ਪੁਨਾਥ
 ਥਾ ਅਗਾ ॥ ਏਹੁ ਤਉ ਚੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦਾ ਅਗਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਆਸੁਦਿ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਨਾਉ ਪਰਿ
 ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਦੀ ਹੈ ਸੇਈ ਏ ਬਚਨ ਬੋਲਦੇ ॥
 ਦੇਹੈ ਨਿਕਚੁ ਪਿਚੁ ਬੋਲਦੇ ਨਾਹੀ ਹੋਦੇ ॥ ਏਹੁ ਅਸਲੀ
 ਨਾਥ ਅਗਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਹੁ ਤਿਨਾ
 ਥਾ ਦੇ ਨਾਉ ਦਸੀਏ ॥ ਦਿਖਾ ਅਸਲੀ ਨਾਥ ਕੇ ਹਰੇ ॥ ਤੈ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਸੁਦਿ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਥਾ ਦੇ ਨਾਉ ॥ ਪਰਿ
 ਲੇਗੋ ਹਥ ਨਾਥ ॥ ੧ ॥ ਦੁਜੈ ਸਢਿ ਦੁਨਾਥ ॥ ੨ ॥ ਤੀ
 ਜੈ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ॥ ੩ ॥ ਚਉਥੇ ਮੰਗਲਨਾਥ ॥ ੪ ॥ ਪੰ
 ਜਵੇ ਘੁਪੁ ਨਾਥ ॥ ੫ ॥ ਛਿਵੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ॥ ੬ ॥ ਸਤ
 ਵੇ ਪੁਨਾਥ ॥ ੭ ॥ ਅਠਵੇ ਸੁਰਤ ਨਾਥ ॥ ੮ ॥ ਨਵੇ ਚ
 ਬਨਾਥ ॥ ੯ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਨਾਉ ਨਾਥਾ ਦੇਹੈ ਨਿਕਚੁ
 ਮਾਥਾ ॥ ਤਉ ਤੇਹੈ ਨਿਕਚੁ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅ

ਜੀ॥ ੧॥ ੨॥ ੩॥ ੪॥ ੫॥ ੬॥ ੭॥ ੮॥ ੯॥ ੧੦॥ ੧੧॥ ੧੨॥ ੧੩॥ ੧੪॥ ੧੫॥ ੧੬॥ ੧੭॥ ੧੮॥ ੧੯॥ ੨੦॥ ੨੧॥ ੨੨॥ ੨੩॥ ੨੪॥ ੨੫॥ ੨੬॥ ੨੭॥ ੨੮॥ ੨੯॥ ੩੦॥ ੩੧॥ ੩੨॥ ੩੩॥ ੩੪॥ ੩੫॥ ੩੬॥ ੩੭॥ ੩੮॥ ੩੯॥ ੪੦॥ ੪੧॥ ੪੨॥ ੪੩॥ ੪੪॥ ੪੫॥ ੪੬॥ ੪੭॥ ੪੮॥ ੪੯॥ ੫੦॥ ੫੧॥ ੫੨॥ ੫੩॥ ੫੪॥ ੫੫॥ ੫੬॥ ੫੭॥ ੫੮॥ ੫੯॥ ੬੦॥ ੬੧॥ ੬੨॥ ੬੩॥ ੬੪॥ ੬੫॥ ੬੬॥ ੬੭॥ ੬੮॥ ੬੯॥ ੭੦॥ ੭੧॥ ੭੨॥ ੭੩॥ ੭੪॥ ੭੫॥ ੭੬॥ ੭੭॥ ੭੮॥ ੭੯॥ ੮੦॥ ੮੧॥ ੮੨॥ ੮੩॥ ੮੪॥ ੮੫॥ ੮੬॥ ੮੭॥ ੮੮॥ ੮੯॥ ੯੦॥ ੯੧॥ ੯੨॥ ੯੩॥ ੯੪॥ ੯੫॥ ੯੬॥ ੯੭॥ ੯੮॥ ੯੯॥ ੧੦੦॥
 ਅਖਿਅਮਹਦਾਨਾ॥ ਗੋਰਖਜਤੀ॥ ੧॥ ੨॥ ੩॥ ੪॥ ੫॥ ੬॥ ੭॥ ੮॥ ੯॥ ੧੦॥ ੧੧॥ ੧੨॥ ੧੩॥ ੧੪॥ ੧੫॥ ੧੬॥ ੧੭॥ ੧੮॥ ੧੯॥ ੨੦॥ ੨੧॥ ੨੨॥ ੨੩॥ ੨੪॥ ੨੫॥ ੨੬॥ ੨੭॥ ੨੮॥ ੨੯॥ ੩੦॥ ੩੧॥ ੩੨॥ ੩੩॥ ੩੪॥ ੩੫॥ ੩੬॥ ੩੭॥ ੩੮॥ ੩੯॥ ੪੦॥ ੪੧॥ ੪੨॥ ੪੩॥ ੪੪॥ ੪੫॥ ੪੬॥ ੪੭॥ ੪੮॥ ੪੯॥ ੫੦॥ ੫੧॥ ੫੨॥ ੫੩॥ ੫੪॥ ੫੫॥ ੫੬॥ ੫੭॥ ੫੮॥ ੫੯॥ ੬੦॥ ੬੧॥ ੬੨॥ ੬੩॥ ੬੪॥ ੬੫॥ ੬੬॥ ੬੭॥ ੬੮॥ ੬੯॥ ੭੦॥ ੭੧॥ ੭੨॥ ੭੩॥ ੭੪॥ ੭੫॥ ੭੬॥ ੭੭॥ ੭੮॥ ੭੯॥ ੮੦॥ ੮੧॥ ੮੨॥ ੮੩॥ ੮੪॥ ੮੫॥ ੮੬॥ ੮੭॥ ੮੮॥ ੮੯॥ ੯੦॥ ੯੧॥ ੯੨॥ ੯੩॥ ੯੪॥ ੯੫॥ ੯੬॥ ੯੭॥ ੯੮॥ ੯੯॥ ੧੦੦॥
 ਅਖਿਅਖਣਨਬਹੁਤੇਰੈ॥ ਨਿ॥ ਅਹੁਚਉਰਸੀਸਿਧ
 ਜੋਅਖਿਦੈ॥ ਨਿ॥ ਸੋਕੇਰੋਜੋਕੇਰੋਜੋ॥ ਨਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਭਲਾਮਹਦਾਨਾ॥ ਓ॥ ਏਭੀਦਸੀਏਗੋ॥ ਪ॥ ਹਿਲੇ
 ਭਗਗ॥ ੧॥ ਦੁਜੇਸਗਗ॥ ੨॥ ਤੀਜੇਸੇਘਗ॥ ੩॥ ਚਉਥੇ
 ਟੰਗਗ॥ ੪॥ ਪੰਜਵੇਉਰਮਾ॥ ੫॥ ਛਿਵੇਪੁਰਮਾ॥ ੬॥ ਸ
 ਤਵੇਕਨੀਠਾ॥ ੭॥ ਅਠਵੇਨੀਠਾ॥ ੮॥ ਨਵੇਲਹਰੁਪ
 ੧॥ ੯॥ ਦਸਵੇਸੰਗਗ॥ ੧੦॥ ਪਾਹਵੇਲੇਘਗ॥ ੧੧॥ ਬ
 ਹਵੇਹਾਜੀਰਤਨ॥ ੧੨॥ ਤੇਹਵੇਪੁਰਨਾਸਕਾ॥ ੧੩॥ ਚ
 ਉਦਵੇਬਿਬਲਾ॥ ੧੪॥ ਪੰਦੁਵੇਜਾਲਕਾ॥ ੧੫॥ ਸੋਲਵੇ
 ਖਿੰਬੜਾ॥ ੧੬॥ ਸਤਹਵੇਸੁਰਤਸਿਧਾ॥ ੧੭॥ ਅਠਹਵੇ
 ਨਿਹਤਾ॥ ੧੮॥ ਉਨੀਹਵੇਕੇਦਲਕਰਨਾ॥ ੧੯॥ ਬੀਹਵੇਸ
 ਮਰਤਾ॥ ੨੦॥ ਇਕੀਹਵੇਗਉਨਗੁਲਾ॥ ੨੧॥ ਬਾਈਹਵੇ
 ਅਸਹਨਿਧਿ॥ ੨੨॥ ਤੇਈਹਵੇਚਤਰਬੈਨਾ॥ ੨੩॥ ਚਉ
 ਵੀਹਵੇਗਇਐਨਿ॥ ੨੪॥ ਪੰਜੀਹਵੇਕੇਲਕਰਨਾ॥ ੨
 ੫॥ ਛਬੀਹਵੇਅਉਘਜਾ॥ ੨੬॥ ਸਤਾਈਹਵੇਪਰਬਤ
 ੧॥ ੨੭॥ ਅਠਾਈਹਵੇਟੀਸਗ॥ ੨੮॥ ਉਨਤੀਸਵੇਭਰਖ
 ਗੀ॥ ੨੯॥ ਤੀਸਵੇਬੁਤਵੇ॥ ੩੦॥ ਇਕਤੀਸਵੇਕਨਕਾ॥

੧)੩੧)ਧੀਭੀਭੇਸੰਭੂ)੩੨)ਭੇਤੀਸਵੇਅਛਰਦੇਨਾ)੩੩)
 ਚਉਤੀਸਵੇਪਲਕਨਿਆ)੩੪)ਧੇਤੀਭੇਪਿਪਲਕ
)੩੫)ਛਤੀਭੇਸੋਗਮਾ)੩੬)ਸੇਤੀਭੇਗਿਰਬੰਧ
)੩੭)ਅਠਤੀਭੇਸਾਲਸਾ)੩੮)ਉਣਤਾਲੀਭੇਕੇ
 ਸਕਗ)੩੯)ਚਾਲੀਭੇਗੈਲਸਾ)੪੦)ਇਕਤਾਲੀਭੇ
 ਦੇਸਗਨਧਗ)੪੧)ਬੈਤਾਲੀਭੇਮੁਕਤੀਸਗ)੪੨)
 ਤੇਤਾਲੀਭੇਚਲਨਾਚਤੋ)੪੩)ਚਉਤਾਲੀਭੇਸੁ
 ਰਮੇਨਾ)੪੪)ਧੇਤਾਲੀਭੇਸੇਪਿਸੇਨਾ)੪੫)ਛਿਤਾਲੀ
 ਭੇਗਿਰਦਗ)੪੬)ਸੇਤਾਲੀਭੇਜੋਤਲਗਨਾ)੪੭)
 ਅਠਤਾਲੀਭੇਜੋਤਮਗਨਾ)੪੮)ਉਣਦੰਜਦੇਬਿਮ
 ਲਜੋਤਾ)੪੯)ਪੰਜਭੇਸੀਤਲਜਲਾ)੫੦)ਇਕਦੰ
 ਣਦੇਅਘਰਘਨਾ)੫੧)ਬਦੰਜਦੇਤੁਲਸਜੋਗਾ)੫੨)
)੫੩)ਚਉਰੰਭਦੇਅਕਾਲਨਿਰ
)੫੪)ਪਚਦੰਜਦੇਭੋਲਸਗ)੫੫)ਛਿਦੰਜਭੇਗਮ
 ਰੁਅਗੁ)੫੬)ਸਤਦੰਜਦੇਕ੍ਰਿਸਨਕੁਅਗੁ)੫੭)ਅਠ
 ਦੰਜਦੇਬਿਸਨਪਤਾ)੫੮)ਉਣਭੇਸੇਕਰਜੋਗਾ)੫
 ੯)ਸਠਦੇਬਰਮਜੋਗਾ)੬੦)ਇਕਭੇਸੀਗੁਮੈਨ
)੬੧)ਬਭਭਦੇਸੀਗਜੰਬੀਲੀਕਧਾਗੀ)੬੨)ਤੇਭੇ
 ਕਾਲਿਦੁਨੈਨਾ)੬੩)ਚਉਭੇਨਲਿਦੁਨੈਨਾ)੬੪)ਧੇਭੇ
 ਭਦੇਸੁਰਸਤੀ)੬੫)ਛਿਅਭਭਦੇਗੋਰਧਨਮੈਨਾ)੬੬
 ਸਤਭਭਦੇਗੁਠਾਬਾਸੀ)੬੭)ਅਠਭਭਦੇਅਲਨਸੀ

੬੮) ਉੱਤਰਤਰਵੇ ਕਲਕ ਮੰਗੀ ॥ ੬੯) ਸਤਰਵੇ ਟਕਰ
 ਗੀ ॥ ੭੦) ਇਕਤਰਵੇ ਕੇਵਲ ਕਰਮੀ ॥ ੭੧) ਬਤਰ
 ਵੇ ਕਰਮਾਸੀ ॥ ੭੨) ਤਿਤਰਵੇ ਕੁਲਾ ਬਿਲਾਸੀ ॥
 ੭੩) ਚਉਤਰਵੇ ਮੁਲ ਮੰਡੀ ॥ ੭੪) ਪਜਤਰਵੇ ਜੋ
 ਗਤੀ ॥ ੭੫) ਛਿਤਰਵੇ ਜੋ ਗਰਹੇ ॥ ੭੬) ਸਤ
 ਤਰਵੇ ਦੀ ਸਪਰਸ਼ੀ ॥ ੭੭) ਅਠਤਰਵੇ ਆਪਰੁਪੀ ॥
 ੭੮) ਉੱਤਰਾਸੀ ਏਕਲੇ ਸਪੁਪੀ ॥ ੭੯) ਅਸੀ ਏ ਬਿ
 ਹਰੀ ਮਜੋਗੀ ॥ ੮੦) ਇਕਾਸੀ ਏ ਖਲਾਸ ਮੁਗਲ ਕੋਗੀ
 ੮੧) ਬਿਅਸੀ ਏ ਕਿਦਾਰ ਜੋਗੀ ॥ ੮੨) ਤਿਅਸੀ ਏ
 ਸਭਾਲ ਕਾਕੀ ਏ ॥ ੮੩) ਚਉਗਾਸੀ ਏ ਬਚਿਤਰਗੀ
 ਸੀ ॥ ੮੪) ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਣਿ ਮੰਗਦਾ ਚਉ
 ਗਾਸੀ ਸਿਧਾ ਕੇ ਨਉ ॥ ਏਹੁ ਚਉਗਾਸੀ ਸਿਧਾ ਤੇ ਨਿ ॥ ਅ
 ਤੇ ਉੱਤਰਉਨਾਥਾ ਤੇ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਉੱਛਿ ਅਜਤੀ ਤੇ ਨਿ ॥
 ਤਾਂ ਛਿ ਮੰਗਦਾ ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਨਾਥਾ ਦੀ ਤਾਨਿ ਸਾ
 ਤੋਈ ॥ ਅਤੇ ਸਿਧਾ ਦੀ ਨਿਸਾ ਤੋਈ ॥ ਪਹਜੀ ਜਤੀ ਅ
 ਦੀ ਨਿਸਾ ਤੋਈ ॥ ਤਾਂ ਛਿ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦ
 ਨਾ ਕਿਉ ਨਿਸਾ ਤੋਈ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੇਰੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਅਰੁ
 ਮਾਨੁ ਹੈ ਸੋ ਪਾਇ ਲੈ ॥ ਤਾਂ ਛਿ ਮੰਗਦਾ ਨੇ ਅਖਿ ਅ
 ਜੀਤੁ ਸੀ ਅਖਰੇ ਤੋ ਜੋ ਛਿ ਅਜਤੀ ਤੇ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਕੋ
 ਈ ਈ ਦੇਹੇ ਤੇ ਨਿ ॥ ਜਿਨਾ ਗ੍ਰਿਸਤ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ ॥ ਜੋਇ
 ਸਤੀ ਦੇ ਨੇਰੇ ਨਾਹੀ ॥ ਆਦਰਾ ਸੋ ਜਤੀ ਤੋ ਦਾਹੀ ॥ ਇਥੇ

ਆਮਰਦਾਨਾਮੁ ਤਿਉ ਭਲਾ ਪੁਰਿ
 ਓਸੁ ਏਕੈ ਚਿ ਅਜਤੀ ਤਿਸੇ ਏਤੈ ਨਿ। ਤੇਰੇ
 ਜਤੀ ਤਿਉ ਨਾ ਦੀ ਬਿਦਯਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਨਾ ਦੀ ਬਿ
 ਦਯਾ ਦੀ ਨਹੀ। ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਰਿ ਅਜੀ ਮਥ
 ਨ ਕਰਦੇ ਨਹੀ। ਬਿਦ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨ ਕ ਸਬਦਿ ਅੰਗ ਸਲੋਕ ਕਹਿ ਆ। ਨਾ ਦੇ ਸੰਤ ਦਸ
 ਦੇ ਜਤੁ ਆਹ ਦੇ ਇਉ ਜਾਲਾ। ਭਣ ਦੇ ਨਾਨਕ ਸੁ ਤਿਮ
 ਰਦਾਨਾ ਪਿੰਡ ਨਾਗੁ ਸਮੀਕਾਲਾ। ੧ ॥ ਸੁ ਤਿਮ ਰਦਾਨ
 ਨਾ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਦਯਾ ਦੀ ਹੈ। ਜਤੀ ਮੇਈ ਕਹੀ ਦੇ
 ਨਿ। ਜੇ ਨਾ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾ ਵਣ ਨਹੀ ਦੇ ਦੇ। ਸਭ ਨਾ ਦੁ
 ਆਰਿ ਆ ਦੇ ਖਬਰ ਦਾ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਖਬਰ ਨਾਹੀ
 ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਮੁਹ ਦੇ ਗਹ ਨਿਕਲਿ ਗਈ। ਤੇ ਜਤੀ
 ਨਹੀ ਕਹੀ ਦੇ ਜੇ ਸਭ ਨਾ ਦੁਆਰਿ ਆਨ ਥਮ ਰਖੇ ਤੇ
 ਜਤੀ ਤੇ ਦੇ। ਓਤੁ ਜੋ ਚਿ ਅਜਤੀ ਤੇ ਨੁ ਦਸੈ ਨਿ।
 ਉਨਾ ਸਭ ਨਾ ਦੁਆਰਿ ਆਵਿ ਚਿ ਜਾ ਵਣ ਨਹੀ ਦਿਤੀ
 ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਰਿ ਅਜੀ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰਿ
 ਆਵਿ ਚੋ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਮੁਤੰਜ ਮੰਦੁ ਗੀਦੁ ਬੋਲ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮੁਹ ਦੇ
 ਗਹਿ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਭਲੀ ਸੁਹਤਿ ਦੇ ਖਦ
 ਹੈ। ਤੇ ਅਖੀ ਦੇ ਗਹਿ ਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੇ ਨੇ ਸੁਣਦਾ

ਰੋਕਾਈ ਰਾਗੀ ਮੁਹਿਤ ਤੋਂ ਡੋਲ ਦਿਤਾ ਕੰਨ ਦੇ ਗਾਹਿਜਾ
 ਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਨਾ ਸਕਾ ਦੀ ਖੁਸਬਾਸ ਲੈ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਹ
 ਗੰਧ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਗਜ਼ ਬਿੰਦ ਸਾਫ਼ਿਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅ
 ਤੇ ਖੁਸਬਾਸ ਲੈ ਕੇ ਰਿਡੋਲ ਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾ ਸਕਾ ਦੇ ਗ
 ਹਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਥਨ ਬਿਨਾ ਹੀ ਦਿਖਿਭਲੀ ਮੁਹ
 ਤਿਏਂ ਦਿ ਦੇ ਗਾਹਿਜਾ ਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਛਿਅਜ
 ਤੀ ਦਸੇ ਸੋ ਉਨਾ ਕਿਸੇ ਗਾਹਜਾ ਵਣ ਨਾ ਹੀ ਦਿਤੀ।
 ਤਾਂ ਉਹ ਅਸਲ ਜਤੀ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
 ਸਤਿਜੀ ਸਤਿ। ਹੁਣਿ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤੁ ਨਿਸੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ
 ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਹੁਣਿ ਅਗੇਭੀ ਚਲ
 ਦੇ ਤੈਨਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ ਚਲਦੇ
 ਆਹੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੁਕਰਿ ਅਗੁ
 ਰੁਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਹ ਮਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਅ
 ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੀ ਜੇ ਕਿਉ ਹੀ ਗਤ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਖੀ। ਐ
 ਸਾਸਾ ਪਯੋਗੀ ਸਰਸਾ ਬਿਹਰਦੇ ਕੀਲਾ ਇਕ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਹਿ ਅਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਕਹੋ। ਤਾਂ
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਅਤੇ ਧੁਧੁ ਨਾਥ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਅ
 ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਇਤਨਿ ਆਮਿਲਿ ਕਰਿ ਕਹਿ ਆ।
 ਤੈਨਾ ਨਕਤ ਪਾਤੁਮ ਕਿਉਰ ਮਤੇ ਹੋਈ ਹੀ ਗਤ ਸਿ
 ਧਮੰਡਲ ਮੇਕਰ ਗੁਜਗਨਾ। ਤੁਮ ਹੋ ਜੰਜਾਲ ਤੋ ਕੋ
 ਈ ਹਰਿ ਆਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆ।

ਨਾਨਾ ਲਖ ਚਉਗਮੀ ਹਮ ਤੇ ਛੂਟੀ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ
 ਦਰਸਨਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧੋ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ
 ਮਿਲਿ ਅਤੋਰੀ ਏਨਿ ਬੇਰੇ ॥ ੧ ॥ **ਗੁਰ ਓ ॥** ॥ ਅਸ
 ਨ ਬੈਸਨ ਹਮ ਤੇ ਛੂਟਾ ਛੂਟੇ ਕਰਮ ਮੈਸਾਗਾ ਸਗਲੇ
 ਬੰਧਨ ਪਰ ਕੇ ਕਾਟ ਪਾਏ ਮੈ ਬਦੁ ਅਗਾ ॥ ੨ ॥ ਏਕੀ
 ਕਾਹ ਪਰਿ ਨ ਜਗਿ ਮਾਹੀ ਦੁਜਾ ਚਿਤਿ ਨ ਪਾਹੀ ॥ ਦਸ
 ਅਉਤਾਰ ਅਉਰ ਦੇਵ ਤੇਵਾਰ ਵਰਕ ਰਿਡਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰੇ
 ਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਸਹਜ ਗੰਗ ਮੈ ਖੇਲੀ ॥ ਪ੍ਰ
 ਏਵੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਨਾਥੋ ਸਿਧੋ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਏਕ
 ਕਮੇਲੀ ॥ ੪ ॥ ਤੰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਪਾਤੁ
 ਮ ਕੈ ਨਿਰੰਦਨ ਮੈਸਾ ਕੀ ਅਹੈ ॥ ਪਰ ਹਮ ਅਪਣੇ ਦ
 ਸ ਤੇ ਕਹਤੈ ॥ ਤੂੰ ਸਾਧਮੁਹਿਤ ਹੈ ॥ ਤੇਹਾ ਦਰਸਨ ਦੁ
 ਲੀਭੁ ਹੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਜੈ
 ਤੁਮ ਹੋ ਸੋਹੀ ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਤੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀ ॥ ਮੁਖ ਤੇ
 ਕਹਤੇ ਲਿਖਾ ਸੁਹਤ ਹੈ ॥ ਅਬ ਹਮ ਕੈ ਤੁਮ ਰਜਾਇ ਦੇ
 ਵੀ ॥ ਤੰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪੁ ਨਾਥ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਸ
 ਰਨਾ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਪਾਤੁ ਜੀ ਤੁਮ ਕੈ ਨਿਰੰਦਨ ਕੀ ਰਜਾ
 ਇਹੈ ॥

॥ ਬੋਲਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਤਿਹਾ
 ਉਡਾ ਗੀਲੀਤੀ ॥ ਜਾਇ ਬਿਅਹ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਬਨੇ

ਹੋਏ॥ ਜਿਥੇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓਂ ਸੇਵਿ ਅਸੀਂ ਆਗਾ ਸਿ
 ਗੇਦਤਾਤ੍ਰਿਓਂ ਲੇਸਾ ਪਇਆ ਹੈ॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਅ
 ਧਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਇ ਕਿਥੇ ਅਏ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ
 ਨਕਕਰਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਧਿ ਅਹਪਰਬਤਤ

ਸਾਖੀ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓਂ ਨਾਲਿ ਤੇਈ॥

ਅਏ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਇ ਅਗੁਰੁ ਜੀ ਅਸੀਂ
 ਹੁਇ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਅਏ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕਕਰਿ ਅ
 ਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸਾਢੇ ਸਤੁ ਜਗਰ ਜੋ ਜਨ ਅਏ॥

ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜ ਕੀ ਟੀ ਟੇ ਕੇ ਭੀ ਸਾ ਪਾਸੋ
ਪਤੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਟਿ ਥੇ ਬਡਾ ਅ
ਉਧੁਤ ਪੁਰਖ ਤੀ ਜਿਸ ਤੀ ਟੀ ਸੀ ਨਿ ਅਸੀ ਪੁਜਦੇ
ਤੀ ਨਿ ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਉਸਦਾਨਾ ਉ
ਕਿ ਅਹੈ ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਿ ਥੇ ਤੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਅਮਰਦਾਨਾਨਾ ਉਸਦਾ ਦਤਾ ਤਿਓ ਤੀ ਅਤੇ ਓਹੁ
ਜੋ ਉਚੇ ਢੁਢਿ ਦੇ ਖਾਨੈ ਓਸੁ ਉਪਾਹਿ ਪਾਇ ਅਤੋਇ
ਅਹਈ ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਓਸਤਾ
ਟੀ ਭੀ ਦੇ ਥੇ ਗੋ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਦੇ
ਖੀ ਏ ਗੋ ਜਾਇ ਦਤਾ ਤਿਓ ਦੇ ਉਪਾਹਿ ਖੜੋ ਓਏ
ਤੀ ਅਗੈ ਦਤਾ ਤੇ ਅਉਸੁਤ ਪਾਇ ਅਤੋਇ ਅਹੈ
ਬਿਦੇ ਤੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾ
ਲਾ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਗਜਾਇ ਤੀ ਮ
ਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਹੁਇ ਤੀ ਅਇ ਪਹੁਚੇ ਤੀ ਬ
ਲਾਇ ਓਇ ਸਤਾ ਟੀ ਦੇ ਖੀ ਏ ਏ ਓਭੀ ਸਾਧਵਡਾ
ਅਖਦੇ ਤੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਲ ਮਰਦਾਨਾ
ਤੇਗਭੀ ਅਖਿ ਅਮੰਨਣਾ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚ
ਨਕੀਤਾ ਹੋਤੀ ਦੇ ਓਬਲੋ ਕਿਉਨਾ ਹੀ ਸਮਝਿ ਦੇਖੋ
ਅਪਨੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ਜਬਲਗਦੇ ਹੀ ਤਬਲਗਾ ਅ
ਸਾਇਉ ਨਹੋਵੈ ਪੁਰਨ ਸੀ ਨਿ ਅਸਾ ਥੋਓ ਦਿਸਟਿ
ਚਿਤੁ ਗਥੋ ਠਾਇ ਇਕਨਗਾਇਨੁ ਸਭ ਘਟ ਮਾਹਿ

॥ ਬਿਨੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿਦ ਤਾ ਤਿਓ ਮੁਗਤਿ ਸਭਾਨਿ
 ਹੋਵਨ ਦੇਉ ॥ ਦਤਾ ਤਿਓ ਵਾਚਾ ॥ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਪਰੋਜਨ
 ਘਟਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ਬੋਲਨ ਕਾਜਿ ਹੋਇ ਸੁਭਾਇ ॥
 ਕਾਇਆ ਮੰਗੀ ਮੈਲ ਨ ਲਾਗੀ ॥ ਬੋਲ ਬਚਨ ਸੋਹ
 ਹੋਇ ਅਗੀ ॥ ਹਲ ਚਲ ਕਦੀ ਨ ਬਿਅਪੇਸੋਹ ॥ ਪੁ
 ਗਨ ਕਿਰਪਾ ਚਿਤੁ ਦ੍ਰਿਸਿਅ ਮੋਇਆ ॥ ਹੋ ਮੰਗੇ ਮਨ ਗਇ
 ਟੁਜ ਪਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਕੰਹ ਸਨ ਮੈ ਬਕਤਾ ॥ ਦਤ ਕਹੇ ਸੁ
 ਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਅਪਨਾ ਛੋਡਿ ਹੋਇ ਹੋਯਾ ॥ ੨ ॥
 ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਾ ॥ ॥ ਅਜ ਪਾਕਹੀ ਏ ਮੋਭੀ ਜਪਦੀ
 ਮੈ ॥ ਕਿਉ ਨ ਜਪ ਮੈ ਪੁਗਨ ਜਗਦੀ ਮੈ ॥ ਜਪ ਕਰਤੇ
 ਅਜ ਪਾਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ
 ਅਵੈ ॥ ਜਬ ਲਗ ਕਾਇਆ ਤਬ ਲਗ ਪਿਆਇ
 ਆ ॥ ਬਿਨ ਸੇਕਾਇਆ ਤਬ ਏਕ ਦਿਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁਣਿਦ ਤਾ ਤਿਓ ਭਗਵਾਨ ਪੁ
 ਨੀ ॥ ੩ ॥ ॥ ਦਤ ਕਹੇ ॥ ॥ ਜਪ ਜਪ ਜਬ ਦਿ
 ਸਟਿਨ ਅਵੈ ॥ ਦੇਖਿ ਆਦਿ ਸਟਿ ਤਬ ਜਪ ਭੁਲ
 ਵੈ ॥ ਕਾਇਆ ਸਾਕੀ ਹੋ ਸਨਾ ਸਾਕੀ ॥ ਆਪੁ ਨ ਗਇਣ
 ਤੁਆ ਸਾਖੀ ॥ ਨਾਕੁ ਛੋੜ ਪਣਾ ਨਾਕੁ ਛੋੜ ਪਣਾ ॥ ਦਤ
 ਕਹੇ ਸਭ ਏਕੋ ਥਪਣਾ ॥ ੪ ॥ ਦਤ ਕਹੇ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤ
 ਪਾ ॥ ਕਿਉ ਨ ਤੁੰ ਜਪ ਕਾਕਾ ਜਪਾ ॥ ੫ ॥ ਜਪ ਤਾ ਜਪ ਏ
 ਕੰਕਾਹਾ ॥ ਸਭ ਮੁਗਤਿ ਤੇਰੇ ਨਿਆਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸ

॥ १८० ॥
 ॥ १८१ ॥
 ॥ १८२ ॥
 ॥ १८३ ॥
 ॥ १८४ ॥
 ॥ १८५ ॥
 ॥ १८६ ॥
 ॥ १८७ ॥
 ॥ १८८ ॥
 ॥ १८९ ॥
 ॥ १९० ॥
 ॥ १९१ ॥
 ॥ १९२ ॥
 ॥ १९३ ॥
 ॥ १९४ ॥
 ॥ १९५ ॥
 ॥ १९६ ॥
 ॥ १९७ ॥
 ॥ १९८ ॥
 ॥ १९९ ॥
 ॥ २०० ॥

ਬਾਤ ਪਰਪਰਤਾ ॥ ਤਨ ਅੰਦਰ ਪਰਪਰਤਾ ॥
 ਮੇਸੀ ਬਾਤ ਨ ਸੁਣੀ ਅਗੇ ਬਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਭੇਖੀ ॥ ਤੁ
 ਤ ਬਾਤ ਸੁਣ ਦੇ ਅਚਰਜ ਅਤ ਮਨ ਪਤੀ ਜੇ ॥ ਸੁਅ
 ਮੀ ਕਰੇ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਭੂਨੁ ਸੁਨੇ ਕਉ ਨਹੀ ਏ ॥ ੧੧ ॥
 ॥ ਗੁਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਗੀਤ ਗੋਜ ਬਨੈ ਨੀ ਦੇ ਖੋਤੁ ਮਹਾ
 ਚਿਤ ਕਠੋਰ ॥ ਜਟੇ ਵਧਾਈ ਦੇ ਹੀ ਜਾਲੀ ਪਾਹਨ ਜੇ ਮੇ
 ਕੋਰ ॥ ਕੰਬਲ ਖੁੰਭ ਚੜਾਇ ਓਭਾਵੈ ਓਜਲਾਤੋ ਇਨ
 ਜਾਵੈ ॥ ਨਾਰਿਦ ਸਭਿ ਅਕਰੇ ਸਿੰਗਾਰ ਕੰਤ ਨਕ ਬਹੁ ਪਾ
 ਵੈ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਤਤਾ ਤਿਤਾ ॥ ॥ ਚਲੋਤ ਪਾਨਿ ਰੰਦ
 ਨਕੈ ਸਾਜੇ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਦੇਖਿ ਅਸਾ ॥ ਸਾਸਤਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ
 ਪੁਕਾਰੇ ਅਪੁ ਬਿਧਿ ਕਿਨੁ ਕਬਹੂੰ ਨ ਲੇਖਾ ॥ ਅਚਰਜ
 ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ ਤੁਸਤੁ ਹਮ ਤੋ ਭਰਮ ਤਭਟਕਾ ॥ ਤਲਚ
 ਲਉ ਪਜੀਠਾ ਹਨਾ ਪਾਵੈ ਚਿਤ ਨਹ ਮਹਾ ਅਟਕਾ ॥
 ੧੩ ॥ ॥ ਗੁਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਮੁਹਤਿਲਾਲ ਸਬਜ ਤੇ ਕਾ
 ਏ ਅਜੇ ਮੇ ਸੁਦਗਨਾ ॥ ਹੀਰਾ ਮੰਤੀ ਚਰਨ ਦੇ ਖੀਏ ਚੰਦ
 ਮੁਹਤ ਨਿਰਖਤੈ ਨਾ ॥ ਦੰਤ ਜਵਾਹਰ ਬਨੈ ਜੜਾਉ ਕਉ
 ਹੀਲ ਸਕ ਸੁਲਕੇ ॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ਮੈ ਖੰਡੇ ਪਾਗੈ ਸੀਦ
 ਵਨ ਚਮਕੈ ॥ ਚਲਿਕ ਰਿਦੇ ਖੋਤੁ ਮੇਦਿ ਖਾਵਉ ਤਬ
 ਤੁਮ ਨੇ ਸੁਆਮੀ ॥ ਨਿਰੰਦਨ ਕੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹੁਗੀ ਅ
 ਠਪ ਹਰ ਸਲਾਮੀ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਤਤਾ ਤਿਤਾ ॥ ॥ ਦੇਖ
 ਸਕਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੋਲੇ ਸੋ ਸਾਚੀ ॥ ਅਬ ਪ

ਰਤੀਤਤੁ ਏਹਿਦੁ ਮਕੈ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਚੀਯਨੁ
ਸੁਗੁਰੁਤੁ ਮਹਾਕਹੀਏ ਯੇ ਜਿਨਿਤੁ ਮਕਉਦੇ ਖਿਦਿਖਾ
ਇਆ ਐਸਾ ਅਗੇ ਅਉਰਨ ਸਾਧੁ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ
ਬਨਾਇਆ ॥੧੫॥ ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ॥ ॥ ਖਟਦਰਸ
ਨਪੰਥ ਸਰਦੇ ਖੇਭੇ ਖਤੁ ਮਹਾਉਚਾ ਜਾਤਿ ਦਰਸਨ ਸਭ
ਸੇਵਕਤੁ ਮਹੇਤੁ ਮਸੀਹਿ ਨਾਹਿ ਪਹੁਚਾ ॥ ਰਿਧ ਸਿਧ ਸ
ਭਪੀਛੇ ਛੇਡੇ ਏਕ ਕੀ ਅਧਾਰਾ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣਿ
ਦਤ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਭੇਖਤੁ ਮਹਾ ॥੧੬॥ ਦਤਾ ਤਿਓਚ
ਗਨ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤੀ ॥ ਅਗੋ ਗੁਰਨਾਨਕ ਚਗਨ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤੀ
ਗਬਹੁਤੁ ਸੁਖੁ ਸੰਨਿਓਇਆ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ
ਆਪਿ ਵਿਚਿ ਮੁਸਕੋਇਤ ਨੀਹ ਕੀਕਹਿ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦਿ
ਸੁਣੀਤੰ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਮਸਤ ਬਿਦੇ ਯੋਇ ਗਇਆ ਸ
ਛੇੜੈ ਪਹਗ ਬਿਦੇ ਹਰਹਿ ਆਫਿਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿ
ਮਾਜੀਪੁਣਿ ਅਗੇ ਭੀਚਲਦੇ ॥ ਕਿਨਾਹੀਚਲਦੇ ॥
ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਅਗੇ ਪੂਰਲਾਦ ਭਗਤ
ਹੈ ॥ ਓਸਤੇ ਪਹੇ ਪੂਰ ਭਗਤ ਹੈ ॥ ਤਿਸਤੇ ਉਪਹਿ ਨਿਰੰ
ਕਰ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਗੇ ਚਲੀਏ ਗੇ ਉਰਾ ਵਲਾਨਾ
ਤੋਇਆ ਦੇਖਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਤ ਮਾਸਾ ਜੋ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ
ਖਾਈਸੇ ਦੇਖੁ ॥

॥ ਖਟਦਰਸਨ ॥

ਬਿਅਹਧਰ ਬਤਤੋ ਉਡੇ ॥ ਅਲਲਾ ਲੀਨ ਪਰਬਤਤੇ

ਗਏ ਜਾਣ ਬਰਤ ਏ ॥ ੧੦ ॥ ਮਰਦ ਨ ਪੁਛਿ ਅਗੁਰੁ
 ਜੀਉ ਏ ਅਸੀ ਕੀਥੇ ਆਏ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਅਲਲਾਲੀ ਨ ਪਰਬਰਤੇ ਆਏ
 ॥ ਅਤੇ ਅਲਲਾਲੀ ਨ ਇਸਦਾ ਨ ਉਤਾ ਪਇ ਆਏ ॥
 ਜੇ ਇਸਤੇ ਅਲਲਾ ਦਾ ਬਸੇ ਗਏ ॥ ਓਹੁ ਜੋ ਅਲਲ
 ਪੰਥੀ ਕੀ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਅਕੇ ਪੂਰਾ ਦਰਗਤ ਦਰਗੁ
 ਹੈ ॥ ਪੂਰਾ ਦਰਗਤ ਅਲਲਾ ਦਰਗਜ ਕਰਦੈ ॥ ਤੰਮ
 ਹਦਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਪੂਰਾ ਦਰਗਤ ਏ ਬੇਹੀ ਹੈ ॥ ਤੰਮ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾਨ ਏ ਬੇਹੀ ਹੈ ॥ ਤੰਮ
 ਦਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਉਸਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤੰਮ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾਨ ਉਤਾ ਵਲਾਨ ਹੋਇਸ
 ਭੇਦਰਸਨ ਹੋਵਨਿਗੇ ॥ ਤੰਮ ਹਦਨੇ ਅਖਿ ਅਰੁਲ
 ਜੀ ॥ ਤਿਚਰਗੁ ਆਇ ਅਲਲਾ ਚਉਗਿਰਦ ਘਤਿ
 ਆਘੇਗਾ ॥ ਅਲਲਾ ਦਾ ਸਿਰਦਾਰ ਜੋ ਅਹਾ ॥ ਅਲਲ
 ਚੀਨ ਤਿਸ ਬਚਨ ਬੀਲਿ ਆ ॥ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਆਇ
 ਪਾਇ ਆਘੇਗਾ ॥ ਕਉਨ ਤੂੰ ਕਿਹ ਕਰੋ ਬਸੇਗਾ ॥ ਕਉਨ
 ਮਨੋਰਥ ਈਹ ਆਇ ਆ ॥ ਕਉਨ ਨਾਮੁ ਤੂੰ ਕਿਨੇ ਹਿ ਪਠਾ
 ਇ ਆ ॥ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਪੁਛੇ ਬਾਚਾ ॥ ਪਿੰਡ ਪਾਇ ਕੇ
 ਫਿਰਤ ਕਾਚਾ ॥ ੧ ॥ ਅਲਲਾ ਮਿਲ ਕੇ ਪਾਇ ਆਘੇ
 ਗਾ ॥ ਹਿਰਦੇ ਭੀ ਤਹਿਲੀ ਆਬਸੇਗਾ ॥ ਦਰਸਨ ਕਾਰਨਿ
 ਈਹ ਆਇ ਆ ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਅਪਿਪਲਿ ਆਇ

ਮਾਛੁਟਿ ਜਾਇ ਜੇ ਰੋਇ ਕਰਾਇ ਅਗਲ ਬਪ
 ਕਾਤ ਬਠਨ ਕਬਜਾਇ ਆਸੁਇ ਅਲਲਾਚੀਨ
 ਨਾਨਕ ਅਸਦਾ ਸਿਆਏ ਕਰਿ ਰੰਜਨ ਗਾਥੀ ਆਸਾ ਤੈ
 ਅਲਲਾਚੀਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਲਗਾ ਲੈਣਾ॥

੧੬੭

ਅਲਲਾ ਲੀਨ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਗਏ॥

ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਆਸੁਇ ਭਾਈ ਅਲ
 ਲਾਚੀ ਨਿਤੁ ਸਡੇ ਦਰਸਨਿ ਅਸੀ ਅਏ ਅਯੋ ਭਲ
 ਹੁ ਅਤੁ ਮਾਗ ਦਰਸਨ ਪਾਇ ਆਤੈ ਅਗੈ ਅਲਲਾ

ਚੀਨਬੋਲਿਆਜੀਹਮਨਿਹਾਲਹੁਏ॥ਹਮਕਉ
ਤੁਮੋਕਿਹਤਾਹਥਕੀਆ॥ਹਮਗੀਨਗੀਕਿਹਤਾਹਥ
ਹੁਈ॥ਤੰਮਹਦਾਨਾਬੋਲਿਆਅਲਲਾਚੀਨਜੀਈ
ਹੰਪ੍ਰਾਨਾਦਭਗਤਜੋਹੋਮੋਕਹੰਏ॥ਤੰਅਲਲਾਚੀ
ਨਕਹਿਅਭਾਈਈਹੰਏ॥ਉਤੁਤੰਮਾਹਰਾਜਾਏ॥
ਓਸਦਾਭੀਦਹਸਨਕਹੀਓ॥ਬਡੇਭਗਤਏ॥ਤੰਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਹੰਜੀਬਡੇਭਗਤਏ॥

॥ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਹੁਗੁਰੂਜੀ॥

॥ਪ੍ਰਾਨਾਦਭਗਤਕਾਏਕਉਚਾਪਹਜੀਉਪਹਿਅ
ਸਟਥਾਤਹੰਬੋਠੇਥੇਜਾਇਕਹਿ॥ਕਹਤਾਹਕਹਤਾ
ਹਕਹਿਆ॥ਅਗੇਪ੍ਰਾਨਾਦਭਗਤਮਗਨਬੋਠਾਥ
॥ਪ੍ਰਾਨਾਦਕੀਤਾਜੀਖੁਲੀ॥ਤਉਪ੍ਰਾਨਾਦਪੁ
ਛਿਆਕੋਤੁਰੇਭਾਈ॥ਈਹੰਤੰਅਦਮੀਕੀਗਮਨਾ
ਹੀਤੁਕੋ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ਹਮਕਹਤਾਹਮਕੇਬੰਦੇ
॥ਤੰਠੇਰਿਪ੍ਰਾਨਾਦਪੁਛਿਆਈਹੰਤਕਤੁਕਿਉਕ
ਹਿਆਇਆ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥॥ਹਮਕਉ
ਹਮਕਹਤਾਹਲਿਆਇਆ॥ਤੰਠੇਰਿਪ੍ਰਾਨਾਦ
ਭਗਤਿਪੁਛਿਆ॥ਕਉਨਬਾਸਨਧੋਇਆਢਾਕੀ
ਨਾ॥ਕਉਨਕਾਦੁਪਅਢਾਚੋਇਲੀਨਾ॥ਕਉਨਸ
ਮਾਇਨਬੀਚਸਮਾਇਆ॥ਕਉਨਠਉਹਗਾਖ
ਦਹੀਜਮਾਇਆ॥ਕਉਨਮਥਨਕਹਿਕਾਛਿਆ

ਮਾਖਨਾ ਕਉ ਨਤ ਉਦੇ ਨਿਰਮਲ ਚਾਖਨਾ ਪੁਛੇ ॥ ੧੬੮ ॥
 ਤਲਾ ਦਸੁ ਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਤੁਝ ਕਿਨ ਹਿ ਬੁਝਾਇ
 ਆਪ ਪਤੇ ਆਪਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥ ੩ ॥
 ਨਧੋਇ ਆਛਾ ਬਾਸਨ ਕੀ ਆਖਿ ਮਾਚੇ ਇਦਧਮ
 ਗੋਸਟਿ ਪੁਤਲ ਦਭਗਤ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥

ਨਲੀ ਆਲਗ ਨਮਗਨ ਦੇ ਤਾਇ ਕਹੁ ਟਿ ਆਗੁ
 ਰਉ ਪਦੇ ਸਸਮਾਦ ਨਪਾਇ ਆਗੁ ਰਿਗਪਾਮ
 ਬਿਲੀ ਆਮਾਖਨਾ ਹਰਿ ਰਿਗਪਾ ਨਿਰਮਲ ਤਤਚ

ਖਨਾ ਸੀਤ ਸੀ ਗਿਲਦੀ ਜਮਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਦੇਵ ਨਾਨਕ
 ਕਸੂਟਿ ਭਗਤ ਪੁਲਿਲਾਦਾ ॥ ਹਮ ਸੁਭ ਪਤੀ ਅਨ
 ਦੁਗਾਦਾ ॥ ੨ ॥ ਪੁਲਿਲਾਦਾ ॥ ॥ ਪੰਨ ਗੁਰੂ ਜਿ
 ਨਿਦੀਆ ਗਿਆਨਾ ਕਲਿਜੁਗ ਭੀਤ ਰਿਆਵਾਧਿ
 ਅਨਾ ਅਵੀਰਹਣੀਆਵਾਭੇਖਾ ॥ ਅਵੀਬੁਧਿਅ
 ਵਾਬਿਬੇਕਾ ॥ ਸੁਣਿਨਾਨਕ ਪਰਤਵ ਸਾਧਿ ॥ ਹਮ ਨਗ
 ਇਣਤੁ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਦਾ ॥ ॥ ਪੰਨ ਨ
 ਗਇਨ ਪੰਨ ਗਮਾ ॥ ਜਿਨਿ ਚਲਤੁ ਮੇਰੇ ਮਾ ॥ ਐਸੀ
 ਭਗਤਿ ਦਿਤੁ ਭਈ ਤੁਮਹੀ ॥ ਤਜਿ ਕਾਲ ਪੂਰੀ ਨੀ
 ਕਾਹੀ ॥ ਸਮਿ ਸਾਮਿ ਪੁਲਾਦ ਚਿਤਾ ਰਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗ
 ਮਜਨਕਾ ਕਾਜ ਸਦਾ ਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ਤੈ ਪ੍ਰਵਿਚਿ ਵਡਾ ਭ
 ਗਤ ਕੀਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਜੋਗਿ ਬਹੁਤੇ ਜੀਆਦਾ ਉਧਾਰੈ
 ਦੇਗਾ ॥ ਤੇਰਾ ਬਡਾ ਪਰਤਾ ਪਰੈ ਦੇਗਾ ॥ ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ
 ਵਿਚਿ ॥ ਅਗੇ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਇਥੇ ਅਤੇ ਪੁਰਿ ਪਹੁਚਿ
 ਆਏ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਤੁ ਭੀ ਆਇ ਪਹੁਚਿ ਆਏ ॥ ਤੈ
 ਮਹਦੇ ਪੁਲਾਦ ਭਗਤ ਨੁਪੁਛਿਆ ॥ ਜੀਤੁ ਵਡਾ
 ਭਗਤ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਹਮ ਵਡਾ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇ
 ਆ ॥ ਤੈਨੂੰ ਹਮ ਵਡੀ ਨਜਰਿ ਬੋਲੀ ਹੈ ॥ ਅਜੀਕੋਈ
 ਹੋਰ ਭੀ ਇਥੇ ਪਹੁਚਿ ਸੀ ॥ ਕਿਏ ਹਰ ਬੀਰ ਅਤੇ ਨਾਨਕ
 ਕਹੀ ਪਹੁਚੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤੈ ਪੁਲਾਦ ਭਗਤ ਬੋਲਿ ਆਵੇ
 ਖੁਭਾਈ ਪੁਛਿ ਨਾਨਕ ਤਪੇਨਾ ॥ ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਵ ਸੀ ਮਿ

ਤਲਾਦ ਭਗਤ ਕੀਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਪੇਨਾ ॥ ਮਕਲੀ ਕਾਲ

ਨਮਾਦਸੀ। ਤਾਂ ਮਾਦਾ ਨੇ ਅੱਖ ਅਜੀਤੁਨੀ ॥ ੨੬੯ ॥
 ਵਡੇ ਭਗਤ ਤੋਂ। ਅਗੇਤੋਂ ਏਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਗਲੀ ਪਿ
 ਛਲੀ ਸਭ ਮਲੁ ਮੈਂ। ਤਾਂ ਪੁਰਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿ
 ਅਸੁਟਿ ਭਾਈ ਇਕ ਇਸ ਦਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਤੋਂ ਵੈਗ
 ॥ ਓਹੁ ਏਥੇ ਧੁਰਿ ਆਇ ਪੁਚੇਗਾ। ਹੋਰ ਸਦਾ ਕੰ
 ਮਨਾਹੀ। ਹੋਰ ਵਡੇ ਵਡੇ ਭਗਤ ਤੋਂ ਏਤੋਂ ਨਿ। ਅਤੇ
 ਵ ਨਿਗੇ। ਪਰ ਪੁਚੇ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਪੁੱਗੇ ਨਹੀ
 ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਓਹੁ ਕੰਦਾ ਤੋਂ ਸੀ
 ॥ ਅਤੇ ਕੇਹੜੇ ਜੁਗਾਦਿ ਚਿਤੋਂ ਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਪੁਰਲਾਦ
 ਭਗਤ ਕਹਿ ਅਸੁਟਿ ਭਾਈ ਕਲ੍ਹਾ ਗਾਦਿ ਚਿਤੋਂ ਵੈ
 ਗਾ। ਅਤੇ ਜਦ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਦੇ ਤਛੇ ਡੇਗਾ। ਇਸੇ
 ਸਉ ਵਹਿ ਆਪਿ ਵੇਤੋਂ ਵੈਗਾ। ਪਰ ਵਡਾ ਭਗਤ ਤੋਂ
 ਸੀ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਨਾਲੋਂ ਭੀ ਉਪਰਿ ਤੋਂ ਵੈਗਾ। ਅ
 ਤੇ ਇਨ੍ਹਿ ਪੁਰੇ ਤੁਲਿ ਹੋਰ ਭਗਤ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਤੇ ਕੇਹੜੇ ਕੇਹੜੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੁਰ
 ਲਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿ ਅਸੁਟਿ ਭਾਈ ਅਗੇ ਕੰਬੀਰ ਭਗਤ
 ਤੋਂ ਇਥੈ ਆਹੈ। ਅਤੇ ਹੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪੋਂ ਇਥੈ ਆਹੈ।
 ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਓਹੁ ਤੋਂ ਆਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਕੰਬੀਰ ਤਾ ਜੁਲਾਹ ਆਹਾ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪ
 ਖੜੀ ਤੋਂ ਇਥੈ ਆਹਿ ਖੰਜੀ ਓਹੁ ਕਿਸ ਵਰਨ ਵਿਚਿ
 ਤੋਂ ਵੈਗਾ। ਅਤੇ ਕੇਹੜੀ ਧਰਤੀ ਕੇਹੜੇ ਸਹਰ ਵਿਚਿ

ਤੇ ਦੇ ਗਾਇਨ ਪੁਰਾਣ ਦਭਗਤ ਕਰਿ ਅਸੁ ਸੁਚਿ
 ਭਾਈ ਧਰਤੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਮੁਹ ਵਟਾਲੇ ਦਿਚਿ ਅ
 ਤੇ ਵਗਨ ਜਟ ਦਾ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਕੇਹਾ
 ਜੇਹਾ ਤੇ ਸੀ ਤਾ ਫੇਰਿ ਪੁਰਾਣ ਦਭਗਤ ਕਹਿ ਅਭਾ
 ਈ ਸੁਦਿ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਰਿਜੁ ਤੇ ਦੇ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਖੁਸੀ ਤੇ
 ਦੇਹਾ ਓਹੁ ਕਬੀਰ ਬੋ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਬੋ ਵਧਿ ਤੇ ਸੀ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋ ਲਿਅ ਕਿਉ ਮਹਦਾਨਾ ਅਸਾਡਾ ਅ
 ਖਿਅ ਭੁਠ ਜਾਤੀ ਤਾ ਮਹਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾ
 ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ ਅਜੀ ਮੇਭੁਲਾਹੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਅਸੁਦਿ ਮਹਦਾਨਾ ਜੈ ਪੁਰਨ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿ
 ਸੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਰਖਦਾ ਓਹੁ ਜਿਉ ਦੀ ਤਿਉ ਅਖਿ ਦੇ
 ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾ ਫੇਰਿ ਪੁਰਾਣ ਦਭਗਤ ਬੋ ਲਿਅ ਓਹੁ
 ਤਪਾਇਉ ਹੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਓਹੁ ਜੋ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿ ਸੋ
 ਅਪਣੀ ਵਡਿ ਅਈ ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਓਹਿ ਜਿਉ ਕੀ
 ਤਿਉ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧੀਨ ਤੇ ਇਕੇ ਕ
 ਹਿ ਅਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਿ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਪੁਰ
 ਣਾ ਦਭਗਤ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ
 ਤੇ ਏ ਪੁਰਾਣ ਦਭਗਤ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੇ ਇਅ
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਣ ਦਭਗਤ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ
 ਤੇ ਇਅ ਹਦ ਬੀ ਬਾਹਰਿ ਖੁਸੀ ਤੇ ਏ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਅਜੀ ਪੁਇ ਅਸੀ ਨੂਰ ਜਾਇ ਤੇ ਦੇ ਤਾ ਪੁ

))

ਤੇ ਉਹ ਉਤਾਰੀ ਲੀ ਤੇ ਜਿਉ ਨ ਉਲਾਸ ਮਹਾਨ ਤੇ
 ਜੋ ਉਏ ਜਾ ਮਹਾਨ ਦੇ ਖੇਤੀ ਕਿਆ ਦੇ ਖੇਤੀ ਤੇ ਹੋ ਦਿ
 ਸ ਆਟੇ ਗਹਿ ਗਏ ਤਾਂ ਮਹਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਤੇ ਹੋ
 ਤਾਨ ਜਗਿ ਨਾਹੀ ਆਦ ਦੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਾਨ
 ਨਾਹੇ ਨਿਦੇ ਬੁਝਾ ਜਾ ਮਹਾਨ ਦੇ ਖੇਤੀ ਕਿਆ ਦੇ ਖੇਤੀ
 ਸਭੇ ਤੇ ਨਿਨ ਜਗਿ ਆਦ ਦੇ ਤੇ ਨਿਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਅ
 ਕਿਉ ਮਹਾਨਾ ਤੇ ਹੋ ਡਿਠਿ ਅਤਾਂ ਮਹਾਨੇ ਅਖਿ ਅ
 ਜੀ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਨਿਨ ਦਰਿ ਆਦ ਦੇ ਤੇ ਨਿਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅਖਿ ਅਮਹਾਨਾ ਤੇ ਹੋ ਸਭੇ ਤੇ ਨਿਨ ਦੇ ਅਸੀ ਉਪਰਿ
 ਆਏ ਤਾਂ ਮਹਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭੇ ਚੰਦ ਅ
 ਤੇ ਸੁਗੁਣੇ ਨਿਨ ਦੇ ਆਏ ਚੰਦ ਨਾ ਕੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅਖਿ ਅਮਹਾਨਾ ਏ ਪੁਚੰਦ ਨਾ ਪੁਰਤਗਤ ਦੈ ਤਾਂ
 ਫੇਰਿ ਮਹਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਪੁਰਤਗਤ ਕਿਥੈ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਹਾਨਾ ਓਹੁ ਜੋ ਮੰਡਲ ਨਜਰਿ
 ਅਦ ਦਾ ਹਈ ਓਹੁ ਸੇ ਉਪਰਿ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਾਨੇ ਅਖਿ
 ਅਜੀ ਪਰਿ ਦਿਚਿ ਆਏ ਚੰਦ ਲੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅ
 ਖਿ ਅਮਹਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾਨਾ ਤੇ ਆਏ ਤਾਂ ਮਹਾਨੇ ਅ
 ਖਿ ਅਭਲਾਜੀ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਕਿਉ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਰਜਾਇ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਤਗਤ ਦੇ ਮੰਡਲ ਨੁਚਲੇ ॥ ॥

ਨਿਰਿਲਿਖਦੇਸੈਸਾਧੁ ਤੇਰੇ ਸੇਵੇ ਖਰਚੈ ਖਰਚੈ
 ਚੇਰੈ ਨਿਸਾਤੈ ਧੂਬ ਚਨਕੀਤਾ ॥ ਧੂਬ ਚਨਕੀਤਾ ॥ ਕਰਮ
 ਘਬਨ ਚਰਮ ਆਇਆ ਖੇਚਰ ਕੁਚਰ ਕਉ ਨ ਸਹਾਇ ॥
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਧੂਬ ਕਰਗਤ ਦੇ ਮੰਡ ਲਗਾਇ ॥

॥ ਗਰਮ ਦਰ ਨੋ ਭੂਤ ਪਰੇਤਾ ਕਿਨੇਤੁ ਮੇਲਿ ਘਾਇਆ ਸੇਤ
 ॥ ਬਿਖਮ ਬਾਟ ਦੁਰਿ ਅਸਥਾਨਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਾਗਾਨੀ
 ਆਪਣਾ ਮੇਸੀ ਅਗੇਤੁ ਈਨ ਚੋਇਆ ਬਿਨੇ ਕੰਬੀ

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ਧੁਰਿ ਪੁਰਿ ਚੇ ਅਦਰੁ ਤਹਾ ਜਾਇ ਤੁਸਿ ਬਿਰਮਚਕ
 ਰਤਾ ਗਾਧਾ ਸਿਖਦਾ ਸੀ ਕਰੇ ਕੰਬੀ ਗਾਨਿ ਰਕਾਰੇ ਪਾਸ
 ਵਲੀ ਗਾ ਅਗਿ ਅਗਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਬਦੀ ਨੀ ॥ ਤਬ ਦਸ

ਤੁਧੁ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਕਹੈ ਦਰੁ ਮਨ ਕੀ ਤਾ ॥

ਕੰਬੀ ਰੇ ਅੰਤਰਿ ਬਿਧਿ ਚੀ ਨੀ ॥ ਕੰਬੀ ਰਕਾਰੇ ਸੁਟਿ ਨਾਨ
 ਕ ਭਗਤਾ ॥ ਅਛੀ ਸੇਵਤੁ ਮਾਗੀ ਭਗਤਿ ॥ ਸੁਚੀ ਨਿਰਮ
 ਲ ਭਗਤਿ ਦਿਖਾਵੀ ॥ ਛੋੜੇ ਦੇਹੁ ਤੇਈ ਨਾ ਅਵੀ ॥ ਤਬ

ਤਾਈ॥ ਹਮਤੁ ਮਕਰੁ ਚੁ ਪਦੇ ਸਾਢੇ ਚੰਦ॥ ਸਾਖੀ ਸਬ
 ਦਕੌਰ ਕਰਤਾ॥ ਆਛੇ ਓਇ ਆਵੇ ਦਰਬਾਰ॥ ਛਾਨਾ
 ਨਕ ਪੁਰੀ ਆਗਿ ਅਮਾਨੀ॥ ਉਪਦੇਸਕੀ ਅਕੰਬੀ ਰਹਿ
 ਅਨੀ॥ ਸਚੁ ਖੰਡ ਤੇ ਨਾਨਕ ਛਿਗੇ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਲਾ ਆ
 ਗੇਧੇ॥ ਤੀਨੋ ਆਏ ਪੂਰੇ ਮੰਡਲਾ॥ ਆਗੇ ਪੂਰੇ ਪਕੜੇ
 ਅੰਚਲਾ॥ ਪੂਰੇ ਪੁਛੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜੀ ਸਾਨੀ॥ ਕੈਸਾ ਦੇਖਿ ਅ
 ਪੁਰ ਨਿਰਬਾਨੀ॥ ਹਮਕਉ ਸਚੀ ਸਾਖ ਸੁਣਉ॥ ਤਬ ਤੂੰ
 ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦਾਉ॥ ੭॥ **ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਾ ਚਾ॥**॥ ਹਮਦੇ
 ਖਿਆ ਅਪਨਾ ਏਕੈ ਕਾ॥ ਸਾਖਿ ਕੰਬੀ ਰੇ ਕਰੇ ਬੀਚਰਾ॥ ਤ
 ਖਤਿ ਬੈਠਾ ਮਚਾ ਕਰਤਾ॥ ਪਰਬਲ ਜੋ ਤਿਨ ਲੀਨੀ
 ਜਾਇ॥ ਧੰਨ ਕੰਬੀ ਰਹਿ ਅਸਮਾਇ॥ ਕੰਬੀ ਰਤ ਗਤਿ
 ਕੀ ਪਦਵੀ ਉਚੀ॥ ਜਿਨਿ ਨਿਰਮਲ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਜੇਸੁ
 ਚੀ॥ ੮॥ **ਨਾਨਕ ਪੁਛੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ॥**॥ ਦਰਸਨ ਨਾਹੀ ਨਜੀ
 ਕ ਬੈਠੇ॥ ਅਚਰਜ ਬਾਤ ਤੁਮ ਜੇ ਦੇਖਾਈ॥ ਸੁਣਿ ਪੂਰ
 ਰਖੀ ਸਰ ਮੇਰੇ ਭਾਈ॥ ੯॥ **ਪੂਰ ਭਗਤ ਦਾ ਚਾ॥**॥ ਹਮ
 ਕਉ ਦਰਸਨ ਏਕੈ ਓਇ॥ ਮਨ ਮੇ ਦੁਬਦਾਰੀ ਨ ਕੋਇ
 ॥ ਸਰਬ ਜੋ ਤਿ ਮੇ ਜੋ ਤਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਕੀ ਮਿਲਿ
 ਆਪਾਨੀ॥ ਸਰਬ ਰੂਪ ਮੇ ਰੂਪ ਸਮਾਨਾ॥ ਦੁਜਾ ਓਤਾ
 ਕਾ ਬਿਗਨਾ॥ ਏਕੈ ਆਪਿ ਸਭ ਆਪਿ ਦਿਖਾਇ ਅ
 ॥ ਪੂਰ ਮੇ ਬੋਲਿ ਨਿਰੰਦਰ ਗਾਇਆ॥ ੧੦॥ ਤੈਠੇ ਹਿਮਰ

ਦਾਨ ਧੀਰੋ ਮਾਧਾ ਬੰਡ ਭਗਤ ਜੀ ॥ ਦੁਇੰਦੁ ਅੰਦੁ ॥
ਏਕੋਤੋਤੋ ਇਸ ਮੰਡਲ ਮਾਧਿ ਫਿਰਤੇ ਕਿਉ ਹੋਤੇ ਹੋ ॥ ਕਿ
ਸੀ ਦੁਸਰੇ ਕੇ ਸਦ ਕੇ ਵਹੇਤੋ ਤੇ ਹੋ ॥ ੧੧ ॥ ਪੂਰਭਗਤ
ਦਾ ਦਾ ॥ ॥ ਅਪੇ ਬੈਠਾ ਅਪੇ ਫਿਰਤਾ ॥ ਅਪੇ ਜੁਗਤੁ ਅ
ਪੇ ਬੇਜੁਗਤਾ ॥ ਅਪੇ ਏਕ ਅਪੇ ਅਨੇਕਾ ॥ ਅਪਿਗਿ
ਆਨੀ ਅਪਿਗਿ ਆਨ ਬਬੇਕਾ ॥ ਸੋਲ ਹਕਲ ਸੰਪੁਰਨ
ਅਪੋ ॥ ਅਪੇ ਅਪਿ ਨਿਰੰਦਨ ਅਪੋ ॥ ੧੨ ॥ ਜਲ ਬਲ
ਪਰਬਤ ਪਤਾਲਾ ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤ ਨਜੀ ਤੇ ਕਾਲਾ ॥ ਸੁਇ
ਨਨ ਕਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਦੁਜਾ ਸਮਝਿ ਕੇ ਹੋ ਜੰਜਾਲਾ
॥ ੧੩ ॥ ਤੀਛੇ ਹਿ ਪੂਰਭਗਤ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਥ
ਟੇ ਕਿਆ ॥ ਤੀ ਪੂਰਭਗਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮਥਾ ਦੁਹੰ
ਥਾਨ ਲਿਖ ਕਾਇਲੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਮੁਖ ਪੁਬਚਨ ਬੋਲਿ
ਆ ॥ ਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਤੈ ਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤ ਹਦੀਬ
ਡੀ ਕਿਹਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਭਗਤ ਹੋਏ ਹੋ ਨਿ ॥
ਪਹੁਇ ਬੋਤੋ ਜੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਪਹੁਚਿ ਆ ॥ ਇਕੇ ਕੰਬੀ
ਹੁਪਹੁਚਿ ਆ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਇਕੇ ਤੂੰ ਪਹੁਚਿ ਆ ਹੈ ॥ ਤੂੰ
ਬਡਾ ਭਗਤ ਕਲੀਕਾਲ ਦਿਚਿ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਨਕ ਕਹਿ ਅਸੀਂ ਨਰਜਾਇ ਦੇ ਪੁਰਭਗਤ ਜੀ ॥ ਤੀ ਪੂਰ
ਭਗਤੁ ਕਹਿ ਅਹਜਾਇ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ॥ ਜ
ਹੀ ਜਾਣੇ ਤਹੀ ਬੋਲੈ ॥ ਸਭਤੁ ਮਾਗੀ ਜਾਹਗਾ ਹੈ ॥ ਤੀ ਓ
ਥ ਪੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ ਨਾਲੇ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਨਾਲੇ

॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਪਰਤੀਤ ਕਿਤਨ
 ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਅਏ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ
 ਅਸੀ ਚਾਲੀ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਅਏ ॥ ੪੦੦੦੦੦੦ ॥ ਤੰ ਮ
 ਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਪੂਰਤ ਗਤ ਪਰਤੀਤ ਕਿਤਨ ਉ
 ਚਾਏ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਉਣਤਾਲੀ
 ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਏ ॥ ੩੯੦੦੦੦੦੦ ॥ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾ
 ਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਪਰੇ ਕਿਤਨ ਜੋ ਜਨ ਅਧਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਪਰੇ ਰਿਕਲਖ ਜੋ ਜਨ ਅ
 ਧਾ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਉਸਥੇ ਪਰੇ ਕੁ
 ਟੁਏ ॥ ਕੇ ਅਗੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ
 ਅਮਰਦਾਨ ਅਗੇ ਸੁਧ ਸੁਮਾਰ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ॥ ਜੋ ਕਿ
 ਤਨ ਕੁਏ ਬੇ ਸੁਮਾਰੈ ॥ ਦੇਖਨ ਅਧਾ ਸੋਨ ਦੇਖਿ ਅ
 ॥ ਜੋ ਪੂਰਜੇ ਅਤੇ ਪੂਰਨਾ ਦਯੋ ॥ ਉਹੀ ਖੜੇ ਪੈਨ
 ॥ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਤੇ ਟੇਡੀ ਮਿਹਰਵਾਨਗੀ ਟੇਡੀ ਜੋ ਕਿ ਬੇ
 ਜਾਇ ਪਹੁਚੇ ॥ ਓਸ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਦਾ ਮਾਹਮ ਕੋਈ ਨਾ
 ਹੀ ॥ ਓਹੁ ਅਧੇਰੀ ਮਾਹਮੁ ਹੈ ॥ ਟੇਰ ਕੋਈ ਮਾਹਮੁ
 ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੈਸਿ ਸਟਿਕ ਰਤਾ ਅਖੀ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਬੁ
 ਧਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇ ਸੁਸੋਭੀ ਭਸੁ ਪਾਇ ਰਹੇ ਅੰਤ ਕਿ
 ਸੇ ਨੁਨਾ ਬਿਅਇਆ ॥ ਅਤੇ ਕਮਲਾ ਮੈਸਾਹ ਅਉ
 ਤਰਨੁ ਪਰਮੇਸਰ ਅਖਦਾਏ ॥ ਅਤੇ ਓਨ ਭੋਗੀ ਅੰ

ਜਾਣਦੈ॥ ਹੋਰ ਅਗੇ ਦੀ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ॥ ਏਹੁ ਜੰਤ
ਕੀਤਾ ਤੋਇ ਆਪੈ॥ ਜਿਸਤਾ ਈਕਰਤਾ ਹਰ ਦਾ ਕਰੈ ਮੂਰ੍ਹ
ਦੈਗਾ॥ ਸੋਈ ਆਪਤਾ ਈ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣੈਗਾ॥ ਅਤੇ ਜਿ
ਸਉਪਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੋਦੈਗੀ ਸੋ ਆਪਨ ਕੀਤਾ ਤੋਇ ਆ
ਜਾਣੈਗਾ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਉਪਰਿ ਕਰੈ ਪਬ
ਹੁਤੈ॥ ਅਤੇ ਸੋ ਸਾਹ ਅਜੇਹਾ ਕਮਲਾਪੈ॥ ਜਿਸਤਾ ਈ
ਚਰਟ ਕੇ ਜੁਤ ਦੇਹੈ ਨਿ॥ ਅਕੇਚਰ ਬਾਹਰ ਦੀ ਆਪੈ
ਨਿ॥ ਅਕੇਕੀ ਦਿਨ ਪੁਕਮੁ ਚਲਦਾ ਹੈ॥ ਤੀਏ ਤਜਾ
ਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਡੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ॥ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਜੋ
ਸਭ ਕੁਝ ਨਾਮ ਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸਭ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜਾ ਦੇ
ਹੈ ਨਿ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਜ ਕਲਿ ਏਵੇਂ ਤੋਇ ਜਾਸਾ॥ ਕਰ
ਤੇ ਇਨਾਜੀ ਆਦੀ ਅਕਲਿ ਮਤਿ ਮਾਰਿ ਛਡੀ ਹੈ॥ ਤੀ
ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਤਿ ਜੀ॥ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਤਾ
ਤੁਸਾਡੇ ਮੂਰ੍ਹ ਕਰਾਇ ਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਪੂਰੇ ਵਚਨ ਕਰਾਇ
ਦਾ ਹੈ॥ ਪਰਜੀ ਹੁਇ ਅਸੀ ਕੇ ਹੋਏ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ
॥ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਠਿਰਿ ਆਏ ਆਪੈ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਹੁਇ ਕਲਕਾ ਪਰਬਤ
ਤੇ ਆਏ ਆਪੈ॥ ਅਤੇ ਲਖ ਦੁਇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਆਪੈ
॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਹੁਇ ਆਖਿ ਕੇ ਹੋਏ ਬੰਦ ਹਰ ਦੇਹਾ
ਚਲਦੇ ਹੋ॥ ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਸੀ ਮਾ

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰਾਈ ਬਾਲ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤ ਪਾਸੇ ਪੰਡੀ ਹਜ਼ਾਰ
 ਜਨ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਓਂ ਸੁਪਰਬਤ ਦਾ
 ਉਕਿ ਅਯੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲ
 ਉਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਉਨਿਹ ਬਿਕਾਰ ਪਰਬਤ ਹੈ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਹਦੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਕੋਈ ਬੈਠੀ ਸਾਧ ਏ
 ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦਾਨ ਏ ਬੈਠੀ ਪ
 ਰ ਅਗਲੇ ਪਰਬਤ ਉਪਰਿ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਹਦੇਨੇ ਅ
 ਧਿ ਅਜੀ ਚਲੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦਾ
 ਨ ਕੁਟਕੁ ਖਲ ਗੀ ਹਈ॥ ਕੁਟਕਾਂ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਹਦ
 ਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਏ ਬੈਠੀ ਪੰਥੀ ਨਾਹੀ ਨਜਰਿ ਅਦ
 ਦੇ ਅਦਮੀ ਆਦੀ ਕਿਆ ਬਣੀ ਹੈ॥ ਖਾਦਨੁ ਕਿ
 ਸੇ ਅਗੇ ਆਇਹ ਬਿਅਯੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਮਹਦਾਨ ਓਂ ਜੋ ਉਚੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਖਾਓਂ ਸੁਉਪਰਿ
 ਜਾਇ ਕਹਿ ਜਿਤੋ ਖੁਸੀ ਅਦਨੀ ਫਲ ਤਿਤੋ ਖਾ
 ਈ ਅਤੇ ਤੋੜਿ ਭੀ ਲਿਆਉ॥ ਤਾਂ ਮਹਦਾਨ ਜਾਇ ਕ
 ਹਿ ਦੇ ਬੈਠੀ ਕਿਆ ਦੇ ਬੈਠੇ ਕੁਦਗਤਿ ਬਿਰਛ ਫਲੇ
 ਖੜੇ ਹੈ॥ ਨਿਅਮਹਦੇਨੇ ਬਿਨਾਲਿ ਤੋੜਿ ਕਹਿ ਮੁਹਪ
 ਏ॥ ਜਾਸੁ ਆਦਲ ਗਮੁਤਾਛੇ ਡਿਸੇ ਨਾਹੀ ਬਹੁ
 ਤ ਖਾਧੇ ਸੁ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਤੋੜਿ ਅਦੇ ਸੁ॥ ਅਨਿਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ ਸੁ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਖਾਹਿ

ਤੇਜੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਦੇ ਪੁ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਹੋ ਅ। ਕਿਉਂ ਮ
 ਹਦ ਨਾ। ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੇਰਾ ਪੇਟਿ ਭਰਿ ਅ
 ਧੰ। ਪਰੁ ਹਿ ਕੁਦੁ ਟਿ ਦੇ ਵੈ। ਤੰ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਜੀ
 ਓ ਬੇਗੁਣਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਭੁਖਾ ਕਿਉਂ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤੰ ਅ
 ਹਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮੇਨੁ ਅਪੇਖਾ ਦਣੁ ਨ ਭੇ
 ਜਿ ਅ ਅਹਾ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਅ
 ਸੀ ਤੈਨੁ ਕਿ ਅਧਿ ਅਹਾ। ਅਸੀਂ ਤਾ ਤੈਨੁ ਕੁਝ ਅਧਿ
 ਅਨਾ ਹੀ। ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਟਿ ਪੁ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਟੀ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਕੋ ਟੀ ਖਾਵਣੁ ਵਾਲ
 ਕਉਣੈ ਟਿ ਬੇ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦਾਨਾ
 ਜੇ ਖਾਵਣੁ ਵਾਲੇ ਨਾ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਪੈ ਦੇ ਕਿਉਂ ਹੋਵਨਿ।
 ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਟਿ ਬੇ ਤੰ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਕੋ ਟੀ ਨਜ
 ਹਿ ਨਾ ਹੀ ਆਵਦਾ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਕੋ ਟੀ ਨਜ ਹਿ ਅਵ
 ਦਾ ਹੈ ਤੰ ਤੁਸੀਂ ਦਸੀ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦ
 ਨਾ। ਟੇ ਹੁਕਮ ਹਤਿ ਦਾ ਅਹੁ ਹੈ। ਟੇ ਪੁਗੁਪਤੁ ਮ
 ਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿ ਤਿਨਾ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਕੀਤੇ ਹੈ ਨਿ। ਤੰ ਮਹ
 ਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਅਸੀਂ ਤੰ ਗੁਪਤੁ ਨਾ ਹੀ। ਤੰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਪੁਰਖ ਮਹੀ ਪੁਰਖੀ ਅ
 ਤੇ ਗੁਪਤੀ ਵਿਚਿ ਭੇਦ ਕੋ ਟੀ ਨਾ ਹੀ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਹਦ
 ਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਹੁਣੇ ਟੇ ਬੇ ਹੀ ਹੋ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਅਧਿਅਸਿਉ ਮਹਦਾਨਾ ਮੁਖਾ ਦੁਹ ਛਲਗਾ
 ਟੀ। ਤੀ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀਓ ਬੇਕਿਅਕਰਦ
 ਟੀ। ਅਤੇ ਏ ਬੇਕਿਅਨਾ ਹੀ ਕਰਦਾ। ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਜੋ ਓ ਬੇਕਰਦਾ। ਸੋ ਏ ਬੇਨਾ ਹੀ
 ਕਰਦਾ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਭਲਾ ਚ
 ਲੇ ਪਿਸੇ। ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਧਿਅ ਚਲੁ ਭਾਈ।

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥

ਓ ਬੋਊ ਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ਉਹ ਪਰਬਤ ਤੇ ਅਏ। ਤੀ ਮ
 ਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ਅਸੀਉ ਇਕਿ ਬੇਅਏ। ਤੀ ਗੁ
 ਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀਉ ਇਉਹ ਪਰਬ
 ਤੇ ਅਏ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ਕਿਤੇ ਨ
 ਜੋ ਜਨ ਅਏ। ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਉ
 ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਅਏ। ਸਭੇ ਬਾਣੀ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਅਏ।
 ਤੀ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ ਏ ਬੇ ਸਾਧ ਅਖਰੇ
 ਅਤੇ ਸੋ ਕਿਥੈ। ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਜੋ ਮਹਦਾ
 ਨਾ ਏ ਬੇ ਹੀ। ਤੀ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਚਲੇ ਦੇਖੋ
 । ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅਧਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਉਤਾਵਲਾਨਾ
 ਇਅਕਗਾ ਜਾ ਕੁਟੀ ਦਿਚੈ ਸਾਧ ਨਿਕਲਿਆ। ਗੁਰ
 ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਅ ਮੁਖੇ ਸਾਧ ਤੁਮ ਕਉਣੁ ਤੀ। ਜੋ ਏ
 ਹੀ ਅਏ ਪਉਚੇ। ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ

ਤਾਰੇ ਬੰਦੇ ਹੋ ॥ ਤੰਓ ਸਮਾਧ ਧੁਇ ॥ ਤੇਰਾ ਉਕਤਾ
 ॥ ਤੰਗੁਰਾਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮੇਰਾ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ
 ਗੀ ॥ ਤੰਓ ਸਮਾਧ ਬੋਲਿਆ ॥ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਉਤਨਾ
 ਨਕਤ ਪਾਸੁ ਟਿਅਥਾ ॥ ਤੰਗੁਰਾਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਕਿਅਜ
 ਟਟਾਥਾ ॥ ਤੰਓ ਸਮਾਧ ਕਹਿ ਆ ਮੁਝ ਕੋ ਗੁਰੀ ਬਤਾਇ
 ਆਥਾ ॥ ਤੰਗੁਰਾਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਤੇਰਾ ਉਕਤਾ
 ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਕਿਅਨ ਉਹੈ ॥ ਤੰਓ ਸਮਾਧ ਕਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਗੁਰ ਕਾਨ ਉਸੀ ਲਸੈ ਨ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਉਕ
 ਲਿਅਨ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰਾਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਓਹੁ ਮੁਝੇ ਕਿਅਜ
 ਟਟਾਥਾ ॥ ਤੰਕ ਲਿਅਨ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੁ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿ
 ਆਥਾ ॥ ਜੰਨਾਨਕ ਤਪਾ ਤੇਰੇ ਜਗ ਮੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਥਾ ॥
 ਤੰਓ ਹਿਗੁਰਾਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਕਲਿਅਨ ਤੇਰ
 ਗੁਰੁ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿ ਹੈ ॥ ਤੰਓ ਹਿਕਲਿਅਨ ਕਹਿ ਆ
 ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਹਜਰੁ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰਾਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਹਮ ਕਉ
 ਅਪਨੇ ਗੁਰੁ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਉ ॥ ਤੰਕ ਲਿਅਨ ਕਹਿ
 ਆ ਮੇ ਅਪਨੇ ਗੁਰੁ ਕਉ ਜਾਇ ਕਹਿ ਖਬਰਿ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ॥ ਤੰਗੁਰਾਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜਾਇ ਭਾਈ ਖਬਰਿ ਕਹਿ ॥
 ਕਹੁ ਤੇਰਾ ਗੁਰ ਭਾਈ ਬਹੁ ਰਿਖੜਾ ਹੈ ॥ ਤੰ ਅਗੋ ਸੀਲ
 ਸੈਨ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਚੇਲਾ ਮੇਰਾ ਤੰਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਕਈ
 ਨਹੀ ॥ ਜਾ ਹਿਕਲਿਅਨ ਤੁਜਾਇ ਕਹਿ ਪੁਛਾ ॥ ਤੁਮੇ
 ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਕਦ ਕਾ ਹੈ ॥ ਤੰਕ ਲਿਅਨ ਆਇ ਕਹਿ ਆ

॥ ਅਰੇਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕਰਤੈ ਤੈ ਤੁ ਮੇਰਾ ਕਦ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ ਹੈ ॥
 ਤੈ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇਭਾਈ ਤੁ ਜਾਇ ਕਹੁ ਜੀ ਮੈ ਤੇ
 ਗਾਏ ਤੇ ਜੁਗ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ ਹੈ ॥ ਤੈ ਕਲਿਆਣ ਅਨਾਧਿ ਆ
 ਗੁਰਜੀ ਉਪਕਰਤੈ ਤੈ ਜੀ ਮੈ ਤਾ ਗਾਏ ਤੇ ਜੁਗ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ
 ਹੈ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਸੀਲ ਮੈ ਨ ਕਹਿ ਆ ਕਲਿਆਣ ਜਾਇ ਪੁ
 ਛਿ ਤੇ ਜੀ ਤੈ ਤੇ ਗਾਉ ਕਿ ਆਥਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਕਲਿਆ
 ਣ ਆਇ ਪੁਛਿ ਅਰੇਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕਰਤੈ ਤੈ ਤੇ ਗਾਏ ਤੇ ਜੁਗ
 ਮੈ ਨ ਉ ਕਿ ਆਥਾ ॥ ਤੈ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਕਲਿ
 ਆਨ ਮੇਰਾ ਉਗੋ ਵਰਧਨ ਥਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਚੇਲੇ ਜਾਇ
 ਕਹਿ ਆ ਗੁਰਜੀ ਕਰਤੈ ਤੈ ਜੀ ਮੇਰਾ ਉਗੋ ਵਰਧਨ ਥਾ
 ॥ ਤੈ ਸੀਲ ਮੈ ਨ ਕਹਿ ਆ ਜਾਇ ਬੁਲਾਇ ਲਿ ਆਉ ॥
 ਤੈ ਕਲਿਆਣ ਤੀ ਨੈ ਬੁਲਾਇ ਲੇ ਗਇ ਆ ॥ ਜਾਇ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹਿ ਆ ॥ ਤੈ ਅਗੋ
 ਸੀਲ ਮੈ ਨ ਕਹਿ ਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਅ
 ਉਬੈ ਠਭਾਈ ॥ ਅਤੇ ਤੈ ਜਟੈ ਬੈਠਿ ਗਏ ॥ ੩੫ ॥
 ਮੈ ਨ ਕਹਾ ॥ ੧ ॥ ਕਉਨ ਗੁਰੂ ਕਉਨ ਮੰਤਰਾ ਕਉਨ ਬਿਦਿ
 ਆ ਕਉਨ ਜੰਤਰਾ ॥ ਕਉਨ ਕਲਾਲੇ ਟੀਰੀ ਆਇ ॥ ਕ
 ਉਨ ਨਾਮ ਤੁ ਮ ਕਿਨੇ ਮੰਗਾਏ ॥ ਸੀਲ ਪੁਛੈ ਸੁਣਹੇ
 ਭਾਈ ॥ ਬੋਲੈ ਬਚਨ ਦੇ ਹੁਸਮ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥
 ਗੁਰਨਾਨਕ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਮੰਤਰ ਜੰਤਰਾਈ ॥ ਬਿ
 ਦਿ ਆ ਜਨਕ ਜੰਤ ਮੁਰਖਾਈ ॥ ਸਚਿ ਕਲਾਲੇ ਟੀਰੀ

ਅਏ॥ ਅਮਰ ਅਜੁਨੀ ਪਕਤਿ ਮੰਗਾਏ॥ ਬੈਲੈ ਨਾਨਕ
ਸੁਟਿ ਮੀਲ ਗੁਰਭਾਈ॥ ਗੋਵਰਧਨ ਤੇ ਤੇਤੁ ਮੇਸਮਣ
ਈ॥੨॥ ॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦੁਖਾ ॥ ॥ ਗਜਾਨਕ ਤੇ ਤੇਜੁ ਗ
ਹੁਆ॥ ਕਲਜੁ ਗਕ ਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਦੁਆ॥ ਬੀਚੇ ਜੁਗ ਬੀ

ਗੋਸਟਿ ਮੀਲ ਸੈਨ ਨਾਲਿ ਤੇਈ॥

ਤਾਏ ਅਉਗ॥ ਤਬ ਤੁੰਗ ਤਾਕਾ ਕੀ ਠਉਗ॥ ਨਉ ਬਤਓ
ਅਪਨ ਮੋਹਿ॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਪੁਛਤਾਏ ਤੇਹਿ॥੩॥
॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦੁਖਾ ॥ ॥ ਤੇਤੇ ਸੇਵਕ ਜਾਨਕ ਕੇ ਤੇਤੇ॥

ਦੁਆਪਰੰਤਮਨੀਚਘਰਿਲੇਤੇ॥ ਤੇਲੀਕੇਘਰਿ
 ਪਾਈਠਉਹਿ॥ ਤਬਸੁੰਦਰਨਾਮਧਰਿਅੰਤੈਅਉਗ॥
 ਨਾਨਕਕਹਤਾਸੁਇਸੀਲਮੈਨਤੋਹਿ॥ ਅਪਨਾਮੁਖ
 ਤਾਇਅੰਤੈ॥੪॥ ॥ ਸਾਨਕੀ॥ ॥ ਗੰਗੇ
 ਨਕਕਾਦਰਸਨਕੀਆ॥ ਕਿਨਾਹੀਕੀਆ॥ ਗੰਗੇਜਨ
 ਕਕਾਦਰਸਨਾਹੀਕੀਆ॥ ਤੇਠਹਿਸੀਲਮੈਨਵਚ
 ॥ ਜੈਸਾਅਇਅੰਤੈਸਾਨਾਅਇਆ॥ ਗੰਗੇਜਨਕਕ
 ਦਰਸਨਾਹੀਪਾਇਆ॥ ਨਾਪੁਚੇਸਾਚੇਦਰਬਾਰਿ॥
 ਦੇਖੋਅਪਨੇਹਿਦੇਖੀਚਾਰਿ॥ ਬੈਲੋਬੈਲਅਪਰਸੁ
 ਠਾਵੈ॥ ਬਿਨੁਗੁਰਦਰਸਨਕਹੰਸਮਾਵੈ॥ ਮੇਸੀਬਤ
 ਨਾਪੁਗੀਠੈ॥ ਸੀਲਬਚਨਸੁਨਵੈਤੋਹਿ॥੫॥ ॥ ਸਾਨਕੀ
 ਨਕਕਾਦਰਸਨ॥ ॥ ਸੁਇਵਡਤਾਹੀਠਉਰਬਤਾਈ॥ ਦ
 ਰਸਨਦੇਖੋਲਾਗੋਪਾਈ॥ ਜਨਕਬਿਦੇਹੀਗੁਰੁਮਾ
 ਗਾ॥ ਤੇਤੇਜੁਗਮੈਚਰਨਪਖਾਗਾ॥ ਗੰਗਮੈਗੈਅਉ
 ਪੁਤਾ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਇਜਨਕਕੇਪੁਤਾ॥੬॥ ਇਖ
 ਨਪਰਬਤਜਾਇਦਰਸਨਕਹੈ॥ ਜਨਕਜਨਕਕਰਿਉ
 ਪਰਿਚਰੈ॥ ਦੇਖੋਦਰਸਨਨਿਰਮਲਠੈ॥ ਤਾਕੇ
 ਉਪਰਿਅਵਗਨਕੋਇ॥ ਅਮਤੁਮਕਉਠਉਰਬਤਾਈ
 ॥ ਕਹੈਸੀਲਸੁਇਨਾਨਕਭਾਈ॥੭॥

॥ ਸਾਨਕੀ ॥ ॥ ਗੰਗੇ ॥

॥ ਇਖਨਪਰਬਤਪਰਿਨਾਨਕਗਇਆ॥ ਅਗੇਬ

ਚਨਜਨਕ ਸੁਟਿ ਲਾਇਆ ਜਨਕ ਕਰੇ ਸੁਖ ਦੇਉ
 ਸੁਟਿ ਬਾਤਾ ਨਾਨਕ ਅਇਆ ਮਹੇਧਾ ਸਿਆ ਖੋਲ
 ਦੁਆਰ ਅੰਦਰਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਮਦਰ ਸਨ ਦੇਹੁ
 ਪਾਜਾਇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਅਗਤ ਬਜਨਕ ਅ
 ਭੀਮਾਇ ਜੇ ਜਨਕ ਨਾਲਿ ਭਈ ॥

ਪਨੇ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਲੀਆ ਜਨਕ ਪੁਦੇ ਕਿਉ ਨਾਨਕ
 ਭਧਾ ਅਬ ਤੇਜ ਪਕਉ ਨਕ ਜਧਾ ॥ ੯ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਦਾਚਾ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਪੈ ਅਜਾਧਾ ਤੇ

ਮਾਟੇ ਗਟੇ ਤੀਨੋ ਤਾਪਾ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਦਾਨਿ ਮ ॥ ੧੧੯ ॥
 ਆਪੁ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੇ ਚਰਨੇ ਲਾਗਾ ॥ ਭਗੋ ਦੇਖ ਤੇਇ
 ਗਾਖਾ ॥ ੧੦ ॥ ਜਨਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਕਹੀ ॥ ਅਗੇ ਜਾਉ ਕੇ
 ਟੀਹੋ ਹੋ ॥ ਸਮਤੁ ਮਾਤੁ ਮਾਟੇ ਕੋ ਗਉ ॥ ਜਹਿ ਹੋਤ
 ਟੀਨੀ ਦੁਹਉ ॥ ਤੇਤੇ ਦੁਆ ਪੁਰਕ ਲਜੁ ਗਦੇ ਖੋ ॥
 ਮਹੀਨਾ ਜਹਿ ਪਰੀਤੁ ਮਲੇ ਖੋ ॥ ਜਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਿ ਨਾਨ
 ਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ ਸਮਤੁ ਮਕੀ ਦੀ ਆਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੧੧ ॥
 ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸੁਣਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਗ ॥ ਜਦ ਕਦ ਬਚ
 ਨਤੁ ਮਾਗੁ ਪੁਗ ॥ ਸਮਤੁ ਮਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਏ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥
 ਏਕੰਕਾਰ ਕੀ ਕਥਾ ਬਖਾਨੀ ॥ ਸਮਕਉ ਆਗਿ ਅਤੁ
 ਮਹੀ ਹੋਈ ॥ ਤੇਤੇ ਦੁਆ ਪੁਰਕ ਲਜੁ ਗਹੀ ॥ ੧੨ ॥
 ਜਨਕ ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਗਿ ਅਕੀਨੀ ॥ ਮਾਤੁ ਲੋਕ ਕੀ
 ਭਗਤਿ ਤੁਝ ਦੀਨੀ ॥ ਅਪੁਜਯੋ ਅਵਰਉ ਪਦੇਸ ॥
 ਤੁਮਰੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲੇ ਭੇਸ ॥ ਘਰ ਸਮਤੁ ਮਕੀ ਦਈ
 ਬਡਿ ਆਈ ॥ ਅਕਥਕਥਾ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ॥ ੧੩ ॥
 ਜਨਕ ਕੀ ਆਗਿ ਅਨਾਨਕ ਲੇ ਫਿਰਿਆ ॥ ਤਬ ਮੁ
 ਹਤਾ ਮਾਤੁ ਲੋਕ ਕੀ ਪਹਿ ਆ ॥ ਉਠੇ ਚਲੇ ਲੀਤੀਉ
 ਡਾਹੀ ॥ ਸੀਨ ਪਰਬਤ ਪਹਿ ਕੀਈਉ ਤਾਹੀ ॥ ਤਬ ਪੁ
 ਦੇ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅਪੋਨ ਕੀ ॥ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਅਏਉ ਟੀ
 ਸੀ ॥ ੧੪ ॥ ਤੀਠਿ ਫਿਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਦਿ ਅਜੀ ਅਸੀਤੁ ਸੀ
 ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਤੋ ਜੋ ਫਿਰਿਉ ਤੇ ਚੜੇ ਇਖਨ ਪਰਬ

ਤਤਾਂ ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਟਿਥਨ ਪਰਬਤ ਬੀਕਤ ਨਉ
 ਚਰੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਲਿਾਲ ਖਜੈ
 ਜਨਉ ਚਰੈ॥ ਤੰਡੇ ਹਿਲ ਖਜੈ ਜਨ ਆਏ॥ ਤੰਡੇ ਹਿਮ
 ਹਦੇ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਉ ਕਿ ਆਏ
 ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਉ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ
 ਨਉ ਪਿਰਨ ਪਰਬਤ ਹੈ॥ ਤੰਡੇ ਹਿਮ ਹਦੇ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆ
 ਕੈ ਈਸਾ ਪਇ ਬੇਭੀ ਹੈ॥ ਤੰਡੇ ਹਿਮ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਮਰ ਦਾ ਨਉ ਬੇਹਿ ਕੁਰਖੀ ਸਹੈ॥ ਤੰਡੇ ਮਰ ਦਾ ਨਉ
 ਖਿ ਆਜੀ ਉਸਰਖੀ ਸਹੈ ਦੇਖੈ ਗੋ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਮਰ ਦਾ ਨਉ ਤੁਝ ਆਪੇ ਅਸੀਂ ਦੇਖੈ ਗੋ॥ ਤੰਡੇ ਮਰ
 ਦਾ ਨਉ ਖਿ ਆਭੁਲਾ ਜੀ॥

॥ ਜੋ ਲਉ ਭਾਈ ਵੰਤੁ ਗੁਰੁ ਜੀ॥

॥ ਓਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਦਫਤਰ ਲਾਉ ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਜਲ ਨਾ ਲਿ
 ਭਰਿ ਆਖ ਜਾ ਆ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਇਸ ਨਾਨਕ ਗਾ ਕਹਿ
 ॥ ਤੰਡੇ ਹਿਮ ਸਹ ਆਇ ਆ ਆ॥ ਤੰਡੇ ਸੁਆਦ ਦੇ
 ਹੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਇਸ ਨਾਨਕ ਮੈ ਧੋਕ ਤੋਰਤਾ॥ ਸੁਅੰਗ
 ਤੇ ਭਗਤੰਤ ਗੁਣੀ॥ ਗੁਣੀ ਕੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਮੀਨ ਸਹਦ
 ਰਤਰੀ ਗਤੇ॥ ੧॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਰਥ ਪੁਛਿ ਆ॥ ਸੁਇ
 ਰਖੀ ਸਹ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਸੰਮੇਨ ਅਰਥ ਦੇ॥ ਤੰਡੇ
 ਖੀ ਸਹ ਕਹਿ ਆ॥ ਸੁਇ ਰੇਏ ਜੋਤੁ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਤਾ ਹੈ
 ਸੋ ਕਿਸ ਦਾ ਸਤੇ ਏ ਸਾਗਰ ਤੋ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਓਤੁ ਤੇ ਭ

ਗਤਮੁ ਮੇਰੇ ਜੇ ਮਾਤੁ ਮੇਰਾ ਖੀ ਸਰਸੁ ਮੇਰ ਕਉ ਪਾਇ ॥ ੧੮ ॥
 ਠੈ ॥ ਕਦੀ ਹਲ ਚਲਾਨਾ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਸੇ ਮੀਨ ਜ
 ਲ ਸੈ ਤਰੰਗ ਕਰਤੈ ॥ ਅਰੁ ਬਿਛੁੜੇ ਹੁਣੇ ਪਾਨ ਹਿ ਤੋਇ
 ਜਾਤੇ ॥ ਘਰ ਕਰਤ ਬਉਨ ਕੇ ॥ ਤੁਕਿ ਵੈ ਐਸੈ ॥ ਤੁ
 ਗੋ ਮਾਟਿ ਸੁਖ ਚੈ ਨਾ ਲਿਓਈ ॥

ਜੋ ਘਰ ਸੁ ਅੰਗ ਕਰਤੈ ॥ ੧ ॥ ਤਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤਾ ॥ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕੀ ॥ ਸੁ ਅੰਗ ਸਤਿਗੁਰ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ਕੁ
 ਮੇਰ ਚਿਤ ਠਹਰੀ ॥ ਮੀਨ ਨਾਨਕ ਗੋਵਿੰਦ ਜਲ ਤਰੰਗ ॥

ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਅੰਗਖਿਏ ਕਿਸਾਕਰਾ ॥ ਮਿਤ
 ਸਮਝਿਅਨਹੀ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਅੰਗਖਿਏ ॥ ਇ
 ਸਨਨਏਕੇਕਰਕੇਦਰਸਨਤੇਕੀਆਸੁਅੰਗਸਤਿਗੁ
 ਰਕੇਭੰਡਤੇਲੀਆਕੁਮੇਰਜੈਸਾਚਿਤੁਠਹਿਅਏ ॥
 ਗੋਬਿੰਦਕੇਨਾਮਸੰਨਾਨਕਮੀਨਤਗੀਗਕਰਤਾਏ ॥ ਭੁਲਿ
 ਬਿਛੁੜੇਤੋਪੁਨਹਿਤਹੋਇਜਾਦੈ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ
 ਆਅੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਕਲਜਗਮੇਤੁਹੀਪੁਅਏ ॥ ਜ
 ਨਕਬਿਦੇਹੀਸੇਵਕੁ ॥ ੨ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਅੰਗਖੀ
 ਸਰਪੁਛਿ ॥ ਅੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਅੰਗਖੀ ॥ ੪ ॥ ਅ
 ਰੇਤਪਾਮੇਗਨਉਸੁਖਚੈਨਹਖੀਸਰਪੁਛਿ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ
 ਕਹਿਅੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ॥ ਜਨਕਬਿਦੇ
 ਹੀਕਾਮਿਹਿਜਾਦਹੁਜੈਥਾ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਅੰਗਖੀ
 ਰਾਈਮੇਓਹੀ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਅੰਗਖੀ ॥ ਪ
 ਏਆਅੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਚਿਲੀਛਾ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ
 ਹਿਅਚਲੇਭਾਈਕੁਟੀਮੇ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਅੰਗਖੀ
 ਗੀਖੁਸੀਕਰਉਡਗੀਲੀਤੀ ॥

॥ ਸੋਲਹਭਾਈਵਹੁਗੁਰਜੀ ॥

॥ ਓਥੋਜੋਅਏਉਲਕਾਪਰਬਤਤੇਅਏ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ
 ਨੇਪੁਛਿਅੰਗਖੀਹਟਿਅਸੀਕਿਸੇਅਏ ॥ ਅਤੇਕਿਤ
 ਨੇਜੋਜਨਅਏ ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਅੰਗਖੀਉਲਕਾ
 ਪਰਬਤਤੇਅਏ ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਨੇਪੁਛਿਅੰਗਖੀਕਿਤ

ਨਿਗੰਗਾਨ ਟੋਆ ਅਤੇ ਏਹ ਕੇਹੜੇ ਬੰਦ ਹੋਏ ਹੋਏ।
 ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਘਾਲ ਖਜੇ
 ਜਨ ਅਏਆ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪਹਿਲੇ ਜਾਇ ਖਜੇ ਤੰਮੀਏ
 ਘੁਰਟ ਬੰਦ ਗਾਦੁਜਾ ਅਦਮੀ ਲਾਹੜੀ ਬੰਦ ਗਾਤੀ ਜਾ
 ਵਿਚਿ ਅਦਮੀ ਮਛਲੀ ਬੰਦ ਗਾਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀਆ ਅਤੇ ਕਿਸਰਾ ਜੇ ਦੇਖੰਡ ਜਾਇ ਵੜੀਏ ਗਾ। ਤੰਗੁ
 ਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਜੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਲਿਸ ਤਖੰਡ ਲੰਕ
 ਸੰਗੁ ਜੇ ਪੁਲਿਸ ਤਦਾ ਏ ਬੰਦ ਗਾਤੀ ਭਭੀ ਛਨਾਏ। ਤੰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਗੇ ਘਰ ਕਿਤੀ ਦੁਰਿ ਹੋਏ। ਤੰ
 ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਘਰ ਚਿਤਿ ਅ
 ਏ ਅਠਾਈ। ਤੰਨੁ ਪਹਿਰਿ ਜਾਇ ਵੜੀਏ। ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ
 ਅਖਿ ਅਜੀ ਤੰਮੀ ਭੀ ਪਹਿਰਿ ਚਲਾਏ ਕੇਨਾ ਪੀਚਲ
 ਟਾ। ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਕੁਕਰਤ
 ਹਲੇ ਜਾਸੀ ਤੰ ਅਸੀ ਭੀ ਜਾਸੀਏ। ਅਤੇ ਤੰਨੁ ਤਾਵਲ
 ਪੈ ਤੰਨੁ ਪਹੁਚਾਇ ਵੜੀਏ। ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅ
 ਜੀ ਪੁਟਿ ਪਕਾ ਦੇ ਦੇਹੈ। ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਖਿ ਅਕਿ
 ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੰਨੁ ਪਕਾ ਦਿਤਾ ਕਿਤੇ ਅਖਿ ਪਾ
 ਹਚਿਤਿ ਕੀਤਾ। ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ। ਮੇ
 ਤੰ ਮਹਾਜਿ ਸੁਭਾਇ ਗਲ ਪੁਛੀ ਤੰਮੀ ਮੇਨੁ ਏਹ ਕਿਉ
 ਅਖੀ। ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਖਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲ
 ਪੁਟਿ ਅਸੀ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਹੀ ਵਿਦਾ ਤਦਾ ਹੋਏ। ਤੰ

ਮਰਦੇ ਨੇ ਮਰਦੇ ਮਰਦੇ ਆਜੀ ਏ ਜੇ ਜੀ ਨੀ ਕਰਦੀ ਨ
 ਲੇ ਜੀ ਨਿਬਾਹਟਾ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ
 ਅਸੀ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤੁਰਾ ਜੀ ਅਪੇ ॥ ਅਸੀ ਉਪਰਿ
 ਕਰਤਾਰ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰਦਾਨੇ ॥ ਜੋ ਤੈਨੁ ਅਸੀ ਪਾਸੈ ਓ
 ਬੇਨਾਹੀ ਮੰਗਿਆ ਕਿਉ ਜੋ ਤੂੰ ਅਖੈ ਅਜੀ ਮੇਭੁਖ
 ਦੇਦੇ ਬੇ ਮੁਇਆ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੇਰੀ
 ਦੇਹ ਰਿਖੇ ਦੁਟੇਗੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦ
 ਨਾਭਲੀ ਜਾਗਾ ਦੁਟੇਗੀ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
 ਅਜੀ ਕਦਾ ਦੁਟੇਗੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮ
 ਰਦਾਨਾ ਪੰਜਾ ਦਿਨਾ ਤੈ ਪਤੀ ਅਦਿਨ ਕਹਦੇ ॥ ਤੰ
 ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਹਨ ਕਹੈ ਸੋਨਾ ॥
 ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੇਰਾ ਮਕਰ
 ਕੇਜਾ ਮੀਏਗੇ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਸਾਡੇ
 ਹੋ ਕੇਦ ਬੋਗੇ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਜੋ
 ਤੂੰ ਅਖੈ ਸੋਈ ਕਰੀਏ ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੇ
 ਰਾ ਅਖਿ ਅਕਰਸੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦ
 ਨਾਤੇਰਾ ਹੀ ਅਖਿ ਅਕਰਸੀਏ ॥ ਆਖੁ ਤੂੰ ਨਿਸੰਗਾ ॥
 ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੇਨੁ ਸਾਡੇ ਗੇਤੀ ਮੇਤੁ ਸੰਤ
 ਬਹੁਤੁਰਾ ਜੀ ਹਰੀਗਾ ॥ ਅਤੇ ਨਾ ਸਾਡੇ ਗੇਤੀ ਦੇ ਬੋ
 ਗੇਤੀ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਰਿਜੈ ਦਾਗਾ ॥ ਦਰਗਾਹ ਕਰਤਾਰ ਦੀ
 ਦਾਦਨ ਗੀਰੁ ਦਾਗਾ ॥ ਮੇ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਡਿਠਾਏ

ਸਾਹਿਬੁ ਦਾਸੁ ਮੇਰੁ ਮੇਰੇ ਦਿਖਾਇ ਮਾਇ ਮਾਇ
 ਸਾਜੀ ਦਾਇ ਸੋ ਪਾਕੁ ਤੇਇ ਜਾ ਦਾਇ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਦਬੀ ਦ
 ਯੈ ॥ ਸੋ ਅਗੇ ਸਾਜੀ ਦਾਇ ॥ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੁ ਅਵਸ
 ਸਾਜਨਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਏਹ ਭਰਮ
 ਸਾਡੀ ਗਰਦਨਿ ਤੇਇ ਆ ॥ ਅਸੀ ਤੇਨੁ ਅਵਸਿ ਸਾਜਨ
 ਗਦ ਬਨਾਨਾ ॥ ਤੁੰਚਿ ਤਿਥਾ ਏਹ ਖੁ ॥ ਕਰਤਾਰ ਭਾਵੇ
 ਤੰ ਤੇਨੁ ਸਾਜੀ ਏਗੇ ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਮ
 ਥਾਏ ਕਿਆ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਚਲੈ
 ਭਾਈ ॥ ਤੰ ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਦਰਬੇਲਾ ਸਹਰ ਦਾਨਾ ਉਪੈ
 ਓਥੇ ਆਇ ਉਤਰੇ ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਏਥੇ
 ਹੀਛ ਡਲੀਐ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਏ
 ਥੇ ਤੇਰੀ ਅਉਲਾਦ ਹੋਗੀ ॥ ਅਤੇ ਤੇਨੁ ਖੁਰਮੇ ਸਹਰ
 ਲੇਜਾ ਦੇ ਅਹੋ ਚਲੁ ਕਰਿ ਖੁਰਮਾ ਖਾਓ ॥ ਤੇਰਾ ਓਥੇ
 ਅਭ ਬਾਕੀ ਹੁਦਾਏ ॥ ਪੰਜ ਦੇ ਦਿਨ ਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਖੁਰਮੇ ਦੇ ਫਲ ਖਾਧੇ ॥ ਜਾਪੁ ਜੀ ਆੜੇ ਦਿਨ ਰਹਿ ਅ
 ਤੰ ਮਰਦਾਨੇਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਕਿ ਉਮਰ ਦਾਨਾ ॥
 ਦੇਹ ਖਬਰੀ ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤਪਾਹੀ
 ਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਜਾਤੈ ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਇਉ ਕਰਿ ਜ
 ਤਾ ॥ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਭ ਦਿਚੈ ਖਉਟ ਦੀ ਗਾਢਿ ਖੁਲੀਏ
 ਅਤੇ ਨਦੇ ਸਾਸ ਹੁਦੈ ਨਿ ॥ ਭਾਵੇ ਤੁਸੀ ਗਿਣਦੇ

ਸਾਉ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨ ਕਰਮੁ ਵਿਅੰਤੁ ਟੀਕਾ ॥ ਟੁਕੜੇ ਦਾ
 ਜਾਹਿ ॥ ਤੰਬਾਲਾ ਗਿਣਨ ਲਗਾ ॥ ਧੁਰੇ ਨ ਦੇਸ ਮਸਦੇ ॥ ਯੀ ਦਿ
 ਚੋਰੇ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਦੇ ॥ ਧੁਰੁ ਬਲਾਇਆ ॥ ਦੇਖੇ ਤੰਤ
 ਯੀ ਚੰਨ ॥ ਯੀ ਤੰਗੁਰੁ ਨ ਕਰਮੁ ॥ ਆਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲ

ਗੁਰੁ ਨ ਕਰਮੁ ਦੇਨੁ ਮਾਝੁ ॥

ਤੰਬਾਲੇ ਕਰਮੁ ॥ ਅਜੀਰੁ ਟਿਪੁਰੁ ਨ ਚੋਰੇ ॥ ਤੰਗੁ
 ਰੁ ਨ ਕਰਮੁ ॥ ਬਾਕਰਤਾਰ ਅਗੇਟੇ ਕਿਆ ॥ ਆਖਣ ਲ
 ਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਦੇਖ ਕਰਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ॥ ਆਵਡਿ

ਆਈਆ ਕੇਹੀ ਮਰਦੋਨੇ ਪਰਿ ਕਿਹ ਪਕੀਤੀ ਸੁਆਤੀ ॥
 ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਓਹੁ ਕਰਤਾਰ ਅਤੇ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਕਿਉ ਨ ਤੋ
 ਵਹਿ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਦੇ ਹੀ
 ਨੁਹਿ ਟਿਸਾ ਜੀਏ ॥ ਤੰਗੁ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਨੁਹਿ ਕਰੀਏ
 ਆਹਿ ਗਿ ॥ ਤੰਗੁ ਮੇਖੁਰ ਮੇਦੀ ਆਲਕ ਜੀ ਆਲੀਤੀ ਅ
 ॥ ਅਤੇ ਹਿਕ ਚਾਦ ਰਿਗੁ ਨਾਨਕ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ॥
 ਅਤੇ ਹਿਕ ਬਾਲੇ ਦੀਲੀਤੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਮਰਦੋਨੇ ਦੀ
 ਅਹੀ ॥ ਡਿਹੰ ਚਾਦ ਗੰਦਾ ਖਛੁਟੁ ਕੀਤਾ ॥ ਤੰਗੁ ਮਰਦਾਨ
 ਓਥੇ ਸਾਜਿ ਆਜਾ ਓਥੇ ਚਲੇ ਤੰਗੁ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
 ਓਹੁ ਜੋ ਸੇਤਿ ਬੰਦ ਹਮੇ ਸਹ ਆਖੀਦੈ ॥ ਜਿਥੇ ਹਮ
 ਚੰਦ ਪੁਲ ਬਧੀ ਆਹੀ ਓਹੁ ਨਾਡਿ ਠੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹੁ ਤੰਗੁ ਰਿਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਬਾਲਾ
 ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ ॥ ਤੰਗੁ ਰਿਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਖਿ
 ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇਖਣ ਤੇ ਮਨੁ ਹਟੀ ॥ ਤੰਗੁ ਬਾਲੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਤੁਸਾਡੀ ਗਜਾਇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਚ
 ਲੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਖਿ ਚਲੀਏ ॥ ਓਥੇ ਉਡਾਹੀ
 ਲੀਤੀ ਆਇ ਸੇਤ ਬੰਦ ਹਮੇ ਸਹ ਨਿਕਲੇ ॥ ਤੰਗੁ ਏਵੈ ਖ
 ਜੇ ਹੋਏ ਆਹੇ ॥ ਜੋ ਗੋਰਖ ਚਹੁ ਪੰਜ ਸਿਧਾਨਾ ਲਿਆ
 ॥ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ॥ ॥

ਤੰਗੁ ਸੇਤ ਬੰਦ ਹਮੇ ਸਹ ਮੇਲਾ ॥ ਗੋਰਖ ਚਹੁ ਪੰਜ ਸਿਧਾਨਾ ਲਿਆ ॥

ਚੇਲਾ ਮਛਿੰਦ ਨਾਥਗੋ ਅਲਬੇਲਾ ਗੰਧਾਂਚੰਦ
 ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਖੇਲਾ ਲਹੁ ਪਾਅਇ ਅਕੇਲਾ ॥
 ਚਰਖਟ ਨਾਥਗੋ ਸੁਰੇਲਾ ॥ ੩੩ ॥ ਭਗਵੰਤ ਚਾ ॥ ੩੩ ॥
 ਕਉਨ ਜੋਤਿ ਸਹਬ ਸਿਰਿ ਮੋਹਾ ਦੁਜਾ ਕਾ ਕੈ ਕਹਤੇ ਅ
 ਹੰਸ ਦਿਸੇ ਤ ਬੰਦਗ ਸਿਧਾਨਾ ਲਿਓਟੇ ॥

ਉਗਾ ਕਉਨ ਅੰਤ ਕਿਉ ਫੈ ਪਾਗਾ ਕਾ ਕੈ ਕਹੀਏ ਅਗਮ
 ਅਪਾਗਾ ਕਉਨ ਸੋ ਜੋ ਗੀ ਜੋ ਗੁ ਕਮਾਉ ॥ ਕਉਨ ਸੋ ਸਿ
 ਧਤੀ ਗਤ ਹਾਉ ॥ ਕਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਉਨ ਘਰ ਪਾਇ ॥ ਕ

ਉਤੁ ਸੋਧਾਣੀ ਨਾਦ ਵਜਾਇ ॥ ਭਰਥਰੀ ਬੋਲੇ ਸੁਣਿ ਨ
 ਨਕ ਬਾਣੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਦੇ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ਕਉਨ
 ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੈ ਮਾਇ ॥ ਜਿਤੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋ ਕਾ ਲੁਨਖਾ
 ਏ ॥ ਭਰਥਰੀ ਪੁਦੈ ਨਾਨਕ ਤੋਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਭੂਠਿ ਨ
 ਤੋਈ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾਰ ॥ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਜੋਤਿ ਸ
 ਰਬ ਸਿਰਿ ਮੋਗਾ ਏਕ ਅਧਿਦੁਜਾਨ ਹੀ ਹੋਗਾ ॥ ਤੈ ਕਾ ਅੰ
 ਤੁ ਨ ਪਾਹਾ ਵਹਾ ॥ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਹਾਗੁ
 ਹਮੁ ਖਿਜੈ ਗੁਕ ਮਾਉ ॥ ਸਿਫਤੀ ਗਤਾ ਅਤਮ ਹਉ ॥
 ਦਰਸਨ ਅਧਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਪਾਇ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ
 ਨਾਦ ਵਜਾਇ ॥ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰੀ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਬਾਣੀ ॥ ਜਿ
 ਤੁ ਪਾਦ ਹਿਤੁ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ਸਚਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰ
 ਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ਕਾ ਲੁਨਕ ਮੈ ਪਿੰਡ ਨ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਭਰਥ
 ਰੀ ਗੋਸਟਿ ਤੋਈ ॥ ਮਨਿ ਮਾਨਿ ਅਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥ ੩
 ॥ ਭਰਥਰੀ ਰਹੈ ਦਾਚਾਰ ॥ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਥੋਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦ
 ਚੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਭਦਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਅਗੀ ॥ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰੁਤ ਰਿਅਾ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬਾਲੇ ਜੀ
 ਵਤ ਮਰਿਅਾ ॥ ਕਦ ਨ ਗੁਰੂ ਜਿ ਸਦੀਖਿ ਅਦੀਨੀ ॥
 ਭਰਥਰੀ ਪੁਦੈ ਦੇਤ ਤੁ ਪ੍ਰਬੀਨੀ ॥ ੪ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਦਾਚਾਰ ॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਥੋਜਤ ਰਾਹੁ ਦਸਾਇਆ ॥ ਸ
 ਹਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗਜੀਵਨ ਪਾਇਆ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁ
 ਰਮਤਿ ਤਿਅਗੀ ਮਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਗਾ ਬਿ

ਜੋਗ ਪਰਜਾ ਲੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਤਿ ਪਤਿ ਮਤਿ ਤੈਨ
 ਲੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ॥ ਸਬਦਿ
 ਮੁਟੈ ਠਿਕਿ ਬਹੁ ਹਿਨ ਮਹਿ ਆ॥ ਪ॥ ਸਬਦੁ ਗੁਰੁ ਸ
 ਚੁਦੀ ਨੀਦੀਖਿ ਆ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਸਚ ਪਰੀਖਿ
 ਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੈ ਸਚੁ ਪਛਾਣੇ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਵਾ
 ਦੀ ਤਤੁ ਜਾਣੇ॥ ਚੀਨਿ ਤਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲੇ॥ ਸ
 ਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਚੇਲੇ॥ ਅੰਤ ਹਿਰਤ ਨੁ ਹਿ ਅ
 ਨੁ ਪਰਚੰਡੁ॥ ਅੰਤ ਹਿਨ ਮੁਖਿ ਅਨੁ ਅਖੰਡੁ॥ ਸੁਣਿ
 ਰਬ ਧੀਨ ਨ ਕਬਲੈ॥ ਸਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਤਤੁ ਦਿਹ ਲੈ॥
 ਵਾ॥ ~~ਗੋਰਖ ਗੁਰੂ~~॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਤ ਵੰਤਾ ਸਾੜਾ॥
 ਪੰਚੋਇ ਦੀ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾੜਾ॥ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇ
 ਸਨਾਨੀ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ॥ ਬੋਲੈ ਸ
 ਚੁਨ ਗਈ ਮਿਥਿ ਆ॥ ਏਤਾ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਖਿ
 ਆ॥ ਜੋਗ ਕੇ ਲਖਣ ਸੁਣਤੋ ਪੁਤਾ॥ ਗੋਰਖ ਕਰੈ ਸੋ
 ਈ ਅੰਉ ਪੁਤਾ॥ ੭॥ ~~ਗੋਰਖ ਗੁਰੂ~~॥ ਚੰਚਲ
 ਚਾਇਨ ਖੈਲੈ ਖੈਲੇ॥ ਕੰਮ ਨ ਦਾਮਨ ਤਿ ਅਗੇ ਗੁਰ
 ਮੇਲੇ॥ ਚੰਚਲ ਨਾ ਹਿਨ ਜਾਇ ਅਖਾੜੈ॥ ਗਗਨ ਤ
 ਹਧ ਨ ਧਸਤ ਜਮ ਹਿਚਾੜੈ॥ ਹਰੈ ਇਕ ਤਿ ਸਬਦਿ
 ਨਿਰਬਾਣਿ॥ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਐ
 ਸੇ ਸੰਜਮ ਹਰੈ ਗੁਰ ਪੁਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਰੈ ਸੇਈ ਅੰਉ ਪੁਤ
 ਾਕ ਨਕ ਕਾਮਨੀ ਸਿਉ ਨਹੀ ਗਾਤਾ॥ ਪਰਦਰ ਬੁਨਹਿ

ਹੈਨਪਰਤਿਆਗਤੁ॥ਜਿਹਬਾਮੁਖੈਨਭਾਖਿਆਸਾ
 ਤੁ॥ਮਨੁਮਾਣਕਮਨਤੇਪਤੀਆਨਾ॥ਮਨਤੇਮਨੁਮਾ
 ਨਿਆਗੁਰਤੇਸਮਣਾਨਾ॥ਘਰਦਰਕੀਖਬਰਿਸਚੁਸ
 ਬਦੁਸਿਵਾਤੀ॥ਅਬਚਲਨਗਰੀਸਚੁਜੋਗੁਪਛਾਤੀ
 ॥ਜੋਗਮਾਗਕੀਐਸੀਚਾਲਾ॥ਪ੍ਰਣਵਤਿਨਾਨਕਸੁ
 ਏਤੋਬਾਲਾ॥੮॥**ਜੀਘਰਿਚਾ**॥ਕਵਨਹੂਪਕਵਨ
 ਧਿਸਥਾਗ॥ਕਵਨਅੰਭਕਵਨਅਕਾਗ॥ਕਿਤੁਘਰਿ
 ਵਸੈਕਵਨਅਚਾਗ॥ਕਵਨਸੁਰਜਾਕਵਨਸੁਮਹਤਾ॥
 ਕਵਨਸਪੁਰਖਪਤਿਤੋਤਾ॥ਕਵਨਸੁਬੈਲੈਕਵਨਸੁਪੈ
 ਥੈ॥ਕਵਨਸੁਜੋਤਿਨਿਰੰਤਰਿਦੇਖੈ॥ਕਹੰਤੈਅਵੈਕਹੰ
 ਟਿਤੁਜਾਇ॥ਪਿੰਡਪੜੇਜੀਉਕਹੰਸਮਾਇ॥ਇਸਕ
 ਥਾਕਾਦੇਹੁਦੀਚਾਗ॥ਬੈਲੈਗੋਰਖਤਤੋਤਤੁਸਾਗ॥੧੦॥
ਸਚੁਗੁਪਪਉਨਧਿਸਥਾਗ॥
 ਅਗਨਅੰਭਸਬਦੁਅਕਾਗ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਚਸਚਿ
 ਅਚਾਗ॥ਗੁਰਮੁਖਿਨਿਜਘਰਿਮਹਲੀਦਸੈ॥ਅਮ
 ਹੁਤੋਇਫਿਰਿਕਾਨਗਸੈ॥ਮਨਗਜਾਪਵਨਹੈਮਹ
 ਤਾ॥ਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖਪਤਿਤੋਤਾ॥ਬੈਲੈਪਵਨਅਗਨਿ
 ਭਜਵਾਉ॥ਸਚੁਪੈਥੈਜੋਤਿਨਿਰੰਜਨਗਉ॥ਹੁਕਮੇਅ
 ਅਵੈਹੁਕਮੇਜਾਉ॥ਪਿੰਡਪੜੇਜੀਉਸਚਿਸਮਾਉ॥
 ਏਹੁਅਗਮਕਥਕਥੀਨਜਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੋਦੀਅ
 ਦਿਖਾਇ॥ਨਾਨਕਬੈਲੈਸਚੀਗਾਥਾ॥ਸੁਣਿਤੋਭਰਬ

ਹੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ ॥ ੧੧ ॥ ਜਤੁ ਪਹਾਹਾ ਪੀਕੁ ਸੁਨਿਅ
 ਹੁ ॥ ਅਹਰਿ ਮਤਿ ਗਿਆਨ ਥੀ ਅਹੁ ॥ ਗੁਰੂ ਬਦੁ
 ਸਚੁ ਸਚੀਧਰ ਮਸਾਲਾ ॥ ਸਚੁ ਕਰਿ ਰੇਡਾ ਤਤੁ ਲੈ ਚਾ
 ਲਾ ॥ ਘੜੀ ਐਸ ਬਦੁ ਸਚੀਟੇ ਗਸਾਲਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਿ
 ਸਟਿ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰੀ ਨਦ ਰਿਨਿ ਤਲੁ
 ॥ ੧੨ ॥ ਏਹੁ ਸਚੀ ਗੋਸਟਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਦਿਹ ਲਾਚੀ ਨੈਕੋਈ ॥ ਸਚ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਅਖੰਡਾ ॥ ਗੁ
 ਰਮੁਖਿ ਜਪਾਹਿ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ॥ ਸੇਤ ਬੰਧ ਧਰਮੇ ਸਹੁ ਤੋਈ
 ॥ ਪੁਣ ਦਤਿ ਨਾਨਕ ਤਹੇ ਸੋਈ ॥ ੧੩ ॥ ਸੇਤ ਬੰਧ ਧਰਮੇ ਸ
 ਰਮੇਲਾ ॥ ਗੋਰਖ ਭਰ ਥਰੀ ਏਕ ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ ॥ ਗੋਰਖ ਬੈਲੈ
 ਸੁਯੋ ਸੁਭਾਇ ॥ ਹਮ ਭੂਲੇ ਤੁਹ ਤਬ ਤਾਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਬੈਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁਣੁ ਤੋ ਗੋਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥
 ੧੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚ ਜੋਗ ਕਮਾਉ ॥ ਨਿੰਜ ਘਰਿ ਮਹ
 ਲੀ ਪਾਵਹਿ ਥਾਉ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਦੀਖਿ ਅਲੇਹੁ
 ॥ ਅਮਰਾ ਪੁਰ ਨਗਰੀ ਬਸਹਿ ਘਰ ਬੇਹੁ ॥ ੧੫ ॥ ਤੀਨ
 ਚਰਚਉ ਬੇਚਉ ਮਹਲੇ ॥ ਪੰਜ ਸਤ ਨਉ ਗੁਣ ਗਿਆ
 ਨ ਅਮੋਲੇ ॥ ਨਉ ਘਰਿ ਛੁਢਿ ਦਸ ਦੇਦੁ ਅਹੁ ॥ ਤਤ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਹਿ ਸਬਦਿ ਅਪਾਹੁ ॥ ਤਤ ਅਨਾਦ ਦਾ ਜੈਧੁ
 ਨਿਓ ਅੰਕਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਤੀਜੋ ਤਿਅ ਪਾਰਿ ॥ ੧੬ ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਦੇਖਹੁ ਦਾਹਾ ॥ ਦਹ ਦਿਸਿ ਮੇਟਿ ਦਸ ਟੇਰਾ ॥
 ਸਚ ਬਿਭੁਤ ਦਰਸਨ ਘਰਿ ਅਉ ॥ ਐਸ ਜੋ ਗੀਜੋ

ਗੁਰਮਾਓ। ਪੁਰੇਗੁਰਕਾਸੁਨਿਉਪਦੇਸਾ। ਸਤਿਗੁਰ
 ਸੇਵਮਿਟੈਸਭਭੇਖਾ। ਨਾਨਕਬੋਲੈਬ੍ਰਹਮਬੀਚਗਾਐ
 ਸਾਜੋਗੀਜਗਤਿਸਚਿਸਾਗਾ॥੧੭॥ ਦੇਦਕਤੇਬਸੋਪਿ
 ਕਰਨਾ। ਪੰਡਿਤਪੋਥੀਪੁਛਪੁਗਣਾ। ਨਉਖੰਡਧਰਤੀ
 ਸਗਲੀਫਿਰਹਿ। ਜੋਗੁਨਪਾਦਹਿਭਰਮਭਰਮਸਰ
 ਹਿ। ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੋਕੀਸਰਨਉ। ਲਖਚਉਗਾਮੀਜੁ
 ਨਿਨਧਾਉ। ਸਾਧਸੰਗਤਿਮਹਿਦਾਸਾਪਾਇ। ਅਠਪ
 ਹਰਹਰਿਨਾਮਧਿਆਇ। ਸਚੁਜੋਗਅਟਲਅਸਥਾ
 ਨਾ। ਨਾਨਕਪ੍ਰਣਦੇਸਦਾਕੁਰਬਾਣੁ॥੧੮॥ ਸੁਣੋਭਰ
 ਥਰੀਗੋਰਖਨਾਥਾ। ਨਾਮਬਿਨਾਡੁਬੇਬਹੁਸਾਥਾ। ਸਿਧ
 ਕਸਾਧਗੁਰੁਬਹੁਚੇਲੇ। ਗੁਰਸਬਦੁਬਿਨਾਦੁਖੀਦੁਹੇ
 ਲੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਨਾਨਕਬੋਲੇ। ਸਹਜਿਨਿਰੰਤਰਿ
 ਤਤੁਦਿਹੋਲੇ॥੧੯॥ ਤੀਛੇਰਿਗੋਰਖਕਹਿਅਅਰੇਨਾ
 ਨਕਬਾਲਾ। ਚਲਤਹੈਸਿਧਾਕਾਮੇਲਾਹੈ। ਤੀਗੁਰੁਨ
 ਨਕਕਹਿਅਹੰਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਹੈਮੇਲਾ। ਤੀਗੋਰਖ
 ਕਹਿਅਅਚਲਦਟਾਲੇਸਿਧਾਕਾਮੇਲਾਹੈ। ਤੀਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਮਿਧੋਕਹਿਹੈਅਤੇਇਥੋਕਿਤਨੇਕਹੈ
 ਹੈ। ਤੀਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਅਇਹੈਮਿਉਚਉਦਹਮੈ
 ਧੰਜਹਤਰਕਹਿਹੈ। ਮੇਲਾਕਲ੍ਹਹੈ। ਤੀਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਜਪੁਜੀਤੁਮਤੈਸਿਧਹੈਉਡਜਾਤੇਹੈ। ਹਮਸਾਨੁ
 ਧਹੈਨਿ। ਤੀਭਰਥਰੀਬੋਲਿਅਅਰੇਨਾਨਕਬਾਲਾ

ਗਤੁਤ ਕਉ ਸਕਉ ਉਡਾਵ ਤਾਥਾ ਅਬਤੁਟ ਕਉ ਕਿਅ
 ਹੁਆਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਹੰ ਭਰਥਗੀ ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਸ
 ਉਡਾਈ ਥੀ ਸੋ ਪਸਕਉ ਭੀ ਉਡਾਵੈਗਾ ॥ ਤੰ ਭਰਥਗੀ
 ਕਹਿ ਅਹੰ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਤੈ ਹੀ ਨੈਉ ਡਾਈ ਥੀ ਕਿਕਿ
 ਸੀ ਅਉਗੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸਚਿ ਸਬਦੁ ਨੈ
 ਕਉ ਸਉਡਾਈ ਥੀ ॥ ਅਗਿ ਅਏ ਕੰਕਾਰ ਕੀ ਆਈ ਥੀ
 ॥ ਬਿਨੁ ਅਗਿ ਅਸਕਉ ਨ ਉਡਾਵੈ ॥ ਐਸਾ ਕੋਈ ਦਿ
 ਸਟਿਨ ਅਵੈ ॥ ਪਸਕਉ ਭੀ ਉਡਾਵੈ ॥ ਅਗਿ ਅਦੇਇ ॥
 ਤੁਮਚਲਹੁ ਅਗੇ ਹਮ ਅਇ ਮਿਲੇਇ ॥ ਤੰ ਸਿਧਾਉ
 ਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ॥

॥ ਬੀਬਾ ਪੁਰਾਣੀ ਜੀ ॥

ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਉਕਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਸਿਧ ਤੰ
 ਗਏ ॥ ਤੰ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਜੋਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ॥
 ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਅਸੀ ਭੀ
 ਜਾਈਏ ॥ ਜੇ ਅਸੰਤੁ ਭੀ ਕਰਤ ਹਲੈ ਜਾਏ ॥ ਤੰ ਬਾਲੇ
 ਅਖਿ ਅਭਲਾ ਜੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ॥
 ਜਾਵੈ ਅਚਲਉ ਪਰਿਵਟਾ ਲੇਵਿ ਚਿਹਿਕ ਪਿਪ
 ਲਦੇ ॥ ਨਿਥੜਾ ਅਹਾ ॥ ਓਸਉ ਪਰਿਬੈ ਠਿਗਏ ॥
 ਜਾ ਸਿਧ ਅਏ ਤੰ ਕਿਅਦੇ ਖਨਿ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਅ
 ਗੇ ॥ ਬੈਠਾ ॥ ਤੰ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿ ਅਅਦੇ ਸਤਿਨਾ
 ਨਕਤਪਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਅਦੇ ਸੁਣੇ ਕੰਕ

ਹਕੌਰ ਗਰਬਨਾਥਾ ਤੇ ਭਰਥਰੀ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨ
 ਨਕਤ ਧਾਤੁ ਕਿਛੁ ਏ ਸਟੀਭੀ ਹੋਗਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿ ਆ ਅਰੇ ਭਰਥਰੀ ਏ ਸਟ ਹਮਾ ਏ ਕੈ ਕਾਗਾ ਸਚ
 ਮੰਤਰੀ ਆਨਿ ਸਤਗੁਰੂ ਉਸਤਾਦ ਹਮਾ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਜੋ ਸਟਿ ਅਚਲ ਤੇ ਮਿਸਾਲਿ ਨ ਲੀਯੈ

ਪੁਰਾ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਬਚਨਾ ਕਾ ਸੁਰਾਗਿ ਨਾਮ ਕ
 ਉਪੰਖਲ ਗਾਏ ਐਸਾ ਤੁਮ ਤੇ ਅਗੇ ਟੀਹੀ ਆਇ
 ਬੈਸਾ ਨਾਨਕ ਕੈ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਸੁਣੁ ਤੇ ਭਰਥ

ਗੀਤੋ ਅਕਲਿ ਨਲੀਨਾ ॥ ੨੦ ॥ ਜਥੁ ਬੋ ਮੇਲਾ ਉਣੀ
 ਅਤਾ ਵਟਲੇ ਕਿ ਆਲੋਕਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਸਿਵਤਾ
 ਆਲੋਕ ਆਇਕ ਹਿਕ ਟੀ ਪੈਰੀ ਪਟੋ ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤੁ ਦੁ
 ਸਟੀਲ ਗੋ ਕਰਨਿ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਕਿ
 ਉਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਬੇਲੋ ਕਦੁ ਖਦੈ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਉ ਬੇਲੋ ਜਾਣੈ ॥
 ਅਤੇ ਦੁਇ ਸਾਧਕ ਪਾਹੁ ਵਿਚੈ ਤੈਨਿ ॥ ਓਨਾ ਨਾਲਿ
 ਅਸਾਡਾ ਵਚਨੈ ॥ ਓਨਾ ਨੁ ਮਿਲਣੈ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਹਜਾ ਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤਲ
 ਵੰਡੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਓ
 ਸਤਾਈ ਓ ਬੇਲੋ ਜਾ ਵਣੈ ਜਗੁਰਿ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਅ
 ਖਿ ਆਜੀ ਚਲੈ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਗੁਰੂ ਟੀ ਵਰਗੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥

ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਓ ਬੋ ਉਡੀ ਗੀਤੀ ॥ ਆਇ ਚੰਦੁ
 ਭੀਨ ਸੰਧੂ ਦੇ ਖੁ ਤਤੇ ਉਤਰੇ ॥ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਿਉ ਦਖੁ
 ਹਥਾ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਹ
 ਇ ਬੁਲਾਹਤਾ ਚਲਿ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਕਾਲੁ ਭੀ
 ਚਲਿ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀ ਬੀ ਭੀ ਚਲਿ ਗ
 ਟੀ ਇਕ ਚਾਚਾ ਲਾਹੁ ਦੈ ॥ ਓਹੁ ਚਮਾੜਿ ਪਉ
 ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਜਗੁਰਿ ਜਾ ਵਣੈ ॥ ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ
 ਪੁਤ੍ਰ ਸਦਿ ਲਿ ਆਉ ॥ ਚੁਪਾਤਿ ਆਜਾਣੈ ਕੋ

ਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਧਿਅਜਾ ਸਹਜ ਦੇ ਨਾ ਤੀਰੁ
ਗੁਨਾਨਕ ਅਧਿਅ ਅਤੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਰੁ ਲਾ
ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਸਹਜ ਦੇ ਨੁ ਸੇ ਦਿ ਆ ਚਾਰਿ
ਘੜੀ ਅਗਤਿ ਗਈ ਆਹੀ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦਾ ਅੰਦ
ਰੋ ਨਿਕਲਿ ਆਇ ਆਜਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਹੈ॥
ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਧੇ ਨਾਲਿ ਆਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਪਉ ਭੀ ਇ
ਨੂੰ ਦੇ ਨਾਲੇ ਆਹਾ ਮਿਟਾ ਇਕ ਹਿ ਸਹਜ ਪ੍ਰੈ ਗਤੇ ਚ
ਹਿ ਪਇ ਆਹਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਦ ਚ ਨ ਕੀਤਾ ਸਹਜ ਦਾ ਕਰ
ਤਾ ਹਭ ਲਾ ਕੇ ਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਉ ਦੀ ਚਾਤਿ ਦੇ ਦੇ
ਸੁ ਦਿ ਭਾਈ ਸਹਜ ਦਾ ਤੇ ਨਾਨਕ ਤਧਾ ਸਦ ਦਾ
ਹਈ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦੇ ਅਧਿਅ ਅਜੀ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਕਿ ਬੇ
ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਧਿਅ ਅਭਾਈ ਸਹਜ ਦਾ ਗੁਨਾਨਕ
ਪਾਸਿ ਹੈ ਤੂੰ ਤੁਹ ਤੁ ਚ ਲਾ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦਾ ਕਰਮਾ ਦਾ
ਬਲੀ ਆਹ ਉਠਿ ਨਾਲਿ ਤੇ ਇ ਆ ਆਇ ਗੁਨਾਨ
ਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਚਹਿ ਪਇ ਆਹਾ ਗੁਨਾਨ ਕ ਕਹਿ ਆ
ਸੁ ਦਿ ਭਾਈ ਸਹਜ ਦਾ ਤੇ ਗਾਇ ਪਉ ਕਾਲ ਦ ਸਿਉ ਇ ਆ
ਅਸੀਂ ਨੁ ਜੋਗ ਆਹ ਤੇ ਨੁ ਸਿਰੋ ਪਾਉ ਦੇ ਵਣਾ ਆ
ਖੁ ਤੇ ਨੁ ਕੇ ਹੜਾ ਸਿਰੋ ਪਾਉ ਦੇ ਵੀ ਏ॥ ਕੇ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਸਿ
ਰੋ ਪਾਉ ਦੇ ਵੀ ਏ॥ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦੇ ਅਧਿਅ ਅਜੀ ਜੋ ਬਾ
ਬੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਦਿ ਤਾ ਹਈ ਸੋ ਮੈ ਨੁ ਦੇ ਹਿ ਤਾਂ ਗੁਨਾ
ਨਕ ਅਧਿਅ ਸੁ ਦਿ ਸਹਜ ਦਾ ਤੇ ਗਾਇ ਪਉ ਅਸੀਂ ਬੇ

ਸ' ਨ' ਨ' ਸ' ਗਿਲੀਤਾ॥ ਮਨੁ ਉਸਤਾਈ ਨਿਜਾ
॥ ਜੋਤੁ ਉਥੇ ਚਲਿ ਕਰਿ ਹੋਤਾ ਤੁਭੀ ਉਸੇ ਜੇ ਹੋਵੇ
॥ ਅਗੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਜੋਤੁ ਅਖੇ ਸੋਈ ਕਰੀਏ॥ ਤਾਂ ਸਹ
ਜਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜਿ ਜਿ ਮੈ ਨ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬਾਨਿ ਲੇ ਚਲੇ
ਤਾਂ ਹਬ ਮੈ ਬੇਰੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
ਖਿ ਆ ਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਹਜ ਦੇ ਨੁਲੇ ਚਲੀਏ ਓਖੀ
ਹੀ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਭਲਾ ਜੀ ਚਲੇ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਚਲੇ
ਜਾ ਮੁਲ ਤਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਗਏ ਨੇੜੇ ਤੁਲੀਓ ਦੇ ਨਉ ਕੋ
ਯਹੋ ਉਥੇ ਹਿਰੁ ਸਜਣ ਬੈਠਾ ਆਹਾ॥

॥ ਭੋਲੁ ਤੁਭੀ ਦੁਖੁ ਭੁਖੁ ਜਨਿ ॥

ਕੇਹੀ ਤਾਂ ਹੋਵਾ ਆਹਾ ਜੇਹੀ ਤਹੁ ਪਦਿ ਤੁਥੈ ਸਨ ਹੋਵੇ
ਹੋਨਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ ਸਹਜ ਦਇ ਸਗਿਹਾ
ਵਦਿ ਚਿਨ ਪੁਪਹੁ ਡੋਰੇ ਨਾਹੀ॥ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦੇ ਆਖਿ
ਆਜਿ ਮੈ ਨ ਕੇਹਾ ਡਹੁ ਹੈ॥ ਜੋਤੁ ਸੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਸ
ਹਜ ਦੇ ਦੇਹਾ ਲਿਉ ਚੇ ਕਪੜੇ ਆਹੇ॥ ਜਾਇ ਸਹਜਾ
ਦੇ ਹਾਸ ਸਤਿ ਕੀਤੀ॥ ਤਾਂ ਅਗੈ ਸਜਣ ਬੋਲਿ ਆਅ
ਉਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰਾ॥ ਤਾਂ ਠੇਹਿ ਸਜਣ ਪੁਛਿ ਉਭਾਈ
ਕਿ ਬੋਧਾਇਓ॥ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜਿ ਮੈ ਪਹ
ਦੇ ਸੀ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਸਜਣ ਆਖਿ ਆ ਭਾਈ ਤੁਕ ਉਦੁ ਤੇ
ਹੋ ਸਚੁ ਆਖੁ॥ ਤਾਂ ਸਹਜ ਦੇ ਆਖਿ ਆ ਭਾਈ ਮੈ ਮਿ
ਹਸੀ ਹੋਵਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਸਜਣ ਆਖਿ ਆ ਭਾਈ ਕਿ ਸੇਵੇ

ਤੇਹਰੈ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜਿ ਜਮਾਨਤੁ ਸਾਂਥ
 ਭੀ ਵਡਾ ਆਦਮੀ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਆਖਿ ਏ ਆਦਮੀ
 ਮੀ ਅਨੰ ਆਖਿ ਆਭਾਈ॥ ਓਏ ਵਡੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਮਿ
 ਰਾਸੀ॥ ਇਸ ਦੀ ਭਲੀ ਤਰ੍ਹੀ ਖਿਜ ਮਤਿ ਕਰਈ॥
 ਭਲੀ ਤਰ੍ਹਾ ਖਦਾ ਲਣਾ॥ ਜਾਹਿ ਭਾਈ॥ ਇਨਾ ਨਾਲਿ॥
 ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਖਵਾਦ ਨ ਲੇਗਏ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਹਜਾ
 ਦੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੇ ਅਨਾ॥ ਅਤੇ ਲਗੇ ਆਖਣ
 ਦਸ ਭਾਈ॥ ਤੁਹ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸਿ ਕਿ ਆਹੈ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਦੇ
 ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ ਭਲੇ ਤਪਾਜੀ॥
 ਮੈਨੁ ਭਲੀ ਜਾਗਾ ਭੇਜਿ ਆਹਈ॥ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਤੇ
 ਅਤੇ ਬੀਨਿ ਬਹਾਇ ਆਹੈ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਨੁ ਸਹਜਾ ਦੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ॥
 ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦੇ ਦੇ ਆਇ ਖੜੇ॥ ਓਏ
 ਖਣ ਤੰ ਕਿ ਆਦੇ ਖਣ ਜੋ ਸਹਜਾ ਦੇ ਮੈ ਸੀ ਤਹੈ ਬੈਠਾ॥
 ਜਿਸ ਤਹੈ ਵਡੇ ਪਰਮ ਬੈਸਨੇ॥ ਓਏ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੰ ਜਾ ਦੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ
 ਆਹੈ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ॥
 ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਇਥੇ ਅਸ
 ਰਾਹਿ ਕੁਮਿਹਾਸੀ॥ ਆਇ ਆਭਾਈ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆ
 ਖਿ ਆਇ ਬੈਠਾ॥ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਇ ਆ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਖਿ ਆਕਿ ਆਭਾਈ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਸੁਕਰਦਾ॥ ਓਏ ਬੈਠੀ

ਆਇਆ ਹੈ॥ ਅਗੋਂ ਸਜਣ ਆਖਿ ਆਜੀਤੁ ਸੀ ਅਤੀ
ਤਫਕੀਰ ਤੇ ਮੈਨੁ ਕਿ ਅਜਹੂ ਰਿਪਈ ਜੇ ਮੈ ਸੁਕਰਾਂ॥
ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਜਾ ਰਿਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਬੈ ਸ
ਨ ਦਾ ਮੁਖਾਲਾ ਕਰ ਅੰਦਰੋਂ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਕਦਿ ਲਿ
ਆਉ॥ ਤੰ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ਅੰਦਰਿ ਵਰਿ ਆ॥ ਦੇਖੇ ਤੰ
ਸਹਜਾ ਦਾ ਬਧਾ ਬੈਠਾ ਹੈ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਉ ਠਿਸਰ
ਜਾ ਦਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਦ ਦਾ ਹਈ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆ
ਜਿਜ ਸਾਨਤੁ ਸੀ ਮੈਨੁ ਕਿ ਬੇਭੇ ਜਿ ਆ॥ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਲਾ
ਹਿ ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਮੈਨੁ ਬੰਨਿਘ ਤਿਓਨੇ ਮੈ ਕਿ ਆ ਕਰੀ॥
ਤੰ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਸਹਜਾ ਦਾ ਹੁਇ ਤੇ ਹੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਲੈ
ਦੇ ਆਏ॥ ਜਿਨ ਬਧਾ ਅਹਾ ਸੈ ਸਹਮਿ ਦੇ ਤੋਏ॥ ਅਤੇ ਕ
ਪੜੇ ਦੇ ਵਨਿ ਨਹੀ ਆਖਿ ਨਿਏ ਤੇ ਜੇ ਹਾ ਆਇਆ ਹੈ॥
ਤੰ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਚਲੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਪੜੇ ਓ ਬੈਠੀ ਅ
ਇਹੁ ਨਿਗਾ॥ ਤੁੰ ਓ ਦਰਨਾ ਹੀ॥ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਲੇ ਕਰਿ
ਬਾਲਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕ
ਹਿ ਆ ਅਵੇ ਸਹਜਾ ਦਾ ਕਪੜੇ ਕਿ ਬੇਨੀ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਦੇ
ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਹੁ ਭਲਾ ਭਗਤੈ ਬੈਸਨੈ ਰੈਏ ਤੰ ਠਗਾ ਪੈ
ਜੀ॥ ਰੋਟੀ ਖਾਵਣ ਦੇ ਬਹੁਨੇ ਅੰਦਰਿ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੇ
ਨੇ॥ ਅਤੇ ਬੰਨਿਘ ਤਿਓਨੇ॥ ਏਹੇ ਕੰਮ ਕਰ ਦਾ ਹਈ ਇਹੁ ਭ
ਗਤਾ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਸਜਣਾਇ ਹਰਿ
ਅਖੰ ਮਤੁ ਕਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੰ ਅਗੋਂ ਸਜਣ ਸਹਮਿ ਦਾ ਹੋਇ ਅ

॥ ਬੋਲਿ ਸੰਘੋ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪ
 ਤਿ ਤੋਇਆ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਸੁਰੀ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ॥
 ਉਜਲ ਕੇਹਾ ਚਿਲਿ ਕਣਾ ਘੋਟਿ ਮੁਕਾਲੀ ਕੀ ਮਸੁ ॥ ਧੋਤਿ
 ਆਦ ਗੁਨ ਉਤਰੈ ਮੈ ਮਲਿ ਪੈਵਾ ਨਿਤ ॥ ੧ ॥ ਸਜਣ ਸੇਈ
 ਮਾਏ ਨਾਲਿ ਮੈ ਚਲਾ ਦਿ ਆਨਾ ਲਿਚ ਲੀਨਾ ॥ ਜਿਤ ਦਰਿ ਲੇ
 ਖਾ ਮੰਗੀਏ ਸੇ ਜਾਹੁ ਖੜੇ ਦਿ ਸੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ॥
 ਅੰਝੁ ਟਿਪਿ ਪਲਜੀ ਮਿ ਅਬੁ ਤੇਤੇ ਧੂਮ ਸਾਲਾ ॥ ਬਾਹੁ ਹਿਰਿ
 ਸੈ ਸੋਹਣਾ ਅੰਦਰਿ ਖੋਟੇ ਲਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ਮਥੇ ਟਿਕਾ ਲਾਲੈ
 ਗਲਾ ਦਿ ਚਿਮਾਲਾ ਚਾਗਿ ॥ ਬਤ ਫਰੈ ਸੀ ਸਿਖਿ ਅਠਗ
 ਟੁਨੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ਬਗਾਬ ਗੇ ਕਪੜੇ ਤੀਰਥ ਮੰਤ੍ਰਿ ਵਸੀ
 ਨਾ ॥ ਘੁਟਿ ਘੁਟਿ ਜੀ ਅਮਾਹ ਦੇ ਸੇ ਬਗੇ ਨਾ ਕਹੀ ਅਨੀ ॥
 ੪ ॥ ਕੋਠੈ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀ ਅਪਾਸੁ ਚਿਤ ਕੀ ਅਹਿ ॥ ਢ
 ਠੀ ਅਕੈ ਮਨ ਆਵਨੀ ਵਿਚਹੁ ਸੁਖ ਥਣੀ ਅਹਿ ॥ ੫ ॥
 ਸਿੰਮਲ ਰੁਖ ਸਗੀਰ ਮੈ ਮੁਜਨ ਦੇ ਖਿਰੁ ਲੀਨਾ ॥ ਜੋਠ
 ਲਕੈ ਮਨ ਆਵਨੀ ਸੇ ਅਉਗੁਇ ਮੈ ਤਨਿ ਹੰਨੀ ॥ ੬ ॥
 ਅੰਧ ਲੇਭਾ ਰਉਠਾਇ ਅਭੂਗਾ ਵਟ ਕੀ ਬਹੁਤੁ ॥ ਅਖੀ
 ਲੋੜੀ ਨਾ ਜਲਾਹੁ ਉਚ ਨਿਲੀ ਘਾਕਿਤੁ ॥ ੭ ॥ ਚਾਕਰੀ ਅ
 ਚੰਗਿ ਆਈ ਅਅਵਗ ਸਿ ਆਣ ਪਕਿਤੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾ
 ਮੁਸਮਾ ਲਿਤੁ ਬਧਾ ਛੁਟਿ ਹਿਜਿਤੁ ॥ ੮ ॥ ਤੰਸ ਜਣ ਠ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਸਜਣਾ ਜੇਏ ਹਕੈ ਮਛਰੇ ਤੀ ਕਰਤਾਰ

ਮੇਰਾ ਵਾਨ ਤਵੀ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਜਯੋ॥ ਤੀਰੁ ਛੱਡੀ॥
 ਅਦਾ ਭਲਾ ਤਵੀ॥ ਤੀਸ ਜਣ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰੁ ਹੁਟਿ
 ਗਖਿ ਲੇਹ॥ ਮੇਰਾ ਉਗੁਟਿ ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ ਪੈਨਿ॥ ਤੁਸੀ
 ਮੇਰੇ ਕਰਮੇ ਏਧਰਿ ਆਏ ਹੋ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਦਿ
 ਭਾਈ ਸਜਣ ਏਹੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੇਰਾ ਰਮਦਾ ਸਹੈ॥ ਅਤੇ
 ਮਿਰਸੀ ਪੀਜੇ ਇਸ ਤਾਈ ਮੰਨੇਗਾ ਤੀਰੁ ਕਰਤਾਰ ਮਿਰਦਾ
 ਨ ਤਵੀ ਗਾ॥ ਅਤੇ ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਕਰੇਗਾ ਨਾਹੀ॥ ਤੀਸ ਜਣ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਪਿਛਲੇ ਬਖਸੀ ਅਨਿ ਅਗੇ ਨ ਕਰੇਗਾ
 ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਸਜਣ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਦਾ
 ਸਤੇ ਆਏ ਅਹੇ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਸਜਣ ਨੁਨਿ ਦਾ ਜਕ
 ਰਿ ਅਗੇ ਚਲਿਆ॥

ਅਤੇ ਲਗਤਾਈ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

॥ ਅਗੇ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨਾਨਕ ਖੁਰਮੇ ਸਹਜਾ ਇਖ
 ਜਾ ਕੀਤਾ॥ ਆਖਿ ਉਸੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਇਹੁ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਮ
 ਰਦਾ ਨੇ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਹੋਈ॥ ਤੀਸ ਜਣਾ ਦੇ ਉਥੇ ਮਥਾ
 ਰਿ ਆ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਹਜਾ ਦਾ ਅਸਾਡਾ
 ਕਹਿ ਆ ਮੰਨ ਸੀ॥ ਤੀਸ ਜਣਾ ਦੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜੋ ਤੁਸੀ
 ਆਖੇਗੇ ਸੇ ਮੰਨਾਗਾ ਕਿਉ ਨ ਪੀ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
 ਆਸਹਜਾ ਦਾ ਤੁਏ ਥੇ ਹੀ ਹੋ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਡਾ
 ਰਾਹੀ॥ ਤੀਸ ਜਣਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਟਬਰ ਤੇ ਓਥੇ
 ਠੀਕ ਹੋ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਹਜਾ ਦਾ ਇਥੇ ਮਥਾ

ਨੇ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਮੰਜੀ ਤੋਂ ਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਆ
 ਖਦੇ ਆਏ। ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣੇ ਲੈ ਆਉਂਦਾ। ਤਾਂ ਸਹਜਾ
 ਦੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਧਰਨ ਤੋਂ ਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ਸਮਝਾਰਿ ਹਰੀ ਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਹਜਾ
 ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਮਰਦਾਨ ਦੀ ਸਮਝ ਦਿਖਾਈ॥

ਦਾ ਜਿਤੁ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਯਾਦਿ ਕਰੇਗਾ ਅਸੀਂ ਤਿਤੀ ਵੇ
 ਲੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਖੜੇ ਆਏ। ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਤੀ ਤਿਕ
 ਰਿਜਾਏ। ਤਾਂ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈਨੁ ਪਰ

ਮੈਸਿਫਮੀਦਸਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਬੈਲਿਅਮਾਸੀ
 ਦਾਖੁਦਾਇਸਾ॥ ਤੰਢੇਰਿਮੁਗਲਪੁਛਿਅਸੁਮਾਪੀ
 ਗੁਫਤਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਬੈਲਿਅਮਾਪੀਗਜਿੰਦ
 ਪਹੀ॥ ਤੰਢੇਰਿਮੁਗਲਬੈਲਿਅਸੁਮਾਪੀਗਜਿੰ
 ਦਪੀਗ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਅਹੇਅਹੇ॥ ਤੰਢੇ
 ਰਿਮੁਗਲਕਹਿਅਮਾਇਤਕਾਦੇਨੇਸੁ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਚਿਗੁਫਤਾ॥ ਤੰਮੁਗਲਕਹਿਅਪੈਦ
 ਸੁਦਿਮੁਗਦਿਸੁਦੀ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਅਕਖੁ
 ਦਾਇਪੀਰਸੁਦਿਕੁਲੁਅਲਮਮੁਗੀਦਿ॥ ਫਕੀਰ
 ਖਬਰਦਰੁਨਿਗਹਿਦਿਗਰਿਨਾਦਰੀ॥ ਤੰਮੁਗਲਪੈ
 ਰੀਤੇਡਿਗਪਇਅ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਖੁਦਾ
 ਇਦਾਗੀਦਿਗਰਿਨੇਸਿ॥ ਤੰਮੁਗਲਕਹਿਅਸੁਮਾ
 ਪੀਰਮਾਮੁਗੀਦਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਮਾਨਾ
 ਮਚਿਦਾਗੀ॥ ਤੰਮੁਗਲਕਹਿਅਮਾਨਾਮਯਾਰਅਲੀ
 ਦਾਗੀ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਗੁਫਤਨਾਨਕਸੁਮਾ
 ਨਾਮਬਾਬਾਦਲੀਕੰਧਾਗੀ॥

॥ਬੈਲੁਗੁਰੁਦੀਦੁਗੁਰੁਗੀ॥

॥ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕੰਧਾਰਦਿਚੈਨਿਕਲਿਅ॥ ਤਿਕ
 ਸੁਦੇਸੁਨੁਚਲਿਅ॥ ਓਸੁਮੁਗਲਦਾਯਾਰਅਹਾ॥
 ਸੇਖਸਰਫਪਠਾਣਅਹਾ॥ ਬਿਦਰਸਰਦਾਦ

ਖਣਦਾਧਰਤਾਦਾਅਹਾਓਹੁਮੁਗਲਨਹਿਓਪਰ
 ਚਣਅਦਦਾਅਹਾਓਹੁਮੁਗਲਪਾਸਿਅਇ
 ਆਅਹਾਜਾਪਠਣਦੇਖੇਜੋਅਗੇਕੁਝਹੋਰੁਅਹਾ
 ਅਤੇਹੁਣਿਕੁਝਹੋਰੁਤਾਪਠਣਪੁਛਿਅਮੁਗਲ

ਵਲੀਕੀਧਾਰੀਤੇਸਹਸਰਨਾ॥

ਨੇਅੇਇਮੀਰਤੁਮਾਹਦਖਤੁਕਿਅਹੈ॥ਤਾਮੁਗਲਕ
 ਹਿਅਤੁਭਕਉਕਿਅਨਜਹਿਅਦਤਹੈ॥ਪਠਣ
 ਕਹਿਅਮੀਰਮੁਝਕੈਤੁਅਜੁਅਉਰਨਜਹਿਅਦਤ॥

॥ ॐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਖੁਦਾ ਏਦਾਗੀ ॥ ਤੁਚਿ ਗੰਮ
 ਦਾਗੀ ॥ ਤੰ ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਬੁਗੀ ॥ ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅ
 ਹਮ ਚੁੰਦਾਲ ਮਸਤਾ ॥ ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਕੁਜਾਮਾ ॥ ਤੰ
 ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਯਕਗਠ ਕੀਗਹਮ ਚੁੰਦੀ ਰਸੁਦੀ ॥
 ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਊਗਦੀ ਦਹਮ ਤਲਬ ਪੁਰਸੀਦੀ ॥
 ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਮਾਬਨ ਸੁਦੀ ਊਗਖਲਾਸ
 ॥ ਬੇਮਤਲਬ ਦਰੋਗਨ ਮੇਅਇਦੀ ॥ ਤੰ ਪਠਾਣ
 ਕਰਿ ਅਸੁਮਾਮਾ ਬਿਗਦਹਸੁ ਮਾਹਜਾਇ ਸੁਦੀ ॥
 ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਮਤਲਬ ਦੀਦਹੁ ਊਗਜਾਏ ॥ ਤੰ
 ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਖੁਦਾ ਏਸਤਾਗੀ ॥ ਅਗਹਮਿਹ
 ਹਕਗੀ ॥ ਤੰ ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਅਰੇਅਗੇ ॥ ਤੰ ਪ
 ਠਾਣ ਕਰਿ ਅਗੁਠਤ ਸੁਮਾਬਿਗਦੇਗੇ ॥ ਘਰਬਦ
 ਦਾਗਾ ॥ ਤੰ ਮੁਗਲ ਕਰਿ ਅਈਲੁਠਿਤਿ ਖੁਦਾਈ ॥
 ਤੰ ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਮਾਅਹਅਗੇ ॥ ਤੰ ਪਠਾਣ ਆਦ
 ਦਾਅਹਾਦੁਇਦਿਨ ਪਰਚਕਰਿਚਲਦਾਹੁਦਾ
 ਆਹਾ ॥ ਤੁਣਿਪਰਨਾਮਾਹਿਬੈਠਾਜਾਏਨਾਹੀ ॥

॥ ਬੋਲਾਤੁਭਾਈਖਾਤੁਗੁਰੂਜੀ ॥

॥ ਅਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੇਹਦਿਚਿਜਾਇਨਿਕਲਿਆ ॥
 ਅਗੇਦੇਹਦਿਚਿਹਿਕਖਤਰੇਟਾਦਰਿਅਚਉਧਾ
 ਧੰਘੂਦਾਅਹਾ ॥ ਊਤੁਸਦਾਪਹਰਗਾਤਿਹੁਦੀਅਈ

ਸਾਜੇ ਸਾਇ ਰੇ ਕੁ ਸੁਹਜੇ ਉਤਰਾ ਦਾ ਲਾਗੇ ਓ ਸੁਆਸ
ਓਹੁ ਗਟੀ ਪਥਰ ਦੀ ਨਹੀਂ ॥ ਓਹੁ ਗਟੀ ਬਰਫ ਦੀ ਜੀ
ਮਹੀ ਆਹੀ ॥ ਤਾਖਤ ਰੋਟੇ ਓਹੁ ਭੀ ਲਗਾਨ ਵਲ
॥ ਜਾਨਾਇ ਮੁਕਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਭਾਈ ਤੁੰ ਕ
ਗੋਸਾਇ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਨਾਇ ਤੇਈ ॥

ਉਤਰੇ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਉਕਿਆ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਪਦੇ
ਸਾਕਿ ਸਦਕ ਮਾਵਦ ਹੋ ॥ ਤਾਓਹੁ ਖਤ ਰੋਟਾ ਬੋਲਿ
ਆਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਉ ਪੁਛਦੇ ਹੋ ॥ ਤੈਨੁ ਕਿਆ ਪਰੋਜ

ਨਹੀਂ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਈ ਪੈਟੇ ਕਰ ਸਹਾਭਾ
 ਈਹੋ ਮਇਸਦਾ ਸਤੇ ਪੁਛ ਤੇ ਭੀ ਤੀ ਉਸੁਖ ਤ
 ਹੋਟੇ ਕਹਿ ਆਉ ਸਕਾਨਾ ਉਕਿ ਆਹੀ ਅਹੁੜੇ ਤਾਕ ਉ
 ਦੁਹੀ ਬੇਟਾ ਕਿ ਸਕਾਹੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਨਾ
 ਉਤੋ ਉਸਕਾ ਬਿਮਲ ਜੋਤਿ ਹੀ ਅਹੁ ਬੇਟਾ ਗਜੇ ਜ
 ਨਕ ਕਾਥਾ ਅਹੁੜੇ ਤਾਥਾ ਤੀ ਬੋਲੀ ਤੀ ਉਸਖ ਤਹੇ
 ਟੇਕ ਹਿ ਆ ਅਹੇ ਭਾਈ ਤੂ ਕਦ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
 ਜਾਨ ਨਕ ਤੇ ਤੇਜੁ ਗਮੈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਆਹੀ ਕਹੀ ॥
 ਜਾਨ ਨਕ ਅਹੁ ਕਹੀ ਤੀ ਅਹੁ ਕਹੀ ਉਹੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆ ਅਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਵਹੁੜੇ ਤੇ ਆਪੇ ਮਕੈ ਪਛਾ
 ਇਲੇ ਦੇ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਓ ਸੁਖ ਤਹੇ ਟੇਕ ਹਿ ਆ ਭਲਾ ਜੀ
 ਤਦ ਤੇ ਗਾਨਾ ਉਕਿ ਆਥਾ ਅਹੁ ਤੂ ਕਰਤਾ ਕਿ ਆਥਾ ॥
 ਅਹੁ ਅਬ ਤੇ ਗਾਨਾ ਉਕਿ ਆਹੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਤਦ ਮੇ ਗਾਨਾ ਉਗੋ ਵਹਧਨ ਥਾ ਅਹੁ ਗਜੇ ਜ
 ਨਕ ਕੇਹ ਮਸਿਖ ਹੋਤੇ ਥੇ ॥ ਅਹੁ ਜੋ ਕੇ ਨਜੀ ਕੀ ਹੋਤੇ ਥੇ
 ॥ ਅਬ ਹਮਾ ਗਾਨਾ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤੀ ਓ ਸੁਖ
 ਤਹੇ ਟੇਕ ਹਿ ਆ ਅਹੇ ਭਾਈ ਤੇਤੋ ਨੀ ਸਾਨੀ ਆਭਲੀ
 ਆਦੀ ਆਹੀ ਨਿਯ ਪਹੁਣੇ ਕ ਅਉਰੁ ਭੀ ਨੀ ਸਾਨੀ ਦੇਹੁ
 ਤਦ ਮੇ ਗੀ ਨੀ ਸਾਹੋ ਦੇ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਕਹੁ
 ਭਾਈ ਜੋ ਤੂ ਕਹੇ ਸੀ ਨੀ ਦੇਉ ॥ ਤੀ ਉਸਖ ਤਹੇ ਟੇ
 ਕਹਿ ਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਅਉਰੁ ਭੀ ਹਮਾ ਭਾਈ ਹੈ ॥

ਅਹੁਦੇਹੁਸਾਗੀਕਦਿਛੁਟੇਗੀ॥ ਅਹੁਅਬਹੁਸ
 ਗਨਾਉਕਿਅਯੋ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਨਾਉਤੁਮਾਹ
 ਦੀਨਾਨਾਥਦਿਆਲਯੋ॥ ਅਹੁਅਉਹੁਮਾਹਭਾਈਤੰ
 ਦਾਲਤੰਦੈਗਾ॥ ਅਹੁਜਦਿਓਂਮੁਸਕੇਗਾਤਦਤੁਮ
 ਗੀਦੇਹੁਛੁਟੇਗੀ॥ ਤੰਛੇਹਿਦੀਨਾਨਾਥਦਿਆਲਪੁ
 ਦਿਅਜੀਭਲਾਜੀ॥ ਤਦਉਸਕਾਨਾਉਕਿਅਥਾ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਤਦਉਸਕਾਨਾਉਬੀਰਮਦੇਉ
 ਥਾ॥ ਅਹੁਗਜੇਉਦੇਸਿਘਕਾਬੇਟਾਥਾ॥ ਅਹੁਗਜੇਜ
 ਨਕਕਾਦਮਾਦੁਥਾ॥ ਅਹੁਮਤੁਮਉਸਕਾਬਹੁਤੁਅ
 ਦਬਹਾਖੰਡੇਥਾ॥ ਉਸਕੀਬਹਾਬਗੀਕੋਈਨਾਥਾਕਹਿ
 ਸਕਤਾ॥ ਅਬਭੀਭਗੀਭਗਤਤੰਦੈਗਾ॥ ਤੰਦੀਨਾਨਾ
 ਥਾਦਿਆਲਕਹਿਅਤੁਮਹਮਾਹੇਬਡੇਗੁਰਭਾਈਤੰ॥
 ਤੁਮਵਡੇਤੰਚਲੀ॥ ਪਹੁਜੀਏਕਨੀਸੀਨੀਅਉਰਭੀਹ
 ਸਕਉਤੁਮਦੇਤੰ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਕਹੁਭਾਈ
 ॥ ਦੀਨਾਨਾਥਦਿਆਲਕਹਿਅਕਹੁਭਾਈ॥ ਤੇਤੇਗਾ
 ਜੇਜਨਕਕੇਹਮਤੁਮਏਕਠੇਥੇ॥ ਅਹੁਅਬਭੀਏਕ
 ਠੇਹੁਏ॥ ਪਹੁਦੁਆਪਹੁਮੇਕਹੀਰੇ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਹਮਤੰਤੇਲੀਕੇਘੰਹਿਬਸੇ॥ ਤੰਦੀਨਾਨਾਥ
 ਦਿਆਲਕਹਿਅਸੁਟੇਜੀਤਬਹਮਕਹੀਥੇ॥ ਤੰਗੁ
 ਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਤਬਤੁਮਹਿਪਹੁਦੁਬਾਈਏਕੇ
 ਘੰਹਿਥੇ॥ ਭਲਾਜੀਤਬਬੀਰਮਦੇਉਕਹੀਥਾ॥ ਤੰ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਦੁਪ ਡੰਦ ਕਯਹਿ ਬਾਹਿਰੀ ॥੧੦੮॥
 ਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਕਹਿ ਆਭਲਾ ਜੀ ॥ ਤਬ ਤੁਮਹਾਰ
 ਉਕਿ ਆਖਾ ॥ ਅਹੁ ਮਾਹਾਨ ਉਕਿ ਆਖਾ ॥ ਅਹੁ ਉ
 ਸਕਾਨ ਉਕਿ ਆਖਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹੁ ਮਾ
 ਹਾਸੁੰਦਰ ਬਾ ॥ ਅਹੁ ਤੇਰਾਨ ਉਹੁ ਸੁਸਾਹੁ ਬਾ ॥ ਅਹੁ ਉਸ
 ਕਾਨ ਉਹੁ ਅਹੁ ਜਨਮ ਲਥਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਕ
 ਹਿ ਅਜੀਚ ਲੋਸਭੀ ਨਿਸਾਹੁ ਟੀਆ ॥ ਭਲਾਹੁ ਅਪੁ
 ਹਤਨ ਸਨਾਤਨ ਪਾਹੁ ਮਿਲੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ
 ਸੁਟਿ ਭਾਈ ਦੀਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਾ ਜੀ ॥ ਪੁਟਿ ਅਸੀਨੁ ਹ
 ਜਾਇ ਦੇਵੀ ॥ ਤੰਗੁ ਦੀਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਕਹਿ ਆਸੁ
 ਟੰਗੀ ਤੁਮਹਾਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ॥ ਆਸੀਨੁ ਤੰਗੀ
 ਪੈ ਜੋਤੁ ਮਇਸਦ ਜਾਉ ਤਾਵਲੇ ਪੁਟੇ ॥ ਏਕ ਤੰਗੀ
 ਸੀ ਬਤਾਈ ਜੋਤ ਬਓਹੁ ਸਧਾ ਦਲਾਏ ਦੇਹੁ ਦੇ ਗਾਤ
 ਬਹੁ ਮਾਹੀ ਦੇਹੁ ਫੁਟੇ ਗੀ ॥ ਅਹੁ ਤੁਮ ਮਿਲੇ ਤੰਗੀ ਸੇ
 ਉਤਾਵਲੇ ਪੁਟੇ ॥ ਜੋ ਅਬਹੀ ਜਾਤੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਆਸੁਟਿ ਭਾਈ ਦੀਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਾ ॥ ਹਮਾਹ
 ਤੁਮਾਹ ਬਚਨ ਬਾਬਚਨ ਕੇ ਬਾਏ ਆਇ ਬਡੇ ਪੁਟੇ ॥
 ਅਹੁ ਜੰਗੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤੰਗੀ ਤੰਗੀ ਆਚਾਰੀ
 ਆ ॥ ਤੰਗੀ ਦੀਨਾਨਾ ਬਹਿ ਆਲਕਹਿ ਅਜੀਭਲਾ ॥ ਕੇ
 ਟੀਚਿਨ ਮਧੁ ਆਸਿ ਗੁਜਰੀ ਨਕਹੀ ॥ ਏਹੁ ਭੀ ਤੁਮਹਾਰੀ
 ਜਾਹੁ ਗਾਏ ॥ ਹਮਾਹੀ ਤੁਮਾਹੀ ਮੇਭੇ ਦੁਤੋ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ॥

ਤੰਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਦੀਨਾਨਾਥਦਿਆਲਜੀ ੧੮੬
 ਈਧਰਿਉਧਰਿਸਭਤੁਮੀਯੋਧਰਮਾਰੇਸਿਰਧਰਿ
 ਕੰਮਬਹੁਤੁਯੋਤੁਮਹਮਕੰਗਜਾਇਦੇਵੈਤੰਗੁਲਕ
 ਹੋਤੰਦੀਨਾਨਾਥਦਿਆਲਕਹਿਅਭਾਈਨਾਨਕਜੀਤ
 ਮੰਜਾਇਆਥਾਜਿਹਮਾਰੇਬਡੇਗੁਰਭਾਈਅਏਯੋਨਿ
 ਯਾਮਾਗਨਿਬੇੜਾਕਹਿਜਾਵੇਗੋਤੁਮਤੋਦੁਹਿਮਕੰ
 ਡਾਲਿਗਏਤੰਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਹਮਾਰੇਹਾ
 ਥਿਕਿਅਏਜੋਕਿਛੁਕਰਤਹਕਰੇਸੋਤੈਤੰਦੀਨਾ
 ਨਾਥਦਿਆਲਕਹਿਅਭਾਈਜੀਤੁਮਸਤਿਕਰਤੇ
 ਯੋਧਰਜੀਓਹੁਸਾਧਤੈਗਾਤਬਹਮਕੰਖਬਰਿ
 ਕਿਉਕਹਿਤੈਗੀਹਮਉਸਪਾਸਿਜਾਵੇਗੇਕੇਉ
 ਹੁਮਾਰੇਪਾਸਿਅਵੇਗਾਤੰਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਸੁਣਿਭਾਈਦੀਨਾਨਾਥਦਿਆਲਤੁਮਕੰਸਨੇਹੇਸ
 ਥਿਮਿਲੇਗਾਜਿਸਸਾਇਤਤੁਮਕੰਉਸਕਾਸੇ
 ਯਪਹੁਚਿਅਹੁਅਗੇਸਿਉਤੁਮਸਨੇਹਭੇਜਿ
 ਅਜਾਇਤੁਮਾਗਸੇਹਸੁਨੇਗਾਤਬੀਉਨਕੇਮੁਹ
 ਸੇਅਵਾਜਨਿਕਲੇਗੀਜੁਓਹੁਦੇਖਦਗਾਹਗਇ
 ਆਈਹੀਤੁਮਹੀਦੇਤਵੁਟੇਗੀਉਹੀਉਨਕੇਮੁਹ
 ਸੇਅਵਾਜਨਿਕਲੇਗੀਇਉਤੁਮਕੰਉਹੁਮਿਲੇਗਾ
 ਤੰਤੈਦਿਨਦੀਨਾਨਾਥਦਿਆਲਪਾਸਿਹਰਿਅਹਚ
 ਉਥੇਦਿਨਗੁਨਾਨਕਦਿਦਾਈਤੀ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਜੀ ॥

॥

ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਚਉਥੈ ਦਿਨ ਠਹਿਰਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਪਾਸਿ
ਆਇਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਵਲੀ ਪਾਸਿ ਸਰਠ ਪਠਾਣ ਦਖ
ਈ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਕਰਿ ਆਸਲਾ ਮਖ
ਲੇਕਮਾ ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆਸਲਾ ਅਦਾ ਅਲੇਕ
ਤੀਸਰੇ ਬਾਏ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਤਖਤ ਸਰਠ ਪਾਠੀ ॥

ਮਸਲਾ ਮਾਈ ਏ ਪੀਰ ਜੀ ਸਰਠ ਰਾਜੀ ਹੁਆ ॥
ਉਤਰੁ ਹੁਆ ਕਰਮ ਬਖਸੀ ਸੰਕੀਏ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨ

ਕਕਹਿ ਆਗਲੁ ਤਨੁ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦ ਗੁਮਹਾਰੀ। ਕ
 ਰਮ ਬਖਸੀ ਸਇਲਾਹੀ। ਤੰ ਸਰਫ ਪਠਾਣ ਬੋਲਿ
 ਆਪੁਰਸੀ ਦਸਰਫੁ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦੁਹਸਤਿ ਸਇ
 ਨਾ ਬੋਲੇ। ਕੁਲਾਚਿਹਵਾਲਾ। ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਕੁਲਾਕੁਲੇ ਏਕ ਖੁਦਾਇ। ਸਭ ਤੇ ਹੋ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਸਿ
 ਫਤਿਯੋ ਏਕ ਨਿਸਾਨਾ। ਤਬ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ ਹੋ ਬੇਗਾ
 ਨਾ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦੁਹਸਤਿ ਮਾਇਨਾ ਸਮਝੈ ਤਬ ਜ
 ਬ ਖੁਲੇ ਆਇਨਾ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਕਹਿ ਆਖਫਨੀ
 ਚਿਕਾਰ ਕਰਦੀ। ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖਫਨੀ ਖੈਫ
 ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਦੇਖੁ। ਮੁਹਦਾ ਹੋਤ ਜੋ ਸਭ ਭੇਖੁ। ਜੁਮਲ
 ਲਜ ਹੀਨ ਅਲਾਨੇ ਕੀ ਆਖਾਲ ਕਏ ਕ ਅਵਗੁਨ ਹੀ ਦੁ
 ਆ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਸਰਫ ਇਅਨੇ। ਦੁਹਸਤ
 ਮਾਇਨਾ ਜੋ ਹਕ ਪਛਾਨੇ। ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ ਮ
 ਸੇਲੀ ਗਚੁ ਕਰਦੀ ਮਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੇਲੀ ਸ
 ਲ ਸਹੇ ਜਹੀਨਾ। ਚਾਰਿ ਕਤੇਬਾ ਛੂਟੇ ਕੀਨਾ। ਸਹਾਸਹੀ
 ਘਤ ਮਾਨੇ ਨਾਹੀ। ਤਹੀ ਕਤ ਮਾਫਤ ਦਾਦੇ ਮਾਹੀ। ਬ
 ਹਰਿ ਸਿਅਹੀ ਅੰਤ ਰਿਲਾਲਾ। ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਪਹੁੰਚ
 ਦਹਾਲਾ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ ਮਾਕਰਮ ਸੁ
 ਤਕਾ ਚਿਹਾਸ ਲਾ। ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮੁਤ ਕਾਮਿ
 ਹਰਿ ਇਲਾਹ ਕੀ ਸਾਹਦ ਪੀਰ ਬਤਾਇ। ਦੂਜੇ ਮੇਤੀਫ
 ਰਕਰਹੁ। ਤਬ ਪਾਏਗਾ ਹਿ ਨਿਵਾਇ। ਐਸੀ ਰਹੀ ਜੋ

ਹਰਿਤਉਤੈਦੁਹਸਤਈਮਾਨਾਜੋਰੁਜਲਮਨਾਕਿਸੀਖ
 ਰਿਕਗਾਧਕਜਿਹਲੀਮੀਖੰਨਾਗੁਫਤਨਾਨਕਸਰਫਸੁ
 ਨਮਾਜਜੀਮੁਕੰਮਾਤੰਫੇਰਿਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਮਾਗੋ
 ਦਰੀਚਿਹਰਫਕਰਦੰਮਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿਅੰਗੋ
 ਦਰੀਗਿਅਨੁਸਮਝਏਕਥੁਦਾਇਆਸੁਈਸਬੁਰੀਸ
 ਚੁਤਾਗਾਧਾਇਆਸਧਪੀਰਮਿਲਸੀਜੀਏਫਾਟਿਨਕ
 ਬਹੁਜਾਇਆਸਭਤੇਨੀਚਕਰਾਈਯੇਕੁਲਿਅੰਗਸਮਾਇ
 ਆਗੁਫਤਨਾਨਕਸਰਫਸੁਨਚਲਿਪੁਕਮਰਜਾਇਆਤੰਫੇਰਿ
 ਸੇਖਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਕਉਸਚਿੰਕਾਰਕਰਦੀਕਉਸਕੀ
 ਮਨਾਬੰਦਕਰਕਹੀਨਿਕਲਿਨਾਜਾਏਆਪੀਰਨਸੀਹਤਰਾ
 ਖੀਏਅਪੋਨਘਰਿਅੰਫੇਰਾਯਗਨਅਗਨਤਬਜਗਾਈ
 ਜਬਏਕਾਦਿਖਦੈਦਿਲਦਲੀਲਉਠੇਨਹੀਈਮਨ
 ਮਿਲਾਏਆਗੁਫਤਨਾਨਕਸਰਫਸੁਨਿਤਬਫਕਰਕਰਾਏ
 ਤੰਫੇਰਿਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਠੀਕਰਾਚਿਫਰਮੁਦੰਮਾਤੰ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿਅਠੀਕਰਾਕਰੋਦੁਦਕੰਨਮਭੀਖਕਰਿਲੇ
 ਧਾਮਗੋਏਕਥੁਦਾਇਏਪੀਰਫੁਰਮਾਇਸੁਏਹਾਦੁਜਾ
 ਦਿਲਤੇਦੁਰਿਕਰਿਏਦਾਤੰਇਨਿਏਦਾਐਸੀਮਸਲਤ
 ਤੰਏਰੋਕਬਹੁਨਪੜੀਐਕੈਦਾਗੁਫਤਨਾਨਕਸੁਨਿਸ
 ਰਫਤੰਕੀਏਪਰਕਰਗੁਮਾਨਾਫਕਰਮਰਾਤਬਤਉਮਿ
 ਲੇਦੁਜਾਗਿਜੈਨਿਸਾਨਾਤੰਫੇਰਿਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਗੁਫ
 ਤਨਾਨਕਬੈਰਾਗੀਆਚਿਫੁਰਮਾਇਸਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿ

ਮੇਰੀ ਬੇਰਗੀ ਬਿਸੇ ਬੇਬੰਦ ਏਹੋ ਹੈ ਕੀ ਏਕੋ ਕੀ ਆਪੀਕ
 ਹੈ ਕਰਨ ਹੋ ਕੀ ਸਿਫ ਤਿਬਕਾਇਆ ਮਤਲਬ ਧੁਰਾਕੇ
 ਖੁਦਾਇਆ ਗੁਣ ਤਨਾਨ ਕਸੂ ਨਿਸਰਫ ਇਆਨਾ ਪੀਰਪ
 ਕਰਿਤ ਬੇਏ ਕਧ ਦਾਨਾ ਤੇ ਮੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾਣ ਬਿਦਰਸ
 ਹਰਦਾ ਆਗਾ ਬਾਬਾਦਲੀ ਕੰਧਾਗੀ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਆ
 ਆਪਰਚ ਏਕੰਧਾਗੀ ਦਿਚਿ ਆਏ ਬੰਗੋ ਸਟਿਤੋਈ ਤੇ
 ਫੇਰਿ ਮੇਖ ਸਰਫ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਚਰਿ ਪਇਆ
 ਅਤੇ ਆਖਿ ਓਸੁ ਸੁਮਾ ਪੀਰਮਾ ਮੁਗੀਦਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਰਿ ਅਜਾਹਿ ਆਪਣੇ ਬਿਦਰਸ ਹਰਾ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸ
 ਰਫ ਕਰਿ ਆਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰਿ ਦੀਦਾਰ ਮਕੈ ਕ
 ਬੰਦੈ ਗਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਦੀਦਾਰ ਦਿਲ ਮੇ
 ਗਾਖੀ ਓਹ ਜੋ ਬੁਲਨ ਜਾਇਆ ਤੇ ਫੇਰਿ ਮੇਖ ਸਰਫ ਕਰਿ
 ਆਪੀਰ ਜੀ ਦੀਦਾਰ ਤੇ ਦਿਲ ਮੇਰੇ ਦੇ ਗਾ ਪਰੁ ਫੇਰਿ ਇ
 ਸਦ ਜਾਗੀ ਪਾਈ ਮੇਰਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਸੇ ਖੇ ਸਰ
 ਫ ਫੇਰਿ ਇਸਦ ਜਾਨਾ ਹੀ ਚੰਦਣੇ ਕਾ ਅਰੁ ਏਕ ਬਾਤ ਅ
 ਉਹੁ ਪੈ ਜੋ ਬਹੁਤੁ ਤਲਬ ਰਖ ਤੇ ਹੋਤੋ ਸਹਜਾਦਾ ਮਿਰਸੀ
 ਤੇ ਉਸਕਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰੇ ਗੇ ਤਓਗੇ ਇਅਹ ਮਾਹਾ ਦੀ
 ਦਾਰ ਪਾਇਆ ਆਪ ਬਾਤ ਦੁਰਸਤ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ਓਹ
 ਤੇ ਮੇਖ ਸਰਫ ਕਰਿ ਆਜੀਕ ਹੋਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਰਿ ਆਓਹੁ ਜੋ ਖੁਰਮਾ ਸਹੁ ਪੈ ਉਹੀ ਸਹਜਾਦਾ ਮਰਦ
 ਨੇ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ ਉਹੀ ਹੀ ਜਾਇ ਕਰਿ ਉਸਕਾ ਦੀਦਾਰ

ਗੀਓਂ ਅਰੁ ਅਰੁ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਦੀਦ
 ਰਕਰੀਓ ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਰਫ ਕਰਿ ਆਤਮਾ ਜੀਬਣੀ
 ਇਨਾਇਤ ਪੁਣੀ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆ
 ਤਮ ਕਉ ਕੁਛ ਕਉ ਲਕਾਰ ਕਰੋ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਆਤਮ ਕਉ ਅਰੁ ਕਉ ਲੁਧੈ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਦਾਦਾ ਦੁਰਿ
 ਕਰਿ ਸੁੰਨੀ ਅਰੁ ਗਾਫ ਮੀਕਾ ਜੇ ਤੇ ਫੇਰ ਕੇ ਪੈਨਿ ॥ ਸ
 ਰਖੁ ਦਾਇਕੇ ਕੀ ਟੈ ਪੈਨਿ ॥ ਅਉ ਜਾਣੇ ਫਕੀਰੀ ਕੀ
 ਹਉ ਸਪੈ ॥ ਤੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆਪੀ ਹਜੀਜ ਬ
 ਰਾਤੁ ਮਾਗਦੀ ਦਾਹ ਪਾਇ ਆਪੈ ॥ ਤਬ ਕਾ ਅਪਦਾ ਦਾ
 ਤਮ ਸਿਉ ਉਠਿ ਗਇ ਆਪੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ
 ਖੁਦਾਇ ਸਰਫ ਗਾਜ ਪੁ ਅਤਲਾ ਪੁ ਆ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਵਲੀ
 ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆਪੀ ਹਜੀਜ ਮੇਰੇ ਤੁਮ ਸਾਥਿ ਲੇ ਚਲੇ
 ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਵਲੀ ਤੇ ਰੇਤ ਟੈ ਪੈਨੀ
 ਹਖਣਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆ ਹਜਾਇ ਸੁਮੰ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਤੁਗਾਈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਥੋਂ ਭਗੀਲੀ ਤੀਤਾ ਕਾ ਬਲ ਸਹਗਦਿ
 ਦਿ ਆਇ ਵੇੜੇ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਤੁਮੀ ਵਲੀ
 ਕੰਧਾਰੀ ਉਪਰਿ ਵਡੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਕੀ ਤੀ ॥ ਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਤਮਾਈ ਬਾਲਾਇ ਤੁਮ ਸਾਡਾ ਪਿਓ
 ਗਾਯਾ ਅਹਾ ॥ ਇਸ ਅਸਾਡੀ ਤੇ ਤੇ ਜਗਦਿ ਚਿਬ
 ਤੁਤੁ ਮੇਰੀ ਤੀ ਆਪੀ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਆਜੀ

ਏਤੁਤੁਹਕਕਿਉਰੋਇਆਤੰਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆ
 ਭਾਈਬਾਲਾੜੇਤੇਜਗਦਿਚਿਹਿਕੁਤਾਮਾਹਿਆ
 ਹਸੁਆਇਸਦਾਸਤੇਤੁਹਕਦੇਘਰਿਜਨਮਲੇਦਾਹਿ
 ਆਅਤੇਅਸਾਡਾਇਸਨਾਲਿਦਚਨਆਹਾਅਤੇ
 ਦੀਨਾਨਾਥਨਾਲਿਦਚਨਆਹਾਅਤੇਦਲੀਦੇਪਿਛੇ
 ਸੇਖਸਰਫਭੀਪੁਰਾਉਇਆਤੰਬਾਲੇਠੇਹਿਪੁਛਿ
 ਅਜੀਸਰਫਭੀਦਲਜੇਹਾਉਇਆਤੰਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਦਲੀਬਹੁਤਦੁਰਿਉਇਆ
 ਅਤੇਸਰਫਮਹਾਪੁਰਖਉਇਆਆਪਣੇਜੀਜੇ
 ਗਾਅਤੇਹਿਕਦੁਇਉਸਪਾਸਉਤਰਭੀਸਿਝਨਗੇ
 ਅਤੇਦਲੀਪਾਸਉਮੈਕਜੇਜੀਉਪਰਨਗੇਦਲੀਸ
 ਤਿਗੁਰੂਦੇਮੁਕਾਮਉਇਆਤੰਠੇਹਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅ
 ਜੀਦੀਨਾਨਾਥਕੇਹਾਉਇਆਤੰਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆ
 ਸੁਣਿਭਾਈਬਾਲਾਦੀਨਾਨਾਥਅਗੇਪੀਪੁਰਨਆਹਾ
 ਦੀਨਾਨਾਥਦੀਬਿਹੰਗਮਭਗਤਿਉਈਆਅਤੇਅਸਾ
 ਡੀਪੰਥਭਗਤਿਉਈਆਤੰਠੇਹਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀ
 ਉਸਦੀਬਿਹੰਗਮਭਗਤਿਕਿਉਕਹਿਉਈਆਤੰਠੇ
 ਹਿਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉਸਦੀਬਿਹੰਗ
 ਮਭਗਤਿਇਸਦਾਸਤੇਉਈਆਜੇਉਸਤਾਈਮਾਇਅ
 ਲਗੀਨਾਹੀਜੰਮਦਿਆਭਗਤਿਲੀਤੇਆਇਆ
 ਨਗਿਸਤਨਕਸਬਅਗੇਟਹਲਕਰਣਦਲੇਤੋਰਨਾਇ

ਸਨੋਘਾਟੇਦਸੋਗਨਾਠਾਇਸਨੋਦਾਧੇਦਾਹਰਬੁਨਾਹੀ
 ਆਤੇਦਫਾਹੋਸੀਤੀਗਿਸਤਕਰਸੀਆਤੇਸਾਹੀਸ
 ਟਪੁਰਖਅਉਲਾਦਹੋਸੀਆਤੇਅਸੀਨੁਪਹੱਲੇਹੀ
 ਗਿਸਤਹੋਇਆਤਉਸਦੀਬਿਹੰਗਮਭਗਤਿਹੋਈ
 ਆਤੇਅਸਾਡੀਪੰਥਭਗਤਿਹੋਈਤਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿ
 ਆਜੀਕੋਈਇਸਕਾਬਲਸਹਰਦਿਚਿਭੀਮਹਾਪੁਰਖ
 ਹੈਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਇਕਇਥੇ
 ਭੀਹੈਪਰਪਠਾਣਦਿਚਿਬਾਬੁਖੇਲਦੀਦੇਹਦਿਚਿਹੋ
 ਪਰਅਜੇਮੁਸਕਿਅਨਾਹੀਤਫੇਰਿਬਾਲੇਅਖਿ
 ਆਜੀਉਸਨੋਭੀਮਿਲੇਗਾਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਭਾਈਬਾਲਾਓਸਨੋਜਹੂਗਿਮਿਲਣਹੈਤਫਾਲੇਕ
 ਹਿਅਜੀਚਲੀਏਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਦੇਵੈ
 ਜਾਇਬਾਬੁਖੇਲਦੀਦੇਹਦਿਚਿਦੜੇਹਿਕੁਹਟੁਖ
 ਲੀਪਇਆਅਹਉਸਤੇਜਾਇਬੈਠੇਤੰਹਿਕੁਪ
 ਠਾਣਾਇਆਅਇਕਹਿਲਗਾਅਖਣਅਹੇ
 ਗੁਚੇਤੁਮਕਉਣਹੈਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਹਮ
 ਬੰਦੇਖੁਦਾਇਕੇਹੈਤਫੇਰਿਪਠਾਣਕਹਿਅਅ
 ਹੇਗੁਚੇਬੰਦੇਤੋਖੁਦਾਇਕੇਸਭਹੀਹੈਨਿਤਮੋਕਿ
 ਸਮਿਉਕਾਮੁਹੈਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਖਾਨਹਮ
 ਫਕੀਰਹੈਅਹੁਮਾਗਏਕਈਹੋਅਸਨਉਹੈਤੰ
 ਫੇਰਿਪਠਾਣਕਹਿਅਓਹੁਕਉਣਹੈਅਹੁਉਸਕਾਨ

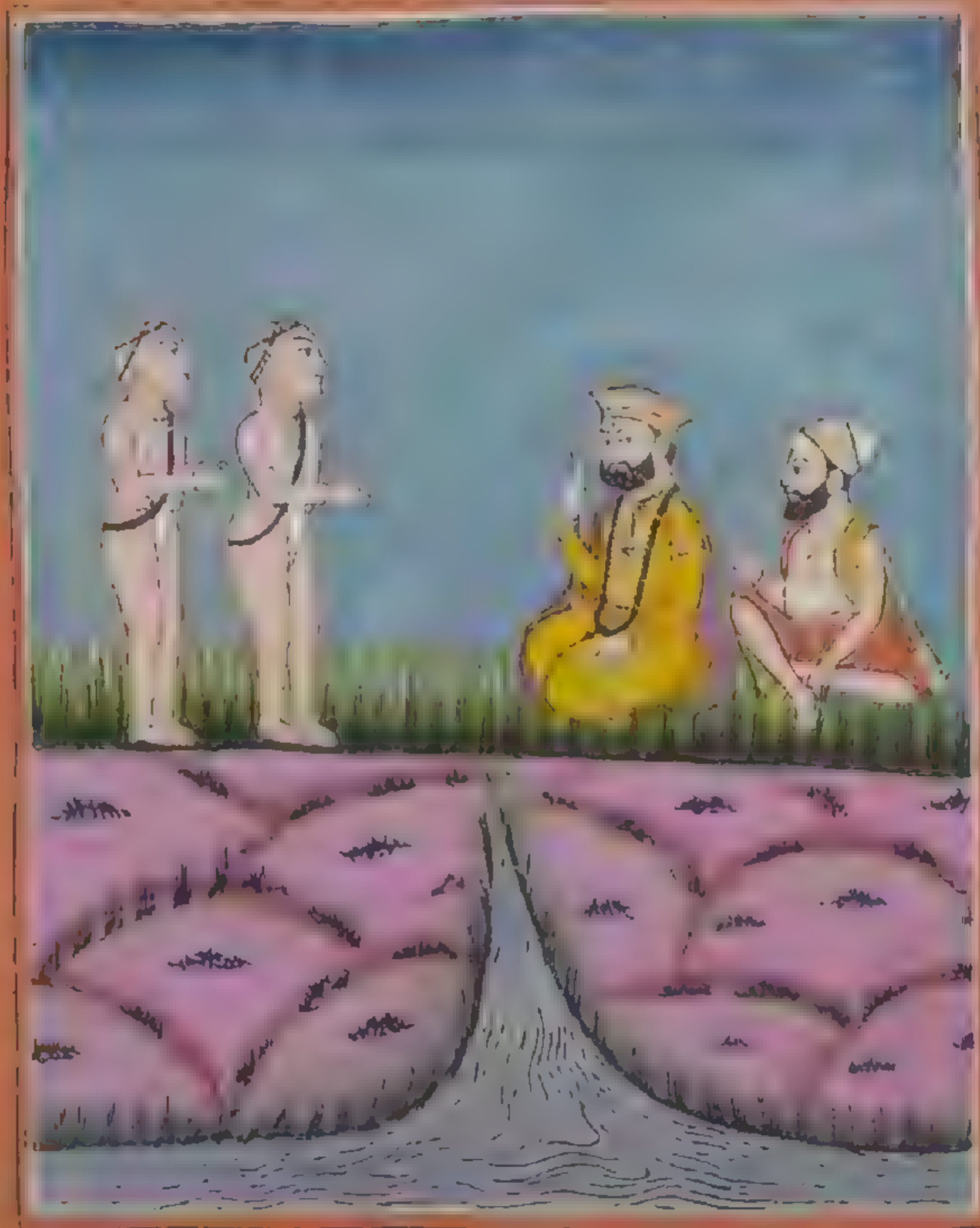
ਉਹ ਕਾਹੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਉ ਪੁਤੀਓ २੦੦
 ਅਗੁਰੁ ਸਕਾਨ ਉਮਾਨੀ ਤੀ ਫੇਰਿ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅ
 ਅਗੁਰੁ ਚੇਉ ਸਕੇ ਬਾਪ ਕਾਨ ਉ ਕਿ ਅਹੀ ਤੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਗੁਰੁ ਚੇਉ ਸਕੇ ਬਾਪ ਕਾਨ ਉ ਬੰਨ ਚੰਦ
 ਤੀ ਤੀ ਫੇਰਿ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅਹੀ ਗਾਂ ਤੀ ਫੇਰਿ ਪਠ
 ਠਾ ਕਹਿ ਅਚਲੇ ਮੈਤੁ ਮਕੈ ਲੇ ਚਲਾਤਾ ਹਉ ਤੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਨਾਖੀ ਨਹ ਮਜਾ ਤੇ ਨਹੀ ਆਉ
 ਤੁਅਪਹੀ ਅਦੇਗਾ ਤੀ ਪਠਾਣ ਜਾਇਉ ਸਤਾਈ ਖ
 ਬਰਿਕਰੀ ਅਰੇ ਮਾਨ ਤੇਰੇ ਦੋਇ ਫਕੀਰ ਅਸਨਾਉ ਪੈ
 ਬੈਠੇ ਪੈ ਬਜਾਹ ਮੈ ਕਹਤੇ ਪੈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਮ
 ਨ ਚੰਦ ਤਮਾਹ ਅਸਨਾਉ ਪੈ ਮੈ ਕਹਿ ਅਚਲੇ ਮੈਤੁ ਮ
 ਕੈਉ ਸਪਾਸਿ ਲੇ ਚਲਾਤਾ ਹੀ ਉਨ ਕਹਿ ਅਹ ਮਜਾ ਤੇ
 ਨਹੀ ਆਉ ਅਪੇਹੀ ਅਦੇਗਾ ਤੀ ਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਅਅ
 ਗੁਰੁ ਚੇ ਮੇਰਾ ਫਕੀਰ ਤੋ ਕੋਈ ਅਸਨਾਉ ਨਹੀ ਤੀ ਫੇਰਿ
 ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅਮਾਨ ਚੰਦ ਤੇਰੀ ਨਉ ਲੇਤੇ ਤੀ ਨਹੀ
 ਤੇਤਮ ਅਪੇਦ ਪਹੁੰਚੈ ਕੁਝ ਲੇਜਾ ਤੀ ਮਾਨ ਚੰਦ
 ਦੀ ਚਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾਈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਮਾਨ ਚੰਦ ਸੇਰ ਦੇਇ ਮੈ
 ਵਾਲੀ ਤਾਲੇ ਕਹਿ ਗਇ ਅਜਾਇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ
 ਨਿਪਾਧ ਗਇ ਨਾਦ ਭੇਖ ਸਹੀ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਹੋਦਾ ਜਾਇ
 ਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਅਫਕੀਰ ਜੀਧੇ ਗੀਧੇ ਏ ਅਤੇ ਮੇਵਾ ਅ
 ਗੋਰਖਿ ਓਸੁ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਅਭਾਉ ਭਾਈ ਮਾਨ

ਚੰਦ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਜੀਥੈ ਠੀ। ਤਾਂ ਮਾਨਚੰਦ ਕਾਂਹ ਅਜੀ
 ਠਕੀਹ ਸਭਨ ਦੇ ਅਸਨ ਉਧੈ। ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਠਕੀਹ ਦਾ
 ਸਭ ਕੋਈ ਝੁਕੈ। ਅਤੀਤ ਠਕੀਹ ਸਹ ਬਹੈ ਨਿਪਹੁ ਜੀਤੁ
 ਮਸੇਰੇ ਕਦ ਕੇ ਅਸਨ ਉਧੈ। ਮੇਤੁ ਮਕੈ ਯਹ ਪਛਤਾਈ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਤੁਝ ਕੈ ਆਪੇ ਹੀ
 ਖਬਰਿ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਤਾਂ ਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿ ਅਤੁ ਮਾਨ ਉਕਿ
 ਆਏ। ਅਹਿ ਸਕਾਨ ਉਕਿ ਆਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਇਸ ਕਾਨ ਉਭਾਈ ਬਾਲੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ
 ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤਾਂ ਠੇਹਿ ਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿ ਅਜੀਤੁ
 ਮਾਨ ਦੇ ਸਦਤ ਨਕ ਉਨ੍ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ
 ਮਾਨਚੰਦ ਤੂੰ ਦੇ ਸਦਤ ਨ ਸਮਾਲੇਗਾ। ਤੈਨੁ ਖਬਰਿ ਹੋਵੇ
 ਸਦਤ ਦੀ। ਤਾਂ ਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿ ਅਜੀਦੇ ਬੇਨਾਹੀ ਤਾਸੁ
 ਏਤਾ ਹੋ ਸਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਅ॥

॥ ਸਦਾ ਅੰਗ ॥ ॥ ਦੇਸਹ ਮਾਗ ਬੇਗ ਮਧੁਰ ਹੈ ਤਿਸ
 ਵਤਨ ਸੈ ਅਏ। ਗਜਾ ਤਿਸ ਕਾ ਏਕੰਕਾਰ ਤਿਸ ਨੇ ਏਹ
 ਪਠਾਏ। ਮਾਨਚੰਦ ਕੰਗਹ ਬਤਾਇ ਉਨਿਗ ਮਲ ਮਾਗਾ ਪ
 ਏ। ਕਪੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਮਾਨਚੰਦ ਜੀਹ ਮਤੁ ਮਕੈ ਤਦੀ ਬੁ
 ਲਾਏ। ਤਾਂ ਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿ ਅਜੀਤੁ ਮਤੈ ਅਉਰ ਬਾਤੇ ਕਰ
 ਤੇ ਹੋਏ ਤੈਸੇ ਸਭ ਮੇ ਬਾਤੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭ
 ਏ। ਮਾਨਚੰਦ ਬਾਤੇ ਏਹੀ ਅਸਲੀ ਪੈਨਿ। ਅਉਰ ਬਾਤੇ ਨ
 ਕਲੀ ਪੈਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਅ

ਸਮਾਦੈ॥ ਸਮਾਦੈ॥ ਸਮਾਦੈ॥ ਸਮਾਦੈ॥ ਲੇਹੁ ਅਸਰਾਪਦੁ
 ਪਾਦੈ॥ ੧॥ ਤੀਠੇ ਰਿਮਾਨਚੰਦ ਖੜੀ ਕਹਿ ਅਜੀਏ
 ਸਜੀ ਕਾ ਭਲਾ ਕਿਉ ਕਹਿੰਦੈ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਇਸ ਜੀ ਦਾ ਭਲਾ ਤਦ ਹੋਵੈ॥ ਜੀਏ
 ਸਤਾਈ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋਰੁ ਚਿਤਿ ਨਹੈ॥ ਸਮਿ
 ਸਮਿ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ॥ ਤੀਠੇ ਰਿਮਾਨ
 ਚੰਦ ਕਹਿ ਅਜੀ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਬਤਾਈਏ॥ ਜੀਏ
 ਸਬਿਧਿ ਕਰਤਾ ਚਿਤਿ ਨਹੈ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਭੁਖਦਾ ਸੰਸਾਰ ਕਰਾਨੰਗ ਦਾ
 ਸੰਸਾਰ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ॥ ਸੰਸਾਰ ਹੋਵੈ॥ ਮੈਨੁ ਬਿਸਰਿ
 ਗਇਆ ਤੀ ਕਰਤਾ ਚਿਤਿ ਅਦੀ॥ ਤੀ ਮਾਨਚੰਦ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਬਦਾਡੰਡਾ ਦਿਤੋ ਸੁਆਖਿ ਓ ਸੁਲੈ ਭਾਈਏ
 ਤਅਸਾਡਾਡੰਡਾ ਖਬਰ ਦਾਗਾ॥ ਤੀ ਮਾਨਚੰਦ ਲੈ
 ਕਹਿ ਸਿਰਤੇ ਰਖਿ ਆ॥ ਸਿਰਤੇ ਰਖੇ ਨਾਲਿ
 ਮਾਨਚੰਦ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਿ ਗਏ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗ
 ਇਆ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਲੈ ਭਾਈ ਮਾਨਚੰ
 ਦ ਅਸਾਡਾ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੋਈ॥ ਤੀ ਮਾਨਚੰਦ
 ਕਹਿ ਅਜੀ ਸਤ ਕਰਤਾਗ॥ ॥ ਓਹੁ ਮਹਾਧੁ
 ਰ ਖੁਹੋਇਆ॥

ਦੁਆਰੇਘੋਰੇਅਦਅਗਾਦੁਪਟਕੋਤੋਜਗਾਦਿ
 ਚਿਜੋਗੀਅਨੁਭੇਜਿਦੇਦਾਅਗਾਥਕਿਅਹਾਰਿਅਦੇ
 ਦਸਤੇਪਰਸੁਅਰਥੀਅਹਾਜਾਜੋਗੀਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸਿ
 ਅਏਅਇਕਰਿਜੋਗੀਲਗੇਅਖਣਚਲੇਅਤੀਤੋਚ

ਲਿਕਰਿਅਸਟਪਰਿਬੈਠੋ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜਾ
 ਉਜੋਗੀਸੰਗੋ। ਹਮਨਾਹੀਅਦਤੇ। ਤੰਜੋਗੀਅਜਾਇ
 ਕਹਿਅਬਾਲਗੁਦਾਈਨਾ। ਦੁਇਅਤੀਤਬੈਠੈ। ਅਦਤੇ

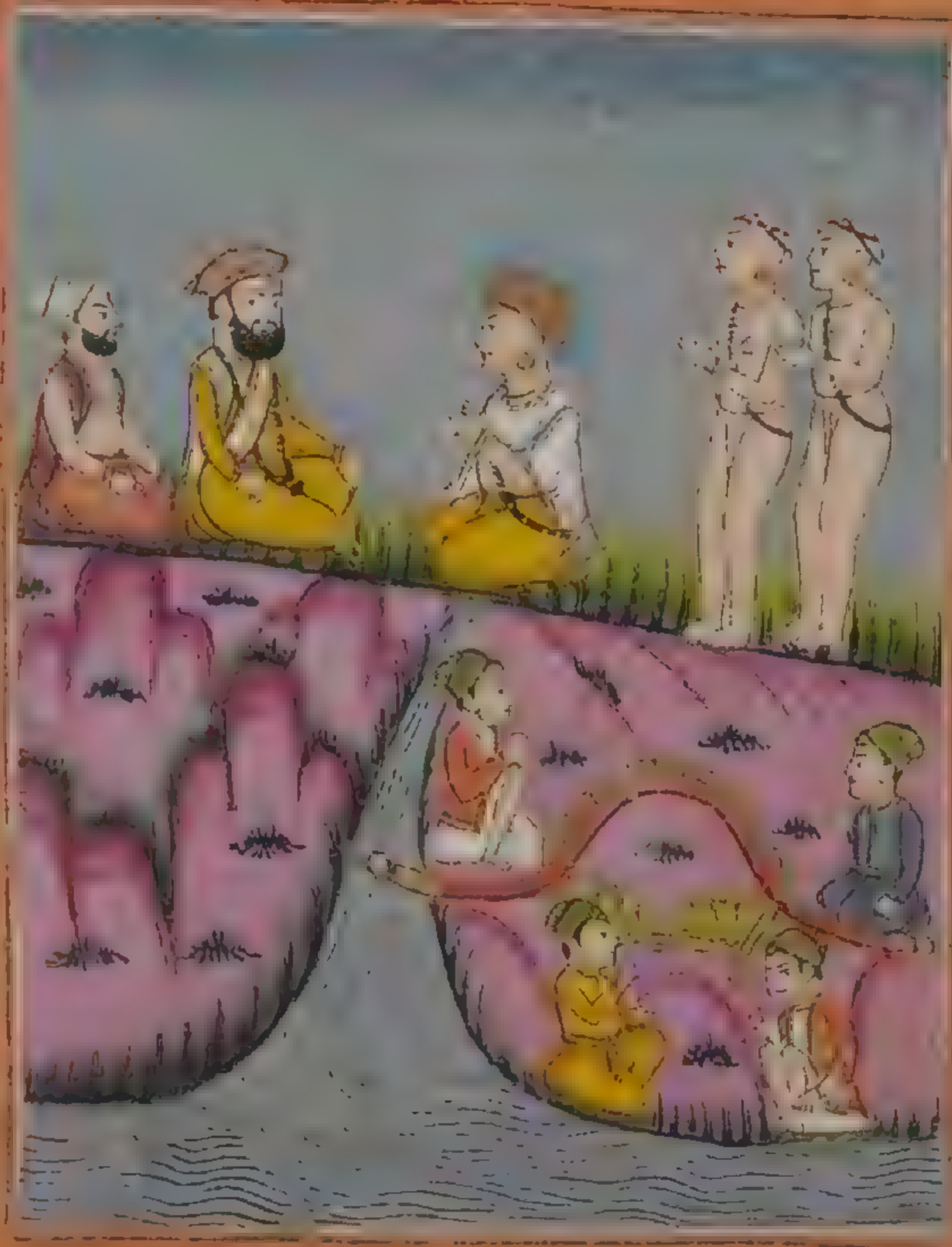
ਨਾਮੀ॥ ਤਾ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਕਹਿ ਅਜਗਮਿ ਸਰੰਗਾਇ ਕਹਿ
 ਕਰੋ ਜੀਉ ਪਰਿ ਮੇ ਮੇਰੁ ਆਇ ਅਰੈ॥ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਗੋ॥ ਜ
 ਏ ਜੋਗੀ ਅਕਹਿ ਅਨਾਥ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਈਉ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਗੋ॥ ਮੇ
 ਰੁ ਆਇ ਅਰੈ ਚਲਿ ਕਹਿ ਬਸਤਰ ਲੇਹੁ॥ ਭੰਡਰ ਲੇਹੁ ਖਾਵੈ ਲੇ

੨੦੩

ਰੁਜਾਹੁ ਗਏ ਪੁਚਲੇ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜਾਪੁ ਜੋਗੀ ਮੰਤ੍ਰ
 ਈਉ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਨਗੇ॥ ਤੰ ਜੋਗੀ ਅਠਹਿ ਆਇ ਅਧਿਓ
 ਨੁਜੀਐ ਬਜੀ ਓਹੁ ਨਾਹੀ ਅੰਦਤੇ॥ ਤੰ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਕਹਿ ਅ

੫

ਚਲੇਤਾਹਿ ਸਚਾਤੇਏਖੈਓਇ ਕਿਉਨਾਹਿ ਸਾਫਤਾ॥
 ਤੀਆਪਿਬਾਲਗੁੰਦਾਈਆਇਆਆਇਕਰਿਯ
 ਗਾਅਖਟੇਚਲੇਅਤੀਤੋਆਸਨਮੰਦਰੀਮੀ॥ਤੰਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕੁਕਹਿਆਨਥਜੀਤਮਫੁਕੀਰੁਅਤੀਤਤੈ॥ਕਹੈ

ਕਹੈਆਸਨਅਰੁਮੰਦਰਦੁਢਤੇਠਿਰੈਗੇਸਫਕੀਰ
 ਅਤੀਤਕਉਜਹੰਗੁਜਨੁਆਈਤਹੈਪੀਗੁਜਗੀ॥ਤੀਬਾ
 ਲਗੁੰਦਾਈਕਹਿਆਸੁਟੇਅਤੀਤੋਜੋਨਾਹੈਵੇਤੋਜਹੰ

ਗੁਜਰੀਤ ਭੀ ਗੁਜਰੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਲੇਖੁ ਪੁਰਖ ਆ
ਪਟਦਇ ਆਕਰ ਕੇ ਆਨਿ ਮਿਲਾਵੈ ਤੋ ਨਿਤ ਕਰਨਾ
ਭੀ ਤੋ ਭਲੀ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਚਲੁ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ॥ ਤੰ ਬਾਲੇ ਕਰਿ ਆਚਲੈ ਜੀ ॥ ਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਹ
ਜਾਇ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰੁ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੁ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ
ਆਸਨ ਮੰਦਰ ਵਿਚਿ ਲੈ ਆਇ ਆ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮੰਦਰ
ਦਿਖਾਇ ॥ ਲਗਾ ਆਖਣ ਦੇਖੈ ਜੀ ਮੰਦਰ ਕੈ ਮੈਰੈ ॥
ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹੰ ਜੀ ਕਿ ਅਦੇਖਣ ਹਾਜਲੀ
ਲਾਕਾ ॥ ਤੰ ਛੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਜਾਇ ਬਸਤਰ ਕਾ ਭੰਡ
ਹਰਿਖਾਇ ਆ ॥ ਤੰ ਛੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆ ਜੀ
ਕਿ ਅਦੇਖਣ ਹਾਜਲੀ ਲਾਕਾ ॥ ਤੰ ਛੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦ
ਈ ਜਾਇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਭੰਡ ਹਰਿਖਾਇ ਆ ॥ ਤੰ ਛੇਰਿ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਕਿ ਅਦੇਖਣ ਜੀ ਹਾਜਲੀ ਲਾ
ਕਾ ॥ ਤੰ ਛੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਘੋੜਿ ਆ ਦਾ ਭੰਡ ਹਰਿ
ਖਾਇ ਆ ॥ ਤੰ ਛੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹੰ ਜੀ ਕਿ
ਅਦੇਖਣ ਹਾਜਲੀ ਲਾਕਾ ॥ ਤੰ ਛੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ
ਕਰਿ ਆ ਅਤੀ ਤੋ ਤੁਸਾਗਾਉ ਕਿ ਆਹੰ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਜੋਗੀ ਸਹਇ ਸਕਾਨਾਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਗਤੰ ਛੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਕਰਿ ਆਤੇ ਗਾਨਾਉ ਕਿ ਆ
ਹੰ ॥ ਤੰ ਛੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਜੋਗੀ ਸਹ ਮੇਗਾਨਾਉ
ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਤੰ ਛੇਰਿ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਕਰਿ

ਆਸੁਣਿ ਅਤੀਤ ਓਹੁ ਜੋ ਵੇਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਸਾਕਿ
 ਆਰੈ ਤੁਓਂ ਤੋਹੀ ਹੈ। ਕੇਹੋ ਹਿਸੇ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਤੀਬ
 ਆਖੋ ਲਿਆ ਅਰੁ ਜੋਗੀ ਸਹਓਂ ਤੋਹੀ ਹੈ। ਤੀਬਾਲ
 ਗ੍ਰੰਥ ਈਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਦੇ
 ਖੋਓ ਪਹਿ ਸੇਬਰ ਸਤਾਖ ਮੇਰੁ ਅਰੁ ਮੰਦਰ ਮੇਨ ਤੇ
 ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਵ ਤੇ ਕੇ ਸੁਖ ਪਾਵ ਤੇ ਸਚ ਕਹੀਓ। ਤੀਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਜੋਗੀ ਸਹ ਗੁਜਰਿ ਜਾਤੀ। ਤੀ
 ਫੇਰਿ ਬਾਲੁ ਗ੍ਰੰਥ ਈਕਹਿ ਅਸਚੁ ਕਹਾ। ਜਿਉ ਕੀਤਿ
 ਉਹੀ ਕਹਾ। ਦੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ। ਤੀਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਦੁਖੀ ਹੀ ਗੁਜਰਤੀ। ਤੀਬਾਲ ਗ੍ਰੰਥ
 ਈਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਪੁਜਹ ਕੇ ਸਾਗਰੀ
 ਪਿੰਨੀ। ਅਰੁ ਭਖਣੇ ਕੇ ਅਟੇਕੀ ਹੋਈ ਏਹੁ ਮਹਾ ਅ
 ਹੁਰੈ। ਅਰੁ ਮਕਉ ਦੋਖ ਤਬ ਲਗੈ ਜੇਹ ਮਭਲੇ
 ਬਸਤੁ ਮੰ ਅਪਪਾਹ ਤੇ ਹੋਏ। ਜੇਭਲੇ ਭੋਜਨ ਅ
 ਪਖਾਤੇ ਹੋਏ। ਅਰੁ ਜੇਘੋ ਨਿਓ ਪਹਿ ਆਪਿ ਅਸ
 ਵਹਾਤੇ ਹੋਏ। ਹਮਾਹੁ ਕੁਛੁ ਨ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛੁ ਅਲਖ
 ਪੁਰਖ ਕਹੈ। ਸਤੀ ਲਿਆ ਦੇਸੀ ਤੋਖੀ ਪਾਵੈ। ਹਮ
 ਕੋ ਕੁਛੁ ਲੇ ਪੁਲਗਤਾ ਨ ਹੀ। ਕਈ ਜੀ ਅਸੁਖ ਪਾ
 ਵਤੇ। ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਜਬਾਬ ਦੇਹ। ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਅਸਲ ਜੋਗੀ ਸਹੈ। ਤੇਭਲੀ ਸਮ
 ਤੀ ਹੈ। ਅਹ ਬਾਤ ਹਮ ਕਉ ਤੇਹੋ ਪਾਸ ਤੇ ਅਈ। ਤੀ

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਆਪਿ ਦਿਚਿ ਲਗੇ ਵੀਚਾਰ
 ਕਰਗਿਆ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਾ ਭਲੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਆਖੁ ਦੇਤਾ
 ਤੇਰੇ ਮਨਿ ਕੇ ਹੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ ਗੁਰੁ ਜੀ
 ਜੇ ਭਲੀ ਆਹੀ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਮਨਿ ਦਿਚਿ ਖਰੀ ਲਗੀ ਤਾਂ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ ਹੀ ਦਾਈ ਪਾਸੋਂ ਦਿਦੁ ਤੇਇ ਆ॥

॥ ਬੰਦਾ ਲਾਗੁ ਤਾਈਂ ਦਾਗੁ ਗੁਰੁ ਜੀ ॥ ॥

ਤੀਛੇ ਹਿਲਾ ਲੈਤ ਖਾਣ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਅਗੇ ਲਾਲੈ ਕਿ
 ਸੇ ਖੁਹੁ ਉਤੇ ਆਤਾ ਲਾਲੈ ਨੁਖ ਬਹਿਤੈ ਟੀ ਜੋ ਨਾਨਕ
 ਤਖਾ ਆਇ ਆਇਆ ਤੀ ਲਾਲੈ ਕੰਮ ਸੁਟਦੈ ਹੀ ਗੁਰੁ ਨਾ
 ਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇ ਆਇਆ ਆਇ ਕਹਿ ਮਥਾਟੇ ਕਿਓ
 ਸੁਆ ਆਖਿਓ ਸੁ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਤਾ ਕਹਤਾ ਗਤੀ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਦੁਹੀ ਕਹਿ ਆਸਤਿ ਕਹਤਾ
 ਆਉ ਭਾਈ ਲਾਲੈ ਕਹਤਾ ਦੇਖਿ ਆਗੇ ਤੀ ਲਾਲੈ
 ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੇਇ ਆਲਗ ਆਖਣ ਜੀ ਮੇ ਅਜੁ
 ਬਹੁਤੁ ਨਿਹਾਲੁ ਤੇਇ ਆ ਅਜੁ ਮੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕੰਜੀ ਦਿ
 ਆ ਜਾਲਾਲੈ ਦੇਖ ਰਿਹੇ ਜੀ ਦਿਨ ਸਤ ਗੁਜਰੇ ਤੀ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਜਾਹ ਦਿਚਿ ਬੈਠਾ ਆਤਾ ਨਾਲੇ ਬਾਲਾ
 ਆਤਾ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਲਾਲੈ ਆਤਾ ਬੈਠੇ ਕਦਹਤਿ ਦਤ
 ਮਾਸ ਦੇਖਦੈ ਨਿਜੀ ਜੋਗੀ ਪੀਨਾ ਥਕੈ ਛੜਦੇ ਘ

ਰਿਚੰਗੁਆਗਾਓਸਦੇਘਰਿਸਦੇਸਰੀਕਅੰਗਸਾ
 ਕਅਸਨਾਉਘਰਦੇਸਤਅਏਅਹੋਤੀਘਾਤਖੰ
 ਮੰਦੁਰੀਸਟੇਕਬੀਲੇਅਇਅਅਗਾਤਿਸਦੀਬੇ
 ਟੀਬੀਬੀਖੰਗੁਗੁਨਾਨਕਦੀਓਹੰਘੜਨਦਰਿਅ
 ਇਅਗੋਪੀਨਾਥਕੋਛੜਦਾਬਹੁਤੁਘਰਅਗਾ॥
 ਉਸਦੀਬੇਟੀਗੁਗੁਨਾਨਕਦੀਨਜਰਿਪਈ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਭਾਈਲਾਲੇਏਹੁਮੇਲਕਿਥੇਅਇਅਹੈ
 ॥ਤੰਲਾਲੇਅਖਿਅਜੀਗੋਪੀਨਾਥਖੜੀਕੋਛੜਪੈ
 ਤਿਸਦੇਘਰਿਚੰਗੁਹੈ॥ਏਹੁਮੇਲਗੋਪੀਨਾਥਦੇਘਰਿ
 ਅਇਅਹੈ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਲਾਲੇਤੁ
 ਹਕਭੀਓਸੇਦੇਘਰਿਅਏਹੈਨਿ॥ਤੰਭਾਈਲਾਲੇਅ
 ਖਿਅਜੀਏਹੁਜੋਰੰਘੜਅਏਹੈਨਿ॥ਸੋਗੋਪੀਨਾਥ
 ਦਾਬਹੁਤੁਘਰਹੈ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਖਿਅਭਾਈਲ
 ਲੇਜਾਇਕਹਿਗੋਪੀਨਾਥਨੁਸਦਿਲਿਅਉ॥ਤੰਭਾ
 ਟੀਲਾਲੇਗਇਅਜਾਇਗੋਪੀਨਾਥਨੁਸਦਿਉਸੁ॥ਤੰ
 ਗੋਪੀਨਾਥਅਤੇਹਘਾਤਖੰਦੇਦੈਬੈਠਬਾਤਕਰਦੇਅ
 ਹੋ॥ਜੋਲਾਲੇਜਾਇਸਦੁਕੀਤਾ॥ਤੰਗੋਪੀਨਾਥਝੁਤੁ
 ਪਈਅਖਿਉਸੁਕਉਟੁਭਾਈ॥ਤੰਲਾਲੇਅਖਿਅ
 ਜੀਮੇਲਲੇਤਖਾਣਹੈ॥ਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਕਿ
 ਉਭਾਈ॥ਤੰਲਾਲੇਕਹਿਅਜੀਤੁਸੰਨੁਤਪਾਸਦਦਾ
 ਹੈ॥ਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਅਇਅਭਾਈਖੜਹੈ॥

ਗੋਪੀਨਾਥਉਠਿਚਲਿਆ ਤੇਯਾਤਖੰਮੰਦੁਪੁਦਿ
 ਅਮਰਤਾਜੀਤੁਸੀਕਿਧਰਿਚਲੇ ਤੇਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿ
 ਅਗਇਜੀਨਾਨਕਦੇਦੀਖੜੀਤਪਾਠਕੀਹੋਇਅਹੈ ਤਿ
 ਸਅਸੰਨੁਸਦਿਅਹੈ ਓਸਪਾਸਜਾਦੇਅਹੈ ਦਿਖਾਕਿ
 ਆਖਦਹੈ ਤੇਯਾਤਖੰਮਕਹਿਅਭਲਾਮਰਤਾਜੀਜ
 ਉਠਿਰਿਅਉ ਗੋਪੀਨਾਥਅਇਗੁਰੁਨਾਨਕਨੁਧੇਰੀਪਦ
 ਟਾਅਖਿਓਸੁ ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸਤਿਕਰਤਹਅ
 ਉਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥ ਤੇਗੋਪੀਨਾਥਬੋਲਿਆਤਪਾਜੀਮੇ
 ਨੁਕਿਉਸਦਿਅਹੈ ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨ
 ਥਾਓਉਜੁਤੇਘਰਿਯਾਤਖੰਮੰਦੁਬੈਠਹੈ ਓਸੁਪਾਸਿ
 ਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਹੈ ਤੁਸੀਓਸੁਤਾਈਆਖੋਜੋਅਮ
 ਨਤਤਜਾਹੈ ਅਤੇਅਮਾਨਤਵਾਲਾਭੀਹਜਾਹੈਦੇਵਤਾ
 ਭਲਾਕਹੈ ਤੇਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਜੀਉਸੁਅਮਾਨਤਦਮੇ
 ਨੁਭੀਮਹਮਕਹੈ ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨ
 ਥਓਸਦੇਘਰਿਜੋਬੀਬੀਖੰਬੇਟੀਹੈ ਸੋਅਸਾਡੀਅਮਾਨ
 ਤਹੈ ਤੇਗੋਪੀਨਾਥਪੁਦਿਅਤਪਾਜੀ ਓਉਤਉਸਦੀਬੇਟੀ
 ਉਉਤੁਸਾਡੀਅਮਾਨਤਕਿਉਕਹਿਉਈ ਤੇਠੇਰਿਗੁਰੁਨਾਨ
 ਕਕਹਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਜੀਜਾਅਸੀਲਾਏਦੇਘਰਿ
 ਆਇਅਹੈ ਤੇਅਸੀਉਨਾਦੇਖੁਹਉਤੇਜਾਇਬੈਠੇਅਹੈ
 ਤੇਓਸਦੀਅਉਰਤਅਖਿਅਏਖੁਦਾਇਦੰਦਜੇਮੇਰੇ
 ਘਰਿਅਉਲਾਦਹੈਤਾਪਹਲਕਿਸੇਠਕੀਗੁਨਦੇਵਾ

॥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦਾ ਬੰਦ ਹੋ ਪੁਰਿਸ਼ ਅਭਿਰੁਧੀ
 ਦੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦੀ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਅਉਲਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਦੀ ॥ ਤਾਂ ਓ
 ਸੁਬੰਦੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦੀ ਦੇ ਮੁਰੋ ਨਿਕਲਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰਿ
 ਅਉਲਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਦੀ ॥ ਤਾਂ ਓ ਸਨੁ ਅਸੀਂ ਆਖਿ ਅਜੇ
 ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਅਉਲਾਦੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤੁ ਰਖੇ ॥ ਤਾਂ
 ਓ ਸੁਖੁ ਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦੀ ਕਰਿ ਅਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਦੁਇ
 ਬਾਲ ਕਰੋ ਦਨਿ ॥ ਤਾਂ ਹਿਕੁ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਉ ਦੇਵਾ ਅ
 ਤੇ ਹਿਕੁ ਮੇਰਾ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦੀ ਬੰਦੀ ਨੁ ਅ
 ਖਿ ਆ ॥ ਤੁਏ ਹੋਈ ਮਾਨੁ ਸਾਬਤੁ ਰਖਾ ਜੋ ਪਤਲੇ ਹੋਈ
 ਸੋ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਉ ਦੇਹਾ ਅਤੇ ਹੋਰੁ ਜਿ ਤੇ ਨੋ ਹੋਵੇ ਨਿਤਿ ਤ
 ਨੇ ਤੇ ਨੁ ਮੁਬਾਹੁ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦੀ ਨੁ ਚਾਹਿ ਪੁ
 ਤ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਧੀ ਹੋਈ ॥ ਪਰ ਪਤਲੇ ਧੀ ਹੋਈ ਇਉਂ ਅਸ
 ਤੀ ਅਮਾਨਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤੁ ਰਖੇ ਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਹੀਂ
 ਤਾਂ ਓ ਹੁਜਾਏ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਰਿ ਅਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਹਥ ਨ
 ਤੀ ਪਰ ਮੇਰਾ ਇਕ ਹੁਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਨਾਭਾ
 ਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੇਰੇ ਹਿ ਬਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰ ਤੁੰ ਜਾਇ ਉਸ
 ਤਾਂ ਈ ਆਖਾ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨ
 ਦੇਵੇ ॥ ਤਾਂ ਕਿ ਆਲਾਣ ਦੇਵੇ ਨਹੀਂ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੋ
 ਘਰਿ ਆਇ ਆਪਰ ਮੁਰਣਾਣੇ ਜੇਹਾ ॥ ਤਾਂ ਹਥਾਤ ਖੰਦੇ
 ਖੇਤਾਂ ਗਇਆ ਅਹੋ ਹੋਰੁ ਸੁਰੰਗਾ ॥ ਅਤੇ ਆਇ ਅਪੈ ਹੋਰੁ ਸੁ
 ਰੰਗਾ ॥ ਤਾਂ ਹਥਾਤ ਖੰਦੇ ਪੁਛਿ ਅਮਾਨਤ ਜੀ ਸਚੁ ਕਰੋ ਤੁਮ

ਕੀਰਤਿ ਅਕਾਲ ਮਹਾਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ੧ ॥
 ਗਇ ਜੀ ਮੇਰਿ ਅਕਾਲ ਕਹੈ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਤਾਂ ਘਾਤ
 ਖੰਕਰਿ ਅਮਰਤਾ ਜੀ ਤੁਮ ਨਿਸੰਗ ਕਹੈ ॥ ਕੁਛੁ ਹਮ ਕੋ
 ਕਰਿ ਆਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਰਿ ਆਖੰ ਜੀ ਮੇਰਿ ਨਾ
 ਹੀ ਸਕਤੀ ॥ ਕਹੈ ਹੁਣ ਘਾਵ ਆਵਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਘ
 ਤ ਖੰਕਰਿ ਅਮਰਤਾ ਜੀ ਹਮੇਰੇ ਦਿਲ ਮੇ ਖਤ ਹਾਥ
 ਹੈ ਤੁਮ ਨਿਸੰਗ ਕਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਰਿ ਆਸੁ ਟਿਗਇ
 ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਏਕ ਅਚਰਜ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਘਾਤ
 ਖੰਕਰਿ ਅਮਰਤਾ ਜੀ ਤੁਮੀ ਕਹੈ ਨਿਸੰਗ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ
 ਕਰਿ ਆਗਇ ਜੀ ਤਪ ਕਹਤ ਹੈ ਗਇ ਪਸਿ ਹਮੇਰੀ ਅਮ
 ਨਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਹਮੇਰੇ ਵਾਲੇ ਹਜਰ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਅਮ
 ਨਤ ਭੀ ਹਜਰ ਹੈ ਇਉਂ ਕਹਦ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਘਾਤ ਖੰਕਰਿ ਅ
 ਮਰਤਾ ਜੀ ਤੁਮ ਨਿਸੰਗ ਕਹੈ ਕਿ ਅਮਾਨਤ ਕੈ ਸੀ ॥
 ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਰਿ ਆਗਇ ਜੀ ਕਹਦ ਹੈ ਜੋ ਗਇ ਦੇ ਘ
 ਰਿ ਬੇਟੀ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੀ ਅਮਾਨਤ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗਇ ਕਰਿ ਅਮਰਤ
 ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਿਉਂ ਕਹਿ ਕਿ ਸਦਾ ਕਹਦ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ
 ਕਰਿ ਆਗਇ ਜੀ ਇਉਂ ਕਹਦ ਹੈ ਜੋ ਗਇ ਦੇ ਘਰਿ ਉਲ
 ਦੁ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥ ਅਸੀਂ ਜੋ ਅਗਲ ਲੋਕ ਦੇ ਘਰਿ ਆਏ ਅ
 ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗਇ ਦੇ ਖੂਹ ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਏ ਜੋ ਗਇ ਦੀ ਅਉਰਤ ਅ
 ਈ ਆਈ ॥ ਉਹੁ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੀ ॥ ਜੇ ਏ
 ਖੁਦਾ ਇਵੇ ਦਾ ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਕਿਛੁ ਅਉਲਾਦ ਹੋਵੇ ਤੋ

੨੦੫

ਅ

ਮਾਧੁਕਰ ਕਰੰਗ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰੰਗ ਤੇ ਅਸਾਏ ਮਥੀ ਦੀ ।
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਨੁਕਹਿ ਆਕਿ ਉਬੀਬੀ ਜੇ ਤੈਨੁ ਖੁਦਾਇ ਅ ।
 ਉਲਾਦ ਦੇ ਦੇ ਤਾਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤ ਹਥੇਗੀ । ਤੇ ਉਸੁ ਬੰਦੀ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਟੀਕ ਕਰਦੀ । ਜੇ ਦੇਇ
 ਨੀਗਹ ਹੋਵ ਨਿਤਾ ਹਿਕ ਮੇਰ ਥੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾ
 ਉਦੇਵੇ । ਤੇ ਅਸੀ ਉਸਨੁ ਆਖਿ ਆਜੇ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ
 ਦੀ ਤੁੰ ਟੀ ਮਾਨ ਸਾਬਤ ਹਥਾ ਜੇ ਪਹਲੇ ਹੋਵੀ ਸੋ ਖੁਦਾਇ
 ਦੇ ਨਾ ਉਦੇਵੇ । ਅਤੇ ਹੋਵ ਨਿਸੇ ਤੈਨੁ ਮੁਬਾਹ ਹੋਇ । ਤੇ
 ਉਸੁ ਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਕਰੇ
 ਤੇ ਟੀ ਮਾਨ ਸਾਬਤ ਹਥਾਗੀ । ਤੇ ਅਸੀ ਉਸਨੁ ਖੁਦਾਇ ਬੀ
 ਚਾਹਿ ਪੁਤ ਅਤੇ ਹਿਕ ਪੀਦੇ ਦੇਵੇ ਹੋਇ । ਅਤੇ ਪਹਲੇ ਪੀ
 ਹੋਈ ਹੋਇ । ਇਉਂ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਹੋ । ਜਾਇ ਕਰਿ ਬੰਦੀ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਨੁਪੁਛੇ ਜੇ ਟੀ ਦੇ ਤੇ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਅਸੀ
 ਨੁਮਿਲੇ ਨਹੀ ਤੇ ਨਾ ਮਿਲੇ । ਤੇ ਗਾਇ ਜੀਤ ਪੈਨੇ ਘਰ ਬਾਤ
 ਕਹੀ ਹੋ । ਤੇ ਹਯਾਤ ਥੀ ਮੰਦੁ ਗੁਸਾਖਾਧਾ ਗੁਸਾਖਾਇ ਕ
 ਰਿਬੋਲਿ ਆਜੇ ਦੇ ਥੀ ਮਹਤ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੀ । ਜੇ ਤੇ ਬਾਤ
 ਇਉਂ ਹੋਇ ਤੇ ਇਸਕੀ ਅਮਾਨਤ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਦੇਵੇਗਾ ।
 ਮੇਜਾਇ ਘਰ ਸੈ ਪੁਛੇ । ਅਰੁ ਜੇ ਘਰ ਬਾਤ ਨਹੀ ਤੇ ਦੇ
 ਥੀ ਇਸਤਧੇ ਸਿਰਿ ਕਿ ਆਕਰਤਾ ਹੋ । ਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ
 ਆਗਾਇ ਜੀਤੁ ਮਘਰ ਸੈ ਪੁਛੇ । ਤੇ ਹਯਾਤ ਥੀ ਅੰਦਰਿ
 ਜਾਇ ਕਰਿ ਆਪਣੀ ਅਉਹਤ ਨੁਸਦਿ ਉਸਾ ਸਦਿ ਕਰਿ

ਲਗਾਪੁ ਛਟਾ ਕਿਉ ਬੰਦੀ ਯੁਦਾ ਇਦੀ ਨਿਪ ਫਕੀਰੀ ॥ ੧ ॥
 ਆਕਹਿ ਆਕਹਦੈ ॥ ਤੰਗ ਇਦੀ ਅਉਰਤ ਕਹਿਅ
 ਜੀ ਮੈ ਕਿ ਅਜਾਣਾ ਤੁਸੀ ਕਿ ਆਕਹਦੈ ॥ ਤੰਗੋ ਪੀ
 ਨਾ ਬਓਦੈ ਪਇਆ ਆਹਾ ਗੋਪੀ ਨਾ ਬਓ ਲਿਉ ਠਿਆ
 ਜੋ ਰਾਭੀ ਗਣੀ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਉਲਾਦੁ ਕਿਉ ਕਹਿ ਤੋਈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਤਪਾਖੜੀ ਪੈਉ ਪੁਕਰਦੈ ਜੋ ਅਸੀ ਖੁਦਾਇ
 ਥੀ ਚਾਹਿ ਪੁਤ ਅਤੇ ਹਿ ਕਪੀ ਦਿਵਾਏ ॥ ਨਿਆਪਾ
 ਲੇ ਜੋ ਤੋਇ ਆਪੈ ਸੋ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਹੈ ॥ ਸੋ ਪਰ
 ਲੇ ਥੀ ਥੀ ਖੰਬੇ ਟੀ ਤੋਈ ਹੈ ॥ ਹੁਇ ਅਸੀ ਨੁ ਅਸਾਡੀ
 ਅਮਾਨਤ ਮਿਲੇ ਅਸੀ ਹਜੂਰਿ ਅਹੈ ॥ ਅਤੇ ਅਮਾ
 ਨਤ ਭੀ ਹਜੂਰੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਈ ਮਾਨਗ ਬੰਤੈ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾ
 ਨਤ ਦੇ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਈ ਮਾਨਗ ਵਾਵੈ ਤੈ ਨਾ ਦੇਵੀ ॥ ਤੰ
 ਗੋ ਪੀ ਬੋਲੀ ਗਇ ਜੀ ਜਿਉ ਤਪਾ ਆਖਦੈ ਤਿ
 ਦੇ ਹਕੀਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਉਸਦੀ ਅਮਾਨਤ ਖੁਸੀ ਤੋਇ ਕ
 ਹਿ ਦੇਵੈ ॥ ਤੰਗ ਤੁਸਾਡਾ ਭੀ ਭਲਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਭਲਾ
 ਤੋਵੈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਦੇਵੈ ਗੋ ਤੈ ਪੁਛ ਕੀਰ ਪੁਰਾ ਹੈ ਤੁਸ
 ਡਾ ਕੁਛੁ ਬੁਝਾ ਤੋਵੈ ਗਾ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਦਾਦ ਨਗੀ ਹੋਵਾ
 ਗੀ ॥ ਪਸੁ ਤੁਸੀ ਹਿ ਕਰੰ ਮਕਰੰ ਜੋ ਉਠ ਕੀਰ ਮੇਨੁ ਦੇ
 ਖਾਵੈ ॥ ਤੰਗੋ ਪੀ ਨਾ ਬਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਖੰਜੀ ॥ ਤੰਗ
 ਘਾਤ ਖੰਕਹਿ ਅਮਾਨਤ ਗੋ ਪੀ ਨਾ ਬਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਦੈ
 ਸਤੁ ਹੈ ॥ ਹੁਇ ਤੂੰ ਮੇਨੁ ਮਸਲਾ ਤਦੇ ਹਿ ॥ ਤੰਗੋ ਪੀ

ਨਾਥਕਾਹਿ ਅਖੰਜੀ ਤੁਮੀ ਇਸਾਨ ਦੁਹਸਤਰ ਖੋ
 ਖੁਦਾਇ ਭਲਾ ਕਰਸੀ। ਤੀਹ ਘਾਤ ਖੰਕਰਿ ਅਮ
 ਹਤਾ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਹੁਧ ਨਹੀਂ। ਅਸਾ ਤੀਹਿ ਸਦੀ ਅਮ
 ਨਤ ਨਹੀਂ ਰਖਈ। ਪਰ ਮੈ ਇਉਂ ਪੁਛਦਾ ਹੋਇ ਬੇਲੇ
 ਦਾੈ ਕੇ ਘਰਿ ਜਾਇ ਲੇਦਾੈ। ਅਤੇ ਗਈ ਨੁਕੀਦਿ
 ਖਾਈਏ। ਮਤੁ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਫਕੀਰ ਹੋਦਾੈ ਇਹ। ਤੰਗੋ
 ਪੀਨਾਥਕਾਹਿ ਅਖੰਜੀ ਤੁਮੀ ਇਥੇ ਤਪੇਨੁ ਸਦੇ ਤਾ
 ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੀਕਰਿ ਦੇਵੀਏ। ਤੁਸਾਡੀ ਅਤੇ
 ਅਸਾਡੀ ਪੀਦਿ ਚਿਛੋਰੁ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਗਇ ਜੀਆ
 ਤੇ ਪੜਦਾ ਭੀ ਵਡਾ ਹੋਗਾ। ਤੀਹ ਘਾਤ ਖੰਕਰਿ ਅ
 ਭਲਾ ਗੋ ਪੀਨਾਥਜੀ ਦੇ ਸਤੀ ਘਾਗੀ ਮੇਸੀ ਪੀਚਾਹੀ
 ਦੀਹੈ। ਤੰਗੋ ਪੀਨਾਥਗਇ ਅਗੁਨਾਨਕ ਪਾਸਿ
 ਗੋ ਪੀਨਾਥਗੁਨਾਨਕ ਨੁ ਅਖਿ ਅਤ ਪਾਜੀ ਜਿ
 ਉਤੁ ਸੀਕਰਦੇ ਤੰਗੋ ਘੜੀ ਤਿਦੇ ਮੰਨਦੀਹੈ। ਗੋ ਘੜੀ
 ਦਾ ਦੁਹਸਤਰੀ ਮਾਨੈ ਸੁ। ਪਹੁ ਰਿਕੁ ਅਖੀਹੈ। ਜੋ
 ਮੈਨੂੰ ਉਛਕੀ ਹੋਦੇ ਖਾਵੈ। ਤਪਾਜੀ ਤੁਮੀ ਓਥੇ ਤੇ
 ਡੀਚ ਲਾਓ। ਉਤੁ ਸੰਨੁ ਸਿਵਾਏ। ਤੰਤੁ ਸੰਨੁ ਦੇਵੇਗੀ
 ਤੰਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਸੁਟ ਭਾਈਗੋ ਪੀਨਾਥ ਅ
 ਸੀ ਓਥੇ ਤਾ ਜਾਈਏ। ਜੇ ਕੁਝ ਮੰਗਣ ਜਾਈਏ। ਜੇ
 ਉਸਦਾਈ ਮਾਨ ਸਬਤਾੈ ਤਾ ਅਖੇਲੈ ਅਵਸੀ। ਤੰ
 ਗੋ ਪੀਨਾਥਜਾਇ ਕਰਿ ਅਜੀਤ ਪਾਇ ਉਕਰਦਾੈ ਜੀ

ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਬਤੌਰ ਨਤੀਜੇ ਆਪੋ ਲਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ੨੦੮
 ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਣਨਾ ਤਾਂ ਹੋਘ ਜੇ ਟੀਕ ਰਿਖਾ ਮੇਰੇ ਜਾਇ
 ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਹਾ ਟੀਜੀ ਚਲੇ ਜਾਇ
 ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਦਿਖਾਵਾ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਹੋਘ ਜੇ ਟੀਕੁ ਲੇ ਗਾਇ
 ਆਜਾ ਜਾਇ ਹੋਘ ਜੇ ਟੀਕੁ ਠਾਤਾ ਹੋਘ ਜੀ ਪੈਰ ਤੇ ਚੁ
 ਰਿਖਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਰ ਤਾਰ ਭਲਾ ਕਰੇ
 ਗਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰਝੁ ਉਹ ਥਾਂ ਅਸਾਡੀ
 ਅਮਾਨਤੁ ਕਿਥੋਂ ਤਾਂ ਹੋਘ ਜੇ ਟੀਕੁ ਬੋਲੀ ਜੀ ਤਈ ਘ
 ਹੋਘ ਆਖੋ ਇਥੇ ਲਿਖਾ ਦੀ ਮੇਰਾ ਆਖੋ ਓਥੇ ਆ
 ਇਲਾਵਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਿਥੇ ਤੁਸਾਡੀ ਖੁਸੀ
 ਤੇ ਦੋ ਤਿਥੇ ਹੀ ਦੇਵੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਲੇ
 ਟੀਕੇ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰੀ ਰਿਕ ਬੇਨਤੀ
 ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਪਾਤੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਸਿੰਦ ਆਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਆਖੁ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੋ ਰਿਦੁ ਤੂੰ ਆਖੇ
 ਸੋ ਮੰਨੀਏ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਜੀ ਲੜਕੀ ਹੋ ਮੇ
 ਰੇ ਘਰਿ ਮੇਰੇ ਆਪਣੀ ਬੇਟੀ ਕਰਕੇ ਪਰਨਾਇ ਦੇਵਾ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟਿਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਲਾਵਾ ਮੇਲੇ
 ਦੇ ਤੇ ਨਿਜਿ ਨਾਦ ਨੁਲੇਣਾ ਤੇ ਦਾਏ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ
 ਅਮਾਨਤ ਲੇ ਟੀਕੁ ਖੁਸੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਦੇਵਨਿ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾ
 ਥ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਸਵਾਸ ਤੇ ਕਹਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਦੁਹੰ ਦਲ
 ਦਾ ਪੜਦਾ ਹੋਘ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟਿਕ ਗੋਪੀ ਨਾ

ਸਾਧਨ ਦਰਬੇ ਏਕੰਕਾਰ ਜੋਰ ਬਣਾਹਾ ॥ ਇਸ ਪਤ
 ਦੇ ਦੀ ਵਿਆਚਲੀ ਸਭ ਟੂਠ ਪਸਾਹਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਟਿਭਾ
 ਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਏਯੋ ਟੀਗ ਸਿ ॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਲੁਟ
 ਵਾਧਾ ਪੀਕੇ ਪਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਖਟ ਸਾਸੜ ਕੇ
 ਕਰਮ ਤੈ ਬਾਮਣ ਤੈ ਲੋਭੀ ॥ ਟੂਠਿ ਅਮਿਲਿ ਕਰਿ ਬਟੁ
 ਕੀ ਅਕਿ ਮੇਗੁ ਗਮੁ ਖਿਸੈ ਖੀ ॥ ੨ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਸਭ ਏ
 ਕ ਸੈਨੇ ਕੀ ਏ ॥ ਜਿਨ ਪਠਾਏ ਜਗਤ ਮੇ ਬੁਲਾਇ ਤਿਨਿ
 ਲੀਏ ॥ ੩ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਦੋ ਦੂਲੇ ਕਿਨੇ ਮਰਮ ਨ ਪਾਇ
 ਆਨਾਨਕ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਆਪੁ ਦੇਖਾਇ ਆ ॥
 ੪ ॥ ਸੁਟਿਭਾ ਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਏਯੋ ਟੂਠੀ ਅੰਗਲੀ ਸੰਸਾਰ
 ਨੁਬਟ ਦੀ ਅਪੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਛਕੀ ਗੁਨਾ ਪੀਬਣ ਦੀ ਆ
 ਗਿਏ ਆਪਣਾ ਈ ਮਨ ਤੇ ਪਰਮ ਸਾਬਤ ਰਖ ਦੇ ਤੈ ਨਿਤੀ
 ਅਸਾਡੀ ਅਮਨਤ ਆਇ ਦੇਵ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਪੀ ਦੇ ਦੇ
 ਤੀ ਅਸੀਂ ਜੋਰ ਤੀ ਨਾ ਪੀਘਤ ਦੇ ॥ ਤੀ ਛੇ ਰਿਗੋ ਪੀਨਾਥ ਕਰਿ
 ਆਜੀ ਇਕ ਤੋਰ ਕੰਮ ਕਰੀ ॥ ਲੜਕੀ ਰੇ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਅ
 ਤੇ ਰੰਘੜ ਜਾਵ ਨਿ ॥ ਪਿਛੇ ਦਿਨ ਪੰਜ ਸਤ ਗੁਜਰ ਨਿ
 ਤੀ ਤੁਮੀ ਲੇਜਾਓ ॥ ਤੀ ਗੁਨਾਨ ਕਰਿ ਆਸੁਣ ਤੀ ਭਾਈ ਗੋ
 ਪੀਨਾਥ ਤੇ ਨੁਕਿ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਜੋ ਇਤਨੀ ਅੰਗਲੀ ਕ
 ਰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਕੀਦ
 ਪਈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤੂੰ ਇਤਨਾ ਅਸੀਂ ਨੁਡਰਾਵਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਖ
 ਤੀ ਦੇਵਨ ਵਲੋਂ ਆਖ ਦੇ ਤੈ ਨਿ ॥ ਤੀ ਏਸ ਦਿਚੈ ਅਉ

ਲਾਦੁੰਦੇਗੀਸੋਅਚਾਈਆਘਾਨਾਲਿਲਗੇਗੀ। ਤੰ
ਗੋਪੀਨਾਥਨੁਭਾਈਲਾਲੋਆਖਿਅਮਰਤਗੋਪੀਨਾਥਜੀ
ਜੋਕੁਛੁਤਪਾਕਰਦੈਸੋਈਤੁਸੀਮੰਨਹੁ। ਤੁਸਡਾਭਲ
ਏਮੇਗਲਦਿਚਿਹੈ। ਅਗੇਤੁਸਾਡੀਗਜਾਇ। ਤੁਸੀਤ
ਧੇਦਾਲੋਟਦੇਖਹੁਤੁਸੀਤੰਆਪਸਿਅਟੇਹੁ। ਤੰਗੋ
ਪੀਨਾਥਕਹਿਅਭਾਈਲਾਲੋਤੁਸਚੁਆਖਦਹਹਿ। ਮੇ
ਬਹੁਤੁਭਲਾਜੀਜੋਮੇਏਤੀਅਗਲਾਕੀਤੀਅਰੈਨਿ। ਤੁ
ਮੈਨਤਪੇਪਾਸਹੁਬਖਸਾਇ। ਤੰਭਾਈਲਾਲੋਗੁਰੂਨਾਨ
ਕਦੇਪੈਗੰਤੇਛਹਿਪਇਆ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੋਪੀਨਾਥ
ਨੁਬਖਸੀਐ। ਗੋਪੀਨਾਥਭੀਸਿਆਨਫਦੀਆਗਲਾ
ਆਖਦਾਸੀ। ਅਗੇਜਿਉਤੁਸੀਗਜੀਹੋਵੇਗੇਤਿਦੇ
ਕਰੀਅਗੁ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਟਿਭਾਈਗੋਪੀ
ਨਾਥਤੇਗਭੀਆਖਿਅਮੰਨਣਾ। ਪਰਤੰਗਤਿਨੁਲਾ
ਲੋਦੇਘਹਿਪਹੁਚਾਇਛਡਿ। ਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿ
ਅਭਲਾਜੀਜਿਉਤੁਸੀਗਜੀਹੋਵਹੁਤਿਦੇਭਲਾ।
ਤੰਗੰਘੜਗਤਿਨੁਬੀਬੀਖੰਬੇਟੀਨੁਘਾਤਖੰਅਤੇ
ਗਉਹਰਖੰਅਤੇਨਲੇਗੋਪੀਨਾਥ। ਇਨਤਿਹੰਬੀ
ਬੀਖੰਨੁਗਤਿਨੋਭਾਈਲਾਲੋਦੇਘਹਿਬਣਾਇਕਹਿ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਅਗੇਆਟਿਖੜੀਕੀਤੀ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਬਚਨਕੀਤਾਮੀਅੰਘਾਤਖੰਅਤੇਬੀਬੀਗਉਹਰਖੰਤੁ
ਸਾਡਾਕਰਤਾਰਭਲਾਕਰਸੀ। ਏਹੁਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਸੀਅ

ਸਾਤੁਸਾਪਾਸਹੁਮੀਗਿਲਈਅਤੇਤੁਸਾਡਾਭਲਾਉਦ
 ਟਸੀਅਤੇਦਿਲਤੇਖਤਰਾਕਈਨਹੀਕਰਣਾਖੁਦਇ
 ਦੀਨਦੁਨੀਆਖਸਮਾਨਕਰੇਗਾਤੁਸੀਜਾਹੁਆਪਣਿਆ
 ਘਰੀਨਾਤੀਹਪੁਤਖੀਅਤੇਗਉਹਰਖੀਦੁਹੀਉਪਰਿਗੁਰੂ

ਨਾਨਕਖੁਸੀਹੋਇਆਦਿਦਾਕੀਤੇਅਤੇਗੋਪੀਨਾਥ
 ਨੂਪੁਕਮੁਕੀਤਾਤੁਸੀਗਇਹੁਗੁਨਾਦਿਦਾਕਰਿਆਵ
 ਹੁਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਆਭਲਾਜੀਵਡੀਵੇਲਾਵੇ

ਦਾ ਕਰਿ ਕੇ ਆਇ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜੀ ਸੰਗਿ ਲੇਖਿ ਕੇ
ਗਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਕਿ ਉਠਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਵਿਦਾ
ਕਰਿ ਆਇ ਆਗਤੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਅਤਿ ਜੀਵਿ
ਦਾ ਕਰਿ ਆਇ ਆਗਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟਿਭਾਈ
ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਅਸੀ ਮੰਦੋ ਤਨੁ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਛੁਡਿ
ਜਾ ਦੇ ਤੀਤੁ ਸੰਖ ਬਰਦਾਹੁ ਹਟਾਤੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ
ਅਜੀ ਬੀਬੀ ਖੰਮੇ ਗੋਬੇਟੀ ਤੀਤੁ ਸੰਖ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਛੁਡਿ
ਡਿਜਾ ਵੀਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭ ਲਾਗੋ ਪੀ ਨਾਥ ਅੰ
ਥੇ ਭਲੀ ਪੈਤੇ ਰੇ ਘਰਿ ਭਲੀ ਨਹੀਤੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ
ਆਭ ਲਾਜੀ ਜਿਉ ਤੁਸੀ ਹਜੀ ਤੋ ਵੀਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਮੰ
ਦੋ ਤੁ ਆਈ ਉਪਰੰਤੁ ਸਦਿ ਨ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਰਹਿ ਆਗ
ਅਤੇ ਮੰਦੋ ਤਨੁ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਗਏ ਆਗ ਅਤੇ ਅਪ
ਪਥੇ ਕੇ ਰੰਧਾ ਦੇ ਆਇ ਆਨ ਲੇਖਾ ਲਾਗ

॥ ਸੋਲਾ ਗੁਰੁ ਅੰਦੋ ਪੁਰੁ ਜੀ ॥ ॥

ਤੀ ਮੁਲੇ ਚੋਟੇ ਨੁਖ ਬਹਿ ਤੋਈ ਤੀ ਮੁਲੇ ਚੋਟੇ ਆਖਿ ਆ
ਵਤ ਆਇ ਆ ਮੇਰੀ ਰਿਕੁ ਪੁਣਨੁ ਤੀ ਜਿ ਤੇ ਰੰਧਾ ਦੇ
ਆਖਿ ਆ ਮੁਲੇ ਨੁਜਾਹਿ ਮੁਲਾ ਕੁਣ ਖਾਵਣ ਨੁਲੇ ਜਾ
ਵਸੁ ਅਤੇ ਜਾਇ ਦੇ ਖੁਸੁ ਕਪੜੇ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈਸੁ
ਤੀ ਮੁਲਾ ਬਾਲੀ ਬਣਾਇ ਕਹਿ ਪਰਸਾਦ ਦੀ ਲੈਗੋਇ
ਆ ਪਰੁ ਕਉੜਾ ਲੈਤੋਇ ਕਹਿ ਆਖਿ ਉਸੁ ਲੈ ਖਾਇ

॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਹੁੰ ਨਹੀ ਖਾਦਾ ॥ ਮੁਲੇ
 ਆਖਿ ਆਜੇ ਖਾਦਾ ਨੀ ਤੰਤਾ ਆਇ ਆਕਿਉ ਤੰ ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਸਿਰੀਗੁ ਗੁਦਿ ਚਿਪਉ ਜੀ ਆਖੀ
 ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ॥ ਸਭਰਸਮਿਠੇ ਸੰਨਿ ਐਸੁ ਟਿਐ
 ਸਾਲੇ ॥ ਖਟਤੁਹਸੀ ਮੁਖ ਬੈਲਣ ਮਾਹਟਨਾਦੁ
 ਕੀਟੇ ॥ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਉਏ ਕਜਾ ਕਉਨਦ ਹਿਕ
 ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਖਾਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਗਾ ਜਿਤੁ ਖਾ
 ਧੇਤੁ ਨ ਪੀੜੀ ਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਦਿਕਾਗਾ ॥ ੧ ॥
 ॥ **ਰਹਾਉ** ॥ ॥ ਤੰਠੇ ਰਿਮੁਲੇ ਕਪੜੇ ਲਾਲ ਕਦਾਇ ॥
 ਅਤੇ ਨੀਲੀ ਸਲਦਾਰ ਅਤੇ ਪਟਕਾ ਪਗੜੀ ਸੁਪੇਦ
 ॥ ਅਤੇ ਠਹਗਾਲ ਪੰਜੇ ਕਪੜੇ ਬਣਾਇ ਕਰਿ ਲੇਗ
 ਇਆ ॥ ਭਲਾਏ ਤੰਗਾ ਲਿਖਾਇ ॥ ਸਿਆਲ ਦੇ ਦਿ
 ਨੈ ਨਿ ॥ **ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਹੁੰ ਨਹੀ ਖਾਦਾ**
 ॥ ॥ ਕਪੜਹਤਾ ਤਨਹਤਾ ਸੁਪੇਦੀ ਸਦੁਦਨਾ ॥ ਨੀਲੀ
 ਸਿਆਹੀ ਕਦਕ ਰਿਪਹਨੁ ਪਹਰਿ ਆਨਾ ॥ ਕਮਰ
 ਬੰਦ ਸੰਤੋ ਖਕਾ ਪਨਜੋ ਬਨਤੇਹਨਾ ਮੁ ॥ ੨ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇ
 ਰੇ ਪਹਰਨੁ ਖੁਸੀ ਖੁਆਗਾ ॥ ਜਿਤੁ ਪੈਧੇਤੁ ਨ ਪੀੜੀ ਐ
 ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਦਿਕਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ॥ **ਰਹਾਉ** ॥ ॥ ਤੰਠੇ
 ਰਿਮੁਲੇ ਜਾਇ ਜਿਤੇ ਹੰਧਾਵੇਨੁ ਆਖਿ ਐਸੁ ਜੀ ਨਾ ਖਾ
 ਦਾ ॥ ਤੰਗਾ ਪਹਰਾ ॥ ਤੰਗਾ ਜਿਤੇ ਆਖਿ ਆਚਲੁ ਚਾਚ
 ਮੁਲਾ ਮੈ ਚਲਨਾ ॥ ਜਿਤਾ ਹੰਧਾਵਾ ਘੋੜੀ ਤੇ ਅਸਦ

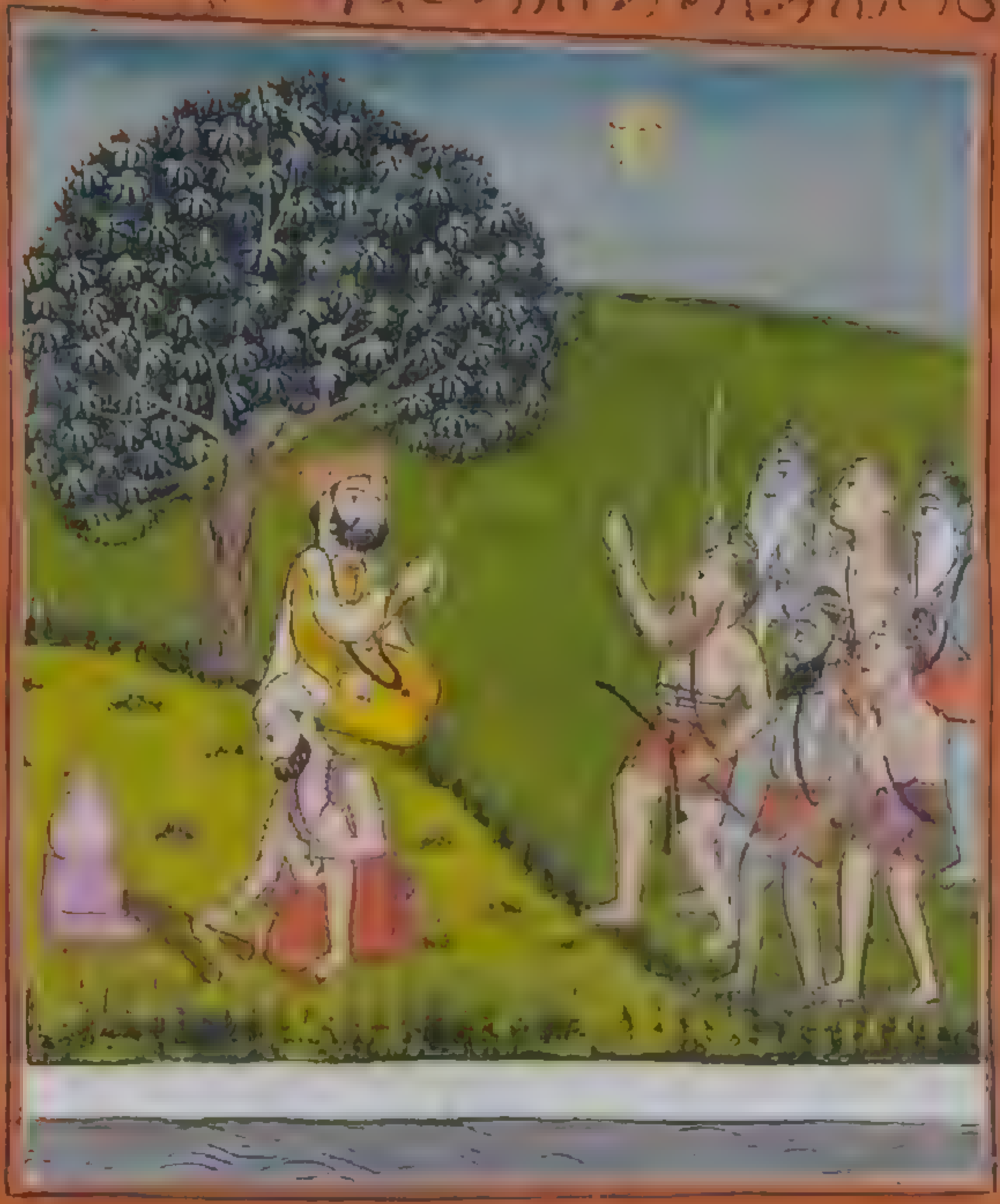
ਭੁੱਟਿ ਕੇ ਭਾਇ ਅਗਾ ਭਾਇ ਰਿਅਾ ਭਿਅਾ ਭਿਅਾ ਭਿਅਾ ਭਿਅਾ
 ਜੀਨਾ ਖਾਦੇ ਚੰਨਾ ਪਹਰੇ ਚੰਨਾ ਭਲਾ ਚਲੇ ਘੋੜੀ ਤੇ
 ਅਸਦ ਹਰੇ ਇਚਲੋ ਆਇ ਜਤਿ ਪਤਿ ਨਾਲਿ ਆਤੰਗੁ
 ਭੁਨਾਨ ਕਤੀ ਸਗੀ ਪਰਿ ਜੀ ਮਾਖੀ ॥ ਘੋੜੇ ਪਾਖ
 ਹਮੁ ਆਇ ਨੇ ਸਾਖਤ ਬੁਝਣ ਤੇ ਹੀ ਵਟਾ ਤਹਗ ਸਤੀਹ
 ਕਮਾਟ ਸੁੰ ਤੇ ਗੋਬੰਦ ਗੁਣ ਪਾਤਾ ॥ ਵਾਜਾ ਨੇ ਜਾ ਪਤਿ
 ਸਿਉ ਪਗਾਟ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਤੇ ਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇ
 ਰੇ ਚੜਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ ਆਗਾ ॥ ਜਿਤੁ ਚੜਿ ਆਤ ਨ ਪੀੜੀ
 ਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲ ਹਿਦਿ ਕਾਗ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ਆਤੰ
 ਠੇ ਹੀ ਜਿ ਤੇਰੇ ਪਾਦੇ ਆਖਿ ਆਭੁ ਲਾਖ ਹਿਤੰ ਚਲੋ ॥
 ॥ ਆਤੰ ਠੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚੜਿ ਘੀ ॥ ਚੜਿ ਜੀ ਰੋਗ ਦੀ ਆ
 ਖੀ ॥ ਘੋਰ ਮੰਦਰੁ ਖੁਸੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਨਦ ਹਿਤੇ
 ਹੀ ਪਰਵਾਗ ॥ ਪੁਕ ਮੁਭਲਾਤੁ ਪੁਭਾਵ ਸੀ ਬੁਝਣ ਬ
 ਪੁਤੁ ਅਪਾਗ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤ ਸਾਂ ਪੁਛ ਨ ਕਰੈ ਬੀ
 ਚਗ ॥ ੪ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਸਉਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ ਆਗਾ ॥ ਜਿਤੁ
 ਸੁਤੇ ਤਨ ਪੀੜੀ ਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲ ਹਿਦਿ ਕਾਗ ॥ ੫ ॥
 ॥ ਗੁਰੂ ॥ ਆਤੰ ਐ ਭੈ ਭੈ ਟੀਵ ਠੀ ਐ ਭੈ ਧਰਮ ਸ
 ਲਾਉਣੀ ॥ ਲੋਕ ਆਇ ਮਿਲਣ ਲਗੇ ॥ ਜਾਹਿ ਕਮ
 ਹੀ ਨਾਉ ਆਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾ ਟੀ ਬਾਲਾ ਅ
 ਮੀ ਕਿਤੇ ਨੇਵੇ ਅਏ ॥ ਆਤੰ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇ ਕਿ
 ਆ ਜਾਣ ॥ ਤੁਸਾਡੀ ਆਤੁ ਸਾਂ ਤੀ ਜਾਣੀ ॥ ਆਤੰ ਠੇ ਹੀ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਸੋਲਵੇ ਵੇਰ
 ਫਿਰਿ ਆਏ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਸਤ ਜੀ ॥ ਫਿਰਿ
 ਜਾਦੁ ਇਸੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੇਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤੀ ਹੋਰ ਵੇਰ ਟੀ ਜੇ ਪੀਉ ਦਾਸੀ ਕਰਿ ਅ
 ਵੀਏ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਕਰਿ ਅਜੀ ਰਿਪਹ ਦੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੁਲ ਖੇੜ ਦੀ ਸੁਹਜ ਗਿ
 ਹੁਣੈ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਅਗਤੁ ਸਾਡਾ ਤੇ ਪਿ
 ਛਾ ਮੇਰਾ ॥

॥ ਭਾਗੁ ਰਾਈ ਵਾਹੁ ਸੁਹਜੀ ॥ ॥

ਦੀ ਤੀ ਕੁਲ ਖੇੜ ਓਦਾਸੀ ਗਏ ॥ ਜਾਇ ਕੁਲ ਖੇੜ ਉਤਰੇ
 ॥ ਅਗੇ ਕੁਲ ਖੇੜ ਉਪ ਰਿਖਟ ਦਰਸਨ ਇਕੋ ਠੇਠ ਏਰੇ
 ਨਿ ॥ ਤੈਸੀ ਸਾਹ ਦੀ ਕੁਛ ਗਿਣਤੀ ਨਾਹੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਤੀ ਸੁਹਜ ਗਿਹੁਣ ਪੁ
 ਜਾਣ ਨਾਹੀ ॥ ਪਹਿਰਿ ਕਰੀ ਮਕਰਿ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅ
 ਜੀ ਅਥੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਿਕ
 ਮੇਰ ਸਾਲਣਾ ਬਕਰੀ ਦਾਲੈ ਆਉ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਤਾ ਦ
 ਨੀ ਸਮੇਤ ਚਪਟੀ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਭਾਈ ਜੀ ॥
 ਤੀ ਬਾਲਾ ਸਾਲਣਾ ਅਤੇ ਤਾਦ ਨੀ ਸਮੇਤ ਚਪਟੀ ਲੈ ਅ
 ਇਅ ਆਇ ਅਗੇ ਰਖੇ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਇਸਤ ਲਾਉ ਦੇ ਉਪ ਰਿਚੁ ਲਾਬਣ ਇਕ ਰਿਤ
 ਚੀਚ ਚੀਚੇ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਭਾਈ ਜੀ ॥ ਆਉ ॥

ਲੁਥਣਾਇਮਾਤਾਵੜੀਚਾੜੀਦਿਤੀ॥ਅਗੇਲੋਕਰੋ
 ਮਜਗਕਰੋਅਹੇਇਨਤਾਵੜੀਵਿਚਿਮਾਸੁਚਾੜੀ॥
 ॥ਸੰਨਿਆਸੀਆਜੋਡਿਠਾਧੁਅਤੇਤਾਵੜੀਸੰਨਿਆਸੀਲੇ
 ਲੈਸੋਟੇਅਤੇਭੀਅਹਦਉੜੇ॥ਆਇਲਗੇਆਖਣ
 ਕੰਮਕਿਰਾਏਭੇੜੇਸੰਨਿਆਸੀਆਨਾਹਿਉਣੀ॥

ਅਹੇਤੁਮਕਉਦੌਤੇੌ॥ਅਜੁਕੇਦਿਨਤੁਰਕੜਾਸਕਰ
 ਤੇੌਤੁਮਤੇਹਿਦੁਧਰਮਹੋਸਚੁਕਪੁਤੇਇਸਹੰਡੀਮੇਕਿ
 ਆਗੀਧਰੇ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜੀਮੁਣਕਉਭੁਖ

ਲਗੀਥੀਇਸਦਸਤੋਮੈਰੰਗੀਚ'ਨਾਪਿਤ'ਸੰਨਿਆਸੀ
 ਆਕਹਿਅਗੇਇਸਤੰਡੀਮੈਕਿਅਪੈ। ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਜੀਇਸਤੰਡੀਮੈਮਾਸੁਰੈਬਕਗੀਕਾ। ਤੰਸੰਨਿਆਸੀ
 ਆਕਹਿਅਉਸਤਰਛਗੁਰਣਲਗਾ। ਅਰੁਇਸਤਰਛ
 ਤੁਮਾਸੁਖਤਾਪੈ। ਤੈਕਿਅਸਮਣੀਪੈ। ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਦੇਵਤਾਗਿਆਨਮੈਬਾਤਪੁਛੋਤੋਕਹੀ। ਅਰੁਜੇਡੰਡੇਕੇ
 ਜੋਰਿਬਾਤਕਰਤੇਤੋਤੰਮੈਨਾਹੀਕਹਤਾ। ਜਾਣਤੇਤੋਸੋਕਹਿ
 ਜਾਵੈ। ਤੰਸੰਨਿਆਸੀਆਕਹਿਆਚਲੇਰੇਦੇਵਤਾਇਸ
 ਕੇਪਾਸਤੇਦੁਰਿਹਟਕਰਿਖੜੋਤੋਵੈ। ਕਹੋਜੀਗਿਆਨਕੀ
 ਬਾਤ। ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਮੈਕਿਅਹਿ। ॥ ਪਹਿਲਾਮਾਸ
 ਪੁਅੰਦਰਿਨਿਮਿਅਮਾਸੈਅੰਦਰਿਦਸਾ। ਜੀਉਪਾਇਮਾ
 ਸੁਮੁਹਿਮਿਲਿਅਹਤਚੰਮਤਨਮਾਸੁ। ਮਾਸਪੁਬਾਹਰਿਕ
 ਢਿਅਮਮਾਸੁ। ਗਿਰਸੁ। ਮੁਪੁਮਾਸੈਕਾਜੀਭਮਾਸੈ
 ਕੀਮਾਸੈਅੰਦਰਿਸਾਸੁ। ਵਡਤੋਅਦੀਆਹਿਆਪ
 ਰਿਲੈਆਇਆਮਾਸੁ। ਮਾਸੁਪੁਹੀਮਾਸੁਉਪਜੈਮਾ
 ਸਪੁਸਭੋਸਾਕਾ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐਰੁਕਮੁਬੁਝੀਐ
 ਤਾਕੋਅਦੈਗਾਸੁ। ਆਪਿਛੁਟੇਨਾਛੁਟੀਐਨਾਨਕਬ
 ਚਨਬਿਨਾਸੁ। १॥ ਮਾਸੁਮਾਸੁਕਰਿਮੁਰਖਣਗੜੇਗਿਆ
 ਨਨਹੀਜਾਣੈ। ਕਉਣਮਾਸੁਕਉਣਸਾਗਕਹਾਵੈਕਿਸ
 ਮੈਪਾਪਸਮਾਣੈ। ਗੈਡਾਮਾਰਿਤੋਮਜਗਕੀਏਦੇਵਤਿ
 ਅਕੀਬਾਣੈ। ਮਾਸਛੋਡਿਬੈਸਨਕਪਕੜਹਿਗਤੀਮਾਣ

ਸਖਟੇ ॥ ਫੜਕ ਗਿਲੋਕ ॥ ਦਿਖਲਾਵਾ ਟਿਗਿਅਨਾਧੇ ॥ ੩੧੪ ॥
 ਅਨੁਨੀਸੁਣੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਰਿਅਕੀਐ ਕਰੈ ਨ
 ਕਹਿਅ ਬੁਝੈ ॥ ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਜਿ ਸੁਰਿਦੈ
 ਸਿਲੋਚਨ ਨਾਹੀ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਨਿਪੀਨੇ ਮਛੀ ਮਸ
 ਨ ਖੀਯੀ ॥ ਇਸਤੀ ਪੁਰਖੇ ਜਾਨਿ ਸਮੇਲਾਉ ਥੈ ਮੰਧੁ ਕਮਾਹੀ
 ॥ ਮਾਸੁ ਪੁਨਿ ਮੇ ਮਾਸੁ ਜੰਮੇ ॥ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭੰਡੇ ॥ ਗਿਅ
 ਨੁਧਿਅਨੁ ਕਿਛੁ ਸੁਣੈ ਨਾਹੀ ॥ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪੰਡੇ ॥ ਬਾਹ
 ਰਿਕਾ ਮਾਸ ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ ॥ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸ ਚੰਗੇ ਗਾਜੀ
 ਅਜੰਤ ਮਾਸੁ ਪੁੱਠੈ ਜੀਅ ਲਇ ਆਵੇ ਸੇਹਾ ॥ ਅਭਖ
 ਭਖਹਿ ਭਖਤ ਜਿਛੋਂ ਡਰਿਅੰਧ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇ ਗਾਮਾਸ
 ਪੁਨਿ ਮੇ ਮਾਸੁ ਜੰਮੇ ॥ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭੰਡੇ ॥ ਗਿਅਨਾਧਿ
 ਅਨੁ ਕਿਛੁ ਸੁਣੈ ਨਾਹੀ ॥ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪੰਡੇ ॥ ਮਾਸੁ ਪੁਰਾ
 ਣੀ ਮਾਸੁ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁ ਜੁਗ ਮਾਸ ਕਮਾਣਾ ॥ ਜੀਵਿਕਾ
 ਜਿਵੀ ਅਹਿਸੁ ਆਵੈ ਓਥੈ ਮਾਸੁ ਸਮਾਣਾ ॥ ਇਸਤੀ ਪੁ
 ਰਖੁ ਨਿਪ ਜਹਿ ਮਾਸੁ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸੁਲਤਾਨਾ ॥ ਜੇਓਇ ਰਿ
 ਸਹਿ ਨਗਰਿ ਜਾਦੇ ਤਉ ਨਾਕਾ ਦਾਨੁ ਲੈਣਾ ॥ ਦਿਦਾ ਨਗਰ
 ਸੁਗਲੈ ਦੇਦੇ ਖਹੁਣੇ ਪੁਛਿਛਣਾ ॥ ਅਪਿਨ ਬੁਝੈ ਲੋਕ ਬੁ
 ਝਾਣੇ ਪੰਡੇ ਖਗ ਸਿਆਣਾ ॥ ਪੰਡੇ ਤੁੰ ਜਣਹਿ ਨਾਹੀ ਕਿਥਹੁ
 ਮਾਸਉ ਪੰਨਾ ॥ ਤੋਇ ਅਹੁ ਅੰਨਕ ਮਾਦਕ ਪਾਹੁ ਤੋਇ ਅ
 ਹੁ ਤਿਭਵਣਗੀਨਾ ॥ ਤੋਆ ਅਥੇਹੁ ਉਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾ
 ਤੋਐ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਏਤੇ ਹਸਛੋ ਡਿਉਵੈ ਸੰਨਿ ਅਸੀ

ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਵਿਚਾਗਾ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

॥ ਫੇਰਿ ਰਿਕਖੜੀ ਮੁਸਦੀ ਅਹਾਉਤੁ
ਜਲਿਗਇਆ ਈਸ ਸਿਕਦਰਖੰਦੇ ਬੇਟੇ ਬਿਗਾਮ
ਖੰਭੇ ਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਦਿਲੀਦਾ ਅਹਾਤਿ ਸਪਾਸਿ
ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ॥ ਕਹਿਓ ਸੁਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਲਾਮਤਿ
ਏਕ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰੈ ਨਾਨਕ ਖੜੀ ਹੈ ਓਹ ਨਾ ਬੇਦਮਾ
ਨਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾ ਕਤੇਬ ਕੈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਦੋ ਨਾ ਹੀ ਮਾਨਤਾ
ਜਗਤਿ ਉਸ ਕਉ ਪੁਛਹਿ ॥ ਤੀ ਬਿਗਾਮ ਖੰਕਹਿ ਅ
ਫਕੀਰ ਕਉ ਪਕੜੈ ॥ ਲਗੇ ਫਕੀਰ ਪਕੜੀ ਵਣਾ ॥ ਤੀ
ਵਿਚੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਇਆ ॥ ਤੀ ਬਿਗਾਮ ਖੰਕਹਿ
ਅਇਨ ਕੇ ਅਗੇ ਚਕੀ ਅਦੇਉ ॥ ਅਹੁੰਦਾ ਸਦਾ ਮੁਣ
ਗੇਤੁ ਦੇਉ ॥ ਜੋ ਅਟਾਪੀ ਸੇ ॥ ਅਗੇ ਫਕੀਰ ਦੇ ਚਕੀ
ਅਤੇ ਕਣਕ ਮਿਲੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਕੀ ਅ
ਪਮੁਹੀ ਪਈ ਫਿਰੇ ॥ ਅਤੇ ਅਟਾਨਿਕ ਲੇਛੇ ਗੁਰੂ ਅ
ਟਾਨਿਕ ਲਿਖਇਆ ॥ ਤੀ ਧੁਮ ਪਈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਏ
ਤੈ ॥ ਜੋ ਦਉਲਤ ਖੰਭੇ ਦੀ ਦਮੋਦੀ ਅਹਾਤਿ ਅਤੇ
ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਅਹੈ ॥ ਦਉਲਤ ਖੰਦਾ ਨਉ ਸੁਟਿ ਕੈ ਬਿ
ਗਾਮ ਖੰਗੁ ਸਾਖਾ ॥ ਅਖਣ ਲਗਾ ਜੋ ਮਜਬੂਤ ਹ
ਖਣਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਬਾ ॥ ਤੀ ਅਪੁਮੁਹੀ ਚਕੀ ਫਿ
ਰੇ ॥ ਤੀ ਬਿਗਾਮ ਖੰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬੇਖ ਬਿਗਈ ॥ ਜੋ
ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਸੋ ਕੀ ਮਲ ਫਕੀਰ ਹੈ ਚਕੀ ਅਪ

ਸੋਧਈ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਿਰਾਮ ਸਥਾਨ ਹਿ ਅਉਸ
ਕੈ ਖਲਾਸ ਕਰੇ ॥ ਲੋਕਾ ਅਇ ਜੰਗੀ ਰਲਾਏ ॥ ਤੰਗੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹਮ ਟੀਰੀ ਬੈਠੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
ਕੈ ਸਬਦ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥

੧॥ ॥ ਕਹਾ ਸੁਖੇ ਲਤ ਬੇਲੇ ਘੋੜੇ ਕਹਾ ਭੋਗੀ ਸਹ
ਨਾਈ ॥ ਕਹਾ ਸੁਤੇ ਗਬੀਦ ਗਾਡੇ ਹੜਕਹਾ ਸੁਲਾਲ ਕਦ
ਈ ॥ ਕਹਾ ਸੁ ਅਹਮੀ ਅਮੁਹ ਬੈਕੇ ਮੈ ਬੈਦਿ ਸਹਿ ਨਾ
ਹੀ ॥ ੧॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਗੋਸਾਈ ॥ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ
ਥਾਪਿਓ ਥਾਪੇ ਜਗਦੀਸ ਦੇਵਾਈ ॥ ੧॥

ਕਹਾ ਸੁ ਘਰਦਰ ਮੰਡਪ ਮਾਯਾ ਕਹਾ ਸੁ ਬੈਕ ਸਹਾਈ ॥
ਕਹਾ ਸੁ ਮੇਜ ਸੁ ਖਾਲੀ ਕਾਮ ਟਿਜਿ ਸੁ ਦੇਖਿ ਨੀਦ ਨ ਪਾ
ਈ ॥ ਕਹਾ ਸੁ ਪਾਨ ਤੰਬੂਲੀ ਹਰਮਾਉ ਈ ਅਛਾਈ ਮਾਈ
॥ ੩॥ ਇਸ ਜਗ ਕਹੈ ਘਟੀ ਦਿਗੁਤੀ ਇਨ ਜਗ ਘਟੀ
ਖੁਆਈ ॥ ਪਾਪਾ ਬਾਝੁ ਹੋਇ ਨਹੀ ਮੁਇ ਅਸਾ ਬਿਨ
ਜਾਈ ॥ ਜਿਸਨੈ ਆਪਿ ਖੁਆਏ ਕਹਤਾ ਖੁਸਿ ਲਏ ਚੰ
ਗਿਆਈ ॥ ੩॥ ਕੋਟੀ ਰੂਪੀ ਹਵਰ ਜਿਹ ਹਾਏ ਜਾਮੀ ਹਸੁ
ਇਆ ਪਾਇਆ ॥ ਬਾਨ ਮੁਕਾ ਮੁਕਾ ਮਜਲੇ ਬਿਜ ਮੰਦ
ਰ ਮੁਛਿ ਮੁਛਿ ਕੁਆਰੁ ਲਾਇਆ ॥ ਕੋਈ ਮੁਗਲ ਨ
ਹੋਇਆ ਅੰਧਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਰਚਾਲਾਇਆ ॥ ੪॥ ਮੁਗ
ਲ ਪਠਾਣ ਭਈ ਲੜਾਈ ਹਟ ਮਹਿ ਤੇਗ ਦਗਾਈ ॥ ਓ
ਨੀ ਤੁਪਕਤਾ ਏਚ ਲਾਈ ਓਨੀ ਹਸਤ ਚੜਾਈ ॥ ਜਿ

ਨਕੀਚੀਗੰਦਗਪਾਟੀਤਿਨਮਰਣਭਾਈ॥੫॥ਇ
ਕਹਿਦਵਾਣੀਅਵਹਤੁਰਕਾਣੀਭਟਿਅਣੀਫਕੁਰਾਣੀ
॥ਇਕਨਾਧੇਰਣਸਿਰਧੁਰਪਾਟੇਇਕਨਾਵਸਸਮਾਣੀ
॥ਜਿਨਕੇਬੰਕੇਘਰੀਨਾਏਤਿਨਕਿਉਰੈਣਿਟਿਹਾ

ਗਾਏਨਾਨਕਜੀਕਹਿਏ॥੫॥

ਣੀ॥੬॥ਅਧੇਕਰੇਕਰਾਏਕਰਤਾਕਿਸਨੇਅਖਿਸੁ
ਣਾਈਐ॥ਦੁਖਸੁਖਤੇਰਾਭਾਣਾਹੈਕਿਸਥੇਜਾਇ
ਹੁਆਈਐ॥ਰਕਮੀਰਕਮਚਲਾਏਦਿਗਮੈਨਾਨਕਹਿ

ਖਿਅਪਾਈਐ॥੭॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਆਖਅਸੁਇ
 ਭਾਈਬਾਲਾਜੋਕੰਮਕਰਤਕਰਹੈ॥ਨਿਸੇਈਕੰਮਕਰੇ
 ਗਾ॥ਤੰਬਾਲੇਅਖਿਅਜੀਪੁਇਤੁਮੀਇਬੋਓਠੀ॥ਅ
 ਟਕਤਕਾਈਨਾਹੀ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਇਭਾਈ
 ਬਾਲਾਅਸੀਨੁਕਰਤਕਰਹੈ॥ਜੋਇਨਾਚੀ
 ਦਠਾਏਬੋਓਠੀਇਦੇਦੀਏ॥ਤੰਅਸੀਏਬੋਓਠੀਏ॥ਤੰ
 ਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਇਨਾਚੀਦਠਕਦਿਓਠੀਗੀ
 ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਖਿਅਭਾਈਬਾਲਾਇਨਾਚੀਦਠਓ
 ਠਣਦਿਚਿਸਤਮਹੀਨਿਅਤੇਸਤੰਦਿਨਹੁਦੇ॥ਨਿ॥ਤੰ
 ਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਕਿਉਕਹਿਉਦੇਗੀ॥੩੭॥

ਨਾਨਕਾਖਾਨਸਾਹਿਬਾਖਾਨਸਾਹਿਬਾਖਾਨਸਾਹਿਬਾਖਾਨ॥

ਜਿਨਿਮਿਰਿਸੋਤਨਿਪਟੀਅਮਾਗੀਪਾਇਸੰਧੁਗਿ॥
 ਸੇਸਿਰਿਕਾਤੀਮੁਨੀਅਨਿਗਲਿਦਿਚਿਅਦੈਧੁਗਿ॥
 ਮਹਲਾਅੰਦਗਿਉਚੀਅਪੁਇਬਹੁਇਨਮਿਲਨਿਹ
 ਦੁਗਿ॥੧॥ਅਦੇਸਬਾਬਾਅਦੇਸਾ॥ਅਦਿਪੁਰਖਤੇ
 ਗਾਅੰਤਨਪਾਇਅਕਰਿਕਹਿਦੇਖਹਿਦੇਸਾ॥੧॥

॥੧॥ਜਦੁਮੀਅਦੀਅਹੀਅਲਾਜੇਸੋਨਿ
 ਪਾਸਿ॥ਹੀਡੋਲੀਚਰਿਅਈਅਦੇਦਖੰਡਕੀਤੇਗਾ
 ਸਿ॥ਉਪਰਪੁਪਾਟੀਵਹੀਐਫੁਲਣਮਕਨਿਪਾਸਿ
 ॥੨॥ਇਕਲਖਲਹਨਿਬਹਿਠੀਅਲਖਲਹਨਿਖ
 ਨੀਅ॥ਗਰੀਬੁਹੋਖਾਣੀਅਮਾਣਨਿਸੇਜਨੀਅ॥

ਤਿਨਗਲਿਸਿਲਕਪਈਅਤੁਟਨਿਮੋਤਿਮਹੀਅ॥
 ੩॥ ਧਨਜੋਬਨਦੁਇਦੇਗੀਉਏਜਿਨੀਰਖੇਰੰਗੁਲਾਇ
 ॥ ਦੁਤਾਨੇਫੁਰਮਾਇਆਲੈਚਲੇਪਤਿਗਵਾਇ॥ ਜੇਤਿ
 ਸੁਭਾਵੈਦੇਵਡਿਆਈਜੇਭਾਵੈਦੇਇਸਜਾਇ॥ ੪॥ ਅ
 ਗੋਦੇਜੇਚੇਤੀਐਤਾਕਾਇਤਮਿਲੈਸਜਾਇ॥ ਸਾਹਸੁ
 ਗਤਿਗਵਾਈਅਰੰਗਤਮਾਸੇਚਾਇ॥ ਬਾਬਗਵਾਈਠਿ
 ਹਿਗਈਕੁਇਗਨਰੋਟੀਖਾਇ॥ ੫॥ ਇਕਨਾਦਖਤਖੁਮ
 ਟੀਅਹਿਇਕਨਾਪੁਜਾਜਾਇ॥ ਚਉਕੇਦਿਨੁਪਿੰਦਵਾ
 ਟੀਅਕਿਉਟਿਕੇਕਛਹਿਨਾਇ॥ ਗਮਨਕਬਹੁਚੈਤਿ
 ਉਪੁਟਿਕਾਟਨਮਿਲੈਖੁਦਾਇ॥ ੬॥ ਇਕਿਘਰਿਅ
 ਵਹਿਅਪਣੇਇਕਮਿਲਿਮਿਲਿਪੁਛਹਿਸੁਖਾ॥ ਇਕ
 ਨਾਏਤੋਲਿਖਿਅਬਹਿਬੀਰੋਵਹਿਦੁਖਾ॥ ਜੋਤਿਸੁਭਾ
 ਵੈਸੋਖੀਐਨਾਨਕਕਿਅਮਾਨਖਾ॥ ੭॥ ਤੇਜਿਪਟੇਲੇਸੁ
 ਥਣਪਾਨੋਪਤਲੀਆ॥ ਸੁਰਜਚੰਦੁਨਡਿਠੀਅਦਾਟ
 ਨਜਲਜੀਆ॥ ਕਾਬਲਬੀਨਿਚਲਾਈਅਕੁਕਾਘਤ
 ਚੀਆ॥ ੮॥ ਲਸਕਰਚੁਕੇਸੈਦਪੁਰਪਏਪਿੰਦਨਤੈ
 ਦਿ॥ ਪਾਣੀਭਗਨਿਨਾਦਨੀਆਦੀਅੰਬਾਬਰਬੀਦਿ
 ਗਲਾ॥ ਜਾਪੰਜਮਹੀਨਿਗੁਦਰੇਦਉਲਤਖੀਲੋਦੀਪ
 ਠਾਣਬਾਬਰਚਉਗਤੇਨੁਚੜਾਇਕਹਿਲੇਆਇਆ
 ॥ ਕਾਹਟਸਾਹਬਦਾਰੋਇਆਲੋੜੀਐਬਾਬਰਦਉ
 ਲਤਖੰਨੁਮਹਿਅਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦਿਚਿਤੀਅਗੋਚ

ਲਿਖਾ ਜਾ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਪਤ ਦਿ ਚਿ ਵਿ ੨੧੭
 ਹਮ ਖਾਲੇ ਦੀ ਦਾ ਅਤੇ ਬਾਬਰ ਚਉਗਤੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ
 ਇਆ ਬਿਗਮ ਖੰਧ ਠਾਣ ਛਿਆ ਦਿਨਾ ਦਿ ਚਿ ਮਾਰਿ
 ਅਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਬਰ ਦੀ ਦੋਹੀ ਠਿਗੀ ਬਾਬਰ ਦਿ ਲੀ
 ਦਾ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬ ਇਆ ਬੰਦੇ ਹੋਈ ਅੰਦਿ ਚਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀਏ ਹੁ ਕਿ ਅਹੋਇ ਅ
 ਗਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ
 ਤਮਾਸੇ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿ ਖਾਈ ਸੇ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿ
 ਅਭਲਾ ਜੀ ਜਾਤੀ ਸਗਾ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿ ਅ ਅਤੇ ਚਉਸ
 ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀਏ ਤਾਂ ਉਲਟੀ
 ਹੋਇ ਗਲਿ ਪਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚੁ
 ਪਕ ਰਿਜਾਇ ਦੇ ਮੁਕਰਤਾਰ ਕਿ ਅਕਰਦਾ ਹੈ॥

॥ ਬੀਸ ਪੁਰਾਣ ਦਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥ ਜਾਸਤ
 ਦਾ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਦੇ ਅਗੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਲਗੀਆ
 ਇਉਂ ਤਰੀਆ ਹੀ ਜਾਉ ਪਰੋਕ ਪੜਾ ਲਾਹਿ ਅਤੀ ਦਿਚੈ
 ਖਾਕੀ ਕੀੜੇ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਅ ਅਗੇ ਬਾਬਰ
 ਚੀਓ ਕੋ ਅਰਬ ਕਉਲ ਕੋ ਅਰਦਰੋਗੇ ਕਉਲਿ ਅਉ
 ਗਇਨ ਤਿਹੰ ਨੁਬੀਨਿ ਅਗੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਕ
 ਹਮਾ ਅਤੇ ਤਿਹੰ ਮੇਰੇ ਕੁਛ ਤਕ ਸੀ ਹੋਏ ਤੇ ਹਮਾ ਬੰ
 ਦ ਕੀਏ ਅਗੇ ਚਉਲੋ ਕੀ ਜਾਹਗਾ ਕੀੜੇ ਪੈਨਿ ਅਰ

ਤਿਉ ਕਉ ਕਾਗਿ ਹਰਿ ਮੇ ਛਕੈ ਤੈ ਨਿਹਿ ਹਰਿ ਆਗਿ ਟਿਕਿ ਨਿ
 ਗਾਵਨ ਜੋ ਆਗਾ ਓਸ ਨਿਗਾਵਨ ਕਹਿ ਆਹੁ ਜਗਤਿ ਸ
 ਲਾਮ ਤਿ ਇਨ ਮੇ ਤਕ ਮੀਰ ਕੁਛ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਬਹੁ ਪੁਛਿ
 ਅਤੁ ਕਉ ਟੁਕੈ। ਤਾਂ ਓਸ ਨਿਗਾਵਨ ਕਹਿ ਆਹੁ ਜਗਤਿ ਕਿ
 ਬਲਾ ਮੇ ਹੁਜਗਤ ਕਾ ਚੁਕੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਹੁ ਪੁਛਿ ਅਤੁ ਕਿ
 ਸਖਿ ਜਮ ਤਪਹੈ। ਤਾਂ ਓਸ ਨਿਗਾਵਨ ਕਹਿ ਆਮੈ ਬੰ
 ਦੀ ਵਨੈ ਪਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਹੁ ਕਹਿ ਅਤੁ ਟੁਕਉ ਕਿ ਅਪ
 ਹੁਚਤਾ ਬਾਜੈ ਤੁ ਅਹੁ ਜਗਤੈ। ਤਾਂ ਮੀਰ ਬਿਲਾਵਲ
 ਨਿਗਾਵਨ ਕਹਿ ਆਹੁ ਜਗਤਿ ਕਿ ਬਲਾ ਮੁਠਕਉ ਘਰ
 ਪਹੁਚਤੈ ਜੋ ਏਕ ਠਕੀਰ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਕੈ ਦਰ ਬੀਚ।
 ਓਸੁ ਬਾਜ ਮਤ ਪੈ ਹੁਜਗਤ ਕਉ ਮਲੁ ਮਤ ਦੈ। ਆਹੁ
 ਅਜ ਮਤ ਖੁਦਾਇ ਓਸ ਕੇ ਦਾਸ ਤੇ ਕੀਟੀ। ਅਗੇ ਜੋਰ
 ਜਾਇ। ਤਾਂ ਬਾਬਹੁ ਕਹਿ ਅਵਹਿ ਕਿਉ ਕੈਦ ਕੀ ਆਇ।
 ਤਾਂ ਮੀਰੁ ਮੈ ਨੀਕੁ ਤਦਾਲ ਕਹਿ ਆਹੁ ਜਗਤ ਓਹ ਬੈਦ ਕੇ
 ਬੀਚਿ ਆਇ ਆਇ। ਤਾਂ ਬਾਬਹੁ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਮੀਰੁ ਮੈ
 ਨੀਉ ਸਕਉ ਲਿਅਉ। ਤਾਂ ਮੀਰੁ ਮੈ ਨੀਕੁ ਹਿ ਆਪਾਤ
 ਸਾਹੁ ਸਲਾਮਤਿ ਕਿ ਸਦ ਜਾਲਿ ਅਉ। ਤਾਂ ਬਾਬਹੁ ਕ
 ਹਿ ਅਉ ਸਠਕੀਰ ਕੈ ਖਲਾਸ ਕਰੈ ਖੁਬ ਦਜਾਇ
 ਜਤਿ ਸਿਉ ਲਿਅਉ। ਤਾਂ ਮੀਰੁ ਮੈ ਨੀਕੁ ਤਦਾਲ ਬੰ
 ਦਤ ਖਾਨੇ ਦਿਚਿ ਆਪੁ ਗਇ ਆਗਾ ਜਾਇ ਕਹਿ ਕਹਿ
 ਆ ਅਗੇ ਇਨ ਕੀ ਆਬੋਜੀ ਅਉ ਤਾਹੈ। ਅਤੇ ਅਪਾਹ

ਥਜੋ ਤਿਕ ਰਿਤ ਜੀ ਮਕ ਰਿਕੈ ਅਗੇ ਥਜਾ ਤੋਇਆ ਤੀ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਮੀਰੁ ਮੈਨੀ ਕਿਉ ਗਤੀ ਮੀਰੁ
ਮੈਨੀ ਕਹਿ ਆ ਪਾਕ ਫਕਰ ਸਾਹਬਾਬਾ ਬਰਪਤ ਸਾਹਤੁ
ਮਕੈ ਬੁਲਾਇ ਆਇ। ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਜੀ।
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੁਹੰਨੁ ਲੇ ਗਏ। ਜੀ ਜਾਇ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਤਾਜਗਤੋਇ ਆ। ਤੀ ਬਾਬਾ ਬਰਪਤ ਸਾਹਬਾਬਾ
ਅਸਲਾਮਾ ਅਲੇਕ ਮਤੋ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਾ। ਤੀ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਲੇਕ ਮਸਲਾਮਤੋ ਬਾਬਾ ਬਰਪਤ ਸਾਹ
ਗਤੀ ਬਾਬਾ ਬਰਪਤ ਸਾਹ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਰਿਦੁ ਤੁਖੁ ਦਇ
ਰਸੁ ਲਕੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮੇਜ
ਣਤਾ ਹੈ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਆ ਤੈ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਗਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮੇ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੀ ਬਾ
ਬਾ ਕਹਿ ਆ ਤੈ ਕਿਸਦ ਜਾ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੀ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮੇ ਇਸਦ ਜਾ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਲਾਖ ਮਤੋ
ਮਦਏ ਕਖੁ ਦਇ। ਅਰੁ ਅਲਾਖ ਸਚਾ ਬੇਪਰਦਾ
ਕਈ ਮਤੋ ਮਦਖਨੇ ਦਰਬਾਰਾ ਸੁਮਾਰਨ ਪਾਵਹਿ
ਬੇਸੁਮਾਰ। ਰਸੁ ਲਹੇ ਸਾਲ ਦੁਨੀ ਆ ਮੇ ਆਇ ਆ।
ਜਬ ਚਾਹਿ ਆ ਤਬ ਫੇਰਿ ਮੰਗਾਇ ਆ। ਇਉਂ ਸਹੀ
ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਬੰਦੇ। ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਪਾਕ ਅਉ
ਰ ਸਭਗੀ ਦੇ। ॥ ਤੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਰਿ
ਦੁਸ ਚੁਕਹੁ ਕਿ ਆ ਮਤੋ ਮਦ ਰਸੁ ਲਕੀ ਤੈ ਨੇਰਾ ਦ

ਕੀਆ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਸੁ ਟਿਬਾ ਬਹੁ ਜਿਨਿ
 ਰੰਗੀਐ ਸੇ ਪਾਕ ਨਾਨਕ ਦੇ। ਅਦਤ ਜਾਦਤ ਦੋਵੇ
 ਦੇ। ਕੰਮ ਸੇ ਤਾਨ ਜਿਸ ਪੀਛੈ ਲਾਗੇ। ਤਾ ਕੀ ਟਿਜਤਿ
 ਨਹੀ ਅਗੇ। ਦਾਦਾ ਬਾਪਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਲ ਤਾ।
 ਤਪਤ ਕਰੇ ਮੀਨ ਜਲ ਤਾ। ਕਿਅ ਕੀ ਟਿਕੀ ਕਰੇ
 ਤਰੀਫ। ਬਾਲ ਕਰੇ ਤੇ ਟਿਬੇ ਜਟੀਫ। ਅਦਨ ਦੇ
 ਟਿਮੇਫ ਸੇ। ਤੰਕ ਪਾਕ ਕਰੀ ਟਿਕੁ ਕੇ ਸੇ। ਸੁਟਿਬ
 ਬਹੁ ਸਚੁ ਪਾਕ ਖੁਦਾ ਟਿ। ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਲਿਖੈ ਨਾਨਕ ਟਿ
 ਗਤਿ ਬਾਬਹੁ ਕਰਿ ਆ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਟਿ ਦੂਤੇ ਗੀ ਦੂਰਿ
 ਜਗੈ। ਨਾਨਕ ਰਿਖੁ ਲੀ ਦੂਰਿ। ਟਿਕ ਖੁਦਾ ਟਿਕੇ ਰਹੇ
 ਜੁਗਿ। ਜੁਦਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਲਕ ਟਿਕ ਸਾ ਟਿਤਾ। ਸੁਟਿਬ
 ਬਹੁ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕਰੈ। ਪਾਕ ਤੇ ਦੇ ਅਪੇ ਤੇ ਟਿਬੇ।
 ੩। ਤੰਕ ਰਿਬਾ ਬਹੁ ਕਰਿ ਆ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਪਿਅ
 ਲਾਪੀਓ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਹਮੇ ਪੀਅ ਹੈ। ਤੰ
 ਬਾਬਹੁ ਕਰਿ ਆ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਟਿ ਦੂ ਟਿਤਾ ਤੁਠੁ ਬੇ
 ਲਤਾ ਹੈ ਤੁਅਬੀ ਕੈਦ ਸਿਉ ਛੁਟਾ ਹੈ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਆ ਟਿਉ ਪਿਅ ਲਾ ਕੇ ਸਾ ਹੈ। ਤੰਬਾ ਬਹੁ ਕਰਿ
 ਆ ਅਹੁ ਪਿਅ ਲਾ ਭੰਗ ਕਾ ਹੈ। ਟਕੀ ਰੋਕਾ ਹੈ ਟਕੀ
 ਰਖੁਦਾ ਟਿਕੀ ਜਾਤ ਹੈ। ਟਿਸ ਕੇ ਪੀਏ ਟਕੀ ਰਮਤ
 ਵਾਲੇ ਰਹੇ ਤੇ। ਟਿਸ ਵਾਸਤੇ ਪਾਕ ਟਕੀ ਰੋ ਨੈਕੀ
 ਅ ਹੈ। ਹਮ ਕੀ ਟਿਸ ਪਿਅ ਲੇ ਪਹੁੰਤ ਸਾਹੀ ਆ
 ਪ

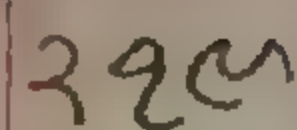
320

320

320

320

320

320

320

320

ਸਦੇ ਕਰੀ ਉਗਰ ਜਕਰੀ ਸੀ ਮੁਦ ਨੀਕੀ ਜੇਸ
 ਮਲੀਤ ਦੀ ਕਹਾਉ ॥ ੨ ॥ ਮਸਤ ਪਿਆਲਾ ਮੁਰ
 ਸਦੀ ਆਏ ਕਬਰ ਭਰਿ ਪੀਆ ਦਿਲ ਦਲੀ
 ਲਓ ਠੇਨੀ ਕੋਟੀ ਤਬ ਤੇ ਅਮਲੀ ਭੁਆ ॥ ੩ ॥ ਬ
 ਕੋ ਬਕਾਉ ਏਕ ਮੁਦਾਈ ਦੁਜਾ ਦਿਸ ਟਿਨ ਆਵੈ ॥
 ਨਾਨਕ ਅਮਲੇ ਐਸ ਕਰਿ ਪੀਵੈ ਤਉ ਵਹੁ ਫਕੀਰ
 ਕਹਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ਤੀਠੇ ਰਿਬਾ ਬਰਕਤਿ ਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ
 ਹਿੰਦੂ ਹਕਤਾਲਾ ਕਾ ਫਰਮੁਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰ ਹੈ ਸੋ ਮੇ
 ਰੀ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹ ਕਤਾਲਾ ਬੋਲ
 ਨ ਤੇ ਪਾਕਾ ਦੁਜਾ ਬੋਲੇ ਏਥਿ ਏਥਿ ਏਥਿ ਖਾਉ ਮ
 ਰੀ ਜਾਤਿ ਬਤਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਤਕੇ ਪਾਉ ਪੀਵੈ ਮੇਧ
 ਇ ॥ ਸੁਟਿ ਕਲੰਦਰ ਬਾਬਰ ਪਤਸਾਹਾ ਨਾਨਕ ਬ
 ਤਾਵੈ ਸਚਾਹਾ ॥ ਠੇਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਸੁ ਟਿਬ
 ਬਰਕਲੰਦਰ ਕੰਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਆਹਾਉ ਭੀ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨ ਆਹਾਉ ਮਜੇਹਾ ਮੁਦਾਇ ਹਕਤਾਲਾ ਕਿਸੇ
 ਨਹੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ॥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪੀਰ ਨਾ ਪੈਰ ਬਰਗਉ ਮ
 ਕੁਤਬ ਕਿਸੇ ਅੰਬੀਏ ॥ ਜੋ ਕੰਬੀਰ ਭਗਤ ਸਹੀ ਕੀ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਓਸ ਦੀ ਉਗਾਹੀ ਸੁਦਾ ॥ ਕੰਬੀਰ ਕਿ ਆਕਰਿ
 ਆਹੈ ॥ ਗਮਰੀ ਮਕਿਸਨ ਕਰੀ ਮਾਏ ਤੋ ਤੁਮਰੇ ਮ
 ਨਾ ॥ ਇਨ ਤੇ ਉਪਰਿ ਕਰੇ ਨਾਹਾ ਕੋਟੀ ਬਿਰਲਾ ਸਾਧੂ
 ਜਾਨੈ ॥ ਹਿੰਦੂ ਬੇਦ ਤੁਰਕ ਕੁਰਾਨਾ ਦੋ ਕੰਬੀਰ ਬੋਲੈ

[illegible]

ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸਾ ਜਿਸਤਰ ਫਜਾਨੈ ਤਿਸਤਰ ਫਖ
ਲੈ॥

॥ ਬਲੁ ਤਤਾਈ ਜਾਗੁਰਾਨੀ ॥ ॥ ਤੰਗੁ
ਗੁਨਾਨਕ ਓਥੋ ਚਲਿ ਆਏ ਰਿਖ ਥੋ ਕੇਰੰਧਾ ਦੇ ਆਇ
ਆਤੰ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀਹੁ ਕਮੁਕਰੋਤੀ ਮੈ ਤਲ
ਵੰਡੀ ਜਾਵਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਤੁ
ਕੋਈ ਦਿਨ ਅਸੀਨਾ ਲਿਗੁ ਜਗਨਕ ਹਿਦੇ ਖਕੋਈ

ਦਿਨਾ ਆਏ ਕਦਿ ਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਿ ਤੇਰੀ ਧਾਵੇ ਦੇ ਖੁਹ
 ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਥਾ ਜੋ ਜਿਤਾ ਆਇ ਆ ਆਇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰੀ ਤੇ ਅਚਾਣ ਕਰੀ ਡਿਗ ਪਇਆ ਤੰਗੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਜਿਤਾ ਸਿਰਿ ਚਾਵੇ ਨਾਹੀ॥
 ਇਕ ਪਹਰ ਗੁਰੂ ਜਗਿ ਗਇਆ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਿਸਮਾ
 ਦ ਗੀਰੇ ਘਟੇ ਸਦਾ ਧਾਨ ਤੋਇ ਆਤੰ ਬੋਲਿ ਆ ਆਖਿ
 ਓਂ ਸੁਕਿਉ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਪਿਅਰੇ ਉਠਿ ਖੜਾ ਤੋਇ ਆਤੰ
 ਓਂ ਉਠਿ ਨਾਹੀ ਜੀ ਤਿਨ ਦਚਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਤੇ ਤੰਜਿ
 ਤਾ ਪੈਰੀ ਤੋ ਉਠਿ ਆਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਆਖੁ ਭਾ
 ਈ ਜਿਤਾ ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਆਖੁ ਆਤੰ ਜਿ ਤੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਆਖੀ ਤੰ ਜੇ ਤੂੰ ਜਾਣ ਦਾਨ ਤੋ ਦੋ ਆਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜਿਤਾ ਕੀ ਮਧੁਗਾਤੋਇ ਆਤੰ ਜਾਹਿ ਕਰ
 ਮਾਦਾ ਬਲੀ ਤੇ ਜੇ ਹਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆਤੰ ਓਂ ਸਨਾ ਲੈ
 ਜਾਹ ਕਦ ਮ ਅਗੇ ਤੋਇ ਓਂ ਅਤੇ ਓਂ ਸਦੀ ਨਜਰਿ ਦੇ
 ਹਰਿ ਚਿਨਾਹੀ ਖੁਲੀ ਆਤੰ ਤੇਰੀ ਨਜਰਿ ਦੇ ਹੀ ਵਿਦਿ
 ਖੁਲੀ ਆਤੰ ਬਚਨ ਕਹਿ ਤੇ ਹੀ ਜਿ ਤੇ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਿਗ
 ਏ ਆਤੰ ਜਿਤਾ ਤੋ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਇਗਾਇ ਆਤੰ ਜਿ ਤੇ ਦੇ
 ਘਰੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਵਖਤ ਆਵੇ ਸੋ ਖਾਵੇ ਆਤੰ ਮੁਢੇ
 ਦੇ ਘਰੋ ਆਵੇ ਤਾਂ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ ਆਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤਾ ਮੰਦੋ ਤੁਨੁ ਲੈ ਆਵੀ ਏ॥
 ਤਾਂ ਬਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਚਲੇ ਆਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਚਲਿ

ਆਤਮਿ ਤੇ ਨੁਖ ਬਾਹਰ ਏ ॥ ਤਾਜਿ ਤੇ ਅਧਿ ਅਧਿ
 ਅਜੀ ਕੀਧਰਨੁ ਅਸਵਾਰੀ ਰੇਈ ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ
 ਆਭਾਈ ਜਿਤਾ ਅਸੀ ਇਕ ਅਦਮੀ ਨੁਲੇ ਟੁਜ ਦੇ ਅਰੇ
 ਭਾਈ ਲਾਲ ਦੇ ਘਰਿ ਹੈ ॥ ਤੀਜਿ ਤੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਆ

ਦਮੀ ਮਹਦੇ ਕਿ ਮਿਹਰੀ ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅ
 ਜੀ ਰੇ ਸੋਈ ॥ ਤੀਜਿ ਤੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਮੇਰੁ ਭੀ ਦਮੀ ਮੇ
 ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੇ ਲੇਨਾਹੀ ॥ ਤੀਬਾਣੇ ਅਧਿ ਆਭਾਈ

ਲੋਅੰਦਰਿਗਾਇਕਰਿਸਤਾਮੰਦੰਤਨੁਅਧਿਰਿਸੁਮਾ
 ਤਾਜੀਗੁਗੁਨਾਨਕਦੁਇਸਿਖਭੇਜੇਪੈਨਿਅਤੇਤੁਸੰਨੁਸ
 ਦਿਅਪੈਸੁਆਤੰਮਾਤਾਮੰਦੰਤਨੁਅਧਿਅਭਲਾਭਾਈਲਾ
 ਲੋਪੰਨਅਸਾਡੇਭਗਾਜੋਗੁਗੁਨਾਨਕਅਸੰਨੁਆਦਕੀਤਾਪੈ
 ਆਅਜਅਸੀਨਿਹਾਲਤੋਏਆਤੰਅਗਲੇਭਲਕਉਠਿਚ
 ਲੋਗਤੰਗੋਪੀਨਾਥਨੁਖਬਰਿਉਈਆਜੋਮਾਤਾਮੰਦੰਤਨੁ
 ਤਪੇਸਦਾਇਅਪੈਆਤੰਗੋਪੀਨਾਥਲਾਏਦੇਘਰਿਅ
 ਇਆਆਇਕਰਿਲਗਾਅਖਣਕਿਉਭਾਈਲਾਏ
 ਅਸਾਡੀਬੇਟੀਨੁਤਪੇਸਦਾਇਅਪੈਆਤੰਭਾਈਲਾਏ
 ਕਹਿਅਗੋਪੀਨਾਥਤਈਆਹੈਦੁਇਸਿਖਗੁਗੁਨ
 ਨਕਲੇਇਭੇਜੇਪੈਨਿਆਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਭਾਈ
 ਲਾਏਅਜਿਦਾਦਿਨਹਥੋਅਸੀਰੀਤਈਆਹੋਦੀ
 ਏਆਤੰਭਾਈਬਾਲੇਅਤੇਭਾਈਜਿਤੇਨੁਅਧਿਅਭਾਈ
 ਜੀਇਹੁਗੋਪੀਨਾਥਖੜੀਮਾਤਾਮੰਦੰਤਨੁਬੇਟੀਕਹਿਬੋ
 ਲਿਅਪੈਇਸਦਾਅਧਿਅਮੰਨਣਾਅਜੁਹੋਏਥੇ
 ਹੀਵਸੋਆਤੰਭਾਈਬਾਲੇਅਤੇਭਾਈਜਿਤੇਅਧਿਅ
 ਜੀਸਿਰਤੇਆਤੰਠੇਰਿਅਗਲੇਦਿਨਦਿਦਾਤੋਏਆਤੰ
 ਗੋਪੀਨਾਥਬਹੁਤੁਕਿਛੁਦਿਤਾਅਤੇਬਹੁਤੁਅਜੁ
 ਜੀਕੀਤੀਸੁਆਤੰਨਾਦੇਦਿਨਗੁਗੁਨਾਨਕਪਾਮਿਅਇ
 ਪਹੁਚੇਆਇਅਗੇਖੜੀਕੀਤੀਆਇਮਾਤਾਮੰ
 ਵੰਤੁਪਥਾਟੇਕਿਆਅਤੇਜਿਤੇਅਧਿਅਜੀਭਾ

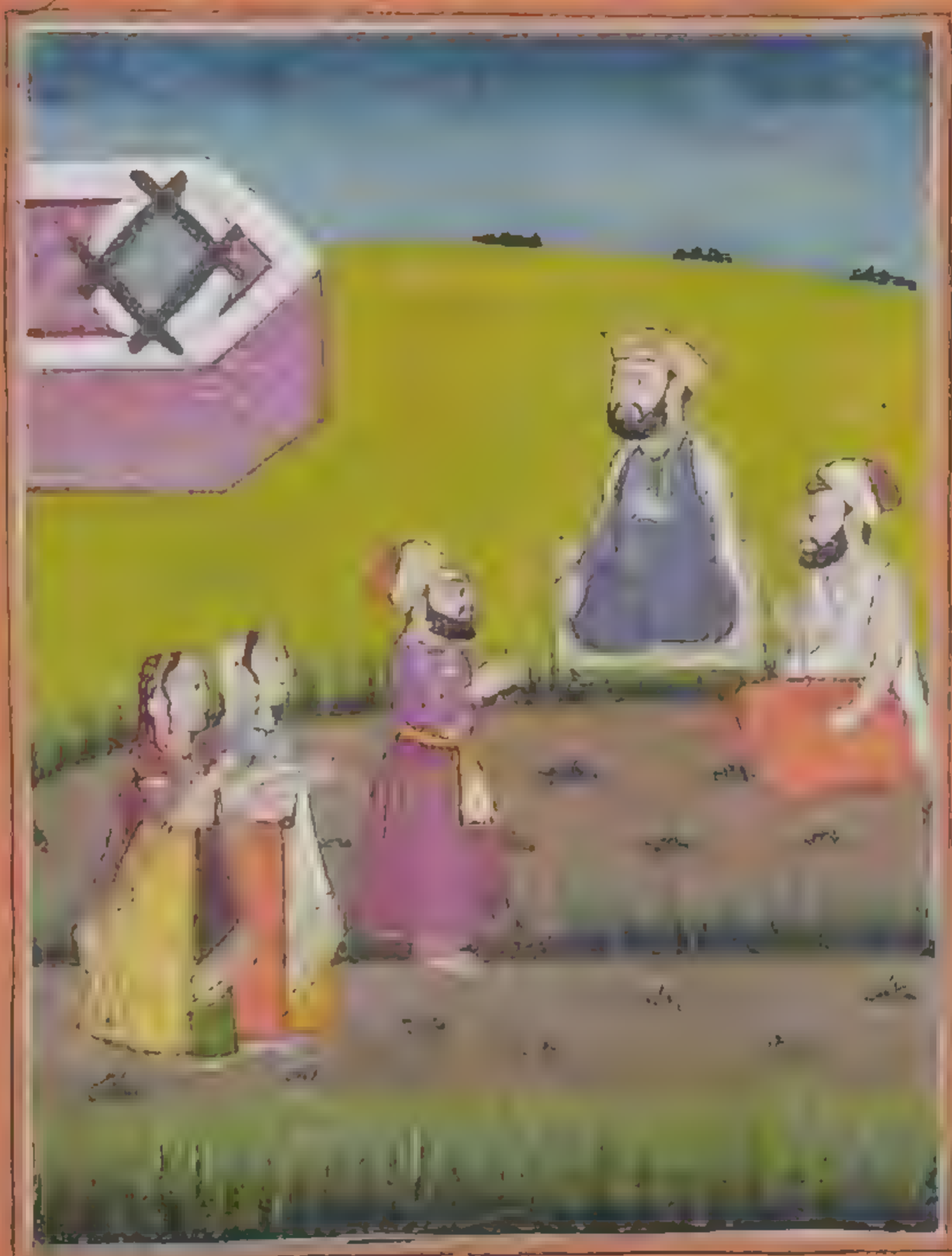
ਟੀਲਾ ਲੈ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਖੜਾ ਬਹੁਤੁ ਅਜ ਜੀ ਕੀ ३੨੩
 ਤੀਰੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਉਨ ਨੁ ਕਰਤਾਰ
 ਚਿਤਿ ਅਦੋ ਤੀ ਜਿਤੇ ਅਹਰਾ ਸਿਕੀ ਤੀ ਜੀ ਮਾਤ
 ਨੁਪੁਕ ਮੁਤਦੈ ਕਿ ਬੇਗੈ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
 ਇ ਬੇਹੀ ਹਮ ਸੀ ਤੀ ਜਿਤੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਜੈ ਹੁਕਮੁ
 ਤਦੇ ਤੀ ਹਦੇ ਲੀ ਗੇ ਅਤੇ ਮੇਗਾ ਜਿਤ ਨਾ ਕਬੀਲਾ
 ਹੈ ਸਭੋ ਖਿਜ ਮਾਤਿ ਵਿਚਿ ਹੋ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਜਿਤਾ ਏ ਹਰੀ ਤੁਸਾ ਡੀ ਜਾ ਹਮਾ ਤੀ ਜਿਤੇ
 ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੇਰੀ ਸਹਧਾ ਪੁਰੀ ਤਾਹੀ ਤੋ ਸੀ ਜਾ ਮਤਾਰੀ
 ਮੈ ਖਿਜ ਮਤਿ ਕਰ ਸਾ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
 ਏ ਜਿਤਾ ਕਰਤਾਰ ਤੈ ਨ ਚਿਤਿ ਅਦੋ ਤੀ ਜਿਤਾ ਮਾਤਾ ਨੁ
 ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਲੈ ਗਇਆ ॥ ॥

॥ ਗੋਪੀ ਲਾਭਾ ਦੇ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਗਜਾ ਦਿਨ ਪੰਧੂ ਗੁਰੂ ਜੋਤਾ ਮੁਲੇ ਚੰਦੇ ਅਤੇ ਚੰਦੋ ਗਈ
 ਅਤੇ ਮਤਾ ਚੰਦੀ ਸੁਟਿ ਆਜੈ ਇਕ ਰੰਘੜੇ ਟੀ ਮੰਦਾ
 ਦੀਧੀ ਆਟਿ ਰਖੀ ਹੈ ਸਾ ਏੜੈ ਜਲ ਕਰਿ ਅੰਗਿ ਆ
 ਹੋਇ ਗਏੜੈ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਅਏ ਆ ਆਟਿ ਕਰਿ ਲਗੇ
 ਆਖਣ ਸੁਣ ਤਦੇ ਕੁਰਹੀ ਆਏ ਪੁਕਰਾਹੁ ਕਿ ਆਕੀ ਤੋ
 ਸੁਆਤੁ ਤਾਛਡਿ ਨਿਕਲਿ ਆ ਅੰਗੇ ਵਤਿ ਕੁਰਾਹੁ ਕਿ
 ਉਲਿ ਆਇ ਓ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਮਚ ਲਾਉ
 ਇਹ ਹਿ ਆ ਜਾ ਬਹੁਤੁ ਖਧਾ ਵਣ ਲੇਗੇ ਤੀ ਜਿਤੇ ਰੰਧਾ

ਵੈਸੁਟਿਆਤਾਂਜਿਤਰੰਧਾਵਾਅਇਆਅਇਕ
 ਲਗਾਅਖਣਸੁਣਤੋਮਹਤਾਮੁਲਾਤੁਕਿਉਸਾਧਅ
 ਤੀਤਨੁਦੁਖਾਵਦਾਹੈ। ਤੇਰੇਕੰਮਥੀਗਇਆਤੇਰੇਪਸੈ
 ਕੁਛਮੰਗਦਾਨਹੀ। ਤੁਸੀਕਿਉਇਤਨਾਖਉਕੁਰਦੇ

ਮੁਹਤਾਤੋਰੇਰੋਹੀਏਮੁਝਦੇ। (ਨਿਮਾਣਾ)

ਤਾਂਤਾਮੁਲੇਅਖਿਅਚਉਧਰੀਜੀਜੇਨਿਕਲਿਗ
 ਇਅਆਤਾਸਬਰਕਰਿਹੈਅਹੈ। ਹੁਇਦਤਿ

ਬੁਧੰਤੰ ਸੰਗਾ ਪਲਗਾ ॥ ਅਤੰਗਾ ॥ ਇਕਤੰਟੇ ਪੁਰੰ ਪੁ
 ਕੀਤਾਏ ਸੁਜੇ ਏ ਪੁਤੁਰਕਟੀਰਖੀਏ ਸੁਆ ਅਤੇ ਅਪਣ
 ਟਬਰੁ ਛਡਿ ਦਿਤਾਏ ਸੁਆ ਤੀਜਿ ਤੇਰੰ ਪਦੇ ਅਖਿਅਸੁ
 ਏ ਮੁਲਾਜੇ ਕੋਟੀ ਪਕਤੈ ਗਾਤੁ ਅਸੰਨੁ ਦਸਦੇ ਦੋ ॥
 ਏ ਤੁੰ ਅਪਣੇ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਹੁ ॥ ਤੰ ਮੁਲੇ ਅਖਿਅ
 ਜੀਟ ਬਰਜੇ ਮੇਰੇ ਹਡਿ ਘਤਿ ਆਏ ॥ ਸੈ ਅਪਣਾ ਟਬ
 ਰਸੀਭੇ ॥ ਤੰ ਜਿਤੇ ਅਖਿਅਸੁ ਏ ਮੁਲਾ ਸਿਰੀਚੰਦ ਅ
 ਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸਤਾ ਜੁ ਆਨਤੋ ਏ ਏ ਨਿਅ ਅਤੇ ਮਤਾ
 ਚੋਟੀਨੁ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਭੇਜਦੇ ਹਿੰ ਤੰ ਮੁਲੇ ਅਖਿਅਜੀਇ
 ਉਕਿਉਕ ਰਿਬਣਦੀਏ ॥ ਤੰ ਜਿਤੇ ਅਖਿਅਮੁਲਾ
 ਤੁੰ ਸਬਰਕ ਰਿਹੁ ਕਿਉ ਸਾਧਨੁ ਦੁਖਾਦਦਏ ॥ ਤੰ ਮੁ
 ਲੇ ਅਖਿਅਜੀਤੁ ਸੀਸਾਧ ਆਖਦੇਹੀ ॥ ਅਤੇ ਮੇਜਾ
 ਟਦਾਹੀ ਜੋਇ ਸਜੇਡਾ ਖੋਟ ਕੋਟੀ ਨਹੀ ॥ ਤੰ ਜਿਤੇ ਅ
 ਖਿਅਹੁ ਏ ਜਾਹਿ ਤੇਰਾ ਭਲਾਇ ਤੇਰਾ ਲਹਈ ॥ ਤੰ
 ਚੰਦੋਗਟੀ ਕੜਕੀ ਮੁਟਿ ਤੋ ਦੇਨਾਨਕਤਪਾਨ ਉਰਖਾਇ
 ਆਹਈ ॥ ਅਤੇ ਅਪਣਾ ਟਬਰੁ ਛਡਿਓ ਅਤੇ ਤੁਰਕ
 ਟੀਅਾਇ ਅੰਦਰਿ ਰਿਖੀਆ ॥ ਭਲਾਤਪਾਠ ਕੀਰਨਉ
 ਰਖਾਇ ਆਹਈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾਇ ਅਬੈ
 ਲੇਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਚੰਦੋਗਟੀ ਅਖਿਅਕਿਅਕਰੰ ਪ
 ਰਮੇ ਸਰਦਾਭਉ ਮਾਰਦਾਹਈ ॥ ਨਹੀ ਤੰ ਏਹ ਤੇਰੇ ਸੰਗ
 ਸਭੇ ਖੁਆਰਕ ਰਿਦੇਵਾ ॥ ਅਤੇ ਮਤਾ ਚੋਟੀ ਬੋਲੀ

ਹੁਣਿ ਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲੇ ਗਲਿ ਕਰਈ ਭਲੀ ਨਹੀਂ ਗੰਧਰੁ ਮ
 ਖੁਦਿ ਖਾਤੈ ਲਾਵਾ ਜੋ ਲੀਤੀ ਆ ਅਹੀ ਆ ਤੈ ਨ ਲਾ
 ਵਾ ਦੀ ਭੀ ਸਗਮ ਨਾ ਪਈ ਆ ਇਜੇ ਹਾਥਿ ਸਗਮ ਹੋਇ
 ਖੜੋਤੀ ਤੀਜਿ ਤੇ ਆਖਿ ਆ ਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਗਬੋ
 ਲੁਟੁ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ ਭਲ ਤੇ ਗਮਾਪਿਉ ਬਹੁ ਤੇ ਗਬੋ
 ਲੇਹੈ ਨਿਭੁ ਬੋਲਿ ਨਹੀਂ ਤਉ ਇਸ ਨਾਲਿ ਕੰਮ ਪੈਐ ਅ
 ਤੇ ਜੇ ਟੁਕਦੀ ਭੁਖੀ ਹੈ ਤਾ ਟੁਕ ਬਹੁ ਤੇ ਗਬੈ ਭੁਕਿਉ
 ਆਪਣੇ ਖਾਵਦਾ ਨਾਲਿ ਦਿਗਾੜ ਨੀ ਪੈਐ ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋ
 ਈ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਮੈ ਕਿਸ ਲਗਿ ਜੀਵਾ ਮਾਪਿਉ ਅ
 ਖਦੇ ਪੈ ਨਿਭੁ ਅਸਾਡੇ ਘਰਿ ਨਾ ਹੋਵੇ ਆਹਾ ਅਤੇ ਮੈ
 ਰੇ ਪੁਤ ਦੇਹਰ ਵੀਲੇ ਫਿਰਦੇ ਪੈਨਿ ਜਾ ਮੇਰੀ ਨਿਨਾਇ
 ਜੀਵਦੀ ਆਹੀ ਨਾਨਕੀ ਤਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਾਹਬੀ ਕਰਦ
 ਆਹਾ ਜੇਓ ਮਹਿ ਗਈ ਤਾ ਏਹੁ ਹੁਣਿ ਕਿਸ ਪਾਸਿ
 ਹਨਿ ਜੇਇ ਬੇਨਾਹ ਤਾ ਇਕੋ ਸਬਰ ਕਰਿ ਬੈਠੇ ਆਹੇ
 ਹੁਣਿ ਤਾ ਵਡਿ ਫਿਰਿ ਆਇ ਆ ਹੁਣਿ ਮਾਪਿਉ
 ਭੀ ਆਖਦੇ ਜੋ ਜਾਹਿਉ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਅਤੀਤ ਟੀਤੁ
 ਭੀ ਹੋਇ ਬਹੁ ਵਡਿ ਮੈ ਕਿ ਆਕਗਾ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਮਨਿ ਦਇ ਆ ਆਈ ਆਖਿਓ ਸੁਸੁਟਿ ਗਮ ਦਾਸ
 ਟੀਏ ਜੇ ਭੁਖਦੁ ਖਕ ਬੁਲਕੇਰੇ ਤਾ ਆਉ ਆਸਾਡੇ ਪ
 ਸਿਰਹਾ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਹਾਲੁ ਸੇ ਤੇਰਾ ਹਾਲੁ ਤਾ ਮਾਤਾ ਚੋ
 ਈ ਬੋਲੀ ਮੈ ਕੁਝ ਸੁਟਿ ਨਾਹੁ ਪਾਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੁਨਾਹੀ ਮੰਗ

ਦੀ॥ ਜੋ ਤੇਗਹਾਲੁ ਸੇ ਅਸਾਡਹਾਲੁ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅ
 ਖਿਅਜਾਹਿਮੁਲੇਧੀਏਨੀਗਗਨਲੇਆਉ॥ ਤੰਜਿਤੇ
 ਆਖਿਅਜਾਹਿਮਾਤਾਲੇਆਉ॥ ਤੇਹੀਉਮੇਦਕਰ
 ਤਹਵਹਿਅਦੀਹੈ॥ ਤੰਮਾਤਾਚੋਟੀਸੁਲਖਣੀਜਾ
 ਇਕਹਿਮਿਗੀਚੰਦਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸਨੁਲੇਕਹਿ
 ਅਇਧੇਗਤੇਛਹਿਪਈ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਸੁਟਿਮੁਲੇਧੀਏਕਿਬੇਹਦੀਹੈ॥ ਤੰਮਾਤਾਚੋਟੀ
 ਆਖਿਅਜੀਜਿਬੇਅਖੋਤਿਬੇਹੀਏ॥ ਤੰਗੁਗੁਨ
 ਨਕਅਖਿਅਸੁਟਿਮੁਲੇਧੀਏਜੇਮੰਦੋਤਨੁਦੇਖਿ
 ਸੰਘੇਤਾਭਾਈਜਿਤੇਦੇਘਹਿਗੁ॥ ਅਤੇਜੇਦੇਖਿ
 ਨਸੰਘੇਤੰਅਸੰਘਾਸਿਗੁ॥ ਤੰਮਾਤਾਚੋਟੀਅਖਿ
 ਅਜੀਮੇਤੁਸਾਡੇਪਾਸਿਹੀਗਸਾ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਸ
 ਮਇਅਜੈਏਹਉਸਨੋਦੇਖਿਨਾਹੀਸੰਘਦੀ॥ ਅਤੇ
 ਉਤੁਅਸੰਗੁਕਰਤਾਹਇਨਾਇਤਕੀਤੀਹੈ॥ ਏਸਨਾਲੇ
 ਉਸਦਵਡਾਅਦਬਗਖਿਅਲੋੜੀਦੀ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਭਲਮੁਲੇਧੀਏਤੰਅਸਾਡੇਪਾਸਿਹੀ
 ਗੁ॥ ਤੰਮਾਤਾਚੋਟੀਅਖਿਅਜੀਭਲਾਕੀਤੀ॥
 ਏਹਲਗੇਹੁਣਜਾਮਹੀਨੈ॥ ਉਗੁਜਰੇਤੰਬੁਭਰੰਧਦ
 ਇਘਨੁਚਰਦਾਅਇਨਿਕਲਿਆ॥

॥

॥ ਬੰਦਾ ਨਾਮੁ ॥ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਮੁੱਚਾ ਸੁਭਾਇ ਬੈਠਾ ਆਹਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਨੁਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਨੀ ਗਰੂ
ਸਦਿ ਲੈ ॥ ਤੰਗੁ ਬਾਲੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਦਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰ
ਓਹ ਆਉ ॥ ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਕਿਉ ਜੀ ॥ ਤੰਗੁ ਬਾਲੇ ਅ
ਖਿ ਆਭਾਈ ਤੈਨੁ ਤਪਾਸ ਦਦੈ ॥ ਤੰਗੁ ਬੁਝਾਇ ਘਰੁ
ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਆਇ ਆ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾ
ਈ ਨੀਗਰ ਤੁੰ ਕਉ ਦੁੱਖੁ ਤੈ ॥ ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
ਮੈ ਜਟੇਟਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰ ਤੁੰ
ਕਿਸ ਦਾ ਪੁਤਰੈ ॥ ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਸਿਧੂਰ
ਧਾਵੇ ਦਾ ਪੁਤਰੈ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਤੁੰ ਕਿ ਬੇਰ
ਹਦਾਉ ॥ ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਨੇੜੇ ਹਦਾਉ ॥ ਤੰਗੁ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਜਾਹਿ ॥ ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਅ
ਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈ ਨੁਕਿਉ ਸਦਿ ਆ ਆਹਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਨੀ ਗਰਾਸ ਦੇ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਨਾਹ ਤਾਨਾਹੀ
॥ ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗੁਨਾਹ ਤਾ ਕੇ ਹੋਏ ਪਰੁ ਕਿਸੇ
ਮਨੋਰਥ ਨੁਸਦੀ ਦਾਉ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖਿ ਨਾਮ
ਨੋਰਥ ਕਿਸੇ ਨੁਕਉ ਦੁਸਦਦੈ ਭਾਈ ॥ ਤੰਗੁ ਬੁਝੇ ਅ
ਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈ ਨੁਕਉ ਮਨੋਰਥ ਦਸੀ ਮੇਰੀ ਗਿਰ
ਤੀ ਮਿਟੈ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਨੋਰਥ ਭੀ
ਪੁਰਾਉਣਿ ਹੋਗਾ ॥ ਆਪੋ ॥ ਤੰਗੁ ਬੁਝਾਗਾਇ ਆ ॥ ਤੰਗੁ

ਵੇਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਨੀ ਬਹੁਤੁ ਭਲੀ ਤਰਹਿ ਮਨੀਗਾ
 ਗੁਪੁਛਿ ਆਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਏ
 ਤਸਾਧ ਪੁਰਨ ਤੇ ਸੀ ਆਤੈ ਰੈ ਗਾਤੀ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ
 ਆਜੀ ਜੇ ਪੁਰਨ ਸੁਧ ਰੈ ਤੀ ਮਨੋਰਥ ਕਿਉ ਪੁਛ ਦਾਸੀ
 ਗੋਮਟਿ ਬੁਝ ਨਾਲੇ ਰਹੀ

੨੨੬

ਗਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜੇ ਚੀਦ ਨਾ
 ਖੁਲਾਨਾਹੀ ਗਤੀ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਕਦਾ ਖੁਲ ਸੁਗਾ
 ਗਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਤਸਾਇਤ

ਆਹੀ। ਭਲਕੇ ਦੇ ਖਿਲਵੇ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਸ
 ਤਿਜੀ। ਜਾ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਤੋਇ ਆਤੰ ਬੁਝਾ ਘਿਉ ਦ
 ਕੁਜ ਲੈ ਆਇ ਆ। ਪਰ ਮਾਧਿਉ ਪਾਸੈ ਚੰਗੀ। ਆਨਿ
 ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਗੇ ਖਿਓ ਸੁ। ਅਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਓ ਸੁ। ਤੰਗੁ
 ਗੁਨਾਨ ਕਪੜਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾਏ। ਕੁਜਾ ਕਿਥੈ ਲੈ ਅ
 ਇ ਆਹੈ। ਤੰਗੁ ਤੇ ਆਖਿ ਅਜੀਮੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ
 ਅਇ ਆਹੈ। ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਤੇ
 ਕੋਈ ਘਰ ਕੀਤਾਹੈ। ਤੁੰਤਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾਹੈ। ਤੰਗੁ ਤੇ ਕਰਿ
 ਅਜੀਮੇ ਮਾਧਿਉ ਪੈ ਨਿਨਾ। ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਆ
 ਭਾਈ ਸਚ ਕਹੇ ਤੈਨੁ ਮਾਧਿਉ ਦਿਤਾਹੈ। ਕੈਤੁ ਆਪੇ ਲੈ
 ਆਇ ਆਹੈ। ਤੰਗੁ ਤੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਆਪੇ ਲੈ ਆਇ ਅ
 ਹੈ। ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾਏ। ਘਿਉ
 ਅਤੇ ਕੁਜਾ ਅਸ ਡੇਰੰ ਮਦਾ ਨਹੀ। ਜਾਹਿ ਲੈ ਜਾਹਿ ਜਿ
 ਥੈ ਲੈ ਆਇ ਆਹੈ ਤਿਥਾਉ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਾਧਿਉ ਮਹ
 ਨਿਗੇ। ਤੰਗੁ ਤੇ ਹੋਇ ਦਿਤਾ। ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਆ
 ਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਹੋਵਦਾ ਕਿਉਹੈ। ਅਸੀ ਤੈਨੁ ਕੁਛ ਨਾ
 ਹੀ ਆਖਿ ਆ। ਤੰਗੁ ਤੇ ਫਿਰਿ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮਾਧਿਉ
 ਮਹ ਨਿਗੇ ਕੇ ਨਾ ਮਹ ਨਿਗੇ ਪਹੁੰਤਾ ਤੁਠਿ ਮਹਦਾਹੈ। ਤੰ
 ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਅਸੀ ਤੈਨੁ ਭਈ
 ਭਾਈ ਆਖਦੇ ਆਹੈ। ਤੈਨੁ ਤਾਹੋ ਕੁਛ ਨਹੀ ਆਖਿ ਆ
 ਹ। ਕਿਉ ਭਈ ਬਾਲਾ ਤਉ ਕੁਛ ਸੁਣਿ ਆਹੈ। ਜੋ ਕੁਛ ਅ

ਅਸਾਂ ਦਿਸਨੁ ਬੁਧਾ ਅਖਿਅ ਐਠਾ ਤੀਬਾਲੇ ਅਖਿਅ
 ਜੀਤੋ ਕੁਛੁ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੁ ਅਖਿਅ ਐਸੇ ਸੋ ਤਾਰਨਾ ਅਖਿ
 ਐਠਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਬੁਧਾ ਸਮਝਿ ਐਸੇ ਸੋ ਏਹੋ
 ਜਾਣੈ ਏਸੇ ਬੋਧੁ ਛੋ ਤੀਬੁਜਾ ਬੋਲਿ ਅਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਜੀਤੁ ਕਿਉ ਛੁਡੁ ਬੋਲ ਦਾਏ ਏਹੁ ਤੀਬੁਧੁ ਏਸਨਾ ਲਿ
 ਤੀਬਾ ਬਗੀਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ ਤੀਬੁਨਾਨ ਕਕਹਿ ਅਖਿ
 ਭਾਈ ਬੁਧਾ ਅਸੀ ਤੈਨੁ ਕਿਅਮਾਹਿ ਅਕਿਅ ਬੁਧਾ ਅ
 ਖਿਅ ਤੀਬੁਧਾ ਛੋ ਹਿ ਬੋਲਿ ਅ ਅਜੀ ਇਸੀ ਓਤੋਹੁ
 ਕਿਅਮਾਹ ਸੀ ਆਦਿ ਵਾ ਬਾਲਿ ਕਹਿ ਛੋ ਹਿ ਬੁਧਾ ਵਣੁ ਲ
 ਗੋ ਤੀਬੁਨਾਨ ਕਕਹਿ ਅਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੀਬਾ
 ਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੈਨੁ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ਮਲੁ ਮਤੋ ਦਾਏ ਜੀਤੁ
 ਕਉ ਦੁਏ ਪੁਰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਇ
 ਐ ਪੁਰਨਾ ਮੈ ਅਪਣੇ ਜੀਵਿ ਚਿਦਿ ਸਮਾਦ ਹੀ
 ਤੀਬੁਨਾਨ ਕਬੁਧੇਨੁ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇਸ
 ਥਾਟੇ ਕਾ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਜਪੁ ਅਤੇ ਪਤਰਾ
 ਤਿਕਾਦੀ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋ ਤੀਛੇ ਹਿ ਬੁਧਾ ਬੋਲਿ ਅਜੀ
 ਅਜੇ ਇਸਨਾਨ ਜੋਗਾ ਰਖਨਾ ਐ ਮੈਨੁ ਤੀਤੋ ਰਾਦਰਸਨ
 ਇਸਨਾਨ ਏਹੋ ਤੇ ਇ ਐ ਜੀਤੀ ਮੈਲ ਅਹੀ ਸੋ
 ਸਭਾ ਇਕ ਤੇ ਵਾਹੀ ਲਾਹਿ ਗਈ ਪੁਟਿ ਤੁ ਮੈਨੁ ਕੇਹੜਾ
 ਨਾਵਟਿ ਦਸਦਾਏ ਤੀਬੁਨਾਨ ਕਕਹਿ ਅਬੁਧਾ ਅਸੀ
 ਤੈਨੁ ਇਸਵਾਸ ਤੇ ਅਖਦੇ ਐਠਾ ਤੀਗੀਤੀ ਮਲਲਾਈ

ਭੈਰਵਤਾਰ ਅੰਗੀ ਪਰੰਤ ਬਰਨਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੈ ਨ ਬਹੁਤੁ
 ਲੋਕ ਮਿਲ ਸਨਿ ॥ ਤੇ ਗੰਢ ਲੰਦੇ ਖਿਕੇ ਉਇ ਭੀ ਨ ਦਨਿ
 ਗੋ ॥ ਉਨ ਜੀ ਅਦ ਉਧਾਰ ਤੈ ਗੋ ॥ ਤੰ ਬੁਝੇ ਅਖਿ ਅਜੀ
 ਭਾਲਾ ਜੀ ਸਿਰਤੇ ਜੀ ॥ ਬੁਝੇ ਦਾ ਅਇਨਾ ਬਲਿਗ ਇ
 ਆ ॥ ਬੁਝਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਤੈ ਆ ॥ ਬੁਝਾ ਲਗਾ ਕਰਤਾਰ ਜ
 ਪਣਾ ॥ ਤੰ ਦੁਸਰੇ ਤੀ ਸੇਰੇ ਦਿਨ ਆਇ ਹੋ ॥

॥ ਬੋਲ ਰੁਝਾਈ ਦਾ ਪੁਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਲੋਤ ਥਾਣ ਅਹਾ ਪਤਿ ਅਬਹੁਤੁ ਅਹਾ
 ॥ ਓੰ ਸੁਟਿ ਅਜੋ ਨਾਨਕ ਤੰ ਹਿੰਦੂ ਤੈ ਪਰਉ ਸੁਮੰਦਾ
 ਦੀ ਪੀਆ ਪਟੇ ਤੇ ਠਿਹ ਖੀ ਰੈ ਸੁਮਿਖ ਮਾਲੋ ਗੁਸਾਖਾ
 ਧਾਪੁ ਚਿਕਰਿ ਅਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ॥ ਅਗੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਜਿਤਾ ਅਤੇ ਬੁਝਾ ਚਹੇ ਬੇ
 ਠੇ ਤੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਸੇਖ ਮਾਲੋ ਤਉ ਨਾਲਿ ਆਇਆ ਜਾ ਅ
 ਦਰਿ ਆਇ ਵਤਿ ਆ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਆਉ
 ਸੇਖ ਮਾਲੋ ਬੁਦਾਇ ॥ ਤੰ ਸੇਖ ਮਾਲੋ ਕਹਿ ਆ ਸੁਟਿ ਤੰ
 ਤਪਾਸਾ ਚਿਕਰੁ ॥ ਤੰ ਹਿੰਦੂ ਤੈ ਜੋ ਸੁਸਲ ਮਾਣ ਦੀ ਬੇਟੀ
 ਆਪਣੇ ਗੰਨਤ ਲੇਖੀ ਰੈ ਤੈ ਨੁਸਰਾ ਪਤਿ ਸਹੁਕਾ ਜੀ ਨਹੀ
 ਸੁਝਦਾ ਸਚੁ ਕਹੁ ॥ ਤੈ ਰਿਅਸ ਮਣੀ ਹੈ ॥ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਨੁਸਬ ਦੁਪਰਾ ਪਤਿ ਤੈ ਆ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਪਾਸਿ ਮਤ ਮ
 ॥ १ ॥ ॥ ਨਉ ਸਤ ਚਉਦ ਤੀ ਨਿਚਾਰਿਕ

ਹਿਮਮਤ ਚਾਹਿਦੁ ਹੀ ॥ ਹਰੇ ਤੀਰੇ ਚਹੁ ਧਰੀ ॥
 ਏਏ ਕਾ ਏਕੀ ਦਰੀ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਮਿਹਰਦਾਸ ਮਧ ਸੁਦਨ
 ਮਧੋ ਮੇਸੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਹਰਾ ॥ ॥ ਘਰਿ
 ਘਰਿ ਲਸਕਰ ਪਾਦਕ ਤੇਰਾ ਪਰਮ ਕਰੇ ਸਿਰ ਦਰੀ ॥ ਭਾ
 ਜੇ ਸਾਹਿਬ ॥ ਲੇਤ ਬਾਣਨਾ ਲਿਲੇਈ ॥

੨੨੮

ਏਚ ਗੀਭਾਏ ਮੰਦੀ ਮੇਸੀ ਨਜਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਧਰ
 ਤੀਦੇ ਗਚ ਵੀਟਿ ਕਬੇਰਾ ਭਾਗ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ਨਾਮ ਬੁ
 ਰਤ ਵੈਠਿ ਮੰਗੈ ਨਰਦ ਕਰੈ ਖੁਆਰੀ ॥ ੩ ॥ ਧੁੰਜੀ ਮਾ

ਹਿ ਪਵੈ ਨਿਤ ਮੁਖਿ ਧਰਮ ਧਰਮ ਕਰੇ ਕੁਤ ਦਾਈ ॥ ੧ ॥ ਧਰਮ
 ਧਰਮ ਬੰਦੀ ਧਰਮ ਅਉਗਣ ਪੈਰੁ ਲੁਭੀ ॥ ੨ ॥ ਆਦਿ
 ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਲੁਕੁ ਹੀ ਮੇਸੇ ਧਰਮ ਆਈ ਵਹੀ ॥ ਦਿਵੀ ਦੇ
 ਵਤਿ ਆਕਰ ਲਾਗਾ ਮੇਸੀ ਕੀ ਗਤਿ ਚਾਲੀ ॥ ੫ ॥ ਕੁਝ ਧਰਮ
 ਗਨਿ ਵਾਜ ਮੁਸਲਾਨੀ ਲਹੁ ਪਬਨ ਵਹੀ ॥ ਏਕੋ ਮੀਆ
 ਸਭ ਨਾਜੀ ਆਬੋਲੀ ਅਵਹੁਤੁ ਮਾਹੀ ॥ ੬ ॥ ਜਿ ਤੂੰ ਮੀਰਮ
 ਹੀ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉ ਟੁਟੁ ਮਾਹੀ ॥ ਚਰੇ ਕੁਟ
 ਮਲਾ ਮਕਰ ਹਿਗ ਘਰਿ ਘਰਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁ ਮਾਹੀ ॥ ੭ ॥
 ਗਮਹੀ ਮਟੇ ਕਖੁ ਦਾਇਹ ਹਿਦ ਮਸਦਾ ਚਿਤਾਹੀ ॥
 ਕਪੁਨਾਨ ਕਉ ਤਕੋ ਬੰਦਾ ਸਰਪਰ ਪਾਹਿ ਉਤਾਹੀ ॥ ੮ ॥
 ੯ ॥ ਤੀਸੇ ਧਰਮ ਲੋਕ ਹਿ ਆਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਹਿ
 ਦੁਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੀਸੇ ਹਿ ਦੁਤਗੁ ਕਉ ਪਾਇ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥
 ਤੀਸੇ ਗੁਨਾਨ ਕਉ ਹਿ ਆਸੁ ਟਿਭਾਈ ਮਾਲੋ ਕਬੀਰ ਭੀ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਪੁਤ ਆਹਾਉ ਸਾਖਿ ਆਹੈ ॥ ਏਕ
 ਜੋਤਿ ਏਕ ਮਲ ਮੁਤਾ ਏਕੋ ਪਉਨ ਦੁਆਦਾ ॥ ਏਕ ਮਾ
 ਟੀ ਤੇ ਸਾਜੋ ਗੁਰੂ ਆਕਉ ਟਬੂ ਮਟ ਕਉ ਟੁਸੁ ਦਾ ॥
 ੧੦ ॥ ਭਾਈ ਰਿਭਰ ਮਭੂਲੇ ਤੋ ਭਾਹੀ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਦੀ ਨਦੁ
 ਇਦੋ ਜਕ ਕਉਨ ਪੁਰਖ ਕਉਨ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਭੁਤ ਉਂ ॥
 ੧ ॥ ਆਈ ਕਾਘਟ ਸਾਜਿ ਸਵਾਹਿ ਆਨ ਦੇ ਬਿੰਦ ਸਮਾ
 ਨ ਆਘਟਿ ਬਿਨ ਸੇਕਿ ਆਨ ਉਧਰੇ ਗੇਗਾ ਫਲ ਭਰਮੁ
 ਭੁਲਾਯਾ ॥ ੨ ॥ ਹਿੰਦੁ ਬਿਸਨ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਉ ਤੇ ਅਰੁ ਕਉ ਤੇ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਇਕ ਖੁਦਾਇ ਕਿਨ ਤੁਨ ਜਾਨਿਆ ਦੋ
 ਨਿਰਮਲਤ ਭੁਲਾ ॥ ੩ ॥ ਹਜ਼ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮਾਤਮੰ ਗੁਣ ਸੰਕ
 ਗਾਸਤ ਕਗੁਣ ਬਿਸਨੇਈ ॥ ਕੰਬੀਰ ਸਾਚ ਮਨਮਾਨਿ
 ਆਇੰਦੁ ਤੁਹ ਕਨਕੋਈ ॥ ੪ ॥ ਤੰਮੇਖ ਮਾਲੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਚਰਿ ਪਇਆ ਅਤੇ ਪੈਰ ਤੇ ਸਿਰਿ ਹ
 ਖਿਓ ਸੁਾਲਗਾ ਅਖੁਨ ਜੋ ਤੁਮੇ ਗਾਪੀ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਮੇ
 ਤੇ ਗਾਮੁਗੀ ਦਰੀ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਨਿਸੀ ਤੋਰ ਕਰੋ ਜੀ ॥ ਆਇੰ
 ਦੁ ਏਡਾ ਦਾਵਾ ਬੀ ਨਿਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਤੁਹ ਕਟੇਡਾ
 ਦਾਵਾ ਬੀ ਨਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਏਹ ਦੋ ਤੋਰ ਫਾਟੁ ਠੀ ਆਪੈ ਨਿ
 ॥ ਕੇ ਕੋਈ ਸਚੀ ਛੀ ਪੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਤੰ ਛੀ
 ਮਾਲੋ ਆਪਣੇ ਮੁਹ ਦੇ ਆਖੇ ਸੁਭੇ ਸਚੇ ਪੈਨਿ ॥ ਅਤੇ ਦ
 ਗਾਹ ਸਚੇ ਮੇਈ ਸਚੇ ॥ ਤੰਮੇਖ ਮਾਲੋ ਆਖਿ ਆਜੀ
 ਓਹੁ ਜੋ ਦਗਾਹ ਦਿਚਿ ਸਚੇ ਪੈਨਿ ਉਨ ਦੇ ਅਮਲ ਕਿ
 ਆਪੈ ਨਿ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟਿਭਾਈ ਮਾਲੋ ਉ
 ਨਾ ਦਿਚਿ ਦਾਵਾ ਉਠਿ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬ
 ਟੂਟੁ ਕਹਿ ਜਾਣਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਸੁੰਤ ਅਤੇ ਜੰਦੁ ਦੋ ਟੂਟੁ ਕ
 ਹਿ ਜਾਣਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਅਰੁ ਤੋਰ ਹਸੁਰ ਤਿਨੁ ਗਾਜੀ ਹਖ
 ਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਰਿਜ ਕਿਸੇ ਨੁਨਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ॥ ਉਨ ਦੇ ਏਹ ਅਮ
 ਲ ਪੈਨਿ ॥ ਤੰਮੇਖ ਮਾਲੋ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ ਕਹ
 ਦੇ ਤੋ ਸੋ ਸਭੇ ਸਚੁ ਕਹ ਦੇ ਤੋ ॥ ॥ ਤੁਸੀ ਐਨ ਖੁਦਾਇ
 ਦੀ ਸੁਗਤਿ ਹੋ ॥ ॥ ॥ ॥

ਗੰਗਾ ਤਿਉਸਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਧਰਨ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤ।

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਿਅਅਵਹੁਅਲੇਕਮਸਲਾਮਅਉਉਬਾਰੇਖੰਧਠ
 ਟਾਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿਅਕਹੁਨਾਨਕਤੁਤਿਦੁਕੇਮੁਸਲ
 ਮੰਨਾਅਹੁਤਿਦੁਦੇਹਦਿਨਿਚਾਰਿਕੇਤਤੀਥੇਯਾਨਉ
 ਉਸਕਾਜੋਮਿਟੇਨਜਾਇਗਾਨਾਨਕਅਸਥਿਹਣੇਕਖੁਦ
 ਇਗਾਤਿਦੁਜਾਇਮਸੀਣੇਜਲਤੇਮੁਸਲਮਾਨਗੋਰਘ
 ਰਕਰਤੇਹਦੋਨੋਭੁਲੇਹੁਨਧਾਇਆਉਨਿਤਿਦੁਉਨਿਤੁ
 ਹਕਕਹਾਇਆਉਨਕੇਕਿਸਨਉਨਕੇਮਹੰਮਦਾਖੁਦਾ
 ਇਨਾਮੁਏਦੋਨੋਅਹਮਕਾਮਿਹਰਇਨਾਇਤਜਿਸਕੇ
 ਖੁਦਾਇਗਾਨਾਨਕਬੰਦਾਓਹੀਇਲਯਾਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿ
 ਅਨਾਨਕਤਪਾਜੈਸੁਸੁਣੀਤਾਥਾਤੈਸਾਹੀਦੇਖਿਅਯਾਪਾ
 ਉਬਾਰਹਿਨਿਕਾਲੋਹਮਤੁਮਾਰੇਖੰਉਚੁਮੇਉਬਾਰੇਖੰਗੁ
 ਹੁਨਾਨਕਦੇਖੰਉਚੁਮੇਅਤੇਅਖੀਤੇਭਫੇਰੇਪੈਰੰਤੇਹ
 ਥਹਖਕਗਿਤੀਉਬਾਰੇਖੰਦਿਦਾਤੋਵਣਲਗਾਤੀਗੁਰੂਨ
 ਨਕਕਹਿਅਭਾਈਉਬਾਰੇਖੰਫਕੀਗਕਾਓਗਰਕਬੁਲਕ
 ਰਿਕੇਜਾਉਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿਅਤਪਾਜੀਓਗਰਿਓਕੀ
 ਕੁਛੁਹਾਜਤਨਾਹੀਗੀਹਮੋਤੋਅਪਣੇਦਿਲਮੇਇਉ
 ਹੀਜਾਇਆਹੈਹਮੋਖੁਦਾਇਕਾਦੀਦਹੁਪਾਇਅ
 ਹਮਾਰੇਦਿਲਤੇਸਕਉਨਿਗਇਆਹੈਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਖੰਜੀਤੁਮਾਰੇਉਪਰਿਖੁਦਾਇਕੀਐਸੀਹੀਮਿ
 ਹਰੁਈਹੈਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿਅਜੀਹਮਫਿਰਿਅ
 ਵਹਿਗੇਅਬਹਮਕਉਤੁਮਕਨਮਖੁਸੀਕਰੋਤੀਗੁਰੂ

੦

10

ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਤੁ ਮਕਉ ਖੁਦਾ ਏਕਾਕਰ ਮਬਖਸੀ ਮ
ਏ॥

॥ ਜੋਲੁ ਰਾਣੀ ਦੁਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥

ਤੰਉ ਬਰੇਖੀ ਜਾਇ ਸਾਹ ਅਦਰ ਮਾਨ ਪਾਸਿ ਤਾਹੀ ਠ
ਕੀਤੀ॥ ਤੰ ਸਾਹ ਅਦਰ ਮਾਨ ਗੁਸਾਖਾ ਪਾ ਲਗਾ ਆਖੇ
ਏਕਿ ਆਹਿੰਦੁ ਪਲੀਤ ਹੈ ਉਠਾਇ ਦੁਰਿ ਕਰੈ ਗੋ॥ ਤੰਉ
ਬਰੇਖੀ ਕਹਿਅਮੇਖ ਜੀ ਕਿਸ ਕੈ ਉਠਾਵੈ ਗੋ॥ ਤੰਮੇਖ ਕ
ਹਿਅਜਿਸ ਕੀਤੁ ਤਾਹੀ ਠਕਰਤ ਹੈ॥ ਤੰਉ ਬਰੇਖੀ ਕਹਿ
ਅਮੇਖ ਜੀ ਖੁਦਾ ਇਕ ਉਠਾਵੈ ਗੋ॥ ਉਤੁ ਤੁ ਖੁਦਾ ਇਹੈ
॥ ਤੰਮੇਖ ਕਹਿਅ ਅਗੇ ਪਠਾਣੁ ਤੁ ਤੰਹਿੰਦੁ ਕੀਤਾਹੀ ਠਕ
ਰਤ ਹੈ॥ ਹਿੰਦੁ ਕਉ ਖੁਦਾ ਇਕ ਰਤ ਹੈ॥ ਤੰਉ ਬਰੇਖੀ ਕਹਿ
ਅਮੇਖ ਉਤੁ ਤੰਹਿੰਦੁ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਨੇਤੇ ਠਕਰ ਹੈ॥
ਉਤੁ ਬਜਿਨਸ ਖੁਦਾ ਇਹੈ॥ ਬਾਤ ਸਮਝ ਕਰਿ ਕਹੈ॥
ਐਸੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਲਾਜ ਮਹਿ ਤੇਰੀ॥ ਤੰ ਸਾਹ ਅਦਰ ਮਾਨ ਗੁ
ਸਾਖਾ ਪਾ ਪਰਪਠਾਣੁ ਕਰ ਸੰਘੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ॥ ਤੰ ਅਗਲੇ
ਭਲ ਕਉ ਬਰੇਖੀ ਇਕ ਰੇਜਾ ਉਚਾ ਬਾਠ ਤੇ ਦਗ ਜਾ ਸੈਲਾਦ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਲੈ ਆਇਆ॥ ਅਨਿਅਗੇ ਰਖਿਓ ਸੁਅ
ਤੇ ਪੈਰੀ ਤੇ ਭਗਖਿ ਕੈ ਆਪਣੇ ਮੁਹੁ ਅਤੇ ਅਖੀਛੇ ਹਿਓ ਸੁ॥
ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਮੀ ਅਜੀ ਖੁਦਾ ਇਕ ਲਾਕੇ ਗੋ॥ ਅਤੇ
ਖੁਦਾ ਇਕ ਆਪਣੇ ਨਉ ਦੀ ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਗੋ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਅਸੀਛ
ਹਿਓ॥ ਅਸੀਛੁ ਅਜੇਹੇ ਉਚੇ ਕਪੜੇ ਨਾਹੀ ਲੋੜੀ ਦੇ

॥ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਏਹੇ ਜਾਪੁ ਚਿਆ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਤੇ
 ਉਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਹਮ ਕੈ ਖੁਦਾਇ ਪਸਤੇ ਬਖਸ
 ਵਤੇ ਹੋਰੇ ਮਰਦ ਵਤੇ ਹੋ ॥ ਏਹ ਜੋ ਰੋਜਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮਾਰੀ ਇਨ
 ਇਤ ਸੈ ਹੁ ਅਪੈ ॥ ਅਹ ਬਸੁ ਤੁਮਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ
 ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦਰਜੀ ਨੁ ਸਦ ਜੋ ਚਾਦਰ ਸੀ ਦੋ ॥ ਅਤੇ ਉ
 ਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਸੀਂ ਤੇ ਰਜੀ ਹੋ ਦੋ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦਰਜੀ ਨੁ ਸਦਿ
 ਲੈ ਅਇਆ ਤਾਂ ਦਰਜੀ ਅਇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਦਰਜੀ
 ਅਗੇ ਰੋਜਾ ਘਤਿਆ ਦਰਜੀ ਰਿਜਾ ਮਿਟਿਆ ਦਰਜੀ
 ਕਰਿ ਅਗਜ ਸਦਾ ਸੋ ਲਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਬਰਗਿਰਾਉ ਤੇ ਗਜਾ ਹੈ
 ॥ ਅਤੇ ਸੈ ਅੰਦਾ ਸੋ ਲਾਸੈ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਅਖੈ ਸੋ ਦਿਉ
 ਤਾਂ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਭਾਈ ਦੁਇ ਚਾਦਰਾਂ ਹੋ ਸ
 ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਦਰਜੀ ਕਰਿ ਅਜੀ ਦੁਇ ਚਾਦਰਾਂ ਹਛੀ ਅਹੋ ਸਨਿ
 ॥ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਅਜੁ ਮੈ ਨਿਹਾਲੁ ਹੁਆ ॥
 ਅਜੁ ਮੈ ਇਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਰੋਜਾ ਪਹਰਿ ਆ
 ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਖੰਕਰਿ ਹੋ ਸੇ ਖਾਦਰ
 ਮਾਨਕੀ ਖਬਰੀ ॥ ਤੇ ਉਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਤੁਮ ਕੈ
 ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋ ਸਨਾ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਸੇ ਖਹ ਮਹੇ
 ਉਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਗੁਮੈ ॥ ਤਾਂ ਉਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਓ
 ਇਭੀ ਫਕੀਰ ਕਹਾਵੇ ਤੇ ॥ ਅਹੁ ਫਕੀਰੀ ਦੁਹਿ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਬ
 ਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਜੀ ਕਿਅ ਕਹੈ ॥ ਜੋ ਉਨ ਕਹੀ ਹੈ ਸੋ ਮੈ ਕਿਉ ਕ
 ਰਿ ਕਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਖੰਜੀ ਨਿਸੀਗ ਕਹੈ ॥ ਮੁ

ਕਿ

ਲਾਹੜਾ ਨਾਹੀ ਰਖਣਾ। ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕ। ਹੋ ਅਜੀ ਤਪਾ
 ਢੇਢ ਕੀਹੁ ਜੈਨਾ। ਅਗੇ ਸਿਉ ਕਰਣ ਲਗਾ ਕਿ ਅਹਿੰਦੁ ਕੀ
 ਸਿਫ ਤਿਕਰਤੈ। ਮੇਰਾ ਹਿਅ ਉਤੁ ਤਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਦੋਨੋ ਮੈਢਰ ਕਰੈ। ਓਹੁ ਬਜਿਨਾ ਸਖੁਦਾ ਟਿਕੀ ਸੁਰਤਿ ਹੈ। ਅ
 ਗੇ ਸੋਗੁ ਸਾਤੋ ਖਾਧਾ ਪਰਉ ਸਕਾ ਚਲੇ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ। ਅਰੁ ਅਉਰ
 ਕਹੀ ਜੋ ਓਠਾ ਟਿਕੁ ਰਿਕਰੈ ਗੇ। ਮੇ ਅਗੇ ਸਿਉ ਕਰਿਅ ਤੁ
 ਕਿ ਸੰਉ ਉਨਾ ਦੇਗਾ ਓਹੁ ਖੁਦਾ ਟਿਕੈ। ਤੋ: ਅਗੇ ਮੈ ਚੁਪਕ
 ਰਿਹਾ ਹਿਅ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਚਲੇ
 ਤੰਮੇਖ ਦੀਭੀ ਫੁਕਣੀ ਲਹਿਅ ਦੀਏ। ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿ
 ਅਜੀ ਚਲੈ। ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕ ਹਿਅ ਤਪਾ ਜੀ ਹਮ ਕੈ ਭੀ
 ਸਾਖਿਲੇ ਚਲੀਓ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਖਾਜੀ ਤੁਮ ਅ
 ਗੇ ਚਲੋ। ਹਮ ਪੀਛੇ ਅਵਤੈ ਹੈ। ਟਿਉਨ ਕਰੈ ਜੋ ਹਿਅ ਟਿ
 ਤਚੜਾ ਟਿਲਿਅ ਟਿਅ ਹੈ। ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕ ਹਿਅ ਅਜੀ
 ਕੁਛੁ ਉਸਕਾ ਹਮ ਕਉ ਡਰਪੜਾ ਹੈ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ
 ਅਡਰ ਕਿਅ ਪੜਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਢਕੀ ਗੀ ਕਾਧੇ ਉਦੈ ਘਾਹ
 ਅਦ ਬੈਠੈ। ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕ ਹਿਅ ਅਜੀ ਟਿਉ ਤੁਮ ਕਉ ਖੁ
 ਦਾ ਟਿਬਖ ਸੀ ਸਕਰੀ ਹੈ। ਤੰਊ ਬਰੇ ਖੰਕ ਅਗੇ ਗਾਇਆ
 ਅਤੇ ਗੁਗੁਨਾਨ ਕਾ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦੋਵੇ ਪਿਛੇ ਗਏ।

॥ ਫੀਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਹੀ ਕਹਾਉ ਰਹੁ ॥

॥

ਅਗੇ ਸਾਹ ਅਦਰਮਾਨ ਪਾਲਕੀ ਦਿਚਿਅ ਸਦਾ ਹੋਇ
 ਅਭਾਹ। ਤੰਊ ਕੰਕ ਹਿਅ ਅਜੀ ਜਾਨਕ ਤਪਾ ਅਏਅ

॥ ਤੇ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਕਹੈ ॥ ਤੇ ਲੋਕ ਕਹਿ ਆਜੀਓਦੇ
 ਖੋ ਆਵਤਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆ ਅਸਵਾਰੀ ਮਕੂਛ ਕਰੈ
 ॥ ਈਦੇ ਪਾਲਕੀ ਖਜੀ ਆਹੀ ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਭੇਟਾ ਕੀ
 ਤੀ ॥ ਤੇ ਸੇਖ ਅਗੈ ਦਸਤ ਪੈ ਸੀਕੀ ਤੀ ॥ ਅਤੇ ਮੁਖੀ ਕ

ਹਿਓ ਸੁਤ ਪਾਖੈ ਰਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖੈ ਰਹੈ ਪ
 ਰਨਾਹੀ ਖੈਗਾ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਖੈ ਰਹੈ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖੈ ਰਹੈ ਪਰਨਾਹੀ ਖੈਗਾ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਕ

ਹਿਅਤਪਾਖੇਰੈ॥ ਤੀਠੇਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਖੇਰੈਪ
 ਗਾਹੀਖੇਗਾਤੀਸੇਖਕਹਿਅਤਪਾਘਰਕਿਅਖੇਰੈਅਰੁ
 ਨਾਹੀਖੇਗਾਮੁਝਕੈਤਘਰੈਗਨਗੀਲਗੀਪੈ॥ ਤੀਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਸੇਖਜੀਖੇਰਪਗਇਸਦਾਸਤੇਨਾਹੀਖੇਗਾਜੇ
 ਤੁਮੈਕਹਿਅਉਠਾਇਦੇਵੈਗੋ॥ ਤੁਮਾਹੀਕਉਨਸੀਜਾਹ
 ਗਾਹਮੈਰਕੀਪੈ॥ ਤੁਮਾਹਮਾਹੇਪਾਸਤੇਢਡਾਇਲੇਉ॥ ਤੀ
 ਸੇਖਕਹਿਅਤਪਾਕਉਟਕਹਤਾਪੈ॥ ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਜੈਕਹਤਾਪੈਸੇਖਮਾਹਤਾਪੈ॥ ਤੀਉਬਾਰੇਖਾਕਹਿਅ
 ਕਿਉਸੇਖਤੁਕਹਤਾਥਾ॥ ਜੇਕਿਅਹਿੰਦੁਕੀਢਕਹਤਾਪੈ
 ਉਠਾਇਦੇਵੈਗੋ॥ ਅਬਕਿਉਮੁਕਹਤਾਪੈ॥ ਤੀਸੇਖਕਹਿ
 ਅਹਮਜਾਣੇਤਪਾਜਾਣੇਤੁਝਕੈਕਿਅਪਹੁਚਤਾਪੈ॥ ਹਮ
 ਦੋਨਫਕੀਰੈਅਪਸਮੇਝਗਝਲੇਵੈਗੋ॥ ਤੁਅਪਣੇਠਿ
 ਕਾਟੇਬੈਠਾਹੁ॥ ਤੀਉਬਾਰੇਖਾਕਹਿਅਹਮਾਹਠਿਕਾਣਾ
 ਤਪੇਕੇਸਾਥੈ॥ ਹਮਤਪੇਕੇਮੁਹੀਦੈ॥ ਐਸਾਕਲਾਪੀ
 ਢੇਮਾਗਾ॥ ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਖਾਜੀਹਮਅਰੁ
 ਏਹਫਕੀਰੈ॥ ਤੁਮੈਇਸੇਤਰਚਾਹੀਤੇਤੋ॥ ਤੀਸੇਖਗੁਸ
 ਥਾਇਕਹਿਬੋਲਿਆ॥ ਕਹੁਤਪਾਤੁਹਿੰਦੁਪੈਕੇਮੁਸਲਮਾਨ
 ਨਹੈ॥ ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਨਾਹਮਹਿੰਦੂਨਾਮੁਸਲਮਾਨ
 ਨਾਬੇਦਪਛੇਨਾਪਛੇਕੁਗਨਾ॥ ਦੋਨਬੀਚਬਸੇਸੇਤਾਨਾਇ
 ਕੀਏਕਾਏਕਸੁਬਾਹਨਾ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣਿਪੀਰਅਦਰਮਾ
 ਨਾ॥ ਦਾਦਾਬੁਲੇਤੋਏਕਪਢਾਨਾ॥ ਤੀਠੇਹਿਸੇਖਅਦਰਮਾ

ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਹਮਾਇਤ ਕਰਿ ਮੈਂ ਤਾਂਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਮਰ ਬਹੁ ਮਹਾ ਸਚਾਨਾਮਾ ਜਿਨਿ
 ਏਤੇ ਕੀਏ ਅਨੇਕ ਉਪਾਦਾ ਪੁੰਜੀ ਸਚੁ ਸਚੁ ਦਾ ਪਾਹੁ
 ਗਦੁ ਜੀ ਟੂਠਾ ਤੇ ਇਥੁ ਅਗੁ ਜੋ ਅਇ ਅਸੈ ਚਲ
 ਠਹਰਾ ਤਿਸ ਪਰਿ ਨਜ ਰਿਹੈ ਬੇਗਵਾਰਾ ਸਚੁ ਖੁਦਾ
 ਇਬੰਦਾ ਤੇ ਟੂਠਾ ਦਾ ਦੇ ਅਗਨ ਠਿਕੈ ਟੂਠਾ ਸੁਣਿ
 ਪੀਰ ਦਾ ਦੇ ਮੈਨਾ ਪੁਦਾਇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸੇ ਸਚੇ ਗੁਰਾ
 ਤੇ ਠਿਕੈ ਸੇਖ ਅਦਰਸਾਨਕ ਰਿਅਾ ਕਿਉ ਜੀ ਜੋ ਖੁਦ
 ਇਉਂ ਸੋ ਕਰਨਾ ਪੀਰਾ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਜੋ ਖੁਦਾਇ
 ਕੇ ਪਿਅਰੇ ਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਪਿਅਰਾ ਦਿਲ ਮੇ ਸਾਬ
 ਤੇ ਕਰਗਾਰਾ ਪੀਛੇ ਪਉ ਟੂਠਾ ਬੇਖਾ ਸਭ ਸੁਰਤ ਮੈ
 ਏਕੇ ਦੇਖਾ ਜਾਂਦੇ ਖਤ ਤੇ ਤੇ ਇਸਲਾਮੀ ਖਾਇ ਤ
 ਲਾਲ ਸਭ ਤੇ ਜੇਹਾ ਮੀਰਾ ਸੋ ਬੰਦਾ ਦਰਗਾਹ ਮੈ ਖਰਾ
 ਏਕ ਕੀ ਸਿਫ ਤਿਦੁ ਜੇ ਤੇ ਡਗਾ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਸੁਣਿ ਪੀਰ
 ਅਦਮਨਾ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਦੂਜਾ ਮੈ ਤਾਨਾ ਤੇ ਠਿਕੈ ਅ
 ਦਰਸਾਨਕ ਰਿਅਾ ਸੁਣ ਤੇ ਰੋਤ ਪਾਤੇ ਹੀ ਨਜ ਰਿਤ ਲੋਕ
 ਈਨਾ ਪੀਅਦਤਾ ਤਾਂਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਨਾਦ ਰਿਤਾ ਮ
 ਹੀ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਜਾਖਾ ਲਕਤ ਹਰੇ ਹਰੇ ਗਿਆਦ ਮਏ
 ਕਕਦੀ ਭੁਲਿ ਨਜਾਇ ਮੈ ਸਾਦੀ ਅਗਰੁ ਬਤਾਇ ॥
 ਖਾਲ ਕਏਕ ਸਭ ਕੇ ਏਬੰਦੇ ॥ ਜਿਸ ਪਰ ਹਮ ਸੋ ਕਿਸੇ ਨ
 ਨਿੰਦੇ ॥ ਸਭ ਕੇ ਜਾਣੇ ਆਪ ਤੇ ਭਲਾ ਸੋਈ ਹਰ ਖਾਲ

ਕਦਰ ਖਲਾ ਸੁਣਿ ਸੇਖ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਘਟਾਇ ਅਸੁ
 ਤੈ ਨਾਨਕ ਖਲ ਕਤਿ ਨਿਪਾਇਆ ਤੈ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਸੁ
 ਏਨਾਨਕ ਤੈ ਨੁਵਡੀ ਇੰਤੁ ਈ ਹੈ ॥ ਅਹੁ ਮਕਉ ਦੀਦਾਰੁ
 ਦੀ ਆਕਰੋ ॥ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀਤ ਕਰੋ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਸੇਖ ਜੀਵਡੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀਏ ॥ ਤੈ ਜੋ ਕੀਤੇ ਨੁਕੀਤਾ ਹੀ
 ਜਾਣਨਾ ॥ ਅਤੇ ਦਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਬੰਨਣਾ ਨਹੀ ॥ ਜੀ ਪੈਦਾ
 ਇਸ ਤੈ ਸੋ ਸਭ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਹੈ ॥ ਆਪੁ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ
 ਇਥੈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਾ ॥ ਇਥੈ ॥ ਜੇਹਾ ਖੁਦਾਇ ਬੰਨਾਇ
 ਆਪੈ ਤੇ ਹੋ ॥ ਤੈ ਸੇਖ ਅਦਰਸਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ
 ਹਥ ਰਖੋ ॥ ਕਹਣ ਲਗਾ ॥ ਮਕਉ ਕੁਛੁ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਪੜੀ ਹੈ
 ਸੋ ਤੁਮਹ ਮਕੈ ਮਾਠ ਕਰਨੀ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੇਖ
 ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਥਾ ਆਰਿ ਅਦਿ ਚਿਗੁਸਤਾ ਕੀ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ ਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਭੁਲਿ ਆਚੁ ਕਿ ਅਧੂਰੀ ਹੈ ਤੈ
 ਖੁਦਾਇ ਬਖਸਿ ਦੈ ॥ ਪਰੁ ਆਪਣੀ ਵਲੈ ਬਬਰਦਾਰ
 ਹੋਣਾ ॥ ਉਹੁ ਜੋ ਕੀ ਬੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਥੇ ਆਖਿ ਆਪੈ ॥
 ਜੋ ਸਤਗੁਰੈ ਸਲਾਹੈ ਜਾ ਕੇ ॥ ਸਦਾ ਲਾਖ ਪੈਰ ਬਰਤਾ ਕੇ ॥
 ਸੇਖ ਜੋ ਕਹੀ ਅਹਿ ਕੋਟਿ ਅਠਾਸੀ ॥ ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਤਾ ਕੀ ਖੇ
 ਲ ਖਸੀ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਮੋਗਰੀ ਬਕੀ ਕੋ ਗੁਜਰਾਵੈ ॥ ਮਜਲ
 ਸਦੁਰਿ ਮਹਲ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਅਹੁ ਏ ॥ ॥ ਤੇਤੀ ਸਕਰੋੜੀ
 ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਨਾ ॥ ਲਖ ਚਉਗਾਸੀ ਠਿਕੈ ਦਿਵਾਨਾ ॥ ਬਾਬੇ ਅ
 ਦ ਮਕਉ ਕੁਛੁ ਨ ਜਹਿ ਦਿਖਾਈ ॥ ਉਨਭੀ ਭਿਸਤ ਘੋਨੇ

ਸੀਪਾਈ॥੨॥੧੧੧ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਖਾਨੀ॥੧੧੧
 ਡਿਕਤੇ ਬਕਰੇ ਸੈਤਾਨੀ॥ਦੁਨੀ ਅਦੇ ਸੁਰ ਸਹੈ ਲੇਈ॥ਅ
 ਪਨਾਕੀ ਅਪਾਵੈ ਸੋਈ॥੩॥ਤੁਮ ਦਤੇ ਤੁਮ ਦੀ ਨਭਿ ਖਾਹੀ
 ॥ਦੇ ਤੁਜ ਬਾਬਹੋ ਬਜਗਾਹੀ॥ਕਤ ਕੀਰਤੇ ਹੀ ਪਨਹਿ
 ਸਮਾਨਾ॥ਅਪਨੇ ਸੰਗਿ ਗਾਖਹੁ ਸਮਾਨਾ॥੪॥ਸੁਣਿ ਸੇਖੀ
 ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਅਰੇ ਹੈ ਨਿਤਿ ਨਾਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਖੇਛ ਦਿ
 ਲਤੇ ਅਠੇ ਪਹਰਹੁ ਦਾਏ॥ਓਂ ਤੁਕ ਦੀਤਗਾਛ ਲੀਨਾ ਹੀਰ
 ਹਦੇ॥ਤੰ ਸੇਖ ਅਦੁ ਮਾਨ ਕਹਿ ਅਮ ਮੰਨਤ ਪਾਜੀ॥ਜੋ
 ਕੁਛੁ ਕਹਦੇ ਤੋ ਸੋ ਦੁਰਸਤ ਕਹਦੇ ਤੋ॥ਤੰ ਉਬਰੇ ਖੰਧ ਠਾ
 ਠ ਕਹਿ ਅਕਿਉ ਸੇਖ ਤਪੋ ਕਉ ਉਠਾਵੇ ਤੇ ਥੇ॥ਤੰ ਸੇਖ ਕਹਿ
 ਅਉ ਬਰੇ ਖੰਧ ਮਜਾਣ ਤੇ ਥੇ॥ਜੋ ਅਉਗਹਿ ਦੂਜੇ ਤੋ ਸੋ ਬੁ
 ਤਿੰ ਪਾਵਿ ਸਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਿਸੇ ਘਰੀ ਕਹਤੋ ਗਾ॥ਅਬ
 ਹਮ ਕਉ ਮਲੁ ਮਹੁ ਅਜੋ ਘਰ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਹੈ ਖਾਸ
 ॥ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੇਖ ਪਾਸੈ ਦਿਦਾ ਤੁਆ॥ਪਰੁ ਪਠਾਣ ਵੇਡੇ ਨ
 ਹੀ॥ਦੁਇ ਦਿਨ ਉਬਰੇ ਖੰਦੇ ਘਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆ॥

ਸੋਧੀ ਗੁਰੂ ਟੀਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ॥

॥ਤੀਸ

ਹੇ ਦਿਨ ਪਖੈ ਕੇ ਆਇ ਆ॥ਆਇ ਮਾਤਾ ਚੰਨੀ ਨੁਦਰਸਨ
 ਦਿਤੋ ਸੁ॥ਤੰ ਫਰਿ ਮਾਤਾ ਮੰਦੋਤ ਬੇਗਾਇ ਆ॥ਤੰ ਅਗੰਮ
 ਵੰਤ ਪੈਗਤੇ ਛਹਿ ਪਈ॥ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੰਦੋਤਿ
 ਤੂੰ ਅਸਾ ਬੇਹਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰਿ ਨੀਹੇ ਪਉਦੀ॥ਤੰ ਮੰਦੋਤਿ ਕਹਿ

ਆਜੀਮਿਰਭਾਗ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੰਦੁ ਪੀਟਿ ਤੇਰੇ
 ਡੇਢਾਗੈ ਨਿਦੇਖੇ ਮਤੁ ਕਾਈ ਮਨ ਦਿਚਿ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ
 ਵੈ॥ ਸਤੇ ਦੇਰੁ ਮੰਦੋਤ ਜੀਵੀ ਦੁਇ ਪੀਅੰਤੀ ਅਵਡੇ ਪਾਹਿ
 ਲਗੀਆ॥ ਫੇਰਿ ਜਾਤੀ ਜੀਵਹੀ ਪਰਸੁ ਤਰੈ ਦੀ ਆਚਲੀ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਬਹੁਤੁ ਆਜ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਕੀਤੀ ਪਰੁ ਕਰ
 ਤਾਰ ਭਾਣੇ ਦਾਸ ਪਬਨ ਮੰਨੇ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਉਦਾਸ ਤੋਇ ਅ
 ਆਖਿਓ ਸੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇਤਾ ਇਕ ਉਦਾਸੀ ਤੋਰੁ ਭੀ ਕਰਿ
 ਅਵੀਏ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਕਰਿ ਪਰਦੀ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ॥

॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੰਦੁ ਪੀਟਿ ਤੇਰੇ ॥

ਉਚਸਟੀ ਦਜਲਾ ਲਫਕੀਰੈ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿ ਆਭ
 ਲਾਜੀ॥ ਦੋ ਦੇਗਏ॥ ਜਾਵਡੀ ਦੇਲਾ ਤੋਇ ਅਦਰੀ ਅਉਨਾ
 ਦਣਗਏ॥ ਤੰਇਕ ਸਿੰਦੀ ਅਗੇ ਨਾਵਦਾ ਅਹਾ॥ ਜਾਨਾਵਣ
 ਲਗੇ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਬਾਣੀ ਉਚਗੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਦੇਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਹਿ ਅਸਮਾਈ॥ ਗੁਰਈ ਸਗੋਰ ਖਬਰ ਮਾ
 ਗੁਰਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ॥ ਜੇਹਉ ਜਾਣਾ ਅਖਾਨਾ ਹੀ ਕਹਣਾ ਕਥ
 ਨਾਨਾ ਜਾਈ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਦੇ ਚੁਭਾਈ॥ ਸਭਨਾ ਜੀ ਅਕਾਇ
 ਕੁਦਾਤਾ ਸੰਮੇਦਿ ਸਹਿ ਨਾਨਾਈ॥ ੫॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੰਦੁ ਪੀਟਿ ਤੇਰੇ
 ਭਾਵਾ ਦਿਨੁ ਭਾਣੇ ਕਿਨਾਇ ਕਰੀ॥ ਜੇਤੀ ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਦੇ
 ਖਾਵਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਮਿ ਲੈਲਾਈ॥ ਮਤਿ ਦਿਚਿ ਰਤਨ ਜਦਾ
 ਹਰਮਾਣ ਕਜੇ ਇਕ ਗੁਰਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਦੇ ਚੁਭ

ਫਾਈਸਭਨਜਾਂਅਕਾਇਕੁਦਾਤਸੰਮੈਦੇਸਾਰੇਨਜਾਈ ॥ ੨ ॥
 ੨॥ ਪਤਾਲਾਪਤਾਲਲਖਅਗਾਸਾਅਗਾਸਾਓੜਕਓੜ
 ਕਕਭਾਲਖਕੇਦੇਦਕੁਨਇਕਦਾਤਾਸਹੰਸਅਠਗੁਕ
 ਹਨਕਤੇਬਾਅਮੁਲੀਇਕਪਤਾਲੇਖਾਤੋਇਤਲਿਖੀਐ
 ਲੇਖੇਤੋਇਦਿਣਸਾਨਾਨਕਦਡਾਅਖੀਐਅਧੇਜਾਣੈਅ
 ਪਾ॥ ੩॥ ਇਕਦੁਜੀਭੋਲਖਤੋਹਿਲਖਤੋਦਹਿਲਖਦੀਸ
 ਹਾਲਖਲਖਗੇਜਾਅਖੀਐਏਕਨਮਜਗਦੀਸਾਏਤਰ
 ਪਤਿਪਓੜੀਆਚੜੀਐਤੋਇਟਿਕੀਸਾਸੁਟਿਗਲਾ
 ਅਕਾਸਕੀਆਕੀਟਾਅਈਗੀਸਾਨਾਨਕਨਦਗੀਪਾਈ
 ਐਕੁਨੈਕੁਨੀਠੀਸਾ॥ ੪॥ ਔਰਬਾਈਬਪੁਤੁਤੋਈਤਾਂਸਿੰਦੀ
 ਦੁਇਜਾਹਗਾਅਟਕਿਆਇਕਗੁਰਮੁਖਤੇਇਕਪਤ
 ਲੀਅਕਾਸੀਤਿ॥ ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਨਾਦਦੇਹੇ
 ਗਤਾਂਸਿੰਦੀਗਇਆਅਪਣੇਪੀਰਥੋਪੀਰਅਗੋਪੁਛਿ
 ਅਬਚਾਦਿਨਕਿਉਚੜਾਇਓ॥ ਤਾਂਸਿੰਦੀਅਖਿਅਜੀ
 ਦੇਪੀਰਸਲਾਮਤੀਮੇਨੁਹਿਕੁਤੇਗਨਗੀਲਗੀਐ॥ ਤਾਂਪੀਰ
 ਕਹਿਅਬਚਾਕੇਹੀ॥ ਤਾਂਸਿੰਦੀਫੇਰਿਕਹਿਅਪੀਰਸਲਾਮ
 ਤੀਹਿਕਜੋਹਿੰਦੁਦਗੀਅਉਦਿਚਿਨਾਦਦਾਅਹਾ॥ ਸੋਉਸ
 ਬਕਾਉਜੋਬਕਿਆਸੋਕੁਫਰਦਾ॥ ਤੰਫੇਰਿਪੀਰਪੁਛਿਅ
 ਕੇਹਾਬਚਾ॥ ਤਾਂਸਿੰਦੀਕਹਿਅਪੀਰਸਲਾਮਤੀਤੁਸੀਕਹੇ
 ਚਉਦਾਤਬਕਾ॥ ਅਤੇਪੇਕਬਰਭੀਕਹੇਚਉਦਾ॥ ਅਤੇਕੁਰਾ
 ਨਵਿਚਿਭੀਚਉਦਾਲਿਖਤਾਐ॥ ਅਤੇਉਸਏਡਾਤੁਫਾਨਬੰ

ਲਿਆਜੋਲਖਹੀਲਖਕਹੈਏਨਿਅਮੇਨੁਤਾਤਦਦੀਏਰ
 ਨਗੀਲਗੀਏਤਾਫੇਰਿਪੀਰਪੁਛਿਅਬਚਾਉਹੁਹਿਦੁਫ
 ਕੀਰਕਿਥੇਛਡਿਓਤਾਫੇਰਿਸਿੰਦੀਆਖਿਅਜੀਦਗੀਅ
 ਉਦਿਚਿਛਡੇਓਤਾਫੇਰਿਪੀਰਆਖਿਅਜਾਹਿਬਚਾ
 ਸਦਿਲਿਆਉਤਾਸਿੰਦੀਸਦਟਿਚਲਿਆਤਾਅਗੇਰਾ
 ਹਦਿਚਿਪੀਮਿਲੇਤਾਸਿੰਦੀਆਖਿਅਚਲੇਦਰਦੇਸੇਮੇ
 ਤਾਪੀਰਤੁਸੰਨੁਘਾਦਕਰਦੈਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਬੋਲਿਆਚ
 ਲਦਰਦੇਸਾਤੈਤੋਪੀਰਦੇਦੀਦਗੁਚਲੇਓਤਾਓਹੁ
 ਸਿੰਦੀਦੁਤਾਨੁਲੈਗਇਆਅਗੇਪੀਰਉਡੀਕਵਾਣਬੈਠਾ
 ਆਹਾਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਜਾਇਮੁਕਾਬਲੇਹੈਏਤਾਪੀਰਅ
 ਗੋਪੁਛਿਆਉਤੇਸੰਦੇਪਹੀਅਜੇਇਤੇਅਚਾਇਨਾਤਾ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਗਲੀਅਪਰਸੰਦੀਆਜੋਮੰਗੇਸੰਦੇ
 ਨਾਤਾਪੀਰਸਘਦਜਲਾਲਦਸਤਪੈਸੀਲੀਤੀਆ
 ਤੇਮੁਹਬੀਬਚਨਕਹਿਓਸੁਘਾਘਰਸਲਾਮਲੇਕਮਬ
 ਹਾਮੁਦਾਈਸਚੁਚਉਦਗਾਹਕਿਆਬਸੇਖਅਖਸੁ
 ਟਾਈਸਚੁਮੁਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੇਖਸੁਦਾਉਸ
 ਚੁਅਤੇਦਗਾਹਸਹਨਿਸਚੀਆਭੁਠਿਆਨਾਹੀਥਉ
 ਫੇਰਿਚਉਗਮੀਸੁਟੀਆਤਾਫੇਰਿਸਿੰਦੀਬੋਲਿਆਪੀ
 ਰਸਲਾਮਤੀਮੇਰੀਬਾਤਈਦੇਹੈਹਗਈਅਤੇਤੁਸੀ
 ਅਪਦਿਚਿਪਹਚਿਗਏਤਾਪੀਰਕਹਿਅਅਖਬ
 ਚਤੁਕਿਆਖਨੈਏਤਾਸਿੰਦੀਆਖਿਅਜੀਤੁਸੀਭੀਚ

ਉਦਰਾਖੋ ਅਤੇ ਕੁਰਾਨ ਪੈ ਕੰਬਰ ਭੀ ਚਉਦਰਾਖੇ
 ਅਤੇ ਇਸ ਦਰਦੇ ਸਲਖੀ ਲਖ ਅਖੋ ਮੇਈ ਉਅ
 ਖਦਰਾ ਦਿਖੰਦੇ ਪੁਤੁ ਠਕੇ ਤੁਸੀ ਪੈ ਕੰਬਰ ਭੁਠੇ ਕੇ ਕੁਰਾਨ
 ਭੁਠੇ ਤਾਂ ਪੀਰ ਅਖਿ ਅਬ ਚਾ ਭੁਠ ਕੇ ਈ ਨਹੀ ਆਜਿ ਨਨੁ

੨੩੬

ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਸਾਰੇ ਲਾਗਤ ਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹਨ

ਚਉਦਰਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਖੁਲੀ ਪੈ ਤਿਨੁ ਤਿਨੁ ਚਉਦਰਾ ਅ
 ਖੋ ਅਤੇ ਜਿਨੁ ਲਖੰਦਾ ਨਜ਼ਰ ਖੁਲੀ ਤਿਨੁ ਲਖੀ ਅ
 ਖੋ ਕਰੁਨਾਨ ਕਦਰਦੇ ਸਲਖ ਦੇ ਅਗੇ ਕਿਆ ਤੀ ਗੁਰੂਨ

ਨਕਕਹਿ ਅਮਰਗੋਬਿੰਦੁ ਤੀਰਥੀ ਪੀਰ ਮਹਿ ਪੰਥ ਸਾਧਕ
 ਲਖੰਦੇ ਅਗੇ ਇਸਨੁ ਭੀ ਖਬਰਿ ਨਹੀ ॥ ਜਿਥੇ ਤੋੜੀ ਇ
 ਸਦੀ ਨਜਰਿ ਖੁਲੀ ਆਹੀ ਤਿਤਨੀ ਇਨ ਆਖੀ ॥ ਤੰਮਿ
 ਦੀ ਆਖਿ ਆਜੀਏ ਪੁੱਜੈ ਗੁਰ ਮੁਖ ਆਖਦਾ ਆਹ ਸੇ
 ਕਿ ਆ ਆਖਦਾ ਆਹ ॥ ਤੰ ਪੀਰ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਅਕਪੁ
 ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਗੁਰ ਮੁਖ ਤੁਮੀ ਕਿਸਨੁ ਆਖਦੇ ਹੀ ॥ ਤੰ
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਪੀਰ ਮੇ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ
 ਪੀਰ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਲੋਟ ਨਹੀ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇ ਤੁਸਾਥੈ ਪੁਛਣ ਆਇ ਆਹ ॥
 ਤੰ ਫੇਰਿ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆ ਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਜੇ ਅਸ
 ਡੇ ਮੰਡਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਪੁਛੇ ਤੰ ਨਿਕੜੇ ਨੀ ਗੁਰ ਭੀ ਦਸਦੇ
 ਦਨਾ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮੰਡਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਪੈਤੁ ਜਾਣਦੈ ਮੈ
 ਆਖੁ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇ ਤੁਸਾਥੈ
 ਪੁਛਣ ਆਇ ਆਹ ॥ ਤੰ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਸਿ
 ਦੀ ਮੁਗੀ ਦਸਤੇ ਸਦੇ ॥ ਲਗਾ ਆਖਣ ਸੁਣੇ ਖੁਦਾ
 ਇਦਿ ਓ ਬੀਦਿ ਓ ॥ ਏਹ ਦਰਦੇ ਸ ਅਸ ਡੇ ਤਕੀਏ
 ਬੈਠੇ ਪੈਨਿ ॥ ਅਸੀਏ ਨਾਨੁ ਆਪ ਬੈਠਾ ਇਚਲੇ ਆ
 ਹੀ ॥ ਤੁਸੀ ਅਸਾਥੈ ਬਿਹਜ ਕਹਿ ਜਾਣੇ ਅਸੀ ਅਗੇ
 ਉਜਰ ਕਰਦੇ ਆਹ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਅਦਰਿ ਆ ਤੇ
 ਨੀਏ ਨਾ ਅਗੇ ਉਜਰ ਨਹੀ ਕਰਣਾ ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਆਖਣ
 ਸੋ ਬਜਾਇ ਲਿਖਾ ਦਣਾ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸ ਅ

ਸਮਾਦਾ ਦੇ ਅੰਤ ਨੀਤੁ ਸੀਟੇ ਪੈਉ ਠਟਾ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ॥ ੨੨੭
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੀ ਗਜੀਤੁ ਸੀ ਕਿਥੇ ਜਾ ਦੇਹੀ ॥ ਤੰਪੀਰ ਕ
 ਹਿ ਆ ਅਸੀ ਗੁਰਮੁਖੰ ਦਾ ਜਬਾ ਬਲੈ ਟੁਜਾ ਦੇ ਅਹੀ ॥ ਤੰ
 ਠੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀ ਕਿਥੇ ਜਾ ਦੇਹੀ ॥ ਤੰਪੀ
 ਰ ਅਖਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਮਕੇ ਜਾ ਦੇ ਅਹੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅ
 ਖਿ ਅਜਾ ਉਜੀ ॥ ਤੰਪੀਰ ਇਕੁ ਬਗਾ ਲਿਖਾਇਆ ॥
 ਅਤੇ ਕੁਲਾ ਸਿਰਤੇ ਹ ਖਿਲੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਇਕੁ ਥ ਅਸਤ
 ਵਾ ਅਤੇ ਇਕੁ ਥ ਅਸਾ ॥ ਅਤੇ ਪੈਰੀ ਕਉ ਸਪਾਈ ॥
 ਅਤੇ ਚਲਿ ਅਗਾਇਆ ॥

॥ ਸੋਲ੍ਹਵਾਂ ਵਾਰੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ॥

ਤੰਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਮਕਾਉ ਜਿਥੇ ਮਰਦਾ ਨਾਗਇ
 ਆਸੀ ॥ ਇਕੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਕਾਉ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਸੁਟਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾਉ ਹ ਮਕਾਉ ॥ ਤੰਠੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਓਥੇ ਵਿਸਪਾਸੁ ਜਬਾ ਬਲਿ ਅਵਸੀ ॥ ਤੰ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਟਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਠਕੀ ਹੋਈ ਬੀ
 ਦਗੀ ਦਾ ਪੁਰਾਉ ॥ ਪਰ ਪ੍ਰੀਤ ਚਾਉ ਸਾ ॥

॥ ਤੀਲਾਵਾਂ ਵਾਰੁ ਗੁਰਮੁਖੀ ॥

ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਜਾਇ ਜਹਾ ਜਚ ਨਿਅਤਾ ਇਕੁ ਪ
 ਹਾਨ ਜਗਿ ਅਇਓ ਸਾ ॥ ਤੰਸਯਦ ਜਲਾਲ ਕਹਿ ਅ
 ਜਹਾ ਜਇ ਸਪਹਾਨ ਲਿਲੇ ਗਤੀ ਏਹੁ ਪਹਾਨ ਦੇਖ

ਜਾਣੀਏ ॥ ਏਹੁ ਸੁਨਹਿ ॥ ਆਖਹਿ ॥ ਏਉ ਸੇਧ ॥
 ਲਗਾ ॥ ਤੰ ਜਹ ਜਦਿ ਚਿਤੋ ਕਹਿ ਮਿਲਿ ਆਪਾ ਘਰੋ ਜਿ
 ਸਉ ਤਰਨ ਪੈ ਸੋਉ ਤਹਿ ਪਵੈ ॥ ਤੰ ਸਪਦ ਜਲਾਲਉ
 ਤਹਿ ਪਇਆ ॥ ਤੰ ਜਹ ਜਹ ਦਰੋਇ ਆਪਾ ਤੰ ਪੀਰ ਜਾ
 ਇਚ ਨਿ ਆਪਾ ਤੰ ਜਾ ਦੇ ਖੇਤੰ ਭਲੀ ਆਵ ਸਤੁ
 ਲਖੀ ਆਉ ਨਿ ॥ ਅਛੀ ਅਸੇ ਜਾ ਦਿਛਾਵਣੇ ਦਿਖੋ
 ਪਏਉ ਨਿ ॥ ਪਹੁਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ॥ ਤੰ ਪੀਰ ਮਨ
 ਦਿਚਿ ਜਤ ਜੋ ਘਰ ਸਮਿ ਗੀਰੈ ਸੋ ਕੋਈ ਹੁਣ ਵਾਲੇ
 ਭੀ ਤੋ ਸਨਿ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਆਇ ਕਹਿ ਲਗਾਲ ਹੰਦਾ ਤਮ
 ਸਾਦੇ ਖਣਾ ਦਿਖੇ ਤੰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਦਿਚਿ ਮੀਰ ਵਰ ਸਦਾ ॥
 ਤੰ ਪੀਰ ਦੇ ਦਿਲਗੁ ਜਗੀ ਜੋ ਏ ਖੁਦਾਇ ਏਹੁ ਕਿ ਆਜਿ
 ਖੇਲੋ ਨੀਦਾ ॥ ਤਿ ਖੇਨਾ ਹੀ ਵਰ ਸਦਾ ॥ ਅਤੇ ਜਿ ਖੇਲੋ ਨੀ
 ਦਾ ਨਹੀ ਤਿ ਖੇ ਵਰ ਸਦਾ ॥ ਤੰ ਮੀਰੁ ਵਰ ਸਟੋਰ ਹਿਰਾ
 ਇ ਆਪਾ ਤੰ ਫੇਰਿ ਏਹੁ ਪਾਤਉ ਪਹਿ ਆਇ ਕਹਿ ਮੰ
 ਲਾਇ ਤਦਿ ਚਿ ਆਇ ਆਪਾ ਜਾ ਦੇ ਖੇਤੰ ਉਥੋ ਦੇਵ ਮੀ
 ਕ ਜੋ ਆਉ ਸੋ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਹ ਗਾਥੇ ਪੈ ਨਿ ॥ ਸਾ
 ਇ ਘਾਉ ਨਾ ਦਾ ਭਾਗੀ ਆਪਾ ॥ ਜਿ ਸਦੇ ਮ ਖੇਲ ਗਾਤਿ ਮੇ
 ਪਾਸਿ ਬਹਿ ਗਇ ਆਪਾ ॥ ਓਨਾ ਨੁਇਛਾ ਭੋਜਨ ਕੁਦਰਤਿ
 ਨਾ ਲਿਉ ਤਰਦਾ ਆਪਾ ॥ ਓਨਾ ਸਭਨਾ ਨੁ ਆਹੁ ਉਤਰਿ
 ਆਪਾ ॥ ਜਿ ਸਦੇ ਪਾਸਟੇ ਹੋਥੈ ਆਪਾ ॥ ਤਿ ਸਜਾਇ ਅ
 ਪਣੇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਨੁ ਪੁਛਿ ਆਪਾ ॥ ਅਗੋ ਓਸ ਪੁਛਿ ਆਠ

ਲਾਏ ਅਹਰੁ ਉਤਰਿਆ ਏਸ ਅਖਿਅਜੀਓਤ
 ਰਿਆ ਤੰਢੇ ਰਿਓ ਸੁਪੁਛਿ ਅਪਰਚੇਤਾ ਤੰਢੇ ਸੁਢੇ
 ਰਿਪੁਛਿ ਅਕਿਉ ਤੰਢੇ ਸੁ ਅਖਿਅਜੀ ਰਿਕਜੋ ਰਿ
 ਸੇ ਮੰਡਲ ਥੀ ਦਰਦੇ ਸ ਅਇਓ ਐਓ ਸੇ ਉਸੇ ਨੀਉ
 ਤਰਿਆ ਤੰਢੇ ਸੁਢੇ ਰਿਕ ਰਿਆ ਅਹਰ ਕਿਸਦਾ ਅ
 ਤੇ ਉਹੁ ਕਿਸਦਾ ਇਸਕ ਰਿਆ ਅਹਰ ਭੀਓ ਸੇ ਦਾ
 ਤੇ ਉਹੁ ਭੀਉ ਸੇ ਦਾ ਤੰਢੇ ਰਿਓ ਸਕ ਰਿਆ ਤੁ ਕਿਆਚਿ
 ਕਾਗਜੋ ਹਰਫ ਦਰਮਿ ਅਨਿਲਿ ਅਵੇ ਤੰਢੇ ਹੁਛਿ ਰਿ
 ਅਇਓ ਦੇ ਨਸੀਘਿਓ ਸੁ ਬੈਠਾ ਅਧੇ ਖਾਧੇ ਸੁ ਤੰਢੇ ਸ
 ਘਦ ਜਲਾਲ ਭੁਖਾਹਿ ਅਪਰ ਜਗਦਾਹ ਰਿਆ
 ਦੇਖੀ ਅਵਤੇ ਤੰਢੇ ਨੀ ਡਿਠੇ ਪਰਜਾ ਦੇ ਤੰਢੇ ਖੀਏ
 ਜਾਪਰ ਭਾਤ ਹੋਵਣ ਤੇ ਅਈ ਅਤੇ ਓ ਨਾਦੀ ਉਡਗੀ ਦਾ
 ਖਤੁ ਹੋਇਆ ਤੰਢੇ ਸਈ ਘਦ ਜਲਾਲ ਦੀ ਅਪਲਕਾ
 ਲਗਿ ਗਈਆ ਜਾਉ ਨਾਉ ਡਾਗੀ ਲੀਤੀ ਤੰਢੇ ਸਦੀ ਅ
 ਪਲਕਾ ਖੁਲੀਆ ਤੰਢੇ ਹੁ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਮਾਦ ਗੀਦੇ
 ਘਾਟਿ ਹੋਇ ਗਇਆ ਡੇ ਰਿਲ ਹਰੀਦਾ ਤਮਾ ਸਾਲਗ
 ਦੇ ਖਣਾ ਦੇ ਖੇਤੀ ਰਿਕਜ ਹਜਲਗਾ ਭੁਬਣਾ ਤੰਢੇ
 ਰਿਏ ਸਦੇ ਜੀਗੁਜ ਗੀਜੋ ਏ ਖੁਦਾਇ ਤੁ ਏ ਹੁ ਕਿਅਕ
 ਹਣਾ ਹੋ ਕੋਈ ਹਨ ਪੁਤ ਛਡਿ ਅਇਓ ਐਓ ਕੋਈ ਕਰ
 ਜਕ ਛਿਕੇ ਵਸਤ ਪਈ ਪੈਤੈ ਨੁਇਤ ਨਭੀ ਤੰਢੇ ਸਨਹੀ
 ਅਵਦਾ ਤੰਢੇ ਹੁ ਜਹਾ ਜ ਭੁਬਣੇ ਹਰਿਨਾ ਰਿਅਾ

ਇ ਪਤਣ ਲਗਾ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸਯਾਦ ਜਲਾਲ ਅਖਿ
ਅਸਵੇਲੇ ਹੀ ਜਾਈ ਮੇਰੇ ਅਵਦੇ ਦੇ ਸਨਿ। ਜਾਏ
ਹਜਾਇ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਜਾਗ ਸਕੇ ਬੈ
ਠੇ ਨਿ। ਫੇਰਿ ਓ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਬੈਠਿ ਗਇਆ ਤੇ ਫੇ
ਰਿ ਓ ਨਾਨਕ ਅਹੁ ਉਤਰਿ ਆਇ ਸਨਾ ਉਤਰਿ ਆ।
ਤਾਂ ਉਹੁ ਸਾਧਨੇ ਹਿ ਬਿਸਮਾਦ ਤੇ ਇ ਆਫੇ ਹਿ ਅ
ਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਸਿ ਖੜ੍ਹਾ ਤੇ ਇ ਆ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਓ ਸੁ
ਅਗੋ ਪੁਛਿ ਆ ਅਹੁ ਉਤਰਿ ਆ ਕਹਿ ਓ ਸੁ ਜੀਉ
ਤਰਿ ਆ। ਫੇਰਿ ਓ ਸੁ ਕਹਿ ਆ ਪਰਚੇ ਤਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਓ
ਸ ਅਖਿ ਅਜੀ ਨਹੀ ਪਰਚੇ। ਤਾਂ ਉਸੁ ਕਹਿ ਆ ਕਿ
ਉ। ਤਾਂ ਇ ਕਹਿ ਆ ਜੀਉ ਤੁਝੋ ਕਲ੍ਹ ਵਾਲਾ ਦਰਦੇਸ
ਅਜ ਭੀ ਭੁਖਾ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਦਿਖਾਉ ਸਨਾ ਸਦਿ ਲਿਖ
ਉ। ਉਸਦਿ ਚਿਕਿ ਆਤ ਕਸੀ ਹੋ। ਉਹੁ ਤਾਂ ਅਭੁ
ਲ ਸਾਹ ਬੈਠਾ। ਤਾਂ ਸਈ ਯਾਦ ਜਲਾਲ ਨੁ ਸਦਿ ਲੇਹ
ਇ ਆ। ਤਾਂ ਅਗੋ ਗੁਰਦੇਵ ਪੁਛਿ ਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਤੁਰਿ
ਬੈਠਾ। ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਅਖਿ ਅਜੀ। ਮੇਉ ਚ ਬੀਠਾ।
ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿ ਅਤੇ ਗੀਉ ਮਹਿ ਕਿ ਤਨੀਓ
। ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇਨੁ ਸਲੁ ਸਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ
ਉਸੁ ਫੇਰਿ ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿ ਅਤੇ ਅਪਣੀ ਉਮਹਿ ਵਿ
ਚਿਕਦੀ ਭੁਖਾ ਭੀ ਹੋਇ ਆ। ਇਨਾ ਦੁਹੁ ਦਿਨਾ ਬਾ
ਸਾਈ ਜੇ ਲਾਲ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇ ਅਪਣੀ ਸਮਾਲਿ

ਦਿਵਿ ਦਿਵਿ ਕੀਰਤੀ ਕੀਰਤੀ ਆਗਤੀ ਓਸੁ
ਹਦੇ ਵਕਰਿ ਆਸੁ ਦਿਭਾਈ ਤੂੰ ਸਚੁ ਕਹੁ ਤੈ ਕਿ ਅਗੁ
ਸਤ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਨੁ ਦਇ ਦਿਨੁ ਖਹਿ ਆ
ਗਈ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਸੇ ਤੇ ਕੁਛੁ ਨ ਘੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ਓ
ਸੁ ਗੁਰਦੇ ਵਕਰਿ ਆਗਈ ਓਧਰ ਤੇ ਤਖਸੀਰ ਨਹੀ
ਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਆਤੁ ਸੀ ਅਪਣੀ ਤਖਸੀਰ ਜਾਹ ਕਰੋ
ਆਤੀ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਦੁ ਦਿਨੁ ਲਹਰੀ ਦਾ
ਤਮਾ ਸਾਡਿਠੈ ਆਤੀ ਓਸੁ ਗੁਰਦੇ ਵਕਰਿ ਆਲਹ ਰੇ ਦਿ
ਚਿ ਕਿ ਆਡਿਠੈ ਆਤੀ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਕਲੁ ਮੀਉ
ਸਮੁਦ੍ਰ ਦਿਚਿ ਦਹਸਦਾ ਆਹ ਮੇ ਆਖਿ ਆਪਾ ਸਾ
ਹਬ ਆਪਾ ਕਿ ਆਜਿ ਬੇਲੋੜੀ ਦਾ ਤੇ ਤੇ ਬੇਦਹਸਦਾ
ਨਹੀ ਆਤੀ ਜਿ ਬੇਨਹੀ ਲੋੜੀ ਦਾ ਤੇ ਬੇਦਹਸਦਾ ਹੈ
ਤੇ ਵਹਸਟੇ ਕਹਿ ਗਇ ਆਤੀ ਗੁਰਦੇ ਵਪੁ ਛਿ ਆ
ਅਜ ਕਿ ਆਹੋ ਇ ਆਤੀ ਛੇ ਰਿਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ
ਅਜੁ ਇ ਕੁਜੁ ਲਗਾ ਭੁਬਣ ਤੇ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਪਾ
ਬੁਦਾਇ ਤੂੰ ਕਿ ਆਕਰਨੈ ਕੋਈ ਗਨ ਪੁਤ੍ਰ ਛਡਿ ਆ
ਇ ਆਹੈ ਕੋਈ ਕਰਜ ਕਹਿ ਬੇਪਲੇ ਆਇ ਆਹੈ
ਏਹੁ ਤੇ ਕਿ ਆਕਰਦੈ ਆਤੀ ਜਹਾਜ ਜਾਇ ਬੰਦ ਹਲਾਹ
ਆਤੀ ਓਹੁ ਗੁਰਦੇ ਵਬੋਲਿ ਆਇ ਸਬੇ ਮੁਖਨੁ ਇ ਬੋਕ
ਛੋ ਏਹੁ ਕੋਈ ਵਡਾ ਦੇ ਮੁਖ ਆਇ ਆਹੈ ਆਇ ਸਮੰਤ
ਲਾਇ ਚਿ ਬਣਦਾ ਨਹੀ ਆਤੀ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇ

ਮੇਰਾ ਮੀਰਾ ਤੇਰੇ ਸੁਗੁਰ ਦੇ ਵਰ ਹਿ ਆਇਆ ਤੇਰਾ
 ਪਣਾ ਭਾਣਾ ਕਰਣਾ ਤੂੰ ਓਸ ਦਾ ਸਹੀ ਕਰੋ ਇਸ ਅਜੇ
 ਤੂੰ ਓਸ ਦਾ ਕੀਤਾ ਲਗਾ ਮੇਟਣਾ ਤੂੰ ਹੁਣਿ ਵਡਾ ਆਦ
 ਮੀ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤੂੰ ਹੁਣਿ ਲਗਾ ਜਾਣਨ ਜੋ ਹੁਣਿ
 ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਲਗਾ ਚਲਣਾ ਤੂੰ ਵਡਾ ਦੇ ਮੁਖ ਪੈ। ਤੇ ਜ
 ਲਾਲ ਆਖਿ ਅਜੀ ਗੁਰ ਮੁਖ ਕਉਣਾ। ਤੇ ਓਸੁ ਗੁਰ
 ਦੇ ਵਰ ਆਖਿ ਆਸੁ ਟਰਦੇ ਸੁਜੇ ਓਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਭਟ
 ਮੀਨੇ ਸੋ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਅਤੇ ਜੋ ਓਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਦਿਚਿ ਸਕ
 ਕੇ ਸੋ ਬੇ ਮੁਖਾ। ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਕਹਿ ਆਗ ਸਿਜੀ ਭਲ
 ਤੇ ਇਸ ਅਜੇ ਨੇ ਨੇ ਨਿਸੀ ਹੋਈ। ਚਲੇ ਅਹੇ ਮਕੇ ਆਪ
 ਟੇ ਤਕੀ ਟੇ ਹਿਕ ਦਰਦੇ ਸਫਲ ਡਿਅ ਟੇ ਆਹ। ਤੇ ਓਸੁ
 ਗੁਰ ਦੇ ਵਰ ਹਿ ਆਸੁ ਟਿਰਦੇ ਸੁ। ਜਿਸ ਨੇ ਤੇ ਆਸ
 ਟ ਬੈਠਾਇਆ ਇਸੇ ਸੋ ਓਹੁ ਸਭ ਕੁਛੁ ਜਾਣਦਾ
 ਹੈ। ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਕਹਿ ਆਦੁਰ ਸਤ ਜੀ। ਤੇ ਜ ਲਾਲ
 ਨੁ ਅਹੁ ਉਤਰਿ ਅਜ ਲਾਲ ਭੀਖਾਧਾ। ਜ ਲਾਲ ਲਗਾ
 ਜਾਗਣਾ ਜੋ ਦੇ ਖੀਕਿ ਸਹਾਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਆਵਦੇ
 ਕੇ ਹੋ ਜੇ ਹੁੰਚਾ ਹਿ ਪਹਰਾ ਤਿ ਜਾਗਦਾ ਹਿ ਆ। ਜਾ ਉਨ ਦੀ
 ਉਡਾਰੀ ਦਾ ਵਖਤੁ ਹੋਇ ਆ। ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਦੀ ਆਪ ਲਕਾਲ
 ਹਿ ਗਈ ਆ। ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਸਮਝਿ ਆ। ਜੋ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਆਵ
 ਦਾ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਦਰਦੇ ਸਥੇ ਠਹੈ। ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਦੇ ਲਿਦਿਚਿ
 ਆਈ ਜੋ ਜਾਗੁਇ ਬੇ ਆਇਲ ਗੇਤ ਅਸੀ ਜਾਇ ਪਹੁਚੀਏ

[illegible]

ਲੇਪੁਛਿਅਓਥੇਕਉਣਅਓ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਿ
 ਭਾਈਬਾਲਾਓਥੇਨਾਹਦਗੁਸੰਈਦੇਸਿਖਅਧੈ॥ਸੰਗਤਿਅ
 ਹੀਪੁਗਨਸਾਧਅਧੈ॥ਤੰਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਉਣਿਕਿ
 ਪਗੁਰੇਦੇ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਪਟ
 ਠਸਾਧਫਗੀਦਦੇਜਾਈਏਗੋ॥ਤੰਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਫਗੀ
 ਦਸਾਧਤੰਅਗੋਪੀਚਲਿਅਧੈ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈ
 ਬਾਲਾਫਗੀਦਦੀਸਤਦੀਜਾਗਧੈ॥ਸੇਖਬਿਗਠਮਪਗਫ
 ਕੀਰਭਲਾਧੈ॥ਤੰਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਜਾਲਾਲਜੇਧੈ
 ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਜਲਾਲਤੇਬਹੁਤਦੁਰਿ
 ਧੈ॥ਖੁਦਾਇਦਾਪਿਅਗਧੈ॥ਤੰਬਾਲੇਅਧਿਅਜੀਚਲੀ
 ਏ॥ਅਤੇਉਸਦਾਮੁਗੀਦਦੈਸੇਭੀਖੁਦਾਇਦਾਪਿਅਗਧੈ॥
 ਓਥੇਜੋਚਲੇਪਟਣਸੇਖਫਗੀਦਦੇਅਏ॥

ਸੋਗੁਗੁਨਾਨਕੀਚਰਿਤ੍ਰ

॥

ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਕੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ॥੧॥ ॥ਗੋਸਟਿਸੇਖਬਿਗਠ
 ਮਕੀਅਤੇਗੁਗੁਨਾਨਕਨਾਲਿਉਣੀ॥ਕਮਾਲਦਰਦੇਸਅਤੇ
 ਬਾਲਾਸੰਧੂ॥ਤੰਗਦੀਨਦੀਦਿਅਤਨਦੀਦੇਅਧਦਿਚਿ
 ਅਇਅ॥ਮੰਝੇਮੰਝੇਉਦਿਅਨਦਸਦੀਅਅਧਦਿਚਿ
 ਦੇਗੁਗੁਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਾਅਏਪਟਣ॥ਸੇਖਫਗੀਦਦੇਸ
 ਦਾਪਤਗਦਿਨਗਦੇਕੋਧਦੁਦੇਫਗਕਦਿਚਿਅਇਬੈ

ਠਾ॥ ਧੰਟੰਟੰਟੰ ਧੀਰਸੇਖ ਫਰੀਦਦੀ ਮਭਿਲਾਦਸੇਖ
ਬਿਗਮ ਬਾਲਗਜਾ॥ ਸੇਖ ਬਿਗਮ ਦਾ ਮੁਗੀਦ ਬੁਦਾ
ਇਦਾ ਪਿਅਰਾਲ ਕੜੀ ਆਚੁਨਟ ਆਇਆ ਸੀ॥ ਧੀਰ
ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲਿਕਾ ਮਲਦਰਦੇ ਸਖ ਬਰਦ ਹੁਕੁਦਾ ਇਦਾ
ਪਿਅਰਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰਿ ਜਾਣਦਾ ਥਾ॥ ਲਕੜੀ ਆ
ਚੁਣਦਾ ਸੀ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨਕ ਸਲੋਕ ਸਿਫਤਿ ਦਿਚਿਦਿ
ਤਾ॥ **॥ ਸੰਤੋਸ਼ ॥** ॥ ਅਧੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਉ ਪ
ਹਿਲੇਖ ਭਿਤੁ॥ ਏਕੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕ ਦੁਜਾ ਕਹੈ ਕੁੰ॥ ੧॥ ਤੰ
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਆਪਣੇ ਪਿਅਰ ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਕਹਿਤਾ॥
ਤੰਓਨਿ ਸੇਖ ਬਿਗਮ ਦੇ ਮੁਗੀਦ ਲਕੜੀ ਆ ਆਪਣੇ ਪੀ
ਰ ਦੇ ਲੀਗ ਗੁਨ ਚੁਣਦਾ ਸੀ॥ ਓਨਿ ਮੁਟਿਆ॥ ਮੁਟਿ ਕੈ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ॥ ਆਇ ਕਹਿਦ ਸਤ ਪੰਜੇ ਲੇਦੁ
ਆਇ ਸਲਾਮ ਕਹਿ ਬੈਠਾ॥ ਅਹ ਜਕੀਤੋ ਸੁਜਿ ਪੀਰ
ਸਲਾਮਤੀ ਇਉ ਬੈਤ ਮੇਕੁ ਦਤਿ ਸੁਣਈਐ॥ ਤੰਕ
॥ ਸੰਤੋਸ਼ ॥ ॥ ਜੰਏ ਫਰੀਰ ਖੁ
ਦਾਇ ਦੇ ਪਿਅਰੇ ਆਪੇ ਪਟੀ ਤੰ ਆਪੇ ਕਲਮ ਮੈਤਾ॥ ਆ
ਪੇ ਲਿਖਣਹਾਰਾ॥ ਬਿਅ ਆਖਨ ਨੁਜੇ ਬੰਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਸੁ
ਦਿਚਿਭੀ ਖੁਦਾਇ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਕਲਮ ਜੋ ਬੰਦੇ ਦੇ ਬਾਬਿ ਲਿ
ਖੀ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਭੀ ਆਪੇ ਖੁਦਾਇ ਹੈ॥ ਹੋਰ ਦੂਜਾ ਜੋ ਜਾਣੀ
ਸੋ ਕਿ ਆਕਰਿ ਜਾਣੀਏ॥ ਜੰਏ ਹੁਕੁਦਾਇ ਤੰਏ ਹੁਕੁਦਾ
॥ ਕੰਬੀਰ ਕਹਿ ਆਤੰ ਜਿ ਖਾਲ ਕਖਲ ਕਹਿਦਿ ਖਾਲ ਕ

ਪੁਰਾਨਿ ਅਸਭਨਾਈ॥ ਰੇ ਕੋਈ ਜਾਨਿ ਨ ਭੂਲੈ ਭਾਈ॥
 ਤਿਉਗੁਨਾਨ ਕਰਕਿ ਅਏ ਆਪੇ ਸੇਵ ਕੈ ਆਪੇ ਸਾਹਿਬੁ
 ਹੈ॥ ਬਿਨਾਇਕ ਸਥੀ ਦੁਜਾਨੀ ਕੋਇ॥ ਜੀ ਕਰੈ ਏਕੈ॥
 ਓਹੁ ਫੇਰੀ ਅਪਣੇ ਪੀਰ ਬੇਅਇਆ॥ ਆਇਕ ਰਿਅਖਿ
 ਓਸੁ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ॥ ਇਕ ਜੋ ਮੈ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਹਿੰਦੁ ਜੁ ਦੇਖਿ
 ਅਏ ਸੁਭੇ ਨ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਗਤਿ॥ ਅਲਪੁ ਪਛਾਨਤੈ ਸੁ
 ਮੈ ਏਈ ਦੇਵੀ ਜਾਪੈ ਜਿਨਿ ਇਕ ਕਰਿ ਜਾਤੈ ਸੋ ਕਤਾਲਾਨੁ ਅਪ
 ਜਿ ਅਏ॥ ਤਬ ਪੀਰ ਕਹਿ ਅਬ ਚਕ ਮਾਲ ਦਿਖਾ ਹਿੰਦੁ ਤੇ
 ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਸੁਗਤਿ॥ ਤੈ ਕ ਮਾਲ ਕਹਿ ਅਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ
 ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਗਤਿ ਐਨ ਖੁਦਾਇ ਜੀ॥ ਤਬ
 ਸੇਖ ਬਿਗੁਮ ਪੀਰ ਕਹਿ ਅਜ ਬਚਾ ਮੈ ਡਾਜ ਬਾਬੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰੈ ਪਿਨਵੰਦੁ॥ ਜੇ ਇਸ ਜਬਾਬ ਦਾ ਸੁਆਲ ਦਿਤੈ ਸੁ
 ਤਾਉ ਹੁੰਦਾ ਕਤਾਲਾ ਕੁਪੁਤਾ॥ ਜੇ ਨ ਦਿਤੈ ਸੁਤਾ ਹੋਭੁ
 ਠਹੈ॥ ਤਬ ਸੇਖ ਬਿਗੁਮ ਕਹਿ ਆ॥ ॥ ਮਹਾਂ ਕਾ ॥
 ॥ ਧੇਰਵੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਪੁਛੀ ਅਸੁ॥ ਇਕ ਸਾਹਿਬੁ ਦੁ
 ਇਹ ਦੀ॥ ਕਿਉਂ ਜਾ ਮੇਵੀ ਕਿਉਂ ਜਾ ਹਦੀ॥ ॥ ਇਸ ਕਾ ॥
 ॥ ॥ ਜਿਹ ਇਕ ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਦੁ ਹਦੀ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੁ
 ॥ ਹਿੰਦੁ ਆਖਦੈ ਨਿਜਿ ਅਸੀਂ ਦਿਚਿ ਸਹੀ॥ ਅਤੇ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖਦੈ ਨਿਜਿ ਅਸੀਂ ਦਿਚਿ ਸਹੀ॥ ਦਿ
 ਖਾ ਖੁਦਾਇ ਹਿਕ ਹਦੀ ਦੁਇ॥ ਸਹੀ ਕਿਉਂ ਜਾ ਹਦੀ ਦਿਚਿ
 ਕਰੀ॥ ਅਤੇ ਅਣ ਸਹੀ ਕਿਤ ਹਦੀ ਦਿਚਿ ਕਰੀ॥ ਤਬ ਏ

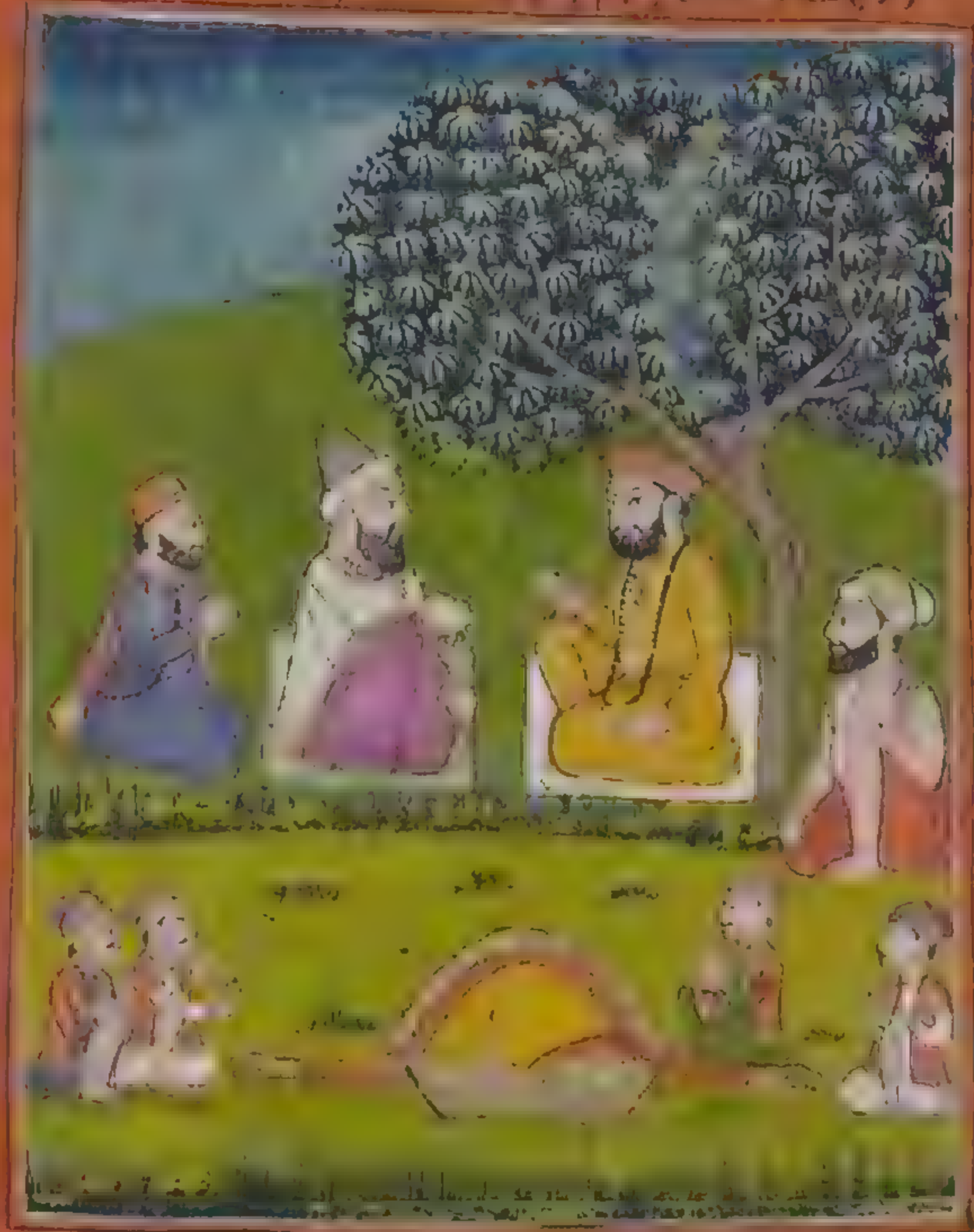
ਪੁਕੈਤ ਸੇਖਾ ਬਿਗਮ ਪਾਸੇ ਲੇ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆ
ਇਆ ॥ ਓਹੁ ਸਾਹਕ ਮਾਲ ਮੂਰੀ ਦੇ ਸੇਖ ਬਿਗਮ ਦਾ ਨਾ
ਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ॥ ਆਇ ਕਰਿ ਆਖਿ ਓਹੁ ਜਿ ਪੀਰ ਜੀ
ਸਲਾ ਮਤੀ ਮੇਰੇ ਪੀਰ ਤੈ ਡੇ ਬੈਤ ਕੀਤਾ ॥ ਓਹੁ ਦੇ ਜਬ ਬ
ਦਾ ਸੁਆਲ ਮੇਕੁ ਮਿਲੇ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਜਿ ਆ
ਖਿ ਦਿਖਾ ॥ ਕਿ ਆਉਨ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਅਰੇ ਪਿਅਰੇ ਜ
ਬ ਬ ਮੰਗਿ ਆਪੈ ਸੁਆਤੰ ਉਨ ਖਾਦ ਮ ਬੈਤ ਆਖਿ ਸੁੰਟਿ
ਆ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੈਤ ਦਾ ਸੁਆਲ ਆਖਿ ਆਸਰੀ
ਅਤ ਮੇਓ ਪਰਮ ਲੋਕ ਦਾ ਜਬ ਬਾ ॥ ਤਿਕਾਸਾ ਤਿਬਰਿ
ਕਾਹਦਾ ॥ ਤਿਕੇ ਸੇਵੀ ਦੁਜੇ ਕੁਹਦਾ ॥ ੧ ॥ **ਅਧਿਆਇ** ॥ ਦੁ
ਜਾ ਕਾਹੇ ਸਿਮਰੀ ਐ ਜ ਮੇ ਤੇ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥ ਇਕੋ ਸਿਮ
ਰੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਆਸ ਮਾਇ ॥ ੩ ॥ **ਇ**
ਮਾਧਿਆਇ ॥ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਮੂਰੀ
ਦੁਨੁ ਜਿ ਪੀਰ ਅਜੇ ਜਾ ਤੁੰਦੁ ਪੁਨੁ ਭਾਲਦਾ ॥ ਤੈ ਤਾ ਤੁੰ ਖੁਦਾ
ਇਨਾ ਲਿਖ ਸਲਾ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿਕਾਸਾ ਹਥੀ ਤਿਕਾਹਦਾ ॥
ਤਿਕੇ ਸੇਵੀ ਸੇਵਕ ਗਾ ਦੁਜੇ ਕੁੰਹ ਦੁਦੁ ਰਿਕ ਗਾ ਦੁਜ ਮ
ਨ ਰਿਕ ਰਿ ਦੁਜਾ ਮਾਰਿ ਨਿਵ ਗਾ ਜਿ ਸਦਾ ਸਰਬ ਅੰਕਾਰ
ਤੈ ਤਿ ਸਕੁੰ ਤੁੰ ਸੇਵੀ ॥ ਜੇ ਸਭ ਨਾਜੀ ਅਕੇਸਾ ਬਿਗਦਿ ਆਪੈ
॥ ਤਿ ਸਕੈ ਤੁੰ ਸਿਮਰਿ ਓਹ ਦੁਜਾ ਮਨ ਰਿਕ ਗਾ ਕਉ ਟੁਰਿ
ਦੁਕਉ ਟੁਮੁ ਸਲਾ ਮਾਨ ਸਭ ਨਾਦਿ ਚਿਤਿ ਕੋ ਖੁਦਾਇ ਤੈ ॥
ਓਹੁ ਸਲੋਕ ਦਾ ਜਬ ਬਾਦਾ ਸੁਆਲ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ

ਣਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਾਜੀ ਜੀਵਿ ਜੋਪੁਗੀਉ ॥ ਅਸੀਂ ਜੀਵਿ ਦੰਦ ॥ ੪੫ ॥
 ਹਰਾਉਇ ਆਉਦੁ ਉਦੁ ਦਲੁ ਉਠਿ ਕਰਿ ਗਲਿ
 ਮਿਲੇ ॥ ਬਹੁਤੁ ਭਉ ਕਰਿ ਪੀਰ ਦਿਛਾਵੈ ਦਿਛੁਦੁ
 ਏ ॥ ਪੀਰ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੋਨੋ ਪਰਿ ਬੈਠੇ ਇਕਠੇ ॥
 ਨੋਮ ਸਿਮਰਿ ਮਨਿ ਰਹਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

੨੪੩

ਬਾਬੇ ਦਾ ਮੁਖ ਪੁਰ ਬਦਲਿਆ ਅਤੇ ਪੀਰ ਦਾ ਮੁਖ ਕਾ
 ਬੇਦਲਿਆ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਜੀਤੁ ਸੀਕਾ
 ਇਤ ਦਲਿ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ॥ ਤੰਮੇ ਬਿਹਰੁ ਮਕਾਹਿ

ਅਨਾਨਕ ਜੀਉ ਮੁਖਿ ਮਾਨਸ ਕੇ ॥ ੧ ॥ ਭੁਖੀ ਕਰੀ ਭੋ
 ਉਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੀ ਹਜੀ ਖੁਦਾਇ ਬਾਦੁ
 ਭੁਲਣੇ ਦੀ ਭਵਾਲੀ ਏਹੈ ॥ ਆਪੀ ਹਜੀ ਭੁਖੁਦਾਇ ਨੁਇ
 ਵਭਾਲ ਦਾਹੈ ॥ ਜਿਉ ਨ ਦੀ ਵਿਚਿ ਦਸਤੁ ਢੂਢੀ ਦੀਹੈ
 ॥ ਤੰਗੁ ਆਖਿ ਅਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤੈ ਡੇ ਬੈਤ ਸੁਣਿ ਕਹਿ
 ਅਸੀ ਬਹੁਤੈ ਹਨ ਬੀ ਅਸੇ ॥ ਅਸੀ ਆਖਿ ਅਜਿ ਨ ਦੀ
 ਏਹੁ ਬੈਤੁ ਪੈ ਤੈ ਦਾ ਦੀ ਦਰ ਭੀ ਕਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਪੀ ਹਸਲਾ ਮਤੀ ਅਸੀ ਜੀ ਦੇ ਅਸੀ ਨੁਤੁ ਸਡੇ ਮਿਲੇ
 ਨਾਲਿ ਸਰ ਫਗ ਜੀ ਤੋਈ ॥ ਤੁਸਡਾ ਦੀ ਦਰ ਤੋਈ ਅਨਿ
 ਹਾਲ ਤੋਈ ॥ ਤੰਗੁ ਆਖਿ ਅਜਿ ਏ ਨਾਨਕ ਮੈ ਕੁ ਤੈ ਡੇ
 ਬੈਤੁ ਦਾ ਬਿਅਨ ਭੀ ਹਨ ਲਗਾਹੈ ॥ ਉਦਾ ਮਜਨੁ
 ਨ ਅਖੀ ਦੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜਿ ਪੀ ਹਸਲਾ ਮ
 ਤੀ ਫੁਹ ਮਾਈ ਏ ॥ ਜੋ ਕੁ ਖੁਦਾਇ ਭੇਜ ਸੀ ਜਿ ਬਾਬੁ ਸੁ
 ਆਲ ਅਖ ਸਹੈ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਤਾਈ ਪੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ
 ਖਬਰਿ ਧਿ ਨੈ ਦਾ ਸੁ ਆਲ ਕੀਤਾ ॥ ॥ ਸੰਲਕੁ ॥ ॥
 ਸੇਖ ਬਿਹਮ ਅਖਿ ਆ ॥ ਪਾਇ ਪਟੇ ਲਾਧ ਜ ਕਹੀ
 ਕੰਬਲ ਜੀ ਪਹਰਾ ॥ ਜਿਨੀ ਦੇ ਸੀ ਸਹੁ ਮਿਲੇ ਮੈ ਸੇਈ
 ਦੇ ਸਕਹੀ ॥ ੪ ॥ ॥ ਸਕਾ ਪਰ ਮੁਖ ॥ ॥ ਜਿ
 ਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਏ ਤੈ ਜੋ ਕਹਿ ਅਜੋ ਹਿ ਕੋ ਖੁਦਾਇ
 ਤੈ ॥ ਸੋ ਹਿ ਕੋ ਖੁਦਾਇ ਕਿਉ ਕਹਿ ਪਾਈ ਤੈ ॥ ਕਪ
 ਨੇ ਪਾਇ ਕਹੀ ਚੀ ਬਨੇ ਪੈ ਨਿਕ ਰਿਲੇ ਗੋਟੀ ਵਿਚਿ

ਪਿੰਨਿਕਲਾ ਕਿਉ ਜਾ ਲਿਖਾਇ ਰਹਾ ॥ ਕਿ ਨਿਰਾ ਹੀ ॥ ੨੦੦ ॥
 ਇਸ ਤੀ ਆਪ ਹਿ ਮਹਲ ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਪਿੰਥਾ ਪੈ ਨਿ ਨਿ
 ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਗਲਿ ਜਿਤੁ ਸੇਵ ਮੇਡਾ ਸਾਹਿਬ ਮੇਕੁ ਮਿ
 ਲੈ ਸਾਈ ਗਲਿ ਕਰ ਦਾਹਾ ॥ ਪਰ ਤੂੰ ਮੇਕੂੰ ਓਹ ਬਾਤ ਡੁਸੁ
 ਜਿਤੁ ਦੇਸ ਜਿਤੁ ਮਿਹਨ ਤੇ ਮੇਕੂੰ ਸਾਹਿਬ ਮਿਲੈ ॥ ਸੋਈ
 ਜਬਾਬੁ ਮੇਕੂੰ ਡੇਹਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਸਰੀ ਘਤ ਦਿ ਚਿ ਸਲੇ
 ਕ ਸੁਆਲ ਬੈਤ ਦਾ ਦਿਤਾ ॥ ਕਹੈ ਪਾੜ ਪਟੋਲਾ ਪਜ ਕ
 ਰ ਕੰਮ ਲਜੀ ਪਹਰੁ ਕਾਹਿ ॥ ਘਰਿ ਹੀ ਬੈਠਿ ਆਸਹੁ ਮਿ
 ਲੈ ਜੇ ਚਿਤ ਰਾਖੁ ਥਾਇ ॥ ॥ **ਭੀਮ ਕਹਿ ਚਿਤ** ॥ ॥ ਘਰ
 ਹਿ ਹੀ ਮੁੰਧਾ ਦਿ ਦੇਸ ਪਿਰ ਨਿਤ ਸਾਹ ਸਮਾਲੇਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਮਿਲ ਦਿ ਆਇ ਲਨ ਲਗਾਈ ਜੇ ਨੀ ਅਤਹਾ ਸਿਕਰੇਇ
 ॥ ५ ॥ ॥ **ਨਿਰਾ ਹੀ ਮੁਕਤ** ॥ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਕਰਿ ਮ
 ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ ਕਿਤ ਕਰਾਇ ਤੂੰ ਕਪੜੇ ਪਾੜ ਦਾਹੈ ॥ ਕਿ
 ਤ ਕਰਾਇ ਤੂੰ ਚਿਰ ਗਟੀ ਆਪੈ ਨ ਦਾਹੈ ॥ ਕਿਤ ਕਰਾਇ ਘ
 ਰ ਮਹਲ ਇਸ ਤੀ ਆਛ ਡਦਾਹੈ ॥ ਏਨੀ ਗਲੀ ਖੁਦਾਇ
 ਨਾਹੀ ਪਾਈ ਦਾ ॥ ਸਿਦਕ ਹੁ ਮੁਹਾਦ ਪਾਈ ਦੀਹੈ ॥ ਸੇਖ
 ਜੀ ਘਰਿ ਬੈਠਿ ਆਉਇ ਆ ਸਿਦਕ ਥਾਇ ਰਹ ਦਾਹੈ ॥
 ਸਿਦਕ ਸਬੁ ਗੀ ਦਿ ਚਿਰ ਹਿ ਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਬ
 ਏਰਖੀ ਐਭੇ ਸੀ ਦੇ ਸੀ ਕੀਤੇ ਖੁਦਾਇ ਨਾਹੀ ਮਿਲ ਦਾਹੈ
 ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਜੇ ਅਉਰਤ ਘਰਿ ਰਹੈ ਐ ਅਤੇ ਮਹਾਦ ਦਿ ਦੇਸ ਰ
 ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਅਉਰਤ ਖਸਮ ਦੇਹ ਕ ਅਦਬ ਦਿ ਚਿ ਬਹਿਰ ਹੈ

ਤੇ ਮਹਿੰਦਰ ਪਸਮ ਮਕੀ ਗਤਿ ਕਸਮ ਮਹਿੰਦਰ ਪਸਮ ਮਕੀ
 ਤੇ ਮੇਖ ਜੀ ਅਉਰਤ ਬਦਲੇ ਹੀ ਹੋਇਆ ਪਸਮ ਨਾਲਿ ਸਿਦ
 ਕਨ ਹੋਵੇ ਸਿਤੀ ਅਉਰਤ ਬਜਰਗ ਹੋਇਆ ਪਸਮ ਦੀ
 ਨਹੋਈ ਪਸਮ ਕੀ ਸਹਨ ਜਾਤੀ ਅਸੁ ਮੇਖ ਜੀ ਚੰਦੁ ਅ
 ਉਰਤ ਅਉਰਦੀ ਹੋਈ ਜੇ ਸਬੁਰੀ ਕਰਕੇ ਸਿਦ ਕਰ ਦਿਖਿ ਬ
 ਹਿਰ ਪੈਤੀ ਸਿਦ ਕਰੁ ਮੁਹਾਦ ਹੋਵੈ ਤੇ ਪਸਮ ਨੁ ਘਰ ਬੈਰੀ
 ਆਪਣੇ ਤੇ ਮੇਖ ਬਿਰਹ ਮਧੁ ਛੀਖ ਬਰਖੁ ਦਾਇਦੀ ॥
 ਮਸਲੇ ਕਾਨ ॥ ਨੀਂਦੀ ਕੰਤ ਨਗਦਿ ਅਵਡੀ ਥੀ ਮੁਟੀ ਅ
 ਸੁ ਪਨ ਕੁਰੇ ਦੀ ਗੋਰ ਪਈ ਤੇ ਸਪੁਰਿ ਬਨ ਮਿਲੀ ਅਸੁ ॥ ੭
 ॥ ਤਸਮ ਕਾ ਮਸਮ ਕਾ ॥ ਅਤੇ ਮੇਖ ਕਹਿ ਆ ॥ ਜਿਏ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਜੁ ਕਹਿ ਅਸਿਦ ਕਸ ਬੁਰੀ ਲੈ ਕਹਿ ਬਹਿਰ
 ਹੁ ॥ ਦਿਖਾ ਮੇਤਾ ਜਦ ਜੁ ਆਨ ਆਹੀ ਖਿਜ ਮਤਿ ਦਿਚਿ
 ਪਹੁਚਦੀ ਆਹੀ ਤੇ ਪਸਮ ਨਾਲਿ ਮਿਲਿ ਈ ਹੁਇ ਬਿਰਧ
 ਹੋਈ ਹੁਇ ਖਿਜ ਮਤਿ ਬਿਸਤੋ ਹੋਵੇ ਹੀ ॥ ਹੁਇ ਏਸ
 ਨੁ ਗੋਰ ਦਿਨ ਆਈ ਇਸਦਾ ਕਉਣ ਹੋਵੇ ਹੋਇਆ ਈ ਨੀ
 ਦਿਨਾ ਦਿਚਿ ਨਾਲਿ ਈ ਹੁਇ ਇਸਨੁ ਈ ਮੇਦਰ ਹੀ ॥
 ਇਸ ਬਤ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲਾਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਹੀ ਅਤਾ ਦਿਚਿ
 ਬੈਤ ਦਿਤਾ ॥ ਮਸਲੇ ਕਾ ॥ ਜਿ ਮਹਲ ਕੁਚ ਜੀ ਮਤ ਦਰੀ
 ਕਾਲੀ ਮੁਹੁ ਕਸੁ ਧਾ ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਨਿਤ ਪਿਰੁ ਹੋਵੇ ਨਾਨਕ
 ਅਵਗਣ ਮੁਧਾ ॥ ੮ ॥ ਜਿ ਸਕਾਰ ਕੀ ਪਸਮ ॥ ਜੀ
 ਏਸਨੁ ਪਸਮ ਨਾਲਿ ਜੁਜੁ ਆਨੀ ਦਿਚਿ ਨਾਲਿ ਮਿਲਿ ਆਹੀ

॥ ਤੇ ਭੁੰਦੁ ਦੇਸੁ ਸੁਖੁ ॥ ੮ ॥ ਵਚਿ ਨਾਹੀ ॥ ਏਹੁ ਚੰਦ ਮਖੰਦ
ਵਿਚਿ ਹੈ ॥ ਅਉਰ ਤਜ ਕੁਚ ਜੀਉ ਦੀਉ ਤੇ ਖਸਮੁ ਹਉ
ਸਨਾਇ ਕੂਹੈ ਸੁਖੁ ਜੁ ਤਦੈ ॥ ਤੇ ਓਹੁ ਮੁਖਿ ਪਹਿਨਾਹੀ ॥ ਮਿ
ਠਕ ਰਹਦਾ ॥ ਅਤੇ ਅਉਰ ਤਸੁ ਚ ਜੀਉ ਦੀਉ ਅਤੇ ਮੀ
ਗਾਹ ਵਿਚਿ ਹੁਦੀਉ ॥ ਮਹਲ ਤੇ ਭਲੀ ਖਸਮ ਬੁਈਆ
ਵਦੀਉ ॥ ਤੇ ਓਹੁ ਮਹਲ ਨੁ ਸਹ ਬ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਕ
ਹਿ ਮਿਲੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਮਹਲ ਕੁ ਚ ਜੀਉ ਵੈ ॥ ਅਤੇ ਮ
ਹਲ ਤੇ ਸੇਵੇ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥ ਤੇ ਓਹੁ ਮਹਲ ਨੁ ਖਸਮ ਕਿਉ
ਕਹਿਨ ਜੀਕ ਆਵੈ ॥ ਕੁਚ ਜੀਉ ਤੇ ॥ ਜੁ ਖਸਮੇ ਦੀ ਸ
ਹਨ ਜਾਣੈ ॥ ਅਤੇ ਸੇਵੇ ਹੋਇ ਬਦ ਬੁਇਏ ਹੁਜੁ ਬਦ ਅ
ਮਲ ਕਰੇ ॥ ਚੋਗੀ ਜਗੀ ਨਿਦਾ ਅਹੰ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰੇ ਧਕਰੇ
ਲੋਕੁ ਸੋਹਣੁ ਭੁਭਲੈ ॥ ਨੀਗ ਲੀਏ ਨੀਬਾ ਤੀਏ ਸੁਨੁ ਸੇਵੇ
ਹੋਇ ਆਵਦੀਉ ॥ ਜਾਣੈ ਹ ਬਲਾਈ ਇਸ ਹੋਵਨਾ ॥ ਤੇ ਸੇ
ਖ ਜੀ ਤੇ ਇਸ ਨੁ ਸਹਿ ਬ ਖਸਮ ਕਿਉ ਕਹਿਨ ਜੀਕ ਆ
ਵੈ ॥ ਜਾਣੈ ਸੁਨੁ ਗੁਣ ਹੋਵਨਿ ਤੇ ਇਸ ਨੁ ਖਸਮ ਮਿਲੈ ॥ ਤੇ ਸੇ
ਖ ਬਿਰਹ ਮਕਰਿ ਅਬੈਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਆਲੁ ॥ ਸੀ
ਤੇ ਸੁਆ ਕਉਇਲੁ ਸੁਆ ਖਰ ਕਵਣ ਗੁਣ ਕਵਣ ਸੁ ਸਟੀਅ
ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਕਉਇਲੁ ਸੁਭੇਵੈ ਦੇਸ ਕਰੀ ਜਿਤੁ ਦਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ॥
॥ ~~ਸੁਭੇਵੈ ਦੇਸ ਕਰੀ ਜਿਤੁ ਦਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ~~ ॥ ॥ ਤੇ ਸੇ ਖ ਬਿਰਹ ਮਕਰਿ
ਅਭਿਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਭੁੰਦੁ ਪੈ ਸੁਗੁਣ ਵੰਤੁ ॥ ਤੇ ਗੁਣ ਕ
ਹਿ ਕਹਿ ਸਹਿ ਬ ਧਾਇ ਆਹੈ ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਣੀ ਤੇ ਪਾਇ ਆਹੈ

ਸੇਤੁ ਮੇਕੁ ਭੀਡ ਸੁਗਨਿ ਗੁਣ ॥ ਭੁਡ ਸੁਤੁ ਜਿਨ ਭੁਡ ॥ ਭਿ
ਕ ਰਿਸਾਹਿ ਬਕਉ ਮਿਲਿ ਅਤੇ ਸੇਗੁਣ ਤੁ ਮੇਕੁ ਭੀਡ ਸਿ ॥
ਸੁਕਿ ਅਖਰੁ ਹੈ ਸੁਕਿ ਅਗੁਣ ਹੈ ॥ ਸੁਕਿ ਅਮਣੀ ਅਮ
ਤੁ ਹੈ ॥ ਜਿਤ ਅਖਰੁ ਜਿਤ ਗੁਣਿ ਸਾਹੁ ਕੰਤ ਦਸਿ ਆਦਦਾ
ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕ ਸੰਗੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ ਬੈਤ ਕਹਿ ਆ ॥

॥ ਨਿਵਟ ਸੁ ਅਖਰੁ ਬਿਦੁ ਗੁਣਿ ਜਿਹ
ਬਾਮਣੀ ਅਮੰਤ ॥ ਜਾਏ ਬੈਟੇ ਦਸਿ ਕਹੀ ਤੰ ਦਸਿ ਆਦੇ
ਕੰਤ ॥ ੧ ॥ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਜੁ ਕੰਤੁ ਕੀ ਕੰਤੁ ਤਿ ਸੀ ਕਾਹੋ ਏ ॥ ਗਰ
ਬੀ ਕੰਤ ਨ ਪਾਈ ਐ ਜੇ ਖੰਗੀ ਸੁ ਆਲਿਉ ਏ ॥ ੧੧ ॥ ਸੇਵ
ਸਾਤਿ ਸੁਭਾਵ ਸੀ ਜਾ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਸਹੀ ਆ
ਪਯੁ ਹਰਿ ਕੰਤ ਤਿ ਸੀ ਕਾਹੋ ਏ ॥ ੧੨ ॥

॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕ ਕਹਿ ਅਜੁ ਏ ਸੇਖ ਜੀ ॥ ਏਹ ਨਿ
ਦਿਚ ਲਣਹ ਰਿਸੇ ਅਗੈ ਭਲਾ ਹੈ ॥ ਸੁਏਹ ਅਖਰੁ ਹੀ ॥
ਅਤੇ ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹਿ ਮੰਨਹੁ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਹਿ ਮੰਨਹੁ
ਪਰ ਮੇਸਰੁ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਭਾਵੇ ਸੁਖ ਦੇਵੇ ਮਨੁ ਖਖਵੈ ॥ ਤੰ
ਏਹੁ ਏ ਸਨੁ ਗੁਣ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਏਤੁ ਸਾਹੁ ਬਕੰਤ ਖਰਾ ਖੁਸੀ ਹੋ
ਦੈ ॥ ਏਸ ਦੇ ਬਾਬਿ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੋਦੈ ॥ ਅਤੇ ਜਿਹ ਬ
ਤੇ ਭਲਾ ਸਬਦੁ ਬੋਲੈ ॥ ਜਿਹ ਬਾਤੇ ਮਿਛਤਿ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕ
ਹੈ ॥ ਤੰ ਏਹੁ ਮਣੀ ਅਮੰਤ ਹੈ ॥ ਏਸਨੁ ਏਤ ਕਹਿ ਕੈ ਏਸ ਦੇਵ
ਸਿ ਕੰਤ ਹੋਦੈ ॥ ਜਾ ਏਤੀ ਆਵ ਸਤੁ ਬੰਦਾ ਕੋਈ ਦਸਿ
ਕਰਤੀ ਸਾਹਿਬ ਖੁਦਾ ਏ ਖਸਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਏਸ ਦੇਵ ਸਿ

ਦੁਹਾਹੀ ਜਾਇਓ ਜੇਹੀ ਸਿਵ ਕਰ ਪਦੁ ਮਾਟੁ ਮੇਰਾ ਜਾਨ

ਨੁਭਵੈ ਤੀਜਿ ਤਨੀ ਅਸਹੀ ਅਕਹਾਵਦੀ ਅਪੈ ਨਿਇਤ

ਨੀਘਟਿ ਕਾਈ ਨਹੀ ਕਹਾਵਦੀ ਅਯਾ ਅਧੋ ਅਪਈ ਜਾ

ਹਗਾ ਕਹਾਵਦੀ ਅਪੈ ਨਿਯਾ ਜਿਹੰ ਦੇਹੀ ਣਾਇ ਲਾਈ ਜਾ ਜਿਹੰ

ਦੈ ਸੇਵਕ ਗੀ ਜੇਦੈ ਸਿਰੇ ਮੇਰ ਕੰਤ ਉਦੈ ਤੰਗੁ ਲਾਉਦੈ

ਪਾਪੁ ਜਿਸਨੇ ਮਿਹਰ ਕੀ ਨਜ ਰਿਕੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ

ਸੇਵਾ ਸਾਹਬ ਨੁਭਵੈ ਦੈ ਸਿਰੇ ਕੰਤ ਉਮੈ ਦਾਉਦੈ ਤੰ

ਸਭਨਾ ਮਾਯਾ ਨੁਭਵੈ ਕਿ ਕੰਤ ਉਮੈ ਦਾਉਦੈ ਉਮੈ ਨੁਭਵੈ

ਉਮੈ ਦੇਵ ਚਨਾ ਦਿਚਿ ਚਲੈ ਤੰ ਸੇਖਰ ਹਿਅ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰਿ ਕੈਠੇ ਰਿਗਲਾ ਪਾਇਓ ਕਰੈ ਨਜ ਰਿ

ਪਿਛੈ ਸੇਵਾ ਪੈ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਠੇਰਿ ਸਹੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ

ਬੈਤ ਕਹਿ ਆ ॥ ੧੩ ॥ ਜਿਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਸੁਕੰਤ ਕੀ

ਕੰਤ ਤਿਸੀ ਕਾਉਣਿ ਗਰਬੀ ਕੰਤ ਨ ਪਾਈ ਐਜੇ ਖਰੀਸੁ

ਅਲਿਉਣਿ ॥ ੧੩ ॥ ਜਿਸੇ ਸੇਵਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕੀ ॥ ਜਿਸੇ

ਖਜੀ ਮੁਲਾਇ ਸਦੀ ਸੇਵਾ ਪੈ ਜਾ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਗਰ

ਬੁਨਾ ਕਰੇਗਾ ਨਿਹਗਰ ਬੁਝੈ ਇਕੈ ਕਰੇਗਾ ਤੰ ਇਸ ਉਪਰਿ ਸ

ਤਾਬ ਕੀ ਨਜ ਰਿਉਣਿ ਜਾਇਓ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਗਰ ਬੁ

ਨਾ ਕਰਹੀ ਜਾਇਸਨੁ ਨਜ ਰਿਉਣਿ ਤੰ ਇਉ ਮਾਯਾ ਬੁਲ

ਈਏ ਤੰ ਏਵ ਸਤ ਸਾਹਬ ਦੀ ਊਣੀ ਅਤੇ ਸੋਹਣੀ ਊ

ਦੈ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਖਸਮ ਨਾਲਿ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਸੁਰਤਿ ਦ

ਗਰ ਬੁਕਰੇਗਾ ਤੰ ਇਸਨੁ ਸਾਹਬ ਗਰਬ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨਜੀ ਕਨ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਖਜੀ ਜਿਉਰੁ ਪੈ ਕੀ ਮੇ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਜਿਉਰੁ ਖ ਅਤੇ ਸੁਮ
 ਦੇਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਜਿਉਰੁ ਲ ਬੈ ਤੇ ਮਾਲੇ ਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਜਿ
 ਉ ਪੈ ਤੇ ਨਿਹਾਲੀ ਅਸਿਹ ਜਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਰ
 ਇਦਿ ਆਬੰਦਿ ਅਨੁ ਖੁਦਾ ਇਦੇ ਨਵੈ ਨਾਲਿ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ
 ॥ ਉਨ ਨੁ ਖੁਦਾ ਇਦੀ ਅਗਲੀ ਇਉ ਸੋਹਦੀ ਅਪੈ ਨਿਜਿ
 ਉਰੁ ਖਨੁ ਭੋਜਨ ਸੋਹਦੈ ॥ ਜਿਉਰੁ ਲ ਬਨੁ ਮਾਲ ਸੋਹਦੈ
 ॥ ਜਿਉਰੁ ਖਨੁ ਮਿਹ ਜਾ ਮੁਹਾਦ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾ ਇਦੀ
 ਅਗਲੀ ਖੁਦਾ ਇਦੇ ਪਿਅਰਿ ਅਨੁ ਮੁਹਾਦ ਦੀ ਅਪੈ ਨਿ
 ॥ ਸੇ ਖਜੀ ਏਹ ਮਨੁ ਖਰੋ ਪਕਰਿ ਕੈ ਤਉ ਕਰਦੈ ॥ ਭਉ
 ਕ ਭਉ ਕ ਖੁ ਅਹ ਤਦੈ ॥ ਸਮਝਦਾ ਨਹੀ ਅਪੈ ॥ ਜਿ
 ਏਹ ਗਲੀ ਕੁਹ ਨਹੀ ॥ ਜਿਚਹ ਏਹ ਬੋਲੇ ਤਿਚਹ ਖੁਦਾ ਇ
 ਦੀ ਅਹੀ ਗਲੀ ਬੋਲੈ ॥ ਜਿਨ ਬੋਲੇ ਤੇ ਇਸਨੁ ਚੁਪ ਹੀ ਚੈ
 ਗੀ ਹੈ ॥ ਪਦੁ ਜੀ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾ ਇਦੀ ਅਗਲੀ ਇਸਨੁ
 ਹੁ ਬੋਲਣਾ ਭਲਾ ਨਹੀ ॥ ਤੇਹ ਸਬੋਲਣੇ ਨਾਲੇ ਚੁਪਾਤੀ
 ਭਲਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾ ਇਬੀ ਤੇਹੁ ਤੇਹੁ ਬੋਲੈ ਸੁਣੇ ਕੋ
 ਸੋ ਮੁਹ ਭੂਠਾ ਹੀ ਦਾ ਤੇ ਇ ॥ ਜੇ ਅਹ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਲਿ
 ਖੀ ਦਾ ਹੈ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਿ ॥ ਜਿ ਤਬੋ ਲਿਖੇ ਇਸਦਾ ਬੁ
 ਗਲਿ ਖੀ ਅਸੋ ਏਹੁ ਅਪਣਾ ਬੁਗਰਿ ਉਲਿਖਾਇਦੈ
 ॥ ਏਹੁ ਖੁਦਾ ਇਦੀ ਅਹੀ ਗਲੀ ਕਰੈ ॥ ਖੁਦਾ ਇਦੀ ਨ
 ਉਬੋਲੈ ਜਿ ਤੇ ਇਸਦਾ ਭਲਾ ਲਿਖੀ ਅੇ ॥ ਜਿ ਇਹੁ ਬਿਨਾ
 ਖੁਦਾ ਇਬੀ ਕਿਛੁ ਤੇਹੁ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਇਸਦਾ ਦਰਗਾ

ਹਾਵ ਚਿਮੁਹ ਸਿਮਰਨ ਹੋਇ ਏਥੇ ਬੈਠਿ ਦੈ ॥ ਅਤੇ ਥਾਇ
 ਥਾਇ ਸਗਮਿ ਦਾਤ ਦੈ ॥ ਇਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਬੋਲ ਏਥੇ
 ਚੁਪ ਚੁਪ ਤਹੀ ਭਲਾਏ ॥ ਅਕੈ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਬਤ
 ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਛ ਬੋਲਣਾ ਭਲਾ ਨਹੀ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਤ ਨੀ
 ਆਤੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾ ਪੁਛਹਿ ਗਾ ॥ ਤਿਤ ਨੀ ਆ
 ਗਲਾ ਮੇਰਾ ਭੀ ਠਾਇ ਦੈ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਠਾਇ ਦੈ ॥ ਸੇ
 ਖਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾ ਕਹਣੀ ਆ ॥ ਛਿਲ ਨਹੀ ਕ
 ਹਣੀ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਅਹ ਜਕੀਤਾ ਜਿਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਮੈਨੁ ਕ
 ਤੀਲੋ ਜੀ ਦੈ ॥ ਸੋ ਕਿਜੇ ਹੀਲੋ ਜੀ ਦੈ ॥ ਸਾਹ ਦੀ
 ਕਿਲੋ ਹੋ ਦੀਲੋ ਜੀ ਦੈ ॥ ਸਾਹ ਦੀ ਜਿਕਾਤੀ ਪੈ ਜੇ ਜਨ
 ਵਹ ਦੇਹ ਗਲਿ ਵਹੇ ਤਾਂ ਜਨ ਵਹੇ ਹਲਾਲ ਥੀ ਦੈ ॥ ਜੇ ਬੰਦੇ
 ਦੇਹ ਗਲਿ ਵਹੇ ਤਾਂ ਬੰਦਾ ਨਾ ਥੀ ਦੈ ॥ ਤਾਂ ਮੈਕੁੰ ਇਜੇ ਹੀ ਕਾ
 ਤੀ ਦੇਹ ਮੇਘਿ ਨਾ ॥ ਜੇ ਦਕੁ ਠਾ ਬੰਦਾ ਹਲਾਲ ਥੀ ਦੈ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੈਤ ਦਿਤਾ ਸਹੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ ॥ ਸਾਹਿਬੁ
 ॥ ਸਚਿ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚ ਸਭ ਸਾਹ ॥ ਘਾੜਤ ਤਿਸ ਕੀ
 ਅਪਰ ਅਪਾਹ ॥ ਸਚ ਕੇ ਸੀਟ ਲਈ ਚਿਲ ਕਾਇ ॥
 ਗੁਣ ਕੀ ਬੇਕ ਦਿਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾ ਹੋਏ ਸੇ
 ਖਾ ॥ ਲੋਹੁ ਲਬਨ ਕਥਉ ਦੇਖਾ ॥ ਹੋਇ ਹਲਾਲ ਲਗੇ
 ਕਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਦੀ ਦਰਸ ਸਮਾਇ ॥ ੧੫ ॥
 ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ॥ ॥ ਏਸੇ ਖਜੀ ਇਸ ਸਾਹ
 ਦੀ ਕਾਤੀ ਦਾ ਬੰਦਾ ਕੁਠਾ ਨਹੀ ਹਲਾਲ ਥੀ ਦਾ ਜੋ ਤੇ

ਕੇਲ ਕਰੈ॥ ਧਰਮ ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ॥ ਇਸ ਸਚ ਕੇ ਸਾਹਿਤੇ
 ਘੜੀਏ॥ ਸਚ ਕੇ ਪੀਸਾ॥ ਇਸਿ ਉਕਿ ਲਿਖ ਕਾਇ
 ਚਿ ਲਿਖਾਇ ਲੀਜੀ॥ ਮੇਰਾ ਤਿਸ ਕਉ ਬੇਕ ਹੁਣ ਕੀ
 ਤੋਇ॥ ਤਿਸ ਦਿ ਚਿ ਉਕਾਤੀ ਸਮਾਵੈ॥ ਤਿਸ ਕੇ
 ਸਾਖਿ ਜੇ ਬੰਦ ਕੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਾ ਵਰ ਪੁਲਾ ਲਖੀ ਦੈ॥
 ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾ ਮੇਖ ਤੋ ਦੈ॥ ਮੇਖ ਜੀ ਲੋ ਪੁਦੀ ਜਾ ਹਰ
 ਏਸ ਦਿ ਚਹੁ ਲਖੁ ਜਾਇ॥ ਤਾਏ ਪੁਲਾ ਲਖੀ ਦੈ॥
 ਜਿ ਚਹੁ ਏਸ ਦਿ ਚਿ ਲਿਖੁ॥ ਤਿ ਚਹੁ ਏਸ ਕਉ ਰੋ॥
 ਹੁਲਾਸੁ ਤਾ ਬੀ ਦੈ ਜਾਇ॥ ਇਸ ਦਿ ਚਹੁ ਲਖੁ ਜਾਇ॥
 ਤਾ ਹੁਲਾਸੁ ਬੀ ਦੈ॥ ਤਾ ਦਰ ਕੀ ਲਾਇ ਕਰ ਤੋ ਦੈ॥ ਨਾ
 ਤਰਨਾ ਹੀ ਦਰ ਕੀ ਲਾਇ ਕਰੇ॥ ਬੰਦਾ ਖਾਮੈ ਤੇ ਨਾ ਧਾ
 ਕਰੈ॥ ਜਿਏ ਏਹੀ ਕਾਤੀ ਕੁ ਮੇਰਾ ਤਾਏ ਪੁਬੰਦਾ ਹੁਲਾਸੁ
 ਦੈ॥ ਮੇਖ ਜੀ ਏਹੁ ਕਾਤੀ ਰੋ॥ ਜਿ ਕੋਈ ਘਿਨੁ ਸਕੇ॥
 ਤੇ ਮੇਖ ਖੁਸਾਲੁ॥ ਇਕ ਰਿਝ ਰਿਝਾਇਆ॥ ਮੇਖ
 ਆਖਿ ਆਜੇ ਜੀ ਜੁ ਕੁਛੁ ਲੋੜੀ ਦਾ॥ ਆਸਾ ਸੋ ਖੁਦ
 ਦਿਤਾ॥ ਨਿਹਾਲ ਬੀਏ॥ ਤਬ ਫੇਰਿ ਮੇਖ ਅਗੁਰ ਕੀ
 ਤੀ॥ ਜਿਨਾ ਨ ਕੁਜੀ ਜੋ ਕੁਛੁ ਲੋੜੀ ਦਾ॥ ਸੋ ਤੇ ਬਾਦ
 ਹੁਪਈ ਦਰੈ॥ ਪਹੁੰਤੀ ਤਿਕ ਬਿਅਗਾਲੈ॥ ਜੇਹੁ
 ਕਮੁ ਬੀ ਦੇਤਾ ਪੁਛਾ॥ ਤਾ ਗੁਨਾਨ ਕਕਤਿ ਆਕ
 ਹੀ ਘੋਜੀ॥ ਮੇਖ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲੀ ਨੇ ਮੁਲ
 ਤਜਾਨਾ ਹੀ ਕਰੀ ਦਾ॥ ਸਨਿ ਸੇ ਗਕ ਹੀ ਦੀ ਅਰੈ ਨਿ॥

ਅਤੇ ਜੇਕੋਈ ਅਗੋ ਬੁਰਾਮੰਨ ਦਰੈ ਤਉ ਹੁ ਬੰਦਾ ਬੁਰ
 ਇਦਾਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮੀ ਨਿਸੰਗ ਅਖਹੁ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰ
 ਹਮ ਕਹਿ ਅਸੁ ਅਲਖੁ ਦਇਦਾਰੀ ਤਾ ਸੁਖੋ ਜਣੇ
 ॥ ਜਿਨਾਨ ਕਦ ਹਵੇ ਸਡਿਖਾ ॥ ਅਛ ਲਛ ਲਾਈ ਨਾ
 ਛਲੈ ॥ ਨਹ ਘਾਉ ਕਟਹੇ ਕਹਿ ਸਕੈ ॥ ਲੀਭੀ ਕਾਜੀਉ
 ਟਲਪ ਲੈ ॥ ੧ ॥ ਬਿਨੁ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਕਿਉ ਜਲੈ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਹਰਉ ॥ ॥ ॥ ॥ **॥ ਤੁਮਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ॥** ॥ ਸੇਖ ਬੇ
 ਨਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਕੀਤੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਹਿ
 ਅਡਿਖਾਇ ਹੁਜੁ ਛਲਮਾਇ ਅਹੈ ਸੇਕਿ ਸੀ ਹੀ ਦੇਬੁ
 ਤੇ ਛਲੀ ਨਾਹੀ ਜਾਦੀ ॥ ਨਾ ਕੋਈ ਸਿਧੀ ਦਲੈ ਆਪਣੀ ਛ
 ਤੀ ਕਟਹੇ ਨਾਲਿ ਘਾਇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਇਆ ॥ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਇ
 ਅਕੁੰ ਕਟੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਇ ਅਕੁੰ ਛਲੈ ॥ ਇਹੁ ਜੁ ਲੀਭੀ ਜੀ
 ਉਠੈ ਸੁਕਟਹੇ ਸਾਥਿ ਆਪ ਕਉ ਘਾਉ ਕਹਿ ਸਕਤਾਨਾਹੀ ॥
 ਪਇਅ ਡੁਲਾਵ ਦਾਜੀਉ ਫਿਰਦਾਹੈ ॥ ਅਸੀ ਪਾਸਿ ਆ
 ਪਸਤੇ ਮਾਇ ਅਕਉ ਕਟਿ ਨਾਹੀ ਸੰਕਦਾ ॥ ਜੀ ਬੀਤ ਲੀ
 ਪਿਅ ਗੀ ਕਹਿ ਰਖਦਾਹੈ ॥ ਦੇਖੀ ਤੇਲ ਬਗੈ ਹਦੀਵਾ ਕਿਉ
 ਕਹਿ ਜਲੈ ॥ ਬਿਨ ਦੀਵਾ ਜਲੈ ਬੀਚਾਨਣ ਬੀਦਾਨਾਹੀ ॥ ਬਿ
 ਨਾਚੰਦਣ ਬੀਟੇ ਕੁਝ ਸੁਝਦਾਨਾਹੀ ॥ ਡਿਖੀ ਬਿਨ ਤੇਲ
 ਦੀਵਾ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਲੈ ॥ **॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ॥**
॥ ਸਚੁ ਕਹੀ ॥ ॥ ਕੁਰੰਦ ਕਤੇਬਾ ਕਮਾਈਐ
 ॥ ਭਉ ਵਟੀ ਇਤਤ ਨਿਲਾਈਐ ॥ ਸਚੁ ਬੁਝਣੁ ਆ

ਇਸੁ ਭਾਈ ਮੇ ॥ ੧ ॥ ਭਗੁਤੁ ਤੁਹਿ ਚਾਹੁ ਭਉ ਜਲੈ ॥
ਰਿਚੈ ਨ ਟੁਸੁ ਸੁ ਭੁਤ ਭਉ ਮਿਲੈ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਤਿ
ਕਾ ਪਰਮਾਨੁ ॥ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਏ ਸੇਖ ਜੀ ॥
ਸੁਕੁਰੀ ਟੁਕੁਰਦੈ ਸੋ ਕਮਾਈ ਐ ਖੁਦਾਇ ਥੀ ਡਗੀ ਐ
ਡਰਿ ਕਹਿ ਮਾਗ ਚਲੀਏ ॥ ਕੁਰੀ ਟੁਕੁਰਦੈ ਬਦਾ ਫੁਰਮਾ
ਇ ਅਕੀਚੈ ਇਹੁ ਭਉ ਇਸਦਿ ਚਿਵਟੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਕੁਰੀ
ਟੁਕੁਰਦੈ ਬਦਾ ਕਹਿ ਅਜੋ ਕਮਾਈ ਐ ਸੋ ਏਹੁ ਤੇਲੁ ਤੋਇ
ਆਪਰਮੇ ਸਰਕਾ ਭਉ ਜੁ ਇਸਦਿ ਚਿਅਇ ਅਏਹੁ
ਇਸਦਿ ਚਿਵਟੀ ਤੋਈ ॥ ਸਚਾਨਾ ਮੁਖੁ ਦਾਇਦਾ ਜਿਨਿ
ਸਚੁ ਬੁਝਾਇ ਆਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਬੁਝਿ ਅਤੰ ਏਹੁ ਖੁ
ਦਾਇਦਾਨਾ ਉਏ ਸਨੁ ਬੈਸੰਤਰ ਅਗਨਿ ਤੋਇ ਆਜਾ
ਭੇਟਿ ਅਤੰ ਸਚੁ ਇਸਦੇ ਅੰਤਰਿ ਅਇਆ ਜਿਥੇ
ਜੋ ਤਿਜਾਗੀ ਤਿਥੇ ਦੀਵਾ ਬਲਿ ਆਤਿ ਸੇ ਅੰਦਰਿ ਚੀ
ਨਣੁ ਤੋਇ ਆਤਿ ਏਈ ਲੋਕ ਪਰਮੇ ਸਗਇ ਸਦੇ ਅੰਦਰਿ
ਵਸਿ ਆਜਾਤਿ ਏਈ ਲੋਕ ਨਾਥ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਅਇ
ਆਤਿ ਏਈ ਲੋਕ ਇਸਨੁ ਨ ਜਹਿ ਅਏ ॥ ਏਤ ਸੰਜਮ ਤੇ
ਲਬ ਗੋਰਦੀਵਾ ਬਲਿ ਆਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਏ ਸਨੁ ਮਿਲਿ
ਆਇ ਤੁਤ ਨਿਲਗੇ ਬਾਣੀ ਆਇ ਹੁਦੁ ਨੀਅਾ
ਵਣ ਜਾਣੀ ਆਸੁ ਖੌਰੈ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀ ਆ ॥ ੩ ॥
॥ ਸੁਕੁਰੀ ਟੁਕੁਰਦੈ ॥ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਜਿਏ
ਸੇਖ ਜੀ ਇਸਤ ਨਿਏ ਹੁਬਾਣੀ ਲਗੀ ਜੁਏ ਹੁਦੁ ਨੀਅਾ

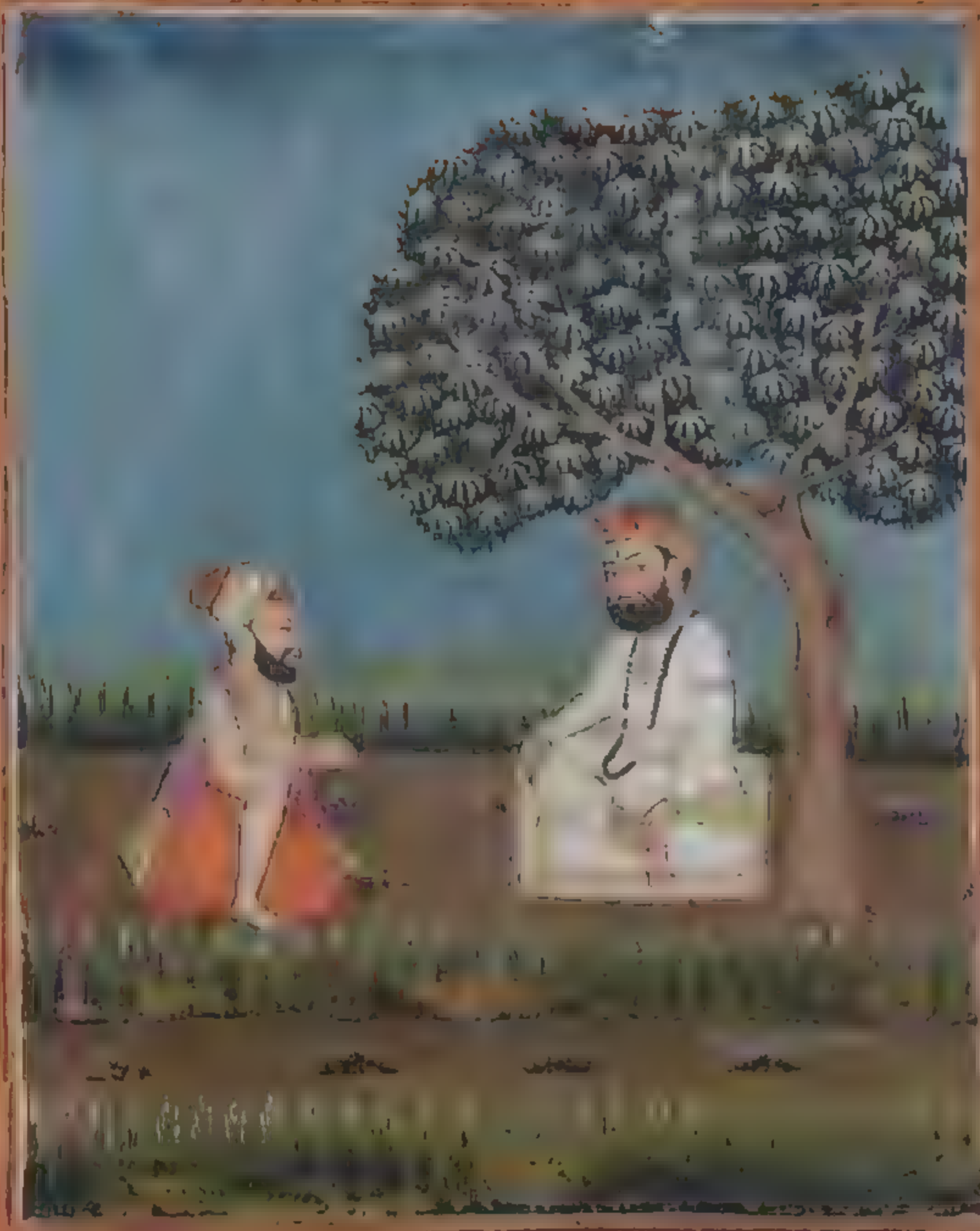
ਬਾਭੀਚਿਲਿਗਈਗਤੁਮੇਰੀਬੰਧਗਾਜਿਤੁ ਅਖਿਸੇਸੇਸੇ
 ਮੰਨਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਚਾਚਲਾਲੁਅਸੀਭੀਜਿਵਣ
 ਰੋਹਣਨਾਹੀਗਤੰਲਾਲੁਦੇਦੀਕਹਿਅਭਲਾਜੀਜੋਤੈਰੇਮ
 ਨਿਅਦੈਸਾਈਅਸੀਮੰਨਣੀਗਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਪੰਦੁਤਦਿਨ

(੧੧) ਗੁਰੂਗੋਸਤੀਚਲਾਨਾਗੁਰੂਗੋਸਤੀ

ਤਲਵੰਡੀਗਹਿਅਾ) ॥ ਗੁਰੂਗੋਸਤੀਚਲਾਨਾਗੁਰੂਗੋਸਤੀ ॥
 ਠਿਗਿਪਥਕੇਅਇਆਨਾਏਬਾਲਾਅਹਾ)ਗਾਹਣਿ
 ਲਗੇਤੰਇਕਦਿਨਮਾਤਾਚੋਟੀਅਖਿਅਭਾਈਬਲਤੁ

ਪੁਟਿ ਤਧੇਨੁ ਟਿਕਣ ਦੇਹਿ ਬਹੁ ਤੇਗਲੇ ਠਿਰਿ ਆਹੈ ॥ ਪੁਟਿ
 ਤੀਕੈ ਦਿਨ ਅਸੀਧਾ ਮਿਹਰਣ ਦੇਹਿ ॥ ਤੀਬਾਲੇ ਆਖਿ ॥ ੨੫੯
 ਜੀ ਪੁਟਿ ਮੈਨੁ ਦਿਦੇਹਿ ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾ ਭਈ
 ਬਾਲਾ ਜਿਥੇ ਹੋਗਾ ਤਿਥੇ ਨਾਲਿ ਹੋਗਾ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿ ਬਾਲੇ ਆਖਿ

ਅਜੀਚਲਟਗਟ ਕਰਤ ਹਰੀ ਚਰਾਹੈ ॥ ਪਰਜੀਧਿ
 ਛੇਤੁ ਸਾਡੇ ਕਉਣੁ ਹੋਸੀ ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾ ਭਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸਾਡੇ ਪਿਛੇ ਅਸਾਡੇ ਬਹੈ ਗਾ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿ ਬਾਲੇ

A painting of a courtyard scene. In the background is a long, pink building with a central window and a small arched doorway on the left. To the right, a white structure with a window is visible. The foreground is a green lawn. Two figures are sitting on the grass: one on the left, wearing a white dress and a yellow shawl, and one on the right, wearing a purple dress and a white shawl. A small white structure is in the lower center. The sky is blue with some clouds. The painting is framed by a brown border.

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਾਂ ਸੁਟਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤਉ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਵਿਚਿ ਭੇਦੁ ਭਿੰਨ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੋਂ ਤੀ
 ਮੈਨੁ ਖਬਰ ਆਹੀ ਜੀ ਮੈ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਡਿਠਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈ
 ਖਾਇ ਆਹੈ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰੁ ਪਿਛੇ ਦੀ ਸਭ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਉ ਅਸੀਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਵਾਇ ਆਕਰਤ ਹੋਤੇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਮਿਰ
 ਕਵਾਨ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਬੋਤਾਂ ਸਭੋ ਹਕੀਕ
 ਤਲੀਤੀ ਆਪਹੁ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਹਕੀਕਤ ਦੇਹਿ ॥ ਤੁਧੁ ਨਾ
 ਲਿ ਕਿਉ ਕਹਿੰਦੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿ ਆਲੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸਾਡੀ ਹਕੀਕਤਿ ॥ ਅਸੀਨਾ ਲਿ ਇਉਂ ਹੋਈ ॥ ਜੋ
 ਅਸੀ ਕੰਗੜੇ ਚਲੇ ਆਹੈ ॥ ਸਮੇਤ ਟਬਰ ਦੇਵੀ ਪਰਸਣਾ ॥
 ਅਸੀ ਅਗੈ ਸੁਟਿ ਆਹਾ ਜੋ ਇਕ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਖੜੀ ਤਿਤ
 ਪਾਹੋਇ ਆਹੈ ॥ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਜੋ ਆਇ ਆਹੋ ਤਾਂ ਉਸਦਾ
 ਭੀ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਜਾਵੀਏ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ
 ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਜਾਂ ਅਸੀ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਹੋ
 ਮਰੋ ਮਸੀਤ ਲਾਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁ
 ਛਿ ਆਖਿ ਉਭਾਈ ਤੇਗਨ ਉਕਿ ਆਹੈ ॥ ਭਾਈ ਸਿਖ ਤੁਸੀ
 ਕਿਥੋਂ ਹੋ ॥ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਜੋ ਗਲ ਦੇਗਿ ਹਉ ਆਹੈ ॥ ਅ
 ਤੇ ਨਉ ਲਾਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸੀ ਹੋ ਦੇ ਕਉ
 ਟੁਹੋ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਤਿਹੁ ਟੁਹੋ ਦੇ

ਅਹੋ॥ ਅੰਤੰਜਾੜਾਦਵਾਦਾਚਲੇਅਹੋ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅੰਤੰਜਾੜਾਭਾਈਲਾਹੁਟਿਅੰਜਾਹੁਦੇਵੀਪਰਸਿਅ
 ਵੀ॥ ਤੰਢੇਹਿਅਸੀਅਖਿਅਜੀਹੁਟਿਅਸਾਡਾਜਾਦ
 ਟਕਰਿਅਹੋ॥ ਜਿਤਵਸਤੇਭੈਜਾਦੇਅਹੋਸੋਇਥੇਹੀ
 ਕੰਮਪੁਰਾਹੋਟਿਅਹੋ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਟਿਭਾਈ
 ਲਾਹੁਟਿਅਤਉਅੰਸੀਪਾਸੈਕੁਛਲਾਹੁਟੀਅਅਹੋਸੋਲੇ
 ਸੀ॥ ਤੰਭਾਈਬਾਲਾਜਾਮੇਅਪਣਾਦਖਤੁਦੇਖਾਮੇਹੋਜਿ
 ਤੇਨਬੰਧਨਅਹੋਸਗੀਰਦੇਤਿਤੇਨਸਭਤੁਟਿਗਏ॥ ਅਤੇਜੇ
 ਮੇਪਾਸੈਦੁਰਿਹੋਵੇਨਾਹੀਤੰਮੇਰੇਪੁਨਹਿਤਹੋਟਿਜਾਵਨਿ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਜਾਹਿਭਾਈਲਾਹੁਟਿਤੰਅ
 ਪਣੇਪਹਿਜਾਹਿ॥ ਅਤੇਕਬੀਲੇਨੁਲੇਜਾਹਿ॥ ਤੰਮੇਜਾਵੀ
 ਨਹੀ॥ ਤੰਭਾਈਬਾਲਾਇਉਅਸੀਨਾਲਿਹੋਈ॥ ਤੰਭਾਈਬ
 ਲੇਅਖਿਅਜੀਗੁਗੁਨਾਨਕਅਤੇਤਉਦਿਚਿਭਿਨੁਬੇਦਕਿ
 ਢੁਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਗੁਗੁਨਾਨਕਮੇਥੋਪੜਦਾਕੋਈਨਾਹਰਖਦਾ
 ਅਤੇਤੁਸੀਜੋਪੜਦਾਹਖਿਅਸੈਕੁਛਅਸੀਦਿਚਿਘਾ
 ਟਾਤੁਸੀਡਿਠਾਹੋਸੀ॥ ਤੰਤੁਸੀਅਸੀਪਾਸੈਪੜਦਾਹਖਿਅ
 ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਭਾਈਬਾਲਾਜੋਤੁਸੀਪਾਸੈਅ
 ਸੀਪੜਦਾਹਖਿਅਹੋ॥ ਸੋਤੁਸੀਜਾਹਰਕਰੋ॥ ਤੰਬਾਲੇਅ
 ਖਿਅਜੀਜਿਤਸੀਜੋਗਿਤੁਸਾਡਾਨਉਗੁਗੁਨਾਨਕਅੰਗ
 ਦਹਖਿਅਹੋ॥ ਸੋਤੁਸੀਜਾਹਰਕਰੋ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅੰਗ
 ਪਣੇਜੀਦਿਚਿਸਮਝਿਅਜੇਟੇਰੁਪੁਰਾਪੁਰਖੁਹੋ॥ ਅਤੇ

ਇਸ ਪਾਸ ਪਟਰ ਬਣਾਭ ਲਾਨਾ ਹੀ ਏ ਪੁਗੁਨਾਨ ਕਨਾ
ਹਰਿ ਅਪੈ ਤੰਗੁ ਅੰਗ ਦਕਰਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਤੈ ਨੁ
ਗੁਨਾਨ ਕਜਾਣ ਦਾਹੀ ਅਤੇ ਅਸੀਨੁ ਜੋ ਗੁਨਾਨ ਕਜਾਹ ਕੀ
ਤਾਏ ਪੁਭੀ ਹਿਕਮੈ ਸਾਹਵਿਚਿ ਸੁਹਰਤਿ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਸੀਨੁ ਜੋ
ਗੁਪਤ ਗਧਿਓ ਸੁਸੋ ਅਸੀਜਾਣ ਦੇ ਅਹੋ ਜੋਤੁ ਸੀਉ ਪਰਿ
ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਹਦ ਬੀਖੁ ਸੀ ਅਹੀ ਤਾਏ ਹਿਬਾਲੇ ਅ
ਖਿਅਾ ਜੀ ਪੁਟਿ ਤੁਸੀ ਤੋਹੇ ਗਲੇ ਨਾਪਵੈ ਐਹਾ ਨਿਸੰਕਰ
ਜਿਤ ਬਾਬਤ ਤੁਸਾਡਾ ਨਾਉ ਅੰਗ ਦਕਰਿ ਆ ਤੰਗੁ ਅੰਗ
ਦਕਰਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਇਕ ਦਿਨ ਮੇਬਾਹੋਗਾ ਇਦੇ ਦਸ
ਤੇ ਘਾਹਿ ਆਦਾਸੀ ਬੀਡਾਏ ਇਕ ਰਿਬਧਾ ਅਤੇ ਸਿਰਤੇ
ਚਾਇਲਾਇ ਆਆਹਾ ਅੰਗੇ ਮਾਤ ਗੁਨਾਨ ਕਪਾਸਿ ਬੈ
ਠੀ ਅਹੀ ਮੇਰੇ ਕਪੜਿ ਅਤੇ ਮੇਲੀ ਆਛਿਟਾ ਪਟੀ ਅ
ਅਹੀ ਅਹਾਤਾ ਮਾਤ ਚੋਟੀ ਗੁਨਾਨ ਕਨੁ ਆਖਿ ਆਤਪ
ਜੀ ਕੁਛੁ ਦਘਾਦਾ ਭਉ ਕਰੁ ਅਹਿ ਭੀਖੜੀ ਦਾ ਪੁਤੁ ਹੋ ਤੰ
ਗੁਨਾਨ ਕਬ ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਮੁਲੇ ਪੀਏ ਪੁਛਿਟਾ ਨਹੀ ਏ ਪੁਦਰ
ਗਾਹ ਦਕੁ ਗੁਹੀ ਤਾਏ ਇਉ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਅੰਗ ਦਰ
ਖਿਅਾ ਤਾਏ ਹਿਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਗੁਰੂ ਤੇ ਇਕ ਰਿਇ
ਤਨਾਵਲ ਸਿਖਾਧਾ ਸੈਕਰੀ ਅਤੇ ਅਕੇਤਾ ਅਖੈ ਤੁਸੀ ਸਿ
ਖਨ ਹੀ ਤਾਏ ਹਿਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਅਖਿ ਅਸੁ ਦਿਭਾਈ ਬਾਲ
ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤ ਚੋਟੀ ਦਹੀ ਪੁੜੀ ਨੁਲੇ ਕਰਿ ਗੁਨਾਨ ਕਪਾ
ਸਿਬੈ ਠੀ ਅਖਣ ਲਗੀ ਜੀਤੁ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਤੁ ਪੁੜੀ ਹੋਰਿ

ਅਪਰੇਘਾਧਿਧਾਤੀਪੈਤੁਰੁਰੁਗਾਧੁਲੀਨ ॥ ੩੦ ॥
 ਜੋਆਪਣੇਪੁਤੀਉਦਿਆਪਗਇਆਪੁਤੀਨੁਦੇਦਾਜੋਗੁ
 ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਦੀਨਜਹਿਇਕਸਚੁਹੀਉਪਰਿਜਾਇ
 ਪਈਮੁਈਪਈਆਹੀ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆਪੁਤਮਿ
 ਹੀਚੰਦਾਏਚੁਹੀਮੁਈਪਈਹੈ॥ ਇਹੁਇਥੇਪਈਭਲੀਨ
 ਹੀਤੁਪੈਰਦੇਅੰਗੁਠਨਾਲਿਟੁਬੁਜੋਪਰੇਜਾਇਪਦੈ॥ ਤੰਅ
 ਗੋਸਿਹੀਚੰਦਆਖਿਆਅਓਤੀਅਸੀਇਜੇਹੇਇਸਟ
 ਬਹੁਤੁਡਿਠੈਨਿ॥ ਜੋਖਮੰਦੇਕਬੁਤਰਉਡਾਉਦੇਹੈਨਿ
 ॥ ਅਤੇਖਲਝੀਆਬਿਲੀਆਕਹਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨ
 ਕਚੁਪਕਹਿਹਿਆ॥ ਜਾਸਾਇਤਗੁਜਗੀਤੰਮੈਨੁਰੁਕਮੁ
 ਰਜਾਇਓਵੈ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆਬਚਾਅੰਗਦਾਏਹੁ
 ਚੁਹੀਮੁਈਪਈਹੈ॥ ਇਸਕੇਤੰਈਪੈਰਦੇਅੰਗੁਠਨਾਲਿਟੁ
 ਬਿਛਡਿਜੇਏਪਰੇਜਾਇਪਦੈ॥ ਤੰਮੈਅੰਗੁਠਨਾਲਿਟੁਬੀ
 ਤੰਜਾਇਕਿਤੇਦਲਿਪਈ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆਮੁਲੇਧੀ
 ਏਏਹੁਪਗਇਆਪੁਤੁਅਤੇਏਹੁਆਪਣੇਪੁਤੰਮੈਕਿਅਕਰੰ
 ਜਿਸਤੰਈਕਰਤਾਰਦੇਵੈਸੋਈਲਵੇ॥ ਤੰਭਾਈਬਾਲਾਅਸ
 ਭਾਨਉਅੰਗਦਇਉਹੋਇਆ॥ ਤੰਠੇਰਿਬਾਲੇਆਖਿ
 ਅਜੀਮੈਨੁਹੋਗਬਿਸਵਸਪਇਆਹੈ॥ ਮੈਦਿਦਿਦਡਾ
 ਕੋਈਅਵਗੁਣਹੈਜੋਤੁਸੀਘਨੀਘਨੀਪੜਦਾਰਖਦੇ
 ॥ ਤੰਠੇਰਿਗੁਰੁਅੰਗਦਕਹਿਆਸੁਇਭਾਈਬਾਲਾਇ
 ਕਦਿਨਮੈਭੀਅਤੇਭਾਈਬੁਝਾਭੀਹੋਜਹਅਹੋਗੁਗੁਨਾਨ

ਕਪਾਸੀਜੀਅਪੀਗਤਿਅਹੀਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆ
 ਜੋਦੇਖਿਬੁਝਗਤਿਕਿਤਨੀਪੈ॥ਤੰਬੁਝਦੇਖੇਤੰਅਪੀ
 ਗਤਿਪੈ॥ਤੰਬੁਝੇਅੰਦਰਿਆਇਕੇਆਖਿਓਸੁਜੀਅ
 ਪੀਗਤਿਪੈ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਬੁਝਿਅਮੇਜਾ
 ਟਦਤੰਜੋਗਤਿਪਹਰੈਤੂੰਫੇਰਿਦੇਖੁ॥ਤੰਬੁਝਾਬੰਹਿ
 ਨਿਕਲਿਕਰਿਫੇਰਿਦੇਖਣਗਇਅਦੇਖੇਤੰਅਪੀਗ
 ਤਿਪੈ॥ਤੰਫੇਰਿਆਇਆਖਿਓਸੁਜੀਅਪੀਗਤਿਪੈ॥
 ਤੰਤੀਸਰੀਵਾਹੀਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਅਜੋਗਤਿਪ
 ਹਰੈ॥ਤੰਤੀਸਰੀਵਾਹੀਫੇਰਿਬੁਝੇਅਪੀਗਤਿਕਹੀ॥
 ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਲਾਭਾਈਬੁਝਾਬਹੁ॥ਫੇਰਿਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਬਚਾਅੰਗਦਦੇਖੁਗਤਿਕਿਤਨੀਪੈ
 ਗਜਾਮੇਜਾਇਬਹਰਿਦੇਖੰਤੰਅਪੀਗਤਿਪੈ॥ਮੇਅੰਦ
 ਰਿਆਇਆਖਿਅਜੀਗਤਿਅਪੀਪੈ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਆਬਚਾਅੰਗਦਗਤਿਪਹਰੈਤੂੰਜਿਹ
 ਦੇਖਾ॥ਤੰਮੇਅਪਣੇਮਨਸਮਣੀਜੋਗਤਿਤੰਅਪੀ
 ਪੈ॥ਪਰਗੁਰੂਦਾਭੋਟਹਰੈ॥ਤੰਮੇਆਖਿਅਜੀਗਤਿ
 ਪਹਰੈਮੇਰੀਆਅਖੀਆਦਿਚਿਦਟਆਹ॥ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਇਆ॥ਅਤੇਆਖਿਓਸੁਬਚਕ
 ਰਤਾਰਅਗੇਮਥਾਟੇਕਾ॥ਅਗੋਬੁਝੇਵਟਖਾਧਾ॥ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਆਬੁਝਿਅਅੰਗਦਅਗੇਮਥਾਟੇਕਾ॥
 ਅਗੋਬੁਝੇਵਟਖਾਧਾ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਬੁਝਿ

ਆਵਟਨਾਖਾਹੇਕਰਤਾਰਦੁਕ ਮੁਈਦਿਅਹੰਗਤੰਭ
 ਈਬਾਲਾਅਮੈਨਾਲਿਏਉਹੋਈ॥ਤੰਬਾਲੇਆਖਿਅ
 ਜੀਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਘੜੀਘੜੀਪਟਕਿਉਹਖਦੇਹੋ॥ਤੰ
 ਗੁਰੂਅੰਗਦਬੋਲਿਅਭਾਈਬਾਲਾਮੁਖਮਧਮੈ॥ਅ
 ਤੇਮਹਿਮਾਅਗਾਧਿਏਅਖਣਦੀਨਾਹੀਅੰਦਰਿਜਰ
 ਣਦੀ॥ਤੰਬਾਲੇਆਖਿਅਜੀਉਇਅਖਜੀ॥ਤੰ
 ਗੁਰੂਅੰਗਦਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਮਿਖੀਅਉਖੀ॥
 ਤੰਮਭੋਰੁਣਕਰਤਾਰਦੈਪਹੋਏਭਾਹਿਕਰਣੀਭਲੀ
 ਨਾਹੀਅੰਦਰਿਹੀਜਰਣਦੀ॥ਮਿਖੀਵਾਲੇਨਿਕੀ॥ਤੰ
 ਸਪਹਿਕਰਤਾਰਦੀਬਹੁਤੁਖੁਸੀ॥ਕਰਤਾਰਮਿਤਰਦ
 ਨਹੋਦੈ॥ਤੰਈਉਹੋਭਾਦੈਮੰਨਭਾਦੈਨਾਮੰਨ॥ਤੰਬਾਲੇ
 ਆਖਿਅਗੁਰੂਜੀਸਤਿਜੀਸਤਿਜੀ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂਅੰ
 ਗਦਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾ॥ਜੋਏਹੁਦਰਤਾਰਮੁਣਗਾ
 ਸੁਣਿਕਹਿਅਖੇਗਾ॥ਜੋਸਤਿਬਚਨੈਨਿਤਿਸਦੇਅ
 ਉਗੁਣਪਾਪਜਿਤਨੇਕੀਤੇਹੋਸਿਨਿਤਿਤਨੇਸਤਿਆ
 ਖਣਨਾਲਿਸਭੇਧੋਤੇਜਾਸਨਿ॥ਜੋਹਿਰਦੇਸਤਿਪਰਤੀ
 ਤਿਨਾਲਿਸਤਿਅਖਸਨਿ॥ਅਤੇਜੇਕੋਈਏਹਬਚ
 ਨਕਮਾਦੈਗਾਸੋਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਹੈਤਿਥੇਬੇਦਰੋਗਾ
 ਜਾਇਪਹੁਚੈਗਾ॥ਭਾਈਬਾਲਾਏਹੁਬਚਨਸਤਿਕਹਿ
 ਜਾਣਨਾ॥ਏਸਦਿਚਿਭੇਦੁਨਾਹੀਮੰਨਣਾ॥ਜੋਸਿਖ
 ਏਸਬਚਨਨੁਸਤਿਕਹਿਜਾਣੇਗਾ॥ਸੋਖੁਲੇਬੰਦਨ

ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਿ ਜਾਵੈਗਾ ਤਛੇ ਰਿਖਾਏ ਭੁਭੁਕੀਯਾ
ਪੁਛਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀਏਹੁ ਜੋ ਪੁਰਾਣ ਦਭਗਤ ਅਤੇ ਦ
ਤਾਰਿਉ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣਗਤ ਅਤੇ ਗਜਾਜਨਕਾ ਅਤੇ ਹੋ
ਰੁਜਿਤ ਨੇਭਗਤ ਹੈ ਨਿਸਭਉਰੈ ਨਿਸਭਉਰੈ ਨਿਸਭਉਰੈ
ਬੀਰਭਗਤ ਨਜੀਕੈ ਏਹੁ ਮੇਰੀ ਨਿਸਭਉਰੈ ਤਾਂ ਅਗੋ
ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਭਉਰੈ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਝਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸੈ
ਪੁਛਿ ਅਸੀਸੀ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀਤੀ ਮੇ
ਰੀ ਨਿਸਭਉਰੈ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਭਉਰੈ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਅਸੀਸੀ ਦਿਵਡਾਛਰ ਕਰੈ ਓਹੁ ਗੁ
ਰੁ ਕਰਣ ਹਰ ਅਤੇ ਅਸੀਸੀ ਤੇ ਏਹੁ ਜੋ ਕੁਛ ਤਉ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੁਹਿ ਸੁਣਿ ਅਹੈ ਸੋਈ ਤਹ ਕੀ ਕਰੈ ਅਤੇ
ਓਹੁ ਮੇਰੁ ਭੀ ਅਧਿ ਸੁਣਾਇ ਤਾਂ ਛੇ ਰਿਖਾਏ ਅਧਿ ਅ
ਜੀਸੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਸੀਸੀ ਜੀਏਹੁ ਕਿ ਅਜੋ
ਪੁਰਾਣਭਗਤ ਅਤੇ ਦੁਰਿਨਿਰੰਕਰ ਪਾਸੈ ਹਰੈਗਾ ਅਤੇ
ਕੰਬੀਰੁ ਜੁਗਿ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭੇ ਦੁਰਿਹਰੇ ਤਾਂ ਏਹੁ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੰਬੀਰਭਗਤ ਜੋ ਪੁਰਾ
ਣਭਗਤ ਹੈ ਇਸੇ ਅਸੀਸੀ ਸਦਾ ਸਤੇ ਕੰਬੀਰ ਸਿਖ ਕੋਈ
ਨਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਗਜਦੀ ਬਾਛਨਾ ਨਕੀਤੀ ਅਤੇ
ਕਿਸੇ ਸੰਗਤਿ ਦੀਉ ਪਸਨਾ ਲੀਤੀ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਦੁ
ਰਿਹਰੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਤ ਦਿਨਿ ਏਕ ਕਰੈ ਇਜਾਵੈਗਾ
ਤਿਤ ਦਿਨਿ ਸਭ ਨਿਰੰਕਰ ਦਿਖਿ ਸਮਾਵੈਗੀ ਤਾਂ ਮੇ

ਏਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਚਿ ਅੰਗੀ ਸੰਗਤਿ ਨਿਖਤਾ ਕ
 ਰਣੇ ਭਲੇ ਨਾਉ ਏਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲ
 ਸਿਖ ਇਕੋ ਕਈ ਨਿਰਮਲ ਉਦੈ ਏਹੀ ਅਤੇ ਮੇਲੀ ਨਬਹੁ
 ਤੁਝੇ ਏਹੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਈ ਉਦੈ ਏਹੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ
 ਬਚਨ ਬਿਨ ਉਰੁ ਛੁਨਾਹੀ ਜਾਣਹਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਉਇ
 ਕੈ ਮੇਲੀ ਨ ਅਰੁ ਕਰੇ ਸਿਖ ਦਾ ਲੇਕ ਰਿਸੈ ਭੀ ਮੇਲੀ ਨ
 ਉਇ ਆਤਮਾ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਨੁ ਅਖਿ ਅਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੈ ਏਵ ਸੁਣਿ ਆਤਮਾ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾਈ ਵੈ ਤੁਕੀ ਕਰੇ ਏਹੀ
 ਉਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਏਸ ਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾ
 ਏਹੀ ਏਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨ ਕਰਤ ਹੋਤੇ ਪਾਈ ਏਹੀ ਨਾਹੀ
 ਤੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਲੇ ਭਲੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਸੇਗਤੀ ਦੀ ਆ
 ਕਾ ਅਤੇ ਭੇਟੇ ਦੇ ਖਿਕੇ ਭਉ ਦ ਲਿਜਾ ਦੇ ਏਹੀ ਸਾਬ
 ਤਨਾਹੀ ਹਰਿ ਸਕਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਤੇ ਕਰਤ ਹਦੀ ਬ
 ਪੁਤ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਏਹੀ ਭਾਈ ਅਖਿ ਅਜੀ ਉਇ ਦੇ
 ਹਛੇ ਵਡੀ ਉਈ ਏਹੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਦੁਇ ਮਹੀ ਨਿਤੁ ਸਾਡੀ ਦੇ ਹਛੁ ਟਟ ਦਿ ਚਿਹਰੇ ਏਹੀ
 ਪਰ ਦੁਇ ਮਹੀ ਨਿਤੁ ਸੀ ਅਸੇ ਸੇਹਰੇ ਏਹੀ ਭਾਈ ਅਖਿ ਅ
 ਭਾਜੀ ਤੀ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਆਜੀ ਦੁਇ
 ਮਹੀ ਨਿਪੁਰੇ ਉਏ ਤੀ ਬਾਲੇ ਦੀ ਦੇ ਹਛੁ ਟੀ ਏਹੀ ਆਪਣੇ
 ਖਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਅਲੇ ਬੁਦਿ ਤਾਉ ਰਿਸਿਖ ਹ ਖਿ ਧਕ

ਤੇਗੁਰਨਾਨਕਵਿਚਿਭੇਦਕੇਈਨਾਅਯਾਇਉਗਾਨੁਜੇਸਿ
ਖਦਭੇਦਆਯਾ)

॥ਬੋਲਪੁਸਤਿਕਰਤਾਰਬੋਲਪੁਸਤਿਕਰਤਾਰ॥

॥ਬੋਲਪੁਸਤਿਕਰਤਾਰਬੋਲਪੁਸਤਿਕਰਤਾਰ॥

੧੬ ॥ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ੧॥

ਗੁਰਕਾਮਬਦੁਤੀਰਤਰਕਸਮਤਿਕਰਕਮਾਨਬੀਚਰੰ॥

ਸਾਚੀਸੁਹਤਿਸਮਸੇਹਮਾਗੀਗਿਆਨਘੋੜਾਅਸਵ

ਰੰ॥੧॥ਅਬਹਮਹਰਿਕੇਚਕਰਲਗੇ॥ਚਿਤਮਨਮਹਿ

ਰਹੀਨਕਾਈਦੁਖਭਰਮਭਉਭਗੇ॥੧॥ ॥ਸਤ

ਕੀਜੀਨਸੰਤੋਖਲਗਾਮੀਭਉਕਾਚਾਬਕੁਲਾਇਆ॥ਗੁਰੁ

ਵਕੀਲਵਸੀਲਾਕੀਨਾਦਿਹਰਦਰਸਲਿਖਾਇਆ॥੨॥

ਪ੍ਰਾਨਪ੍ਰੀਤਿਚਿਤਜੰਮਨਿਦੀਅਤੁਰਤਬਰਤਲਿਖਾਈ॥

ਭਗਤਿਤੁਲਨੁਮਖਜਾਨਾਖਾਸਜਗੀਰੀਪਾਈ॥੩॥ਸ

ਲਾਬਤੁਖਰਚਕੁਨਾਹੀਕਰੇਤਗੀਰਨਕੇਈ॥ਨਾਨਕਐ

ਸੀਉਮਦੀਖਿਜਮਤਿਬਿਨਭਗਕਿਉਤੇਈ॥੪॥

॥ਏਪੁਸਬਦੁਤਲਵੇਡੀਤੇਇਆਆਯਾ॥ ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸ

ਦਿਧੋਬੀਲਿਖੀਸੀਪੁਰਨਤੇਈਗੁਰੁਸੰਗਤਿਜੀਕਾਜਚ

ਕਾ॥ ॥ਮਿਤੀਚੇਤਸੁਦੀਉਦਸਚਦਈਧੋਬੀਲਿਖੀਪੁਰੀਤੇ

ਈ॥ ॥ਸੀਮਤੁਬਿਕ੍ਰਮਸੈਨਭਟਿਜੈ॥ ॥ਸਹਸਅਠਹੈ

ਸਤਾਰੰਕਹਿਜੈ॥ ॥ਸੀਮਤੁ॥੧੮ ੧੭॥

॥ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥

॥ बुद्धिआचुविआषधमिषैटाजीमंगडिकाम
॥ दवाधुमीवरटीगुरुचिडिआदै॥ ॥ दपगु
रुजी॥ ॥ दपगुरुजी॥ ॥ दपगुरुजी॥

End

